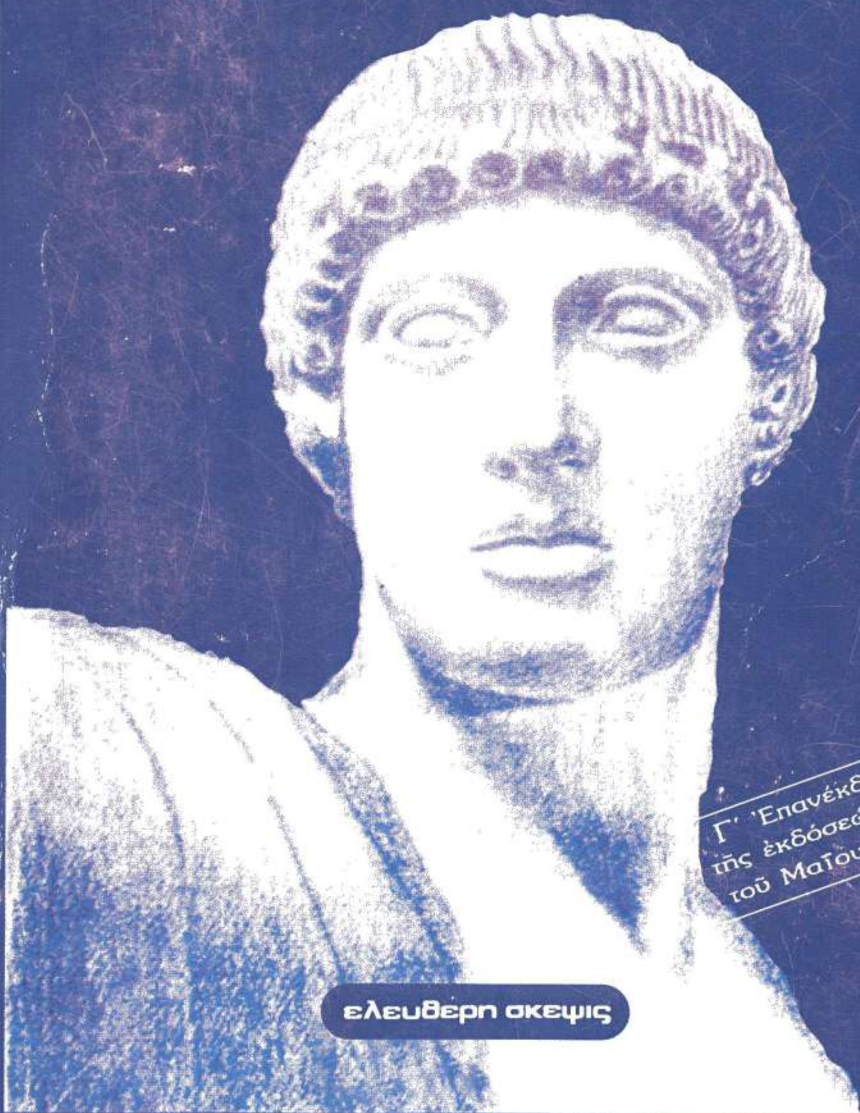
ΠΕΡΙΚΛΗ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ἅπαντα

.....'Ο Περικλῆς Γιαννόπουλος ὑπῆρξεν ὁ μεγαλείτερος ὡς τώρα, ὁ εὐγλωττότερος καί ὁ φωτεινότερος ἀπόστολος τοῦ κατά φύσιν ἑλληνικήν ζῆν. Πεπεισμένος βαθύτατα, ὅτι ἡ ὡραιοτέρα χώρα καί ἡ ὡραιοτέρα φυλή εἶναι ἡ ἑλληνική, ἐμίσει θανασίμως κάθε βάρβαρον ξενισμόν καί ὠνειρεύετο τήν 'Ελληνικήν 'Αναγέννησιν, διά τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τά μεγάλα καί αἰώνια Πάτρια. Τό ξένον, τό εὐρωπαϊκόν, εἰς τό ὁποῖον δουλεύομεν ἀπ' αἰώνων, τό ἐνόμιζε φύσει ἀταίριαστον πρός τόν Ἕλληνα, καί ἠγωνίζετο νά καταδείξη ὄχι ἁπλῶς καί μόνον ὅτι τό ἑλληνικόν εἶναι τό μόνον ἁρμόζον, ἀλλά καί ποῖον εἶναι αὐτό τό ἑλληνικόν.

Το ἔργον του εἶναι ἀφ' ἑνός ἡ ἐπίκρισις, ἡ σάτιρα, τό κουρέλιασμα, ἡ κατάλυσις τῆς συγχρόνου ἑλληνικῆς ζωῆς εἰς ὅλας της τάς ἐκδηλώσεις, - Τέχνη, Φιλολογία, Γλῶσσα, Θρησκεία, Πολίτευμα, Δίαιτα, Ἐνδυμασία κ.τ.λ. - καί ἀφ' ἑτέρου ἀναδρομή εἰς τάς γνησιωτέρας, τάς καθαρωτέρας πηγάς τοῦ «ἑλληνισμοῦ», πρός ὑπόδειξιν τῶν στοιχείων καί τῶν κανόνων, διά τῶν ὁποίων θά ἠδυνάμεθα νά δημιουργήσωμεν μίαν νέαν ζωήν, ἀληθινά ἑλληνικήν, εἰς ὅλας της ἐπίσης τάς ἐκδηλώσεις.

'Ο Γιαννόπουλος ἐπίστευεν ἀκραδάντως εἰς τό μεγαλεῖον καί τήν ἀθανασίαν τῆς φυλῆς. Εἶχε τήν ἰδέαν, ὅτι ἐξελληνιζόμενον ἀκόμη μίαν φοράν δι' ἀναβαπτισμοῦ εἰς τάς πηγάς του, τό 'Ελληνικόν Ἔθνος θά ἐφώτιζε καί πάλιν τόν κόσμον. Ἐφρόνει ἀκόμη, ὅτι ἡ ἀναβάπτισις αὐτη, οὕτως ἤ ἄλλως, θά ἐγίνετο μίαν ἡμέραν, ἐπίστευε δέ ὅτι ἦτο ὁ μοιραῖος 'Απόστολος τῆς μεγάλης, τῆς ἀληθινῆς ἐλευθερίας, τοῦ ὁποίου τό κήρυγμα θά ἠκούετο ὅταν ἤρχετο τό πλήρωμα τοῦ χρόνου, ὅταν οἱ Ἕλληνες θά ἦσαν πλέον εἰς θέσιν ν' ἀποτινάξουν κάθε εἴδους ξένον ζυγόν...

Γρηγόριος Ξενόπουλος

῞Οπως θά διαπιστώση ὁ ἀναγνώστης τά κείμενα τοῦ συγγραφέως δέν ὑπάγονται σέ κανένα ἀπό τούς ὑφιστάμενους κανόνες γραμματικῆς καί συντακτικοῦ. Εἶναι κείμενα πού βγαίνουν ἄμεσα ἀπό τήν ψυχή.

Τις διορθώσεις ἔκανε ὁ Βασίλης Χρήστου. Τό ἐξώφυλλο εἶναι ἔργο τοῦ Παναγιώτη Λειβαδᾶ.

ISBN: 960-7931-17-3

Ἐλεύθερη Σκέψις
Ἱπποκράτους 112 - Ἀθῆναι 11472
Τηλέφωνα: 210.3614.736 - 210.3630697
Τηλεομοιότυπο (Φάξ): 210.3630697
Ἠλεκτρονικό Βιβλιοπωλεῖο (Internet): www.eleftheriskepsis.gr
Ἠλεκτρονικό Ταχυδρομεῖο (E-mail): Sales@eleftheriskepsis.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος

Εἶναι γνωστή ἡ προσπάθεια πού καταβάλλει διεθνῶς τό κατεστημένο «ἱερατεῖο» τῆς «κουλτούρας», νά προπαγανδίση τίς ἀντιανθρώπινες «ἀθάνατες» ἀρχές, τίς μηδενιστικές ἀντιλήψεις, τήν ἄρνησι ἤ τήν ἀνατροπή τῶν ἀξιῶν καί γενικά ὅλη ἐκείνη τήν ἰσοπεδωτική ἰδεολογία πού ἀνέδειξε καί συντηρεῖ αὐτό τό κατεστημένο ὡς παγκόσμιο «κέντρο ἐλέγχου» τῶν συγχρόνων πνευματικῶν ρευμάτων. Ἡ προσπάθεια αὐτή δέν ἀφήνει ἀνέπαφο τόν χῶρο τῆς τέχνης καί τοῦ λόγου. Ἡ ἐπιρροή πού διαθέτει καί ἡ δύναμις καθοδηγήσεως τῆς κοινῆς γνώμης εἶναι πολύ χρήσιμα σέ τέτοιες περιπτώσεις.

Ἔτσι, ἀκοῦμε γιά «τέχνη χωρίς σύνορα», γιά «καλλιτέχνες χωρίς πατρίδα» καί γιά «ἔργα τέχνης πού ἀνήκουν στην ἀνθρωπότητα». Αὐτά ἐπιβάλλει ἡ μικρότητα καί ἡ ματαιοδοξία ὡρισμένων πού θέλουν νά καλύψουν τήν δική τους καλλιτεχνική ἀνυπαρξία καί νά ἀμβλύνουν τήν ἀνικανότητά τους γιά δημιουργία καί προσφορά.

Ὅλη αὐτή ἡ συνθηματολογία εἶναι ἰδιαίτερα ἑλκυστική γιά μιά μεγάλη μερίδα τοῦ λαοῦ, συνηθισμένη στό κυνήγι τῆς ἐφήμερης «χρυσῆς μετριότητας» καί μαθημένη στήν πολιτιστική ὑποτέλεια καί στήν κατανάλωσι ἑτοίμων προϊόντων (ὑλικῶν ἤ πνευματικῶν) καί πολύ χρήσιμη στούς ἐμπνευστές της, πού καταφέρνουν ἔτσι νά συντηρήσουν καί νά διαιωνίσουν αὐτήν τήν νοοτροπία.

Ἄν αὐτή εἶναι, ὅμως, ἡ σύγχρονη πραγματικότης, ὑπάρχει μία μεγάλη δύναμις, ἡ ὁποία λειτουργεῖ σάν κυματοθραύστης τῶν ἀνίερων κτυπημάτων, πού ἐπιχειροῦν οἱ ἀνέμπνευστοι νεωτεριστές καί οἱ ψευδοδημιουργοί τῶν συγχρόνων τερατουργημάτων. Εἶναι ἡ ἄναρχη καί ἀτελείωτη ἁλυσσίδα, πού γύρω τους περιελίσσεται τό παρελθόν, τό παρόν καί τό μέλλον τῆς κάθε φυλῆς. Ἡ παράδοσις. Πανίσχυροι κρίκοι στήν ἁλυσσίδα αὐτή, εἶναι οἱ μεγάλοι δημιουργοί τῆς φυλῆς μας, τά ἀνεπανάληπτα ἔργα τους καί οἱ ἀβίαστα καί ἀνεπηρέαστα ἐκπεφρασμένες δραστηριότητες τοῦ λαοῦ μας. Αὐτούς τούς κρίκους προσπαθοῦν οἱ παρακμιακές ἰδεολογίες

καί πρακτικές νά διαβρώσουν καί νά διαρρήξουν, γιά νά ἐκμεταλλευθοῦν τότε τόν δυναμισμό τοῦ ἀνερμάτιστου καί ἀνυποψίαστου ὄχλου.

Εἶναι τόσο μεγάλη ἡ διαστρέβλωσις τῶν ἐννοιῶν καί τῆς ἱστορίας πού ἐπιχειρεῖται καί τόσο πολυπληθεῖς καί σατανικές οἱ μέθοδοι πού χρησιμοποιοῦνται, ὥστε σήμερα, ὅλες οἱ ἀφύσικες πνευματικές (καί μήπως μόνον αὐτές;) διαστροφές ἔχουν ἀναχθῆ σέ μεγαλοφυῆ ἀριστουργήματα. 'Αντίθετα, κάθε πνευματική ἀναλαμπή καταδικάζεται σάν ἐπικίνδυνη ἐκπρόσωπος τοῦ σκοταδισμοῦ.

Παράλληλα, ἐπιδιώκεται νά ἀποκοποῦν οἱ δημιουργοί ἀπό τόν περίγυρο πού τούς ἐμπνέει καί τούς καθοδηγεῖ, ὥστε νά θεωρηθοῦν καί τά ἔργα τους τελείως ἀποκομμένα, ξεκρέμαστα, χωρίς παρελθόν καί μέλλον, χωρίς δικό τους κοινό, δηλαδή χωρίς σύνδεει μέ τό φυλετικό ὑπόστρωμα, τόν μοναδικό μηχανισμό δημιουργίας πραγματικοῦ πολιτισμοῦ.

Αὐτό εἶναι, σέ γενικές γραμμές, τό πεδίο, ὅπου διεξάγεται ἡ μάχη τῆς «κουλτούρας» τῆς ἐποχῆς μας.

Μέσα στά πλαίσια αὐτά κρινόμενη ἡ πνευματική προσφορά στήν 'Ελλάδα τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος δέν εἶναι πενιχρή. Ζῶντας στό ἐπίκεντρο μιᾶς διαρκῶς ἀναστατωμένης περιοχῆς τῆς Εὐρώπης, ἡ 'Ελληνική φυλή ἐγέννησε ὑπέροχες πνευματικές μορφές. 'Ο συνεχιζόμενος ἐθνικοαπελευθερωτικός ἀγώνας στίς ἀρχές τοῦ αἰῶνος μας, σέ συνδυασμό μέ τήν ἐσωτερική μάχη για ἐθνική συνειδητοποίησι καί ὁλοκλήρωσι, ἐνέπνευσε σέ μεγαλοφυΐες τῆς ἐποχῆς τήν σύνθεση ἀριστουργημάτων, πού ἔμειναν στήν ἱστορία, τόσο γιά τήν λογοτεχνική τους τελειότητα, ὅσο καί γιά τήν συμβολή τους στήν προσπάθεια γιά ἐθνική ἀνάτασι.

'Ανάμεσά τους, κορυφαία φυσιογνωμία εἶναι ὁ Περικλῆς Γιαννόπουλος. Λόγιος, ὑμνητής τοῦ 'Ελληνικοῦ μεγαλείου, ἐπαναστάτης στά κείμενά του καί τή ζωή του, ἀριστοκράτης στό πνεῦμα καί τήν συμπεριφορά του, ἀνατάραξε τά βαλτωμένα νερά τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, μέ τίς ἰδέες του, τή ζωή του καί τόν θάνατό του.

Εἶχε τήν ἐμπειρία νά ζήση γιά ἕνα διάστημα στήν δυτική Εὐρώπη, χωρίς αὐτό νά ἐπηρεάση τούς τρόπους του, τήν συμπεριφορά του καί τίς ἀντιλήψεις του. 'Αντίθετα, ἐπέστρεψε στήν 'Αθήνα περισσότερο ἑλληνολάτρης, φανατικώτερος ἐθνικιστής καί δέν ἔπαψε ἔκτοτε νά στιγματίζη τήν ξενομανία καί τόν μιμητισμό τῶν συμπολιτῶν του. Ἄρχισε νά παραμελῆ τήν κοσμοπολίτικη ζωή πού ἡ κοινωνική του θέσις τοῦ ἐπέβαλλε καί σιγά - σιγά νά ἐγκαταλείπη τήν πρωτεύουσα στήν θορυβώδη νωθρότητά της καί νά περιπλανᾶται στίς ἐξοχές τῆς 'Αττικῆς.

Κατάφερε ἔτσι, νά ταυτισθῆ μέ τήν Ἑλληνική φύσι, νά θεωρήση ἑαυτόν ἀναπόσπαστο τμῆμα της πού τήν συμπληρώνει καί νά ἀντλήσει ἀπό αὐτήν ἀνεξάντλητη δύναμι καί ἔμπνευσι. Συναισθάνθηκε ὅτι ἡ Ἀττική γῆ κατοικεῖται, πολύ περισσότερο στά ἔρημα (τότε) ἀκρογιάλια καί βουνά, παρά στίς κοσμικές συγκεντρώσεις, ὅπου οἱ σύγχρονοι Ἀθηναῖοι μάταια διασκέδαζαν τήν ἀνία τους. Κατοικεῖται ἀπό τό μεγαλεῖο τοῦ παρελθόντος, ἀπό τίς ψυχές τῶν πολεμιστῶν πού σ' ὅλες τίς περιόδους τῆς ἱστορίας ἔγραψαν τίς δικές τους σελίδες μέ φωτιά καί ἀτσάλι καί ἀπό τό μεγαλεῖο τοῦ μέλλοντος πού μπορεῖ νά διαφαίνεται πρός τό παρόν ἀβέβαιο, ὅμως ὅλοι οἱ ἱστορικές ὑποθῆκες συνηγοροῦν γιά μία μεγάλη πορεία του.

Σ' αὐτήν τήν γῆ, τήν φορτισμένη μέ ψυχική ἔντασι αἰώνων, ἔφθασε ὁ Περικλῆς Γιαννόπουλος στά ὑψηλότερα ἐπίπεδα δημιουργίας. Στά βιώματά του ἀπό τήν ἐπαφή αὐτή, προσετέθη καί ἡ γνῶσις καί ἡ αἴσθησις τῆς ἑλληνικῆς παραδόσεως.

Τά δύο αὐτά στοιχεῖα, ἡ Ἑλληνική φύσις (πού ἐπί αἰῶνες ἔχει συμβιώσει μέ τήν πορεία καί τήν λειτουργία τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς) καί ἡ παράδοσις (πού ἡ μή συναίσθησις τῆς συνεχείας της ἀποτελεῖ ἔγκλημα κατά τοῦ ἔθνους), ἀποτελοῦν τόν φυλετικό περίγυρο ἐντός τοῦ ὁποίου ἡ πνευματική δημιουργία μπορεῖ νά ἀγγίξη τήν τελειότητα· νά ἀποκτήση εὐγενεῖς σκοπούς καί ἀριστουργηματικό ἀποτέλεσμα.

Λαμπρό παράδειγμα ἀποτελοῦν τά δημιουργήματα τοῦ Περικλῆ Γιαννόπουλου. Σπανίως συγγράμματα ἐκπέμπουν τέτοια αὐθεντικότητα ὥστε ἐκτός ἀπό κείμενα ὑψηλῶν τεχνικῶν ἀπαιτήσεων, νά ἀποτελοῦν ζωντανά κηρύγματα ἐθνεγερσίας πού καλοῦσαν τούς συμπατριῶτες σέ ὁλοκληρωτική ἐπανάστασι:

«Διέξοδος ὑπάρχει μία μόνη καί μοναδική...

ΒΑΘΥΤΑΤΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Συνεπάγουσα καί:

ΒΑΘΥΤΑΤΗΝ ΗΘΙΚΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΝ

ἤτοι:

Ἐπανάστασις Ἀτομική
Ἐπανάστασις Κοινωνική
Ἐπανάστασις Πολιτική
Ἐπανάστασις Ἰδεολογική
Ἐπανάστασις Φιλολογική
Ἐπανάστασις Καλλιτεχνική».

Εἰς πολλά εὐτύχησε ὁ Περικλῆς Γιαννόπουλος, ὡς συγγραφέας καί

ὡς πνευματικός ἄνθρωπος. Ἀπέτυχε σέ ἕνα· κατά πολλούς σημαντικό: Στήν ἀνταπόκρισι τοῦ κοινοῦ πρός τό ἔργο του. Οἱ σύγχρονοί του τόν ἀντιμετώπιζαν, στήν καλύτερη περίπτωσι, σάν ἕναν γραφικό καί ἰδιόρρυθμο διαννοούμενο ἤ σάν ἕναν ρομαντικό μέ ἔμμονες ἰδέες, μή θέλοντας νά κατανοήσουν τό πνεῦμα του καί ἀρνούμενοι νά ἐγκαταλείψουν τίς μονότονες, ἀλλά ξεκούραστες καί διασκεδαστικές ἀστικές συνήθειές τους καί νά περάσουν στίς περιπέτειες τῆς ἀμφισβητήσεως.

Ἡ ἀντίδρασις αὐτή ὁδήγησε στόν πρόωρο καί ἀποφασιστικό θάνατο τοῦ συγγραφέως, πού ἀπασχόλησε ἔντονα τήν ἀθηναϊκή κοινωνία, ὅπως ἄλλωστε καί ἡ ζωή του. Ἕναν θάνατο, ὅπου ἔφθασε μέ τήν ἴδια ἀποφασιστικότητα πού κυριαρχοῦσε σέ ὅλες τίς στιγμές τῆς ζωῆς του καί μέ τήν ἴδια ὑψηλή αἰσθητική ἀντίληψι πού πρόβαλλε στά κείμενά του.

Δέν ξέρω ἐάν ὁ θάνατός του συγκίνησε, ἐπιτέλους, τούς συγχρόνους του Νεοέλληνες, ὁ ἴδιος, πάντως ἔδινε ἐλάχιστη σημασία σ' αὐτό.

Λίγο πρίν πεθάνει, κατεύκασε τά χειρόγραφα τῶν ἀδημοσίευτων ἔργων του ἀδιαφορῶντας γιά τό ἄν τά στεροῦσε ἀπό τό κοινό τῆς ἐποχῆς, ἐλπίζοντας ὅτι ἡ ἑλληνική γῆ πού τά ἐνέπνευσε σ' αὐτόν θά τά ἐμπνεύση καί εἰς ἄλλους.

Γιά τόν ἐκδοτικό οἶκο
'Ελεύθερη Σκέψις
Βασίλης Χρήστου
Μάϊος 1988

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

ΠΡΩΤΗ ΥΛΗ

1

Ὑπάρχει ἕνα καθῆκον εἰς τόν τόπον αὐτόν. Καί τό καθῆκον αὐτό εἶναι νά μελετήσωμεν ἡμεῖς αὐτοί τόν ἑαυτόν μας, τό παρελθόν μας, τό παρόν μας, διά νά γνωρίζωμεν τί εἴμεθα καί τί δυνάμεθα νά κάμωμεν καί πρός ποίας ὁδούς νά βαδίσωμεν καί πρός τί αὔριον, πρός ποῖον προσεχές καί ποῖον ἀπώτερον μέλλον, νά μελετήσωμεν καί ἀναλύσωμεν τήν γύρω ἡμῶν πραγματικήν ζωήν, τούς ἀνθρώπους καί τά ἔργα των διά νά γνωρίζωμεν τί σημαίνουν αὐτά καί τί λέγομεν ἡμεῖς. Τό καθῆκον αὐτό ἐπέβαλα πρῶτον εἰς ἐμαυτόν. Καί κατά τήν φύσιν καί παρά τήν κλίσιν καί ἐναντίον τῆς ψυχικῆς διαθέσεως ἐδέσμευσα τάς καλλιτεχνικάς μου δυνάμεις καί ὁρμάς πρός ἐκδήλωσιν, διά νά ἐκτελέσω πρῶτον αὐτό.

Οὔτε εἰδικός εἶμαι, οὔτε εἰδικός κριτής τῆς ζωγραφικῆς φιλοδοξῶ νά γίνω. Οὔτε εἰς τάς τεχνικάς λεπτομερείας ἠθέλησα νά καταγίνω ἐδῶ.

Ἀλλά καί δέν θέλω νά ἀφήσω τινά νά ὑποθέση ὅτι ὅπως κάθε ἄλλος ἐλεύθερος Ἕλλην ἔρχομαι νά συζητήσω καί νά εἴπω τήν γνώμην μου. Προβάλλω λοιπόν τίτλους δικαιώματος ἐπί τῆς προσοχῆς τῆς σκέψεως τῶν ζωγράφων. Μελέτη τῆς ἑλληνικῆς γῆς: Δηλαδή τῆς ἀριστοτεχνίας τῆς γραμμῆς πρός τήν ὁποίαν μόλις προσήγγισεν ἡ ἀρχαία τέχνη. Δηλαδή τῆς ὑστάτης εὐγενείας καί αἰθριότητος τοῦ χρώματος καί τῆς γραμμῆς. Ζωή πολλή καί ζωή πραγματική μέ τήν ἀρχαίαν γλυπτικήν: Δηλαδή μέ τήν μουσικήν τῆς γραμμῆς, μέ τήν

ὑπερτάτην ἁπλότητα καί εὐγένειαν τῆς Τέχνης, μέ τήν ἐντονωτάτην, πρό τῆς ὁποίας ὄχι μόνον τά ζωγραφικά καί γλυπτικά ἀλλά καί αὐτά τά σημερινά φυλακωμένα σώματα τῶν ἀνθρωπίσκων πού εἴμεθα εἶναι νεκροφανῆ.

Μελέτη τοῦ Ἕλληνος καί μελέτη τῆς Καλλιτεχνικῆς του ἐκδηλώσεως εἰς ὅλον τό παρελθόν, ἀποτελοῦσα ἔργον ἰδιαίτερον. Μελέτη τῶν συγχρόνων ζωγράφων ὡς ἀνθρώπων καί μελέτη τῶν ἔργων των μέ ἀγάπην.

Καί θά ἦτο φορτικωτάτη κομπορρημοσύνη τοιαύτη παράθεσις ἐάν δέν ἦτο ἀναγκαῖον νά φανῇ πόθεν ἀπορέει τό θάρρος γιά νά ὁμιλήσῃ τις διά μίαν τέχνην καί δώσῃ τούς γενικούς της χαρακτῆρας καί θελήσῃ νά δείξῃ τήν ὁδόν της, πόθεν ἀπορρρέει τό θάρρος νά κάμῃ τις τήν εἰκόνα τῆς ζωγραφικῆς. Καί ἔρχομαι νά κάμω τήν εἰκόνα τῆς σημερινῆς ζωγραφικῆς διότι θέλω ἀπό τῶν πραγμάτων ἀναχωρῶν καί ἐπί τῶν πραγμάτων σκεπτόμενος καί διά τῶν πραγμάτων βαδίζων νά ὁμιλήσω ἔπειτα μέ τάς πρώτας αὐτάς χονδροτάτας ἀναλύσεις, νά ὁμιλήσω περί τῆς ἑλληνικῆς ζωγραφικῆς. Ἡ δέ ἑλληνική ζωγραφική εἶναι τμῆμα τοῦ ἀτόμου τό ὁποῖον θέλω νά ζωγραφίσω. Ὁ θέλων νά ὁμιλήσῃ περί ἑνός ζητήματος ἑλληνικοῦ ἀδιάφορον ποίου, εὑρίσκεται ἐνώπιον ἀπείρου καί ἀνυπερβλήτου δυσχερείας. Ὁ λόγος εἶναι ἡ σύγχρονος πνευματική κατάστασις τοῦ τόπου μας, δηλαδή ἡ κατάπτωσις καί ἡ ἀπερίγραπτος σύγχυσις τῶν ἰδεῶν ὅλων.

Δέν ἐτέθη τό γεγονός καί δέν κατέστη ἀναμφισβήτητον ὅτι πολύ πρίν τῆς οἰκονομικῆς μας χρεωκοπίας προηγήθη ἡ π ν ε υ μ α τ ι κ ή χρεωκοπία; Οὕτω δέν ἔχομεν τήν ἀντίληψιν τοῦ τριγύρω μας κόσμου· οὕτω δέν εἴμεθα ἱκανοί νά μελετήσωμεν τήν ζωήν ἡ ὁποία μᾶς περιβάλλει. Ἔχομεν ζωγραφικήν καί δέν ἔχομεν μίαν μελέτην δίδουσαν μίαν εἰκόνα αὐτῆς, ἐξηγοῦσαν αὐτήν. Ἀερολογοῦμεν καί δογματίζομεν ὅλοι χωρίς νά θέλωμεν νά καθήσωμεν νά μελετήσωμεν τά πράγματα διά νά μάθωμεν τουλάχιστον τί θέλομεν διά νά τό λέγωμεν καθαρά. Οὕτω ἡ ἄγνοια τῆς συγχρόνου ζωῆς, εἰς ὅλας της τάς ἐκδηλώσεις εἶναι ἀπερίγραπτος. Οὕτω ἡ ἄγνοια τοῦ συγχρόνου Ἕλληνος ἀπίστευτος. Οὕτω μή θέλοντες νά μελετήσωμεν τά πράγματα

διά νά τά νοήσωμεν, τά ἀγαπήσωμεν καί ἐλπίσωμεν, προτιμῶμεν νά κατακρίνωμεν χωρίς οὐδέν νά προτείνωμεν. Οὕτω μή δυνάμενοι οὐδέν νά δημιουργήσωμεν προτιμῶμεν νά ἁρπάζωμεν τόν πέλεκυν καί νά δημιουργῶμεν μόνον ἐρείπια. Οὕτω ἡ σύγχυσις τῶν ἰδεῶν κατήντησεν εἰς τοιοῦτον σημεῖον ὥστε νά μή ὑπάρχη καμμία σαφής ἰδέα καί καθαρά γνῶσις περί οὐδενός πράγματος, νά μή δύναται ὁ ἕνας νά συνεννοηθῆ μέ τόν ἄλλον εἰς κανένα ζήτημα. Οὕτω τά ἁπλούστερα ἑλληνικά πράγματα κατήντησαν συζητήσιμα καί ἀμφισβητήσιμα, σκοτεινότερα τῶν μεσαιωνικῶν θρύλων. Οὕτω τά στοιχεῖα τῶν ἁπλουστέρων πραγμάτων, τά ἀλφαβηταριώδη ζητήματα ἀναγκαστικῶς συζητήσιμα ἀμφισβητήσιμα. Οὕτω ὁ θέλων νά ὁμιλήση περί ζωγραφικῆς πρέπει νά ἀρχίση ἀπό τό Α καί νά τελειώση εἰς τό Ω, ἀναλύων καί ἐπεξηγῶν τό κάθε τι, ἀκριβῶς ὅπως ἐάν ἐπρόκειτο νά παρουσιάση τήν ἰαπωνικήν ζωγραφικήν.

Διότι ὅταν ὁμιλοῦμεν διά ἕνα πρᾶγμα ἑλληνικόν κατά τό γενικόν καί ἀπόλυτον καθεστώς σύστημα, ἀντί νά κυττάζωμεν αὐτό τό πρᾶγμα πού ἔχομεν ἐμπρός μας ἀρχίζομεν νά λέγωμεν ὅ,τι ἐδιαβάσαμεν εἰς τά εὐρωπαϊκά βιβλία, ὅτι λέγουν αὐτά διά τά ἐκεῖ πράγματα, ὅ,τι ἠκούσαμεν ἐκεῖθεν, ὅ,τι εἴδομεν ἐκεῖ, καί ὅ,τι ἐγράφη διά τόν Ραφαήλ ἤ τόν Φειδίαν τό καθίζει ὁ ἕνας μας εἰς τό κεφάλι τοῦ ἄλλου. Οὕτω κάθε ἰδικόν μας ἐργόχειρον χρησιμεύει μόνον διά νά ξεφουσκώσωμεν ἀπό τά πράγματα πού ἔχομεν καταπιεῖ, ἀποθαλασσώνοντες οὕτω τά πάντα. Καί οὕτω οἱ ὁμιλοῦντες ἀντί νά βοηθοῦμεν καί προάγωμεν τήν νόησιν τῶν πραγμάτων τήν ἀποθολώνομεν, ἀντί νά ἐξηγοῦμεν τά πράγματα τά μεταχειριζόμεθα μόνον ἐγωϊστικώτατα ὡς ἀφετηρίαν ἐπιδείξεως τῆς σοφολογιότητός μας καί πονοῦμεν τόσον ὀλίγον τόν τόπον μας καί μᾶς μέλει τόσον ὀλίγον δι' ὅλα ὥστε νά καταγινώμεθα εἰς ἕνα ἐκπορνευτικόν ἀλληθοθυμιάτισμα τοῦ ἐσχάτου εἴδους.

Πρό δεκαετίας σχεδόν ἀκόμη ἡ ζωγραφική ἔζη εἰς τόν τόπον μας ἀφανής. Ὑπῆρχε χάρις εἰς μερικάς δυνατάς ἀτομικότητας, ἀλλά δέν ἀπετέλει κοινωνικήν ἀνάγκην. Ἦτο ὁ Βολωνάκης ὁ ζωγράφος· ὁ Λύτρας ὁ ζωγράφος. Δέν ἦτο ἡ ζωγραφική. Τό κοινόν ἠγνόει τήν ζωγραφικήν. Ἡ ζωγραφική τοῦ ἦτο ἀδιάφορος.

2

Ὁ Λύτρας, ὁ Βολωνάκης, ὁ Λάντσας, ἀποτελοῦν λοιπόν τήν πρώτην χρονολογικήν σειράν. Αὐτοί διδάσκουν ἤ καθοδηγοῦν τούς ἄλλους. Περί αὐτούς καί μετ᾽ αὐτῶν μία δευτέρα σειρά, Ροϊλός, Φωκᾶς, Γιαληνᾶς, Πορσαλέντης, Χατζόπουλος, Λαμπάκης, Οἰκονόμου, Κοντόπουλος, Μποκατσιάμπης, Λεμπέσης, Χατζῆς... σχηματίζουν ἕνα σῶμα. Τινές ἐκ τῶν νεωτέρων αὐτῶν τῶν ἐδῶ διδάσκουν καί προσελκύουν περισσοτέρους μαθητάς, δημιουργοῦν φιλοτέχνους καί διά τῆς προσωπικῆς των ἐνεργείας ἀρχίζουν νά ἑλκύουν τό ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ πρός τήν ζωγραφικήν.

Εἰς αὐτούς προστίθεται καί ἐκ τῆς διδασκαλίας τινῶν ἐξ αὐτῶν προέρχεται τρίτη σειρά ὅλη ἐκ νέων: Γερανιώτης, Μαθιόπουλος, Ἀριστεύς, Λασκαρίδου, Βικάτος, Γαλάνης, Ὀθωναῖος, Φρυδᾶς, Ξενόπουλος... Εἰς τήν σειράν αὐτήν τῶν νέων ὀφείλεται ἡ ζωηρότης τῆς ζωγραφικῆς, ἡ κίνησις τοῦ ἐμπορίου τῶν εἰκόνων, τό ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ ὅπερ αὐξάνει κάθε ἡμέραν, εἰς αὐτούς ἡ παραγωγή ἀρκετοῦ ἀριθμοῦ εἰκόνων διά τάς ἐκθέσεις. Εἰς αὐτούς προσθέσωμεν τούς ἀνήκοντας εἰς τήν Εὐρώπην: Γύζης, Ἰακωβίδης, Ράλλης, Ρίζος, Ἀνδροῦτσος, τούς σπουδάζοντας ἐκεῖ ὅπως ἡ Φλωρᾶ, τούς διαμένοντας ὅπως ὁ Παρθένης, τούς ἐπανερχομένους ἐσχάτως ὅπως ἡ Ἀσπριώτου, τούς Σαββίδην, Συμωνίδην, καί τόν Σμυρναῖον Ἰωαννίδην, καί ἔχομεν οὕτω ὁλόκληρον περίπου τό σῶμα τῆς συγχρόνου ζωγραφικῆς.

Ἡ ζωγραφική εἶναι νεοεγέννητος. Δέν ἔχει παραδόσεις· οὔτε οἱ ζωγράφοι ἀποτελοῦν σχολάς· δέν δύνανται νά διαιρεθοῦν εἰς ὁμάδας· μεγάλαι φυσιογνωμίαι δέν ὑπῆρξαν διά νά ἐπιβληθοῦν ἐπί τῶν ψυχῶν. Περί τήν Γύζειον δέν προσεκολλήθησαν μονίμως. Οἱ τόποι τῶν προελεύσεων τῶν ζωγράφων εἶναι διάφοροι, διάφοροι οἱ τόποι τῶν μεταβάσεων ἐν Εὐρώπη πρός σπουδάς. Ἑπομένως καθείς ἀποτελεῖ ἰδίαν ἀτομικότητα. Αἱ ἀλληλεπιδράσεις εἶναι μικραί. Ἄλλως τε ὁ Ἕλλην εἶναι κατ᾽ ἐξοχήν ἀτομιστής, κατ᾽ ἐξοχήν ἐγωιστής καί ἐγωλάτρης. Οὕτω μόνον κατά ποίαν τινα χρονολογικήν σειράν ὅπως ἐνε-

φανίσθησαν δυνατόν καταταχθοῦν.

Λύτρας, Βολωνάκης, Γύζης, Ἰακωβίδης, Ράλλης...

Ροїλός, Φωκᾶς, Γιαληνᾶς, Χατζόπουλος, Πορσαλέντης, Λαμπάκης, Σαββίδης, Συμωνίδης, Οἰκονόμου, Κωστόπουλος, Χατζῆς, Λεμπέσης...

Γερανιώτης, Ἀριστεύς, Βικάτος, Λασκαρίδου, Φλωρᾶ, Ἀσπριώτου, Σκούφου, Παρθένης, Ὀθωναῖος, Μαθιόπουλος, Δημητρίου, Ἰωαννίδης, Γαλάνης...

Ἐξ ὅλων αὐτῶν μέχρι σήμερον τό μόνον φανερόν καί ἀναμφισβήτητον εἶναι ὅτι ὁ Βολωνάκης εἶναι ὁ ἀνεγνωρισμένος θαλασσογράφος, τέχνης κυρωθείσης ἐν Εὐρώπη. Ὁ Λύτρας ὁ ἐκ φύσεως καλλιτέχνης, ὁ ποιητικώτερος καλλιτέχνης τῶν ἐδῶ, μέ ψυχήν πολύ συγγενεύουσαν μέ τήν Γύζειον, μέ ὁρμάς ἐνίοτε πρός τήν ἀνωτέραν τέχνην, μέ σχήματα πάντοτε εὐγενέστατα καί σεμνότατα, μέ σύλληψιν καί αἰσθητικήν ποιητικήν καί ἁβρότητα ἁρμονιῶν χρώματος θαυμαστήν. Ὁ Ἰακωβίδης ὁ λαμπρός τεχνίτης μόνον μέ χαμηλοτάτην δυστυχῶς αἰσθητικήν καί διανοητικήν μόρφωσιν καί ἔλλειψιν ἐνστίκτου καλαισθησίας. Ὁ Ράλλης καλλιτέχνης ἔμπειρος σχήματος καί χρώματος, καί καλλιτέχνης ἀληθής ὁ κατά τήν κυρίαν σημασίαν τῆς λέξεως ἀριστοτέχνης ὁ Γύζης.

Ἀδύνατον νά διέλθη κανείς τό ὄνομα αὐτό χωρίς νά σταθῇ καί ὑμνήση. Γύζης! Τό εὐγενέστατον καί ἀριστοκρατικώτατον ἄνθος, ἡ ἁγνοτέρα ἐκδήλωσις ἑλληνικῆς ἰδέας καί αἰσθήματος, ἀληθής καλλιτέχνης εἰς τόν ὁποῖον δυνάμεθα κατά σύγκρισιν νά ἀποδώσωμεν κυριολεκτικῶς τό ἐπίθετον Μέγας ἀνήρ τῆς τωρινῆς Ἑλλάδος. Μέγας ὄχι μόνον διότι μετεωρίσθη μίλια ὑπεράνω τῶν ἄλλων ζωγράφων καί ἐν συγκρίσει πρός αὐτούς, ἀλλά καί πρός ποιητάς καί ἀρχιτέκτονας καί μουσικούς καί πολιτικούς. Διότι χρειάζεται κατρακύλημα ἑκατοντάδων βαθμίδων διά νά συναντήση κανείς τούς καλουμένους μεγάλους ἄνδρας τῆς ἀξίας τῶν Τρικουπαίων. Ἕλλην οὐχί τῆς ἀναστηθείσης καί ἀναγεννηθείσης αὐτῆς ἀνυπάρκτου Μωρίας, ἀλλά τῆς Ἑλλάδος τῆς προσπαθούσης νά συνέλθη, νά συναισθανθῇ τάς δυνάμεις της, τήν εὐγένειάν της, τήν ὑπεροχήν της, βεβαία ὅτι ἐκδηλοῦσα ἁγνῶς αὐτά εἶναι εἰς τήν πρώτην γραμμήν τῶν

ἀνθρωπίνων ἐκδηλώσεων. Δημιουργός σχήματος καί χρώματος θίγοντος τό ἰδεῶδες ἀβρόν κάλλος τό ἰδικόν μας.

Οὔτε ξιπασμένος ἀντιγραφεύς τοῦ εὐρωπαϊσμοῦ, οὔτε ἠλίθιος μιμητής τῶν ἀρχαίων. Ὁδηγός τῶν Εὐρωπαίων πρός κάλλος γραμμῆς καί εὐγένειαν σχήματος ἀνωτέραν καί ἀντίληψιν χρώματος ἀβροτέραν. Δημιουργός τέχνης καί μορφῆς ἑλληνικῆς. Μορφῆς ἡ ὁποία δέν πηγάζει οὔτε ἐκ τῆς στενῆς μιμήσεως τῆς ἀρχαίας οὔτε ἐκ τῆς στενῆς ἀντιγραφῆς τῆς τωρινῆς πραγματικότητος. Πηγάζουσα ἀπό τήν τωρινήν ὑλικήν πραγματικότητα, ὁδηγουμένη ἀπό τήν ἀρχαία διδάσκαλον ἀνευρίσκει τήν καλλιτεχνικήν ἔκφρασιν εἰς τήν τωρινήν ζωήν τήν ὁποίαν ἐκδηλώνει καλλιτεχνικῶς. Οὕτω ἡ μορφή τήν ὁποίαν ἐδημιούργησε, χωρίς νά εἶναι στενή μίμησις τῆς τωρινῆς ζωῆς εἶναι πανόμοιος.

Διότι εἷς εἶναι ὁ τύπος εἰς τάς γενικάς γραμμάς τοῦ Ἕλληνος ἀνθρώπου καί τῆς ἑλληνικῆς τέχνης, εἰς πάντα χρόνον καί τόπον. Αὕτη εἶναι ἡ πρώτη γνησία ἑλληνική μορφή, ἡ πρώτη ἔκφρασις ἑλληνικῆς ἰδέας, ὅπως εὐνοοῦν καί αἰσθάνονται αὐτήν οἱ ἔχοντες τόν ἠρωισμόν νά ἀνέλθουν μέχρι τοῦ σημείου ἵνα τήν ἐννοήσουν. Ὁ Γύζης σημαία καλλιτεχνική πρός τήν ὁποίαν πρέπει ν' ἀτενίζουν ὄχι μόνον οἱ νέοι ζωγράφοι ἀλλά καί ὅλων τῶν τεχνῶν καί ὅλου τοῦ πνευματικοῦ μας κόσμου ἡ νεότης. Διότι εἶναι ἡ προϊσταμένη μορφή τῶν ὡραίων πόθων ὅλων μας. Καί εἶναι ἀδύνατον νά διέλθη κανείς τό ὄνομα αὐτό χωρίς νά σταθῆ διά νά θρηνήση τό θανατηφόρον τραῦμα τό ὁποῖον ἔλαβεν ἡ νεογέννητος ζωγραφική στερηθεῖσα τόν Γύζην. Εἰς τόν πάγκαλον τόπον ὁ ὁποῖος ἔχει τήν ἀτυχίαν νά τοῦ ἀποθνήσκουν τάχιστα ὅλαι αἱ μεγαλειότητες καί νά μακροβιοῦν μέχρις ἀπελπισμοῦ ὅλαι αἱ μηδαμινότητες θά ἦτο ἁγία ἡ ἡμέρα κατά τήν ὁποίαν ὁ Γύζης θά ἐπάτει τά ἅγια περιφρονημένα χώματα τῶν ὁποίων διαρκῶς ἔφερε τήν νοσταλγίαν εἰς τά ξένα, διά νά ἀναλάβη εἰς τά χέρια του τάς τύχας τῆς ζωγραφικῆς. Θά ἦτο ἁγία ὄχι μόνον διότι ἡ ζωγραφική θά ἐθεμελιοῦτο ἀσφαλῶς ἐπί βάσεων ὀρθῶν, ὄχι μόνον διότι θά ἐξησφαλίζετο ἡ ὡραία της ἄνθησις, θά ἐτίθετο εἰς τόν δρόμον της πρός τούς φυσικούς της ὁρίζοντας, ἀλλά θά ἦτο ἁγία διότι

ἐπί τών παγκάλων χωμάτων, εἰς ἕνα μοναδικόν κλάδον θά ἐθεμελιοῦτο μία τέχνη στερεά καί θά ἦτο ἡ ζωγραφική τοὐλάχιστον μοναδική ἔκφρασις τῆς αἰωνίας ἑλληνικῆς ἰδέας ἥτις θά ἵστατο καί θά ηὔξανε χωρίς νά ὑπάρχῃ ἀνάγκη νά ἀνατραπῇ ἐκ θεμελίων ἀργότερα, ὅπως ὅλα τά ἄλλα νεογέννητα τερατουργήματα πού τολμοῦν ἀκόμη νά δεικνύουν τό πρόσωπόν των εἰς τόν ἑλληνικόν ἥλιον.

'Εάν ὑπῆρχεν ἐδῶ ὁ Γύζης τά πράγματα θά ἦσαν εἰς τήν φυσικήν των ζηλευτήν θέσιν. Θά ὑπῆρχεν εἷς Διδάσκαλος καί ὅλοι θά ἐλάμβανον τήν θέσιν των, θά ἦσαν οἱ μαθηταί. Καί θά ἦσαν ὡς μαθηταί ἀσυγκρίτως ἀνώτεροι καί θά ἤλπιζον ἀπό τόν ἑαυτόν των ἀσυγκρίτως ἀνώτερα εἰς τό μέλλον ὡς μαθηταί αὐτοῦ ἤ τώρα πού εἶναι ἀνεξαιρέτως ὅλοι Διδάσκαλοι.

Γύζη μή ὑπάρχοντος ἐδῶ μένει ἡ στενή κεφαλή μέ τήν ξηράν καρδίαν τοῦ λαμπροῦ τεχνίτου τοῦ 'Ιακωβίδου. Οὔτε ἡ αἰσθητική μόρφωσις οὔτε ἡ διανοητική οὔτε ἡ πατριωτική καρδία ὑπάρχει εἰς αὐτόν ἀτυχῶς διά νά εἶναι ἡ δημιουργός, ἡ κινητήριος, ἡ ἐνθουσιαστήριος δύναμις ἥτις χρειάζεται διά νά ζωντανευθῇ καί κινηθῇ καί βαδίσῃ καί ὁδηγηθῇ μία τέχνη. Κάθε ἄλλο εἶναι ἀτυχῶς δι' ἑαυτόν ἀλλ' ἀτυχέστατα δι' ἡμᾶς ἤ ὁ δημιουργός, καί μάντις καί ἀπόστολος ὅπως ἀνάγκη νά εἶναι ὁ ἐργάτης τῶν γενναίων κοινωφελῶν ἔργων, ὁ θεμελιωτής καί ἀνατροφεύς νεογεννήτου τέχνης.

Οὕτω ἡ ζωγραφική ὑφίσταται καί βαδίζει μόνη της χωρίς κανένα ὁδηγόν. Ὑφίσταται καί βαδίζει εἰς τά τυφλά καί καθείς λέγει ὅ,τι θέλει καί καθείς κάμνει ὅ,τι θέλει καί ὅλοι λέγουν καί κάμνουν ὅ,τι τούς κατεβῇ. Οἱ παλαιοί ζωγράφοι ἀνήκουν εἰς τό παρελθόν. 'Εξεδήλωσαν ἑαυτούς. Οἱ ζωγράφοι οἱ ὁποῖοι βαδίζουν ἤδη εἰς τό μέσον τοῦ βίου των ἐτελείωσαν τόν ἑαυτόν των δέν δύνανται πλέον κατά φύσιν παρά νά ἐπαναλαμβάνουν ἑαυτούς. 'Εκεῖνοι οἱ ὁποῖοι πρόκειται νά δημιουργήσουν τώρα ἑαυτούς, πρόκειται νά ἐκφράσουν ἑαυτούς αὐτοί ἑλκύουν τό ἐνδιαφέρον καί τήν σκέψιν. Εἶναι οἱ νέοι. Αὐτοί εἶναι τό αὔριον,

τό προσεχές μέλλον. Εἰς αὐτούς ἀνήκει τό μέλλον, ἀπ' αὐτῶν ἐξαρτᾶται ἡ καλή ἤ κακή πρόοδος τῆς ζωγραφικῆς. Διά τοῦτο αὐτούς κυρίως ἔχομεν ὑπ' ὄψιν ἐδῶ.

Περί αὐτῶν εἰδικῶς ἀσχολούμεθα καί εἰδικῶς δι' αὐτούς γράφονται αἱ γραμμαί αὐταί.

Ἡμᾶς ἐνδιαφέρει τό αὔριον καί δέν μᾶς ἐνδιαφέρουν καθόλου τά πρόσωπα, ἀλλά ἡ ζωγραφική, καί μάλιστα ἡ ἑλληνική ζωγραφική.

Ἀνωτέρω εἴδομεν τά ἄτομα ἐμφανίζοντα τήν ζωγραφικήν. Εἴδομεν περίπου τήν σειράν αὐτῶν, τό σύνολον σχεδόν τῶν ζωγράφων. Ἐσημειώσαμεν ἐξ αὐτῶν μόνον τάς ἀναμφισβητήτους κορυφάς.

Τώρα ποῖον εἶναι τό πνευματικόν αἰσθητικόν καί κοινωνικόν περιβάλλον τῆς ζωγραφικῆς; Ὅλοι σχεδόν οἱ ζωγράφοι ἐξ Ἀθηνῶν λαμβάνουν τάς πρώτας γνώσεις, ἐξ Ἀθηνῶν ἀναχωροῦν ἤ εἰς Ἀθήνας ἐπανέρχονται ἤ εἰς τάς Ἀθήνας διαμένουν. Ἐντεῦθεν λαμβάνουν τήν πρώτην μόρφωσιν καί ἐνταῦθα ἀπογυμνοῦνται συνήθως πάσης δορᾶς. Ἀναγκαία συνεπῶς ἡ γνῶσις τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, ἥτις εἶναι καί τό ἄνθος τῶν ἐπαρχιακῶν κοινωνιῶν.

3

Κοινωνία ἡ ὁποία ἐπέταξε τήν φουστανέλλα προχθές καί ἐφόρεσεν εὐρωπαϊκά. Κοινωνία ἡ ὁποία ἐπέταξε συγχρόνως κάθε ἰδέαν καί αἴσθημα ἑλληνικόν καί ἥρπασε κάθε φραγκικόν. Καί ὅπως εἶναι μέν εὔκολο νά πετάξη κανείς ἐσωτερικά καί ἐξωτερικά φορέματα ἀλλά δυσκολώτατον νά προμηθευθῆ καλά ξένα καί νά φορέση καλά τά ξένα, ἔμεινε θεόγυμνος. Κάτι χειρότερον. Ἐπῆρε καί ἐφόρεσεν ὅ,τι ἔτυχε καί εὑρέθη ἐνδεδυμένη ἀρλεκινικά, δηλαδή κωμικώτατα. Εὑρέθη μέ μίαν μανίαν μίσους κατά τῶν ἰδικῶν της πραγμάτων καί μίαν τραγικήν ξιπασιάν πρό τῶν ξένων. Εὑρέθη ἁρπάζουσα μέ μονομανίαν ἀρχοντοχωριάτου κάθε λάμποντα ξένον τενεκέν. Περί τῆς διανοητικῆς καί αἰσθητικῆς της μορφώσεως περιττόν νά ὁμιλήσωμεν. Ἐκ τῆς ἀναπτύξεως τῶν ζωγράφων περί τῆς ὁποίας

ἀσχολούμεθα κατωτέρω, δηλαδή τῶν διδασκάλων τῆς καλαισθησίας τοῦ κοινοῦ, καταφαίνεται ὁ βαθμός τῆς ἀναπτύξεως αὐτοῦ.

Προτιμότερον νά εἴπωμεν πρός δικαιολογίαν καί αὐτῆς καί τῶν τέκνων αὐτῆς, τῶν ζωγράφων, ὅτι δέν πταίει διόλου αὐτή διά τήν κατάστασίν της.

Κοινωνία εἰς πάντα τόπον καί χρόνον εἶναι μόνον ὁ πηλός διά τοῦ ὁποίου οἱ διευθύνοντες τάς ἰδέας καί τά πράγματα πλάττουν τά φορέματα τῶν ἰδεῶν. Ὅταν βλέπωμεν τόν κόσμον εἰς τόν δρόμον νομίζομεν ὅτι βλέπομεν ἄτομα. Ἀπάτη. Εἶναι αἱ ἰδέαι τῶν δύο μεγάλων μας ἀνδρῶν. Τρικούπη - Δηλιγιάννη. Τώρα πλέον εἶναι μόνον οἱ τρικουπικαί, αἱ δηλιγιαννικαί ἰδέαι πού περιπατοῦν εἰς τούς δρόμους οἰκογενειακῶς ζωντανώταται καί μᾶς χαιρετοῦν. Αἱ τρικουπικαί ἰδέαι - ἰδέαι τραγικῶς ξιπασμένου εὐρωπαϊσμοῦ. Αἱ δηλιγιαννικαί ἰδέαι - ἰδέαι ἀγνοτάτου κλεφτισμοῦ.

Ἰδού τό περιβάλλον τῆς ζωγραφικῆς. Ἰδού οἱ πατέρες τῶν ζωγράφων. Τί θέλετε νά εἶναι αὐτοί. Καί τί θέλετε νά σᾶς κάμουν; καί τί πταίουν αὐτοί; ἀφοῦ ὑπάρχουν ὑπουργοί, καί καθηγηταί ζωγραφικῆς, ἄλλοι διδάσκοντες καί ἄλλοι ἀνεχόμενοι ὅτι ὁ ζωγράφος πρέπει νά εἶναι ἀμαθής. Ἀφοῦ ἔχουν Σχολήν Ζωγραφικῆς Τέχνης διά τήν ὁποίαν τό εἰσιτήριον καί τό ὅλον διανοητικόν ἐφόδιον εἶναι τό ἀπολυτήριον Ἑλληνικοῦ σχολείου. Ἀφοῦ δέν δύναται κανείς χωρίς νά ἔχη συμφέρον νά περιπαίζη ἑαυτόν καί τούς ἄλλους νά κάμη λόγον σοβαρόν περί τῆς προνοίας τῶν Κυβερνήσεων.

Ἐντός τοιούτων συνθηκῶν καί μέ τοιαύτας ὁδηγούς ἰδέας ἐξαιροῦντες μόνον καί μόνον τόν Γύζη καί λαμβάνοντες πάντας τούς ἄλλους ἀπό τοῦ Ἰακωβίδου αὐτοῦ μέχρι τοῦ Γαλάνη καί ἐξετάζοντες τήν διανοητικήν καί αἰσθητικήν ὅλων μόρφωσιν, ποῖον τύπον διανοητικόν καί αἰσθητικόν ἀποτελεῖ ὁ σύγχρονος ζωγράφος; Ποῖος εἶναι ὁ εἷς καθαρός καί ἀληθής γενικός τύπος;

Ὁ Τωρινός ζωγράφος εἶναι ἄνθρωπος του λαοῦ. Τό πολύ πολύ οἱ γονεῖς του νά ἦσαν ταπεινοί ἀστοί. Ἀλλά καί ἄν εἶναι ποιᾶς τινός καλυτέρας κοινωνικῆς καταστάσεως πρό τῆς τέχνης

διαμένει ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ. Ἡ χαμηλή προέλευσις δέν εἶναι μομφή ἀλλά τιμή. Ἀλλά καθίσταται μειονέκτημα ὑπέρτατον ὅταν ὁ προερχόμενος χαμηλόθεν καί εἰσερχόμενος εἴτε εἰς τά γράμματα εἴτε εἰς τάς τέχνας δέν εὑρίσκει κόσμον ἀνώτερον αὐτοῦ διανοητικῶς καί αἰσθητικῶς ἵνα προσλάβη ἐπίκτητον τήν εὐγένειαν καί τήν λεπτότητα καί τήν μόρφωσιν καί τήν καλαισθησίαν, προσόντα τά ὁποῖα κατά φύσιν δέν ἠδύνατο νά ἔχη ἄλλα προσόντα θεμελιώδη διά τόν κόσμον τῆς τέχνης· προσόντα ἄνευ τῶν ὁποίων καλλιτέχνης δέν δύναται νά ὑπάρξη. Ὅταν λοιπόν ὅπως ἐδῶ καί αὐτοί οἱ διευθύνοντες τάς ἰδέας καί τά πράγματα εἶναι πρός τάς τέχνας κοινοί ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ διαμένει καί αὐτός ὅ,τι ἀνέκαθεν ἦτο.

Αἱ ζωγραφικαί του σπουδαί εἶναι αἱ τῆς Ζωγραφικῆς Σχολῆς του Πολυτεχνείου. Δηλαδή ἡ στοιχειώδης γνῶσις τοῦ χαράσσειν τό σχῆμα καί ἀνακατώνειν τό χρῶμα. Δηλαδή σπουδαί ἀνάλογοι καί ἰσοδύναμοι πρός τάς ἀλληλοδιδακτικάς. Καλαισθησία ἀγαθοῦ νοικοκύρη. Πνευματική μόρφωσις οὐδεμία. Πᾶσα ὁδός πρός τόν διανοητικόν κόσμον κλειστή. Μέ τοιαῦτα ἐφόδια ἕνα πήδημα εἰς τήν Εὐρώπην. Δηλαδή μετά διαμονήν ἐτῶν εἰς ὑπόγειον ὅπου δέν εἰσδύει ἀκτίς οὔτε λευκοῦ φωτός ὁρμητική ἔξοδος εἰς τό φῶς καί ἐνατένισις τοῦ ἡλίου.

Δηλαδή θάμβωμα καί παραζάλη. Συνήθως αὔθωρεί ἐναγκαλισμός τῶν κορυφαίων ἐκκεντρικοτήτων, ἀπομίμησις αὔθωρεί. Διαμονή ἐνίοτε ὀλίγων μηνῶν πάντοτε ὀλίγων ἐτῶν. Ταχυτάτη ἐπάνοδος καί φόρα τό σπαθί. Κανείς δέν ἐχάραξε γραμμήν, κανείς ποτέ δέν ἐχρημάτισε ζωγράφος πρό τῆς ἀφίξεως αὐτοῦ εἰς τόν Πειραιᾶ. Μετά τούς πρώτους ἐξαφνισμούς καί τάς διαφημίσεις τῶν ἀγαθῶν οἰκείων καί φίλων, μελαγχολία καί ἀπογοήτευσις καί ἀραί κατά τοῦ περιβάλλοντος, ἀνθρώπων, δένδρων, βουνῶν, θαλασσῶν, ἡλίου, ἀέρος. Ζωή καφενείου καί μακαρία ὀκνηρία. Καί σιγαλά σιγαλά ἀπογύμνωσις ἀπό ὅλα τά φούμαρα, λήθη τῶν ὀλίγων ἐναποταμιευθέντων σχημάτων καί τεχνοτροπιῶν πρός ἀπομίμησιν, ἐξάντλησις αὐτῶν καί ἐπί τέλους μελαγχολική ἐνατένισις περί τήν τεσσαρακονταετίαν τῆς τριγύρω ζωῆς. Καί τότε μόνη ἀληθής ἀρχή ἁπλῆς ἀντιγραφῆς τῶν ἀντικειμένων. Ἀλλά μέ τί θανάσιμον λύπην

καί τί στυγνήν άπελπισίαν, διότι τό χώμα, τά δένδρα, αί θάλασσαι, τά ζώα, οί άνθρωποι είναι ελληνικά. Καί επομένως βάναυσα, πρόστυχα, όλα ποταπά. Καί αυτών όλων κορυφαίον στεφάνωμα ψυχρά περιφρόνησις τοῦ διανοητικοῦ ζωγραφικοῦ κόσμου.

Αὐτός εἶναι ὁ εἷς ἀληθής γενικός τύπος τοῦ συγχρόνου ζωγράφου. Ἀτυχῶς δι' αὐτούς καί ἀτυχῶς δι' ἡμᾶς. Ἐάν τις εἶναι ἀνώτερος, ὑπερτερεῖ εἰς ἕνα τῶν ἀνωτέρω χαρακτηριστικῶν εἶναι τοιοῦτος εἰς τά λοιπά. Ἐάν ἄλλος εἰς ἕνα τῶν ἄλλων εἶναι τοιοῦτος εἰς τά ὑπόλοιπα. Διότι ὅλοι μας εἴμεθα τό ἴδιον καί ὅλοι προσπαθοῦμεν νά γίνωμεν χειρότεροι, ἀπό ὅ,τι εἴμεθα. Καί εἶναι δυστυχῶς ὁ τύπος τῆς χθές. Καί εἶναι δυστυχῶς ὁ τύπος τῆς σήμερον καί τό λυπηρότατον ὅλων τό περισσότερον πονοῦν καί ὁ μοιραῖος τύπος τῆς αὔριον. Καί θά ἦτο ἀτελῶς εἰλικρινής ἐάν δέν συνεπληροῦτο διά τούς νεωτάτους τῶν ζωγράφων. Εἶναι μαθηταί δραπετεύσαντες τάχιστα ἀπό τά ἀλληλοδιδακτικά θρανία τῆς ζωγραφικῆς. Μαθηταί ὑπερφίαλοι. Μαθηταί παρουσιαζόμενοι μέ ὕφος καί ἀξιώσεις οὔτε τοὐλάχιστον ἀριστούχου μαθητοῦ, οὔτε τοὐλάχιστον καλλιτέχνου ἀλλά διδασκάλου. Καί θά ἴδωμεν ὅτι ὅλαι αἱ γραμμαί τοῦ τύπου αὐτοῦ ὁ ὁποῖος θα φανῇ ὑπερβολικός εἶναι γραμμέναι ὑπό τῶν ἰδίων δυνατώτατα εἰς τά ἔργα των καί ὑπογεγραμμέναι πλατύτατα μέ ὀνόματα. Ἄλλως τε εἰς τάς ἄλλας μελέτας τῶν ἄλλων τεχνῶν καί ὅλων τῶν κλάδων τῆς πνευματικῆς κινήσεως θά ἴδωμεν τόν ἀνάλογον καί παρόμοιον τύπον αὐτοῦ εἰς τάς σχετικάς μελέτας.

Ἐντός τοιούτων κοινωνικῶν συνθηκῶν κλεισμένοι οἱ ζωγράφοι, τοιοῦτοι ὄντες, ποίαν τέχνην ἐδημιούργησαν μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς καί ποίαν ἀξίαν ἔχουν τά ἔργα των; Ἔχομεν πραγματικήν ἀληθινήν Τέχνην; Ἡ ἐξέτασις τῆς γραμμῆς καί τοῦ χρώματος ἀπό ὅλων τῶν μέχρι σήμερα ἐκθέσεων δύναται νά λάβῃ τό ὄνομα τῆς τέχνης; Ἐκφρασθῶμεν εἰλικρινῶς στρογγυλά: ὄχι. Δέν ἔχομεν ἀκόμη ζωγραφικήν. Δέν εἴμεθα ἀκόμη οὔτε εἰς τά προπύλαια ἑνός ναοῦ ζωγραφικῆς τέχνης.

Ἐκτός τῶν ἔργων τοῦ Γύζη, ἐξαιρουμένων ὀλίγων ἐλαχί-

στων εἰκόνων ἀπό τῆς πρώτης ἐκθέσεως μέχρι τῆς τελευταίας, δηλαδή ἐλαχίστων εἰκόνων τοῦ Λύτρα σάν τά «Ἄνθη Ἐπιταφίου» λόγου χάριν ἔργον μέ ποίησιν, καλλονήν χρώματος καί σχήματος, τῆς πρώτης ἀληθινῆς εἰκόνος τοῦ Ράλλη, ἥτις ἐξετέθη ἐδῶ σάν τό «Un voeu» τῆς Φλωρᾶ «Ἕνα τραγοῦδι» εἰς τήν ἔκθεσιν τοῦ Ζαππείου, διά τήν λεπτότητα καί χάριν, τῆς μοναχῆς, τοῦ Ἰωαννίδου «Χειροτονία Καλογραίας» διά τήν σύνθεσιν καί τήν ψυχολογικήν μελέτην, ἐκτός τοιούτων τινῶν ἐλαχίστων ἀληθινῶν καλλιτεχνημάτων ἐκ τῶν περισσοτέρων ἄλλων ἔργων εἶναι φόβος μήπως δέν βαδίζομεν οὔτε πρός τά προπύλαια, εἶναι φόβος μήπως δέν προχωροῦμεν οὔτε πρός μίαν ἀρχήν.

Εἰς ὅλα εἴμεθα καί ἐπιμένομεν νά μένωμεν παιδιά βρέφη, βρέφη θέλοντα νά παίξουν τούς μεγάλους, εἰς ὅλα παίζομεν τίς κουμπάρες· οἱ κυβερνῆται παίζουν τό ἔθνος. Οἱ στρατιωτικοί παίζουν τόν στρατόν, οἱ γλύπται τήν γλυπτικήν. Ἑπόμενον καί οἱ ζωγράφοι νά παίζουν τήν ζωγραφικήν.

Τοιοῦτον τό περιβάλλον τοιοῦτοι οἱ ζωγράφοι. Ζητήσωμεν τώρα τήν γενικήν ἐντύπωσιν ἐξ ὅλων τῶν μέχρι τοῦδε ἐκθέσεων. Ζητήσωμεν ἐκ τῆς γενικῆς ἐντυπώσεως ὅλων τῶν μέχρι τοῦδε ἔργων ὄχι μόνον τήν νόησιν τῆς συγχρόνου ζωγραφικῆς, ἀλλά καί τήν ἐξακρίβωσιν καί πιστοποίησιν ἐκ τῶν γεγονότων ὅλων τῶν προηγουμένων λεχθέντων ἅτινα δυνατόν νά φανοῦν φαντασιώδη καί ὄχι ἀναγραφή γεγονότων ἐξ ἀνθρώπων καί ἔργων.

Κανένα θέμα μυθολογικόν, κανένα θέμα ἱστορικόν, κανένα ἔργον ἐκφράζον μίαν ἰδέαν, κανένα δυνάμενον νά σημειωθῇ ὡς παράδειγμα διά τήν ἔμπνευσιν, κανένα διά τήν τελείαν ἐκτέλεσιν, κανένα διά τήν εὐσυνείδητον ἐργασίαν καί τελείωσιν, κανένα διά τήν ποίησιν, κανένα διά τήν ψυχολογικήν ἀντίληψι, κανένα διά τήν ἔκφρασιν ἑνός οἱουδήποτε αἰσθήματος, κανένα διά τήν πρωτοτυπίαν.

4

Ἡ ἐκλογή τῶν θεμάτων, ἡ τοποθέτησις τῶν ἀντικειμένων καί ὅλα τά χρώματα, εἶναι τά στερεοτυπωμένα εἰς τά μάτια τῶν πολλῶν ἀπό τήν θέαν τῶν κοινῶν ζωγραφημάτων. Τό σύνολον τῶν ἐντυπώσεων ἀπό χρώματα καί σχήματα, εἶναι αὐτό τό ἀπό τῶν εἰκόνων τῶν κατωτάτων εὐρωπαϊκῶν περιοδικῶν. Διαδήλωσις ἀγνοίας καί ἔκφρασις προτιμήσεως τοῦ ἀγενοῦς σώματος, καί ἡδυπαθής σχεδίασις τῶν βαναύσων του γραμμῶν. Τά ἐλάχιστα παρουσιασθέντα γυμνά εἶναι σώματα δουλικῶν, καί οὔτε τοὐλάχιστον τοῦ νησιωτικοῦ δουλικοῦ τό μαλακόγραμμον καί ἁπαλόσχημον σῶμα. Ἀπό σχημάτων καί χρωμάτων, μία γενική ἐντύπωσις ἀτονίας, παραλυσίας γραμμῶν· οὔτε σφρῖγος γραμμῆς, οὔτε ζωηρότης, νευρότης χρώματος· ζωγραφική ἐντύπωσις ὀκνηρίας, τοῦ δέ βαριέσαι καί δέν πειράζει, καί ὀλίγον δέν καταλαβαίνει ὁ κόσμος. Τάσις πρός ἀποφυγήν πάσης δυσκολίας ἐκτελέσεως, τάσις πρός περικάλυψιν ὅλων τῶν ἀδυναμιῶν τοῦ σχεδίου, ἀποδιδομένη εἰς συστήματα καί εἴδη τέχνης. Ἐντύπωσις μή εἰλικρινοῦς καί εὐσυνειδήτου ζητήσεως καί γενναίας προσπαθείας. Προσπάθεια παρουσιάσεως ἔργων ἀφημένων ἡμιτελῶν ὡς τελειωμένων. Σύνολον ἐντυπώσεων: ἔλλειψις σχεδίου, ἔλλειψις πρωτοτυπίας, ἀγριότης χρωμάτων, χονδροτάτη ἀντίληψις γραμμῆς μέχρι τοῦ ἀνυποφόρου, ζωγραφική κατά συνθήκην. Οὕτω διά τόν ἔχοντα ζωντανήν τήν εἰκόνα τῆς ἑλληνικῆς φύσεως, τῶν ἀντικειμένων καί τῶν ὄντων ἡ θέα μιᾶς ἐκθέσεως ἀπό τῆς ἀπόψεως τῆς ἀληθείας καί τῆς ζωῆς καί τῆς τέχνης καί τοῦ φωτός εἶναι ἀποκοιμιστική, ναρκωτική, λυπηροτάτη.

Η ἔλλειψις τῶν μυθολογικῶν, ἱστορικῶν καί ἰδεογραφικῶν θεμάτων, καί ἡ ἔλλειψις ἐμπνεύσεως, ποιήσεως, συνθέσεως, ψυχολογίας, δικαιολογοῦνται ὡς ἀνήκοντα ὅλα εἰς τήν διάνοιαν, ἀπαιτοῦντα διάνοιαν ἀνεπτυγμένην, φωτεινήν. Ἀλλά καί ὅλα τά ἄλλα δυνατόν νά κριθοῦν ἐπιεικῶς, δυνατόν νά δικαιολογηθοῦν. Ἀλλά δύο εἶναι καιριώτατα καί ἀσυγχώρητα.

Εἶναι ἡ γραμμή. Καί εἶναι παράδοξον ὅτι δέν ἐννοήθη

ἀκόμη, ὅτι ὄχι μόνον οἱ ζωγράφοι εἶναι καταναγκασμένοι νά εἶναι ἄριστοι σχεδιασταί εἰς τόν τόπον τῶν παγκάλων γραμμῶν καί τῶν ζωντανῶν ἀκόμη μαρμαρίνων ἀσμάτων, ἀλλά πᾶς καλλιτέχνης, εἴτε γλύπτης, εἴτε ἀρχιτέκτων, μή θέλων ἤ μή δυνάμενος νά καταφαγωθῇ διά νά γίνη ἄριστος σχεδιαστής, διά νά ἐκδηλώση τήν ἡδονήν καί τήν μουσικήν τῆς γραμμῆς, δέν ἔχει ἄλλη σωτηρίαν παρά νά πάρη τό καπέλλο του καί νά μεταβῇ εἰς τόπους ὅπου δέν ἐννοοῦν τήν γραμμήν, εἰς κλίματα ἄλλα ὅπου δυνατόν νά κρυβοῦν αἱ ἀτέλειαι τοῦ σχεδίου.

Ἐδῶ ὅμως εἶναι καιρός νά ἐννοήσουν οἱ καλλιτέχναι ὅλοι, ὅτι τό φῶς δέν παίζει, ὅτι καταλάμπει ἀνηλεῶς πᾶσαν ἀτέλειαν τοῦ σχεδίου, ὅτι γραμμαί γῆς καί γραμμαί μαρμάρων ἀναπτύσσουν τήν αἴσθησιν τῆς γραμμῆς, τῆς ἡδονῆς καί τῆς μουσικῆς της, τόσον ὥστε νά γίνεται ἀνυπόφορος καί νά πληγώνη τά μάτια, ἡ ξηρά, ἡ χονδρή, ἡ νεκρά καί ἡ βάναυσος γραμμή. Καιρός νά ἐννοηθῇ ὅτι Ἕλλην καλλιτέχνης μή προσπαθῶν νά γίνη ἀριστοτέχνης λεπτῆς καί ἁβρᾶς καί ἁπλῆς γραμμῆς, χάνει τόν καιρόν του.

Καί εἶναι ἡ ἔλλειψις Πρωτοτυπίας. Καί εἶναι τό ὀδυνηρότερον ὅλων. Ἀλήθεια, ὀδυνηροτάτην ἐντύπωσιν προξενεῖ ἡ ἀνυπαρξία τῆς πρωτοτυπίας. Ἔχομεν γῆν τόσον ἰδιορρύθμως πλασμένην γύρω μας καί δέν ἔχομεν εἰκόνας μιμουμένας αὐτήν. Ἔχομεν φύσιν μέ τά ἁβρότερα αἰθεριώτερα χρώματα καί δέν εὑρίσκομεν τά χρώματα αὐτά καί τάς ἁρμονίας αὐτῶν εἰς τήν ζωγραφικήν. Ἔχομεν τάς ζωγραφικωτέρας τοποθεσίας, τά ζωγραφικώτερα θέματα εἰς κάθε βῆμα, εἴτε εἰς τήν πόλιν εἴτε εἰς τήν ἐξοχήν καί δέν βλέπομεν τίποτε εἰς τήν ζωγραφικήν. Ἔχομεν τά ζωγραφικώτερα ἀντικείμενα καί τούς ζωγραφικωτέρους ἀνθρώπους καί δέν ἀνευρίσκομεν τίποτε εἰς τήν ζωγραφικήν.

Εἶναι φανερόν ὅτι οἱ ζωγράφοι ἐνῶ βλέπουν μίαν φύσιν ἰδιόρρυθμον, ἐντελῶς παρθένον ἐνώπιόν των καί ὅταν δέν ζωγραφίζουν καί ὅταν ζωγραφίζουν δέν βλέπουν τήν φύσιν αὐτήν, τό χῶμα, τά δένδρα, τά ὄρη, τόν ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐνῶ βλέπουν καί νομίζουν ὅτι βλέπουν αὐτά, ἀντιγράφουν τόν

ἐσωτερικόν των κόσμον, τόν συντεθειμένον ἀπό τά χρώματα καί τά σχήματα τῆς εὐρωπαϊκῆς ζωγραφικῆς. Διόλου δέν βλέπουν, διόλου δέν αἰσθάνονται κατ' εὐθεῖαν τήν ζωήν. Καί αὐτοί οἱ ὀλίγοι οἱ ἀντιγράφοντες τήν φύσιν, τήν ἀντιγράφουν τόσον στενά ὥστε νά στερῆται ἐντελῶς ἐνδιαφέροντος. Δέν κατορθώνουν μετά βαθεῖαν μελέτην αὐτῆς, νά τήν μεταμορφώσουν διά τῆς τέχνης ὥστε τό ἔργον των νά εἶναι μέν κατά φύσιν ἀλλά καί κατά τέχνην. Φυσικόν τι ἀλλά καλλιτέχνημα. Καί οἱ ἀντιγράφοντες τόν ἄνθρωπον ὁμοίως δέν δύνανται ἐκ τοῦ φυσικοῦ νά ἐξαγάγουν τό οὐσιῶδες, τό καλλιτεχνικόν.

5

'Εν συνόλω ἡ σύγχρονος ζωγραφική ἀπό τῆς ἀπόψεως τῆς αἰσθητικῆς εἶναι αἰσθητική ἁπλοῦ φουστανελλᾶ. Καί ἀπό τῆς ἀπόψεως τῆς διανοητικῆς τό ἴδιον. Εἶναι τέχνη καθαρῶς λαϊκή· ἀποτελεῖται ἀπό τήν αἰσθητικήν καί τήν ψυχήν καί τόν νοῦν ἀγαθοῦ φουστανελλᾶ. 'Ενίοτε τώρα μάλιστα ἐντονώτερον παλαβοῦ φουστανελλᾶ. Δηλαδή τοῦ φουστανελλᾶ τοῦ πετῶντος τήν φουστανέλλα καί μιμουμένου μανιωδῶς τά ξένα καί τά ἄγνωστα. Τοῦ γελοίως ξιπασμένου. Εἶναι τέχνη νεκρά ὅπως ἡ σύγχρονος γλυπτική καί φιλολογία. Εἶναι ἡ ζωή της σταματημένη ἀπό τά νέα ροῦχα, ἀπό τό κολάρον καί τά στενά. 'Εάν ἤθελε νά τήν παραστήση κανείς δι' εἰκόνος, θά ἐζωγράφιζε μίαν γυναῖκα τοῦ λαοῦ, μέ ὅλα τά ξιπασμένα καί φαντακτά εὐρωπαϊκά φορέματα καί χρώματα, ἀπό ἐκείνας πού κομψεύονται ἀξιολύπητα μέσα εἰς τά κάρρα πού κατεβάζουν τάς λαϊκάς τάξεις εἰς τό Φάληρον διά νά λουσθοῦν.

Καί σοβαρώτατα ὁμιλῶν καί ἐν πληρεστάτη συναισθήσει ἀνθρώπου γράφοντος διά κόπους ἄλλων, δέν δύναμαι νά ἀποφύγω νά εἰπῶ, μετά ἐπιμονωτάτην ζήτησιν, ὅσον ἀφορᾶ τό πλεῖστον μέρος τῶν εἰκόνων τῶν νέων, ὅτι εἶναι ἕνα ψεῦδος θέλον νά μᾶς παραπείση ὅτι εἶναι τέχνη, καί διά τάς μεγάλας εἰκόνας ἐκτός τῶν τοῦ 'Ιακωβίδου πού διδάσκουν σχῆμα καί ἀληθινήν ζωήν, ὅτι ἔπρεπε νά λείπουν, ὅτι εἶναι χαμένος καιρός καί θά ἦτο προτιμότερον νά ἐκάλουν τόν κόσμον νά ἰδῇ, ἕνα

χέρι ἀλλά χέρι, ἕνα μάτι ἀλλά μάτι, ἕνα ἀνθύλλιον ἀλλά ἀνθύλλιον, μίαν ἔστω μικροσκοπικήν τέχνην ἀλλά Τέχνην, παρά τόσην ἔκτασιν μπογιατισμένου πανιοῦ.

Δέν λέγω αὐτά διά νά κατακρίνω, οὔτε ἀπό πόθον νά καταρρίψω τήν ἰδέαν ὅτι ὑπάρχει τέχνη· ἀλλά διότι ἡ τέχνη δέν εἶναι πρᾶγμα τόσον εὔκολον, τό ὁποῖον τόσον ἀφελῶς ἀτενίζεται, τόσον ἁπλῶς δημιουργεῖται. Καί τό λέγω διότι ἐπιθυμῶ νά ἰδῶ ἀνθρώπους σοβαρῶς ἀφοσιουμένους πρός δημιουργίαν τέχνης. Δέν λέγω: σεῖς δέν εἶσθε καλλιτέχναι διά νά κατακρίνω. Τό λέγω διότι εἶναι τό δυσκολώτερον πρᾶγμα νά εἶναι τις Καλλιτέχνης, τό πολυπαθέστερον, τό ὀδυνηρότερον πρᾶγμα διά τήν ζωήν καί μάλιστα εἰς ἐποχήν ἐλεεινήν. Τό λέγω διότι ἐπιθυμῶ νά ἰδῶ ἀνθρώπους ἡρωιζομένους μέχρι ἐσχάτων διά νά γίνουν καλλιτέχναι. Διότι τέχνη ἐννοῶ ὅτι εἶναι ἡ ὑπερτάτη ἐκδήλωσις τῆς ἀνθρωπίνης ἐνεργείας. Καί δέν πιστεύω ὅτι ἀξίζει τόν κόπο νά περιγελώμεθα, ἀποδίδοντες ὁ ἕνας εἰς τόν ἄλλον τοιαύτας ἐκδηλώσεις. Καλλιτέχνης ἐννοῶ ὅτι εἶναι ὕπατος ἱερεύς τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας, ὁ ὁποῖος κάθε γραμμήν, κάθε χρῶμα, κάθε ἦχον δημιουργεῖ μέ αἷμα. Καί ἐνῶ ὅλοι γνωριζόμεθα εἰς τόσον στενόν τόπον καί μέ τόσον φῶς φωτισμένον, πιστεύω ὅτι δέν ἀξίζει τόν κόπον νά περιγελώμεθα, ἀποδίδοντες τόσον εὔκολα τό φιλοφρόνημα τοῦ καλλιτέχνου ὁ ἕνας εἰς τόν ἄλλον. Διότι δέν ἐννοῶ τά λεγόμενα, ὑποστηριζόμενα, διαδιδόμενα καί φονεύοντα, ὅτι εἶμαι μέν καλλιτέχνης, ἀλλά ἡ ἀνάγκη, ἀλλά ἡ ἐποχή, ἀλλά, ἀλλά... Ἀκούων τοιαῦτα ἕνα μόνον ἐννοῶ, ὅτι ὁ λέγων δέν θέλει οὔτε νά γίνῃ καλλιτέχνης καί ὁμολογεῖ ὅτι δέν ἔχει σαφῆ ἰδέαν τοῦ τί ἐστί καλλιτέχνης.

Ποίαν ἀξίαν ἔχει τοιαύτη ζωγραφική, ὁλόκληρος κατ' ἀπομίμησιν, ὁλόκληρος ἐκτός τῆς ἀληθείας καί τῆς ζωῆς, μαζί μέ ὅλα τά ἄλλα ἐλαττώματα; Ἔχει μόνον ἱστορικήν ἀξίαν, διότι συμπληρώνει διά τῆς ζωγραφικῆς ἐκδηλώσεως, τήν ὅλην σύγχρονον κοινωνικήν καί ἐθνικήν μας ἐλεεινότητα. Ἀφιεμένη εἰς τήν τύχην της, ἐκφράζει ὅλην τήν ἐπίδρασιν τῆς ἐλεεινότητος τῶν διευθυνόντων τάς ἰδέας καί τά πράγματα, ὅλην τήν ἐπί-

δρασιν τῆς ἐλεεινότητος ἡμῶν πού τήν περιβάλλομεν καί δι' ὅλων της τῶν ἀτελειῶν, σάν διαμαρτυρομένη, προβάλλει ὅλα, διά νά ζωγραφίση τήν μηδαμινότητα ὅλων μας.

'Εάν θελήσωμεν νά ζητήσωμεν ποῖα εἶναι τά ἀποτελέσματα τῶν ζωγράφων μας ὅλων διά τήν ζωγραφικήν μας, ποῖα εἶναι τά χρήσιμα ὑλικά διά τήν αὔριον, ποῖα εἶναι τά ἴχνη τῶν φωτεινῶν βημάτων πρός ἕνα δρόμον, θά εὕρωμεν ὅτι ἐκτός τοῦ Γύζη ἀπομένει μόνον καί μόνη ἡ εὐγενεστάτη καί ποιητικωτάτη τέχνη τοῦ Λύτρα, ὑπέρ τό δέον χωμένη εἰς ψαράδες καί σαρδελλάδες, τέχνη ἡ ὁποία δι' ὀλίγων ἀνωτέρων συνθέσεων ἀναδεικνύεται συγγενεστάτη τῆς Γυζείου, τέχνη τῆς ὁποίας τά σκαριφήματα ἀκόμη εἶναι ἀδελφά καί ὅμοια καί ἴσα εἰς ἁβρότητα καί ποίησιν μέ τά συγκινητικώτερα ποιήματα τῶν Παράσχων καί τῶν Σολωμῶν. Ἡ βαθυτέρα παντός ἄλλου αἴσθησις τῆς γραμμῆς, βαθυτέρα καί ἀττικωτέρα παντός ἄλλου αἴσθησις τοῦ χρώματος, ἀριστοτεχνική ἀμφοτέρων, τοῦ Θ. 'Αννίνου. Μερικά ἐμπνευσμένα ἐλαφροφιλήματα ἀκτῶν, νερῶν καί ἀέρων τοῦ Γιαληνᾶ· καί τινες σάν μαντικαί ἐμπνεύσεις ἐξ ἀνθυλλίων τοῦ ἀγροῦ, τάς ὁποίας ἐπέταξεν εἰς τό νεκρόν κεφάλι τῆς ζωγραφικῆς ἡ κ. Ἄννα Παπαδοπούλου καί τό φῶς, τό πλησιάζον τό ἑλληνικόν φῶς, τόν γέλωτα τοῦ φωτός, τόν ὁποῖον ἔβαλεν εἰς τόν νεκρόν της πρόσωπον ἡ δεσποινίς Λασκαρίδου, πρώτη.

Πάντα τά ἄλλα ἔργα καί ἐάν ἀκόμη ἔφθαναν ὅλα, τήν ἀρτιότητα καί τήν ἐντέλειαν τοῦ σχεδίου, τῶν σαλπιζόντων γερμανοπαίδων τοῦ 'Ιακωβίδου, δέν θά ἤξιζαν τίποτε, διότι δέν θά ὑπῆρχεν ἴχνος δημιουργικότητος, ἴχνος πρωτοτυπίας, ἴχνος ἐθνικῆς ἀτομικότητος, διότι θά ἦσαν κοινόταται ἀντιγραφαί ξένων τεχνῶν, θά ἐπαρουσίαζον τό θέαμα τῶν τωρινῶν ἐκθέσεων ἀλλά τελείων, ὅπου ὅπως τώρα δέν ὑπάρχει οὔτε κἄν αὐτή ἡ ἀργυροντυμένη νύφη τῶν νεκρῶν ἀδωνίων κήπων τῆς 'Αττικῆς μας, ἡ 'Ε λ α ί α, ἡ 'Εστιάς αὐτή, ἡ ἀθάνατος ἀδελφή τῶν ἀθανάτων μαρμάρων, τῆς ὁποίας τούς ὕμνους διαβάζομεν εἰς τ ῶ ν ξ έ ν ω ν ποιητῶν τά ἔργα καί δέν εἴδομεν ἀκόμη εἰς τήν ζωγραφικήν μας!!

Ἄς πιστευθῆ ὅτι καμμίαν διάθεσιν καί κανέναν λόγον δέν ἔχομεν νά μειώσωμεν τήν ἀξίαν τῶν ζωγράφων καί τῆς συγχρόνου ζωγραφικῆς. Πιστοποιοῦμεν γεγονότα. Δίδομεν μίαν γενικήν εἰκόνα, καί πρέπει νά εἶναι ἀληθής. Ὅταν ἔλθωμεν εἰς τήν ἀνάλυσιν διά γενικῶν γραμμῶν, τινῶν ἐκ τῶν ζωγράφων μας εἰς εἰδικάς μικρογραφίας, θά δείξωμεν τάς ἀτομικάς προσπαθείας ὅλας.

Τό ἀληθές, τό ὕψιστον καθῆκον τό ὁποῖον ἔχομεν, ὅλοι οἱ ἀγαπῶντες τό ὡραῖον καί πονοῦντες δι' αὐτό, εἶναι νά παύσωμεν τά ψεύματα καί τούς ἀλληλοθαυμασμούς, νά ἐκφράζωμεν τήν ἰδέαν μας καθαρά καί μελετῶντες τά πράγματα καί λέγομεν εἰλικρινῶς τήν ἀλήθειαν οἱ μέν πρός τούς δέ, νά βοηθήσωμεν ἀλλήλους, πρός εὕρεσιν τοῦ δρόμου τόν ὁποῖον ἔχομεν νά ἀκολουθήσωμεν, διά νά δημιουργήσωμεν ὡραῖον ἰδικόν μας. Τό κυριώτερον ἡμῶν ἐνδιαφέρον πρέπει νά εἶναι ἡ Ἑλληνική ζωγραφική. Αὐτή πρέπει νά εἶναι τό ἐνδιαφέρον καθενός καί ὄχι τά ἐφήμερα πρόσωπα. Ἡμεῖς θά κοιμηθῶμεν ὅλοι τόσον γρήγορα.

6

Καί δέν θέλω διόλου μέ τάς γραμμάς αὐτάς νά εἴπω εἰς τό κοινόν, ὅτι τά σύγχρονα ἔργα δέν ἔχουν καμμίαν ἀξίαν, κανένα σκοπόν, νά ἀπομακρύνω τό κοινόν ἀπό τήν ἀγοράν εἰκόνων ἐκ τῶν ἀγορῶν τῆς ζωγραφικῆς. Τά ἔργα αὐτά εἶναι εἰς τήν αὐτήν βαθμίδα μέ τήν αἰσθητικήν τοῦ κοινοῦ. Συχνά καί τήν ὑπερβαίνουν κατά πολύ. Τοὐναντίον τό κοινόν πρέπει νά ἐνθαρρύνη πολύ γενναιότερον τάς προσπαθείας τῶν καλλιτεχνούντων. Ἴσως μόνον καλόν θά ἦτο, νά μεταχειρίζεται καλλιτέρους καί ἀσφαλεστέρους ὁδηγούς ὅταν ἀγοράζη, διά νά μή ἐνθαρρύνη τούς ψευδοκαλλιτέχνας καί ἀποθαρρύνει τούς ἀληθεῖς ἐργάτας τοῦ καλοῦ. Καί πάντως εἶναι καιρός καί τίποτε δέν ἔχει καλλίτερον τό κοινόν νά κάμη παρά νά στολίση τάς αἰθούσας του μέ ἔργα συγχρόνων, τά ὁποῖα εἶναι ἀνώτερα τῶν βαναυσουργημάτων, μέ τά ὁποῖα τό πολύ κοινόν στολίζει αὐτάς. Καί πάντως εἶναι ἐντροπή νά μή ὑπάρχη παρά τούς

πεντακοσιαδράχμους χρυσοκαθρέπτας μία εἰκών τῶν ζωγράφων μας.

Ὄχι· σκοπός τῶν γραμμῶν αὐτῶν, δέν εἶναι ἡ ἐπίκρισις καί ἡ κατάκρισις· διότι σκοπός αὐτῶν δέν εἶναι ἡ ἀποθάρρυνσις. Καί δέν εἶναι κατηγορία διότι δέν εἶναι καλά ἀλλά διότι δέν εἶναι τόσον ὅσον δύνανται νά εἶναι, ὄντες Ἕλληνες. Ἐάν ἦσαν Βούλγαροι, δέν θά εἶχε κανείς παρά νά τονίση διθυράμβους διά τήν λεπτήν αἰσθητικήν των καί διά τήν πρόοδόν των.

Ἄς ἐπιτραπῆ εἰς ἕνα ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος ἔφαγε τά σπλάχνα του διά νά μελετήση καί ἀναλύση καί εὕρη τάς δυνάμεις τοῦ Ἕλληνος καί πεισθῆ περί αὐτῶν, νά εἶναι εἰλικρινής, κυριολεκτικός εἰς τήν ἔκφρασιν τῆς ἰδέας του. Ἡ ἀληθής ἀγάπη τῶν πραγμάτων δέν εἶναι ἡ τυφλή ὑμνωδός, ἀλλ' ἡ εἰλικρινῶς καί γενναίως λέγουσα τήν ἀλήθειαν, ἡ ζητοῦσα τό βέλτιον ὁλοέν.

Ἐάν ἦσαν Βούλγαροι ἐπαναλαμβάνω θά ἦσαν ἀξιοθαύμαστοι, ὡς Ἕλληνες εἶναι ἐλεεινοί, ὄντες τά πλάσματα καί τά θύματα, τῶν οὐτιδανοτάτων ἀνθρώπων πού διευθύνουν ἀπό τῆς ἀφυπνίσεως, τάς τύχας λαοῦ ἐκ φύσεως προωρισμένου νά εὑρίσκεται εἰς τήν πρώτην γραμμήν, νά ἔχη συνεπῶς ἀνάγκην πνευμάτων ὑπερόχων, διά νά νοοῦν τάς ὑπερόχους του δυνάμεις καί διευθύνουν τάς ὑπερόχους του τύχας, ἵνα εἶναι ἀνώτεροι εἰς ὅλας τάς ἐκδηλώσεις του κατά φυσικήν ἀνάγκην ὅσον ἀνωτέρα εἶναι ἡ γῆ τήν ὁποίαν κατοικεῖ, ὅσον ἀνώτερος εἶναι αὐτός. Ἡ βαθυτάτη μου πεποίθησις περί αὐτῶν τῶν ἰδίων ζωγράφων, τήν ἀσχημίαν τῶν ὁποίων ἐγώ ὁ ἴδιος ἀνωτέρω τόσον καθαρά ἐζωγράφησα, εἶναι ὅτι αὐτοί οἱ ἴδιοι, δύνανται νά παρουσιάσουν τέχνην πρωτότυπον, ἀσυγκρίτως ἀνωτέραν καί ὡραιοτέραν αἰσθητικῶς ἐάν θελήσουν νά νοήσουν καί ἀναπτύξουν τήν φυσικωτάτην λεπτότητα τῶν αἰσθήσεών μας - ἀντί νά τήν χονδραίνουν - ἐάν θελήσουν νά ζητήσουν διδάγματα ἁβρότητος ἀπό τήν φύσιν, ἡ ὁποία τούς περιβάλλει -ἀντί νά τήν περιφρονοῦν - ἐάν προσπαθήσουν νά ἐκδηλώσουν τήν φύσιν αὐτήν καί τόν ζωγραφικόν κόσμον τόν ἰδικόν των,

ἀνωτέραν καί ἀνώτερον παντός ἄλλου - ἀντί νά μή θέλουν νά γίνουν ἱκανοί νά τόν νοοῦν -δύνανται νά παρουσιάσουν μίαν τέχνην ἔστω πρωτογενῆ καί ἀτελεστάτην, ἀλλά ἔχουσαν ὅλα τά στοιχεῖα τῆς ζωῆς καί τῆς νεότητος καί τῆς πρωτοτυπίας, μέ θαυμαστήν ἀβρότητα σχημάτων καί χρωμάτων - ἀντί βαναύσου καί οὐδεμιᾶς ἀξίας ἀντιγραφῆς, μικρῶν ἀγρίων βαρβάρων. Ἀρκεῖ νά ἀκολουθήσουν καί ἀναπτύξουν τάς φυσικάς των δυνάμεις, ἀρκεῖ νά ἀκολουθήσουν τόν φυσικόν των δρόμον. Νά μείνουν αὐτοί εἰς τόν ἑαυτόν των - καί ἡ φύσις δέν ἦτο δυνατόν νά τούς διαπλάση καλλίτερα -νά μείνουν εἰς τόν κόσμον των - καί δέν εἶναι δυνατόν νά εἶχον κόσμον καλλίτερον νά ἐκφράσουν. Ἀρκεῖ νά ἐργάζωνται νυχθημερόν, νά μελετοῦν διά νά ἐννοήσουν ἑαυτούς καί τά περί αὐτούς, νά μορφώσουν ἑαυτούς. Ἀρκεῖ νά καταβάλλουν γενναίους κόπους καί ἡρωικούς ἀγῶνας. Νά ἀγωνίζωνται εὐσυνειδήτως, ἐργωδῶς, ἀδαμάστως, ἡρωϊκῶς τόν ὡραῖον ἀγῶνα διά τήν τέχνην των, διά τό Ὡραῖον. Νά ἡρωίζωνται μέχρις ὑστάτης στιγμῆς -ἀντί νά κλαίωνται - διά νά θραύουν ὅλους τούς φραγμούς, διά νά ὑπερβαίνουν ὅλα τά ἐμπόδια τῆς ἐποχῆς.

Διότι ἀρκεῖ νά θελήσουν νά γίνουν ἀληθεῖς καλλιτέχναι. Διότι ἀρκεῖ νά εἶναι ἀληθεῖς καλλιτέχναι. Διότι ὁ ἀληθής καλλιτέχνης, ὅπου τύχη νά εὑρεθῆ, εἰς οἱονδήποτε τόπον, εἰς οἱονδήποτε χρόνον, μέ οἱονδήποτε ἀντικαλλιτεχνικόν περιβάλλον, μέ ὅσους φραγμούς καί τάφρους καί φρούρια καί ἐάν εἶναι φραγμένος ὁ δρόμος του δέν ἀποθαρρύνεται. Συγκεντρώνεται μόνον εἰς ἑαυτόν καί ἀναπτύσσει τάς δυνάμεις καί τά μέσα τά ὁποῖα ἀπαιτοῦνται διά νά νικήση. Δέν κλαίεται, ἀλλά αὐξάνει καί πολλαπλασιάζει ἑαυτόν, ἡρωίζεται καθημερινῶς, ἐπ' ἄπειρον αὐξάνων τάς δυνάμεις του, μέχρις ὅτου αἰσθανθῆ ἑαυτόν δυνατώτερον τῶν καιρῶν καί τῶν περιστάσεων, τῶν ἐμποδίων ὅλων καί ὅλων τῶν πραγμάτων. Τότε μέ τήν γαλήνην τῆς ἰσχύος πλημμυρεῖ καί περνᾶ ἠρέμως κάθε φραγμόν, ὑπερβαίνει κάθε ἐμπόδιον, καί ἐκφράζει τήν ψυχήν του καί ζῆ ἐλεύθερος καί δημιουργεῖ ὅ,τι θέλει νά δημιουργήση. Μόνον ἕνα ἐχθρόν γνωρίζει ὁ καλλιτέχνης. Καί ὁ ἐχθρός αὐτός δέν εἶναι ὄχι, χιλιάκις ὄχι, οὔτε ἡ πενία, χιλιάκις ὄχι, οὔτε ἡ

πεῖνα, οὔτε τίποτε ἄλλο. Ὁ ἐχθρός αὐτός εἶναι μόνον καί μόνον ὁ θάνατος.

Τώρα ποία εἶναι ἡ «Ἑλληνική Ζωγραφική»; Ποῖος εἶναι ὁ φυσικός της δρόμος; Ποῖοι εἶναι οἱ φυσικοί της ὁρίζοντες; Ποῖον εἶναι τό προσεχές της μέλλον; Τό μοιραῖον της μέλλον, ὅταν θά θελήσωμεν νά ἀνοίξωμεν τά μάτια μας καί νά ἴδωμεν τόν ἑαυτόν μας, ὅταν ἀνοίξωμεν τά μάτια μας εἰς τόν γύρωθεν κόσμον τόν ἰδικόν μας, τόν ὁποῖον μέ τόσην λύσσαν ἐπί ἕνα αἰῶνα περιφρονοῦμεν;

Ἐάν ὁ μελετῶν τήν σύγχρονον ζωήν ἀπορεῖ διά τήν ἔλλειψιν τῆς πρωτοτυπίας καί τήν ἀπελπισίαν καί τήν νέκραν, πού βασιλεύει εἰς ὅλους τούς ἄλλους κλάδους τοῦ πνευματικοῦ καί τεχνικοῦ κόσμου, ἀπορεῖ καί ἐξίσταται πιστοποιῶν τά αὐτά καί εἰς τήν ζωγραφικήν: Βλέπων ὅτι οἱ ζωγράφοι δέν εἶναι ἐνθουσιασμένοι.

Ἐάν ἐχρειάζετο καί αὐτή ἡ ἀπόδειξις ἀκόμη διά πράγματα φυσικώτατα, ἁπλούστατα, φυσιολογικώτατα, θά ἐπανελάμβανον ὅτι τοιαύτη εἶναι ἡ κατάστασις τῆς συγχύσεως τῶν ἰδεῶν καί τῶν πραγμάτων, τόσον ἐθόλωσαν τήν ἀντίληψιν καί τήν ὅρασιν καί τά νερά αἱ παράφρονες ἰδέαι αἱ ὁποῖαι ἐξεχύθησαν ἐπί ἕνα αἰῶνα ἀπό τόσα σάπια διευθύνοντα μυαλά, τοιαύτην ἐπέφεραν κατάπτωσιν τῶν ψυχικῶν καί διανοητικῶν δυνάμεων, τοιοῦτον κλείσιμον ματιῶν, ὥστε καί οἱ ζωγράφοι αὐτοί ἀκόμη νά μή βλέπουν ὁλοτελῶς τόν λαμπρόν ὁρίζοντα τῆς τέχνης των, τόν λαμπρόν κόσμον πού ἔχουν ἐμπρός εἰς τά μάτια των, διά νά τήν ἐκμεταλλευθοῦν αὐτοί πρῶτοι τοὐλάχιστον πρός τό συμφέρον των καί τήν δόξαν των. Διότι δέν ὑπῆρξαν καί δέν θέλουν νά ὑπάρξουν οἱ ἄνθρωποι οἱ ἄξιοι νά φωτίσουν τόν δρόμον τῶν Τεχνῶν, νά ὁδηγήσουν μέ ἀγάπην τά πρῶτα βήματα καί τῆς ζωγραφικῆς καί τῶν ζωγράφων. Διότι ἑπομένως οἱ ζωγράφοι δέν εἶναι εἰς κατάστασιν νά αἰσθανθοῦν, νά ἐννοήσουν τά πράγματα, τά ἐξαίσια τά Φαεινά Πράγματα.

Καί τά πράγματα αὐτά ἔρχομαι νά ὑποδείξω, διά νά στρέψω τήν προσοχήν πρός αὐτά καί κεντήσω φιλοτιμίαν καί ἔμπνευσιν.
Ἀλήθεια τί θέλουν; Διατί δέν εἶναι ἐνθουσιασμένοι;

7

'Εάν είς τάς ἄλλας τέχνας, διεσώθη ἡ ἀπρόσιτος, ἡ ἀπελπίζουσα τελειότης τῆς παλαιᾶς μας ἐποχῆς, ἐκ τοῦ ἀναγκαστικῶς ἰσοτελείου ζωγραφικοῦ κόσμου διέμειναν ἐλάχιστα ἴχνη. Τώρα μόλις ἠκούσθη ὅτι είς τήν Κρήτην ἕνα ζωγραφικόν κεφάλι προαττικώτατον ἐπρόβαλε, - καί μόλις ἐπρόβαλεν, ἠκούσθη ὁ γδοῦπος τῶν πεσόντων μωρολογημάτων πού εἶχον στήσει είς θαυμάσια οἰκοδομήματα, μέ τόσους γενναίους καί σοφούς κόπους οἱ ξένοι περί τῆς παλαιᾶς μας ζωγραφικῆς, ἐσείσθησαν καί κατέρρευσαν ὅλαι αἱ πλάναι, ὅπως θά συμβῆ σιγά - σιγά δι' ὅλα ὅσα ἐγράφησαν φυσικῶς ἀβάσιμα -ἀπό ἄλλους δι' ἡμᾶς, ἡμῶν ἤ κοιμωμένων ἤ χασκόντων καί καταπινόντων. Καί μολονότι ἔχομεν τήν Βυζαντινήν ζωγραφικήν ὁλόκληρον διά νά ἔχωμεν μαθηματικήν γνῶσιν τῆς πρό αὐτῆς, προτιμότερον νά εἴπωμεν ὅτι ἔχομεν ἐλεύθερον θαυμάσιον στάδιον, γενναίων καί ὡραίων ἀγώνων, διά νά δημιουργήσωμεν ζωγραφικήν, ἥτις νά ἐκφράζη τό ζωγραφικόν αἴσθημα τοῦ Ἕλληνος καί συμπληρώνη τήν ὅλην ἐκδήλωσιν τοῦ Ὡραίου, τοῦ ἰδικοῦ μας Ὡραίου. Ἔχομεν λοιπόν τό εὐτύχημα νά ἔχωμεν ἕνα καλλιτεχνικόν κλάδον ἀνέπαφον ἵνα τόν δημιουργήσωμεν ἀπό θεμελίων μέχρι κορυφῶν.

'Αλήθεια τί θέλουν ἀπό τόν ἑαυτόν των; Τι ζητοῦν ἀπό τήν φυσικήν των διάπλασιν; Διατί νά εἶναι λυπημένοι καί χαυνωμένοι καί ἄνευ ζωηρότητος καί ἄνευ ἐνθουσιασμοῦ καί ἄνευ χαρᾶς καί ἄνευ ἐλπίδων; Μήπως διότι δέν ἐγεννήθησαν φύσει εὐφυεῖς; 'Αλλά δέν ἔπρεπε νά εἶναι ἐνθουσιασμένοι διά τήν φυσικήν των εὐφυΐαν, ἀφοῦ χωρίς νά ἐργάζωνται, χωρίς νά μελετοῦν, ὀκνηρεύοντες καί τεμπελιάζοντες, κατορθώνουν τόσον ἀκόπως, τόσον ἀνωδύνως νά παρουσιάσουν τοιαῦτα ἔργα καί νά κάμουν τόσον θόρυβον καί νά μᾶς πείθουν, ὅτι πρόκειται περί ἀληθοῦς τέχνης, ἀπό καλλιτέχνας τῶν ὁποίων ἡ ψυχή στάζει αἷμα διά τήν τέχνην;

Το γεγονός αὐτό δέν τούς πείθει, ὅτι δύνανται νά ἐλπίζουν τά πάντα ἀπό τήν εὐφυΐαν των; Μήπως εἶναι παραπονεμένοι διότι δέν ἔχουν εὐαίσθητα αἰσθητήρια; Μήπως θά ἤθελον εὐ-

αισθητότερα; Μήπως ζηλεύουν τά αἰσθητήρια τοῦ Ρώσου - αἰσθητήρια ἀρκούδας, τά αἰσθητήρια τοῦ Ἄγγλου - αἰσθητήρια φώκης, τά αἰσθητήρια τοῦ Γερμανοῦ - αἰσθητήρια ἀγριοχοίρου;

Ἀλλ' ἐκεῖνοι δημιουργοῦν τέχνην. Ναί, διότι καταβάλλουν ὑπερανθρώπους ἀγῶνας διά νά μεταβάλουν αὐτήν τήν φύσιν των. Διότι, ἐκ παμπόλλων ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, ἐξερχόμεναι μυριάδες ἀγωνιστῶν καί ὑπερανθρώπως ἐργαζόμεναι καί στρώνοντες τόν δρόμον μέ τά πτώματά των, τόν ἑτοιμάζουν δι' ἐλαχίστους φθάνοντας εἰς τό τέρμα. Ἡμεῖς ἔχομε τά ζωηρότερα, τά εὐαισθητότερα, τά ἡμερώτερα καί λεπτότερα αἰσθητήρια, πού εἶναι δυνατόν νά διαπλάση ἡ φύσις καί καθήμενοι εἰς τό καφφενεῖον καί ἡλιαζόμενοι μόνον, δημιουργοῦμεν ἔστω καί ὅ,τι δημιουργοῦμεν, ἀληθινόν θαῦμα! Διότι ἐκεῖνοι ἐργάζονται σάν μεγαθήρια ἐνῶ ἐδῶ θά φανῆ παράδοξον ἐάν εἰπῆ κανείς, ὅτι ἀπό τόσους φαινομένους φουσκωμένους ἀπό ὅλην τήν σοφίαν τῶν αἰώνων, ἐλάχιστοι δακτυλομετρούμενοι ἐργάζονται, ἴσως οὔτε ἑκατοντάς ἀνθρώπων εἰς ὅλους μαζί τούς κλάδους, ὅσον εἰς τήν Εὐρώπην, καί ἐξ αὐτῶν πεντηκοντάς εἶναι πολύ νά εἰπῆ κανείς δι' ὅλην τήν Ἑλλάδα ὅτι εἶναι εἰλικρινῶς, ὁλοψύχως ἀφωσιωμένοι εἰς τά ἔργα των, ἀδιασείστως ἀκολουθοῦντες ἀρχάς ὡρισμένας πρός τι. Ὅταν ἀποτείνεται κανείς εἰς τούς ἀνθρώπους πρέπει νά ὁμιλῆ διά τό συμφέρον των.

Καί δέν ὑπάρχει καθαρώτερον συμφέρον διά τούς καλλιτέχνας ἑνός λαοῦ ἀπό τοῦ νά κατορθώσουν νά παρουσιάσουν μίαν τέχνην πρωτότυπον. Καί δέν ὑπάρχει καθαρώτερον συμφέρον διά πάντα καλλιτέχνην ἀπό τοῦ νά κατορθώση νά παρουσιάση ἔργον πρωτότυπον. Δι' αὐτό οἱ καλλιτέχναι παντός Ἔθνους ἐκφράζουν τόν ἰδικόν των κόσμον, ὅν αἰσθάνονται καί νοοῦν καί δύνανται νά μελετήσουν καί ἀναπαραστήσουν καλλίτερα παντός ἄλλου.

Δι' αὐτό ὅταν ὑπερβολικά ἐκφράσουν ἑαυτούς καί καθίσταται δύσκολος ἡ εὕρεσις νέων θεμάτων καί πρωτοτύπων πραγμάτων ἐκ τοῦ ἰδίου κόσμου, οἱ ζωγράφοι τρέχουν εἰς τάς ἐρήμους καί εἰς ἀγνώστους χώρας καί εὑρίσκουν νέας καλλονάς.

Ἡμεῖς ἔχομεν μίαν Φύσιν ἑφταπάρθενον ἐνώπιόν μας καί

φρουρουμένην μάλιστα τόσον καλά ἀπό τήν ἐξαισίαν της καλλονήν γραμμῶν καί χρωμάτων, ὥστε μόνον ἡμεῖς, νά δυνάμεθα νά γίνωμεν ἱκανοί νά τήν ἀναπαραστήσωμεν, νά τήν ἐκμεταλλευθῶμεν. Ἔχομεν ἕνα κόσμον ζωγραφικόν αἰώνων ὅλων καί συγχρόνου παλλομένης ζωῆς ἑφταπάρθενον. Διότι μόνον τούς ἀρχαίους μας θεούς καί τούς ἀρχαίους μας ἥρωας ἐξεμεταλλεύθησαν οἱ ξένοι καί μόνον ὀλίγας εἰκόνας τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς καί ἐλαχίστας τῆς Βυζαντινῆς ἐδημιούργησαν.

8

᾿Αλλά καί ὅλας αὐτάς καί ὁσαιδήποτε καί ἄν γίνουν, ἔχομεν νά τάς ἀναδημιουργήσωμεν μέ τήν ἰδικήν μας αἰσθητικήν καί τήν ἰδικήν μας ἀντίληψιν καί μορφήν. Καλλίτερα μάλιστα διότι ὑπάρχουν τοιαῦται εἰκόνες καί καλλίτερα νά γίνουν ὅσον δυνατόν περισσότεραι εἰς τό μέλλον. Ἐκ τῆς συγκρίσεως, εὐκολώτερον καί ἀπτότερον, ὁ κρίνων θά κρίνη τήν ὑπεροχήν τοῦ Ἕλληνος. Κάθε ξένος δημιουργῶν τήν ᾿Αθηνᾶν μᾶς ὠφελεῖ διττῶς. Πρῶτον, διδάσκει εἰς ἡμᾶς τούς σημερινούς, ὅτι εἴμεθα βλάκες, νά μή ἐκμεταλλευώμεθα τήν μυθολογίαν μας, δεύτερον καί τό σπουδαιότερον, ἐάν αὐτός δέν ἐδημιούργει τήν ᾿Αθηνᾶν, δέν θά ἠδυνάμεθα συγκρίνοντες νά ἀποδείξωμεν, τήν ὑπεροχήν τῆς εὐγενείας τῆς τέχνης τοῦ ἰδικοῦ μας, τοῦ Ἕλληνος Γύζη.

Ὁ Ἕλλην λοιπόν ζωγράφος, ἔχει φύσιν καί κόσμον ἑφταπάρθενον, διά νά εἶναι εὐκολώτατα πρωτότυπος, νά παρουσιάση τέχνην πρωτότυπον. Καί πρέπει νά θέλη νά εἶναι πρωτότυπος -διότι ἀντιγράφων δέν εἶναι τίποτε - καί πρωτότυπος δύναται νά εἶναι, μόνον κατ᾿ αὐτόν τόν τρόπον. Καί οἱ ζωγράφοι ἔχουν τό εὐτύχημα νά ὁμιλῆ ἡ τέχνη των ὅλας τάς γλώσσας τοῦ κόσμου. Καί δέν τολμῶ γράφων νά μειώσω τόσον πολύ τήν ἀντίληψίν των, ὥστε νά ἐξηγήσω, ὅτι τό ἄριστον διαβατήριον καί συστατικόν διά τήν εὐρωπαϊκήν ἀγοράν, εἶναι νά παρουσιάση ὁ καλλιτέχνης, ἕνα ἔργον νέου τύπου, μέ νέα θέματα καί νέα χρώματα καί νέας τεχνοτροπίας. Ἰδού ἡ πρωτοτυπία. ᾿Ιδού τό ὕψιστον καλόν πού ἔχουν ἐνώπιόν των. Καί δέν φαντάζομαι τίποτε ἐνθουσιαστικώτερον, δι᾿ ἕνα καλλιτέχνην,

παρά τήν εὕρεσιν ἑνός κόσμου πρωτοτύπου πρός ἀναπαράστασιν.

Τώρα ποῖα εἶναι τά στοιχεῖα τῆς πρωτοτυπίας αὐτῆς; ποῖα εἶναι τά μέσα πρός δημιουργίαν τέχνης πρωτοτύπου; ποῖα εἶναι τά στοιχεῖα τῆς ζωγραφικῆς μας;

Εἴπομεν ἡ Φύσις μας. Δηλαδή ἡ γῆ καί ἔπειτα ὁ ζωγραφικός μας Κόσμος. Κάτι θά ἤξευρεν ὁ ἀρχαῖος, διά νά ἀγαπήση τήν γῆν του, δηλαδή τήν φύσιν, μέ τόσον πάθος, νά ἐπιδοθῆ μετά βαθυτάτης σοφίας εἰς τό νά τήν ἐννοήση, νά μορφώση ὅλους τούς τρόπους τῆς ζωῆς του πρός αὐτήν, νά τήν λάβη ὡς τό μόνον διδάσκαλον καί ὁδηγόν εἰς ὅλα καί ὡς καλλιτέχνης νά τήν ἀγαπήση βαθύτατα, νά ἡρωισθῆ μέχρι τῶν ὑστάτων ἡρωισμῶν, ἵνα τήν μιμηθῆ πιστῶς καί τήν ἐκφράση ὅσον τό δυνατόν ἐγγύτερον, ὁ ὁποῖος προσπαθῶν νά φθάση τήν τελειότητά της ἔφθασεν εἰς τό τέλος τοῦ ὡραίου.

Κάτι θά ἤξευρεν ὁ ἀρχαῖος, ὁ ὁποῖος ἐδημιούργησε τό ἀρχιτεκτονικόν του ἔργον μέ τά μάτια κολλημένα εἰς τήν φύσιν, κόπτων καί λεπτύνων καί αἰθεροποιῶν πανταχόθεν, εἰς ἁρμονικήν ἔκφρασιν καί συμπλήρωμα τῆς γύρω φύσεως. Κάτι θά ἤξευρεν ὁ ἀρχαῖος ὁ ὁποῖος ἔστησε τό ἀρχιτεκτονικόν του ἔργον, ὄχι διά νά ἐξευτελίση τήν φύσιν μέ τήν δύναμιν καί τόν ὄγκον του σάν τόν Εὐρωπαῖον ἀλλά τό ἔγλυψεν σάν φυσικόν ἄνθος βράχου, ἐν ἁρμονία πρός τό περιβάλλον σάν πρόσωπον πρός σῶμα, καί σάν διάδημα χοροῦ ὡραίων γραμμῶν. Κάτι θά ἤξευρεν ὁ ἀρχαῖος ὁ ὁποῖος μελετῶν τό ἀνθρώπινον σῶμα εἰς τό φῶς ἐπεξειργάσθη κάθε γραμμήν τοῦ ἀγάλματος, κατέστησε πᾶσαν γραμμήν φαεινήν καί μετέδωκεν εἰς κάθε γραμμήν τήν ὑστάτην ζωήν, τήν ὑστάτην ἡδονήν. Κάτι θά ἤξευρεν ὁ ἀρχαῖος, ὁ ὁποῖος μελετῶν τήν φύσιν, εἰς κάθε ἀρχιτεκτονικόν ἤ γλυπτικόν ἤ ζωγραφικόν ἔργον (ὅλη ἡ Βυζαντινή ζωγραφική τό ἀποδεικνύει) τήν κάθε γραμμήν καί τοῦ σμικροτάτου στολίσματος ἐχάραξε φαεινότατα καί ἐλάμβανε τούς ἁπλουστάτους καί εὐγενεστάτους συνδυασμούς τῶν χρωμάτων. Ἤξευρεν - διότι ἔμαθε κολλημένος εἰς τήν φύσιν καί ζῶν συμφώνως πρός αὐτήν καί αὐτήν μελετῶν καί αὐτήν ἀπομιμούμενος εἰς ὅλα -

ὅτι εἶναι ἡ ἑλληνική φύσις ἡ ἀναβιβάζουσα τό ἀνθρωποειδές ὄν εἰς ἄνθρωπον, ἠσθάνετο, ἠννόει, ἔβλεπεν, ὅτι ἡ γῆ του εἶναι ὁ ὑπέρτατος διδάσκαλος πάσης εὐγενείας, ἁβρότητος καί καλλονῆς, ὁ ἀπαράμιλλος καί ἀπρόσιτος Ἀριστοτέχνης τῆς γραμμῆς καί τοῦ χρώματος.

Καί γ ρ α μ μ ή καί χ ρ ῶ μ α εἶναι τά δύο θεμελιώδη στοιχεῖα καί χαρακτηριστικά μιᾶς ἑλληνικῆς ζωγραφικῆς. Ἡ ἑλληνική γραμμή εἶναι ἁπαλή, λεπτή, σφριγηλή, ἡδονική, μουσική καί φ α ε ι ν ή. Εἶναι ἡ γραμμή τοῦ βουνοῦ, τοῦ παλληκαριοῦ, τῆς γυναικός, τῆς κολώνας, τῆς μετόπης. Ὅπως τήν βλέπομεν εἰς τήν γύρω μας φύσιν καί τήν γύρω μας πραγματικότητα, εἴτε εἰς τό πρόσωπον βουνοῦ, εἴτε εἰς τό πρόσωπον γυναικός, ἁπλουστάτη, ἡμερωτάτη, ἀγαθή, ὅλη ἁβρά ἡδυπάθεια εἰς τήν ἠρεμίαν, σφριγηλή καί νευρώδης ἐν τῇ κινήσει χωρίς ποτέ νά χάνη τήν λεπτότητα καί τήν χάριν σάν τήν ὁρμήν τοῦ παλληκαριοῦ, χωρίς ποτέ νά φθάνη τήν ἀγριότητα τοῦ γρονθοκοπουμένου Ἄγγλου. Παντοῦ δέ καί πάντοτε διαυγεστάτη καί μουσική. Ἡ μελέτη, ἡ νόησις, ἡ αἴσθησις αὐτῆς εἰς τήν γῆν, εἰς τό σῶμα, εἰς τό μάρμαρον, εἶναι ἡ πρωτίστη βάσις πάσης καλλιτεχνικῆς διαθέσεως Ἕλληνος ἀνθρώπου.

Καί ἡ τοιαύτη γραμμή, φ α ε ι ν ῶ ς γ ρ α φ ο μ έ ν η καί ἐπενδυμένη μέ τό ἀπειροειδές αἰθεριότατον χρῶμα πού βλέπομεν εἰς τήν φύσιν μας, εἶναι ὁ ἐσώτατος τύπος μιᾶς κατ᾽ εὐθεῖαν ἐκ τῆς φύσεως τέχνης ἑλληνικῆς. Εἶναι ὁ σκελετός καί τό πρόσωπον τῆς ἑλληνικῆς ζωγραφικῆς, καί εἶναι τό ἁπλοῦν καί ἄμεσον χαρακτηριστικόν, πάσης ἑλληνικῆς τέχνης, εἰς κάθε τόπον, καί κάθε χρόνον. Εἶναι τό ἐσωτερικόν καί ἐξωτερικόν χαρακτηριστικόν πού κάμνει εἰς μίαν συλλογήν εἰκόνων ξένων ζωγράφων, λόγου χάριν, ὅπου ἐκτυλίσσεται ὅλη ἡ δύναμις, ἡ συνταραχή, ἡ βαρύτης τῶν εὐρωπαϊκῶν φύσεων καί ψυχῶν, νά πίπτη ἀμέσως τό μάτι καί νά τέρπεται καί νά ἀναπαύεται εἰς τά ἁπλούστατα καί εὐγενέστατα σχήματα, ἑνός Γύζη, πού λέγουν ὑπερήφανα: εἴμεθα ὡραῖα. Εἶναι τό ἄμεσον χαρακτηριστικόν πού κάμνει, λόγου χάριν, εἰς αἴθουσαν ζωγραφικῆς ὅπως τῆς φετεινῆς τοῦ Παρνασσοῦ, ὅπου ἐδέσποζεν

ὁλοζώντανος ὁ Θών, διδάσκων ματαίως τί ἐστί ζωγραφικόν σῶμα, καί τί ἐστί χέρι - τοῦ ἀριστοτέχνου τῶν γεροντικῶν καί φλεβωτῶν καί τριχωτῶν χεριῶν - καί τί ἐστί βερύκοκον... δηλαδή σχέδιον, μαζί μέ ὅλα τά τετριμμένα χρώματα τοῦ Τσάτσου καί τίς κορδελλίτσες τοῦ Βουγᾶ σπαρμένες εἰς τά γύρω του ἔργα, νά πίπτη τό μάτι εἰς ἕνα στιγμιαῖον ἅπλωμα ὀλίγου χρώματος, νά ἕλκεται μέ ρῖγος ἡδονικόν ἀπό τό χρῶμα αὐτό καί νά πλησιάζη σάν ὁδοιπόρος κουρασμένος, πού φθάνει εἰς ἕνα ὡραῖον τοπίον καί νά ἀνοίγη ἡ καρδιά του καί ἡ ψυχή του, εἰς ἕνα κόσμον ἀνώτερον, διακρίνων μόνον ἕνα ἀνέβασμα γῆς μέ μίαν ἰδέαν πτωχῆς κόρης πού λιβανίζει ἕνα τάφον, «Τό λιβάνισμα» ἑνός Λύτρα, ὅπου γράφεται καθαρά ὅλη ἡ ἁπλότης, ποίημα ἰδέας καί ποίημα χρώματος καί εὐγένεια σχήματος καί χρώματος τῆς μιᾶς ἑλληνικῆς τέχνης, τήν ὁποίαν ἐξέφρασαν τά Γύζεια σχήματα, μέ τήν ἡγεμονικήν ἁπλότητα καί τήν ἤρεμον καί ἀγαθήν ὑπερηφάνειαν διά τήν ὑπεροχήν των.

9

Καί τήν γραμμήν αὐτήν καί τήν βαθεῖαν καί ὑπέροχον ἁρμονίαν τῶν γραμμῶν, ἥτις διακρίνει τήν αἰσθητικήν μας καί τήν τέχνην μας, ἀπό κάθε γαλλικήν, ἀγγλικήν, γερμανικήν τέχνην, εἰς τήν ὁποίαν κάθε γραμμή συγκρούεται ἀπότομα μέ τήν ἄλλην καί δέν ὑπάρχει ἕνα φόρεμα σώματος πού νά τό δέχεται τό μάτι τόν ἰδικόν μας, δύναται πᾶς καλλιτέχνης νά τήν κατανοήση, νά γίνη κύριος αὐτῆς, συζῶν μέ τό παλαιόν μας ἄγαλμα - ἐννοῶ ὅπως συζῆ μέ τήν ἐρωμένην του, συζῶν μέ τήν κολῶνα - ἐννοῶ ὅπως συζῆ μέ τήν ἐρωμένην του - διά νά δύναται νά τήν διακρίνη ἔπειτα, εἰς κάθε γραμμήν βράχου ἰδικοῦ μας, εἰς κάθε γραμμάς σώματος ἰδικοῦ μας. Τό παλαιόν μας ἄγαλμα καί ἡ κολώνα, εἶναι ἡ μετάφρασις, ἡ βοηθοῦσα πρός ἀνάγνωσιν, εἰς τό βιβλίον τῆς φύσεως τῆς ἰδικῆς μας. Τά αὐτά κατά τόν αὐτόν τρόπον διά τό χρῶμα, δηλαδή συζῶν κανείς μέ τήν φύσιν καί τήν Βυζαντινήν τέχνην, δύναται νά τό ἐννοήση διά νά μεταχειρισθῆ αὐτό. Καί θά ἐννοήση τότε ὅτι ἡ

μεγαλειτέρα ἡδονή ἡ παραγομένη ἀπό χρῶμα, εἶναι ἀπό τό ἕνα ἁπλωμένον χρῶμα, ἀλλά χρῶμα, ἀλλά τό χρῶμα αὐτό. Ἡ αἴσθησις πρωτίστως τῆς γραμμῆς μας, ἡ αἴσθησις τοῦ χρώματός μας, εἶναι τό ἁπλοῦν γνώρισμα τῆς ἑλληνικῆς τέχνης. Καί ἐάν ἐπετρέπετο ποτέ, εἰς τόσον αὐστηράν ζήτησιν ὅπου δέν ἐσημειώθησαν οὔτε τά ἴχνη τόσων ἀνωτέρων ζωγράφων, θά ἔλεγον - διά τό χρῶμα ἐννοεῖται - ὅτι τό ἁπλοῦν αὐτό χρῶμα, καί ἡ αὐγάζουσα ἁρμονία εὐγενοῦς φωτός, εἶναι πού ἕλκει ἀσυναισθήτως καί τούς πολλούς πρός τά ἔργα τοῦ Ὀθωναίου.

Λέγων κανείς Φύσιν Ἑλληνικήν, πρέπει νά ἐννοῆ κυρίως, τήν καθαρωτέραν καί τελειοτέραν ἔκφρασιν αὐτῆς, τήν Ἀττικήν φύσιν. Τό τελευταῖον αὐτό ἄνθος τῆς ἑλληνικῆς γῆς. Διότι ἐδῶ συναντῶνται ὅλα τά διάφορα χαρακτηριστικά τῆς ἑλληνικῆς γῆς· συναντῶνται ὅλα καί εὐγενέστερα, λεπτότερα, αἰθεριώτερα γινόμενα, ἀποτελοῦν τό κορυφαῖον ἄνθος αὐτῆς, τήν Ἀττικήν. Οὖσα, τό ἔσχατον ἄκρον τῶν ὀρεινῶν συμπλεγμάτων, πού φεύγουν ἀπό τήν Πίνδον καί διά συνεχῶν ἁλύσεων καί διακλαδώσεων μέχρι τῶν ὀρέων τῆς Βοιωτίας, Παρνασσοῦ, Ἑλικῶνος, Κιθαιρῶνος καί τοῦ συνδέοντος Πάρνηθος, τά ὁποῖα καταλήγουν διά τοῦ Πεντελικοῦ καί Ὑμηττοῦ εἰς τήν θάλασσαν, οὖσα τό ἄκρον τῆς στενευομένης ὁλοέν προβολῆς τῶν ὀρεινῶν αὐτῶν ἁλύσεων μεταξύ Εὐβοίας καί Πελοποννήσου, δίδουσα τό χέρι εἰς τήν μίαν καί τήν ἄλλην, τείνει πρός τάς Κυκλάδας. Καί εἶναι οὕτω γεωγραφικῶς, σάν ἕνα περιτριγυρισμένον κέντρον, σάν ἕνας κῆπος πού ἔχει ἕνα θαυμάσιον ἄνθος, πρός τό ὁποῖον μακρόθεν προσκλίνουν ὅλα. Καί συμβαίνει, ὅπως ἄλλοτε, ὅπως τώρα, ὅπως θά συμβαίνη καί εἰς τό μέλλον, ἀπό καιρούς εἰς καιρούς, ἀναλόγως τῶν τυχῶν καί τῶν ἀναγκασμῶν τῶν πραγμάτων, νά εἶναι ἡ κεφαλή τῆς φυλῆς μας. Καί ὅπως ἄλλοτε, ὅπως τώρα, ἐν τοιαύτη περιπτώσει καί οἱ ἄνθρωποι, οἱ βαρύτατοι Πελοποννήσιοι καί οἱ ἐλαφρότατοι νησιῶται τοῦ Αἰγαίου καί οἱ ἄλλοι ἐλαφρότατοι Ἑπτανήσιοι, συναντῶνται ἐδῶ καί τά ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά των ἑνούμενα, εὐγενέστερα, λεπτότερα γινόμενα ἀπό τήν ἐπίδρασιν τῆς ἐδῶ φύσεως

ἀποτελοῦν τόν 'Αττικόν Ἄνθρωπον. Καί ἄλλως τε, ὁπωσδήποτε καί αἰωνίως ἡ 'Αττική εἶναι τό σημεῖον, ὅπου τό σῶμα ἐλαφρότατον, δίδει τήν εὐδαιμονίαν εἰς τόν νοῦν. Καί αἰωνίως ἡ 'Αττική θά εἶναι ὁ φυσικός τόπος τοῦ καλλιτέχνου, ὁ φυσικός ναός τῆς Τέχνης. Ὥστε καί εἰδικῶς ἄν ὁμιλῆ τις περί 'Αττικῆς φύσεως, ὁμιλεῖ περί ὅλης μας τῆς φύσεως. Ἄλλως τε καί οἱ πλεῖστοι τῶν ζωγράφων μας, ἐδῶ ζοῦν εὐτυχῶς, ἤ ἐντεῦθεν φεύγουν ἤ συχνά ἔρχονται ἤ ἐδῶ ἐπανέρχονται. Ὥστε ὅλοι λούονται εἰς τήν κολυμβήθραν αὐτήν τοῦ Σιλωάμ διά τόν ἄνθρωπον καί διά τόν καλλιτέχνην.

'Αλλά λέγων ἐδῶ ἑλληνικήν φύσιν, δέν ἐννοῶ βέβαια τήν εἰκονισθεῖσαν εἰς ὅλα τά μέχρι σήμερον ζωγραφήματα, ὅπου -παρά τά ἐνθουσιώδη συναρπάγματα φωτολουσμάτων τῆς Δος Λασκαρίδου - ἀναπαρίσταται ἕν κομμάτι βράχου ἤ θαλάσσης καί αὐτό κακῶς ἐκλεγόμενον, καθώς τοποθετημένον, φωτογραφικῶς ἀντιγεγραμμένον καί εἰς τήν χειροτέραν του στιγμήν κατά διαρκῆ προτίμησιν, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου οἱ πολλοί, πού σάν καλοί ἄνθρωποι πού εἶναι, δέν βλέπουν κατά φύσιν καλλίτερα ἀπό τά πρόβατα -ἔρχονται νά συζητήσουν μαζί μέ τόν καλλιτέχνην ἐάν ἀληθῶς εἶναι ἔτσι εἰς τήν φύσιν, τό δένδρον, ὁ βράχος, ἡ θάλασσα καί ὁ ζωγράφος ὡς διά νά ὑπερασπισθῆ καί δικαιολογηθῆ, θέτει τήν ὀνομασίαν τοῦ μέρους ὅπου εὑρίσκεται τό τάδε δένδρον, ὁ βράχος, τό κῦμα, καί δέν μένει ἄλλο παρά νά σημειώση καί τήν ὥρα καί τά ὀνόματα δύο μαρτύρων.

'Εδῶ ἐννοῶ τήν φύσιν τήν ἐντελῶς ἀγνοουμένην, τήν τόσον διαφορετικήν ἀπό ὅ,τι φαντάζονται καί τόσον περίλαμπρον εἰς τάς ὥρας τῆς ἐκλάμψεώς της ὥστε καί αὐτῶν πρώτων τῶν ζωγράφων ἡ πλειονότης ὄχι νά τήν ζωγραφίση ἀλλ' οὔτε νά τήν ἀτενίση κατορθώνει, τόσον φαεινήν, ὥστε αὐτοί οἱ ζωγράφοι νά τήν ἀποφεύγουν κατά τάς παμφώτους ὥρας τῆς ὁλότητος τῶν δυνάμεών της, του διθυραμβικοῦ ὕμνου τῶν χρωμάτων, ὡς ἕνα θέαμα ἐκτυφλωτικόν μόνον καί μόνον βάναυσον, ἄνευ οὐδενός ἐνδιαφέροντος καί νά μένουν μακράν καί νά κλείουν τά ἀναιμικά των μάτια, ἐνώπιον ὅλων τῶν ἐκφράσεων ἐκείνων,

ἀκριβῶς, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἡ βαθυτέρα, ἡ πραγματικωτέρα καί ὡραιοτέρα ἔκφρασις τοῦ χαρακτῆρος της.

Τήν τόσον δυνατήν εἰς γραμμάς λεπτοτάτας, φαεινῶς γραμμένας, εἰς σχήματα καί ἀξίας χροϊκάς, τῆς τόσον πεπλωμένης μέ χροϊκήν κόνιν καί τόσον περιπεπλωμένης μέ ἀεροφάντους πέπλους ποιήσεως καί ἁρμονίας, τόσον ἐκθαμβωτικῆς καλλονῆς, ὥστε οἱ ζωγράφοι ὡσάν ὑποφέροντες ἀπό ὀφθαλμίαν, ὡσάν ἐξερχόμενοι ἀπό ὀφθαλμικάς ἐγχειρήσεις καί ποθοῦντες τό ἀτονώτατον φῶς, νά δειλιοῦν, νά ἀποφεύγουν, νά τρομάζουν τήν ρομφαίαν τοῦ ἑλληνικοῦ φωτός, νά φεύγουν ἀπό τήν 'Αττικήν φύσιν, ζητοῦντες πρασινάδα δυνατήν, σάν νά ἦσαν οἱ ἀγελάδες τοῦ Φαραώ, ἄρρωστοι καί αὐταί ἀπό τήν προβατικήν νοσταλγίαν τοῦ πρασίνου πού ἔπαθαν αἰφνιδίως καί ἐκδηλώνουν τόσον ὑστερικῶς οἱ γύρω των καλοί ἄνθρωποι, ὅπως καί εἰς ὅλα μή δυνάμενοι νά ἐννοήσουν, ὅτι εἰς τήν εὐρωπαϊκήν ζωγραφικήν πρασινάδα, τήν ὑπερτελείως ἐκφρασθεῖσαν, δέν ἔχουν ν' ἀντιτάξουν αὐτοί, διά νά ὑπάρξουν πρῶτον, παρά τήν θαυμασίαν γυμνότητα γῆς πολυχρώμου, τήν ἀναιμικήν αἰθεριότητα τοῦ πρασίνου των, τήν ἀπράσινον πολύχρωμον ἁβρότητα τῶν φυτῶν των, παρουσιάζοντες οὕτω καί νεοφανέστατόν τι καί ἀσυγκρίτως εὐγενεστέρων χρωμάτων καί αἰθεριωτέρων ἁρμονιῶν - τοῦ παχνιασμένου γρασιδιοῦ.

10

'Εδῶ, ἐννοῶ τήν φύσιν τήν θωρακισμένην μέ φάος, τήν ἀόρατον κα ἀκατανόητον, καί δι' αὐτούς τούς ζωγράφους, ἡ ὁποία μᾶς γεμίζει τά στήθη ἐνθουσιασμῶν καί ἡρωισμῶν ὑστάτων διά τήν ἰδέαν καί τό κάλλος, μέ τήν θεότρελλον καί θεοχαρῆ καλλονήν της. Ἡ ὁποία ἐκτυλίσσεται ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μας - ὀφθαλμῶν ζώων προϊστορικῶν, καθώς φαίνεται - τάς χιμαιρικωτέρας καί παραδεισιωτέρας εἰκόνας ἀνεκλαλήτου καί ἀνονειρεύτου ποιήσεως καί ὡραιότητος, πρό τῶν ὁποίων τύφλα νά ἔχουν, ὅλοι οἱ Παράδεισοι τῶν μεταθανατίων ζωῶν. Ἡ ὁποία θέτει τόν ἄνθρωπον, τόν δοθέντα εἰς αὐτήν καί καταστάντα ἱκανόν νά τήν αἰσθανθῆ καί τήν ἀτενίση, αὐτήν

τήν δυνατωτέραν καί συγχρόνως αἰθεριωτέραν, εἰς μίαν κατάστασιν σαρκικῆς εὐδαιμονίας, χαρᾶς, σφρίγους, διαθέσεως ἑορταστικῆς, ἐξάρσεως ζωῆς χαιρούσης καί ἀγαλλιάσεως πνεύματος, τήν ὁποίαν οὐδαμοῦ ἀλλοῦ, εἰς κανένα μέρος τοῦ κόσμου, εἰς κανένα ἄλλο σημεῖον τῆς γῆς, δύναται νά αἰσθανθῆ.

'Εδῶ, ἐννοῶ τήν ἀόρατον φύσιν ἕνεκα τῆς λάμψεώς της, διά τούς πτωχούς καί δυστυχεῖς καί ἀσθενικούς ὀφθαλμούς τῶν τωρινῶν, τούς ψήφους τῶν Τρικουπαίων καί Δηλιγιανναίων, ἐνώπιον τῆς ὁποίας οἱ ὀλίγοι αἰσθητικῶς ἀνώτεροι εὐρωπαῖοι, ὄχι τά πρόβατα τοῦ Cook - ἀλλά τῆς ὑψίστης διανοήσεως καί αἰσθητικῆς λεπτύνσεως ὅπως λόγου χάριν οἱ Ρενάν καί οἱ Δ' 'Αννούντζιο, αἰσθάνονται τά στήθη των πλημμυροῦντα καί φουσκώνοντα ἀπό νέους κόσμους, αἰσθάνονται ἀπό τούς ὀφθαλμούς των ἀποσυρόμενα χονδρά παραπετάσματα καί ἀπό τούς ὀφθαλμούς τῆς ψυχῆς των διαλυόμενα τά σκοτεινά πέπλα, τά καλύπτοντα τήν ἀληθῆ ὅρασιν τοῦ καλοῦ, δεχομένους μίαν ἀνεξάλειπτον γοητείαν, ἕνα φῶς ἀποκαλυπτικόν τά ὁποῖα ἐκφράζουν εἰς ὕμνους, τούς ὑψηλοτέρους ὕμνους τῆς ζωῆς των.

'Εδῶ, ἐννοῶ τήν ἀόρατον καί ἀκατανόητον φύσιν, ἥτις ὅπως κάθε πρᾶγμα ἑλληνικόν, ἀπό τοῦ Παρθενῶνος μέχρι τοῦ ληστοποιητοῦ - τοῦ κλέφτου - καί μέχρι τοῦ Μεγαρίτου χωρικοῦ καί μέχρι τοῦ ἐσχάτου ξηροῦ ἀνθυλλίου, χωρίς καμμίαν ἐξαίρεσιν καί καμμίαν διάκρισιν, εἶναι ἀόρατον ἕνεκα τοῦ κάλλους του διά χονδρούς ὀφθαλμούς, τελείως δέ ἀόρατον διά τάς τυφλωμένας, στρεβλωμένας καί ἀποτρελλαμένας ψυχάς, ἀπό τάς διευθυνούσας τάς ἰδέας καί τά πράγματα Τρελλοκατερίνας, τοῦ δυσμοίρου αὐτοῦ παραδείσου, τοῦ ὁποίου ὅλη ἡ ἀτυχία εἶναι, ὅτι εἶναι παρά πολύ ὡραῖος, ὑπερανθρώπως ὡραῖος, διά νά δύναται νά νοηθῆ ἀπό ἀνθρώπους ἄλλους ἤ τά κορυφαῖα ἄνθη τῆς ἀνθρωπότητος. Καί ὅλη ἡ ἀτυχία μας ἀλήθεια εἶναι ὅτι εἴμεθα ἀναγκασμένοι νά ἀγωνιζώμεθα θανασίμους ἀγῶνας, διά νά γίνωμεν ἄξιοι ἵνα ἱστάμεθα ἐπάνω εἰς αὐτόν.

'Εδῶ ἐννοῶ τήν Φύσιν, τήν ἔρημον καπνοδόχων καί ἔρημον δρόμων καί ἔρημον ἐπαύλεων καί ἔρημον δασῶν ἀπεράντων,

διά τήν όποίαν δέν θά ύπάρχη ἄνθρωπος πού νά μήν ἤκουσε ἀπό τωρινοῦ ζωγράφου τό στόμα, πόσον εἶναι ξηρά καί ἀπελπιστική καί ἀνυπόφορος κατά τήν θερινήν κυρίως ὥραν. Καί δι' αὐτό, ἐδῶ ἐννοῶ αὐτήν καί ὡς μέτρον λαμβάνω τό ἔσχατον ὅριον. Τήν Φύσιν αὐτήν είδικώτερον μάλιστα κατά τήν ξηροτάτην καί ἡλιοκαεστάτην της ὥραν, ὅταν ὁ ἥλιος μέ πάγχρυσα πυρακτωμένα βέλη κυνηγᾶ καί διώκη τά ἀνθρωπάρια ἀπό τούς τόπους τοῦ ἀπέφθου κάλλους, ὅπου ἐξελίσσονται τά θεῖα ὁράματα· ὅταν ὁ ἄνεμος ὑψώνων τήν τέφραν τῶν αἰώνων, σκεπάζει μέ σκόνην τά ἀνθρωπάρια καί τόν σωρόν τῶν μαρμαρίνων κλουβιῶν, εἰς τά ὁποῖα κρυβόμεθα. Ὅταν μένη μόνης της καί ἐπ' αὐτῆς φαίνονται μόνον τά μάρμαρα καί ἀπό τά πάμφωτα στέρνα της, ὅπου μεθύει τό πάγκαλον φῶς, φεύγει μόνον τό μελαγχολικόν κουδούνισμα τῶν θεοξήρων χόρτων. Καί ἐννοῶ αὐτήν τήν φύσιν καί κατ' αὐτήν τήν ὥραν, διότι τότε καί τότε μάλιστα, ἀναφαίνεται δυνατώτερον, γυμνόν τό κάλλος της. Τότε, ὅταν τά χρώματα ὅλα, ἐνδεδυμένα μέ τά παραδοξώτερα καί πρωτοφανέστερα χώματα, οἱ λόφοι μέ θαυμάσια φορέματα, λάμπουν εἰς τό φῶς σάν ὁλοζώντανα πρόσωπα, χώματα, λόφοι καί ὄρη ἀλλάζουν ἀενάως ἐκφράσεις καί ἀποχρώσεις ἀσυλλήπτου αἰθεριότητος, παρουσιάζοντα θησαυρούς θησαυρῶν πρωτοφανῶν καί ἐξαισίων, παρθένων χρωμάτων.

Τότε, ὅταν τά δένδρα σφιγγόμενα ἀπό τό καῦμα, λεπτύνωνται, χάνουν τό παχύ καί βάναυσον πράσινον, μεταμορφοῦνται ἀπό τά φῶτα εἰς πράσινα, ξανθότατα, φωτεινότατα καί εἰς μυρίας ἀποχρώσεις εὐγενεστέρων, ἁπαλοτέρων ποιητικωτέρων πρασίνων καί μεταμορφοῦνται εἰς μίαν ἄνθησιν χρυσῆν σκορπίζουσαν τόν μᾶλλον ἀφάνταστον καί ἀνονείρευτον θησαυρόν σάν μεταλλικῆς βλαστήσεως, ὅπου ὅλα τά φαιδρά καί χαρίεντα χρώματα, μέ τάς λεπτοτάτας τῶν ἀποχρώσεων, παρουσιάζουν κόσμους νέους χροϊκῶν ἁρμονιῶν ἀνεξαντλήτων. Τότε, ὅταν τά χόρτα, ὡς ὕστατα κοσμήματα, λεπτότητος, χάριτος, ὡραιότητος ἀριστοκρατικωτάτης, ὅταν τά βουνά ζοῦν τήν ὑπερτάτην καί ἐντονωτάτην των ζωήν καί ὅλα, τά πάντα, ἀπό τόν λίθον ἕως τό ἔντομον, ἕως τό πρόβατον

καί ἕως τόν ἄνθρωπον διαγράφωνται εἰς τό ἄσπιλον φάος μέ τήν ὑστάτην διαύγειαν ἀπό μιλίων ἀπόστασιν, παρουσιάζοντα ὅλα μαζί, ἕνα κόσμον ἐκτός πάσης πραγματικότητος, ἕνα κόσμον ὁλόκληρον ἰδανικόν, ποιητικόν, πλασμένον ὁλόκληρον ἀπό ἀριστοτέχνας, ποιητάς καί ζωγράφους καί γλύπτας, κόσμον ἰδανικώτατον, τόν ὀνειρωδέστερον τῶν κόσμων καί ὅμως πραγματικόν.

11

Ἐννοῶ αὐτήν, ἐννοῶ αὐτήν τότε, ὅταν οἱ συνάζοντες ὅλον τό θάρρος των διά νά τήν ἀτενίσουν, πηγαίνουν μέ τό πανί των καί τά γερμανικά των χρώματα εἰς τό κουτί, καί μέ τήν ψυχήν των μπογιατισμένην ἀπό τήν εὐρωπαϊκήν ζωγραφικήν πρασινάδα, ὀνειρευομένην γρασίδι, πηγαίνουν σφιγμένοι μέσα εἰς τά μαῦρα των ροῦχα, σκιαγμένοι σάν ἄρρωστοι καί σάν δείλαιοι κυττάζουν, τρομάζουν καί φεύγουν, διωκόμενοι ἀμειλίκτως ἀπό τά βέλη τοῦ παγχρύσου, φαιδροτάτου καί φλογερωτάτου φωτεινοῦ κάλλους, τό ὁποῖον μόνον μία ἐξαίρεσις εὑρέθη νά ἀτενίση, καί δι' αὐτό μᾶς ἔφερεν εἰς τήν ζωγραφικήν ὀλίγον φῶς ἀληθινόν, παλμόν ζωντανοῦ, ἱλαροῦ φωτός.

Καί φεύγουν ἀπελπισμένοι, λέγοντες: τί νά κάμωμεν εἰς αὐτόν τόν καίοντα ὠκεανόν τοῦ φωτός; Δυνάμωσε, ὦ ζωγράφε, τό σῶμα σου καί ἡρώισε αὐτό, διά νά δύναται νά ἀντιστέκεται καί νά ἀντικρύζη τάς δυνάμεις τῶν στοιχείων. Δυνάμωσε καί ἡρώισε τήν ψυχήν σου καί καταφώτισε λαμπρότατα τόν νοῦν σου, διά νά δύναται νά ἵσταται, νά ἐνεργῆ καί νά νοῆ τάς ὑψίστας αὐτάς καλλονάς. Δυνάμωσε καί ἡρώισε τά μάτια σου, διά νά δύνανται νά ἀντικρύσουν τάς φωτεινοτάτας δυνάμεις καί τότε ὅταν αἰσθανθῆς, ὅτι δέν καίεται τό σῶμα σου, ἀλλά χαίρει· ὅτι δέν ἐξαεροῦται τό μυαλό σου, ἀλλά ἐνεργεῖ εὐδαιμόνως καί δημιουργεῖ ὁλαχαρῶς καί συλλαμβάνει ἐνθουσιωδῶς· ὅτι τά μάτια σου δέν πονοῦν καί δέν βλέπουν τά ἀντικείμενα νά χορεύουν, ἀλλά ροφοῦν ἡδονικώτατα τά θεῖα ὁράματα, τρίψε τα, τρίψε τα δυνατώτατα, ἄνοιξέ τα θεάνοιχτα καί βλέπε, βλέπε, βλέπε. Τότε δύνασαι νά ἴδης τόν κόσμον αὐτόν καί νά

διακρίνης τό εἶδος τῆς φύσεως, καί νά ἴδης ὅτι κάθε σαρίδι καί κάθε λιθαράκι, εἶναι λίθος πολύτιμος διά τήν ζωγραφιάν σου. Καί τότε, νέε, μέ τήν συνήθειαν νά βλέπης τόσον χονδρότατα τήν γραμμήν, θά ἀπελπισθῆς πρῶτον θανασίμως καί θά θραύσης τά πινέλα σου καί θά ἀρχίσης μέ πάθος ἀπό τήν ἀρχήν νά μελετᾶς, σχεδιάζων νυχθημερόν τήν γραμμήν.

Καί τώρα, ὦ ζωγράφε, μέ τήν συνήθειαν νά κάμνης μέ τά χρώματα σαλάταν καί πάστες γλυκοῦ, θά ἀπελπισθῆς πρῶτον θανασίμως, διότι θά ἐννοήσης ὅτι αὐτά τά χρώματα καί αὐταί αἱ τεχνοτροπίαι δέν χωροῦν ἐδῶ, εἶναι ἄχρηστοι ἐδῶ, φονεύουν ἐσένα. Καί τότε θά ἐπινοήσης καί νέα χρώματα ἀκόμη καί νέα ὑλικά, καί νέας συνθέσεις, καί νέας τεχνοτροπίας, τάς ὁποίας θά ἐμπνευσθῆς ἀπό τάς τέχνας μας τοῦ παρελθόντος καί ἀπό τά διδάγματα τῆς διαυγείας τῆς γραμμῆς, τοῦ αἰθερίου χρώματος καί ἀκόμη ὅ,τι ἐπινοήσης καί ὅ,τι φαντασθῆς καί ὅ,τι θελήσης νά τολμήσης διά νά κάμης τήν ζωγραφιά σου.

Καί τότε, ὦ ζωγράφε, μέ ἀγάπην καί ὑπομονήν Κινέζου καλλιτέχνου, θά βάλης τό ὀλόγυμνο βραχάκι, μέ τό ὡραῖο του φόρεμα καί θά εἶναι ὅπως εἶναι βελουδένιο καί θά βάλης ἐπάνω του τά ὡραῖα του κοσμήματα, τά λιθάρια του καί ἀραιά ἀραιότατα θά βάλης τά θεόξηρα χόρτα του καί μακρύτερα, ἄν θέλης, δυνατωτάτην ἀντίθεσιν ὅπως εἶναι, ἀλλά μαλακωτάτην καί ἁρμονικωτάτην -ὅπως φαίνεται - κανένα βουνό κυανοβαμμένον μέ ἀργυρές φλέβες, σκεπασμένον μέ καλύπτραν, πού θά πάη τοῦ ἄλλου τό χέρι νά τήν σηκώση. Τότε ὁ κάθε Rembrand καί ὁ κάθε Poe καί ὁ κάθε Heine καί ὁ κάθε Rosseti καί ὁ κάθε Dante, ὅταν πλησιάσουν τήν εἰκόνα σου, μέ τήν ψυχήν των τήν πιεσμένην, ἀπό τόν παχύν καί χονδρόν καί ὁμιχλώδη κόσμον τόν ἰδικόν των, ἡ κατ' ἐξαίρεσιν φαεινή ψυχή των, πού προσπαθεῖ μέ ἀπελπισμένον ἀγῶνα νά τόν φωτίση, νά τόν διαρρήξη διά νά πάη πρός τό φῶς, πρός ἕνα κόσμον πού ποθεῖ, φαντάζεται, ἀλλά δέν βλέπει, θά πλησιάση μέ ρῖγος καί θά βάλη μέ περιπάθειαν τά χέρια της εἰς τά πτωχά σου χόρτα σάν σέ χρυσᾶ κάγκελλα θύρας ἡ ὁποία ἀνοίγει αἰφνιδίως ἕνα δρόμον, πρός ἕνα κόσμον πάγκαλον καί φαεινότατον, τόν ὀνειροπολούμενον κόσμον κάθε ποιητοῦ, τόν ὁποῖον

σύ ἔχεις ἐμπρός εἰς τά μάτια σου καί εἶναι ὁ κόσμος ὁ ἰδικός σου, ὁ πραγματικός, ἡ γῆ σου, ἡ μητέρα σου, τήν ὁποίαν κατά βάθος ἀγαπᾶς, μέ ὅ,τι καί ἄν λέγης, μέ ὅ,τι καί ἄν κάνης, ἀγαπᾶς βαθειά σάν Ἕλλην πού εἶσαι.

Ἐδῶ, ἐννοῶ, καί εἰδικῶς καί γενικῶς, τήν φύσιν, τῆς ὁποίας αἱ ἀκταί καί τά πεδία καί τά ὄρη εἶναι ἐπεξειργασμένα ἀπό θεῖον ἀριστοτέχνην γραμμῆς καί χρώματος, ἐργαζόμενον μέ φακόν καί σκαλίζοντα μέ ἀνεξάντλητον ὑπομονήν καί μέ θησαυρούς τεχνοτροπιῶν καί ὑλικῶν τό κάθε μόριον γῆς. Διά τάς θαλάσσας μέ τά πηδηκτικά των κύματα, τάς ἀνεμιζομένας ἀπό σφριγηλούς καί τρελλοπνέοντας ζεφύρους, τάς μαστιγουμένας ἀπό τό χρυσάκτιον μαστίγιον τοῦ φαιδροτάτου Φοίβου καί ρηγνυομένας εἰς νευρώδεις ἀνθήσεις τρελλῶν κυμάτων, εἰς μίαν ἄπειρον διαυγῆ λάμψιν, μέ τόσην κίνησιν καί ζωήν καί φαιδρότητα, ὥστε βλέπομεν φυσικώτατα καί πραγματικώτατα τάς παρελάσεις τῶν νηρηΐδων καί τῶν τριτώνων, ὥστε τά αἰσθητήρια δέχονται τήν δυνατωτάτην ἐντύπωσιν νεότητος, σφρίγους, ἑορτῆς, χαρᾶς, τό σῶμα δέχεται τήν τόνωσιν καί αἰσθάνεται ἐν ἑαυτῷ τό αἷμα καί τήν ὁρμήν νεωτάτου ἵππου. Διά τάς θαλάσσας πού - διά νά μή πηγαίνωμεν μακρύτερα - σάν τόν Σαρωνικόν κυανᾶς, τελειώνουν εἰς πλάτη ἀσημένια ἀργυροκύμαντα, διατρέχονται ἀπό ποταμούς ἀργυρορρόας, ποταμούς χρυσορρόας, θάλασσαι σάν χρυσαῖ ζῶναι, θάλασσαι πηγμέναι, γαλακτώδεις, ἐπί τῶν ὁποίων ἀνθίζουν χρυσοί, θάλασσαι μαργαριταρόχροοι, θάλασσαι ἰοβαμμέναι, θάλασσαι σάν σμαραγδινοί λίθοι δεμένοι μέ κεραμοχρόους ἀκτάς σάν δακτυλίδια ὅπως εἰς τό Παλαιόν Φάληρον, θάλασσαι μεταμορφωμέναι, εἰς παραμυθιῶν φανταστικά ὁράματα, ὅπου τά πηγαίνοντα πλοῖα ἐπί τῶν μαλακῶν καί ἡδυπνόων ὑδάτων, φαίνονται ὅπως εἰς τά παραμύθια, σάν εὐδαίμονα ζῶντα πράγματα, γεμᾶτα θησαυρούς καλλονῶν, μεταφέροντα ἔρωτας, εἰς χειμαρικάς ἀκτάς παραδείσων.

Διά τάς θαλάσσας, σάν τήν θάλασσαν τῆς Ἐλευσῖνος πού χάνουν τήν πραγματικότητά των, τήν συστατικότητά των, μεταμορφώνονται εἰς κυάνειον βελούδινον ὕφασμα καί ὅμως ὑελῶδες, ὑελῶδες καί ὅμως ὑγρόν, ὑγρόν καί ὅμως μεταξωτόν,

θάλασσα τόσον ἄϋλος καί ὑπερβαίνουσα τό ὄνειρον, δίδουσα τόσην ἡδονήν, ὥστε ὅλα τά ὡραιότερα καί τά ποιητικώτερα παλαιά μας παραμύθια νά ἀναδύουν καί νά ζοῦν φυσικώτατα ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μας, θάλασσα ἐμποιοῦσα ἐνθουσιώδη συγκίνησιν, σάν μεταξωτή σημαία ἐπανερχομένη νικητήριος, μέ ἀναφρίσσουσαν καλλονήν περιθωπεύουσα τούς πρόποδας περιστεφόντων ὀρέων, ἀναβαινόντων σάν πολύχρωμα θυμιάματα καπνώδη καί ὅμως στερεά, στερεογραμμένα καί ὅμως ἀτμώδη, σάν σκαλισμένοι ἀχειροποίητοι καί ἄϋλοι θρόνοι, ἐπί τῶν ὁποίων φαίνονται φυσικώτατα ἱστάμενοι οἱ ἀθάνατοι θεοί, μέ τάς ζωικάς των δυνάμεις ὅλας θαλλούσας εὐδαιμόνως, μέ τό ἤρεμον γελαστόν πρόσωπον καί τό μέθυ τοῦ κάλλους εἰς τήν κεφαλήν, βλέποντες τό φυσικώτατον θέαμα ἐπί τῶν φρισσόντων ὡραίων ὑδάτων τῆς καθημερινῶς, ἀενάως, Ἀναδυομένης.

12

Ἐδῶ ἐννοῶ τήν φύσιν, τῆς ὁποίας τό φῶς ἔρχεται, ἀγνοεῖ τις πῶς, ἀγνοεῖ τις πόθεν, σάν αὐτά τά ἀντικείμενα νά ἦσαν αὐτόφωτα, τῆς ὁποίας τά χρώματα εἶναι σάν ἀπό ὕλην, σάν στερεά, σάν ἁπτά, τῆς ὁποίας τά χώματα, οἱ ὄγκοι, μεταμορφοῦνται εἰς ἄϋλα καί μορφοφανῆ τόσον, ὥστε διά νά μή πηγαίνωμεν μακρύτερα ὅταν ἔχη κανείς βουνά πρό τῶν ὀφθαλμῶν ὅλων καθημερινῶς, ὁ θεατής τοῦ Ὑμηττοῦ νά βλέπη ἕνα βουνόν, ἀλλάζον σχήματα καί φορέματα κάθε δευτερόλεπτον, ἀπό τά ξημερώματα ἕως τά νυκτώματα, ψηλῶνον, χαμηλῶνον, ὀγκούμενον, λεπτυνόμενον, πλαταῖνον, στενεῦον, πλησιάζον, μακρυνόμενον, ὥστε νά ἀδυνατῆ νά πιστεύση ὅτι ἔχει ἐμπρός εἰς τά μάτια του ἕνα βουνόν, ἕνα βραχώδη ὄγκον, δηλαδή ἕνα πρᾶγμα στερεόν, ὅταν εἰς τάς ὥρας τῶν δύσεων φουντώνει, ἐκλάμπει, ἐκσπᾶ, εἰς ἕνα ἀπέραντον ὀγκῶδες φῶς ἀμεθύστου καί καταφθάνον ἕως τό Ζάππειον.

Ἡ αἰσθητική ἐντύπωσις ἐκ τῆς ὕλης αὐτῆς τοῦ βουνοῦ αὐτοῦ τότε, τῆς σχεδόν ἀΰλου, τῆς σάν πύκνωμα ξηροῦ χρώματος καί φωτός καί ἀγνοῶ τί ἄλλο, καί ἡ ὀπτική αἴσθησις

εἶναι τόσον μαλακή καί βελουδίνη καί ἡδονική, τόσον ἡ ὀπτική ἀκτίς εἰσδύει εὐκόλως εἰς τό σῶμά του καί ἀναπαύεται καί κατευφραίνεται, ὥστε ὅταν τά μάτια τοῦ θαυμαστοῦ πέσουν κατόπιν εἰς τό σῶμα γυναικός μέ τόν δεμένον της κορμόν μέ μπαλένες καί περιπατούσης ἐνώπιόν του, πληγώνονται τά μάτια του καί αἰσθάνεται ἀσυναισθήτως νά σηκώνεται τό μπαστοῦνι του, ὅπως ὅταν περνᾶ ἀπό τοῖχον, διά νά κτυπήση ἀφελῶς τόν κορσέ της, βέβαιος ὅτι θά ἀκούση ἦχον ξηρόν. Τόν Ὑμηττόν αὐτόν τόν ὁποῖον θαυμάζουν οἱ ξένοι καλλιτέχναι ἐκστατικοί καί ἀποκαλεῖ «θεότητα ζῶσαν» ὁ ἰδικός μας Μωρεάς καί κυττάζουν μέ τό περιφρονητικόν μεδίαμα πού ἐπανθεῖ εἰς τά χείλη τοῦ κάθε ξυλίνου Ρωμηοῦ τοῦ Σουρῆ πρός κάθε ἰδικόν μας πρᾶγμα, οἱ πλεῖστοι καφφεναῖοι καλλιτέχναι μας ὅλων τῶν εἰδῶν.

Καί ἡ ἑλληνική φύσις αὐτή, ἐντελῶς ἡ αὐτή, καί διότι εἶναι τοιαύτη, ἐγέννησεν ὅλους τούς θεούς καί τούς ἡμιθέους καί τούς ἥρωας καί κάτι ἀκόμη καλλίτερον ἀπό τούς θεούς τούς παρελθόντας, τούς παρόντας καί τούς μέλλοντας, τούς Ἀνθρώπους, τά θαυμάσια ἀρχαγγελικά τάγματα τῶν ὡραίων καί φαιδρῶν καί τελείων ἡλιοβόλων ἀνθρώπων, πού ὁδηγοῦν τούς κορυφαίους τῆς ἀνθρωπότητος εἰς τόν δρόμον τοῦ ὡραίου, εἰς τόν ὁποῖον ὅλοι ἔκτοτε λιποθυμοῦν εἰς τήν μέσην, λαοί καί ἄτομα.

Καί διότι κατέστησαν ἱκανοί νά τήν ἐννοήσουν καί διότι εἶναι τοιαύτη, ἀνέδυσαν τόσοι ὡραῖοι εἰς τό φῶς, οἱ Ἀπόλλωνες καί αἱ Ἀφροδῖται καί οἱ Ἀχιλλεῖς καί οἱ Πίνδαροι, καί ὅλη ἡ ἀρχιτεκτονική καί ὅλη ἡ γλυπτική καί ὅλη ἡ ζωγραφική καί ὅλοι οἱ Πλάτωνες καί οἱ Σωκράται καί οἱ Σοφοκλεῖς καί οἱ Ἀλκιβιάδαι καί αἱ Ἀσπασίαι καί οἱ Ἰουλιανοί καί οἱ Λέοντες καί οἱ Χρυσόστομοι καί ὅλοι καί ὅλα μέχρι καί αὐτῶν τῶν λερῶν φουστανελλοφόρων φρουρῶν τοῦ Πανθέου μας, τῶν ὑπερόχων ληστοποιητῶν καί τῶν Καραΐσκων.

Καί διότι εἶναι τοιαύτη, εἶναι καί θά εἶναι μοιραίως, ἱκανή νά παραγάγη αἰωνίως, πότε εἰς τόν ἕνα κύκλον τῆς ἀνθρωπίνης ἐνεργείας, πότε εἰς τόν ἄλλον, ἀναλόγως τῶν ἐξαναγκασμῶν

τῶν καιρῶν, θαύματα εὐγενείας καί τελειότητος, ὅταν διευθύνοντες ἀνάξιοι καί νά πατοῦν τό χῶμα της, δέν στρεβλώνουν καί τυφλώνουν τήν ἀνθρωπίνην της βλάστησιν, δέν θρυμματίζουν μέ τά βάναυσα χέρια των τήν ἀνθρωπίνην της ἄνθησιν, δέν ἀφιονίζουν μέ τήν φονικήν των πνοήν κάθε καλλονήν, εἰς τόν φυσικόν ναόν τῆς 'Ιδέας καί τοῦ 'Ωραίου, ὅπου κάθε ὄν, φυσικῶς ὡραῖον, εἶναι προωρισμένον νά διανοῆται καί νά καλλιτεχνῆ ὡραῖα.

Αυτή εἶναι ἡ ἑλληνική φύσις. Καί διότι εἶναι τοιαύτη, δέν φαίνεται εἰς τούς κοινούς ὀφθαλμούς καί δέν δίδεται εἰς τάς κοινάς ψυχάς καί δέν γίνεται ἀντιληπτή εἰς τάς χαμηλάς διανοίας καί δέν παραδίδει τάς χάριτας καί τά μυστήριά της, παρά εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐρῶνται αὐτήν μέ πάθος, ἀφοσιοῦνται εἰς τήν λατρείαν της ψυχῆ τε καί σώματι. Καί δέν εἶναι μόνον, ὁ ὕψιστος διδάσκαλος τῆς τέχνης τοῦ ζωγράφου καί τοῦ γλύπτου καί τοῦ ἀρχιτέκτονος καί τοῦ ποιητοῦ καί παντός καλλιτέχνου, εἶναι ἀκόμη βαθύτερον καί σπουδαιότατον, ὁ ὕψιστος ἐξευγενιστής αὐτοῦ του ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Τοῦ ἐξευγενίζει ὅλα τά αἰσθητήρια, ὅλα τά αἰσθήματα, τοῦ τροχίζει καί τοῦ λεπτύνει τήν ἀντίληψιν καί τά συναισθήματα ἄνευ τῶν ὁποίων μή τοιούτων καλλιτέχνης εἶναι λέξις κενή, διότι ἄνευ τούτων μή τοιούτων πᾶσα λεπτή αὐτοῦ ἐκδήλωσις εἶναι φυσικῶς ἀδύνατος.

13

Τοιαύτη εἶναι ἡ ἑλληνική φύσις. Καί ἀνάγκη νά ἐννοήσουν, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῶν τεχνῶν καί τῆς Ἰδέας, ὅτι εἶναι τό ἀνεκτίμητον ἀγαθόν, τό θειότερον δῶρον τῶν ὡραίων των θεῶν πρός αὐτούς, ἡ γῆ αὐτή. Καί οἱ ζωγράφοι ἀνάγκη νά ἐννοήσουν, ποῖον αἰσθητικόν ἐξευγενισμόν πρέπει νά ἀποκτήσουν, ποίαν νυχθημερινήν μελέτην τῆς γραμμῆς της καί τοῦ χρώματός της, πρέπει νά καταβάλουν, διά νά ἐμβαθύνουν εἰς τά μυστήριά της καί καταστοῦν ἱκανοί νά τήν αἰσθανθοῦν, νά τήν ἐννοήσουν, διά νά τήν ἐκφράσουν οὐχί φωτογραφικῶς, καί χονδρότατα,

ἀλλά ζωγραφικῶς, δηλαδή τεχνικῶς. Καί ὅταν οἱ ζωγράφοι καί εἰδικώτερον οἱ τοπιογράφοι, κάμουν τό πρῶτον αὐτό βῆμα, ἀληθές, εἰλικρινές, ἐλεύθερον, τολμηρόν, μοιραίως μία νέα τέχνη θά ἀνατείλη. Διότι δέν ὑπάρχει οὔτε μία εἰκών, εἴτε Εὐρωπαίου εἴτε Ἕλληνος ἀξιοῦσα νά παρουσιάση τήν φύσιν αὐτήν.

Καί ἡ τέχνη αὐτή θά εἶναι πρωτότυπος ἀναγκαστικῶς, διότι θά συνεπάγεται αἰσθητικήν νέαν, ἀσυγκρίτως ἀνωτέραν τῆς εὐρωπαϊκῆς, ὅσον ἀφορᾶ τήν μουσικήν τῆς γραμμῆς καί τόν πλοῦτον τῶν νέων ἁρμονιῶν τῶν χρωμάτων, τόν πλοῦτον τῆς ποικιλίας αὐτῶν, τήν γλυκύτητα καί τήν ἁπαλότητα αὐτῶν, θά συνεπάγεται νέας συνθέσεις χρωμάτων καί νέας τεχνοτροπίας. Θα εἶναι τέχνη πρωτότυπος καί θά ἔχωμεν καλλιτέχνας πρωτοτύπους καί θά εἶναι μοιραίως τέχνη νέα, τήν ὁποίαν ἡ αἰωνία ἑστία τοῦ Ὡραίου, ἡ Ἑλλάς - ἡ αἰωνίως ἐαρινή νεότης, -θά δώση ἐκ νέου εἰς τόν κόσμον. Καί ἀνάγκη νά σπεύσουν αὐτοί νά τήν κατακτήσουν, πρίν οἱ ξένοι ζωγράφοι ἔλθουν πρῶτοι αὐτοί καί τούς πάρουν ἀπό μέσα ἀπό τά χέρια των καί ἀπ' ἐμπρός ἀπό τά μάτια των, τόν ἰδικόν των πλοῦτον καί κάθονται αὐτοί ἔπειτα, αἰωνίως νά ἀντιγράφουν, ὅπως πάντα ἀπό τούς ξένους καί τά ἰδικά των ἀκόμη. Διότι οἱ ξένοι θά ἔλθουν καί εἰς αὐτό, θά τούς πάρουν, ὅπως ὅλα τά ἄλλα, καί αὐτό. Θά τούς πάρουν τόν ἀφρό, καί αἰωνίως οἱ ξένοι θά τούς ὁδηγήσουν καί πρός αὐτό, ἀλλά καί αἰωνίως μέ τά ἰδικά των τά ξένα, τά βάρβαρα μάτια.

Καί μέ αὐτήν τήν φύσιν καί μέ αὐτήν τήν Τέχνην, ἡ ὁποία δέν εἶναι δυνατόν παρά νά δημιουργηθῆ ἀργά ἤ γρήγορα, μαζί μέ τήν αἰσθητικήν καί διανοητικήν ἀνάπτυξιν, ἥτις ὅ,τι καί ἄν συμβῆ θά ἔλθη καί εἰς αὐτό τό νέον καί θεσπέσιον πλαίσιον, ἔχομεν νά βάλωμεν τό ἀναλογοῦν ἀνθρώπινον σῶμα. Καί φυσικόν ἄνθος, τό μόνον ἁρμονικόν μέ τήν μητέρα πού τό ἐγέννησεν εἶναι τό ἑλληνικόν σῶμα.

Ὅπως δέν εἶναι δυνατόν νά ὁμιλήση κανείς περί τῆς Ἑλληνικῆς Φύσεως, εἰς μίαν στενήν ἀνάλυσιν καί νά δώση ἀμυδράν ἰδέαν τῆς σπουδαιότητός της καί τοῦ κάλλους της, παρά νύξεις

μόνον, οὕτω δέν δύναται νά ὁμιλήση καί περί ἑλληνικοῦ σώματος, ἐντελέστερον ἀγνοουμένου καί περισσότερον μή βλεπομένου.

῾Ο ζωγράφος δέν ἀντιγράφει ὅ,τι σώματα τύχουν ἐμπρός του. Διότι ὁ ζωγράφος ὁ ὁποῖος δέν ἐδημιούργησεν ὡρισμένον τύπον ἐκ τῶν σωμάτων τά ὁποῖα ἐκλέγει πρός μελέτην δέν εἶναι ἀκόμη ζωγράφος. Διότι τοῦ ἀρέσουν, δημιουργεῖ τούς ζωγραφικούς του τύπους, κατά τάς κλίσεις, ὀρέξεις καί ἀντιλήψεις του. Δέν πρόκειται ἑπομένως περί αὐτοῦ. ῾Ο ζωγράφος ἀρύεται τούς ζωγραφικούς του τύπους, ἀπό τόν πραγματικόν, τόν ζωντανόν γύρω του κόσμον. ῾Ο κόσμος αὐτός εἶναι ὁ ἑλληνικός, δηλαδή οἱ Ἕλληνες ἄνθρωποι. ᾿Από τῆς προ-ἱστορικῆς ἐποχῆς μέχρις οἱασδήποτε μετα-ἱστορικῆς, αὐτοί ἀποτελοῦν, ἕνα ὡρισμένον ἀναλλοίωτον τύπον. Ὅπως καί ὅλοι οἱ καλλιτέχναι μας, ὅλων τῶν ἐποχῶν, ἀποτελοῦν ἕνα ὡρισμένον καί ἀναλλοίωτον τύπον. Διά τοῦτο ἐκ τῆς διπλῆς ταύτης ταυτότητος καί ἡ ῾Ελληνική Τέχνη ὅλων τῶν ἐποχῶν, ἀποτελεῖ ἕνα ὡρισμένον ἀναλλοίωτον τύπον.

Εἰς τούς θόλους τῶν ναῶν ἡ κεφαλή τοῦ Διός βασιλεύει· Ζεύς καί νέος Παντοκράτωρ οὐσιωδῶς ἕνα ἔχουν κεφάλι. Τῶν μαρμαρίνων θεαινῶν καί ἑλληνίδων ἀδελφή ὅμαιμος δίδυμος εἶναι ἡ Παναγία. Δέν εἶναι νοθευμένη ῾Ελληνίς ἀπό βαρβάρους ἤ Ρωμαίους ἤ ᾿Ασιανούς. Τῆς εὐγενοῦς καί ἐσχάτης ἀφελείας τέχνης τῶν μαρμαρίνων ἐπιτυμβίων, πανομοιότυποι εἶναι οἱ νέοι ἅγιοι, δηλαδή οἱ ἀποθανατίσαντες ἑαυτούς Ἕλληνες, διά τῆς ἁγιωσύνης τώρα. Τῆς ἀρχαίας καί τῆς Βυζαντινῆς τέχνης, ὅμαιμος καί δίδυμος ἀδελφή εἶναι ἡ Γύζειος Τέχνη. ᾿Αλλά ταῦτα δέν θίγονται ἐδῶ· θά φανοῦν ἐλπίζω καθαρά εἰς ἔργον ὁλόκληρον ὁ «Ἕλλην Καλλιτέχνης», ὅπου ἐξ ὅλων τῶν τεχνῶν, τῶν ἐποχῶν ὅλων καί ὅλων τῶν καλλιτεχνῶν, ἐξάγεται ἡ ταυτότης καί καλλιτέχνου καί τέχνης. Ἡ τέχνη εἰς πᾶσαν ἐποχήν πηγάζει ἀπό τήν φύσιν καί ὁ Ἕλλην καλλιτέχνης ἰδίως τήν φύσιν μιμεῖται, διότι ἐξ ὀργανικῆς κατασκευῆς, δέν δύναται παρά πραγματικά ἀντικείμενα νά περιγράψη. ῾Ο ζωγραφικός τύπος τοῦ Γύζη δέν ἐξῆλθεν ἀπό ψυχήν καί αἰσθητικήν καί μάτια ἐκγερμανισθέντα, οὔτε ἀπετελέσθη ἀπό σώματα γερμανικά·

συνετέθη καί ἐξήχθη διά τῆς καλλιτεχνικῆς ἀντιλήψεως καί τέχνης, ἀπό τά πραγματικά σώματα τῶν ἀνδρῶν καί γυναικῶν τῶν ἑλληνικῶν, ἀπό τήν μάμμη του καί τήν μητέρα του καί τούς Ἕλληνας καί τάς Ἑλληνίδας πού εἶδον τά μάτια του.

14

Καί τό ἑλληνικόν αὐτό σῶμα, εἶναι αἰωνίως ἕνα· διά τό παρελθόν τό πιστοποιοῦν αἱ τέχναι μας, διά τό παρόν ἡ πραγματικότης. Τήν ὀπισθίαν ἄποψιν, λόγου χάριν, τῆς Ἀθηνᾶς τοῦ Φειδίου, τάς γραμμάς τοῦ σώματος καί τάς τομάς τοῦ ἐνδύματος, τήν ἀνευρίσκομεν παρόμοιον εἰς κάθε κυριακάτικα ἐνδεδυμένην χωρικήν. Αὐτό τό γλυπτικόν πτυχωτόν γυναικεῖον ἔνδυμα τό εὑρίσκομεν εἰς τό Μεγαρικόν γένος καί εἰς ἕνα σωρόν ἄλλα, πανομοιότυπον. Δέν βλέπεται καί δέν ἐννοεῖται καί δέν ἐξηγεῖται, τό κάλλος τοῦ μαρμαρίνου ἀνθρώπου, ἄνευ τῆς πλησιάσεως τοῦ σημερινοῦ φυσικοῦ σώματος, δηλαδή τοῦ χωρικοῦ. Λαμβάνω τούς χωρικούς διότι εἶναι οἱ πολλοί, διότι τό χωρικόν σῶμα εἶναι εὐκολώτερον νά ἰδωθῇ, διότι εἶναι φυσικόν, μή πιθηκοποιημένο καί δεμένον μέ ἄσχημα καί ἄκομψα φορέματα, διότι εἶναι φανερώτερον μέ τό φόρεμα καί πού περιγράφει τάς γραμμάς του ὅλας. Ὁ ροδοπάρειος καί ξανθοκόμης Ἀρκάς, λόγου χάριν, μέ τό σάν ἐλάφου λεπτόν καί νευρῶδες καί σάν νύμφης κομψόν καί λυγηρόν σῶμα, εἶναι ἕτοιμος δι' Ἀπολλώνεια ἔργα. Ὁ μελανόφθαλμος καί μελανοκόμης Κρής διά τάς ὡραιοτάτας τῶν ἀνδρικῶν παραστάσεων. Ἡ γυνή τοῦ Αἰγαίου καί ἡ γυνή τῆς Ἑπτανήσου, διά τάς ἁρμονικωτάτας καί ἡδυπαθεστάτας εἰκόνας. Τό σῶμα τό ἑλληνικόν, μελετώμενον ἀπό νοῦν καί ὀφθαλμόν καλλιτέχνην, εἶναι πάντοτε ἐνώπιον ἡμῶν, διά τά ἔσχατα ἀριστουργήματα, τῆς σφριγηλοτάτης λεπτότητος καί χάριτος, καλωσύνης καί ἁπλότητος, ἡγεμονικῆς εὐγενείας καί ἁρμονίας γραμμῶν, στάσεων, ἐκφράσεων προσώπων καί σωμάτων. Καί εἶναι ἐντελῶς ἀπορίας ἄξιον, πῶς οἱ καλλιτέχναι μας δέν εἶδον ἀκόμη, ὅτι τό ἑλληνικόν σῶμα εἶναι τό πρότυπον τοῦ ἀρχαίου ἀγάλματος,

ὅτι εἶναι αὐτό τό ἴδιον, τό ἀπαράλλακτον σῶμα μέ τό ἀρχαῖον ἄγαλμα. Καί ἐπειδή τά θέλομεν ὅλα ἕτοιμα, σερβιρισμένα εἰς τοῦ Ζαχαράτου, εἶναι ἀπορίας ἄξιον, πῶς δέν βλέπομεν ὅτι ἀκόμη καί μέσα εἰς τάς στενάς αὐτάς 'Αθήνας, ἕνας καλλιτέχνης, δύναται ἐκλέγων ἑκατοντάδα σωμάτων, ἀρσενικῶν καί θηλυκῶν καί ἐνδύων αὐτά μέ τό ἀρχαῖον ἔνδυμα, νά μιμηθῆ παραστάσεις, αἱ ὁποῖαι νά μή διαφέρουν, οὔτε κατά μίαν γραμμήν ἀπό τό ἄγαλμα, νά λάβη φωτογραφίας, τάς ὁποίας νά μή δύναται κανείς νά διακρίνη, ἀπό τάς τῶν ὡραίων ἀγαλμάτων. Καί δι' αὐτό ἀκόμη τό ἀπελπίζον τάς εὐρωπαϊκάς τέχνας εὐρωπαϊκόν ἔνδυμα, τό ἀντικαλλιτεχνικώτατον πράγματι ἀπό ἄκρου εἰς ἄκρον, ἡμεῖς ἔχομεν τό δυνάμενον νά εὕρη θέσιν εἰς τήν τέχνην, εἰς μυριάδας εἰδῶν ἀγνωστοτάτων, ἐνῶ εἶναι ἐμπρός εἰς τά μάτια μας. Τό ἔνδυμα αὐτό τοῦ χωρικοῦ, τό μυριόμορφον, φέρει ὅλα τά γραμμικά καί χροϊκά στοιχεῖα τῆς Βυζαντινῆς καί τῆς ἀρχαίας μας ἐποχῆς, τῆς ἀρχαίας μάλιστα περισσότερον, δυνάμενον εἰς τά κατάλληλα πρός τοῦτο θέματα τῶν εἰκόνων, νά χρησιμεύση ὡς θαυμάσιον ἔνδυμα καί στόλισμα. 'Από τό ἔνδυμα αὐτό ἀκόμη, ὁ καλλιτέχνης νοῦς καί ὀφθαλμός, ἔχει νά λάβη θαυμασίας ἐμπνεύσεις ἀμφιέσεων καί καλλιτεχνικῶν ἀθυρμάτων, διά φανταστικάς εἰκόνας τῶν νεωτέρων μας παραμυθιῶν ἤ ἄλλων δημιουργημάτων. 'Από τό ἔνδυμα αὐτό ἀκόμη, ὁ τωρινός καλλιτέχνης, ἔχει νά παραλάβη χρώματα καί συνδυασμούς, ἀσυγκρίτως λεπτοτέρους ἀπό τούς γερμανικούς καί γαλλικούς καί πρωτοτύπους. 'Αλλά δέν πρέπει νά μᾶς φαίνεται ὅτι εἶναι εὐκολώτερον ἔνδυμα τό τωρινόν μας σῶμα καί ἔνδυμα, ἀπό μίαν Παναγίαν ἤ 'Αθηνᾶν, διότι εἶναι τό ἴδιον, εἶναι αὐτό τοῦτο καί ἐπομένως δυσδιάκριτον, δυσκολονόητον, διά τήν ἀποχονδρωθεῖσαν τωρινήν μας αἴσθησιν, τήν τυφλωμένην καί ἀπό τήν μονομανίαν της περιφρονήσεως δι' ὅ,τι ἰδικόν μας, ἀπό τόν ναόν τῆς Παρθένου καί τήν ἁγίαν Σοφίαν, ἕως τήν γῆν, ἕως τό τελευταῖον ἀνθύλλιον.

'Ιδού ἡ φύσις μας. Ἰδού τό σῶμα μας. Καί ὅταν ἀπεικονίσωμεν τήν φύσιν μας καί ἔχομεν οὕτω τό πλαίσιον, καί ὅταν παραλλήλως ἀναπτυσσομένων τῶν δυνάμεων τοῦ νοός καί

τῆς αἰσθητικῆς μας, ἀπεικονίσωμεν τό σῶμα μας, καί μεταφέρωμεν οὕτω εἰς τήν τέχνη, εἰς τήν ζωγραφικήν, τήν ὡραίαν μας φύσιν καί ἐντός αὐτῆς τό ὡραῖον μας σῶμα, τό φυσικόν της ἄνθος, θά ἔχωμεν μίαν τέχνην νεωτάτην καί ἀρχαίαν συγχρόνως, δηλαδή ὡραιοτάτην, τῆς ὁποίας ἡ Γύζειος τέχνη καί μορφή, μᾶς δίδει ἀμυδράν μέν, πραγματικήν ὅμως ἰδέαν.

15

Μετά τά θεμελιώδη ταῦτα ἀνοίγονται ἐνώπιόν μας οἱ πλατύτατοι, οἱ χιμαιρικώτατοι ὁρίζοντες, οἱ καλοῦντες νά ἐξαντλήσουν τάς δυνάμεις τῆς δημιουργίας καί τῆς φαντασίας, ὄχι ἡμῶν τῶν τωρινῶν ἀνθρωπαρίων, ἀλλά λεγεώνων ὅλων μεγάλων καί δυνατῶν δημιουργῶν, γενεῶν ὅλων τήν εὐδαιμονίαν. Ἔχομεν ἐνώπιόν μας τόν ζωγραφικόν μας κόσμον. Βεβαίως διά τούς καλλιτέχνας ἐκείνους - ἐννοῶ γενικῶς ἐκ τῶν γραμμάτων καί τῶν Τεχνῶν ὅλων - οἱ ὁποῖοι ἠγωνίσθησαν νά πείσουν τούς Ἕλληνας, ὅτι δέν ἔχουν κόσμον ἰδικόν των, οὔτε ζωγραφικός κόσμος ὑπάρχει. Ἀλλά μετά ἑνός αἰῶνος ἀγῶνα, κατά τόν ὁποῖον τόσοι καί τόσοι ἔπεσαν, χωρίς νά κατορθώσουν νά μᾶς παρουσιάσουν οὔτε μύτην κόσμου ἄλλου, εἶναι καιρός νά τεθῆ σαφῶς, καθαρῶς, ἀδιασείστως, ὅτι ὁ κόσμος αὐτός δέν ὑπάρχει δι' αὐτούς καί ὑπάρχων δέν ἀξίζει τίποτα, διότι οὔτε ἡ αἰσθητική των μόρφωσις τούς ἐπιτρέπει νά προσεγγίσουν καί προσεγγίζοντες νά ἰδοῦν τίποτε.

Ὁ ζωγραφικός μας κόσμος, εἶναι πρῶτον διά τούς τωρινούς μας ζωγράφους, οἱ ὁποῖοι ψυχικῶς, διανοητικῶς, καί αἰσθητικῶς, εὑρίσκονται εἰς τήν εὐχάριστον δι' αὐτούς θέσιν νά εἶναι τόσον πλησίον μέ τόν λαόν, ὁ Λαϊκός μας Κόσμος, δηλαδή τό πολύ αὐτοῦ, ὁ χωρικός κόσμος. Καί εἶναι τόσον πλησίον των ὥστε αὐτοί τουλάχιστον δύνανται τώρα νά τήν ἐκμεταλλευθοῦν. Καί ὅπως ὁ ἀτελής ζωγράφος μόνον ὅταν ἀντιγράφη ἐκ τοῦ φυσικοῦ πιστά κάμνει κάτι τι οὕτω καί ἡ πρωτογενής τέχνη εἶναι πλησίον τῆς πραγματικότητος.

Σώματα, ἐνδύματα καί ἔθιμα καί θρῦλοι, εἶναι ὅλα διά

τόν ποιητικώτερον καί ζωγραφικώτερον κόσμον, εἶναι τά πλούτη τοῦ ποιητοῦ καί τοῦ ζωγράφου κατ' ἐξοχήν. 'Αλλά δέν εἶναι τό κάθε ἅρπαγμα κάθε χωριάτη, τῆς κάθε χωριάτισσας, ἡ χονδρή καί βάναυσος ἀντιγραφή, τῆς κάθε βράκας καί τῆς κάθε φουστανέλλας, τῆς κάθε ποδάρας, ὅπως γίνεται συνήθως εἰς τήν ζωγραφικήν καί τήν φιλολογίαν. Εἶναι ἡ μελέτη, ἡ διευθέτησις, ἡ ἐκλογή ἐκ τοῦ ὑλικοῦ αὐτοῦ τῶν στοιχείων τά ὁποῖα δύνανται νά λάβουν θέσιν εἰς τήν τέχνη, εἶναι ἡ ἐξαγωγή καί ἐκλογή ἀπό τοῦ φυσικοῦ τοῦ καλλιτεχνικοῦ. Κατ' ἐξοχήν βάναυσα εἶναι τά φουστανελλικά καί χορικά ἀπεικονίσματα, εἰς τούς πολλούς τῶν ζωγράφων. 'Αλλά ἡ «'Αρραβών» τοῦ Γύζη κατά φύσιν εἰς ὅλα, ἀλλά καί εἰς ὅλα κατά τέχνην, εἶναι καλλιτέχνημα ἄρτιον καί εὐγενέστατον. 'Αντί νά ἀντιγράφουν κόσμον ἄγνωστον, τόν εὐρωπαϊκόν, τόν ὁποῖον μετακομίζουν μακρόθεν καί ὁ ὁποῖος τούς ἀποχαιρετᾶ τόσον ἐντελῶς, μετά ὀλίγων μηνῶν διαμονήν ἐδῶ, ἀντί νά γίνωνται ἀστεῖοι, προσπαθοῦντες νά ἐκπλήξουν μέ τόν εὐρωπαϊσμόν των -τί φιλοδοξία καλλιτεχνῶν! - τούς ὀλίγους μας ἀρχοντοχωριάτας καί ἀντί τόσον ὀλίγης ἀστειοτάτης δόξης, νά χάνωνται, νά ἐξαφανίζωνται αὐτοί, εἶναι σωτήριον δι' αὐτούς νά ἁρπάξουν τόν ἄμεσον αὐτόν κόσμον πού ἔχουν ἐμπρός των, διά νά σωθοῦν αὐτοί μόνον. 'Αλλά ἐπαναλαμβάνω, δέν ἐννοῶ ὅπως γίνεται συνήθως καί εἰς τήν ζωγραφικήν καί τήν φιλολογίαν, τήν στενήν ἀντιγραφήν· αὐτή εἶναι ἄχρηστος καί ἀηδής. 'Εννοῶ τόν ἀνεπτυγμένον καί μελετητήν νοῦν, ἐκλέγοντα καί διευθετοῦντα, τόν καλλιτεχνικόν ὀφθαλμόν ἀπεικονίζοντα. Ἄς παρατηρήσουν, πῶς ὁ Γύζης των εἰς τάς σπουδάς του, ἀπό τά λαϊκά σώματα, ἀπό αὐτά ἀκόμη τά κτηνώδη ἀνατολικά, καί ὅταν ἀκόμη θέλη τήν ἀνατολικήν κτηνωδίαν νά γράψη καί τήν γράφει τόσον δυνατά, ἐξάγει τό καλλιτεχνικόν σχῆμα. 'Αλήθεια, τί ἐξαίσια ζωγραφικά ποιήματα εἶναι ἐμπρός των· καί ἀκόμη τί ἄμεσος, ἀνέπαφος, πλησιέστατος καί ὡραιότατος, διά λαμπρούς πολυειδεῖς πίνακας, εἶναι ὅλος ὁ τόσον πλησίον των, ὁ τόσον πραγματικός καί ζωντανώτατος εἰς τό μέγιστον μέρος τῆς μεγάλης των πατρίδος - ὁ θλιβερώτατος καί ποιητικώτατος κόσμος τῆς σκλαβιᾶς - τόν ὁποῖον τόσον γραφικώτατα εἰ-

κονίζουν τά δημοτικά τραγούδια.

Καί τί ἄμεσος, ἀνέπαφος καί ὡραιότατος κόσμος, τόν ὁποῖον δύνανται οἱ τωρινοί νά γίνουν ἱκανοί, διά νά ἀπεικονίσουν εἰς λαμπρούς ἱστορικούς πίνακας, ὁ Ἡρωικός Κόσμος τῶν τελευταίων αἰώνων, ὁ κόσμος τῶν τελευταίων μας ἡρώων. Ἔχουν ἀνάγκην διά τοῦτον μόνον ἑνός τυφλοσύρτου, ἑνός ὁδηγοῦ, ἑνός ἐμπνευστοῦ, ἑνός ἐνθουσιαστοῦ καλλιτέχνου, ὁ ὁποῖος νά τούς ἀνάψη τήν ψυχήν, ὁ ὁποῖος νά τούς ἀνοίξη τά μάτια, διά νά ἰδοῦν εἰς τά δημοτικά τραγούδια καί τά ποιήματα τῶν Παράσχων καί Βαλαωριτῶν, διά νά τούς φωτίση τόν νοῦν, νά τούς ὁδηγήση τό χέρι, εἰς τάς νευρώδεις γραμμάς, τάς λυγηράς καί τάς ὡραίας τῶν ἀγωνιζομένων μέ τόν θάνατον.

16

Ἔχουν ἀνάγκην ἑνός μεγάλου καλλιτέχνου, ὁ ὁποῖος νά τούς εἶδε, νά τούς ἠσθάνθη, νά τούς ἠννόησε, νά εἶχε τήν δύναμιν νά τούς ἀπεικονίση, διά νά τούς ἰχνογραφήση τάς εἰκόνας. Τόν καλλιτέχνη αὐτόν τόν ἔχουν. Καί εἶναι ἀπαράμιλλος. Καί εἶναι νεαρώτατος καί εἶναι σύγχρονος τῶν ἡρώων. Εἶναι ὁ Ὅμηρος. Ὁ πραγματικός αὐτός ἐσχατόγηρως τοῦ κόσμου, αὐτός εἶναι ὁ ροδοπάρειος καί ξανθοχαίτης ἡρωικώτατος ἔφηβος. Αὐτός ὡδήγησεν τόν νοῦν καί τό χέρι τῶν παλαιῶν μας καλλιτεχνῶν καί σήμερον δέν ἐννοεῖται καί δέν βλέπεται πραγματικῶς καί δέν ἀπεικονίζεται παρά διά μέσου αὐτοῦ, ὁ λερώτατος καί σκονισμένος σάν κάθε ἥρωα τῆς Τρωάδος Κατσαντώνης ἤ Βλαχάβας ἤ Κολοκοτρώνης ἤ Καραΐσκος ἤ Μάρκος. Δέν ἐτρελλάθην βέβαια διά νά ζητῶ ἀπό ἡμᾶς τοῦ τωρινούς νά ἔχωμεν σχέσιν μέ τήν μουσικήν τοῦ Ὁμήρου, ἀλλά δυνάμεθα θαυμάσια νά κάμωμεν τήν δουλειά μας, μέ τάς μεταφράσεις τῶν σχολείων. Καί ὅσον παραδοξολογία καί ἄν φανῆ εἰς τωρινούς, ὁ Ὅμηρος εἶναι ὁδηγός των, ἐκεῖ θά εὕρουν τήν πραγματικότητα τοῦ ἰδικοῦ μας ἥρωος. Τήν ρυπαρότητα καί τήν σκόνην, τήν διχόνοιαν καί τόν φθόνον, τό μυϊκόν τέντωμα τῆς κομπορρημοσύνης καί τῆς καυχησιολογίας, τό ἀνέμισμα τῆς αὐθάδους καί ἀνυποτάκτου χαίτης

καί γλώσσης, τό βλοσυρόν καί ὑβριστικόν βλέμμα, καί τήν ἀγέρωχον περιφρόνησιν τοῦ συναγωνιστοῦ, τήν ὑβρίζουσαν καί βωμολοχοῦσαν ὁρμήν κατά τοῦ ἐχθροῦ, τήν ὑψίστην ἀνθρωπίνην νοητικήν, ψυχικήν καί μυϊκήν ἔντασιν, διά μέσου τοῦ ἐχθροῦ, κατά τοῦ λαφύρου. Τήν ἤρεμον βασίλειον λυγηρότητα τῆς νυμφικῆς στάσεως διά τήν ἀθανασίαν τοῦ Μάρκου, ἤ τοῦ 'Αχιλλέως, τοῦ ἑνός Ἕλληνος ἥρωος. Διότι ὁ δαιμονισμένος Ἕλλην καί τήν στάσιν αὐτήν ἀκόμη διά τήν ἀθανασίαν φροντίζει νά λάβη, διά ν' ἀπαλλάξη καί ἀπό αὐτόν τόν τόπον τόν καλλιτέχνην, ὁ ὁποῖος θά ἔλθη ἔπειτα νά τόν ἀποθανατίση. Καί λέγω αὐτό, διά νά δώσω ἕνα παράδειγμα τῶν μέσων, τά ὁποῖα ἔχομεν καί διά νά εἰπῶ, ἰδού ἕνας θαυμάσιος ὁδηγός τῆς ἰδέας πρός τι, καί μετά τόν ὁδηγόν τῆς ἰδέας πρός τι, ἰδού καί ὁ Γύζης διά νά ὁδηγήση τό μάτι καί τό χέρι πρός εὕρεσιν τοῦ σχήματος. Διότι ἐνῶ φωνάζουν πολλοί ὅτι δέν ἔχομεν τίποτε διά νά ὁδηγηθῶμεν, ἐγώ βλέπω ὅτι ἔχομεν τά πάντα, ἀφθονώτατα διά τό κάθε τι.

Μετά τόν Λαϊκόν ἔχομεν τόν Θρησκευτικόν μας κόσμον. Ἔχομεν νά ἀντλήσωμεν ὅπως ὁ Ράλλης ἀπό τά μοναστήρια, καί τάς ἐκκλησίας καί τάς τελετάς, ὡραίας εἰκόνας καί ἔχομεν νά ἐπενδύσωμεν αὐτούς τούς ναούς μας. Ἡ 'Εκκλησία τό διατάσσει. Ἔχομεν νά ἀναδημιουργήσωμεν τόν θρησκευτικόν μας κόσμον ὁλόκληρον. Καί ὁ κόσμος αὐτός ἐπίσης, εἶναι πλησιέστερος παντός ἄλλου εἰς τόν τωρινόν ζωγράφον. Καί δέν εἶναι δυστύχημα, ὅτι ὁ τωρινός ζωγράφος δέν εὑρίσκεται εἰς στενάς σχέσεις μέ τόν ἱερέα καί τόν ἅγιον, ὅπως θά διετείνετο ὁ κάθε πεζός φραγκοφορεμένος ἱεροκήρυξ, ἀλλά εὐτύχημα. Ὁ Ἕλλην, δέν ἔχει φύσει ἄλλην σχέσιν μέ τούς Ἁγίους του -δηλαδή τούς Θεούς του - παρά τάς αὐτάς φιλικάς ἐκδηλώσεις πού ἔχει μέ τούς βουλευτάς του. Συναλλάσσεται, ἀνταλλάσσει φιλοφρονήματα καί δῶρα, καί πηγαίνει πρός αὐτούς, ὅταν εἰς τήν οἰκίαν τοῦ ἑορτάζοντος ἁγίου χορεύουν, τραγουδοῦν καί παίζουν μουσικήν. Ὁ Ἕλλην φύσει, ἐπισκεπτόμενος τόν Θεόν, ἀποκαλύπτεται, μένει ὄρθιος, τόν χαιρετᾶ μειδιῶν, τοῦ ὁμιλεῖ εἰς ἑνικόν ἀριθμόν, καί συνομιλεῖ διά τοῦ τραγουδοῦντος ἱερέως

καί ψάλτου. Καί μετά τήν βραχεῖαν ἐπίσκεψιν, εἰς τήν αὐλήν καί τό προαύλιον, ἐννοεῖ νά στήση τό πανηγῦρι του, νά φάγη, νά πιῆ, νά χορεύση, νά τραγουδήση, νά εὐφρανθῆ, καί μέ ὅλας τάς ἐκδηλώσεις τῆς χαρᾶς, τοῦ οἴνου, τοῦ ἔρωτος, εὐφραίνει καί τόν Θεόν του. Εἶναι ἐντελῶς ἀδιάφορον, ἐάν δέν συμφωνῆ ἡ πραγματικότης, μέ τάς ἰδέας τοῦ κάθε φραγκοφορεμένου ἱερομωρολόγου· ἄλλο ραγιᾶς καί ἄλλο Ἕλλην. Ἄλλο φραγκοπίθηκος καί ἄλλο Ἕλλην. Ὁ λαός μας οὕτω ἐκδηλώνει τό θρησκευτικόν του αἴσθημα σήμερον καί ὁ λαός τῆς ἀκμῆς τῆς νέας θρησκείας μας, ἤτοι τῆς ἐποχῆς τῶν Χρυσοστόμων, οὕτω ἐξεδήλωνεν ἑαυτόν. Καί οὕτω ἐξεδήλωνεν ἑαυτήν τότε καί ἡ ἐπίσημος ἐκκλησία. Ἡ τωρινή θρησκεία μας ἔχει τήν σκυθρωπότητα τῆς σκλαβιᾶς πού ἐπέρασε, τήν θλῖψιν τῶν βασάνων πού διῆλθε, καί αὐτήν ἀκόμη τώρα τήν ἐπίδρασιν τῶν εὐρωπαϊκῶν ἰδεῶν διά τῶν Γερμανοπαθῶν παπάδων καί ἐπί πλέον τήν ἐξωτερικήν μορφήν τήν ὁποίαν ἐφιλοπόνησεν δι' ὅλα ἡ 'Ελεεινότης μας.

17

Ἔχομεν λοιπόν, νά ἀναδημιουργήσωμεν μέ τήν ἐλευθέραν μας τώρα ψυχήν τόν Θρησκευτικόν μας κόσμον, μέ ὅλην τήν ζωηρότητα καί φαιδρότητα τῶν χρωμάτων, νά ἐπενδύσωμεν μέ χαίρουσαν καί ἑορταστικήν καί χρυσοστόλιστον ζωγραφικήν, ὅλους τούς τοίχους τῶν ναῶν μας, ἀναδημιουργοῦντες μέ νέαν ἀντίληψιν καί δίδοντες νέαν μορφήν εἰς τήν χριστιανικήν μας τέχνην.

Σεῖς οἱ ζωγράφοι θά χαροποιήσετε καί θά φωτίσετε τούς ναούς μας. Καί εἶναι ἀκατανόητον πῶς ἐνῶ ὑπάρχει Λύτρας, μέ τήν ἁπλῆν λαϊκήν ψυχήν τοῦ νησιώτου καί τό θρησκευτικόν αἴσθημα ἀδελφόν μέ τοῦ Παπαδιαμάντη, τύπος ὁ ὁποῖος ὁλοέν χάνεται, δέν παρεδόθη εἰς αὐτόν, ἕνας μικρός ὡραῖος ναΐσκος διά νά τόν ζωγραφίση καί ἔλθουν μίαν ὥραν ταχύτερα οἱ ξένοι καί μᾶς γράψουν: «ἡ ἀναγέννησις τῆς Τέχνης ἐν Ἑλλάδι» διά νά τό πιστεύσωμεν, ἔπειτα καί μεῖς. Ἀλλά νά μή πάρετε ὡς ὑποδείγματα τάς Ἰταλίδας - παρθένους, μέ τά θεατρικά

άνατινάγματα, πεπλώματα καί χρώματα, - άλλά τήν Ἑλληνίδα πού ἔχετε ἐμπρός σας - τήν μητέρα σας - καί νά διδαχθῆτε ἀπό τάς εἰκόνας μας τό αἴσθημά μας καί νά πάρετε τά χρώματά σας ἀπό αὐτάς καί ἀπό τά χρώματα τοῦ λαοῦ. Ἕνα καί τό ἴδιον πρᾶγμα εἶναι ὅλα. Πρός τοῦτο ἀρκεῖ ἡ μελέτη τῶν ἑλληνικῶν θρησκευτικῶν βιβλίων, ἡ μελέτη τῶν θρησκευτικῶν παραστάσεων εἰς τούς ναούς, ἡ μελέτη τοῦ αἰσθήματος τοῦ λαοῦ καί κυριώτατα, ἡ βαθυτάτη μελέτη τῆς θρησκευτικῆς μας Τέχνης, τῆς φυσικά περιφρονημένης ἀπό τούς Ρωμηούς, ὅπως καί ὅλα τά ἄλλα ἑλληνικά πράγματα. Ἀλλ' ἥτις ὅμως, δέν θά ἀργήση πολύ ὁ καιρός, πού θά τεθῆ πλησίον τῆς ἀρχαίας χαμένης της ἀδελφῆς καί ὑπεράνω τῆς ζωγραφικῆς τῆς Ἰταλικῆς Ἀναγεννήσεως. Καί ἡ μελέτη αὕτη καί ἡ ἀναδημιουργία αὕτη, μᾶς ἀνοίγει τάς θύρας, μᾶς ἀναβιβάζει καί εἰς κόσμον ἄλλον, εἰς κόσμον εὐρύτερον, εἰς κόσμον ἀνώτερον, εἰς κόσμον χιμαιρικόν, εἰς τόν Βυζαντινόν μας κόσμον, τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ τήν ἔκφρασιν.

Μετά τό Λαϊκόν λοιπόν κόσμον, μετά τόν Ἡρωϊκόν, μετά τό Θρησκευτικόν, ἔχομεν τόν Βυζαντινόν μας Κόσμον. Ἡ θρησκευτική μας τέχνη, ἡ πλησιεστέρα ἡμῶν, εἶναι καί ἡ κλείς διά τῆς ὁποίας μᾶς ἀνοίγονται αἱ θύραι τοῦ Βυζαντινοῦ κόσμου, τοῦ ζωγραφικωτάτου τῶν κόσμων μας. Ἀλήθεια τί ἀξιοθρήνητον θέαμα. Ἐνῶ ἡμεῖς ὑβρίζομεν τόν κόσμον αὐτόν, ἄνθρωποι ξένοι, ὁδηγοῦντες τάς ἰδέας καί τάς τέχνας ἐν Εὐρώπη, εἰσέρχονται εἰς τόν κόσμον αὐτόν, τόν ἰδικόν μας καί γίνονται ἔνδοξοι καί στεφανώνονται, ὡς ἐξερευνηταί καί ἐφευρέται καί ὑμνωδοί του. Εἰσέρχονται καί κατακτοῦν καί στολίζονται καί θησαυρίζουν, ἔρχονται καί μᾶς παίρνουν ἀπό μέσα ἀπό τά χέρια μας καί ἐμπρός ἀπό τά μάτια μας τούς θησαυρούς μας πού ἡμεῖς περιφρονοῦμεν σάν ἄγριοι κλείοντες ἐπιμόνως τά μάτια μας εἰς τήν καλλονήν. Ἤδη εἰς τήν Εὐρώπην αἱ ἐκ τῆς Βυζαντινῆς τέχνης ἐμπνεύσεις καί μιμήσεις εἶναι τοῦ συρμοῦ. Ὁ Βυζαντινός μας κόσμος εἶναι ἐντελῶς ἀνεκμετάλλευτος· ὅλαι αἱ αἱ πολύτιμοι ὗλαι ἀνατολῆς καί δύσεως, ἀποσύρονται ἀπό τούς τόπους καί τάς χεῖρας τῆς βαρβάρου οἰκουμένης,

ἵνα διά χειρῶν ἑλληνικῶν συνδυασθοῦν καί μεταμορφωθοῦν εἰς στολίσματα, τοῦ ἑνός Ἕλληνος δεσπότου, ὁ ὁποῖος βασιλεύει ἐπί τοῦ μίγματος ὅλων τῶν φυλῶν. Ἀμύθητος εἶναι ὁ πλοῦτος, ἀμύθητος εἶναι ἡ ποικιλία, μέ τήν ὁποίαν ἐστολίσαμεν τότε οἰκοδομήματα, οἰκίας, βασίλεια δώματα, τούς νέους ναούς, καί ἀδιήγητον τό πλούσιον κάλλος τῶν ἐνδυμάτων καί ὅλων τῶν στολισμάτων τοῦ τότε μας βίου.

Ἡ ζωγραφική, ἡ ὁποία περισσότερον ἀπό κάθε γυναῖκα, ἀγαπᾶ τό ὕφασμα καί τό χρῶμα καί τό πετράδι, δέν ἔχει κόσμον ὡραιότερον νά ποθήση. Καί μέσα εἰς τόν φανταστικώτερον διάκοσμον, τί μορφαί καί τί ἱεροτελεστίαι Παναθηναίων καί τί Βασίλειαι πομπαί Ἀλεξάνδρων, καί τί μορφαί, καί τί στρατοί καί τί θρίαμβοι, καί τί δράματα καί τί μυθιστορήματα καί τί θρῦλοι καί τί θαυμάσιοι παπάδες - οἱ ὀλιγώτερον παπάδες πού ὑπῆρξαν καί θά ὑπάρξουν ποτέ - ρασοφόροι ρήτορες καί δημαγωγοί καί δημεγέρται καί ἐθνεγέρται καί ἐνθομάρτυρες καί ἐθνάρχαι καί ὅλα αὐτά ὅπως εἰς τήν Κωνσταντινούπολιν ζωνόμενα ἀπό τά νερά τοῦ Βοσπόρου, κινούμενα μέσα εἰς τά μαγευτικά τοπία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μέσα εἰς τό μυριάνθρωπον καί μυθικόν αὐτό τότε Παρίσι, τό φωτεινότατον αὐτό Παρίσι, εἰς τό τρισβάρβαρον σκότος τοῦ τότε εὐρωπαϊκοῦ κόσμου, καί τό αὐτάδελφον τρισβάρβαρον φῶς τοῦ Ἀνατολικοῦ κόσμου, σάν τό Παρίσι τό τώρα λόγου χάριν, χωρίς κανένα ἄλλο ἔθνος μέ πολιτισμόν γύρω του. Καί ὅλος αὐτός ὁ κόσμος κινούμενος, φαιδρός, ἐλαφρός, ἑορταστικός, φλύαρος, χαριτολόγος, ἐνθουσιώδης, ὅπως εἴμεθα ἡμεῖς πάντοτε, εἰσερχόμενος εἰς οἰκοδομήματα, ναούς καί βασίλεια, πλέοντα εἰς χρυσόν καί ἀργύρους καί πολυτίμους λίθους, ἀνατινάσσων εἰς τόν ἀέρα θόλους παμφώτους καί μέ σπίτια σάν παραμύθια τῆς Χαλιμᾶς, κλίνοντα ἐπί τῶν νερῶν τοῦ Βοσπόρου, καί μοναστήρια καλλιεργοῦντα τέχνας καί ἔρωτας, κατοπτριζόμενος μέ ὅλα τά φανταστικά ὄνειρα πού περιφέρομεν εἰς τήν γῆν.

18

Καί ἐκτός τῶν ὑλικῶν τά ὁποῖα μᾶς παρέχει, διά παντός

εἴδους θέματα ζωγραφικῆς, ἡ τέχνη τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, μᾶς διδάσκει καί μᾶς ὁδηγεῖ, διά τῆς θρησκευτικῆς τέχνης εἰς τήν ἑλληνικήν ἀντίληψιν τῆς ζωγραφικῆς. Ἔχει τήν διαυγῆ γραμμήν, τό διαυγέστατον καί λεπτότατον σχεδίασμα παντός ἀντικειμένου τοῦ ζωγραφήματος, ἔχει τάς στάσεις καί τάς ἐκφράσεις τάς ἰδικάς μας, ἔχει τά ἁπλᾶ αὐστηρά χρώματα καί τούς συνδυασμούς των κατά τήν προηγουμένην μας αἰσθητικήν, ἔχει τήν αἴσθησιν καί τήν τέχνην τῆς πτυχολογίας, τήν ὁποίαν οὔτε κανείς εὐρωπαϊκός λαός ἐννόησε οὔτε θά ἐννοήση ποτέ διά νά τήν ἀναπαραστήση. Ἀλλά αὐτά χρειάζονται ἐρεύνας, ἔρωτας, ἀφοσιώσεις, ἐργασίαν, ἐργασίαν, ἐργασίαν.

Ἄχ τί ἡμέραι ὡραίας ζωῆς, πού δέν θά ἰδοῦμεν ἡμεῖς, ὅταν νέοι Ἕλληνες μέ ἐλεύθερον τόν νοῦν, ἀπό τήν σκλαβιάν τῆς δουλικῆς ἀπομιμήσεως, μέ νοῦν φωτισμένον, μέ τήν γνῶσιν τοῦ ὑψηλοῦ καί τοῦ ὡραίου, μέ νοῦν ἔχοντα συναίσθησιν τῆς καλλονῆς μας, θά ὁρμήσουν ἐνθουσιῶντες πρός ἀπόλαυσιν καί ἀναπαράστασιν τῶν περασμένων μας καιρῶν! καί τί θαυμάσια ἔργα θά ἀναδύσουν ἀργότερα - μοιραίως.

Καί μετά τόν ἀνώτερον αὐτόν κόσμον, ὁ ὁποῖος μᾶς πλησιάζει καί μᾶς ὁδηγεῖ, διά μέσου τῶν ὁλοχρύσων στοῶν του, καί μᾶς δίδει τάς κλεῖδας εἰς τό χέρι, ἔχομεν ἄλλον Κόσμον καί αὐτοῦ ἀνώτερον, τόν Ἀνώτατον Κόσμον ὁ ὁποῖος ἄνθισε ἐπάνω εἰς τήν γῆν ἕως τώρα. Ὁ βυζαντινός μας κόσμος, εἶναι ἀκριβῶς τά Προπύλαια τοῦ ἀρχαίου μας κόσμου, σάν τά Προπύλαια τοῦ Παρθενῶνος θαυμάσια, πού μᾶς ὁδηγοῦν εἰς τήν τελευταίαν ἐκδήλωσιν τοῦ ἀνθρώπου, ἐξωραϊσθέντος καί ὁμοιάσαντος τό ἰδανικόν του, δηλαδή γενομένου θεοῦ. Ὁ κόσμος, ἀπό τόν ὁποῖον ὁ σημερινός πολιτισμός ἀντλεῖ τάς ὡραιοτέρας του ἐμπνεύσεις, ὁ κόσμος πρός τόν ὁποῖον ὁ σημερινός πολιτισμός στρέφεται μέ τήν αὐτήν δίψαν γαλήνης, καλωσύνης, εὐγενείας, ὡραιότητος, ἁρμονίας, μέ τήν ὁποίαν οἱ σιδηροφόροι λαοί τῆς Δύσεως καί οἱ πτερωτοί λαοί τῆς Ἀνατολῆς ἐστρέφοντο πρός τήν Βασιλεύουσαν. Ὁ κόσμος ὁ ὁποῖος δέν θά πεθάνη ποτέ διότι εἶναι τό Ἔαρ. Διότι εἶναι ἡ ὡραιοτέρα καί ἐκλεκτοτέρα ἀνθρωπότης, πρός τήν ὁποίαν

ἕως τώρα, καμμία ἐκδήλωσις λαοῦ ἄλλου δέν ἐπλησίασε -δέν ἦτο δυνατόν νά πλησιάση, οὔτε θά πλησιάση ποτέ. Ἀλήθεια, καμμία ἀνάγκη δέν ὑπάρχει διά νά δείξη κανείς ὅτι ὁ ζωγράφος ἐκεῖ, ἔχει τά ἐκλεκτότερα καί ὡραιότερα ὑλικά τοῦ κόσμου, κάθε γραμμήν καί κάθε χρῶμα καί κάθε πρᾶγμα, ἀναβιβασμένον εἰς τήν ἐσχάτην του εὐρυθμίαν, ἁπλότητα, εὐγένειαν καί λεπτότητα, θαυμάσια ὅλα ἐναρμονισμένα, διά νά συνθέση τήν εἰκόνα του. Ἔχει ἀκόμη τόν ὡραιότερον τύπον τοῦ ἀνθρώπου, καί ἀκόμη τό μόνον ἀνθρωπινόν ἔνδυμα, τό ὁποῖον εἶναι διά τήν τέχνην· καί κάθε σκέψις καί κάθε ἀναπαράστασις ἀπό τόν κόσμον αὐτό, εἶναι εἰκών πραγματική καί εἶναι εἰκών ἰδανικωτάτη. Ὁ κόσμος αὐτός δέν ἀπέθανε, δέν εἶναι δυνατόν νά ἀποθάνη. Καί ὁ κάθε Tadema καί ὁ κάθε Eromme καί ὁ κάθε Chavanne καί οἱ Stuck καί οἱ Klinger κάθε ἐποχῆς - ἔγραψα τόσα χωρίς νά ἀναφέρω ξένα ὀνόματα καί θά μέ περάσουν δι᾿ ἀμαθέστατον - θά προσπαθοῦν νά ἀναπαραστήσουν, ὅ,τι μόνον ἡμεῖς εἶναι δυνατόν νά ἀπεικονίσωμεν. Καί ὁ κόσμος αὐτός ὡς πηγή ἐμπνεύσεως καί θησαυρός πρός δημιουργίαν νέων δημιουργημάτων, εἶναι πρός ἡμᾶς ἀκριβῶς ὅ,τι ἦτο διά τούς ἀρχαίους ὁ μυθολογικός των κόσμος. Εἶναι ὁ ὡραιότερος μυθολογικός μας κόσμος. Καί δι᾿ αὐτόν ἡμεῖς ἔχομεν εἰς τά μάτια μας τήν γῆν τήν ἰδίαν, τό φῶς τό ἴδιον, τάς ἰδίας γραμμάς, αὐτά τά τότε οἰκοδομήματα, τά αὐτά σώματα, διά πρότυπα, καί εἴμεθα οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι, διά νά δυνάμεθα νά δημιουργήσωμεν ὡραῖα ἔργα, ὅταν θά θελήσωμεν νά γίνωμεν ἄνθρωποι.

Καί ὁ καλός αὐτός μᾶς ὁδηγεῖ καί μᾶς εἰσάγει εἰς κόσμον ἄλλον εὐρύτερον καί ἰδανικώτερον εἰς τόν Μυθολογικόν μας Κόσμον. Εἰς τόν κόσμον αὐτόν τόν ἰδανικώτερον καί γενικώτερον, εἶναι μόνον ὁ ἄνθρωπος καί ἡ φύσις, ἡ ὕλη καί ἡ ἰδέα. Κάθε ἀνθρώπινον συναίσθημα καλόν ἤ κακόν, κάθε ἀνθρώπινος ἰδέα περί φυσικῆς δυνάμεως, φιλανθρώπου ἤ μισανθρώπου, κάθε τρόμος, κάθε χαρά, κάθε λύπη, κάθε ἰδέα καί μορφή τῆς φαντασίας τοῦ ἀνθρώπου, περί τῶν φυσικῶν δυνάμεων, περί τῶν κοσμογονικῶν, περί τῆς μορφῆς τῆς θεότητος, εἶναι ἐλεύθερα σαρκωμένη εἰς σώματα θεσπέσια. Ἔχομεν

λοιπόν μελετῶντες καί ἐμβαθύνοντες εἰς τάς ἐνσαρκώσεις αὐτάς καί δι᾽ αὐτῶν μελετῶντες καί ἐμβαθύνοντες εἰς τούς μύθους μας, νά ἀναδημιουργήσωμεν μέ πνεῦμα νέον, ὅλον μας τόν Μυθολογικόν κόσμον, φανταζόμενοι μέν ὅπως θέλομεν ἡμεῖς τάς Ἀφροδίτας καί τούς Ἀδώνιδας, ἐκφράζοντες ὅπως θέλομεν ἡμεῖς, τάς νύμφας καί τούς σατύρους μας, ἀλλά μέ τήν ἰδικήν μας αἰσθητικήν σχήματος καί χρώματος, ἵνα ἀντιθέτωμεν αὐτά πρός τά τοιαῦτα εὐρωπαϊκά ἔργα.

Καί ἔχομεν ἀκόμη, τόν Ἰδανικόν καθαρῶς Κόσμον, τόν νέον, τόν γεννώμενον ἀπό ὅλην τήν περασμένην καί τωρινήν ἀνθρωπότητα, τόν γεννώμενον ἀπό τάς ἰδέας καί τάς ἐλπίδας καί τά ὄνειρα τοῦ μέλλοντος τοῦ ἀνθρώπου, τόν ἰδιαίτερον καί νέον κόσμον, τόν ὁποῖον ὁ καλλιτέχνης, ἐννοῶ ὁ μέγας, ἐννοῶ ὁ δημιουργός, ἐκ τῆς ἰδίας του ψυχῆς, ὅπου ζῇ ἡ τέφρα τοῦ παρελθόντος ὅλου, ἀντλῶν, πλάττει κόσμον νέον, κόσμον τοῦ μέλλοντος καί δίδει τήν πρώτην μορφήν εἰς ὅ,τι δέν ἐνεσαρκώθη εἰς τήν μορφήν μέχρι τῆς ἡμέρας του, τόν ἐλεύθερον καί φανταστικόν καί ἄπειρον καί δημιουργικόν κόσμον, πρός τόν ὁποῖον ὅλοι νομίζουν ὅτι εἶναι εὔκολον νά εἰσέλθουν καί καθένας προτιμᾶ, διότι φαντάζεται εὐκολώτερον, ἀλλά κόσμον ἀπρόσιτον, διά πάντας τούς ἄλλους ἐκτός τῶν δαιμονίων φύσεων, τῶν ἡρώων καί τῶν θεανθρώπων.

19

Ἔχομεν λοιπόν τόν Φυσικόν κόσμον, τόν Λαϊκόν, τόν κόσμον τῆς Σκλαβιᾶς, τόν Ἡρωϊκόν, τόν Θρησκευτικόν, τόν Βυζαντινόν κόσμον, τόν Τέλειον κόσμον, τόν Μυθολογικόν κόσμον. Καί ὅλοι αὐτοί οἱ κόσμοι οἱ ἰδικοί μας, τῶν ὁποίων καί ἡ κάθε γραμμή καί ἡ κάθε ἔκφρασις, εἶναι ἰδιόρρυθμος καί ἰδιόμορφος καί δέν ἔχει καμμίαν σχέσιν μέ καμμίαν παράλληλον ἔκφρασιν, εἴτε γαλλικοῦ, εἴτε ἀγγλικοῦ, εἴτε ἰταλικοῦ, εἴτε γερμανικοῦ κόσμου κανενός, ἀποτελοῦν ὅλοι μαζί τόν ἑλληνικόν ζωγραφικόν κόσμον, ὁ ὁποῖος εἶναι τά σπλάγχνα μας, τό πνεῦμα μας, ἡ ψυχή μας, τό αἷμα μας.

'Ιδού οἱ δρόμοι, αἱ μεγάλαι λεωφόροι αἱ ἄγουσαι πρός τούς εὐρυτάτους καί ὡραιοτάτους ὁρίζοντας τῆς ζωγραφικῆς. Δέν εἶναι προγράμματα καί συστήματα, καί κριτική καί ἀτομικαί ὀρέξεις, καί διδασκαλίαι, καί πόθοι ἐπιδείξεως γνώσεων, καί πόθοι διευθύνσεως καί ἀρχηγίας, πόθοι θέσεων, ὅπως φωνάζουν μερικοί, μόλις παρουσιασθῇ κανείς νά ὁμιλήσῃ θετικώτερον περί ἑνός πράγματος καί νά προσφέρῃ εἰς τούς συναγωνιστάς του ὅ,τι ὁ ἔρως τοῦ ὡραίου, τοῦ ἰδικοῦ μας τόν ἔκαμε νά ζητήσῃ. 'Εδῶ μάλιστα βλέπει ὁ καθείς φανερά, ὅτι δέν ὑπάρχει εἰς τάς γραμμάς αὐτάς, οὔτε ἡ ἐγωιστική φροντίς διά τήν καλήν ἐκδήλωσιν τῆς ἰδέας. Εἶναι πέταγμα, σφάξιμον μᾶλλον ἰδεῶν, διότι ἡ ζωή εἶναι ὀλίγη, ἡ ὥρα τῆς ζωῆς περνᾶ, καί εἶναι μόνον νύξεις. Καί εἶναι τά Πράγματα, διά τά ὁποῖα, ἀπορῶ πῶς ἐξ ἀρχῆς δέν ἐτέθησαν καί δέν ἔγιναν κοινά καί ἀδιάσειστοι θεμελιώδεις ἰδέαι, ὅτι διά νά δημιουργήσωμεν πᾶν τι, ἀνάγκη ν' ἀντλήσωμεν ἀπό τόν γύρω μας κόσμον. Αὐτοί εἶναι οἱ μοιραῖοι δρόμοι πρός τούς ὁποίους θά βαδίσουν οἱ ζωγράφοι ὅταν ἀναπτύξουν τό πνεῦμα των. Καί ἐάν δέν δύνανται νά βαδίσουν τώρα ἀμέσως, αὔριον, μεθαύριον, εἰς τούς δρόμους αὐτούς θά βαδίσουν, εἴτε μετά εἴκοσιν, εἴτε μετά πεντήκοντα, εἴτε μετά ἑκατόν ἔτη ἀκόμη, ἄν θέλετε, διότι αὐτά εἶναι τά Πράγματα, τά Φαεινά Πράγματα.

Καί αὐτά εἶναι τά πράγματα, διά τά ὁποῖα ἀερολογοῦμεν ἐπί ἕνα αἰῶνα. Καί αὐτός εἶναι ὁ βαθύτατος πόθος ὅλων μας. Κανείς δέν ὑπάρχει, μή θέλων, μή λέγων, μή ποθῶν ἑλληνικήν τέχνη. 'Αλλά δέν τό ἐκφράζομεν θετικῶς, διότι δέν ἐργαζόμεθα, δέν μελετοῦμεν πράγματα, διά νά γεννῶμεν ἰδέας πραγματικάς. Αὐτά ζητοῦμεν δι' ὅλων τῶν ἀοριστιῶν. Αὐτά ἠθελήσαμεν, ἐζητήσαμεν, ἠλπίσαμεν ἀορίστως, ἀπό τήν πρώτην ἡμέραν τῆς 'Ελευθερίας. Αὐτά μαζί μας καί ἡ Εὐρώπη δυνατώτερα καί ἀπό ἡμᾶς. Αὐτά καί ἡμεῖς καί οἱ Εὐρωπαῖοι ἐννοοῦμεν ὅλοι, λέγοντες 'Αναγέννησιν 'Ελλάδος. Καί αὐτά περιμένει δικαίως ἡ Εὐρώπη ἀπό ἡμᾶς καί πιστεύει ὅτι θά γίνουν. Καί δι' αὐτά πεθαίνει ἡ κάθε μας γενεά με τό φαρμάκι εἰς τό στόμα. Καί αὐτά δυνάμεθα ἡμεῖς νά κάμωμεν. Διότι δι' αὐτά

ὑπῆρξε πάντοτε καί ὑπάρχει τώρα 'Ελλάς. Καί δι' αὐτό ὑπάρχομεν ἡμεῖς. Καί ὅταν ὑπάρχη καί ὑπάρχωμεν, θά γίνουν ἀργότερα μοιραίως. Θελήσωμεν λοιπόν νά ἐννοήσωμεν, ὅτι δυνάμεθα νά εἴμεθα εὐπρόσωποι τώρα, μεταξύ τῶν πρώτων ἀργότερα εἰς τάς τέχνας καί τά γράμματα.

Καί, μόνον καί μόνον διά νά στρέψω τά μάτια τῶν πολλῶν πρός αὐτά, τῶν σημερινῶν καί αὐριανῶν νέων, κρίνω, ἐπικρίνω, κατακρίνω τούς ἐστραμμένους ἀλλοῦ. Καί διά νά βαδίσουν οἱ καλλιτέχναι πρός τά ἐκεῖ, ἀνάγκη ἀπόλυτος, ἐπείγουσα, νά θέσουν εἰς ἐνέργειαν τά ἐγκεφαλικά των κύτταρα: Τότε δυνατή ἡ κίνησις πρός τι. 'Ανάγκη μελέτης, ἐργασίας, πρός ἐξευγενισμόν τῆς αἰσθήσεως: Τότε δυνατή αἴσθησις, νόησις τῆς εὐγενείας γραμμῆς καί χρώματος τῆς φύσεώς μας. 'Ανάγκη μελέτης τοῦ ἀγάλματος, πρός νόησιν τοῦ σώματος: Τότε δυνατή νόησις, ὅτι τό σῶμα μας εἶναι ὡραιότατον πρότυπον, ἀπό τό ὁποῖον κάθε εὐγενής αἴσθησις Γύζη, ἀνέτως, φυσικῶς, ἐξάγει εὐγενεστάτας μορφάς, τέχνης. 'Ανάγκη μελέτης τοῦ παρελθόντος πρός ζήτησιν, εὕρεσιν, ἐκλογήν, χειρισμόν τῶν ὑλικῶν αὐτῶν: Τότε δυνατή εἴσοδος εἰς τούς κόσμους αὐτούς, τότε φυσική ζωή, τότε ἄνετος δημιουργία, τότε ἐπιτυχία. Μέ τόν εὐρωπαϊσμόν, φονεύουν τήν φύσιν των, ζοῦν, κινοῦνται, διανοοῦνται, καλλιτεχνοῦν ἄσκοπα καί ἀφύσικα καί εἶναι ἀστεῖο, διότι δέν δημιουργοῦν τίποτε, καί χάνονται αὐτοί. Ἄνετος, ἐπιτυχής πᾶσα φυσική ἐκδήλωσις. Δύσκολος, ἀτυχής πᾶσα ἀντιφυσική. Ἄλλο μελέτη εὐρωπαϊκῆς ζωγραφικῆς καί ἄλλο μίμησις δουλική, γελοία.

20

'Ο Εὐρωπαϊσμός, ὤν ἀπομίμησις, δέν εἶναι πρόοδος, ἀλλ' ὀπισθοδρομικότης. Πρόοδος εἶναι ἡ χειραφέτησις ἀπό κάθε μίμησιν, ἡ ἐλευθέρωσις ἀπό κάθε δουλείαν, ἡ στροφή πρός τήν φύσιν. 'Εκεῖ ἡ ἀλήθεια, ἐκεῖ ἡ ζωή, ἐκεῖ ἡ πραγματικότης, ἐκεῖ ἡ δημιουργία, ἐκεῖ ἡ πρωτοτυπία. Οὔτε ζωγράφος, οὔτε γλύπτης, οὔτε φιλόλογος, οὔτε μουσικός, οὔτε ἀρχιτέκτων

εἶναι κανείς ἀληθινός - καί μή χανώμεθα πλέον ἀλληλοκοροϊδευόμενοι, σώνει ἕνας αἰών - ὅταν ἐπαναλαμβάνη μόνον ὅ,τι ἔμαθε εἰς τόν τόπον καί τήν σχολήν, ὅπου ἐδιδάχθη. Ζωγράφος, γλύπτης, φιλόλογος, μουσικός, ἀρχιτέκτων ἀληθινός εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐσπούδασε μέν ὁπουδήποτε θέλετε, ἐμελέτησε ὅλα τά ἐπίγεια, ἄν θέλετε, τόσον τό καλλίτερον, ἀλλ' ὁ ὁποῖος, ὤν ἀπό ἕνα τόπον, ζῶν εἰς ἕνα τόπον, δύναται νά ἐκφράση τόν ἑαυτόν του, νά δημιουργήση τό καλλιτέχνημά του, κατά τήν φύσιν του καί ἀπό τήν γύρω του φύσιν, συμφώνως πρός τήν μίαν καί τήν ἄλλην, δηλαδή φυσικά καί ἐλεύθερα. Πᾶσα προσπάθεια μετατοπίσεως, τῶν ἀσείστων αὐτῶν ἀληθειῶν, ὑπεκφυγῆς τών ἁπλῶν αὐτῶν ἀληθειῶν, ἐξαφανίζει μόνον τόν προσπαθοῦντα τοιοῦτον τι, χρησιμεύει μόνον διά νά ἀποδειχθῆ ἡ δύναμις τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων, διότι καί εἰς τούς ἡρωικώτατα καί εἰλικρινέστατα σκοτωνομένους εἰς ἀπομιμήσεις, ἀνευρίσκονται ὑπεισερχόμενα ἀσυναισθήτως ὅλα τά χαρακτηριστικά τῆς φύσεως τοῦ χαθέντος διά νά ἐκφράση φύσιν ἄλλην ἀπό τήν ἰδικήν του· αὐτά θά ἀποδειχθοῦν στρογγυλά ἀπό τούς γύρω μας ἀνθρώπους καί τά ἔργα των. Κάθε ἄλλη λογική εἶναι λογική Ναστραδίν Χότζα. Κάθε ἄλλη νεφελώδης θεωρία εἶναι δυσπεψία γνώσεων. Μελετᾶτε ὅλας τάς ἐκδηλώσεις τῶν λαῶν, ἀλλά νά ἐνεργοῦν καί ὀλίγον τά ἐγκεφαλικά σας κύτταρα, πηγαίνετε εἰς ὅλον τόν κόσμον, ἀλλ' ὄχι διά νά γίνετε δοῦλοι. Μένετε ἄνθρωποι ἐλεύθεροι. Μή τρέχετε εἰς τήν Εὐρώπην διψῶντες δι' Ἀφέντην.

Ἐμπρός! καί Φαιδρυντήρια μέν ἀλλά καί Σπαργανωτήρια. Σχέδιον, Σχέδιον, Σχέδιον οἱ ζωγράφοι καί ἀρχιτέκτονες. Καί ἐπίπλωσις κεφαλῆς. Μέ τάς ἐν συνόλω ἰδέας τῶν πολλῶν τωρινῶν, πού δέν ὑπερβαίνουν τά ὅρια τοῦ «παπουτσωμένου γάτου» ἀδύνατος ἡ κίνησις πρός τά ἐμπρός. Ὁ καλλιεργῶν νόησιν, ἀποκτῶν ἰδέας, ἐξάγει ἑαυτόν πρῶτον ἀπό τό κενόν πάσης νοήσεως, συλλήψεως καί πόθου καί φωτός. Ἐμπρός! Δυσκολώτατος ὁ ἀγών, κατάφρακτος ὁ δρόμος - μόνον αὐτό γνωρίζω καλά καί μόνον αὐτό καλλίτερα ἀπό κάθε ἄλλον. -Θάρρος, θάρρος. Εἴμεθα ὀλίγοι οἱ ζητοῦντες ἑλληνικήν ζωήν,

ἀλλ' εἴμεθα, ὑπάρχομεν εἰς ὅλους τούς κλάδους· ἀγωνιζόμεθα· ἡμεῖς θά νικήσωμεν· ὅσον μικραί καί ἄν εἶναι αἱ δυνάμεις τῶν ζωγράφων· ὅσον μικρά καί ἄν εἶναι τά ἀποτελέσματα τῶν πρώτων στρατιωτῶν τοῦ 'Ωραίου, ἡ ἱστορία τῆς νέας ἑλληνικῆς ζωγραφικῆς θά τά περισυνάξη μέ ἀγάπην. Θά τά ράνη μέ ἄνθη· ὅσον μικρά καί ταπεινά καί ἄν εἶναι, αὐτά θά περισυνάξη μέ στοργήν, διότι τά ἄλλα, τά ἀντίγραφα, θά τά ἔχη πετάξει συντομώτατα ὁ καιρός εἰς τά καμμίαν σημασίαν καί ἔννοιαν ἔχοντα ἔργα.

'Εμπρός! Χαρά καί ὄχι λύπη. Τόνος καί ὄχι ἀτονία. Ἄς ἀνατείνουν τά μάτια των εἰς τόν κόσμον των καί ἄς ἡρωισθοῦν διά νά θραύσουν τά ἐμπόδια πού τούς χωρίζουν ἀπό τό φῶς· ἄς μή περιπατοῦν πλέον ἐντός τοῦ παραδείσου των σάν σκιαί, σάν φάσματα νεκροφανῆ· ἄς ὀρθώσουν τήν σπονδυλικήν των στήλην οἱ νέοι καλλιτέχναι· ἄς μήν καμπουριάζουν τά νέα των σώματα· ἄς μή γερονταίνουν ἄλκιμα σώματα· ἄς μή διαπνέωνται ἀπό ὀκνηρίαν καί ἀτονίαν· ἄς μή ἐκφράζουν χαμηλοτάτην ὑλιστικότητα, πόθους χρήματος καί ρεκλάμας μόνον· ἄς μή δεικνύουν σώματα ἀηδιασμένα χωρίς τίποτε νά γευθοῦν, σώματα νοσταλγικά, μουχλιασμένα σώματα ζώων ἀρρώστων, σώματα ἀντίτυπα τῶν καρεκλῶν τοῦ καφφενείου, σώματα γεμᾶτα Τρικουπισμοῦ καί Δηλιγιαννισμοῦ, σώματα ψήφων - ἄς μή ἀπελπίζωνται πρίν ἀγωνισθοῦν· - ἄς μή ἀκινητοῦν χωρίς κανείς νά τούς ἐμποδίζη τόν ἀγῶνα, ἐνῶ ὅλοι μας ζητοῦμεν κίνησιν, ζωήν, ἀγῶνα νέων ὡραίων δημιουργιῶν. Ἡ τέχνη δέν εἶναι ἐπάγγελμα, βιομηχανία, ἐμπόριον μόνον. Ἡ τέχνη εἶναι Ἔρως. Οὔτε κρύον, οὔτε ζέστην, οὔτε πεῖναν, οὔτε δίψαν, οὔτε ἐμπόδια, γνωρίζει ὁ ἔρως. Καί ἔρως εἶναι μέθη. Τίποτε δέν εἶναι τό καλλιτέχνημα πού δέν τό γεννᾶ ἡ μέθη. Δι' ὅλων τῶν ἀγωνισμάτων τῆς χαρᾶς καί τῆς μέθης καί τῆς ἡδονῆς, ἄς κατανικήσουν ὅλας τάς σκληρότητας καί χονδρότητας τῶν σωμάτων των οἱ νέοι καλλιτέχναι, διά νά καταστήσουν τόν ὀργανισμόν των εὐαίσθητον εἰς τάς ἐξωτερικάς ἐντυπώσεις. Δι' ὅλων τῶν σφικτῶν ἐναγκαλισμῶν τῶν ὡραίων ἀθυρμάτων τῆς ζωῆς, δι' ὅλων τῶν ἑορτασμῶν καί τῶν ἀγω-

νισμάτων, ἄς καταστήσουν τόν ὀργανισμόν των λυγηρόν, ἐλαφρόν καί ἐλεύθερον πνευματικῶν καί σωματικῶν ζυγῶν. Τότε αἴσθησις, τότε νόησις ἑλληνικῆς γραμμῆς καί χρώματος. Βύθισμα εἰς τήν φύσιν καί διδαχή ἐξ αὐτῆς. Κάθε μέσον, κάθε μόχθος πρός λύγισμα καί λέπτυσμα σώματος καί αἰσθητηρίων πρός αἴσθησιν τῆς εὐγενείας τῶν ἀντικειμένων, πρός ἐξευγένισιν καί ἀβροποίησιν παντός ὅ,τι πιάνουν εἰς τά χέρια των. Τότε ἀνέβασμα τῶν ἀντικειμένων εἰς μορφήν ἀνωτέραν, ἀντί κατεβάσματος τοῦ καλλιτέχνου εἰς πιστήν φωτογραφικήν ἀντιγραφήν κοινῶν μορφῶν. Ζωή ἀνωτέρα τῶν ἀγοραίων καί καφφεναίων ἀνθρώπων, ἵνα κτηθῆ αἰσθητική ἀνωτέρα τῶν πολλῶν, ἵνα κατορθωθῆ ἀνωτέρω ἐκδήλωσις τέχνης. Ἄς γίνουν οἱ καλλιτέχναι, πρῶτοι αὐτοί, ἀληθεῖς, βαθεῖς, ἄξιοι νά φέρουν τό βαρύτερον, ἱερώτερον καί ὑψηλότερον ἀξίωμα ἀπό τοῦ κάθε παπᾶ, τό ἀξίωμα τοῦ καλλιτέχνου. Καί διά νά εἶναι τις καλλιτέχνης ἀληθής, ἐντελής, ἀνάγκη νοός ἀνοικτοῦ, ὑψηλοῦ, λεπτοῦ, αἴσθησις εὐγενεστάτη. Καί ἡ ἐφαρμογή εἰς τήν καθημερινήν ζωήν ὅλων τῶν κινήσεων, τῶν ἰδεῶν καί τῶν ρυθμῶν, ἄς φαντάζεταί τις καί ποθεῖ εἰς τά ἔργα του, εἶναι ὁ μόνος τρόπος πρός ἔκφρασιν φυσικήν, ἀβίαστον διά τῆς Τέχνης. Καί ἄς ἐννοηθῆ βαθύτατα ὅτι τό πρώτιστον καί κυριώτατον καλλιτέχνημα τό ὁποῖον ἔχει νά δημιουργήση ὁ καλλιτέχνης εἶναι ὁ ἑ α υ τ ό ς τ ο υ. Νά βοηθήση καί καλλιεργήση τήν φύσιν του πρός φυσικήν καί ἐλευθέραν ἄνθησιν. Δύο εἴδη καλλιτέχνου ὑπάρχουν. Τό φυσικόν, τό αὐθόρμητον, τό ἀσυναίσθητον ἐντελῶς τό οὔτε διδασκόμενον, ἐνίοτε, ἀλλ' ἀπ' ἀρχῆς δημιουργόν, κορυφαῖον, φωταγωγόν, δηλαδή ἡ μονάς, ἡ ἐξαίρεσις, ἡ μ ε γ α λ ο φ υ ΐ α. Καί τό ἄλλο, τό ἐργατικόν, μελετητικόν, ὑπομονητικόν, ἀφοσιωτικόν, ἀενάως τελειοποιητικόν, δηλαδή οἱ π ο λ λ ο ί. Οἱ πολλοί θεμελιώνουν, μορφοποιοῦν, προάγουν τήν τέχνην. Ὁ εἷς ἔρχεται περισσότερος, δυνατώτερος ἀπό ὅλους καί αὐτός τήν πετᾶ εἰς τά ὕψη. Καί διά μυριοστήν καί ὑστάτην ἐδῶ φοράν, ἄς ἐρωτευθοῦν, ἄς ἐρωτευθοῦν μέ πάθος βαθύτερον οἱουδήποτε ἄλλου πάθους τήν Ἀ τ τ ι κ ή ν γ ῆ ν. Αὐτή εἶναι ἡ διδάσκαλος πάσης ὡραίας, ἐλαφρᾶς, ἱλαρᾶς σοφίας, λεπτοτάτης συναισθήσεως, ἡ ἀνέφικτος διδάσκαλος τῆς

ἀριστοτεχνίας τῆς γραμμῆς καί τοῦ χρώματος, τῆς τελευταίας λεπτότητος γραμμῶν καί ἁβρότητος χρωμάτων. Καί ἀπό μέσα ἀπό αὐτήν καί μέ ἐγκόλπιον τόν Γύζην - ἄνθρωπον καί ἔργον -ὅταν ἀνατείνουν τά ἐλευθερωμένα των μάτια, θά ἴδουν περιϊπταμένας τάς Γυζείους μορφάς, τήν προϊπταμένην μορφήν τῶν πόθων ὅλων μας, τήν σημαιοφόρον μορφήν τῆς Ἀναγεννήσεως.

Καί οἱ ζωγράφοι ἔχουν τήν ὡραίαν τιμήν νά εἶναι οἱ πρῶτοι, νά εἶναι οἱ Λαμπαδηφόροι εἰς τήν πορείαν μας, νά κρατοῦν τό ἑλληνικόν φῶς πρός τήν ἑλληνικήν Ἀναγέννησιν, τήν ἀνακοπεῖσαν μωρά ἀπό τήν πρώτην ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας. Διότι ἡ Ζωγραφική εἶναι ἡ πρώτη τέχνη εἰς κάθε ἀναγέννησιν, διότι εἶναι ἡ διά τῶν ματιῶν περιγραφή τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου. Διότι οἱ ζωγράφοι εἶναι τά μάτια καί τά μάτια μας πρῶτα βλέπουν τήν γραμμήν καί τό χρῶμα μέ τά ὁποῖα θά γράψωμεν καί θά χρωματίσωμεν ὁλόκληρον τόν ἐξωτερικόν κόσμον τόν Νέον. Καί πρός τήν Ἀναγέννησιν αὐτήν βαδίζομεν μοιραίως - διότι βαδίζομεν ἀσυνειδήτως. Καί θά βαδίσωμεν - εὐθύτατα -βαδίζοντες συναισθητῶς. Διότι ὅταν ὑπάρχη Ὀθωναῖος, Λασκαρίδου, Φλωρᾶ, Ἰωαννίδης, Φωκᾶς, Γιαληνᾶς, Ἀνδροῦτσος, Ράλλης, Λύτρας, Ἄννινος... ἔχομεν ἀρκοῦντα πραγματικά ἴχνη διά νά ὁμιλήσωμεν περί αὐτῆς. Εὑρίσκομεν ἀρκοῦντα τά ἴχνη διά νά βαδίσωμεν πρός αὐτήν. Φωτίζοντες αὐτά καί ἐνθαρρύνοντες τούς ἐργάτας αὐτῶν, εἰς τό νά ἐννοήσουν τάς προσπαθείας των, εἰς τό νά ἐμμείνουν, εἰς τό νά ἐντείνουν αὐτάς. Ἐνθαρρύνοντες αὐτούς καί ὁδηγοῦντες τούς μέλλοντας νά ἔλθουν εἰς τό νά ἀκολουθήσουν τά ἴχνη των, φωτίζοντες, ἐπικρίνοντες τούς παραστρατημένους, τούς χαμένους εἰς ξένους δρόμους, τούς μπερδεμένους καί χαμένους νέους, ἑλκύοντες αὐτούς πρός τόν ἄνοικτόν καί φωτεινόν δρόμον, ἀξιοῦντες τήν ἐντελῆ ἐπαναφοράν τῶν εἰς τήν Εὐρώπην ἀκολουθούντων ξένας τάσεις καί τήν ἀφοσίωσιν εἰς τόν ἐδῶ ὡραῖον, μεγάλον, ὅσον καί δεινόν ἀγῶνα, θέτοντες ἀνώτατα ὅσον θέλετε, ἀλλ' ἐκτός, τούς μή δημιουργούς εἰς τίποτε, ἀλλ' ὅμως διδασκάλους ἐντελεῖς ὅπως ἕναν Ἰακωβίδην -

ἀπό τόν ὁποῖον ζητῶ συγγνώμην διά τήν ἀτυχῆ καί ἀτελῆ ἐν ἀρχῇ κυριολεξίαν, ὅπως ἄλλως τε ζητῶ συγγνώμην καί ἀπό τούς ζωγράφους διότι τούς ἐλύπησα ἐν συνόλῳ, διότι δέν ἦτο δυνατόν νά γίνῃ διαφορετικά - οὕτω πιστεύω βαθύτατα ὅτι βοηθοῦμεν τήν ἀρχήν τῆς πορείας πρός τήν μοιραίαν 'Αναγέννησιν. Καί πιστεύω ὅτι κανείς δέν ἔχει τό δικαίωμα νά σκεφθῇ καί νά ἐργασθῇ διά τίποτε ἄλλο πρίν, παρά διά τήν δημιουργίαν μιᾶς Πατρίδος. Τοιοῦτον δικαίωμα θά ἠδύνατο νά ἔχῃ μόνον ὁ μή ψωμιζόμενος ἀπό αὐτήν. Καί Πατρίς δέν θά πῇ τίποτε χωρίς ἰδικήν της Ζωγραφικήν, Γλυπτικήν, 'Αρχιτεκτονικήν, Φιλολογίαν, Μουσικήν καί τόσα ἄλλα. Καί ὅταν εἰς ὅλα αὐτά ἀνευρίσκῃ κανείς τά φαεινά ἴχνη, δέν ὀνειρεύεται γράφων, ἀλλά γράφει διά πράγματα.

Ὅταν ἔχῃ κανείς ἐμπρός εἰς τά μάτια του ἔστω καί μόνον τά ἀνθύλλια τοῦ 'Αννίνου, τά ἐξ ἴσου 'Αττικά εἰς γραμμήν καί χρῶμα οἱασδήποτε ἀκμῆς ἀττικῆς, δηλαδή - ἕνα κύτταρον τέλειον ἑλληνικῆς ζωγραφικῆς - καί μίαν Γύζειον μορφήν προϊπταμένην, ἡ βάσις καί ἡ πρόοδος τῆς 'Αναγεννήσεως τῆς ζωγραφικῆς, δυνατόν σαφῶς να καθορισθῇ καί στερεῶς νά ὁδηγηθῇ.

'Εμπρός λοιπόν, ἄς λάβουν θάρρος οἱ ὀλίγοι· οἱ πολλοί θά τούς ἀκολουθήσουν μοιραίως, ὅταν ὅλοι βοηθήσωμεν εἰς τό νά καθαρίσωμεν τόν ὁρίζοντα τῶν ἰδεῶν καί τῶν πραγμάτων, πού μᾶς ἔφραξαν ἐπί ἕνα αἰῶνα τόν ὡραῖον δρόμον πρός τήν 'Ελληνικήν 'Αναγέννησιν.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΣ ΜΑΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥΣ, ΓΛΥΠΤΑΣ, ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΑΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΟΥΣ

'Αρχίζω τήν ἐργασίαν μου εἰς τήν 'Ανατολήν ἐξηγοῦμαι πρῶτον· κακῶς ὑπετέθη ὅτι ἡ ἐν τῇ 'Ακροπόλει ζήτησίς μου «Σύγχρονος ζωγραφική» ἦτο κριτική· ὑπετέθη ἀκόμη χειρότερον ὅτι αὐτό ἦτο τό ἅπαντον, περί ζωγραφικῆς. Διά νά ὑπάρξη συνεννόησις ἀπαιτεῖται πρῶτον νόησις. Ἦτο λοιπόν μόνον μία ἐπιθεώρησις γενικωτάτη τῆς τωρινῆς καταστάσεως. Ταύτης ἕπονται μερικώτεραι ἀναλύσεις καί χαρακτηρισμοί τῶν ζωγράφων, τῶν ὁποίων φωτίζονται πρῶτον τά παρατηρηθέντα ἐλαττώματα καί προτερήματα, τό ὀρθόν ἤ στραβόν τῶν βάσεων, τό εἶδος καί ἡ ἐπιτυχία ἤ ἀποτυχία τῶν ἕως τώρα προσπαθειῶν· διακρίνονται οἱ ἑλληνισταί ἀπό τούς ξενιστάς, δηλαδή οἱ ὑπνοβάται ἀπό τούς πραγματικούς ἀνθρώπους. Καί τῆς σειρᾶς αὐτῆς ἕπεται ἄλλη, ἐκ μελετῶν καθαρῶς αἰσθητικῶν, διά τῶν ὁποίων ζητοῦνται αἱ αἰσθητικαί βάσεις, αἱ θεμελιώδεις ἀνιχνεύσεις, διακρίσεις καί φωτίσεις τῆς ἑλληνικῆς γραμμῆς καί τοῦ ἑλληνικοῦ χρώματος. Τό σύνολον δέ τῶν μελετῶν τείνει νά καθορίση τόν αἰσθητικόν καί ἰδεολογικόν ζωγραφικόν κόσμον - τόν ἤδη ἀνύπαρκτον -ὅστις, σχηματιζόμενος ὑπό τῶν καλλιτεχνῶν καί τῶν ἰδεολόγων, θά ἀποτελέση μίαν ἡμέραν τό κεφάλαιον τῆς Ζωγραφικῆς Σχολῆς τοῦ Πολυτεχνείου. Αἱ ζητήσεις αὐταί κατά τήν αὐτήν σειράν καί μέθοδον συνεχίζονται εἰς τήν 'Αρχιτεκτονικήν καί Γλυπτικήν καί ἀποτελοῦν τήν πρώτην ὕλην, τόν πρῶτον πυρῆνα τοῦ ἑλληνικοῦ διανοητικοῦ καί αἰσθητικοῦ κόσμου, δι' ἕνα ἑλληνικόν... Πολυτεχνεῖον. 'Αλλ' αἱ ζητήσεις αὐταί καί αἱ μελέται αὐταί δέν δύνανται

ἀκόμη νά φανοῦν, διότι αἱ συνθῆκαι καί τοῦ ἡμερησίου καί τοῦ περιοδικοῦ τύπου - παρά τήν καλήν διάθεσιν καί τῶν δύο πρός δημοσίευσιν τοιαύτης ἐργασίας - εἶναι τοιαῦται, ὥστε δέν δύνανται νά συνεχίζωνται ἀκόμη τακτικά καί ἀδιαλείπτως καί τό σπουδαιότερον νά παρουσιάζωνται κατά σειράν. Ὥστε οἱ ἐνδιαφερόμενοι νά ἀκολουθήσουν τάς σκέψεις μου, ἄς προσπαθήσουν νά παρακολουθήσουν ὅταν καί ὅπου παρουσιάζωνται - διότι ἐπί τοῦ παρόντος περί τακτικῆς ἐκδόσεως εἰδικοῦ βιβλίου δέν δύναται νά γίνη σκέψις, διότι ἀπαιτοῦνται χρήματα καί τά ὁποῖα κάθε λόγιος ἐν Ἑλλάδι στερεῖται. Ὥστε ἅπαξ διά παντός καί διά τελευταίαν φοράν, δέν πρόκειται περί κριτικῆς - ἐργασίας φοβιζούσης καί ὀργιζούσης -ἀλλά περί ἑλληνικῆς αἰσθητικῆς. Καί ἡ ἀόριστος αὐτή ἔκφρασις, ἡ σημαίνουσα τήν συνήθη ἀερολογίαν, καί ἀναπολοῦσα τά ὑψηλά ἀέρια, πρόκειται διά τοῦ συνόλου τῶν μελετῶν νά αἰσθητοποιηθῆ, νά καταστῆ νοητή, οὐσιαστική, πραγματική καί ἀρχίση νά ὑπάρχη, νά κινῆται νά δεικνύη σημεῖα ζωῆς.

Ἡ ζήτησις δέ αὐτή γίνεται ἀπό ὅλων τῶν σημείων Τεχνῶν καί Φιλολογιῶν καί ὅλων τῶν ἐκδηλώσεων τῶν ἀρχαίων, χθεσινῶν καί σημερινῶν τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου, ἐπειδή ὅλα συνδέονται τό ἕνα μέ τό ἄλλο καί τό ἕν ζήτημα φωτίζει τό ἄλλο καί συμπληροῖ τήν νόησιν τοῦ ἄλλου, διότι ὅλα συμπίπτουν εἰς τό ἕνα ζήτημα πού ὑπάρχει κατά βάθος, τί εἶναι ὁ Ἕλλην, πῶς εἶναι, πόθεν ἔρχεται, τί ἔκαμε, τί εἶναι, τί κάμνει, πῶς τό κάμνει, τί ἔχει νά κάμη καί πῶς διά ποίων μέσων καί τρόπων, δρόμων - πού εἶναι ἡ δουλειά μου -δι' αὐτό θα ἔλεγον εἰς τόν ἐνδιαφερόμενον ἀναγνώστην, νά παρακολουθήση καί τά ἄλλα ἀλλαχοῦ δημοσιεύματά μου διά νά ἐννοήση καλλίτερον καί τά ἐδῶ καί εὐκολώτερον τά ἔπειτα.

Μερικαί εἰσαγωγικαί ἰδέαι δέν εἶναι διόλου κακαί. Διότι εἶναι καιρός νά παύση ἡ ἀερολογία καί νά ἀρχίση ἡ θετική ζήτησις. Ἡ πραγματική συζήτησις. Ἡ δημιουργία πρῶτον πραγματικῶν Ἰδεῶν, ἄνευ τῶν ὁποίων εἶναι ἀδύνατον νά ὑπάρξουν Πράγματα. Διότι εἶναι ἀδύνατον νά ὑπάρξουν ἑλληνικαί τέχναι -βγάλετέ το ἀπό τόν νοῦν σας ἐντελῶς - θεμε-

λιωμέναι, ὡρισμέναι, βαδίζουσαι στερεά εἰς ἕνα ὡρισμένον δρόμον, γνωρίζουσαι τί εἶναι καί τί θέλουσι, χωρίς νά ὑπάρχη πρῶτον θεμελιωμένος, ὡρισμένος, προαγόμενος ὁ ἰδεολογικός κόσμος αὐτῶν. Καί δέν θά παύση ἐάν δέν ἐπέλθη ἡ συναίσθησις τῆς οἰκτρᾶς διανοητικῆς καί αἰσθητικῆς τωρινῆς καταστάσεως. Ἡ συναίσθησις τῆς γελοίας καταστάσεως, τῆς κομπορρήμονος ἀερολογίας καί τῆς μεταφυσικῆς κοκορολογίας περί τεχνῶν, ἡ ὁποία δέν σκεπάζει διόλου τήν ἀκατανοησίαν καί ἀκαλαισθησίαν, ἥτις ἐκσπᾶ μόλις θελήσωμεν νά ἰχνογραφήσωμεν καί τό παραμικρότερον καλλιτέχνημα. Ἡ συναίσθησις τῆς ἀμαθείας καί ὁ πόθος τῆς μαθήσεως. Ἡ κούρασις, ἡ ἀηδία, ἡ ἀποστροφή τῆς ἀερολογίας καί ἡ στροφή πρός τήν πραγματικήν ζήτησιν. Ἡ φιλοτιμία ἡ ἀτομική καί ἡ φιλοτιμία ἡ ἐθνική. Διότι δέν εἶναι ἔντιμον ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων Καλλιτεχνῶν, νά μή αἱματώνωνται ὅλοι μαζί διά νά εὕρουν, καθαρίσουν, μορφοποιήσουν τάς Τέχνας ἑλληνικῶς· δηλαδή νά δημιουργήσουν Τέχνας Ἑλληνικάς. Ἀποφασιστική, ὁριστική, τελειωτική καί βαθυτάτη, πρέπει τέλος πάντων νά ἀρχίση ἡ ἐργασία αὐτή. Ἡ πραγματική.

Καί ἡ μεταβολή αὐτή, πρέπει νά γίνη, θά γίνη. Τό ἰδικόν μου ἔργον εἶναι νά καταστήσω τήν ἀερολογίαν ἀδύνατον· νά κατεβάσω ὅλους, ἀπό τά ἀναπαυτικά σύννεφα, εἰς τήν πετρώδη γῆν· νά σᾶς τρελλάνω τόσον φωνάζων καί νά σᾶς παρουσιάσω τόσα ἴχνη, ὥστε καί εἰς σᾶς, ἀγαπητοί μου καλλιτέχναι, νά καταστῆ ἀδύνατον νά ὁμιλῆτε νεφελωδῶς καί εἰς τούς πολλούς νά καταστῆ νοητόν, ὅτι εἶναι δυνατόν νά ζητήσωμεν πραγματικῶς ἑλληνικάς μορφάς τῶν Τεχνῶν.

Ὑπό τό Παρισινόν φόρεμα τοῦ Συντάγματος καί τῆς Βασιλείας καί τοῦ πολιτισμοῦ ζῆ καί θριαμβεύει ὁ προγονικός Κλεφτισμός. Ὑπό τό Παρισινόν φόρεμα τοῦ τωρινοῦ ἀρχοντοχωριάτου, τοῦ ξιπασμένου πού εἶναι ὁ κάθε τωρινός Ἕλλην, λάμπει ὁλοφάνερος δι' ὅλων τῶν σωματικῶν γραμμῶν, κινήσεων ψυχικῶν καί διανοητικῶν καί καλλιτεχνικῶν ἐκφράσεων: Ὁ Κλέφτης. Ὅπως ὅλοι οἱ κλάδοι, ὅλη ἡ Ἑλλάς, καί ὅλαι αἱ Τέχναι, εἶναι διωργανωμέναι σαφῶς κατά τό κλε-

φτικόν σύστημα. Ὁ κλεφτισμός εἶναι ὅμοιος εἰς τήν πολιτικήν, τόν στρατόν, τήν παιδείαν, εἰς τό κάθε τι καί εἰς τάς Τέχνας. Δέν ὑπάρχει Ζωγραφική, Γλυπτική, Ἀρχιτεκτονική, Μουσική· ὑπάρχει κλεφτισμός Ζωγραφικῆς, Γλυπτικῆς, Ἀρχιτεκτονικῆς, Μουσικῆς. Δέν ὑπάρχουν Τέχναι συντεταγμέναι, ὡρισμέναι, ἀκολουθοῦσαι συστηματικῶς, πειθαρχικῶς κανένα δρόμον. Ὑπάρχουν λημέρια, οἰκόπεδα, θέσεις, τά ὁποῖα ἁρπάζονται δυνάμει τοῦ δικαιώματος τοῦ ἰσχυροτέρου. Δέν ὑπάρχουν καλλιτέχναι συστηματικοί, ἐκ συστηματικῶν σχολείων, συστηματικῶς μορφωμένοι, συστηματικῶς προχωροῦντες πρός μίαν ἔκφρασιν Ἐθνικήν. Ὑπάρχουν μπουλούκια. Οἱ καλλιτέχναι κάθε Τέχνης ἀποτελοῦν ἐθελοντικά, πανελεύθερα, ἀσύντακτα μπουλούκια. Δύο, τρία, τέσσερα παλληκάρια ἀνακηρύσσουν ἕνα καπετάνιο, συσπειροῦνται εἰς μίαν ἀμυντικήν καί ἐπιθετικήν συμμορίαν, πρός κατάκτησιν οἰκοπέδων, ἁρπαγήν καί ἐγκατάστασιν. Ὅπως ἡ πολιτική, ὁ στρατός καί τό κάθε τι οὕτω καί τά σωματεῖα τῶν καλλιτεχνῶν εἶναι ἄτακτα σώματα. Ἐντός αὐτῶν καί ἐκτός αὐτῶν, διακρίνονται καί ὑπάρχουν, τυχαίας γεννήσεως, τυχαίας ἀνατροφῆς, τυχαίας ἀναπτύξεως, τυχαίας αἰσθητικῆς, ἄτομα θαυμάσια. Καί τίποτε ἄλλο. Ἀλλά αὐτά, ὅπως ἐν τῷ συνόλῳ των δέν ἀποτελοῦν Κράτος, ἐν μέρει δέν ἀποτελοῦν Τέχνας.

Ἡ κατάστασις αὐτή δέν εἶναι δυνατόν νά ἐξακολουθήσῃ. Δέν πρέπει νά παραταθῇ. Εἶναι ἀποτρόπαιον· εἶναι ἄδικον, εἶναι βλαβερώτατον. Βλαβερώτατον διά τούς καλλιτέχνας. Βλαβερώτατον διά τόν τόπον. Εἶναι ἄδικον καί παράλογον καί διά τούς μέν καί διά τόν δέ. Κατά τόν τρόπον αὐτόν, τίποτε δέν εἶναι δυνατόν νά ὑπάρξῃ, φυσιολογικόν, ζωντανόν, σωστόν καί προοδευτικόν. Καί εἶναι λυπηρότατον, νά μικραίνωνται, νά ἐξαντλοῦνται, εἰς ματαίους ἀγῶνας τόσοι ἄνθρωποι, νά χάνωνται τόσοι, οἱ ὁποῖοι, ἐάν τά πράγματα ἦσαν εἰς τήν θέσιν των, θά ἦσαν αὐτοί οἱ ἴδιοι ἑκατονταπλασίως ἀνώτεροι ἀπ' ὅ,τι εἶναι τώρα· καί θά ἦσαν καί αὐτοί εὐτυχεῖς καί ἐνθουσιασμένοι καί ὁ τόπος των ζωηρός καί ὑπερήφανος δι' αὐτούς καί διά τά ἔργα των.

Οἱ καλλιτέχναι ὅλων τῶν κλάδων - ὅπως καί ὅλοι οἱ ἄλλοι Ἕλληνες - ἀναμένουν ἀπό τάς Κυβερνήσεις τήν διόρθωσιν τῶν πραγμάτων. Αὐτό εἶναι ἡ ἐσχάτη βλακεία. Καί δυστυχῶς εἶναι βαθύτατα ριζωμένη εἰς ὅλα τά τωρινά κεφάλια. Καί εἶναι ἀκατανόητον, πῶς ἄνθρωποι μέ κοινόν νοῦν, κυττάζοντες ἕναν ἕναν τούς ἀνθρώπους τῆς πολιτικῆς, εἶναι δυνατόν νά περιμένουν τό παραμικρότερον πρᾶγμα ἀπό αὐτούς. Καιρός νά κοπῆ πρόρριζα ἡ ἐλπίς αὐτή. Τίποτα δέν θά κάμουν ποτέ των οἱ πολιτικοί· καί οἱ πολιτικοί θά εἶναι οἱ τελευταῖοι πού θά ἀνθρωπισθοῦν, θά μεταβληθοῦν αὐτοί, διά νά μεταβάλουν τά πράγματα.

Καί καιρός νά ξερριζωθῆ καί ἡ Συβαριτική, ἡ Βραχμανική σταυροχερηδόν καί σταυροποδηδόν, ἀναμονή τῶν Καλλιτεχνῶν ἀπό τόν οὐρανόν, ἀνθρώπων ἀναμορφωτῶν. Πρέπει νά γίνη νοητόν, ὅτι ὁ Θεός ἐβαρύνθη πλέον νά ἐπεμβαίνη καί νά στέλλη ἀγγέλους ἐξ οὐρανοῦ. Καί καιρός νά παύσουν τά μοιρολογήματα, τά χηρῶν καί ὀρφανῶν ἐκφωνήματα καί ὄχι ἀνδρῶν. Καιρός νά παύσουν τά ἀπελπίσματα καί τά ἀναστενάγματα, ἡ ἐποχή, ἡ κοινωνία, ἡ πολιτική, ἡ κατάστασις καί νά ἀρχίση ὁ ἀγών. Οἱ ἄνδρες ποτέ δέν κλαίουν ἀλλ' ἀγωνίζονται. Ἀγωνίζονται μέ αἷμα καί μέ πῦρ. Καί ἀγωνίζονται πρῶτοι πρῶτοι, καί πρῶτοι εἶναι οἱ ἄνθρωποι τῶν Ἰδεῶν καί τῶν Τεχνῶν.

Σᾶς βαρύνει, σᾶς πιέζει, σᾶς μαραίνει, σᾶς μολύνει ἡ κατάστασις αὐτή, τό περιβάλλον αὐτό, ὁ ἀήρ αὐτός. Βεβαίως. Βεβαίως, βεβαιότατα σᾶς καταθλίβει τήν ψυχήν, σᾶς ἀτονεῖ, σᾶς ναρκώνει, σᾶς μικραίνει, σᾶς νεκρώνει. Ἀγωνισθῆτε λυσσωδῶς νά μεταβάλετε τό περιβάλλον. Τί περιμένετε; Ἀπό ποῖον περιμένετε; Ἀπό τούς πολλούς, ἀπό τά πρόβατα; Αὐτοί ἔχουν τό δικαίωμα νά περιμένουν ἀπό σᾶς· σεῖς εἶσθε οἱ ἡγέται, οἱ λαμπαδοφόροι, οἱ σημαιοφόροι. Οἱ πολλοί δέν ἔχουν νά σᾶς κάμουν τίποτε καί ἔχουν ἀκόμη τό δικαίωμα πύξ λάξ νά σᾶς ὠθήσουν νά λάβετε τήν θέσιν σας, νά ἐκτελέσετε τό καθῆκον σας, νά ἡγηθῆτε, νά σημαιοφορήσετε, νά ἀγωνισθῆτε, νά πᾶτε ἐμπρός. Διότι ἡ θέσις σας εἶναι Ἐμπρός!

'Εκτός τῆς πολιτικῆς. Μακράν τῆς πολιτικῆς. Σάν ἄνθρωποι αὐτόβουλοι, ἐλεύθεροι, ζωντανοί. Διά τῆς ἰδιωτικῆς, διά τῆς ἀτομικῆς πρωτοβουλίας. 'Ο κάθε κλάδος μόνος του. Νά συναχθῆ, νά συναχθῆ· νά συνάξη τάς ἰδέας καί νά συντάξη τά πράγματα.

Εἶναι ἠλίθιον νά περιμένετε ἀπό τά μαρμαρένια σπίτια, τούς νεκρούς ἀνθρώπους, τά Πολυτεχνεῖα καί κάθε τοιαῦτα Ἄσυλα τῶν Πνευματικῶν 'Ανιάτων. Σάν ἐλεύθεροι ἄνδρες δημιουργήσατε ἐλευθέρους, ἀνεξαρτήτους πυρῆνας. Δημιουργήσατε κέντρα, πρῶτον διά νά σχηματίσετε ἀέρα ἀναπνευστικόν, διά νά διανοῆσθε, διά νά ζητῆτε, διά νά ἐνθαρρύνεσθε, διά νά ὑπάρχετε, διά νά δημιουργῆτε τάς ἰδέας, διά νά σχεδιάζετε τά πράγματα, διά νά συνεργάζεσθε καί συναναπτύσσεσθε, μεθ' ὅλων τῶν ἄλλων Καλλιτεχνῶν καί 'Ιδεολόγων, ὅλων τῶν κλάδων καί, ὅλων τῶν εἰδῶν.

Σύνταξις. Σύνταξις: Σύναξις 'Ιδεῶν. Σύναξις 'Ανθρώπων. Σύνταξις 'Ιδεῶν. Σύνταξις 'Ανθρώπων. Εἴτε Γλυπτική, εἴτε 'Αρχιτεκτονική, εἴτε Ζωγραφική, εἴτε Μουσική τό ἴδιον εἶναι, τό αὐτό πρέπει νά γίνη. Μουσικοί, 'Αρχιτέκτονες, Γλύπται, Ζωγράφοι, εἶναι ἕν πρᾶγμα. Κατά τόν αὐτόν τρόπον, δηλαδή κατά τόν φυσικόν τρόπον, τόν λογικόν τρόπον, τόν ἀναγκαστικόν τρόπον, πρέπει νά σκεφθοῦν, νά ἐνεργήσουν ὅλοι· ὁ κάθε κλάδος μόνος του καί ὅλοι μαζί. 'Η κατάστασις εἶναι αὐτή, πού καθείς γνωρίζει περίφημα. Αὐτή δέν θά ἀλλάξη· ἄν ἀλλάξη, θά ἀλλάξη πρός τό χειρότερον, φυσιολογικῶς. Καί ἡ σαπίλα ἔχει τήν φυσιολογικήν της πρόοδον. Μέ αὐτήν τήν κατάστασιν - ὅλοι τό φωνάζουν - ἀδύνατον νά ζήσουν Καλλιτέχναι διά νά ὑπάρξουν Τέχναι. Ὥστε χρειάζεται πολλή σκέψις; Ἤ θά ἀποφασίσετε νά ψοφήσετε - καί τότε μᾶς εἶναι ἀδιάφορον, καί τότε μή μᾶς σκοτίζετε ἤ θά ἀποφασίσετε νά ζήσετε σάν ἄνδρες. Καί δι' αὐτό θά ἀγωνισθῆτε. Καί μόνον οὕτω θά ἀλλάξη ἡ κατάστασις, ἄν ἀρχίσετε νά τήν ἀλλάζετε σεῖς. Καί διά νά ἀρχίσετε νά ἀλλάζετε αὐτήν, ἡ πρώτη ἀρχή εἶναι νά ἀρχίσετε ἀλλάζοντες τόν ἑαυτόν σας. Εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατον, νά ἀναμορφώση τίποτε ὁ κάθε Δεληγιάννης, πρίν ἀναμορφώση τόν ἑαυτόν του. Εἶναι ἀδύνατον νά ἀναμορφωθοῦν αἱ Τέχναι,

πρίν άναμορφωθοῦν οἱ Καλλιτέχναι· καί εἶναι ἀδύνατον νά ἀναμορφωθοῦν οἱ Καλλιτέχναι, ἐάν οἱ κάθε ὑπάρχοντες εἰς κάθε ἐποχήν, οἱ κάθε ὑπάρχοντες τήν ὥραν αὐτήν, δέν ἀποφασίζουν νά κάμουν τίποτε, δέν ἀποφασίζουν νά ἀλλάξουν, νά περιστείλουν τοὐλάχιστον τόν ἑαυτόν των, χάριν ὑψηλοτέρων 'Ιδεῶν, χάριν τῶν Τεχνῶν. 'Αναμόρφωσις ἑνός κλάδου εἶναι ἀναμόρφωσις τῶν ἀνθρώπων αὐτοῦ. Καί ἀναμόρφωσις ἀνθρώπων, εἶναι πρῶτον ἡ ἀναμόρφωσις τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν. Ποῖος σᾶς ἐμποδίζει ἄνθρωποι ἄνδρες νά ἀναμορφώσετε τόν ἑαυτόν σας; Νά ἀναμορφώσετε τόν χαρακτῆρα σας, πρῶτον διά νά συνεννοηθῆτε καί συνεργασθῆτε; Διά νά ἀρχίσετε μορφώνοντες τόν ἑαυτόν σας ἀπό τήν ἀρχήν καί γίνετε τέλειοι Καλλιτέχναι διανοητικῶς καί αἰσθητικῶς, καί δημιουργήσετε Τέχνας; Μήπως ἡ ἡλικία; Αλλά ὁ θέλων καί εἰς τά τριάντα καί τά σαράντα καί τά πενῆντα, ἀρκεῖ νά θέλη, ἀναπλάττει ἀπό τό ἄλφα τόν ἑαυτόν του.

Κάτω λοιπόν αἱ ὑπεκφυγαί, τά σοφίσματα, τά δικαιολογήματα. Κάτω λοιπόν πρῶτον ἡ Διχόνοια καί κάτω ὁ Φθόνος. Βεβαίως, Έλλην μή διχονοῶν καί Έλλην μή φθονῶν δέν ὑπάρχει. Διότι τότε δέν εἶναι Έλλην. Βεβαίως διχόνοια καί φθόνος, εἶναι τά δύο ριζικά καί ἀθεράπευτα κακά, τά ὁποῖα καθιστοῦν ἀδύνατον πᾶσαν κοινήν ἐνέργειαν, διαλύουν πᾶσαν ἕνωσιν, σταματοῦν καί καταστρέφουν προαιωνίως τήν τεραστίαν ἑλληνικήν ἱκανότητα καί δύναμιν πρός τήν πρόοδον, πρός τό ὕψος. 'Αλλά -ὁλόκληρος ἱστορία τό ἀποδεικνύει - εἰς τάς ἐσχάτας στιγμάς, ἡ διχόνοια καί ὁ φθόνος καταστέλλονται, ἡ ἕνωσις κατορθοῦται πρός στιγμήν, καί οὕτω τά πράγματα σώζονται.

Εἰς τάς αὐτάς ἐσχάτας στιγμάς τοῦ ἐξευτελισμοῦ, εὑρίσκεσθε τήν ἐποχήν αὐτήν. Ὥστε γιά μίαν στιγμήν ἑνωθῆτε, ὁμονοήσατε, θέσατε τάς θεμελιώδεις Ἰδέας τῶν Τεχνῶν, θέσατε τά πράγματα εἰς τήν θέσιν των καί ἔπειτα χωρίζεσθε πάλιν.

Καί κάτω τά μίση. Καί κάτω οἱ ποταπότητες. Καί κάτω τά ψεύδη. Καί κάτω αἱ καταδολιεύσεις. Καί κάτω τά ἐκ τῶν ὄπισθεν μαχαιρώματα. Καί κάτω οἱ φρικώδεις ἐγωισμοί. Καί κάτω αἱ

ἀγένειαι. Καί κάτω ὅλα τά μίση, τά πάθη, τά θυμώματα. Διά τό συμφέρον σας πρῶτον. Διότι ὅλα αὐτά τά ἀγενῆ στοιχεῖα τῆς ψυχῆς σας, γράφονται δυνατώτατα εἰς τά ἔργα σας. Κανέν ἐξ αὐτῶν δέν λείπει, κανέν ἀπό τά τωρινά κοινά ἐλαττώματα. Ὅλα τά ποταπά συναισθήματα τῆς ψυχῆς τοῦ καλλιτέχνου, τοῦ δεσμεύουν τό χέρι. Ὅλαι αἱ ποταπαί, μικραί, κακορρίζικαι κινήσεις τῆς ψυχῆς τοῦ καλλιτέχνου, διευθύνουν τό χέρι του καί ζωγραφίζονται ὅλαι εἴτε εἰς τό πανί, εἴτε εἰς τό μάρμαρον, εἴτε εἰς τό σπίτι, εἴτε εἰς τό μουσούργημα. Ἡ ψυχή τοῦ καλλιτέχνου πρέπει νά εἶναι γυμνή κάθε κοινοῦ αἰσθήματος, φαεινοτάτη, ἐρωτικωτάτη, ἐνδυομένη τά ὑψηλότερα καί εὐγενέστερα αἰσθήματα τῶν γηίνων. Ἄνωθεν τῆς ἐποχῆς του, ἄνωθεν τοῦ ἔργου του, ἄνωθεν τοῦ ἐγώ του, λατρεύει τήν Τέχνην καί θυσιάζει τό πᾶν δι' αὐτήν, ὅλους του τούς ἐγωισμούς καί τά συμφέροντα, αὐτοθυσιάζεται ὁλοψύχως, ἀληθῶς, πραγματικῶς.

Καί ἄλλη μία διασάφησις δέν εἶναι διόλου περιττή. Νομίζετε εἰς τόν μακάριον αὐτόν τόπον, ὅτι αἱ Τέχναι εἶναι οἰκόπεδα ἀδέσποτα - ἐνῶ εἶναι πράγματι οἰκόπεδα ἐθνικά - τά ὁποῖα δύναται ὁ κάθε εἷς νά καταλάβη. Καί νομίζετε ὅτι αἱ Τέχναι ἀνήκουν εἰς τόν κάθε τεμπέλην, ὁ ὁποῖος κρατεῖ ἕνα σφυρί, ἕνα βιολί, ἕνα πινέλο ἤ ἕνα γλύφανον. Κάθε ἄλλο, ἀγαπητοί μου κύριοι, οἱ καλλιτέχναι τρέφονται ἀπό τήν Ἑλλάδα, ἀνήκουν ψυχῆ τε καί σώματι εἰς τήν Ἑλλάδα. Αἱ Τέχναι ἀνήκουν εἰς τήν Ἑλλάδα. Ὀφείλουν νά ὑπηρετοῦν τήν Ἑλλάδα. Ὀφείλουν νά εἶναι ἑλληνικαί. Καί δέν εἶναι οἰκόπεδα τῶν καλλιτεχνῶν, ἀλλά κοινόν κτῆμα ὅλων μας, κοινός πόθος, κοινή προσπάθεια, κοινή ἀπόλαυσις. Δέν ἐνδιαφέρει τήν Ἑλλάδα καί δέν πρέπει νά ἐνδιαφέρη κανένα μας, ὁ καλλιτέχνης, ὁ ἄνθρωπος, ὁ Α. ὁ Β. ὁ Γ. ὁ Δ., ἀλλά τό ἔργον του. Τήν Ἑλλάδα καί ὅλους μας, ἐνδιαφέρει μόνον, τό ἔργον τοῦ καλλιτέχνου. Καί τό ἔργον τοῦ καλλιτέχνου εἶναι τό ζωγράφημα, τό ἄγαλμα, τό μουσούργημα, τό σπίτι. Καί ὅλα αὐτά ἀποτελοῦν τόν ἐξωτερικόν κόσμον τῆς Ἑλλάδος. Καί ὁ ἐξωτερικός κόσμος τῆς Ἑλλάδος, δέν ἀνήκει εἰς τό κέφι τοῦ κάθε ἑνός κυρίου Ἐτσιθέλω. Ἐτσιθέλω μόνον ἡ Ἑλλάς ἔχει τό δικαίωμα

νά εἰπῆ καί νά ἐπιβάλη. Μήν βλέπετε ὅτι ἡ 'Ελλάς δέν θέλει τίποτε καί δέν λέγει τίποτε καί δέν ἐπιβάλλει τίποτε τώρα, διότι ἡ 'Ελλάς ἐκφράζεται καί ἐνεργεῖ διά τῶν ἀντιπροσωπευόντων αὐτήν ἀνθρώπων, καί οἱ κυβερνῶντες αὐτήν μέ τήν κουνελικήν διανοητικήν ἀνάπτυξιν πού ἔχουν, δέν εἶναι δυνατόν οὔτε νά διανοηθοῦν τίποτε. Καί μόνον διά τήν κατάστασιν αὐτήν αὐτῶν καί ἡ διανοητική καί ἡ αἰσθητική ἀνάπτυξις τῶν καλλιτεχνῶν εἶναι κουνελικωτάτη. 'Αλλά ἡ Γαλλία καί 'Αγγλία καί 'Ιταλία καί Γερμανία δι' αὐτό δημιουργοῦν σχολεῖα διά νά θέλουν καί νά ἐπιβάλλουν τήν ἐθνικήν θέλησιν, ἄνευ τῆς ὁποίας δέν θά ἦταν τίποτε, θά ἦσαν ὅπως ἡμεῖς εἴμεθα σήμερον.

Καί δέν ἀνήκουν αἱ Τέχναι εἰς τούς καλλιτέχνας μόνον. 'Ανήκουν ἐξ ἴσου καί εἰς τούς διακειμένους, τούς ἀγαπῶντας, τούς πονοῦντας διά τάς Τέχνας. 'Ο καθείς ἔχει τό αὐτό δικαίωμα, νά ἐνδιαφέρεται καί νά ἐκφράζεται περί τῶν Τεχνῶν τῆς πατρίδος του, ἀρκεῖ νά ἀποδεικνύεται διά τῆς ἐκφράσεως τῶν ἰδεῶν ὅτι ἀγαπᾶ, μελετᾶ, και ποθεῖ νά συνεισφέρη ὑλικόν εἰς τήν ἀνάπτυξιν αὐτῶν. Ὅπως οἱ τωρινοί καλλιτέχναι θεωροῦν τάς τέχνας οἰκόπεδά των μανδρωμένα καί νομίζουν ἱεροσυλία τό νά βάλη ἕνας ἄλλος τό μάτι του μέσα, καί δέν ἐπιζητοῦν τήν συνεργασίαν καί τήν βοήθειαν τόσων καί τόσων ἀνθρώπων δυναμένων νά τούς διαφωτίσουν καί μέ τήν διανοητικήν καί αἰσθητικήν κατάστασιν εἰς τήν ὁποίαν εὑρίσκονται, διότι αἱ κυβερνήσεις τούς ἐπέταξαν εἰς τόν δρόμον καί τούς ἀφῆκαν εἰς τήν τύχην των, εἶναι ἐντελῶς ματαιοπονία καί παγωνικόν φούσκωμα, ἀνυπόφορον καί ἀχώνευτον, νά νομίζουν ὅτι δύνανται μόνοι των, νά δημιουργήσουν Τέχνας ἑλληνικάς. Καί μή δημιουργοῦντες Τέχνας ἑλληνικάς, τῶν ὁποίων ἡ πατρίς των ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην, διά νά ἀποκτήση μίαν φυσιογνωμίαν, πρέπει νά μάθουν ὅτι εἶναι ἐπιβλαβεῖς, ὅτι μᾶς σκοτίζουν ἀδίκως καί παραλόγως, ὅτι αἱ φωναί των διά τάς Τέχνας των, εἶναι φωναί διά τό στομάχι των μόνον, διά τό κέφι των μόνον, διά τό ἄτομόν των μόνον, διά τό 'Ετσιθέλω των μόνον, καί ὅλα αὐτά πρέπει νά μᾶς εἶναι ἀδιάφορα, ἀδιάφορα, ἀδιάφορα, καί νά ἐνδιαφέρουν μόνον τόν καθένα, ἐκεῖνοι

οἱ ὁποῖοι θέλουν καί ἀγωνίζονται νά δημιουργήσουν μόνον καί μόνον Τέχνας ἑλληνικάς.

Συγκεντρώσωμεν ἐπί τό αὐτό ὅλας αὐτάς τάς ἐκτεθείσας ἰδέας. Δώσωμεν μίαν ὀργανικήν ἔκφρασιν, στραφῶμεν εἰς τό ἄτακτον σῶμα τῆς Ζωγραφικῆς, πρός τούς Ζωγράφους. Τό ἴδιον εἶναι καί τά ἄλλα σώματα, τά ὅμοια καί διά τούς ἄλλους καλλιτέχνας. Ἡ ἐποχή σας εἶναι ἐλεεινή, εἶσθε ὅπως ὅλοι μας καί σεῖς ἐλεεινοί. Αἱ κυβερνήσεις δέν σᾶς ἔκαμαν τίποτε. Ζωγραφικήν Σχολήν δέν ἔχετε. Ἐπομένως, εἶσθε ὑποχρεωμένοι νά ἀγωνισθῆτε μόνοι σας. Ἔχετε πόδια, χέρια, κεφάλια. Εἶσθε ἐλεύθεροι, ἐμπρός λοιπόν. Εἶναι ζήτημα τιμῆς, νά δημιουργήσετε Ζωγραφικήν Ἑλληνικήν· νά εὕρετε τήν ἀρχήν· νά ὁρίσετε καί θέσετε τάς θεμελιώδεις ἰδέας καί γράψετε τά θεμελιώδη στοιχεῖα τῆς Τέχνης σας. Ἑνωθῆτε λοιπόν τώρα. Ἔχετε ἕνα Τεχνίτην τῆς Γραμμῆς τέλειον, τοῦ ὁποίου καλλίτερον δέν εἶναι δυνατόν νά ποθήσετε. Συσπειρωθῆτε λοιπόν ὅλοι περί τόν Ἰακωβίδην, γέροι καί νέοι, νά σᾶς ὁδηγήση τό χέρι εἰς τό σχέδιον - τό σχέδιον - τό ὁποῖον τώρα εἶναι τοῦ παραλύτου τοῦ Εὐαγγελίου. Γέροι καί νέοι συσπειρωθῆτε περί τόν Ἰακωβίδην· καί οἱ φιλοξενοῦντες νά στήσουν εἰς τά πόδια των σώματα ἀνθρώπων, ἄς κρεμασθοῦν εἰς τόν λαιμόν του. Συσπειρωθῆτε περί τόν Λύτραν διά νά σᾶς μεταδώση τήν νόησιν τῆς λεπτῆς, εὐγενοῦς, καλλιτεχνικῆς γραμμῆς, τῆς ἁπλῆς, ἡμέρου, ἀληθοῦς ἑλληνικῆς γραμμῆς· διά νά σᾶς μεταδώση τήν νόησιν τοῦ ἁπλοῦ καί ἐλαφροτάτου, εὐγενεστάτου, ἑλληνικοῦ χρώματος - ὅσον τό κατέχει, ὅσον τό ἐπλησίασε - διά νά σᾶς μάθη νά ζητῆτε καί νά βλέπετε τά ποιητικά θέματα. Μή ζητῆτε ἀπό τόν Ἰακωβίδην περισσότερον ἀπό ὅ,τι δύναται νά δώση. Μή ζητῆτε ἀπό τόν καθένα τά πάντα. Τό ἕνα θά πάρετε ἀπό τόν ἕνα, τό ἄλλο ἀπό τόν ἄλλο.

Καί συσπειρωθῆτε, περί τόν Ἄννινον νέοι καί γέροι. Μάλιστα. Πηγαίνετε, πηγαίνετε, πηγαίνετε ὅλοι σας, νά ἰδῆτε τά ἀνθύλλια τοῦ Ἀννίνου καί ἀνοίξατε, ἀνοίξατε, ἀνοίξατε τά μάτια σας μέ ὅλην σας τήν δύναμιν καί μελετήσατε τήν γραμμήν των καί τό χρῶμα των καί συζητήσατε μέ τόν καλλιτέχνην καί

ἐμβαθύνατε εἰς τήν αἰσθητικήν του. Ὁ Ἄννινος διά τούς τωρινούς ζωγράφους εἶναι la Haute Ecole καί διά τήν τωρινήν ζωγραφικήν Hors concours.

Μήν παραξενεύεσθε, διότι δέν ἐκθέτει, δέν διαφημίζεται καί δέν ταμπουρλίζεται. Ὅταν ὁμιλοῦν τά ἔργα, κάθε φήμη καί κάθε ὄνομα, εἶναι περιττόν. Διά νά τό ἐννοήσετε, διά νά πεισθῆτε ἁπλῶς καί τελειωτικῶς, πάρετε τάς γελοιογραφίας τοῦ Γελοιογραφικοῦ Ἄστεως καί τοῦ ἔκτοτε Ἄστεως, θά πεισθῆτε ὅτι ὁ καλλιτέχνης αὐτός, κατέχει τήν ζωήν τῆς γραμμῆς. Ἔχει τήν ἑλληνικήν λεπτότητα καί χάριν τῆς γραμμῆς. Παραβάλετε ὅλοι οἱ ζωγράφοι τήν γραμμήν του, ἑνός οἱουδήποτε γελοιογραφήματός του, πρός ὅλας τάς γραμμάς τῶν ἔργων σας, θά ἰδῆτε πόσον ἀπέχετε ἀπό τήν ζωήν τῆς γραμμῆς, καί τήν εὐγένειαν τῆς γραμμῆς, πόσας λεύγας ἀπέχετε ἀπό αὐτόν καί τί πολύτιμα μαθήματα ἔχετε νά λάβετε. Ἀνοίξατε, ἀνοίξατε, ἀνοίξατε τά μάτια σας καί μελετήσατε τό ἄυλον χρῶμά του. Ἀπέχετε ὅλοι σας, ὅσον ἀπέχουν αἱ εἰκονογραφίαι τοῦ Ἰακωβίδου, διά τόν τόμον τοῦ Σολωμοῦ, ἀπό ἕνα οἱονδήποτε γελοιογράφημά του κατά τήν λεπτότητα, τήν ἀκρίβειαν, τήν χάριν, τήν ζωήν, τῆς γραμμῆς καί συνθέσεως. Ἀνοίξατε, ἀνοίξατε, ἀνοίξατε τά μάτια σας καί μελετήσατε τό ἄυλον χρῶμα τῶν ἀνθυλλίων του. Οὔτε εἰς τάς Εὐρώπας εἶναι δυνατόν νά σᾶς συνδράμουν, διά τήν αἴσθησιν, νόησιν, εὕρεσιν, ἐκτέλεσιν, τοῦ ἑλληνικοῦ χρώματος. Ἡ ἐργασία αὐτή θά γίνη ἐδῶ καί θά τήν κάμετε σεῖς. Καί ἐκ τῶν ἔργων ὅλων σας, εἶναι φανερόν ὅτι δέν ἐννοήθη τό ἑλληνικόν χρῶμα. Καί ἐάν τινές ἐπλησίασαν διά τῆς αἰσθήσεως, οὐδείς διά τῆς νοήσεως.

Ζητήσατε ἀπό τόν Ἄννινον, ὁ ὁποῖος ἠξεύρει ποῦ εἶναι, ποῦ ζῆ, πῶς εἶναι ὁ ἐξωτερικός κόσμος τοῦ τόπου του, καί τόν ἀγαπᾶ διά νά τόν γνωρίζη, νά σᾶς ὑποδείξη ἀνωτέραν θεματογραφίαν τῆς μέχρι τοῦδε γεμιζούσης τάς ἐκθέσεις τῶν ἰδικῶν μας κοινοτοπιῶν, καί τῶν εὐρωπαϊκῶν γδύσου, ντύσου, ράβε, κοινοτάτων, σαχλοτάτων, ἀηδεστάτων, αἰωνίων καί τυμπανίων θεμάτων. Νά σᾶς μάθη νά βλέπετε τά ζωγραφικά θέματα τῶν ἑλληνικῶν τοπίων, εἰς κάθε βῆμα σας καί κάθε στρήψιμόν σας, πού δέν βλέπετε, δέν βλέπετε, δέν βλέπετε,

καί δέν θά ἰδῆτε ποτέ σας καί θά ἀρνῆσθε ὅτι ὑπάρχουν! ἐνόσω δέν θέλετε νά σᾶς τά δείξουν, ἐκεῖνοι πού τά βλέπουν, νομίζοντες ὅτι ἡ ὑψηλοτέρα Τέχνη τοῦ κόσμου εἶναι, νά μή χαμηλώσετε τήν μύτην σας ἐνώπιον ἄλλου συναδέλφου σας. Νά σᾶς βοηθήση εἰς τήν νόησιν τῆς εὐγενείας τῶν σχημάτων καί εἰς τήν νόησιν τῆς ἁρμονίας τῶν γραμμῶν πού ὑπάρχουν εἰς ἕνα ζωγράφημα, εἴτε τοπίον εἴτε εἰκών δραματική, διά νά μή προξενοῦν αἴσθημα δυσάρεστον γρονθοκοπούμεναι.

Φροντίσατε, καταβάλετε κάθε προσπάθειαν νά δημιουργήσετε ἕνα εἰδικόν ἀναλυτικώτατον Τεχνοκρίτην, διά τό συμφέρον τῆς Τέχνης, τό ὁποῖον εἶναι καί τό ἰδικόν σας συμφέρον. Ὅλοι μαζί δύνασθε νά ὁδηγήσετε ἕνα. Ἐκ τόσων γραφόντων, ζητήσατε τόν ἀγαπῶντα περισσότερον τήν Τέχνην σας - μή νομίσετε ὅτι ὁμιλῶ διά τόν ἑαυτόν μου, ἐγώ ἔχω ἄλλην ἐργασίαν -ἑλκύσατέ τον, ἐμπνεύσατέ τον. Μέ τήν ἱστορίαν πού γίνεται τώρα καί σεῖς καί ἡμεῖς καί ὁ κόσμος παλαβώνομεν μόνον ὅλοι μαζί. Τότε ἡμεῖς οἱ ἄλλοι δυνάμεθα νά λέγωμεν, ἄν μᾶς ἔρχεται ἡ ὄρεξις, τάς ἐντυπώσεις μας, χωρίς εὐθύνας καί ὁ κόσμος καί σεῖς νά ξεύρετε τί σᾶς γίνετε.

Φροντίσατε ἀντί νά ἀνοίγετε ἐκθέσεις, νά τάς κλείετε. Καί ἀντί ἐκθέσεων, κατορθώσατε νά ἔχετε μίαν Ἀγοράν παντοτεινήν καί ἐλευθέραν εἰς τόν καθένα - διότι εἶναι ἀναγκαῖον νά παρουσιάζεται κάθε ἀπόπειρα καί μία ἀπόπειρα ὅ,τι δήποτε καί ἄν εἶναι δέν πρέπει νά μείνη ἄγνωστος.

Φροντίσατε νά δημιουργήσετε ἕνα ἔμπορον εἰκόνων, ὁ ὁποῖος διά μικρῶν τοπικῶν ἐκθέσεων, νά ἀρχίση εἰσάγων καί πωλῶν τά ἔργα σας εἰς τάς ἐπαρχίας. Καί ἀντί 10 ἐκθέσεων καί διακοσάδων ἔργων ἐτησίως, καιρός νά γίνεται μία, ἀλλά ἔκθεσις. Καί ἀντί σωρείας ἔργων ἀναξίων καί βλέμματος, βλαβερῶν διά σᾶς, βλαβερῶν διά τήν καλαισθησίαν τοῦ κοινοῦ, βλαβερῶν διά τήν Τέχνην καί ποδοκυλιστικῶν ὅλων, ἀνθρώπων καί πραγμάτων, φιλοτιμηθῆτε νά παρουσιάσετε τριακοντάδα, τό πολύ, ὅσα δηλαδή ἔργα δυνατόν νά παρουσιάσουν δι' ἔκθεσιν, ὅλοι οἱ ζωγράφοι ἐσωτερικοῦ καί ἐξωτερικοῦ. Τότε θά ἀποδείξετε τήν ἀγάπην σας, πρός τήν τέχνην πρός τόν τόπον σας καί τόν ἑαυτόν σας θά ὠφελήσετε. Ὁ κάθε Ἕλλην

μόνος του εἶναι Δεληγιάννης. Κάμνει κόμμα ἀμέσως. Καί ὁ κάθε Ἰακωβίδης Ἕλλην εἶναι. Ἀντί λοιπόν ἑνός ἐπιμελητοῦ ἐκθέσεως, δύο, τρεῖς: Λύτρας, Ράλλης, Ἰακωβίδης, Ἄννινος.

Καί προσέχετε, προσέχετε τρομερά, εἰς τάς δημοσίας σας ἐμφανίσεις, τά πάντα νά ἀποδεικνύουν ὅτι πράγματι καλλιτέχναι διευθετοῦν καί ἐπιμελοῦνται καί καλοῦν.

Ἔστω καί αἴθουσα πτωχή καί ἔκθεσις πτωχοτάτη ἔστω, ἀλλά μή ὑπενθυμίζουσα καθόλου τήν αἰσθητικήν τῆς Παλαιᾶς Σκηνῆς καί ἀπό τῆς εἰσόδου καί τοῦ... καταλόγου αὐτοῦ, ὅλα νά ἀποδεικνύουν εἰς τόν καλούμενον κόσμον, ὅτι καλεῖται ὑπό τῶν προηγουμένων αὐτοῦ εἰς τήν αἴσθησιν τῶν γραμμῶν καί τῶν χρωμάτων, εἰς τήν αἴσθησιν τοῦ ὡραίου. Καί ἐάν ἀγαπᾶτε Ἑλλάδα καί τέχνην πραγματικῶς, χαλάσατε τόν κόσμον, αἱματώσατε τά πόδια σας, τά χέρια σας, τό μυαλό σας, διά νά κατορθώσετε νά δημιουργηθῆ μία Σχολή Ζωγραφικῆς, ὅπου μαζί μέ τόν τεχνικόν χειρισμόν τῆς γραμμῆς καί τοῦ χρώματος νά διδάσκεσθε νέοι καί γέροι τί ἐστί Καλλιτέχνης καί τί ἐστί Τέχνη καί τί ἐστί Ζωγραφική. Διότι ἄνευ διανοητικῆς ἀναπτύξεως καί ὑψηλοτάτης μάλιστα, ὁ κάθε καλλιτέχνης μένει μπογιατζῆς, ὅσον τέλειος καί ἄν γίνη.

Αὐτά ἔχετε νά κάμετε, ἀγαπητοί μου ζωγράφοι, ἀληθῶς ἀξιολύπητοι, διότι οἱ κτηνώδεις διευθυνταί τοῦ τόπου σας σᾶς ἐπέταξαν εἰς τούς δρόμους καί σᾶς ἀφῆκαν ἐρήμους, πάσης ὁδηγίας, βοηθείας, ἀλλά καί περιστολῆς· καί ἀληθῶς εἶναι δύσκολον, καί ἀληθῶς ἄν κάμετε τίποτε θά τό κάμετε μόνοι σας καί δύνασθε νά κάμετε τό κάθε τι, ἐάν ὅλοι μέ ἕνα πόθον καί μίαν πνοήν ἀφοσιωθῆτε εἰς τήν δημιουργίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ζωγραφικῆς· ἀλλ' ἐπειδή αὐτά δέν γίνονται βεβαίως εἰς μίαν μόνην ἡμέραν καί μίαν μόνην ὥραν, ἀπαιτοῦνται διανοητικά στοιχεῖα, ἐνέργειαι καί κόποι καί προσπάθειαι ἐπίμονοι καί ἐνθουσιώδεις· πρώτιστον καί σπουδαιότερον ὅλων εἶναι, νά ἑνωθῆτε, νά ἀποτελέσετε ἕνα ὅμιλον ὅλοι μαζί, χωρίς ἐξαίρεσιν καμμίαν καί χωρίς κανέναν ἄλλον σκοπόν, παρά τήν συμμελέτην καί τήν συνεργασίαν διά τήν Τέχνην σας. Καί νά καλέσετε ἐκεῖ ὅλους τούς ἀνθρώπους - καί εἶναι πολλοί πάρα πολλοί - τούς δυναμένους νά σᾶς ὁμιλοῦν καί σᾶς διδάσκουν διά τάς

Τέχνας καί σᾶς πλησιάσουν εἰς τήν ἀρχαίαν Τέχνην καί σᾶς καταστήσουν προσιτούς, αἰσθητούς, οἰκείους, φίλους, διδασκάλους, ἐμπνευστάς, τούς ἄσπρους αὐτούς σκελετούς, πού εἶναι εἰς τά Μουσεῖα, τούς Θεούς σας, καί σᾶς ἐγκαταστήσουν εἰς τά παλάτια σας - διότι εἶναι ἰδικά σας, τῶν καλλιτεχνῶν - τά Μουσεῖα καί τόν Κεραμεικόν καί τήν Ἀκρόπολιν - καί σᾶς ζωντανεύουν ὅλα αὐτά μέσα εἰς τήν οὐρανίαν φύσιν τῆς γῆς καί σᾶς ἐμπλήσουν τήν ψυχήν κάλλους, ρώμης, χαρᾶς, σᾶς δώσουν τά κλειδιά τοῦ Ὡραίου, καί φορέσετε τούς παγχρύσους θώρακας τοῦ κάλλους, διά νά εἶσθε ἁπλῶς ἀσυγκίνητοι καί ἄθικτοι καί ἀνερέθιστοι ἀπό τήν τωρινήν ἐποχήν, ἡ ὁποία δέν εἶναι δά καί τίποτε ἄλλο ἀπό σκόνη! Καί καλέσατε ἀνθρώπους νά σᾶς ὁμιλοῦν διά τόν τόπον σας, νά σᾶς ζωγραφίζουν τήν ἱστορίαν τοῦ τόπου σας, τά παραμύθια, τούς θρύλους, τούς πεθαμένους πολιτισμούς.

Καί καλέσετε καί ἐκ τῶν ἄλλων Τεχνῶν καί οἱωνδήποτε κλάδων ὁμιλητάς, διά νά σᾶς ἀναπτύξουν τόν νοῦν, σᾶς ἐνθαρρύνουν καί σᾶς τέρπουν ἀκόμη, καί συγκεντρωμένοι οὕτω - ἀντί ἀτάκτου σώματος - ἡνωμένοι, ὠργανωμένοι, είς ἕν μικρόν ζητητικόν καί δημιουργικόν Σχολεῖον, λάβετε συναίσθησιν ἑαυτῶν καί τοῦ προορισμοῦ σας, ἐνθαρρυνθῆτε νά κατορθωθῆ νά κινηθῆ ἡ ψυχή σας, ἡ καρδία σας, ὁ νοῦς σας, νά κινηθοῦν αἱ ζωικαί σας δυνάμεις αἱ ἀποχαυνωθεῖσαι καί ἀπονεκρωθεῖσαι εἰς τήν διάλυσιν τῶν ὅλων καί τόν ἀνωφελέστατον ἐγωϊσμόν καί ἀσκοπωτάτην αὐτάρκειαν. Πρώτιστον κινητικόν ὅλων, διά μίαν ἀρχήν δημιουργίας ἀπό τό ἑλληνικόν τωρινόν χάος, εἶναι ὁ Ἐρεθισμός τῶν ἐγκεφαλικῶν κυττάρων. Ἐκεῖθεν ἡ ἀρχή τῆς κινήσεως πρός πᾶν τι.

Αἱ γραμμαί αὐταί διά τούς ζωγράφους ἀφοροῦν καί πάντας τῶν ἄλλων κλάδων τούς καλλιτέχνας.

Εἰς τά αὐτά χάλια, ὑπό τάς αὐτάς συνθήκας ὄντες, κατά παρόμοιον τρόπον ἔχουν νά ἐργασθοῦν, ἀλλά δέν ἀναφέρω τά περί αὐτῶν, διότι θέλω πρῶτον νά προηγηθῆ ἡ δημοσίευσις τῶν εἰδικῶν ζητήσεων, διά νά γίνεται λόγος συγκεκριμένος καί προχωροῦμεν κάθε ἡμέραν πλησιέστερον καί ἀναλυτικώτερον καί συγκριτικώτερον ὁλονέν εἰς τά καθ' ἕκαστα πράγματα.

Η ΞΕΝΟΜΑΝΙΑ

Εἶναι ἀδύνατον νά ἀρχίση δημιουργία ʽΕλληνικῆς ζωῆς ἐνόσω ὅλα τά πράγματα τῆς ζωῆς ἀπό τό πρῶτον κουρέλι τοῦ λίκνου -καί ὅλων τῶν ἰδεῶν - μέχρι τοῦ τελευταίου κουρελίου τοῦ τάφου, εἶναι ξένα.

Τό κτύπημα τῆς ξενομανίας εἶναι τό πρῶτον κίνημα, ὁ πρῶτος ἀγών τῶν ποθούντων νά ἀγωνισθοῦν διά μίαν ἀρχήν ʽΕλλάδος.

ʽΗ ξενομανία εἶναι χωριατιά. Εἶναι προστυχιά. Εἶναι κουταμάρα. Εἶναι ἀφιλοτιμία. Εἶναι ἀφιλοπατρία. *Καί εἶναι ξιππασιά. Καί εἶναι ἀμάθεια.*

Αὐτός ὁ ἀνώτερος, ὁ πλούσιος, ὁ ἀνεπτυγμένος, ὁ ταξιδευμένος, ὁ *παντογνώστης*, ὁ *παντοκρίτης*, ὁ ἰατρός, ὁ δικηγόρος, ὁ πολιτικός, ὁ παππᾶς, ὁ δάσκαλος, ὁ καθηγητής, ὁ τραπεζίτης, ὁ ἔμπορος, ὁ ἄνθρωπος τοῦ πνεύματος, πού ἐπῆγε εἰς τήν Εὐρώπην καί ἐγύρισε *ξενομανής*, εἶναι *ἀμαθής*. Ἐπῆγε καί ἐγύρισε *κούτσουρον*. Δι᾽ αὐτό εἶναι ξενομανής. Ἐπῆγε καί ἐγύρισε χωριάτης δι᾽ αὐτό εἶναι ξενομανής. Ὅ,τι εἶδε, ὅ,τι ἔμαθε δέν τοῦ ἐχρησίμευσεν εἰς τίποτε. Δέν ἐδιόρθωσε τό κεφάλι, τό ἐχάλασε. Δέν ἐφωτίσθη, ἀλλά ἐτυφλώθη διά πάντα. Δι᾽ αὐτό εἶναι ξενομανής.

Κάνει τόν Εὐρωπαῖον, ἀλλά δέν ἔχει καμμίαν σχέσιν μέ τόν Εὐρωπαῖον, τό κεφάλι του κάθε ἄλλο παρά νά ἔχη σχέσιν μέ τό τωρινόν Εὐρωπαϊκόν κεφάλι. ʽΟ ἰδικός μας *ʽΕσπεριοειδής* εἶναι σάν τόν ἀράπη πού πηγαίνει εἰς τό Παρίσι καί φορεῖ Παρισινά ροῦχα. Εἶναι ξενομανής, διότι ἅμα τοῦ ἀφαιρέσης αὐτό, δέν μένει τίποτε ἄλλο ἀπό αὐτόν. Ἀφαίρεσέ του τά ροῦχα, τά τέσσερα ξένα λόγια, τό τσάϊ, τά δέκα ὀνόματα πού ἐπαναλαμβάνει, τάς δέκα ἰδέας πού ἔμαθε καί βάλε τον νά

ἐργασθῆ. Δέν εἶναι ἱκανός νά σκεφθῆ νά κάμη τό παραμικρόν. Εἶναι ἕνα μυαλό τιποτένιον, ἕνα κεφάλι ἐντελῶς ἄχρηστον διά κάθε τι. Ὅλη του ἡ ζωή, ὅλη του ἡ δύναμις, ὅλη του ἡ σοφία εἶναι νά λέγη, καί ξαναλέγη τά τέσσερα πράγματα πού ἔμαθε. Θέλετε νά τό ἰδῆτε καθαρά ὅτι δέν ἔχει καμμίαν σχέσιν μέ τόν Εὐρωπαῖον τό ροῦχον; Πάρετε τόν Τρικούπην, τόν Δηλιγιάννην, τόν Θεοτόκην, τόν Ζαΐμην, ὅλους τούς Στρατηγούς καί ὅλους τούς ἐν τέλει τῶν γραμμάτων. Εἰπέτε τους νά ἐνδύσουν τόν στρατόν μέ θαυμάσια Ἑλληνικά ὑφάσματα καί ἐνδύματα διά νά μένουν εἰς τόν τόπον ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων πού φτερουγίζουν τόσα ἔτη τώρα, πρός τήν τσέπην τῶν ξένων διά νά ἔχουν τόν ὡραιότερον, ζωγραφικώτερον καί φθηνότερον στρατόν τοῦ κόσμου. Ὅλοι θα φρίξουν διά τήν βαρβαρότητά σας, διά τήν κουταμάρα σας, διά τήν προστυχιάν σας, διά τήν ἀμάθειάν σας. Αὐτός εἶναι ὁ ἀνεπτυγμένος, ὁ Ἑσπεροειδής Ἕλλην. Φαντασθῆτε τώρα τί εἶναι οἱ ἄλλοι ξενομανεῖς, ὅταν τοιοῦτοι εἶναι οἱ πρῶτοι. Καί κυττάξετε τί εἶναι ὁ Εὐρωπαῖος. Ὁ Εὐρωπαῖος εἰς τήν Κρήτην ἐννοεῖ καί τήν ἀξίαν καί τήν οἰκονομίαν καί κυριώτατα τήν *ὡραιότητα* τοῦ Κρητικοῦ ἐνδύματος καί αὐτός ὁ πραγματικός Εὐρωπαῖος ἐνδύει τόν στρατιώτην μέ τήν ἑλληνικήν του στολήν. Καί εἴδατε τί θαυμασία ζωγραφιά εἶναι ὁ Κρητικός στρατιώτης. Παρόμοια ἀνεξαιρέτως εἶναι ὅλα τά Ἑλληνικά πράγματα. Παρομοίας ὡραιότητος. Παρομοίως δυνάμεθα νά ἔχωμεν τά πάντα Ἑλληνικά. Καί παρομοίας προστυχιᾶς, κουταμάρας, ἀκαταληψίας καί ἀμαθείας, εἶναι ὅλοι οἱ ξενομανεῖς εἰς ὅλα τά ζητήματα. Βγάλετε ἀπό τόν νοῦν σας ὅτι ἀπό τούς Ἑλληνογάλλους, Ἑλληνοάγγλους, Ἑλληνοϊταλούς, Ἑλληνογερμανούς εἶναι δυνατόν νά γεννηθῆ τίποτε σωστόν, τίποτε Ἑλληνικόν. Αὐτοί εἶναι φρενοβλαβεῖς. Χθές ἐφώναζεν ἡ «Ἀκρόπολις» ὅτι διά νά στρώσουν τούς δρόμους μέ γρανίτην, ἐσκέφθησαν ἀμέσως νά τόν φέρουν ἀπό τό ἐξωτερικόν, ἐνῶ ἔχομεν εἰς τό Λαύριον. Ὡς καί οἱ δασονόμοι ἀκόμη παρεφρόνησαν καί διέγραψαν ἀπό τήν φύτευσιν τῶν γυμνῶν τόπων, ἀπό τήν διακόσμησιν τῶν δρόμων καί τῶν δημοσίων κήπων πλατειῶν, τήν *ἐληά* καί τήν συκιά, κάθε φυτόν ἰδικόν μας καί φέρουν, φέρουν σπόρους φυτά ἀπό

τά βάθη τῶν δασῶν τῆς Εὐρώπης, καί δέν πηγαίνουν νά πάρουν τά θαυμασιώτερα καί διακοσμητικώτερα φυτά τῶν δασῶν τῆς 'Ελλάδος! Τό κυριώτατον χαρακτηριστικόν τοῦ ξενομανοῦς εἶναι ὅτι ἐνόσω δέν βλέπει ἕνα πρᾶγμα Εὐρωπαϊκόν, μέ μάρκα Εὐρωπαϊκήν, μέ ὑπογραφήν Εὐρωπαϊκήν, δέν τολμᾶ οὔτε νά τό ἰδῆ, οὔτε νά τό πιάση, οὔτε νά τό ἐξετάση. Διότι τό κεφάλι του εἶναι ἄχρηστον. Τό περιφρονεῖ διότι δέν εἶναι ἱκανός νά τό ἐννοήση. Διότι τό κεφάλι του δέν τοῦ χρησιμεύει εἰς τίποτε. Δέν σκέπτεται, δέν γεννᾶ τίποτε. Εἶναι σταματισμένον. 'Επαναλαμβάνει μόνον. 'Αντιγράφει μόνον.

Κτυπήσατε τήν ξενομανίαν, ἄνθρωποι τῆς ἰδέας. Κρατήσατε ὅ,τι ἔχετε ἑλληνικόν, ἄνθρωποι τῆς λαϊκῆς καί τῆς μεσαίας καί τῆς ἀνωτέρας τάξεως.

Κουβαληθῆτε ὅλοι εἰς τήν ὁδόν Πανεπιστημίου, ἀπέναντι τοῦ ζαχαροπλαστείου Γιαννάκη, πλησίον τῆς πολυφήμου Lizie ἡ ὁποία σᾶς ἄδειασε τήν τσέπην. Εἶναι τό μαγαζί τῆς λαίδης 'Ετζερτων τῆς ἀγγλίδος ἀριστοκράτιδος καί κυρίας τοῦ πρέσβεως τῆς 'Αγγλίας. 'Ανοίξατε τά μάτια σας καί κυττάξετε ἄνθρωποι θεόκουτοι καί ἀκαλαίσθητοι. 'Εκεῖ τά ὑφάσματα εἶναι τά κεντήματα τά ὁποῖα κάθε κόρη τοῦ λαοῦ γνωρίζει νά κεντᾶ ἄδουσα. Κυττάξετε τάς τιμάς. Εἶναι ἀκριβώτερα ἀπό κάθε εὐρωπαϊκά. Διότι εἶναι ὡραιότερα ἀπό κάθε εὐρωπαϊκά. Αὐτά τά ὁποῖα σεῖς εἴχατε, ἡ κόρη δύναται νά τά κάμη, σεῖς ἔχετε αὐτά τά ὁποῖα κρύβετε, πετᾶτε ἀπό τό φόρεμά σας ἀπό τήν σάλα σας διότι τά θεωρεῖτε πρόστυχα, αὐτά πωλοῦνται εἰς τό Λονδῖνον ὡς εὐγενέστατα καί ὡραιότατα. 'Εντροπή, ἄνθρωποι Ἕλληνες νά ἐπιδεικνύετε τοιαύτην ἀκαλαισθησίαν. Ὅλα αὐτά τά ἰταλογαλλικά καί γερμανοεβραϊκά πράγματα μέ τά ὁποῖα ἐγεμίσατε τά σπίτια σας καταξοδευόμενοι, κλέπτοντες, ἀτιμαζόμενοι διά νά εὕρετε τά χρήματα, νομίζοντες ὅτι κάτι κάνετε, ὅτι θά φανεῖτε πολιτισμένοι, ὅλα αὐτά ἀκριβῶς εἶναι *προστυχότατα, βαναυσότατα* καί σᾶς ἀποδεικνύουν φρικαλέαν ἀκαλαισθησίαν καί βαθύ χωριατισμόν.

'Αρχίσετε ἀπό τό σπῆτι. Πετάξετε τά ταπέτα τά ψεύτικα πού πληρώνετε τόσον ἀκριβά καί ἔπειτα ἀπό ἕνα χρόνον δέν ἔχετε τίποτε. Βάλετε τάς 'Ελληνικάς ἀνδρομίδας τάς αἰωνίους.

Ὅλη ἡ Θεσσαλία, ὅλη ἡ Πελοπόννησος καλλιτεχνεῖ θαυμάσια εἴδη. Μέ ἐλάχιστα χρήματα, ἔχετε ὡραιότατα πράγματα καί στερεότατα καί ἀσυγκρίτως εὐγενεστέρων χρωματισμῶν. Μέ τίποτε ὡραιότερα καί πλουσιότερα δέν εἶναι δυνατόν νά στρώση κανείς μίαν αἴθουσαν παρά μέ τά ὁλόλευκα μαλλιαρά χαλιά πού ἔχουν μόνον ἕνα μαῦρον περιθώριον. Εἰκοσιπέντε καί τριανταπέντε καί σαρανταπέντε δραχμάς στοιχίζει μόνον ἡ μία εἰς τά μαγαζειά τοῦ Δημοπρατηρίου. Βάλετε τούς σοφάδες σας μέ τά ὡραῖα ἐγχώρια ὑφάσματα εἰς τήν θέσιν των. Καλλιτεχνήσατε μέ τά χέρια σας τά ὡραῖα σκεπάσματα. Εἶναι πρόστυχοι γελοῖοι οἱ καναπέδες σας μέ τά εὐρωπαϊκά παληόπανα τά ὁποῖα κάμνει ἡ Εὐρώπη διά τούς κουτούς καί βαρβάρους λαούς πού φέρουν ὅλα τή μάρκα «διά τήν Ἀνατολήν». Καί παρουσιάζετε κωμικώτατον θέαμα μέ τούς καναπέδες σας πού δέν ξεύρετε νά καθήσετε ἐπάνω. Καί εἶναι θεόκουτον καί ἀξιολύπητον πρᾶγμα νά μήν ἔχετε ἕναν καναπέ νά ἀναπαύσετε τό κόκκαλόν σας. Πετάξετε τά βάζα καί τά χρυσόχορτα καί ὅλα αὐτά τά παληοπράγματα τά μαζευμένα ἀπό τά εὐρωπαϊκά χωριά. Ἕνα κανάτι ξύλινον τῆς Κορίνθου ἀπό τό ἀρωματῶδες κυπαρίσι μέ τά ὡραῖα του στεφάνια καί μέ ὀλίγα ἄνθη τοῦ ἀγροῦ μέσα, εἶναι κομψοτέχνημα πού θά τό ἐζήλευεν ὁ κάθε Εὐρωπαῖος καλλιτέχνης. Κάνετε τά ἔπιπλά σας ἀπό ξύλα τοῦ τόπου σας, ἀπό τήν ἐληά σας, ἁπλᾶ, ἥσυχα, ἥρεμα, ἀναπαυτικά. Μήν τά μαυρίζετε σάν νά σᾶς ἀπέθαναν δώδεκα παιδιά εἰς τόν τόπον πού δέν μαυρίζει οὔτε τό μάρμαρον εἰς χιλιάδες χρόνια. Μία εἰκών συγχρόνου ζωγράφου ἰδικοῦ σας καί ἡ ἀτελεστάτη ὅλων ὡς χιλιάκις προτιμοτέρα καί εὐγενεστέρα, στολίζει ἑκατομμυριάκις περισσότερον τήν σάλαν σας, καί σᾶς ἀποδεικνύει ἑκατομμυριάκις πλέον πολιτισμένους παρά οἱ πεντακοσιόδραχμοι χρυσοκαθρέπται οἱ βαναυσότατοι πού σᾶς ἀποδεικνύουν ἀκαλαισθήτους καί χρησιμεύουν μόνον διά νά κατακλίνωνται οἱ μῦγες εἰς χρυσᾶ κρεββάτια.

Ἕνας ἁπλοῦς σοφᾶς, μέ ἕνα ὕφασμα χειροτεχνημένον, μέ ἕνα ράφι ἀπό ἁπλοῦν ξῦλο, μέ ὀλίγα ἁπλούστατα πράγματα ἑλληνικά καί γίνεσθε καί φαίνεσθε περισσότερον πολιτισμένος παρά ἐάν ἐξοδεύσετε ὅλην σας τήν περιουσίαν διά νά πάρετε

πολυτελῆ Εὐρωπαϊκά πράγματα. Καί ἐπί τέλους διατί αὐτή ἡ κουταμάρα; Τί τοῦ χρεωστᾶτε τοῦ 'Ιταλοῦ, τοῦ Γάλλου, τοῦ Γερμανοῦ διά νά δουλεύετε δι' αὐτόν καί νά τοῦ δίδετε ὅλον σας τό χρῆμα πού κερδίζετε μέ ἀγῶνας; Διατί νά σᾶς διευθύνη καί σᾶς ἐπιβάλλη τό γοῦστό του ὁ κάθε ἐργοστασιάρχης καί ἔμπορος τοῦ Μονάχου καί τῆς Μασσαλίας; Σεῖς δέν εἴσθε ἄνθρωπος; δέν ἔχετε γοῦστο; δέν ἔχετε καί σεῖς δικαίωμα νά κάμετε *μόδα* οὔτε εἰς τόν τόπον σας, οὔτε μέσα εἰς τό σπῆτι σας; Διατί νά εἶσθε *Σκλάβοι;*

'Αρχίσατε ἀπό τό σπῆτι σας νά πετᾶτε τά παληοπράγματα πού ἐμαζεύσατε, πετᾶτε ἕνα ἕνα ἀντικαθιστῶντες αὐτά μέ ἑλληνικά, ἕως ὅπου σιγά σιγά κατορθώσωμεν νά πετάξωμεν τά πάντα καί δημιουργήσωμεν ὅλοι μας τόν κόσμον ὡραῖον ὅπως εἶναι ἡ γῆς μας, τά βουνά μας, ὅλα τά καλλιτεχνήματα τοῦ λαοῦ μας καί ἐνδύσωμεν τά πάντα ἀπό τό λίκνον ἕως τοῦ τάφου μέ τό ὡραῖον ὁλόχαρο φῶς καί χρῶμα καί γραμμάς τῆς 'Ελλάδος.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΝ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΒΗΜΑ

Α΄

Διά νά όμιλήση κανείς λογικά δι᾿ ἕνα ζήτημα ἑλληνικόν, εἴτε γλωσσικόν, εἴτε ἐθνικόν, εἴτε κοινωνικόν, ἀνάγκη νά ἀνατρέξη εἰς τό παρελθόν, νά συμβουλευθῆ τήν *Ἱστορίαν*. Καί Ἑλληνική Ἱστορία δέν ὑπάρχει. Δι᾿ αὐτό βασιλεύει τοιαύτη σύγχυσις καί σύγκρουσις ἰδεῶν εἰς ὅλα ἀνεξαιρέτως τά ἰδικά μας πράγματα. Καί δέν ἦτο δυνατόν νά ὑπάρχη ἀκόμη. Διότι ἕως χθές ἡ μεγαλειτέρα καί σπουδαιοτέρα ἐποχή τοῦ παρελθόντος μας, ἡ Βυζαντινή, τό *Κλειδί* πρός νόησιν τῆς ἀρχαίας, πρός νόησιν τῆς τωρινῆς Ἑλλάδος, πρός νόησιν Ἑλληνισμοῦ καί Ἕλληνος, τό εἶχε βυθίσει ἡ Εὐρώπη εἰς ἀπύθμενον βάθος βορβόρου. Ὑπάρχει λοιπόν μία Ἱστορία γραφεῖσα χωρίς τό *κλειδί* αὐτό, συρραφεῖσα ἀπό τάς Εὐρωπαϊκάς ἱστορίας καί γνώμας περί ἡμῶν, μέ ἕνα πνεῦμα σχεδόν δουλικόν, μέ ἕνα πνεῦμα μαθητικόν, τό ὁποῖον τρέμει τόν εὐρωπαῖον δάσκαλον. Ἄνθρωποι, μέ πνεῦμα, ἐντελῶς ἐλεύθερον δουλικῶν αἰσθημάτων πρό τοῦ Εὐρωπαίου, δέν ἐπαρουσιάσθησαν εἰς τήν μελέτην τῆς Ἱστορίας. Ἄνθρωποι, μέ πύρινον πάθος *ἔρωτος* ριχθέντες εἰς τήν μελέτην τῆς Ἱστορίας δέν ἐφάνησαν μέχρι τοῦδε. Καί οἱ φανέντες τοιοῦτοι κατέγιναν εἰς τάς λεπτομερείας, ἀφωσιώθησαν εἰς τόν πολυτιμώτατον φωτισμόν μιᾶς ἤ ἄλλης ἐποχῆς. Ὥστε ἑλληνική ἱστορία δέν ὑπάρχει. Δέν κατηγορῶ. Θέτω τά πράγματα. Καί δέν ἦτο δυνατόν νά συμβῆ ἄλλως. Μέγιστον καί δυσκολώτατον καί ὑπεράνθρωπον ἦτο τό πρόβημα τό ὁποῖον ἐτέθη ἀπό τῆς Ἐλευθερίας ἐνώπιον τῶν ἱστορικῶν τῆς ἀφυπνισθείσης Ἑλλάδος. Καί τό ἔργον ὑπερανθρωπότερον. Καί ἰδού αὐτό.

'Ιδού πῶς εὗρον τήν 'Ελληνικήν 'Ιστορίαν οἱ ἐλεύθεροι ἕλληνες ἱστορικοί. Κατά τούς βυζαντινούς χρόνους, ὁ μέγας χριστιανός Σουλτάνος τῆς Εὐρώπης, ὁ Πάπας, εἶχε γράψει τήν ἱστορίαν μας, κατά τό φανατικόν καί πλαστογραφικόν σύστημα τῶν ρασσοφορούντων λεγεώνων, κατά τό σύστημα που ἔγραψεν καί τάς ἱστορίας τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν, διά τόν καθαρισμόν τῶν ὁποίων ἐχρειάσθησαν ἐπίσης ὑπεράνθρωποι ἀγῶνες.

'Η φαυλοτάτη κακουργοτάτη πλαστογραφία αὐτή, ἐχρησίμευσεν ὡς βάσις εἰς ὅλας τάς εὐρωπαϊκάς ἱστορίας περί ἡμῶν. 'Αφ' ἑτέρου ἡ ἱστορία μας εἶναι ἡ μακροτέρα ὅλων. Διότι ἐνῶ ἡ Εὐρώπη ἀριθμεῖ 10 αἰώνων ἐνάρξεως πολιτισμοῦ ἡμεῖς ἔχομεν 30 καί πλέον· ὥστε ὁ ἱστορικός τοῦ "Ελληνος ἔχει νά ἐρευνήσῃ ἀπό τήν ἀρχήν τῆς ἀνθρωπότητος ἕως σήμερον. Ἡ μακροτέρα ὅλων λοιπόν καί ἡ περιπλοκωτέρα. Διότι ὁ "Ελλην 'Οδυσσεύς μεταμορφώνεται ἐξωτερικῶς κατά πᾶσαν ἱστορικήν ἐποχήν...

'Ιδού πῶς γράφουν τήν 'Ελληνικήν ἱστορίαν οἱ Εὐρωπαῖοι ἱστορικοί κατά γενικόν καί ἀπαράβατον κανόνα.

'Αρχίζουν ἀπό τήν ἀρχήν, ἀρχίζουν ὅπως εἶναι δυνατόν νά τήν φαντασθοῦν ξένοι, προχωροῦν ὑμνοῦντες καί δοξολογοῦντες, ἐκσποῦν εἰς τήν τελείαν ἐποχήν, εἰς ὕμνους ἀκατασχέτους, ἐνθουσιώδεις, φρενήρεις. Ἔπειτα συναντῶντες τόν Δημοσθένην, τόσον πολύ παλαβόνονται ἀπό τήν δύναμίν του, ὥστε μεταβάλλονται ὅλοι εἰς Δημοσθένας καί ἀπολύονται εἰς ἕνα χείμαρρον μομφῶν, ὕβρεων, μωρολογιῶν, μοιρολογημάτων. Καί ὅ,τι ἔλεγεν ὁ Δημοσθένης εἰς τούς συγχρόνους του καί ὅπως ὡμίλει ὁ Δημοσθένης - στενοκέφαλος τοπικιστής καί σάν κάθε "Ελληνα - ὁμιλοῦν διά κάθε ἐποχήν, ἐκεῖθεν καί κάτω, μέχρι σήμερον, μέχρις ἡμῶν τῶν τωρινῶν. Τίποτε καί καμμία ἐποχή δέν ἀνθίσταται εἰς τόν χείμαρρον αὐτόν τῆς κατηγορίας. Οἱ Εὐρωπαῖοι ἱστορικοί σχεδόν ὅλοι, ἐντοπίζονται εἰς μίαν ἐποχήν. Ἄλλοι εἰς τήν ἀρχαίαν, ἄλλοι εἰς τήν Βυζαντινήν, ἄλλοι εἰς τήν Ρωμαϊκήν, ἄλλοι εἰς τήν 'Αλεξανδρινήν, ἄλλοι εἰς τήν τωρινήν. Καί ἔχοντες ἐλαχίστην ἤ καμμίαν γνῶσιν τῶν ἄλλων ἐποχῶν, προσπαθοῦν νά ἀναλύσουν τήν μίαν ἐ-

κλεγεῖσαν ἐποχήν, διά τῶν στοιχείων τά ὁποῖα ἐσώθησαν.

Τό αὐτό σύστημα ἐφήρμοσαν φυσικά καί εἰς τήν Ἱστορίαν τῶν νεωτέρων χρόνων, ἥτις διεπλάσθη μέ ἐντελεστάτην ἄγνοιαν τῶν πραγμάτων, διεμορφώθη συμφώνως πρός τάς θεωρίας, τάς ἐξελίξεις καί τάς ἀναπτύξεις τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν - πράγματα ὅλα πού δέν ἔχουν τήν παραμικροτέραν σχέσιν μέ τά ἰδικά μας. Καί ὅλοι οἱ Εὐρωπαῖοι ἱστορικοί καί ἄλλοι ἐπιστήμονες, ὁμιλοῦντες περί ἑλληνικῶν πραγμάτων, εὑρίσκονται εἰς πληρεστάτην, βαθυτάτην, ἐντελεστάτην ἄγνοιαν τοῦ *Ἕλληνος* ἀνθρώπου.

Ἑπομένως, ἐάν ἤθελε κανείς νά σχηματίση μίαν ἰδέαν περί ἑλληνικῆς ἱστορίας, περί τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, καί περί τοῦ Ἕλληνος, ἀπό ὅλας αὐτάς τάς ἱστορίας - ἀπό τάς ὁποίας κατά μέγιστον μέρος ἀπεσταλάχθησαν καί αἱ ἰδικαί μας σύγχρονοι ἱστορίαι, ὅπως τό κάθε τι πού ἔχομεν τώρα ἤ πού λέγομεν περί παντός πράγματος, καί ἡμῶν αὐτῶν ἀκόμη - θά ἔβλεπεν ὅτι εἰς τό σύνολον δέν ὑπάρχει πλέον μυθιστορική καί καταπληκτική *Μωρία.*

Β΄

Καί ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον κατά φυσικόν λόγον νά εἶναι τίποτε ἄλλο. Διότι ὅσον σοφοί, ὅσον μεγαλοφυεῖς καί ἄν ὑποτεθοῦν οἱ Εὐρωπαῖοι, εὑρεθέντες πρό τόσον μακροῦ καί σκοτεινοῦ λαβυρίνθου, ἀκολουθοῦντες τό σύστημα αὐτό τῆς τμηματικῆς ἐρεύνης, μέ ριζωμένας ἰδέας ὅτι κάθε ἐποχή εἶναι ἄσχετος ἀπό τήν ἄλλην - ἀφοῦ ὁ Ἕλλην, ἐχάθη εἰς τήν Ἀλεξανδρινήν ἐποχήν, ἐξερωμαΐσθη εἰς τήν Ρωμαϊκήν, ἐξεβαρβαρώθη καί ἐξεπατώθη εἰς τήν Βυζαντινήν, εἶναι νέος ἄνθρωπος τώρα μέ νέαν γλῶσσαν, - καί ὄντες ἄνθρωποι *ξένοι*, πολύ περισσότερον φιλόλογοι καί δάσκαλοι καί ἐλάχιστα περιηγηταί, ἐπιστήμονες καί πρακτικοί, εἶναι ἀληθῶς θαῦμα θαυμάτων, ὅτι χάρις εἰς τήν λατρείαν των, εἰς τήν φιλοπονίαν των, εἰς τήν σοφίαν των, ἐφώτισαν τόσα καί τόσα καί δέν ἔφθασαν εἰς πολύ γελοιωδέστερα ἀποτελέσματα ὅπως ἦτο φυσικόν.

Αὐτή εἶναι ἡ θέσις τῶν πραγμάτων τήν ὥραν αὐτήν. Καί εἶναι ἀμέσως φανερόν ὅτι, ἀφοῦ οὔτε αὐτήν τήν ἑσπεριοειδῆ ἱστορίαν πού ἔχομεν μελετοῦμεν, εἰς τί κατάστασιν εὑρίσκονται αἱ ἰδέαι μας περί ἡμῶν αὐτῶν. Καί τί χαλασμός κόσμου πού γίνεται εἰς ὅλας μας τάς σκέψεις καί τά πράγματα. Καί εἶναι ἀμέσως φανερόν ὅτι πᾶσα κίνησις ὀρθή ἑνός ἑλληνικοῦ ζητήματος εἶναι πρᾶγμα ἀδύνατον. Καί εἶναι ἀμέσως φανερόν ὅτι πᾶσα σκέψις βάσιμος καί λογική περί διευθύνσεως, διοικήσεως, νόμων, εἶναι λεπτομέρειαι χωρίς καμμίαν σημασίαν, καί εἶναι ἀμέσως φανερόν ὅτι τό ζητεῖν ἀπό τούς πολιτικούς μας νά φωτίσουν εἶναι ἄδικον καί παράλογον καί εἶναι καθαρώτατα, ἀφελέστατα καί ἁπλούστατα παιδαριωδῶς γελοῖον.

Ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες, ἀγνοοῦμεν τήν Ἑλλάδα καί τόν Ἕλληνα, περισσότερον κάθε Κίνας κάθε Κινέζου. Φανταζόμεθα τόν ἑαυτόν μας καί τόν τόπον μας, ἀπό τά γράμματα πού μᾶς στέλλουν οἱ Εὐρωπαῖοι, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἀγνοοῦν ἐντελέστατα. Καί εἰς τήν ἰδικήν μας *ὑπνοβατικήν* κατάστασιν καί εἰς τήν ἰδικήν μας παραφροσύνην, προστίθενται καί αἱ εὐρωπαϊκαί ἐξωφρενικαί γνῶμαι καί συμβουλαί καί μᾶς ἀποτρελλαίνουν τελειωτικῶς, χαπτόμεναι ὅπως χάπτεται ἡ κάθε γνώμη τοῦ κάθε Δίτεριχ ἤ Μίντεριχ, τοῦ ὁποίου τοῦ καπνίζει νά μᾶς φωτίση καί μᾶς συμβουλεύση καί μᾶς βάλη νόμον εἰς τό σπίτι μας καί μᾶς ὁδηγήση εἰς τόν δρόμον μας, σάν νά εἴμεθα ἐμεῖς στραβοί καί παραλυτικοί. Ὅλαι μας λοιπόν αἱ ἰδέαι, ὁ χωρισμός τῶν Ἰδανικῶν εἰς Ἀρχαϊσμόν καί Κλεφτισμόν, ὅλη ἡ παραφροσύνη τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος, ἡ κάθε ἄγνοια καί ἡ κάθε ξενομανία, ἡ τελεία σύγχισις καί ἀνεμοζάλη κάθε ἰδέας καί κάθε πράγματος, ἐκεῖ ἔχει τήν ἀληθῆ πηγήν της.

*
* *

Πρέπει λοιπόν νά τεθῆ πρῶτον ἕνας φραγμός καί δεύτερον νά εὑρεθῆ ἕνα μέτρον κρίσεως τῆς ξένης καί τῆς ἰδικῆς μας παραφροσύνης. Ἕνα θεμέλιον νέας ὁριστικῆς ζητήσεως. Καί ὁ φραγμός αὐτός καί τό μέτρον αὐτό καί τό θεμέλιον αὐτό εἶναι.

1

«Εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατον νά ἐρευνηθῆ ὀρθῶς καί μελετηθῆ λογικῶς μία οἱαδήποτε ἑλληνική ἐποχή, ἐάν ὁ θέλων νά μελετήση αὐτήν, δέν ἔχει ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν του ὅλας τάς ἄλλας ἐποχάς καί πρωτίστως τήν τωρινήν».

Πᾶσα γνώμη καί πᾶσα σκέψις οἱουδήποτε ἰδικοῦ μας ἤ ξένου σοφοῦ, κάθε βιβλίον τό ὁποῖον εἰς κάθε γραμμήν, δέν παρουσιάζει τήν ὁμοίαν αὐτήν γνῶσιν καί δέν συσχετίζει εἰς κάθε γραμμήν ἀποδείξεις μιᾶς γνώμης, δέν πρέπει νά ἔχη καμμίαν οὐσιαστικήν ἀξίαν· δύναται νά περιέχη θαυμασίαν ὕλην καί μεγαλοφυεῖς παρατηρήσεις, εἶναι μόνον χρήσιμον ὡς ὑλικόν καί τά συμπεράσματά του δέν ἔχουν καμμίαν ἀξίαν.

2

«Εἶναι ἐντελῶς, ἀδύνατον, νά ἐννοηθῆ ἐντελῶς καί ἐξηγηθῆ ὀρθῶς, ἕνα οἱονδήποτε ἑλληνικόν ζήτημα, ὁλόκληρος ἡ ἑλληνική ἱστορία, ἄνευ τῆς βαθυτάτης γνώσεως τοῦ τωρινοῦ Ἕλληνος».

Πᾶσα σκέψις, γνώμη, ζήτησις ἰδικοῦ μας ἤ ξένου σοφοῦ, εἴτε περί τῶν Μυθολογικῶν χρόνων μας εἴτε περί τῶν τωρινῶν, ἀπό τήν μίαν ἄκραν τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας μέχρι τῆς ἄλλης εἰς οἱονδήποτε ζήτημα, εἴτε παρελθόν, εἴτε τωρινόν δύναται νά εἶναι περίφημον ὡς ὑλικόν ἀλλά δέν ἔχει καμμίαν ἀξίαν καί δέν πρέπει νά κάμνη καμμίαν ἐντύπωσιν, διότι ὅλα του τά συμπεράσματα δέν ἔχουν καμμίαν θετικήν βάσιν, εἶναι μόνον χρονογραφική ἐργασία, ἐνόσω δέν παρουσιάζουν τήν γνῶσιν τοῦ τωρινοῦ Ἕλληνος καί ὁ τωρινός Ἕλλην εἶναι ἄγνωστος εἰς τούς ξένους.

Καί ὅσον ἀφορᾶ τούς Εὐρωπαίους τούς οἱουσδήποτε, ἔστω καί ἀκαδημαϊκούς, ἕνας Ἕλλην ἔχει τό θάρρος νά τούς εἰπῆ, ὅτι εἶναι ἀπρεπές καί ἀδικαιολόγητον, ἐνῶ τοιοῦτον βαθύ ἐπιστημονικόν πνεῦμα βασιλεύει εἰς τήν Εὐρώπην, εἰς κάθε ζήτησιν, νά ἐφαρμόζονται εἰς τήν ἑλληνικήν ζήτησιν, κατ' ἐξαίρεσιν μοναδικήν, τόσον παιδαριωδῶς ἐπιπόλαια συστήματα, καί νά ἐπιδεικνύεται τοιαύτη τόλμη πεποιθήσεως καί συμπερασμάτων, ἐπί πραγμάτων τόσον μακρυνῶν καί ἀγνώστων.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Δέν ἐννοεῖτε, δέν ἐννοεῖτε, δέν ἐννοεῖτε. Καί ἔχετε δίκαιον, πληρέστατον δίκαιον. Δέν εἶναι δυνατόν νά φαντασθῆτε τί εἴδους ἐργασία ἔχει γίνει καί πόση ἐργασία· τί εἴδους εἶναι αὐτή, πῶς πρέπει νά κινηθῆ καί πρός ποῖον σκοπόν. Καί θέλετε νά χυθῆ εἰς τά παλαιά καλούπια· ἀλλά πῶς ἀφοῦ εἶναι νέα, εἶναι ἄλλη; Καί διστάζετε νά δοκιμάσετε· τί σᾶς μέλλει; πρός ποίους ἀπευθύνεσθε; δέν ἀπευθύνεσθε πρός τούς πολλούς; Πρός αὐτούς κ᾽ ἐγώ. Δώσατε σεῖς τήν ἐργασίαν μου πρός τούς πολλούς καί ἀφίσατε αὐτούς νά κρίνουνε, αὐτούς ἐρωτήσατε ἄν τούς ἀρέση, ἄν τούς κάμη καλόν. Τούς *πολλούς*. Πρός τούς πολλούς ἀπευθύνομαι ἐγώ. Τούς πολλούς θέλω νά ἐξυπνήσω· τῶν πολλῶν θέλω νά ἐλευθερώσω, ν᾽ ἀναστήσω τήν ψυχήν.

Μοῦ ζητᾶτε κοψίματα, ραψίματα, κτενίσματα ἰδεῶν. Τί σᾶς μέλει; Τί σᾶς μέλει; Τί σᾶς μέλει; Ἐγώ μειόνουμαι, ἐγώ βλάπτομαι, ἐγώ χάνω. Νομίζετε ὅτι δέν τό ἐννοῶ; Ἀλλ᾽ αὐτό θέλω. Ἐάν ἐγώ πάρω καί τελειώσω κάτι τι, αὐτό ἐτελείωσε, δέν ἔχει νά τό πάρη ἄλλος, τίποτε δέν ὠφελεῖ, εἶναι ἰδικόν μου. Ἀλλά ἐάν πετάξω σωρούς ἰδεῶν, δυνατόν ὁ καθείς νά πάρη, νά κόψη, νά ράψη, νά κτενίση, νά δημιουργήση ὅ,τι θέλει.

Νά, λ.χ.: Ἕνας ἄνθρωπος πού ἔζησε δέκα χρόνια εἰς τήν Ἀκρόπολιν καί τήν ἀγάπησε, φυσικώτατα, κάτι περισσότερον νά εἶδε ἀπό κάθε σοφόν πού πῆγε μόνον νά τήν μελετήση, φυσικώτατα δυνατόν νά εἰπῆ ὡραῖα πράγματα. Καί μ᾽ αὐτό τί; Θά εἰποῦν μόνον: Ὡραῖα τά λέγει. Καί ἔπειτα; Τίποτε. Καί αὐτό δέν θέλω ἀκριβῶς. Ἐπαναλαμβάνω δέ ἑκατομμυριοστήν φοράν: Ὅ,τι θέλω νά εἰπῶ, δύναμαι νά τό εἰπῶ ὡραιότατα.

Δέν θέλω, δέν θέλω, δέν θέλω καί δέν πρέπει νά θέλω.

'Απευθύνομαι πρός ὅλους μή ἐξαιρῶν κανένα: Θέλετε νά δημιουργηθῆ ἕνας ἰδεολογικός κόσμος ὡραῖος; Σεῖς θά τόν δημιουργήσετε ἅμα σᾶς εὕρουν τόν δρόμον. 'Εσεῖς θά τόν χαρῆτε, ὄχι ἐγώ. Θέλετε νά ξεπαγώσουν, νά ξεναρκωθοῦν, νά κινηθοῦν οἱ πολλοί πρός ὅλα τά ὡραῖα πού ποθῆτε; 'Αφῆστε με ἐλεύθερον νά τούς κεντρίσω, καί νά τούς οἰστρηλατίσω ὅπως ξέρω ἐγώ.

Καί σᾶς παρακαλῶ, σᾶς παρακαλῶ, σᾶς παρακαλῶ. Πάρετε νά διαβάσετε μίαν Μελέτην τῆς 'Ελληνικῆς Γραμμῆς καί τοῦ Χρώματος πού θά δημοσιευθῆ εἰς τήν «'Ανατολήν». Θά σᾶς φανῆ καλή καί τά λοιπά νά εἶναι καί δέν *εἶναι τίποτε.* Εἶναι *σπουδαία*-ἐγώ βλέπετε μιλῶ στῆθος μέ στῆθος - καί δέν εἶναι τίποτε, ἐν συγκρίσει πρός τά κατόπιν. Αὐτά τά δύο φύλλα, ἔχουν δυό ἀγκωνάρια θεμελίων. Ἑνός κόσμου. Καθ' ὅλους τούς κανόνας τοῦ κτισίματος. Καί κόκορας ἀκόμα ἔχει σφαγεῖ. *Καί διά τό κάθε τι εἶναι τό ἴδιον.* Δέν θέλετε χιλίας χιλιάδας τοιούτων μελετῶν; Βάλετε τό χέρι σας εἰς τήν καρδιάν σας. Δέν σᾶς χρειάζονται ἑκατομμύρια τοιούτων ἰδεῶν; Δέν σᾶς εἶναι χρησιμώτεραι ἀπό κάθε ἄλλο; Δέν προτιμᾶτε σωρούς ὑλικῶν μέ τά ὁποῖα νά κτίσετε σεῖς ὅ,τι θέλετε παρά δυό τρία τελειωμένα λιθάρια; Καί δέν εἶναι κρῖμα ἄν αὔριον ψοφήσω νά τά πάρω μαζί μου ἐγώ; Διατί δέν θέλετε νά τά πάρετε, νά τά ἐξασφαλίσετε, νά τά μεταχειρισθῆτε μίαν ὥραν ἀρχίτερα; Ποῖος σᾶς λέγει ὅτι αὔριον δέν εἶναι πιθανόν ἕνα κεραμίδι νά μοῦ κόψη τόν ἀέρα;

'Εσᾶς ἐσᾶς σᾶς χρειάζονται αὐτά· ἐμένα δέν μοῦ χρειάζονται τίποτε. 'Εμένα μέ ἐνοχλοῦν μόνον, μέ βαρύνουν μόνον. Μή κάμνετε σάν Εὐρωπαῖοι. 'Εγώ δέν κάθομαι νά κτενίσω τέτοια βάρη. 'Εγώ θέλω νά εἶμαι ἐλαφρός, σάν τό πουλί. Τύχη τά πάντα καί τύχη ὤθησεν ἕναν ἀπό ἐμᾶς νά ἰδῆ δέκα πράγματα περισσότερα διά τήν κοινήν ζωήν. Πάρετε αὐτά τά πράγματα, μή τά χάσετε.

'Εγώ τίποτε δέν σᾶς ζητῶ καί τίποτε δέν ἔχετε νά μοῦ δώσετε. 'Επαίνους δέν θέλω. Δόξαν σᾶς τήν χαρίζω. 'Εγώ θά σᾶς ἀδειάσω εἰς τό κεφάλι ὅ,τι εἶναι χρήσιμον, κινητικόν, ἡ-

δονικόν τῆς ζωῆς σας· γρήγορα, γρήγορα καί ἔπειτα χαίρετε, χαίρετε. Ἐγώ μίαν φοράν θά ζήσω, δέν θά ζήσω δύο. Καί ὅταν περάση ἡ νεότης, τά ρέστα σᾶς τά χαρίζω. Κ' ἐγώ δέν ἔχω σκοπό νά φάω τά νειάτα μου μέ σᾶς. Ἐγώ τήν μόνην δόξαν πού ἐζήλευσα εἶναι ἡ δόξα τῶν φιλιῶν. Θέλω νά αἰσθάνομαι τό κεφάλι μου ἄδειο, κούφιο, φορτωμένο μέ τό στεφάνι τῶν φιλιῶν. Καί θέλω νά πεθάνω νέος. Καί θέλω νά πεθάνω ὀρθός. Θά κάμω ὅ,τι εἶναι δυνατόν γιά νά σᾶς πείσω νά τά πάρετε, γιά νά σᾶς δείξω ὅτι εἶναι χρήσιμα διά σᾶς. Θέλετε νά τά πάρετε; Πάρετέ τα, εἶναι ἰδικά σας. Δέν θέλετε; Τύφλα σας!

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ

ΠΡΩΤΗ ΥΛΗ

Βάσις τῆς 'Ελληνικῆς Αἰσθητικῆς εἶναι ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΗ. Κάθε Γῆ πλάττει τόν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσιν 'Ε-αυτῆς. Θέλει τόν ἄνθρωπόν της, ὅπως τό φυτόν της καί τό ζῶον της, ἐκδηλωτήν της. Κάθε Γῆς ἄνθρωπος εἶναι μόνον τό ὄργανον τῆς ἐκδηλώσεως Αὐτῆς. 'Ημεῖς, ἀπό τῆς προϊστορικῆς ἡμῶν ἐμφανίσεως, αὐτήν ἐξωτερικεύομεν δι' ὅλων ἡμῶν τῶν κινήσεων, αὐτήν ἀπεικονίζομεν δι' ὅλων ἡμῶν τῶν ἐκδηλώσεων, εἴτε συναισθητῶν, εἴτε ἀσυναισθήτων. Πρώτη λοιπόν κίνησις, πρός ζήτησιν τῆς 'Ελληνικῆς Αἰσθητικῆς, εἶναι ἡ κίνησις πρός τήν Γῆν. Καί πρῶτον βῆμα πρός αἴσθησιν, νόησιν τῆς Γῆς, ἐκ τῆς ὁποίας θά ἀπορρεύσῃ σαφής ἡ Αἰσθητική, εἶναι ὁ ἐνατενισμός Αὐτῆς, χιλιάδας χιλιάδων ὡρῶν. Μελετῶντες τήν Γῆν καί ψυχολογοῦντες ἑαυτούς, βλέπομεν ὅτι πᾶσα ἐν Αὐτῇ ὑπάρχουσα ὡραιότης καί εὐγένεια ἐνυπάρχει καί ἐν ἡμῖν. 'Ομοίως πλασμένοι, ὁμοούσιοι, παρομοίας ἔχομεν καί ὅλας τάς ἐκδηλώσεις. Τήν 'Ελληνικήν μας Φύσιν ἔχοντες ὁδηγόν, ὡς θεότητα λατρεύοντες Αὐτήν, πιστεύοντες εἰς Αὐτήν καί εἰς τήν φύσιν ἡμῶν, τηροῦντες τήν μίαν καί τήν ἄλλην, ἀνεμποδίστως δέ καί ὑπερηφάνως ἐκφράζοντες τόν ἔσω καί ἔξω κόσμον ἡμῶν, ἐκφράζομεν καί ζωγραφίζομεν εἰς τήν 'Ανθρωπότητα τήν τελείαν 'Ωραιότητα καί Εὐγένειαν τοῦ εἴδους ἡμῶν.

1

Ζητῶ τήν προσοχήν τοῦ κάθε ζωγράφου, γλύπτου, ἀρχιτέκτονος καί λογίου καί ποιητοῦ καί μουσικοῦ ἀκόμη, παντός καλλιτεχνοῦντος, φιλοτεχνοῦντος, παντός καλαισθήτου ἀνθρώπου διά τάς γραμμάς αὐτάς. Διότι, ἐάν, καθώς πιστεύω, ἡ ἀντίληψίς μου εἶναι ὀρθή, ὅσον ὀρθή ἡ βάσις τήν ὁποίαν θέτω, ὅταν ἀναλυθῇ καί μελετηθῇ παρ' ὅλων ἡμῶν καθ' ὅλας του τάς λεπτομερείας τό τιθέμενον ἐδῶ ζήτημα, δυνατόν νά εὑρεθῇ

καί τεθῇ ἀπό τώρα ἡ θεμελιώδης καί ἀδιάσειστος βάσις διά τάς Ἑλληνικάς Τέχνας τοῦ κάθε σήμερον καί τοῦ κάθε αὔριον καί χρησιμεύσῃ ὡς ἀφετηρία πρός κανονισμόν τῆς ἐξωτερικῆς μορφῆς τοῦ νέου ἑλληνικοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος ἐπωάζεται καί ὁ ὁποῖος μοιραίως θά δημιουργηθῇ.

Βεβαίως ἡ σειρά τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς θά εἶχε τόν τόπον της, ὄχι μόνον μετά τήν ἐντελῆ ζήτησιν τῆς τωρινῆς ζωγραφικῆς, ἀλλά καί μετά τήν ζήτησιν τῆς Γλυπτικῆς καί τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς καί τῆς Φιλολογίας, ὅτε θά ἐφαίνοντο ἀρκετά *γεγονότα*, δεικνύοντα τήν βαθυτάτην ἡμῶν διαφοράν ἀπό τόν ἄλλον κόσμον τόν ἀρκετώτατα δεικνύοντα τήν ἐντελῆ ἀποτυχίαν τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐμβολιασμῶν ἐπί τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς. Ἀλλά βλέπων τήν πραγματικήν διάθεσιν καί τήν ἀρχήν τάσεως πρός τόν ἑλληνικόν κόσμον, τό ἐκδηλωθέν ἐνδιαφέρον διά τάς τοιαύτας ζητήσεις, δίδω τάς πρώτας ἰδέας εἰς τήν μελετητικήν διάθεσιν τοῦ καθενός. Καί διά τοῦτο μεταμορφώνω αὐτάς πρός τάς ἀνάγκας καί τούς περιορισμούς τοῦ τύπου· καί ἀνάγκη νά λεχθῇ διά τούς ὀλίγους ἀνωτέρας διανοητικῆς καί αἰσθητικῆς μορφώσεως ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι πρέπει νά εὕρουν χονδροκομμένας τάς γραμμάς αὐτάς - ὅτι τά μεταμορφώνω καί πρός τούς περιορισμούς τοῦ μετρίου διανοητικοῦ τύπου, πρός τόν ὁποῖον ἀπευθύνομαι καί εἰς τόν ὁποῖον θέλω νά καταστήσω εὐκολωτέραν τήν ὁδόν πρός νόησιν τῶν τοιούτων. Διότι δέν ἔχω καμμίαν φιλοδοξίαν νά ἀρχίσω καί νά τελειώσω τι, οὔτε νά φανῶ ἐγώ σοφός. Καί δέν θέλω νά ἐκφράσω ὡραῖα τί βλέπω ἐγώ καί νά κομψευθῶ, ἀλλά νά ὑποδείξω τόν τρόπον τῶν ζητήσεων, σκέψεων καί συγκρίσεων, διά τοῦ ὁποίου οἱ ἄλλοι δύνανται νά ἴδουν καλλίτερα καί περισσότερα ἐμοῦ. Διότι ἐγώ ἔχω ἀπόλυτον πεποίθησιν εἰς τό δαιμόνιον τῆς ἑλληνικῆς εὐφυΐας καί θέλω μόνον μέ ἕνα κεφαλοκρούστην κτυπῶν τό τωρινόν στενοκέφαλον, τό ὁποῖον ἀκέφαλοι ἄρχοντες ἐδημιούργησαν, νά ἀνοίξω χίλια παράθυρα, ὑπερβέβαιος ὅτι μόλις ἐρεθισθῇ ὁ ἑλληνικός νοῦς καί ἐλευθερωθῇ ἀπό τά σίδηρα τῶν τωρινῶν ἰδεῶν, δέν ἔχει ἀνάγκην οὐδενός τυφλοσύρτου. Ἐγώ ἔρχομαι νά ὑποδείξω μόνον τά μεγάλα Ἀναγνώσματα τοῦ Βιβλίου τῆς Ἑλληνικῆς Φύσεως καί νά συστήσω τό Βάπτισμα τῆς λευκῆς καί παρθένου ψυχῆς μας εἰς τό Θεῖον φῶς.

2

Σταθῆτε εἰς ἕνα μέρος τῶν Ἀθηνῶν ἀνοικτόν. Εἰς τό Ζάππειον, εἰς τά Πατήσια, ὅπου θέλετε. Ἀναβῆτε εἰς ἕνα λοφίσκον, λόφον· εἰς τόν Ἄρδηττον, εἰς τόν Λυκαβηττόν, εἰς τόν Φιλόπαππον, εἰς τήν Ἀκρόπολιν, εἰς οἱονδήποτε σημεῖον θέλετε. Προτιμήσατε νά ἀναβῆτε εἰς τό ἐξωκκλήσιον τοῦ Ἁγ. Δημητρίου, ὑπό τήν Ἀκρόπολιν, καί στρέφοντες δεξιόθεν ὅπου σᾶς ἐχάραξαν καί δρόμον νά κάμετε ὀλίγα βήματα μέχρις ὅτου σᾶς ἀποκαλυφθοῦν τά πάντα πανταχόθεν. Ἐκεῖ εἶναι καλύτερα, διότι ἡ κεφαλή τοῦ θεατοῦ εἶναι εἰς ἴσην γραμμήν μέ ὅλους τούς λόφους καί τά βουνά καί βλέπει τά πάντα, οὔτε πολύ ὑψηλόθεν, οὔτε πολύ χαμηλόθεν.

Πηγαίνετε ἐκεῖ, εἴτε ἕνα ξηρόν ἀνέφελον ροδοξύπνημα ἡμέρας, εἴτε ἕνα πάμφωτον μεσημέρι, εἴτε καλλίτερον, τρεῖς ὥρας πρό τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, ὅτε ὅλα διαβάζονται καθαρώτερα καί ἁπλούστερα ἀπό τούς ἀμυήτους ὀφθαλμούς. Μείνατε ἐκεῖ, δύο, τρεῖς, τέσσαρες, πέντε ὥρας. Δέν θά πάθετε τίποτε διά μίαν φοράν. Εἶναι τόσον ὡραῖα, τόσον ἡδονικά νά κάθεται κανείς εἰς τό μητρικόν χῶμα καί νά θωπεύῃ τά χόρτα καί τά ὡραῖα πετράδια, μέ τά ὁποῖα τόσον γρήγορα γίνεται ἕνα. Καθίσατε χωρίς καμμίαν σκέψιν, χωρίς κανένα σκοπόν· ἀφήσατε τήν ψυχήν σας ἐλευθέραν νά τέρπεται ἀπό τά δρώμενα ἀθύρματα καί τόν ἐγκέφαλόν σας νά φωτογραφῇ εἰς τόν σκοτεινόν θάλαμον λόφους, βουνά, ἀκτάς, νερά, καπνούς, χρώματα, ὅ,τι φαίνεται.

Τί βλέπετε;

Ἕνα *ὁλόκληρον* κόσμον.

Καί τοῦ κόσμου αὐτοῦ τό κάθε τι λεπτόν, ξηρόν καί τό κάθε τι χρωματιστόν. Ἀκολουθήσατε μέ τά μάτια σας τά θωπεύοντα δάκτυλά σας τό χῶμα. Χῶμα ξηρόν, ἐλαφρόν, τριμμένον, *κοῦφον*, τρίμματα πετραδίων πολυχρώμων, συχνά καί τρίμματα ἀγγείων τοῦ τριμμένου κόσμου. Προσέξατε περισσότερον· μία βλάστησις μόλις διακρινομένη, μόλις προβάλλουσα εἰς τήν ἐπιφάνειαν, μικροσκοπικωτάτη, λεπτοφυεστάτη, πολύχρωμος, μόλις ἐννοουμένη ἄν εἶναι ξηρά ἤ χλωρά. Παρατηρή-

σατε τά όρατότερα, τά πλησίον σας πετράδια, χορτάρια. Κάθε πετράδι, λιθάρι, χορτάρι, καθήμενον ώραΐα, διαγραφόμενον διαυγέστατα, προβάλλον τήν φυσιογνωμίαν του σάν ἄτομον, σάν ἄνθρωπος. Τό κάθε χορτάρι ἀπό τήν ρίζαν του ἕως τόν χνοῦν του, ἕως τήν τελευταίαν του ἀκτῖνα, τά πάντα όρατότατα εἰς τόν ὀφθαλμόν. Κάθε λιθάρι, χορτάρι, ἀνθύλλιον, φυτόν, θάμνος, διαγράφεται τόσον καθαρά, διακρίνεται τόσον πολύ, τόσον πολύ διαφέρει, μέ τόσην ἔντασιν ἐπιδεικνύει τήν ὕπαρξίν του, τήν ἀτομικότητά του, ὥστε κάθε πετράδι, χορτάρι, εἶναι σάν κάθε κύριον Α., σάν κάθε κύριον Β. Παρατηρήσατε τά πλησίον σας ἄνθη τῶν ἀσφοδελῶν ἕνα ἕνα σᾶς κυττάζει σάν πρόσωπον· διακρίνετε τάς ἐλαχίστας ραβδώσεις τῶν πετάλων του· εἰς ἕνα μακρύτερον δύνασθε νά μετρήσετε ὅλους τούς σφαιροειδεῖς τους σπόρους. Ἐκτείνατε τό βλέμμα σας ἐπί τῶν ἀνθισμένων ἀσφοδελῶν πού στολίζουν ὅλα τά ἐνώπιόν σας καταιβάσματα τῶν λόφων, μέ τά ροδαλά των δονούμενα φῶτα τά ἐκπνέοντα ἁβράν ἡδυπάθειαν. Ὅσον καί ἄν ἐκτείνετε τό βλέμμα σας, διακρίνετε παντοῦ, ἕναν ἕναν ἀσφοδελόν, παντοῦ ἔχετε τήν αἴσθησιν τοῦ μεταξύ των διαστήματος, ἀέρος, φωτός. Παρατηρήσατε με προσοχήν εἰς κάθε ὀγκώδη λίθον, εἰς κάθε ὄγκωμα, εἰς κάθε ἐξόγκωμα τῆς γῆς, εἰς κάθε βραχώδη προβολήν ὑδροχρωματισμένην κυανόφαια· διακρίνετε ὅλα τά λεπτουργήματα, τάς φλέβας, τά νερά, τάς ἀποχρώσεις· εἰς κάθε λόφον ὅλα του τά κοψίματα, τά σκαλίσματα, εἰς κάθε λόφον μακρυνόν, ὅλα τά ἀραβουργήματα τῆς φύσεως πού κάμνει παίζουσα μέ τήν ὕλην, ὅπως ἐάν κρατῆτε εἰς τά χέρια σας θήκην ἀπό σκαλισμένον ξύλον σαντάλ. Μία γίδα εἶναι ἐπάνω εἰς τούς μακρυνούς λόφους τῶν σφαγείων ἤ ἐπάνω εἰς τόν Φιλόπαππον· τήν βλέπετε ὅπως τήν γίδα τοῦ λεπτουργήματος πού κρατεῖτε εἰς τά χέρια σας. Εἰς τά ἀπώτατα βουνά διακρίνετε ὅλην των τήν κατασκευήν καί τά κρημνοτσακίσματα, τάς γραμμάς ὅλας τοῦ σώματός των, ἀντιλαμβάνεσθε, αἰσθάνεσθε τόν χαρακτῆρα των, τήν ἔκφρασίν των ἐντελῶς. Παρατηρήσατε εἰς τόν ἐλαιῶνα, τόν ὁποῖον ἡ θέσις σᾶς παρουσιάζει ὡς ἕνα μεγάλο πύκνωμα· ὅπου ὑπάρχει ὀλίγη ἀραιότης, διακρίνετε τάς ἐλαίας μίαν, μίαν. Τά ἀραιά δένδρα μάλιστα τῆς

᾿Αττικῆς εἶναι φυσιογνωμίαι ἐπιφανεῖς. Παρατηρήσατε τά τρία τέσσερα κυπαρίσσια πλησίον τοῦ ἐξωκκλησίου. Κάθε δένδρον ὑψώνεται, ἐπιβάλλεται, διακρίνεται, σάν ὑπουργός, σάν πρεσβευτής, σάν κύριος ἐν τέλει, σάν συναντώμενος πρωθυπουργός ἤ Βασιλεύς εἰς ἐξοχικόν δρόμον. Εἰς τά πλάγια τοῦ Αἰγαλέω, εἰς τά πλάγια τοῦ ῾Υμηττοῦ, ὅπου εἶναι δένδρα ἀραιά, ξεχωρίζουν ἕνα ἕνα· εἰς τήν Πεντέλην, ἡ γραμμή τοῦ παλατίου τῆς Δουκίσσης φαίνεται καθαρώτερα· εἰς τήν πρός τήν Πεντέλην κορυφογραμμήν τοῦ ῾Υμηττοῦ, δύο τρία ὑπάρχοντα ψωραλέα δένδρα κυρτοστραβωμένα διακρίνονται περίφημα· εἰς τούς λόφους τῶν σφαγείων, εἰς τόν Λυκαβηττόν, εἰς τούς ἀπωτάτους λόφους τοῦ ῾Οσίου Λουκᾶ, τῶν Πατησίων, ἄνθρωπος ἤ κάθε ἄλλο ζῶον εἰς τήν κορυφήν των διακρίνεται θαυμάσια. Στραφῆτε πρός τόν Πειραιᾶ· ὅλαι αἱ καπνοδόχαι διαγράφονται μία μία· ὁ κάθε καπνός χωριστά καί κάθε καπνός γινόμενος ἀσημένιος, ἀεροπορεῖ χωριστά εἰς τό χρυσοῦν φῶς· ὅσαι καπνοδόχαι, τόσοι καπνοί διακρίνονται ἄνωθεν τοῦ Πειραιῶς. Εἰς τόν δρόμον τοῦ Πειραιῶς καθ᾿ ὅλον τόν χειμῶνα, διακρίνετε ἀπό τήν θέσιν αὐτήν, τόν σκελετόν κάθε μιᾶς λεύκης ὁλόκληρον, σάν νά εἶναι πλησίον σας ἕνα δένδρον τριχοειδές. Εἰς τήν θάλασσαν ἕνα πλοῖον περιπατεῖ· τό στῆθος του, τά ἐξαρτήματά του φαίνονται ὅλα καθαρά, ὅταν φωτίζεται καταλλήλως.

᾿Ηρώτησα παιδιά, ἄνδρας, γυναῖκας, γέρους, κάθε εἶδος ἀνθρώπων ἰδικών μας καί ξένων: Βλέπεις αὐτό τό σαρίδι, τό λιθάρι, τό κλωνάρι, τό κέρατον τῆς γίδας, τό ὑπογένειον τοῦ τράγου εἰς τόν ἀπώτατον λοφίσκον; Ὅλοι μοῦ εἶπον: τό βλέπω.

Τώρα, στρέψατε τά νῶτα πρός τόν δύοντα ἥλιον καί παρατηρήσατε τήν κατάφωτον ᾿Ακρόπολιν. Παρατηρήσατε τόν ἀναβαίνοντα λόφον μέ τά πεῦκα του, τάς ἐλαίας, τούς ἀθανάτους, τάς παραμικροτέρας γραμμάς. Παρατηρήσατε τήν φεύγουσαν καμπυλωτήν πλευρά τῶν ροδοπετάλων βράχων ἀπό τήν θύραν της πρός τό θέατρον τοῦ ῾Ηρώδου καί πέραν· τά πάντα φέγγουν σάν γράμματα Βαλτάσαρ. Παρατηρήσατε τά Προπύλαια, τόν φαινόμενον Παρθενῶνα - ἕνα καλλιτεχνικόν ἔργον, ἄνθος φυσικόν θαυμάσιον, ἐναρμονιζόμενον καί ἐκ-

φράζον αὐτήν - τά πάντα φέγγουν, λάμπουν. Καί δέν φαίνονται ὅσον ἐφαίνοντο, διότι ὁ καιρός ἐρροκάνισεν, ἡ βροχή ἐξέπλυνε τά χρώματα, τό πλήγωμα ἐχόνδρυνεν, ἐνίσχυσε τάς γραμμάς. Φαντασθῆτε ὅτι εἶσθε εἰς τά Προπύλαια· φαντασθῆτε ὅτι ἔχετε ἐνώπιόν σας, οἱονδήποτε τωρινόν οἰκοδόμημα. Ὅλαι αἱ ἀρχιτεκτονικαί καί γλυπτικαί λεπτομέρειαι, αἱ περίοδοι, αἱ φράσεις, αἱ λέξεις, αἱ τελεῖαι, τά κόμματα, οἱ τόνοι, τά πνεύματα, τά πάντα διαβάζονται ἀνέτως, ὅπως τά γράμματα κρατουμένης ἐφημερίδος εἰς τά χέρια σας. Εἶναι ἡ ἐντελής Ἑλληνική τῶν πάντων εἰς τά πάντα: *Σαφήνεια.*

Ἡ δύναμις λοιπόν τοῦ Φωτός, ὁ διαπερασμός αὐτοῦ, ἡ διαφάνεια τοῦ ἀέρος, ἡ *διαυγεστάτη Γραφή τῆς Γραμμῆς εἶναι καταπληκτική.* Εἰς οἱονδήποτε ὕψωμα καί ἄν ἀναβῆτε, βλέπετε ἕνα κόσμον ὁλόκληρον. Ἔχετε διά τῆς ὁράσεως τήν *αἴσθησιν παντός ὅ,τι σᾶς περιβάλλει.*

Ὅλα ἀπό τῶν μεγάλων μέχρι τῶν μικροσκοπικῶν: *Φαίνονται.* Τό κάθε τι ὅσον μικρόν καί ἄν εἶναι, θέλει νά *φαίνεται* σάν Ἕλλην πηγαίνων περίπατον. Καί τόσον ὅλα θέλουν νά *φαίνωνται,* καί *φαίνονται* τόσον, ὥστε *μετά τήν δύσιν ἕνα λεπτόν δένδρον ἱστάμενον* ἔσωθεν τοῦ σκιεροῦ ἀνατολικοῦ τείχους τῆς Ἀκροπόλεως καί γραφόμενον τριχοειδῶς εἰς τό ὄπισθέν του φωτεινότερον ἀέρα λέγει... εἰς τόν περιπατητήν τῆς Ζαππείου πλατείας μέχρι τῆς ὀγδόης ἑσπερινῆς ὥρας: *Φαίνομαι καί ἐγώ.*

Ἡ φυσική αὐτή, *διαυγεστάτη Γραφή τῆς Γραμμῆς,* δέν εἶναι δυνατόν παρά νά εἶναι ἡ θεμελιώδης ἰδέα, ἡ θεμελιώδης βάσις, ἡ ἀναπότρεπτος *Ἀνάγκη,* πρός τήν ὁποίαν θέλουσαι καί μή θέλουσαι θά συμμορφωθοῦν αἱ Τέχναι ὅλαι. Εἰς τήν φυσικήν αὐτήν βάσιν στηριζόμενος ὁ νοῦς θά δημιουργήση τό εἶδος τῆς γραφῆς τῆς Γραμμῆς, πρωτίστως εἰς τήν Ζωγραφικήν, Γλυπτικήν, Ἀρχιτεκτονικήν καί εἰς ἁπάσας τάς Τέχνας δι' ὅλα ἀνεξαιρέτως τά ἀντικείμενα τῆς ζωῆς. Καί ἡ γραμμή αὐτή κατά φυσικήν ἀνάγκην θά εἶναι *διαυγεστάτη.*

Καί αὐτό εἶναι τό πρώτιστον χαρακτηριστικόν τῆς ἑλληνικῆς γραμμῆς. Καί μόνον αὐτό θά ἤρκει νά ἐπιφέρη ὡς συνεπείας διά τήν τεχνικήν γραμμήν ἕνα πλῆθος ἄλλων χαρακτη-

ριστικῶν, περί τῶν ὁποίων δέν πρόκειται ἐδῶ. Ἤτοι καί ἀμυδρῶς: Ὁ μόνος ρυθμιστής τῶν Τεχνῶν εἶναι τό *πῶς φαίνεται.* Λοιπόν ἐδῶ φαίνονται τά πάντα. Ἄρα ὅλαι αἱ γραμμαί, ἄρα καί αἱ λεπτόταται. Ἰδού ἡ Ἀνάγκη τῆς παντοῦ καί πανταχόθεν ἡδονικῆς γραμμῆς. Φαίνεται: ἄρα δυνατόν νά λεπτυνθῆ ἐπ' ἄπειρον. Ἰδού ἡ Ἀνάγκη τῆς λεπτότητος. Φαίνεται ἄρα θά *κτυπᾶ ἄσχημα* κάθε ὑπερβολική ἐξόγκωσις, κάθε φόρτωμα. Ἰδού ἡ Ἀνάγκη τῆς ἐλλείψεως τοῦ *πλήθους,* τοῦ ὄγκου, τοῦ βάρους. Φαίνεται ζωηρότατα τό κάθε τι. Ἰδού τό δυνατόν διά τῶν ἐλαφροτάτων κυμάνσεων τῆς γραμμῆς, ἡ περιγραφή καί ἔκφρασις ψυχικῶν καταστάσεων καί παθῶν. Φαίνεται: ἰδού τό δυνατόν τῆς ἐντελοῦς *εὐγενείας* δι' ἐλαχίστων αἰθερίων γραμμῶν.

3

Τώρα πῶς γράφονται; πῶς γράφουν τήν φύσιν των; πῶς ἐκφράζουν τήν φυσιογνωμίαν των; τί γράφουν; τί ἐκφράζουν καί τί λέγουν καί τί τραγουδοῦν ὅλαι αἱ ὗλαι τῶν χωμάτων, βραχωμάτων, ἀναιβοκαταιβασμάτων, τῶν λόφων, τῶν ὀρέων ὅλων, μέχρι τῶν ὑπερπελαγίων, μέχρι τῶν οὐρανοθιγῶν ὀρογραμμῶν πού περιλαμβάνει ὁ ὀφθαλμός, ἐξαιρουμένου τοῦ καμηλογράμμου Λυκαβηττοῦ, πού αἴρεται ἐνίοτε σάν Ἀραράτ, πού εἶναι ξένος γεωλογικῶς καί διατηρεῖ τήν ξένην του φυσιογνωμίαν, ὅπως ὁ Χριστός εἰς τούς ναούς μας;

Τί εἶναι, πῶς εἶναι, τί φωνάζει ὅλη αὐτή ἡ κοσμική ὕλη; Πουθενά μαυρίλα, πουθενά θηριωδία, πουθενά πάλη, πουθενά μῖσος, πουθενά κτηνωδία, πουθενά ὀξύτης, πουθενά χολή, πουθενά ἀπαισιοδοξία, πουθενά τεραστιότης, πουθενά ὄγκος, πουθενά κόμπος, πουθενά ἀνάμιξις, πουθενά σύγχυσις, πουθενά θεομανία, πουθενά βαρυσοφία, πουθενά ἀπελπισία, πουθενά βαρυθυμία, πουθενά καρηβαρία, πουθενά συλλογισμός.

Παντοῦ φῶς, παντοῦ ἡμέρα, παντοῦ τερπνότης, παντοῦ ὀλιγότης, ἄνεσις, ἀραιότης· παντοῦ εὐταξία, συμμετρία, εὐρυθμία· παντοῦ ἡμερότης, χάρις, ἱλαρότης· παντοῦ παίγνιον ἑλληνικῆς σοφίας, διάθεσις γελαστική, εἰρωνία Σωκρατική·

παντοῦ φιλανθρωπία, συμπάθεια, ἀγάπη· παντοῦ ἵμερος, πόθος ἄσματος, φιλήματος· παντοῦ πόθος ὕλης, ὕλης, ὕλης· παντοῦ ἡδονή Διονύσου, πόθος φωτομέθης, δίψα ὡραιότητος, λίκνισμα μακαριότητος· παντοῦ πέρασμα ἀέρος θουρίου, ἀέρος ὁρμῆς, ἀέρος ἀλκιμότητος, σφριγηλότητος καί παντοῦ μαζύ πέρασμα ἀέρος μελαγχολίας καλλονῆς, λύπης καλλονῆς, θρήνου θνήσκοντος 'Αδώνιδος. Καί παντοῦ ἀήρ φωτεινοῦ θουρίου δένων τά μέλη καί μαζύ ἀήρ φλογέρας λύων τά μέλη μέ ἡδυπάθειαν. Καί παντοῦ πέρασμα ἀέρος φέρον ὀλοφυρμούς 'Αφροδίτης καί μαζύ δυνατόν Σατυρικόν ὀξύ.

"Ολοι οἱ βράχοι, τά βουνά, κάθονται ἕνα ἕνα, σάν ὡραῖαι γυναῖκες τοῦ λαοῦ σεμνά ρεμβάζουσαι, σάν μητέρες κρατοῦσαι εἰς τήν ἀγκαλιά των ὡραῖα παιδιά, σάν Βυζαντιναί Παναγίαι γέρνουσαι ὀλίγον τό κεφάλι των μέ σοβαράν ἀγάπην· οἱ μικροί κάθονται εἰς τά πόδια τῶν μεγάλων σάν νέαι πλαγιάζουσαι τό κεφάλι των εἰς τά γόνατα τοῦ ἐραστοῦ των καί θωπευόμεναι καί ρεμβάζουσαι.

Εἴτε 'Υμηττός, εἴτε 'Αρδηττός, εἴτε Αἰγάλεων, εἴτε Πάρνης καί αὐτό ἀκόμη τό σάν νευρώδης ἀλκιμότης ἀρκαδικοῦ ἐφήβου Πεντελικόν, ἀκόμη καί μέ τήν χιονοφόρον ροδαυγάζουσαν κορυφήν του ἀνατεινομένην πρός τόν ρόδινον θόλον, ὅλα ὡραῖα στολισμένα λέγουν ἁπλῶς σάν ἀγάλματα, σάν ἐπιτύμβιοι μορφαί: εἴμεθα ὡραῖα. Μέ τελείαν ἔλλειψιν ἀνυψώσεων καί ἐπικλίσεων καί πηδήσεων πρός τά οὐράνια *καταβλέπουν* προσηλωμένα λατρεύοντα τήν γῆν, ὡς καί αὐτό ἀκόμη τό Πεντελικόν ὄν σάν "Αρτεμις κατερχομένη ὄρους, *καταβλέπουν*, ὅπως οἱ παλαιοί ναοί μέ τάς ἐναερίους πτέρυγας ἐπικλινεῖς, ὅπως τά ἀγάλματα, ὅπως οἱ Βυζαντινοί Θόλοι, ὅπως οἱ "Ελληνες ἅγιοι οἱ στολισμένοι, εὐχαριστημένοι, λαμπροί, ἱλαροί, σάν βλέποντες ἐμπρός των ὡραῖα στρωμένον τραπέζι καί ὀσφραινόμενοι ὀβελίαν.

Εἶναι φανερά, *μία μόνη Γραμμή*, ἀναβαίνουσα ἁπαλωτά, καταβαίνουσα γλυκύτατα, κυματίζουσα μέ μεγάλα ἤρεμα κύματα, ἀναβαίνουσα ἁρμονικά, καταβαίνουσα συμμετρικά, γράφουσα εἰς τόν δρόμον της ὡραῖα καμπυλώματα, ἀνυψουμένη κάποτε μέ νευρωδεστάτην ἐφηβικήν λιγυρότητα πρός ἕν φίλημα

ὑψηλοῦ ἀέρος καί μέ ἐλαφρότητα γλάρου ἐπανερχομένη πάλιν εἰς ἕνα μαλακόν της ρυθμόν.

Εἶναι μία μόνη γραμμή, σάν τήν παλαιάν μας τέχνην, ὅπου ὅλα τά οἰκοδομήματα φαίνονται ἀδελφά, καί ὅμως κανέν δέν ὁμοιάζει μέ τό ἄλλο, ὅλα τά ἀγάλματα σάν δίδυμα ἀδέλφια καί κανέν ὅμοιον μέ τό ἄλλο, σάν τήν Βυζαντινήν μας τέχνην, σάν τά δημοτικά τραγούδια πού εἶναι κυρίως ἕνα τραγούδι καί κανένα ἐντελῶς ὅμοιον, σάν τήν γῆν μας πού εἶναι μία εἰς τό σύνολον καί κάθε βῆμα ἀνομοία, σάν τόν Ἕλληνα ὁ ὁποῖος εἶναι εἷς εἰς τό σύνολον καί εἰς κάθε βῆμα ποτέ ὅμοιος, ἀποδεικνύουσα καί αὐτή τήν ὅλην μας φύσιν, ἧς ἕν τῶν ριζικῶν διακριτικῶν της εἶναι: ἡ ἑνότης τῶν σπουδαίων χαρακτηριστικῶν καί ἡ ἄπειρος ποικιλία τῶν δευτερευόντων.

Εἶναι μία μόνη γραμμή *καμπύλη*. Παντοῦ μία ἁπλουστάτη, μαλακωτάτη καμπύλη, ὑγρά καί φευγαλέα σάν τάς μεγάλας καί ἠρέμους ἀναπνοάς τῆς θαλάσσης, σάν τά μεγάλα ἥμερα κύματα, παράγουσα μίαν βαθυτάτην αἰσθητικήν ἡδονήν. Ἡ εὐθεῖα γραμμή, μία ὀρθή γραμμή ἑνός μονοκοκκάλου ἄγγλου, μιᾶς λογχοειδοῦς ἀγγλίδος, εἶναι γραμμή προξενοῦσα δύναμιν, γεννῶσα ἀντίστασιν, εἶναι γραμμή ἀποκρουστική. Μία καμπύλη γραμμή λόφου, μαλακά καμπυλωμένος λαιμός γυναικός, εἶναι γραμμή γεννῶσα συμπάθειαν, πόθον θωπείας, ἕλκουσα τό φίλημα, εἴτε γυναικός εἴτε λόφου γραμμή εἶναι ἡ ἕλκουσα προφανῶς τό χέρι διά τήν ἁπαλήν θωπείαν, ζητητική θωπείας. Καί εἶναι παραδοξότατον ὅτι θαυμάζεται τόσον ἡ ἰδέα τῶν καμπυλῶν τοῦ Παρθενῶνος, διότι εἶναι φανερόν ὅτι ἀληθής καλλιτέχνης ἔχων νά ὑψώση γραμμάς εἰς ἕνα λόφον τῆς Ἀττικῆς δέν εἶναι δυνατόν νά λάβη οὐδέν ἄλλο ὑπ' ὄψιν παρά ν' ἁρμονίση τάς γραμμάς του πρός τήν τριγύρω ἁρμονικήν καμπύλην.

Μία λοιπόν γραμμή καμπύλη σαφεστάτη, ἁπλουστάτη, ἡδονικωτάτη, ἁρμονικωτάτη, μουσικωτάτη, μέ μίαν αἰθεριωτάτην εὐγένειαν καί ἕνα μέθυ μελαγχολίας, παραλλάσσουσα εἰς κάθε βῆμα, ὅσον παραλλάσσει τό ἕν κῦμα ἀπό τό ἄλλο.

Καί εἶναι ἡ γραμμή τῆς ὁποίας βλέπομεν τό ὁμοίωμα εἰς ὅλα τά ἀρχαῖα ἀγάλματα καί καλλιτεχνήματα, εἰς τάς Βυζαντινάς

Παναγίας καί τούς άγίους, είς τά δημοτικά τραγούδια, είς τό παλληκάρι καί τόν σημερινόν νέον χωρικόν, νέαν χωρικήν, τῶν όποίων ὅλων τό σῶμα εἶναι ἀπαλόγραμμον, ἁπαλαί ὅλαι αἱ κινήσεις καί ἐκφράσεις, καί τό πρόσωπον περιβάλλει τό αὐτό μέθυ ὡραίας μελαγχολίας, ἐκφράζον τό παράδοξον αὐτό μῖγμα πού εἴμεθα, ἐλαφρᾶς ἑορτῆς καί σεμνῆς τινος καί μελαγχόλου μετά περισκέψεως ἐνατενίσεως.

Μία μόνη γραμμή καμπύλη, περιφερική καί *μουσικωτάτη*. ᾿Εκτός τῶν ἄλλων παραλειπομένων ἐδῶ χαρακτηριστικῶν, ἡ δυνατωτέρα ἐντύπωσις εἶναι ἡ μουσική. Εἶναι ἡ αὐτή ἐντύπωσις ὅπως ἀπό τῶν ὡραιοστολισμένων καί ἀραιοπιασμένων σωμάτων τοῦ κυκλοειδοῦς χοροῦ μας νέων, ἀρρένων καί θηλέων, σωμάτων ρυθμικά κυμαινομένων καί ἀδόντων τούς πόθους καί τάς λύπας τοῦ γενετησίου εἰδυλλίου. Βλέπων κανείς, νομίζει ὅτι ἀκούει πάντοτε, ἀπό τόν κύκλον τῶν γηίνων γραμμῶν, τό συναδέλφωμα καί τό συμφίλημα τῆς χαρᾶς καί τῆς λύπης τοῦ ἄσματος, τόν ὁποῖον ἀφίνει ὡραῖος χορός καί εἶναι αὐτή ἡ ἀπό τῆς ὁράσεως προξενουμένη εἰς τήν ἀκοήν μουσική, σάν παραφόρου ᾿Αφροδίτης μακρυνόν κλάψιμον διά πληγωμένον Ἄδωνιν, τόν ὁποῖον παράγει τό κορύφωμα τῆς ὡραιοτάτης ποιητικῆς συγκινήσεως εἰς τό ῾Ελληνικόν χῶμα.

4

Τώρα μέ αὐτήν τήν εἰκόνα βαθύτατα ἐντυπωμένην, τήν αἴσθησιν τῆς τάξεως, εὐρυθμίας, ἁρμονίας, ἀγαθότητος, τερπνότητος, στρέψατε τά μάτια σας πρός τήν πόλιν· θά ἐννοήσετε, θά ἰδῆτε ἀμέσως, ὅτι ὁ κόσμος αὐτός αἰσθητικῶς δέν ἔχει καμμίαν σχέσιν μέ τήν φύσιν, δέν εἶναι *φυσικός*, δέν εἶναι λογικός, εἶναι *ξένος*, βαρύς, ὀγκώδης, τερατώδης, ἐφιαλτικός, τυμπανοκρουστικός, κόσμος ταραγμένος ἀπό σεισμόν. Ἔλθετε γρήγορα εἰς τήν πόλιν· σταθῆτε εἰς ἕνα δρόμον ὁπουδήποτε· ὁδόν Σταδίου, ὁδόν ῾Ερμοῦ· μείνατε, μείνατε ὥραν πολλήν καί κρατοῦντες δυνατώτατα ζωηροτάτην τήν πρώτην εἰκόνα καί τήν ἐξ αὐτῆς αἴσθησιν, ἀφήσατε ἀναλύοντες τήν αἰσθητικήν σας ἐντύπωσιν, νά σᾶς ἐντυπωθῆ ἡ νέα εἰκών.

Παρατηρήσατε καλά καλά, τάς γραμμάς ὅλας, ἑνός, δύο, πέντε, δέκα οἰκιῶν. Καί τοῦτο διότι, εὐκολώτερον ἀπό ὅ,τι εἰς τήν Ζωγραφικήν καί τήν Γλυπτικήν, δυνάμεθα νά διαβάσωμεν τήν γραμμήν εἰς τήν ἀρχιτεκτονικήν, διότι εἶναι εἰς τό φῶς καί εἶναι γραμμένη χονδροειδέστερα καί ὑποπίπτει εὐκόλως καί χονδρικῶς εἰς τήν ἀντίληψιν τοῦ καθενός. Κάθε γραμμή, κάθε ἐξοχή, κάθε κόσμημα, ὅλα φανερώτατα, ὁρατότατα, διαυγέστατα γραμμένα, φαινόμενα ἀπό ἀπώτατα. Θά αἰσθάνθῆτε ὅτι εἶναι, σάν νά ἐξέρχεσθε ἀπό ἕνα δωμάτιον, τοῦ ὁποίου κάθε γραμμήν ἐνηρμόνισεν ἕνας ἀριστοτέχνης καί εἰσέρχεσθε εἰς ἕνα δωμάτιον μετακομιζομένων ἐπίπλων.

Ὄγκοι προτεταμένοι, βαρεῖς, ἄξεστοι· γραμμαί κοκκαλιάρικαι, γωνιώδεις, κεραυνικαί, τσακισμέναι, σύγκρουσις, παραζάλη ὄγκων, σύγκρουσις παραζάλη γραμμῶν· πλῆθος γραμμῶν. Νομίζει κανείς ὅτι εἶναι φωτογραφία ἐγκεφάλου ἑνός τωρινοῦ ἀνθρώπου, μέ τάς γρονθοκοπουμένας ἰδέας του ὅλας γραμμογραμμένας, σάν κεφάλι, ἀπό τά μαλλιά τοῦ ὁποίου ἐπέρασεν ἡ βοῦρτσα καθ' ὅλας τάς διευθύνσεις. Μία φωνή, μία παραφωνία γραμμῶν, πού εἶναι νά πιάνῃ κανείς τά μάτια του. Ὅλα τά μεθυσμένα σπίτια μέ τά πλήθη, μέ τάς γραμμάς των ὅλας, συγκρουομένας εἰς τόν ἥλιον, ὅλα θά σᾶς κάμουν τήν ἐντύπωσιν πού κάμνει ἕνα ταβοῦλι καί μία καραμοῦζα, πού κτυποῦν εἰς ἕνα κεφάλι πού τό ἔχει κτυπήσει ρετσινᾶτο μεσημέρι Ἰουλίου, καί χορεύει τρεκλίζον. Ἄν συναντήσετε τά σπίτια, τῆς τελευταίας ὥρας, τοῦ Ἀξελοῦ, καί εἶσθε νεοφερμένος βαθύπλουτος ἐκ Καρτούμ, ἀμέσως θά σᾶς ἔλθῃ ἡ ἰδέα νά ἱδρύσετε φρενοκομεῖον διά τά τρελλά σπίτια.

Διά νά τό ἐννοήσετε καλύτερα, ζητήσατε τάς ὑπερβολάς. Κανένα πρᾶγμα δέν εἶναι χρησιμώτερον τοῦ ἀσχήμου πρός εὕρεσιν τοῦ ὡραίου· κανένα πρᾶγμα δέν εἶναι ὠφελιμώτερον πρός νόησιν τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων, ἀπό τά Εὐρωπαϊκά πράγματα πού μᾶς ἔφεραν καί μᾶς ἔστησαν ἐδῶ, καί πρός ἀπόδειξιν τῆς ὑπεροχῆς τῶν ἡμετέρων, τίποτε καλύτερον ἀπό τά τερατουργήματα, τά ὁποῖα μᾶς ἐφιλοτέχνησαν οἱ Ἑσπεριοειδεῖς Τσούσηδες εἰς ὅλας τάς ἐκδηλώσεις. Παρατηρήσατε τήν οἰκίαν Νικολούδη, ἔναντι τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης τήν

καταθυμωμένην ἀπό τήν ἐλεφαντίασιν πού πάσχει. Ἐλᾶτε, σταθῆτε ἐμπρός εἰς τό κτίριον τῆς Ριζαρείου Σχολῆς εἰς τήν ὁδόν Ἑρμοῦ, εἰς τό κτίριον τοῦ Ἀρσακείου εἰς τήν ὁδόν Σταδίου· δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἡ δυνατωτέρα, ὑπερβολικωτέρα, αὐθαδεστέρα καί ἀμαθεστέρα γραφή, ὅλων τῶν ἄλλων, παντοῦ ἀλλοῦ ἀρχιτεκτονικῶν γραμμῶν· ὅ,τι παραφροσύνην ἔκαμεν ὁ Ἀξελός μέ τάς γραμμάς, ὁ Δημάδης ἐδῶ τήν ἔκαμε μέ τούς ὄγκους. Μή φοβεῖσθε, μή σᾶς μέλλει, ὅτι ὑπάρχουν ἐπιτροπαί, ἀρχιτέκτονες, ἐπιθεωρηταί δημοσίων ἔργων (;), Πολυτεχνεῖα. Παρατηρήσατε, μέ τά ἁπλᾶ σας μάτια, ἀνθρώπων ἁπλῶν, σάν ἐμένα, μέ τήν ἁπλήν λογικήν, ἁπλοῦ ἀνθρώπου. Καί μή ἐξετάσετε τά ἀρχιτεκτονικά αὐτά τέρατα· θά τά ἰδοῦμεν ἀναλυτικῶς εἰς τήν μελέτην τῆς ἀρχιτεκτονικῆς.

Παρατηρήσατε μόνον τί ὄγκοι, τί ἀσυναρτησία, τί σύγκρουσις, τί βάρος, τί πλῆθος, τί χωριατιά, τί ἀνοικονόμητα πράγματα, τί ἄκρυπτα· νομίζετε ὅτι εἶναι ἐμπρός σας ἕνας ἄθλιος ἑκατομμυριοῦχος, μέ φουσκωμένην γαστέρα, μέ γοῦνες, ψηλά καπέλλα, μέ ἀλυσίδας, μέ μπαστούνια, μέ κολλάρα, ὅλα ξυπασμένα, τεντωμένα εἰς ἕνα φούσκωμα, τόσον θρασύ καί ἐνοχλητικόν καί ἐπιμόνως ἐπιβλητικόν, ὥστε νά προκαλῆ τόν πόθον τοῦ ραπίσματος. Ἀφαιρέσατε ὅσους ὄγκους θέλετε· ἁπλοποιήσετε ὅσον θέλετε τήν ἀρχιτεκτονικήν των γραφήν, τακτοποιήσατέ την ὅσον θέλετε, θά μείνη πάντοτε: *ἡ Εὐρωπαϊκή γραμμή*. Πετάξατε ὅσον θέλετε τούς κεραυνούς πού ἔχει τό σπίτι τοῦ Π. Λεβίδου, εἰς τήν διασταύρωσιν ὁδοῦ Πατησίων καί λεωφόρου Ἀλεξάνδρας· θά σᾶς μείνη πάντα τό σπιτάκι πού βγάζετε ἀπό τά κουτιά τῶν γερμανικῶν παιγνιδιῶν καί μέ τό χρῶμα του.

Ἡμεῖς δέν ἠρχίσαμεν νά αἰσθανώμεθα διόλου, δέν ἐννοοῦμεν διόλου τήν γραμμήν· ἀπόδειξις ἡ βαρβαρογραφία τῆς τωρινῆς ἀρχιτεκτονικῆς γραμμῆς· ἡ νεκρική ἀκαμψία τῆς γλυπτικῆς γραμμῆς· ἡ παχύτης καί ξηρότης ἤ παραλυσία τῆς ζωγραφικῆς γραμμῆς· ἡ ἀναισθησία εἶναι πληρεστάτη· ὅπως εἰς ὅλα καί εἰς αὐτό αὐτοκολακευόμεθα, ἀλληλοκοροϊδευόμεθα. Καί τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς καί τῆς Γλυπτικῆς καί τῆς Ζωγραφικῆς καί τοῦ κάθε ἐπίπλου καί τοῦ κάθε τινός πού ἔχομεν τώρα,

τῶν πάντων αἱ γραμμαί καί τά πάντα εἶναι χονδροειδῆ ἀπομιμήματα τῆς Εὐρωπαϊκῆς αἰσθητικῆς. Τῶν ἁπαξαπάντων βάσις εἶναι ἡ *Εὐρωπαϊκή γραμμή.* Εἶναι ἀντιγραφή αὐτῆς καί ἀμαθής μάλιστα καί χονδροειδής μάλιστα καί βαναυσοτάτη μάλιστα καί μαλλιά κουβάρια μάλιστα. Καί ὄχι μόνον ἡ κάθε γραμμή, ἀλλά καί τό κάθε κτίριον ὅλον, ἕως καί αὐτό τό Γερμανοελληνοειδές Πανεπιστήμιον καί τό κάθε ἄγαλμα ὅλον καί τό κάθε ζωγράφημα ὅλον καί τό κάθε τί μας ὁλόκληρον, ἕως τήν τελευταίαν πτύχωσιν τοῦ κάθε παραπετάσματος καί τῶν κουρελικῶν πανιῶν τῶν νεκροφόρων, ἀπό τά μαρμαρόσπιτα πού ζῶμεν ἡμίνεκροι ἕως τά μαρμαρόσπιτα πού τρυπώνομεν νεκροί.

5

Ἴδωμεν λοιπόν τήν Εὐρωπαϊκήν αὐτήν Γραμμήν ποῦ ἐγεννήθη, τί εἶναι, διατί εἶναι ὅ,τι εἶναι καί διατί εἶναι ξένη καί δέν ἔχει καμμίαν θέσιν ἐδῶ, καί δέν στέκεται καί δέν χωνεύεται ἐδῶ, διότι εἶναι: *βάρβαρος.*

Οἱ Εὐρωπαῖοι, ἐννοῶ οἱ ἐντελῶς ἀνεπτυγμένης διανοίας καί αἰσθήσεως, πού ἔρχονται ἐδῶ, ὅ,τι αἰσθάνονται ἀπό τήν φύσιν μας, αἰσθάνονται καί ἀπό τήν πόλιν μας. Ὅπως ἀπό τήν φύσιν μας καταλαμβάνονται ἀπό ἕνα αἴσθημα ἐλαφρότητος, ἡδονῆς, χαρᾶς, διαθέσεως ἑορταστικῆς καί νεανικότητος καί τρέχουν εἰς τόν ἥλιον, ἄνδρες καί γυναῖκες, σάν πάπιες πού βγαίνουν ἐνθουσιασμέναι ἀπό τό νερόν, οὕτω καί ἀπό τήν πόλιν μας τήν ἡλιογελῶσαν καί λευκογελῶσαν, ἡ ψυχή των ἡ γεμάτη ἀπό εἰκόνας παχνιασμένων φύσεων καί καπνισμένων πόλεων, δέχεται μίαν ἐντύπωσιν ἁπλότητος, ἐλαφρότητος, χαρᾶς, τήν ὁποίαν ὅλοι διετύπωσαν εἰς τά βιβλία των. Ἀλλ' ὅ,τι δι' αὐτούς εἶναι λεπτόν, δι' ἡμᾶς εἶναι χονδρόν, τό κάθε τί των δι' ἡμᾶς εἶναι βαρβαρότης. Ὀφείλει νά εἶναι βαρβαρότης. Διότι ὁ Εὐρωπαῖος εἶναι φύσει βάρβαρος. Συνεπῶς βάρβαροι καί ὅλαι του αἱ ἐκδηλώσεις. Μή ταράσσεσθε παρακαλῶ ἀπό τώρα, διότι σᾶς πειράζω τούς εὐγενεῖς Εὐρωπαίους, μή παραλαμβάνετε εἰς τό φιλότιμον καί αὐτό τό ζήτημα. Ἡ Εὐρωπαϊκή φύσις εἶναι ἀγρία. Συνεπῶς ἄγριοι φύσει καί ὅλοι της

οἱ λαοί. Οἱ Εὐρωπαϊκοί λαοί, ἀγρίων φύσεων γεννήματα καί ἐξαισίους ἀγῶνας καταβάλλοντες καί ἄν πηδήσουν εἰς τόν οὐρανόν, δέν ἡμερώνουν καί δέν ἐξευγενίζονται εἰς 5 αἰῶνας, ὅπως δέν ἐξευγενίζεται ἕνας χωριάτης - ἀναλογία ἀκριβής - εἰς 5 ἡμέρας. Καί εἰς τά ἐξαιρετικά ἀκόμη ἄτομα - τάς μεγαλοφυΐας -τάς φωτολουομένας εἰς τήν Ἰταλίαν καί βυθιζομένας εἰς τό παλαιόν Ἑλληνικόν φῶς, διακρίνονται καθαρώτατα γραμμένα εἰς τά ἔργα των, ὅλα τά χαρακτηριστικά τοῦ ἀγρίου, τοῦ βαρβάρου, τοῦ Δαντείου, Σαικσπηρείου, Μιχαηλαγγελείου *θυμοῦ*, τοῦ ἀρχοντοχωριατισμοῦ, τοῦ πλήθους, τοῦ ὄγκου, τοῦ φόρτου, τοῦ παραζαλισμοῦ. Ἔλθωμεν λοιπόν νά ἴδωμεν τήν *Εὐρωπαϊκήν Γραμμήν.*

Ἡ Εὐρωπαϊκή Γραμμή εἶναι γέννημα φυσικόν καί μοιραῖον τῆς Εὐρωπαϊκῆς φύσεως. Ἐκεῖ γῆ μαύρη, γῆ βρεγμένη, παχεῖα, βαρεῖα. Ἐκεῖ ὁμίχλη, πάχνη, συννεφιά, βροχή, χιόνι, κρύον. Ἐκεῖ βουνά ἐπί βουνῶν, θυμωμένα, παλαίοντα, γιγαντιαῖα. Ἐκεῖ δάση δασῶν πυκνότατα· κάθε δένδρον, ὄγκος, δύναμις, ἀντοχή κάθε κλάδος ξύλινος. Ἐκεῖ κάθε ἄνθρωπος ἑκατονταδυνατώτερος διά νά ἀνθέξῃ. Κάθε σπίτι κλεισμένον, κάθε σῶμα τυλιγμένον. Κάθε σπίτι καίει κόκ, κάθε σῶμα καίει ἀλκόλ.

Ἀπό τόν οὐρανόν, τό χῶμα, τό βουνόν, τό φυτόν, τόν ἄνθρωπον, τό ἀλκόλ, τό κόκ, τό κρύον, τήν πάχνην, τήν ὁμίχλην, τήν καπνιάν, ἐγεννήθη φυσικά, μοιραῖα καί ἁρμονικά, ἡ Εὐρωπαϊκή Γραμμή.

Καί τό κάθε βουνόν, φυτόν, ζῶον, ἀνθρώπινον ὄν, κρύβει μέσα του, βαθειά, τήν ζωήν του - διά νά μή τήν χάσῃ - σκεπάζεται μέ τά βαρύτερα, ὀγκωδέστερα, θυμωδέστερα καί δυνατώτερα ἐξωτερικά φορέματα, ὑψώνεται μέ μίαν ἡράκλειον ἀγρίαν δύναμιν καί ὅλον τό σῶμα του καί ὅλον του τό πρόσωπον, ἐκφράζει δυνατώτατα καί τραγικώτατα: *θέλω νά ζήσω.* Καί ἐπάνω εἰς τό σῶμα καί τό πρόσωπον τό κλεισμένον καί ἐκφράζον δραματικώτατα τήν ὑπερένταcιν τῆς ἀντοχῆς, τήν θέλησιν τῆς ζωῆς μέ βουνά θυμωμένα, μέ ἀγριοχοίρους ὁρμῶντας, καί δένδρα μέ τρίχωμα ἀγριοχοίρων καί ἀνθρώπους μέ φόρεμα ἀρκούδας, ὅλα τά στοιχεῖα ἐξηγριωμένα, ἐφορμοῦν ραβδίζοντα, μέ κατακλυσμούς βροχῶν, καταρράκτας χαλαζῶν, ποταμούς

χιόνων, καταιγίδας νεφῶν καί ἀνέμων περισειόντων καί περιδιπλούντων· ξηρᾶς καί θαλάσσας, συνταρασσομένας καί μυκωμένας είς τό λυπηρόν ὁμιχλόφως.

'Ο ἄνθρωπος καί ἐκεῖ γέννημα τῆς φύσεως, ὅμοιος μέ τήν φύσιν του, εἶναι εἰκών καί ὁμοίωμα αὐτῆς μοιραῖον, ἠναγκασμένον νά ἐναρμονισθῆ διά νά ζήση. Ἐκφράζει ἑαυτόν δι' ὅλων τῶν ἐκδηλώσεων τῆς ζωῆς του, ἐκφράζει αὐτήν ἥτις τόν πλάττει καί τόν κρατεῖ πειθήνιον ἐπί ποινῆ θανάτου. Ὅλη λοιπόν ἡ ἀγωνία τῆς ὑπάρξεως, ὅλη ἡ ταραχή, ὅλος ὁ ἀγών τῆς ἀντοχῆς, ὅλον τό *struggle for life* - ἀγωνίζομαι ὑπερανθρώπως κάθε ἡμέραν, ἀπό τό πρωΐ ἕως τό βράδυ, διά νά φάγω, καύσω καί μή πεθάνω τό βράδυ -γράφεται καθαρώτατα, είς ἁπαξαπάσας τάς ἐξωτερικεύσεις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος, ἀπό τῶν γραμμάτων καί τῶν τεχνῶν καί ὅλων τῶν ἐκφράσεων τῶν μεγαλοφυϊῶν εἴτε είς τήν 'Αρχιτεκτονικήν, εἴτε εἰς τήν Ζωγραφικήν, εἴτε είς τήν Γλυπτικήν, εἴτε είς τήν Φιλολογίαν εἰς τά πάντα μέχρι τῶν ἐλαχίστων καί εἶναι ἁρμονικώτατος πρός τόν ἐξωτερικόν κόσμον.

'Ο δυνάμενος νά μελετήση, ἀναλύση, γεωλογικῶς, φυτικῶς, αἰσθητικῶς, νά ζωγραφίση τάς Ἄλπεις καί νά δώση τήν χαρακτηριστικήν εἰκόνα των, φύσιν χωμάτων, γραμμῶν, φυτῶν, χρωμάτων, θά ἔδιδε συγχρόνως τήν χαρακτηριστικήν εἰκόνα τῆς ψυχῆς τοῦ Εὐρωπαίου, τήν οὐσιώδη αἰσθητικήν ὁλοκλήρου τῆς Εὐρώπης, ἡ ὁποία ἄν καί διαφέρουσα φυσικῶς κατά τάς λεπτομερείας κατά τόπους, εἶναι μία κατ' οὐσίαν καί οὔτε αὐτή ἡ 'Ιταλία δύναται νά ἀποσπασθῆ, οὔτε αὐτή ἡ φωτεινή 'Ιταλία, - ἡ τόσον πλησίον μας - ὅπου ἐσπάρη καί ἐφυτεύθη ἀκόμη καί τόσον ἑλληνικόν αἷμα.

Καί ἡ αἰσθητική αὐτή ἡ μία, εἶναι μία καί είς τήν γραμμήν. Καί ἡ γραμμή αὐτή εἶναι ἄξεστος, χονδρή, συνταραγμένη, δυνατή, ἀγρία, ἐξωτερίκευσις ἀγρίων δυνάμεων καί παθῶν, ὅπως ἡ φύσις ἡ ὁποία τήν ἐπιβάλλει καί τήν ὁποίαν ἐκφράζει, εἶναι ὁ *βάρβαρος*. Καί ἡ γραμμή αὐτή εἰς τό ἀμυδρόφως, πεπλωμένη μέ ὁμίχλην, ἐνδυμένη μέ καπνιάν, σχηματίζει ἀορίστους, μαλακούς, ἀμυδρούς, ὄγκους ἁρμονικούς.

Καί ἡ γραμμή αὐτή δέν ἔχει τίποτε νά κάμη μέ ἡμᾶς, καί ἡ

γραμμή *αὐτή δεν χωρεῖ ἐδῶ*, μεταφερομένη ἐδῶ, ἀπογυμνουμένη, κτυπουμένη ἀνηλεῶς ἀπό τό θεῖον φῶς τό μασκαρεῦον, τό φονεῦον κάθε τι ξένον, εἶναι *ἀποτρόπαιος*.

6

Περιέλθετε τώρα ὅλην τήν πόλιν, ἀφήσατε τήν ψυχήν σας νά γεμίση ἀπό ὅλους αὐτούς τούς ἀποτροπαίους εἰς τό φῶς ὄγκους, ἀπό τό *πλῆθος* τῶν γραμμῶν εἰς κάθε κτίριον, ἀπό τήν σύγκρουσιν τῶν γραμμῶν, νά τῆς καθίσουν ὅλοι οἱ ὄγκοι, νά τήν ζαλίσουν ὅλαι αἱ γραμμαί.

Καί πηγαίνετε ἔπειτα νά σταθῆτε ἐμπρός εἰς τάς οἰκίας τοῦ ἀρχιτέκτονος Μεταξᾶ· εἰς τήν Λεωφόρον 'Αμαλίας τήν οἰκίαν Πάλλη ἐμπρός εἰς τό σπίτι του ἐπί τῆς ὁδοῦ Κανάρη. Αἰσθάνεσθε ἕνα αἴσθημα ἀνακουφίσεως, νοήσεως, εὐχαριστήσεως· σᾶς ἀνακουφίζει ἡ ἁπλογραμμία, ἡ σχετική ἁπλότης, τάξις, ἁρμονία, εὐγένεια, λεπτότης· διότι βλέπετε ἕν ἁπλοῦν πρόσωπον, τό ὁποῖον ἔχει τά μάτια του καί τά αὐτιά του εἰς τήν θέσιν των, ἕνα πρόσωπον γνωριμώτερον, σεμνόν, ἁπλοῦν, μειδιῶν, τό ὁποῖον γεννᾷ τήν εὐχαρίστησιν, γεννᾷ τήν συμπάθειαν. Διότι ὁ ἀρχιτέκτων Μεταξᾶς εἶναι πρῶτος τῶν τωρινῶν ξενοπαλαβῶν τσούσηδων τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, πού ἁπλοποιεῖ κάπως τό εὐρωπαϊκόν σπίτι, πού πλησιάζει περισσότερον εἰς ἑλληνοειδῆ μορφήν, ἁπλοποιεῖ τήν Εὐρωπαϊκήν γραμμήν, ἡμερώνει, γαληνεύει, ἁρμονίζει αὐτήν περισσότερον εἰς τό πρόσωπον τοῦ κτιρίου. Τό πρόσωπον τοῦ κτιρίου του, φεύγει περισσότερον κάθε ἄλλων ἀπό τήν εὐρωπαϊκήν γραμμήν, τεῖνον μᾶλλον πρός τήν συγγένειαν μέ τήν ἑλληνικήν φύσιν, μολονότι καί αὐτό ὁλόκληρον εὐρωπαϊκόν. Δι' αὐτό σᾶς ἀρέσει ἀσυναισθήτως. Διότι ἔχετε ἔμφυτον μέσα σας, φυσικώτατα καί ἁπλούστατα καί ἀναγκαστικώτατα, τήν φυσικήν αἴσθησιν τῆς ἑλληνικῆς γραμμῆς.

Διά τοιούτων αἰσθητικῶν ζητήσεων, μελετῶν, ἀντιθέσεων, συγκρίσεων, θά ἐννοήσετε ὅτι ὅλα αὐτά τά πλήθη, ὅλοι αὐτοί οἱ ὄγκοι τῆς Εὐρωπαϊκῆς 'Αρχιτεκτονικῆς πού ἔφερον ἐδῶ, εἶναι ἀποτρόπαιοι. Εἰς τήν μελέτην τῆς ἀρχιτεκτονικῆς θά τούς

ἴδωμεν ἀναλυτικῶς τί εἶναι καί τί πρέπει νά εἶναι καί πῶς εἶναι δυνατόν νά γίνουν ὅπως πρέπει οἱ ὄγκοι καί αἱ γραμμαί. Ἡ τωρινή γραμμή τῆς ἀρχιτεκτονικῆς δέν ἔχει θέσιν ἐδῶ, ὅπως καί ὁλόκληρον τό Εὐρωπαϊκόν σπίτι.

Καί ὅ,τι εἶναι εἰς τήν ἀρχιτεκτονικήν εἶναι καί εἰς τήν γλυπτικήν. Διά νά τό ἰδῆτε, συγκεντρώσατε ὅλα τά ἔργα τοῦ Θωμοπούλου, τοῦ ὁμολογουμένως προσπαθοῦντος νά λυγίση τήν γλυπτικήν γραμμήν, τῆς σάν κρύον πτῶμα ξηρᾶς τωρινῆς γλυπτικῆς, νά ζωντανεύση τήν ὕλην. Συγκρίνατε ὅλα του πρός τό ἕν ἁπλούστατον ἔργον ἀνθρώπου κοινοτάτου, ὁ ὁποῖος μέ τήν μεγάλην του φιλοπατρίαν μόνον ἀνῆλθεν εἰς τό εὐγενέστερον Πάνθεον τῶν εὐεργετῶν - τόν Βασάνην. Θά ἰδῆτε ποῖαν αἰσθητικήν ἀποκρουστικότητα, ποῖον πλήγωμα ματιῶν θά δεχθῆτε ἀπό ὅλα τά βαρβαρώτατα ἀπομιμήματα, βαρβαρώτατα κατά τήν ἰδέαν, τήν αἰσθητικήν τῶν παθῶν καί ὅλην τήν μορφήν -ἰδέτε τήν «Αὐτοθυσίαν», εἶναι τό Γλυπτικόν ἀδέλφι τοῦ κτιρίου τοῦ ᾿Αρσακείου - καί ποίαν συμπάθειαν ἀπό τήν καθαράν, ἁπλῆν, γλυκυτάτην, εὐγενεστάτην γραμμήν τοῦ Βασάνη.

Καί ὅ,τι εἶναι εἰς τήν Γλυπτικήν, εἶναι καί εἰς τήν Ζωγραφικήν. Παραβάλετε τήν ζωγραφικήν γραμμήν τῶν ὅλων μέχρι τοῦδε ζωγραφημάτων, δηλαδή τήν τωρινήν *πάστα - γραμμήν* αὐτῶν ἀκόμη τῶν λεπτομερῶν καί δυσανατοσχεδιασμένων ἀντιγραφῶν ἀρχαίων μνημείων τοῦ Φωκᾶ, πρός τήν ἐσωτερικήν πύλην τοῦ Παρθενῶνος τοῦ ᾿Αννίνου - ἕνα στιγμιαῖον χρωμοσχεδίασμα -καί πρός τά ἄνθη αὐτοῦ, θά ἰδῆτε συγχρόνως τήν διαφοράν καί τήν τωρινήν νεκρότητα, ἀπάθειαν, ἀσυγκινησίαν καί χόνδρωσιν τῶν τωρινῶν ματιῶν· σημειωτέον δέ ὅτι ὁ Φωκᾶς εἶναι σχεδιαστής δυνατός.

Τό ζήτημα ἐδῶ εἶναι, νά πεισθῆτε πρῶτον, ὅτι ἄλλη εἶναι ἡ Εὐρωπαϊκή φύσις, ἄλλη ἡ ῾Ελληνική. Ἑπομένως ἄλλη ἡ Εὐρωπαϊκή Γραμμή, ἄλλη ἡ ῾Ελληνική, ὅτι δέν εἶναι δυνατόν νά παρουσιασθῆ, νά σταθῆ ἐδῶ. Ἡ ῾Ελληνική γραμμή, παραβαλλομένη πρός τήν Εὐρωπαϊκήν, εἶναι ὅπως ἕνας ὡραῖος πάνθηρ μέ μίαν καμήλαν. Καί εἶμαι ὑπερβέβαιος ὅτι μόλις σᾶς ἀφαιρέσω τήν περιφρόνησιν πού ἔχετε πρός κάθε τι ἑλληνικόν

καί ἐξαιρετικῶς πρός τήν Ἑλληνικήν γῆν, καί στραφῆτε ἐξετάζοντες, θά ἀντιληφθῆτε αὐθωρεί τήν ἀσύγκριτον ὑπεροχήν καί εὐγένειαν τῆς ἑλληνικῆς φύσεως καί γραμμῆς· διότι εἶναι ἀδύνατον ἄνθρωποι ζωγράφοι καί γλύπται καί ἀρχιτέκτονες, τῶν ὁποίων τά κύρια ὄργανα εἶναι τά *μάτια*, νά μή ἰδῆτε ἁπλῶς, νά μή διακρίνετε τήν *ἡμέραν ἀπό τήν νύκτα* καί νά μή πεισθῆτε ὅτι ἡ φύσις σας εἶναι ἡ λεπτοφυεστέρα πάσης ἄλλης, ὅτι σεῖς οἱ ἴδιοι, καρποί φυσικοί αὐτῆς, εἶσθε οἱ λεπτοφυέστατοι τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς καί ὅτι μελετῶντες τήν φύσιν σας καί τηροῦντες καί λατρεύοντες καί πιστεύοντες τήν φυσικήν σας ὑπεροχήν, ἀφίνοντες τήν ψυχήν σας ἐλευθέραν νά δημιουργηθῇ ὅ,τι χαρίεν καί λεπτόν βλέπετε, εἶναι ἀδύνατον νά μή δημιουργήσετε ὡραίας Τέχνας.

Βάσις λοιπόν θά εἶναι, ἡ ἑλληνική αἰσθητική, τήν ὁποίαν θά ζητήσετε πρῶτον, ἀπό τήν φύσιν, ἡ Ἑλληνική Γραμμή. Καί τῆς Ἑλληνικῆς Γραμμῆς πρῶτα χαρακτηριστικά εἶναι ἡ διαυγεστάτη γραφή καί ἡ ὑπερτάτη ἁπλότης, ἁπαλότης.

Τήν γραμμήν αὐτήν, εἰς ἄλλας μελέτας, θά τήν ἴδωμεν καί θά τήν ἀναλύσωμεν παντοῦ εἰς ὅλας τάς φυσικάς ἐκδηλώσεις τοῦ Ἕλληνος πάσης ἐποχῆς καί εἰς τήν ἀρχαίαν Τέχνην· διότι ἀνάγκη νά προσπαθήσωμεν ὅλοι μας νά ὁρίσωμεν τά χαρακτηριστικά της ὅλα σαφῶς.

Καί ἡ Γραμμή ἐξ ὅλων τῶν ἄλλων ἐκδηλώσεων εἶναι ἡ χαρακτηριστικωτέρα ἰδιότης τῆς ἰδικῆς μας Φύσεως, Τέχνης, Ψυχῆς, ἡ πρωτίστη μας δύναμις, ἡ περισσότερον ὅλων μας τῶν ἄλλων ὑπεροχῶν ἀνέφικτος, εἰς κάθε ἄλλον λαόν.

Λαός ὅστις νά ἔγραψε τήν ἑλληνικήν γραφήν τῆς γραμμῆς, δέν ὑπῆρξεν ἕως τώρα οὐδείς. Καί οὐδείς ἄνθρωπος μή Ἕλλην. Διά τόν Ἕλληνα, αὐθωρεί διακρίνεται τοῦ βαρβάρου ἡ χείρ, εἰς κάθε ξένον καλλιτέχνημα. Παραδέχομαι ὅτι εἶναι δυνατόν νά ὑπάρξουν λαοί, οἱ ὁποῖοι νά ἀνέβουν εἰς τήν Σελήνην. Ἀλλά νά γράψουν τήν γραφήν αὐτήν, μή ὄντες γέννημα καί θρέμμα τῆς γῆς αὐτῆς ἐδῶ, ποτέ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων. Ἔχω μάλιστα τόσην πεποίθησιν ὥστε δανειζόμενος ἀπό τόν Heine τό πεῦκον του - πεῦκον ἦτο τό δένδρον πού ἐξερρίζωσε; θά τό ἐβουτοῦσα εἰς τό στῆθος τοῦ Πεντελικοῦ καί θά τό

ἔγραφα μέ μαρμαρόχρωμα εἰς τόν 'Αττικόν οὐρανόν, ἤ μᾶλλον ἐπειδή μέ τό γερμανικόν του πεῦκον τά γράμματα θά ἐγίνοντο Γοτθικά, θά ἐπροτίμων νά κόψω ἕνα λιγυρόν κυπαρίσσι καί ὑγραίνων τήν αἰχμήν του εἰς τόν ἄργυρον τοῦ Σαρωνικοῦ νά ἀργυροχαράξω εἰς τόν σμαράγδινον θόλον: *Ἡ Γραμμή εἶναι Ἑλληνίς.*

'Ελεύθερα λοιπόν πρέπει νά ἀναβλύση ἀπό τήν φύσιν μας καί ἀνεμπόδιστα ἀπό τήν ψυχήν μας καί περιφρονητική κάθε ἄλλης ξένης γραμμῆς, ἡ ἑλληνική, διά τήν Ζωγραφικήν, Γλυπτικήν καί 'Αρχιτεκτονικήν, διά κάθε γραμμογραφίαν μας, γράφουσα ὁλόκληρον τόν ἐξωτερικόν μας κόσμον, ἐν πλήρει ἁρμονία πρός αὐτήν.

Καί διά νά τελειώσω μέ μίαν εἰκόνα ζωηράν καί ἀκριβῆ, τῆς λεπτῆς γραφῆς τῆς ἑλληνικῆς γραμμῆς. Ζητήσατε εἰς τήν 'Εθνικήν Βιβλιοθήκην ἕνα ὡραιογραμμένον Βυζαντινόν χειρόγραφον, ἀργυρογραμμένον ἤ χρυσογραμμένον. Καί ζητήσατε τῶν αὐτῶν ἤ καί πολύ πολύ μεταγενεστέρων χρόνων, ἕνα χειρόγραφον Γοτθικόν ἤ ὅ,τι ἄλλο ἀποτύπωμα γραφῆς. Πᾶσα ἐκδήλωσις εἶναι ἰσοδύναμος καί σύμπασαι αἱ ἐκδηλώσεις μιᾶς φυλῆς ἑνός λαοῦ, εἶναι ἕνα πρᾶγμα. Θά ἰδῆτε ζωντανώτατα ὅλην τήν ἀπόστασιν χιλιάδων λευγῶν τῆς λεπτοτάτης καί εὐγενεστάτης φύσεώς μας ἀπό τήν Εὐρωπαϊκήν καί κάθε ἄλλην θηριωδίαν, ποία διαφορά ὑπάρχει μεταξύ τῆς ἀργυροχρύσου αἰθεριογραφίας μας καί τῆς διά σπασμένων ποδιῶν καρεκλῶν Γοτθογραφίας. Τήν γραφήν αὐτήν, τήν μητέρα τῶν ζαλιστικῶν ἀραβουργημάτων, θά τήν εὕρετε εἰς τήν ζωγραφικήν τῆς ἐκκλησίας μέ τήν αὐτήν αἰθεριότητα καί ἀσφάλειαν γραμμένην, ἐπί ὅλων τῶν ζωγραφικῶν ὑφασμάτων, ὅπως καί τήν ὅλην ἑλληνικήν γραμμογραφίαν. Τήν γραφήν αὐτήν θά τήν εὕρετε, ὡς εὐγενῆ προσπάθειαν, ὁμοίαν εἰς εἰκόνας τινάς τοῦ Ράλλη, εἰς τόν Γύζην ὁλόκληρον. Καί τήν Βυζαντινήν αὐτήν γραμμήν θά τήν εὕρετε ταυτόσημον εἰς τήν γραφήν τοῦ 'Αννίνου· εἶναι ἡ ὑπερτάτη γραφή τῆς σαφηνείας, λεπτότητος, ἁπλότητος, ζωῆς καί αἰθεριότητος. Εἶναι, ἡ μία εὐγενεστάτη ἀνθρωπίνη γραφή, τῶν ἀρχαίων μας μαιάνδρων εἰς τό παραδείσιον ἡμῶν φῶς.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΧΡΩΜΑ

7

Ὅπως διά τήν ζήτησιν τῆς *Ἑλληνικῆς Γραμμῆς*, ἥτις ἀποτελεῖ τήν πρώτην Ἰδέαν μιᾶς ἐκρήξεως *Ἑλληνικῆς Αἰσθητικῆς*, τίθεται ὡς βάσις οὐχί Τέχνη τις οἱαδήποτε, οὔτε αὐτή ἡ Ἀρχαία μας Τέχνη, ἀλλά ἡ Φύσις, ἡ Γῆ, ὅπως τήν βλέπομεν γύρωθεν ἡμῶν, οὕτω καί διά τό ΧΡΩΜΑ. Καί ὅπως διά τήν Γραμμήν ἐξέλεξα ὡς σημεῖον παρατηρήσεως τόν κάτωθεν τῆς Ἀκροπόλεως ναΐσκον τοῦ Ἁγ. Δημητρίου καί τήν δεξιόθεν αὐτοῦ χαραχθεῖσαν μόλις ὁδόν τήν ἀνιοῦσαν πρός τήν Πνύκα, διά τό κοντινώτατον καί πανοραματικώτατον, οὕτω καί διά τό Χρῶμα. Καί ὅπως διά τήν Γραμμήν οὕτω καί διά τό Χρῶμα ἐφιστῶ τήν προσοχήν ἐπί τῶν γραμμῶν αὐτῶν τῶν Ζωγράφων, Γλυπτῶν, Ἀρχιτεκτόνων καί Μουσικῶν, ὅλων τῶν Καλλιτεχνῶν, καί κάθε φιλοτεχνοῦντος, καλλιτεχνοῦντος ἀνθρώπου.

Ἀνέλθετε λοιπόν πάλιν ἐκεῖ διά νά ξεμουδιάσετε καί τά μέλη σας. Ἀφεθῆτε πάλιν εἰς τήν θέαν τῆς Φύσεως, ζητοῦντες τώρα νά αἰσθανθῆτε καί νά ἐννοήσητε τό *Φυσικόν Χρῶμα.* Διά νά ἰδῆτε αὐτό καί τήν αἰθεριότητά του, παρατηρήσατε πάλιν καί πρῶτον τήν Γῆν. Εἶναι ἐλαφροτάτη. Παρατηρήσατε τό Φαληρικόν πεδίον. Βλεπόμενον ὑψηλόθεν δίδει τήν ἰδέαν, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νά ἔχη πάχος περισσότερον ὀλίγων δακτύλων. Κάμνει τήν ἐντύπωσιν λεπτοφυοῦς ἁπλωμένου ὑφάσματος· ὁ φυτικός του κόσμος εἶναι μόλις μία ἰδέα· εἶναι σάν χνοῦς γυναικείου μύστακος. Διά νά ἰδῆτε ζωηρότατα τήν λεπτότητα αὐτήν, ὅταν εὑρεθῆτε εἰς τό Παλαιόν Φάληρον παρατηρήσατε τό σάν βαρύ ὄνειρον κακοστομαχισμένου Καραθανασσοπούλειον Ἀκταῖον, τό θεόκλειστον σάν βαρυποίνων καταδίκων φρούριον. Νομίζει κανείς, ὅτι θά τό βουλιάξη τό Φάληρον· ἀπορεῖ αἰσθητικῶς πῶς εἶναι δυνατόν τόσον λεπτή βάσις, τόσον λεπτή

Γῆ, νά βαστάζη τόσον ὄγκον, τόσον βάρος. Παρατηρήσατε τά... *Βουνά* ἐλαφρότατα, ἐλαστικώτατα, συστέλλονται, διαστέλλονται, ὑψώνονται, χαμηλώνουν μεγαλώνουν, μικραίνουν, κινοῦνται, περπατοῦν, πηγαινοέρχονται. Τά Βουνά τῆς Αἰγίνης ἔρχονται ἐνίοτε εἰς τό Φάληρον. Ὁ Ὑμηττός τό πρωΐ φεύγει μακράν· συνήθως φαίνεται ἀπέχων δύο βήματα· περί τά βασιλεύματα καταφθάνει εἰς τό Ζάππειον· τό χέρι μας ἀσυναισθήτως σηκώνεται νά τοῦ θωπεύση τήν πλάτην. Ὅλη ἡ γύρωθέν μας Φύσις, ἡ γηίνη ὕλη, χρωμάτων, πετρῶν, λόφων, βουνῶν, εἶναι τόσον λεπτόγραμμος καί λεπτόχρους σάν ἐάν Ἀριστοτέχνης Ζωγράφος ἐξῆγεν ἀπό ἕνα φυσικόν τελειότατον τοπίον τό οὐσιῶδες του γραμμικόν καί χροϊκόν κάλλος καί συνέθετεν ἕνα μουσικόγραμμον καί ἡδονόχρουν ἀερογράφημα. Εἶναι μία εἰκών Ἰδανική σάν ἑτοίμη νά ἐξαφανισθῇ· ἕνα ἴνδαλμα σάν τά ζωγραφικά καί γλυπτικά ἰνδάλματα, τά ὁποῖα δημιουργεῖ ὁ ἐνθουσιῶν νοῦς τῶν Ποιητῶν καί τά πετᾶ ἀπέναντί των καί τά βλέπουν, τά ζωγραφίζουν, τούς ὁμιλοῦν καί τά ὑμνοῦν. Ὑπάρχουν καί δέν ὑπάρχουν. *Εἶναι καί δέν εἶναι. Δέν εἶναι καί τά βλέπουν.*

Ἕνα τοιοῦτον φάντασμα εἶναι πυκνούμενον, ἀραιούμενον, φαινόμενον ζωηρά ἤ ἀμυδρά, κινούμενον, πλησιάζον, μακρυνόμενον, χιλιοτρόπως μορφοποιούμενον, ἑκατομμυριοτρόπως χρωματιζόμενον, ἐξαερούμενον, αἰσθητικῶς ἕτοιμον κάθε λεπτόν νά χαθῇ. Ὁ θεατής, ὅσον συνειθισμένος καί ἄν εἶναι, δέ χορταίνει ποτέ του, θέλει νά βλέπη ἀδιακόπως, καί βλέπων νομίζει κάθε στιγμήν, φοβεῖται διαρκῶς, τρέμει κάθε φοράν καί ὅλην τήν ὥραν, ὅτι ἡ ὀπτασία θά φύγη, θά χαθῇ σάν Φαντασίας πλάσμα ἄϋλον: Εἶναι Γῆ αἰσθητικῶς Ἄϋλος. Πετρώματα, βραχώματα, λοφώματα, Βράχοι, Λόφοι, Βουνά - φαντασθῆτε τί χώματα, τί λίθοι, τί βάρη, τί ἑκατομμύρια τόννοι ὕλης εἶναι ἕνας λόφος Φιλοπάππου, ἕνας Λυκαβηττός - εἶναι σάν μάγουλα παιδιοῦ φουσκωμένα αὐλοῦντα, σάν παιγνιώδεις πολύχροαι φοῦσκαι ἱστάμεναι εἰς τόν ἀέρα. Ὅλα τά χώματα, ἀπό τῶν χαμηλοτάτων ὑγρῶν ἄμμων τῶν ἀκτῶν ἕως τῶν ὑψηλοτάτων ξηρῶν βράχων Ὑμηττοῦ καί Πεντελικοῦ καί Πάρνηθος, εἶναι ἐλαφρά σάν *Σύννεφα*. Παρατηρήσετε τόν

'Υμηττόν: εἶναι πλησίον ὁλόκληρος· ὁλόκληρος ἐμπρός μας, ἐμπρός εἰς τά πόδια μας, ἐπάνω εἰς τό στῆθος μας, ἐμπρός εἰς τά μάτια μας καί ὅμως αἰσθητικῶς δέν μᾶς κάμνει τήν ἐντύπωσιν ΒΟΥΝΟΥ. Κάθε ἄλλο· τό θέλει κανείς· τό ζητεῖ· εἶναι τό γλυκό βουνό τοῦ κλέφτου· τό ἀγαπᾶ· τό ἀποχωρίζεται μέ λύπην, εἶναι τό κλέφτικον: *ἔχετε γειά γλυκά βουνά.*

Ὦ! δέν μᾶς βαρύνει οὔτε τόσον ὅσον ἡ παραμικροτέρα μας στενοχωρία, ἡ ὁποία μᾶς πλακώνει ἀμέσως τό στῆθος τοὐναντίον μάλιστα μᾶς τήν πέρνει ἀμέσως· δέν μᾶς ἐμποδίζει διόλου εἰς τίποτε, κατά τίποτε· δέν παράγει τήν ὑλικήν αἴσθησιν ἐμποδίου, διά νά κινήση τήν περιέργειαν νά ἰδῆ κανείς τί εἶναι ὄπισθέν του· δέν ἐπιθυμεῖ κανείς ποτέ νά ἀπεσύρετο διά μίαν στιγμήν. Εἶναι σάν ἕνα ὕφασμα ἀραχνοϋφέστατον, σάν τά Βυζαντινά μας ὑφάσματα τῶν Πατρῶν, πού ἕνα ὁλόκληρον γυναικεῖον φόρεμα ἐχωροῦσεν εἰς ἕνα καρύδι· κάτι ὀλιγώτερον ἀπό ἕνα ὕφασμα· δέν παράγει τήν αἴσθησιν οὔτε τοῦ φανταστικωτέρου μεταξίνου πεπλώματος· δέν ἔχει οὔτε τήν ὑλικήν σύστασιν νέφους· δέν παράγει οὔτε νέφους τήν αἰσθητικήν ἀντίστασιν. Ἡ ὀπτική ἀκτίς δέν κτυπᾶ πουθενά, εἰσδύει εἰς τό σῶμα του ἡδονικά καί μένει. Γίνεται αἰσθητός, *φαίνεται* σάν ἀήρ ὀλίγον ὑλικώτερος τοῦ οὐρανίου ἀέρος· ἴσως μόλις ὀλίγον πυκνότερος· τό σῶμα του καί ἡ γραμμή του κόπτουν μόνον τήν μονοτονίαν τοῦ οὐρανίου ἀέρος καί τοῦ οὐρανίου χρώματος, δι' ἄλλου ἀέρος καί χρώματος ἄλλου. *Εἶναι καί εἶναι σάν νά μήν εἶναι.* Εἶναι μόνον 'Ηδονικόν Φῶς. - 'Αφήσετε, ἀφήσετε τάς 'Ελληνικάς ἀηδίας, τά λωβιασμένα, τά σάπια αἰσθήματα πού σᾶς κάμνουν νά κλείετε σφικτά τά μάτια σας μόλις σᾶς εἰπῆ ὁ πλαγινός σας νά κυττάξετε τίποτε, μόνον καί μόνον διότι σᾶς τό εἶπεν ἄλλος· οὔτε ὁ ἄλλος ἔκαμε τόν 'Υμηττόν, οὔτε ὁ ἄλλος ἔκαμε τά μάτια του, καί αὐτά θά λυώσουν αὔριον καί οὔτε σημαίνει τίποτε τό ὅτι *ἔτυχεν* ὁ ἕνας μας νά ἰδῆ ἤ νά εἰπῆ ὅ,τι δέν εἶδεν ἤ ὅ,τι δέν εἶπεν ὁ ἄλλος, βάλετε ὀλίγον θειάφι εἰς αὐτούς τούς ψωροπροφήτας, πού δεικνύουν μόνον σᾶς λυπηρότατα κωμικούς, σάν ψωριασμένα κοτοπούλια σέ βρεμμένον σούρπωμα φθινοπωρινοῦ κοτερικοῦ. Καί πηγαίνετε, πηγαίνετε, πηγαίνετε νά τόν ἰδῆτε περί τά βασιλεύματα ὅταν

τοῦ παίζουν Μουσικήν ἀπό τό Ζάππειον. Εἶναι αἰσθητικῶς ἁπαλότερος ἡδονικώτερος τῆς Μουσικῆς.

Αὐτός καί ὁλόκληρος ὁ Γήινος Γραμμικός καί Χροϊκός Χορός, ὁ ὑμνῶν τήν Δόξαν τοῦ Παγκάλου Τρελλοθεοῦ τῆς Ἑλλάδος. Ὑψώματα, βραχώματα, κολπώματα, λοφώματα, βουνώματα, βουνά φωτανθισμένα ὅλα, ἀνεβαίνουν, ἀνεβαίνουν ὡραιότατα καί ὅλαι των αἱ Γραμμαί μέ Ἀφροδίσεια νῶτα καί ὤμους καί λαιμούς σάν Νύμφαι ἐαροντυμέναι φθάνουν, θίγουν τόν οὐρανόν, ἀποτελοῦσαι τόν ἡδονικώτατον Χορόν, ἀνατείνουν τόν Χροϊκόν Στέφανον τῶν κεφαλῶν των - ἕνα ἀγλαώτατον, ἱλαρώτατον, ἐαρινώτατον, μυριώτατον, μυριοπέταλον ἀνθόχρωμα, ἕνα *θυμαρόεν*, θυμιατόεν πνεῦμα - πρό τῶν ποδῶν τοῦ Ὑπερτάτου ΝΑΟΥ τῆς Οἰκουμένης, ὅστις μέ τά λαμπρόφωτα, φλογόχρυσα φορέματά τους, λέγει, εὐγνωμόνως τό *Χαῖρε* εἰς τόν ἀποσυρόμενον Βασιλέα τοῦ Κόσμου, Βασιλέα Βασιλέων Γαιῶν καί Οὐρανῶν: ΗΛΙΟΝ. Ἀποκαλυφθῆτε καί σταθῆτε μίαν στιγμήν μέ ὅλα σας τά αἰσθητήρια εἰς προσοχήν καί παρατηρήσετε τά θεῖα *Φαινόμενα*, ὅταν ὅλα Σεραφειμικώτατα μελωδοῦν τό ΧΑΙΡΕ. Εἶναι ὅλα ρυθμικώτερα τῶν ρυθμῶν τῆς Μουσικῆς, ἐλαφρότερα τῶν ἤχων - ἀϋλότερα, ἡδονικώτερα, μελωδικώτερα τῶν ἡδονικωτέρων καί μελωδικωτέρων ἤχων.

Ἡ Α·Υ·ΛΟΤΗΣ αὐτή τῆς ἐπιφανείας τῆς κοσμικῆς Ὕλης, τοῦ Φυσικοῦ χρώματος, δέν εἶναι δυνατόν παρά νά εἶναι ἡ θεμελιώδης Ἰδέα, ἡ θεμελιώδης Βάσις, ἡ ἀναπότρεπτος ΑΝΑΓΚΗ, πρός τήν ὁποίαν θέλουσαι καί μή θέλουσαι θά συμμορφωθοῦν ὅλαι αἱ ΧΡΩΜΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ. Εἰς τήν Φυσικήν αὐτήν Βάσιν, στηριζόμενος ὁ Νοῦς θά δημιουργήση τό εἶδος τοῦ τεχνητοῦ χρώματος, *τό εἶδος τῆς χροϊκῆς ἐπιφανείας*, τό εἶδος τῆς χρωματογραφίας, πρωτίστως εἰς τήν Ζωγραφικήν, Γλυπτικήν, Ἀρχιτεκτονικήν καί εἰς ἁπάσας τάς διακοσμητικάς τέχνας ἀπό τῆς τοιχογραφίας καί ἐπιπλογραφίας, μέχρις ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν ἀντικειμένων τῆς Ζωῆς.

Καί ἡ *Ἀϋλότης* αὐτή εἶναι τό πρῶτον χαρακτηριστικόν τοῦ Ἑλληνικοῦ Χρώματος. Καί μόνον αὐτό θά ἤρκει νά ἐπιφέρη ὡς συνεπείας διά τό τεχνικόν χρῶμα ἕνα πλῆθος ἄλλων χαρακτηριστικῶν, περί τῶν ὁποίων δέν πρόκειται ἐδῶ. Ἤτοι

καί ἀμυδρῶς ἐδῶ φαίνονται τά πάντα ἀϋλότατα: Ἰδού ἡ Ἀνάγκη τῆς λειοτάτης ζωγραφικῆς ἐπιφανείας. Τό φυσικόν Χρῶμα φαίνεται ἀϋλότατον: Ἰδού ἡ Ἀνάγκη τοῦ ἀραιοτάτου, αἰθεριωτάτου, ἀϋλοτάτου ζωγραφικοῦ χρώματος. Καί ἐδῶ ἀραιότης, ξηρότης, ἀνυπαρξία ἀέρος, δηλαδή διαυγεστάτη γραφή τοῦ Χρώματος, δηλαδή: *Σαφήνεια*. Καί ἐδῶ τό *Πᾶν Φῶς*: Ἰδού ἡ Ἀνάγκη τῆς ὑψίστης φωτεινῆς χροϊκῆς κλίμακος. *Φῶς*: Ἰδού ἡ Ἀνάγκη τοῦ φωτεινοτάτου Χρώματος. *Φῶς*: Ἰδού ἡ Ἀνάγκη τῆς ἑνότητος τοῦ Χρώματος. *Φῶς*: Ἰδού ἡ Ἀνάγκη τῶν ὀλίγων χρωμάτων. *Φῶς*: Ἰδού ἡ Ἀνάγκη τοῦ σχεδόν *ἑνός* χρώματος. *Φῶς*: Ἰδού ἡ Ἀνάγκη τῆς ἐλαφροτάτης διαφορᾶς μεταξύ *φωτός καί σκιᾶς*. *Φῶς*: Ἰδού τό δυνατόν τῆς ἐλαφροτάτης διαφορᾶς μεταξύ δύο χρωμάτων. *Φῶς*: Ἰδού τό δυνατόν τῆς ἐντελοῦς *Εὐγενείας* δι' ὀλίγων, οὐρανικωτάτης, ἀϋλότητος καί ἡδονικότητος, χρωματισμῶν.

8

Καί ὅλα τά χώματα πεδίων, λόφων, βουνῶν, ὅλα τά νερά, ὅλοι οἱ ἀέρες, εἶναι ὅλα φωτεινότατα χρωματιστά. Τό κύριον Χρῶμα, τό χαρακτηριστικόν Χρῶμα εἶναι τό Κυανοῦν. Ὁ συνηθέστερος χρωματισμός εἶναι ὁ κυανοῦς. Ἀήρ, οὐρανός, ὄρη, θάλασσα εἶναι κυανᾶ. Εἰς οἱονδήποτε ὑψηλόν σημεῖον σταθῆ κανείς, βλέπει εἰς τόν τελευταῖον στέφανον τῶν ὑψηλῶν ὀρέων - Ὑμηττός, Πεντελικόν, Πάρνης - καί εἰς τάς ἀπωτάτας κορυφάς τῶν ὄπισθεν αὐτῶν φαινομένων ὀρέων, πάντοτε δεσπόζον τό Κυανοῦν. Καί τό αἰθέριον αὐτό Κυανοῦν διέρχεται ὅλων τῶν τόνων, ὅλην τήν κλίμακα τῶν δυνάμεων καί τῶν ἀτονιῶν, ἀπό τῶν βαθυτάτων βρεμμένων σταφιδοσωρῶν μέχρι τῶν ἀσυλληπτοτάτων γαλανοτήτων ἡλιορρύτου ὀφθαλμικῆς κόρης γάτας, ἀπό τῶν πυκνοτάτων μέχρι τῶν ἀραιοτάτων· ἀπό τῶν τονωτικωτάτων ἀγαλλιάσεων μέχρι τῶν ἀτονωτάτων μελαγχολιῶν, ἀπό τά ἐλπιδοφόρα ροδαυγήματα καί τά μεσημερινά ἐνθουσιάσματα ἕως τά δειλινά κρυώματα τῶν μελῶν καί τά ἡδυπαθέστατα κλεισίματα κουρασμένων ματιῶν. Καί τό *ἕνα* αὐτό κύριον χαρακτηριστικόν Χρῶμα, τό ἁπλούμενον

εἰς ἀέρα, ὄρη, νερά, δέχεται τούς καταιωνισμούς τοῦ *Ἀργύρου,* ἀργυρονεφοῦται, ἀργυροσκονίζεται, ἀργυρανθίζεται ἀργυροβρέχεται, ἀργυροφλεβοῦται, ἡ ἀργυρορροή διακλαδοῦται εἰς συρματένια ρυάκια ἐπί τῶν ὀρέων, εἰς μεγάλα ἀργυρᾶ ρεύματα ἐπί τῆς θαλάσσης· καί τά μαργαριταρόχροα θωπεύματα ἀπό τῶν μαυροτέρων, μαῦρον μαργαριταριοῦ, μέχρι τῶν φωτεινοτάτων καί ὑελοδεστάτων ἀργυρορρευμάτων σεληνοφωτίστων θαλασσῶν, τρέχουν ἁπαλύνοντα, βελουδίζοντα καί στιλπνόνοντα.

Καί τό ἕνα αὐτό, ἀπώτατον, ὀρεινότατον χαρακτηριστικόν Χρῶμα, δέχεται εἰς τόν *ὑπεράνω αὐτοῦ ἀέρα* καί τήν *πρό τῶν ποδῶν του γηΐνην ὕλην* τούς καταιωνισμούς τοῦ *Χρυσοῦ,* ἄνωθεν καί κάτωθεν, χρυσοφιλεῖται, χρυσογραμμίζεται, χρυσακτινοῦται, χρυσολούεται, χρυσανθίζει, χρυσοκαίεται εἰς χρυσοστέμματα νεφῶν, εἰς ἐκρερηγμένα πυροτεχνήματα χρυσοβελωνωτῶν πευκώνων, εἰς χρυσόρροα ρεύματα χρυσοτυφλοῦντος ἔρωτος θαλασσῶν· καί τά χρυσόχροα φιλήματα ἀπό τῶν βαθυτέρων χρυσοβυσινοφλόγων καί χρυσοκοκκινοπύρων μέχρι τῶν φωτεινοτάτων χρυσαναμμάτων τῶν ἀέρων, τρέχουν παντοῦ, χρυσογράφοντα, χρυσοξανθίζοντα, χρυσονεκροῦντα ἤ χρυσογυαλίζοντα. Καί βαίνοντες ἀπό τά γενικώτερα, τυπικώτερα εἰς τά εἰδικώτερα καί ἀραιότερα, τά ροδαλά καί γαλανά ἀνοίγματα καί ἀνθίσματα, ἱλαρύνουν, ἡδονίζουν τό Κυανοῦν, τά Ἀργυρά ἐξευγενίζουν, τά Χρυσᾶ καί κοκκινόφλογα θουριάζουν, τά σμαράγδινα καί φυστικίζοντα καί γαζιόχροα καί λεμονόχροα ἐκποιητικίζουν καί τά φαιά, τεφρά, καφφετιά περάσματα σκυθρωπάζουν τήν Κυανῆν Θέαν.

Τό ἀπώτατον αὐτό Ὀρεινόν *Κυάνεον* Κύκλωμα, τοῦ ὁποίου τά στήθη ἀργυρώνει καί τούς ὑπεράνω αὐτοῦ ἀέρας, καί τάς ὑποκάτω αὐτοῦ ὕλας χρυσώνει, *Χρυσός* καί *Ἄργυρος* σχεδόν οὔτε ὡρισμένως οὐρανόθεν, ἀλλ' ἀοράτως ἀερόθεν καταχεόμενον, κόπτει ὁ ἐντός αὐτοῦ καί πλησιέστερον ἡμῶν σχηματιζόμενος δεύτερος Κύκλος, ἀπό πεδία, λόφους καί βράχους - Ὁσίου Λουκᾶ, Λυκαβηττοῦ, Ἀρδηττοῦ, Φιλοπάππου, Ἀστεροσκοπείου. Καί μέ εὐρυτέραν ἀκόμη περιφέρειαν περιλαμβάνουσαν τήν Φαληρικήν γῆν, τήν Καστέλλαν καί τά

πρός ἡμᾶς φουσκώματα τῆς Κορυδαλλείου καί Σκαραμαγγείου βουνογραμμῆς, Κύκλος *οὐδέποτε κυανοῦς*, μέ ἐντελῶς ἄλλα χρώματα, ὁλόκληρος πολύχρους, σάν νά εἶναι ἀνάγκη νά ἀποδεικνύεται καί διά τοῦ... *Χρώματος*! ἡ χαρακτηριστική ἑνότης τοῦ συνόλου Ἑλληνισμοῦ καί Ἕλληνος καί ἡ ἄπειρος ποικιλία τῶν μερῶν, ὅπως ἀποδεικνύεται καί χωρογραφικῶς καί χρωματικῶς καί γραμμικῶς καί ἐκ τῆς συνόλου Ἑλλάδος καί ἐκ τοῦ κάθε τμηματικοῦ σημείου. Ὁ ποικιλόχρους αὐτός κύκλος ὁ δεσποζόμενος ἀπό τό Χρυσοῦν, ὁ *Ξανθός Κύκλος*, τόν ὁποῖον ἐδῶ δέν περιγράφω ἀναλυτικώτερον, διά νά μή μακρύνω, ἀφοῦ θά ἐπανέλθω ἑκατομμυριάκις λεπτομερέστατα μέχρι τελείας ἀποδείξως καί ἐξαντλήσεως θέματος, ἐμοῦ καί... *ἡμῶν* - διότι εἶπα, ὅτι ἐννοῶ νά σᾶς τρελλάνω μέ τά ἑλληνικά πράγματα καί νά σᾶς κάμω νά φᾶτε ἑλληνικήν τροφήν ὅσην δέν φάγατε τοὐλάχιστον ἕναν αἰῶνα - εἶναι χρυσόχρους, κιτρινόχρους, φαιόχρους καί τά ταυτοειδῆ. Τά μακρυνά δέ *Κυάνεα* καί Ἀργυροκυάνεα καί βοκαμβυλεόχροα θιγόμενα ὀπτικῶς ἀπό τά *Ξανθά*, τά Χρύσεα, τά γαζιανθῆ, ἀπό τά αἱμοχροΐζοντα λοφίδια - ὅπως τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ - τά κεραμοχροΐζοντα, τά κανελίζοντα, τά χρυσοκίτρινα, τά γλυνόχροα, τά σκονόχροα, τά καφφεόχροα, ἀντιβάλλουν παραδοξότατα τάς μᾶλλον ἀπροόπτους, ἀφαντάστους καί δυνατωτάτους ἀντιθέσεις καί ὅμως κατορθώνουν νά δένωνται ἐξαισιώτατα, νά ἁρμονίζωνται θαυμασιώτατα, συνθέτοντα τό ἀπαραμίλλου πρωτοτυπίας καί ὀξυτάτης καλλονῆς σύνολον, τό ὁποῖον βλέπομεν.

Καί ὅπως ὁ ἀπώτατος Κύκλος ἔχει τό χαρακτηριστικόν του γενικόν Χρῶμα καί διέρχεται ὅλων τῶν τόνων αὐτοῦ, οὕτω καί ὁ δεύτερος. Καί ὅπως εἰς τόν πρῶτον κάθε βουνόν εἶναι ὁλόκληρον *ἕνας τόνος* καί *κάθε ἕνα εἶναι ἕνας τόνος ἄλλος*, οὕτω καί εἰς τόν δεύτερον κάθε βράχωμα, λόφωμα ὁλόκληρον εἶναι *ἕνα ἁπλοῦν χρῶμα ἄλλο*. Καί ὅπως εἰς τόν πρῶτον αἱ ἀποχρώσεις περιστρέφονται πάντοτε ἐντός τῶν αὐτῶν ἰδιαιτέρων των ὁρίων, ἐπανερχόμεναι κατά ὡρισμένας ὥρας καί ἀτμοσφαιρικάς συνθήκας, οὕτω καί εἰς τόν δεύτερον, ὥστε εὐκόλως εὑρίσκεται οὕτω καί ὁρίζεται ὁ τύπος, ὁ χαρακτήρ, τό εἶδος των, τό *Χρῶμα των*.

Καί ὅπως ἡ χρυσῆ λυχνία περιφέρεται εἰς τόν ἀέρα, καί ὁ ἀπώτατος Κυανοῦς Στέφανος καί ὁ πλησίον Πολύχρους Κύκλος καί τά πάντα, ἀλλάζουν ὄψιν ἀενάως. Κάθε βράχωμα, ὕψωμα, λόφος τοῦ πλησίον μας κύκλου δίδει τό φόρεμα πού ἐφόρεσε δι' ὀλίγον εἰς τό πλησίον του καί κάθε φόρεμα περνᾶ ἀπό χέρι σέ χέρι, ἀπό τό πρῶτον ὕψωμα ἕως τό τελευταῖον τοῦ κάθε κύκλου. Καί δέν ὑπάρχει στιγμή πού νά μήν ὑπάρχουν, νά μή φαίνωνται ὅλα τά συνήθη φορέματα τοῦ κάθε κύκλου. Καί δέν ὑπάρχει στιγμή πού νά μήν ὑπάρχουν, νά μή φαίνωνται ὅλα τά συνήθη φορέματα τοῦ κάθε κύκλου. Καί δέν ὑπάρχει κυριολεκτικῶς ΣΤΙΓΜΗ σταματήματος καί δέν ὑπάρχει ΣΤΙΓΜΗ, κατά τήν ὁποίαν τό ἕνα ὕψωμα νά ὁμοιάζῃ μέ τό ἄλλο.

Καί ἀκόμη περισσότερον καί αἰθεριώτερον ἀπό τά λιθοχώματα, τά σάν τριμμένα μάρμαρα καί σάν τριμμένα πήλινα ἀγγεῖα καί σάν πολυτίμων λίθων τρίμματα πού εἶναι τό χῶμα μας, τό κοῦφον σάν ἀήρ χῶμα, ἀπό τήν πολύχροον *Ἱεράν Τέφραν* πού εἶναι ἡ Ἑλληνική Γῆ, ἡ Μητέρα μας Γῆ, ἡ Γῆ μας, σάν νά ἐξατμίζωνται - ὅπως ἡ ζέστη - σάν νά σαλεύωνται χρώματα καί ἀπό τήν αἰθερίαν ὕλην καί ἀπό τῶν κυριωτέρων αἰθερίων χροϊκῶν βάσεων καί αἰθερίων χρωμάτων, τῶν κάπως κάπου ἐνσαρκουμένων καί ἀπό τήν τελευταίαν μόλις ὁρατήν ἐπιφάνειαν ὅλων τῶν Φαινομένων *περνοῦν* Χρώματα ἀκόμη ἀσυλληπτότερα, ἀκόμη ἡδονικώτερα, ἀεικίνητα, θωπευτικά καί ἄϋλα σάν τάς εἰς τά πλάγια τῶν λόφων *Σκιάς* τῶν μικρῶν βραδυπορούντων νεφῶν τοῦ οὐρανοῦ, μετεωρούμενα σάν ἀραιός καπνός, πιανόμενα σάν καπνός ἀπό μαλλιά, συρόμενα ἡδυπαθῶς, σάν διαλυόμενον θυμίαμα, *Χροϊκαί Αὖραι* μεταμορφώνουσαι τήν ὅλην κοσμικήν ὕλην, εἰς σωρούς ἀπό σκόνιν πολυχρόων χρυσαλλίδων, τά ὄρη εἰς ἀναμμένους ἀρωματικούς κώνους, τά χρώματα εἰς φλόγας γλυκυτάτας οἱ ὁποῖαι φέγγουν ἔνδοθεν ἄλω θυμιαμάτων ἤ κατά τάς ἀκροτάτας θερινάς χρυσοπυρκαϊᾶς ὑγρῶν, στερεῶν, οὐρανῶν καί ἀέρων, κατά τάς ὥρας αὐτάς τῆς ἀοράτου ἀπορροφήσεως κάθε ἀτμίδος καί κάθε ἰκμάδος, τῆς διαστολῆς καί *ἐξαφανίσεως τοῦ ἀέρος*, ἡ κοσμική ὕλη ὅλη μεταποιεῖται εἰς κάτι τι, τό ὁποῖον δέν ἔχει καμμίαν σχέσιν μέ σταθεροειδές τι, μέ γηϊνόν τι, μέ ὑλοειδές

τι, μέ ὑπαρκτόν τι, εἰς κάτι τι μεταλλικόν, ἀλλά *λάμψιν* μετάλλων, ἀλλά μόνον *μεταλλικόν Φῶς*, εἰς κάτι τι δακτυλιολιθικόν, ἀλλά *βλέμμα* πολυτίμων λίθων, ἀλλά μόνον τοιούτων λίθων Φῶς, εἰς ἕνα ὑέλινον πολύχρουν ἀέρα, τόν ὁποῖον ὅμως περνᾶ κανείς ἀνέτως ὅπως ἡ ἀκτίς τό γυαλί, εἰς ἕνα *ὑέλινον πολυήδονον ἀερόχρωμα*, διότι μετουσιώνεται καί ἐξαεροῦται καί αὐτός ὁ θεατής, αἰσθάνεται σάν νά περιφέρεται εἰς τούς οὐρανίους ἀέρας καί νά περιπατῆ εἰς τούς οὐρανίους λίθους, μετουσιώνεται καί αὐτός εἰς 'Ιδέαν, 'Αέρα, Χρῶμα, νομίζει ὅτι εἶναι μία τεχνητή ἀνύπαρκτος ὑπόστασις, εἰκών ἀνθρώπου εἰς εἰκόνα φύσεως ζωγραφημένην ὑπό καλλιτέχνου πλανήτου ἄλλου· καί εἴτε αἱ οὕτως, εἴτε αἱ ἄλλως ὄψεις, ἐξαίρουν τήν *Χροϊκήν Αἴσθησιν* τοῦ θεατοῦ εἰς τό ἀκρότατον σημεῖον τοῦ δυνατοῦ ἐξευγενισμοῦ καί λεπταισθητισμοῦ, ἀποπνέουν τήν θειοτάτην *Χροϊκήν 'Ηδονήν*, πανοραματίζοντα θέαμα *Φύσεως*, τοῦ ὁποίου, ΚΑΝΕΙΣ χωρίς νά ἰδῆ δυνατόν νά φαντασθῆ καί ἰδών ἀδύνατον νά φαντασθῆ τελειότερον καί ἡδυπαθέστερόν τι ΚΑΝΕΙΣ ΠΟΤΕ.

*

* *

Βεβαίως θά νομίζετε ὅτι φαντασιοκοπῶ, ὅτι παραληρῶ. Πραγματικῶς τῶν 'Ελληνικῶν πραγμάτων, ἡ *πραγματική ὡραιότης* ὑπερβαίνει κάθε φαντασίαν καί ἡ δυνατωτέρα φαντασία ἀδυνατεῖ νά περιγράψη τήν ἁπλῆν πραγματικότητα. Καί εἶναι τόση ἡ *οὐσία τῆς Καλλονῆς* τῆς Γῆς αὐτῆς τήν ὁποίαν ἀπιμάζετε, ὥστε οὔτε γενεαί γενεῶν... Σοφοκλείων Σωμάτων καί Πνευμάτων δέν θά ἤρκουν νά ἀναβιβάσουν τόν "Ελληνα "Ανθρωπον εἰς τό σημεῖο εἰς τό ὁποῖον δυνατόν νά φθάση καί νά ἀποδώση δι' ὅλων τῶν ἐκδηλώσεων τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς τήν ὅλην οὐσίαν τῆς Καλλονῆς τῆς γῆς αὐτῆς, ἥτις μένει ἀκόμη ἀνεκδήλωτος.

Διά νά βεβαιωθῆτε, τήν ἐποχήν αὐτήν μολονότι ὑγρανθεῖσαν ἤδη, τήν ὥραν αὐτήν τήν σημερινήν ἡμέραν, ἀνεβῆτε εἰς ἕνα ὕψωμα, θά ἰδῆτε ὅλα αὐτά μέ τά ἰδικά σας τά μάτια.

Μήν ἀκούετε τήν *Ζωγραφικήν* τί λέγει, διότι ἡ τωρινή Ζωγραφική μας εἶναι ξένη καί δέν γνωρίζει ἀκόμη τόν τόπον - ἡ ὡραιοτέρα 'Ελληνική 'Εποχή, ἡ 'Αττική 'Εποχή κατ' ἐξοχήν, εἶναι ἡ ΘΕΡΙΝΗ, ὅτε ἡ αἰθριότης καί γυμνότης εἶναι τελεία· καί ἡ φύσις ἀναφαίνεται ὁλόκληρος μέ γυμνόν τό κάλλος της ὅπως μία ὡραία Γυνή πετῶσα τά παληόρρουχα εἶναι τό ΓΥΜΝΟΝ. Νά καθήσετε εἰς τό Παλαιόν Φάληρον τήν ὥρα τῆς δύσεως· θά ἰδῆτε μέ τά μάτια σας χιλιάκις τήν θάλασσαν, ἕνα κυανώτατον, ἀνοικτότατον, ὑελωδέστατον καί μεταλλικώτατον χρῶμα, δενόμενον μέ χρυσοκίτρινα χώματα, χώματα καί νερά μέ λάμψιν ἀμφότερα καί θερμόν φῶς δακτυλιολίθων καί τά χώματα ἀνερχόμενα εἰς μαλακωτάτας κορυφογραμμάς, διερχομένας κάτωθεν καί ἔμπροσθεν σαπφειρίνου 'Υμηττοῦ, τόν ὁποῖον στέφει ἀραιότατος φωτεινοπράσινος οὐράνιος ἀήρ. Περιμείνετε ὀλίγην ὥραν νά πέσῃ ὁ ἥλιος ὄπισθεν τῆς Καστέλλας. Στραφῆτε πρός τά ἐκεῖ· ἡ θάλασσα κρόκος αὐγοῦ χρυσός· ἡ Καστέλλα καφεόχρους, ἄνωθέν της χρυσορρόδινος ἀήρ. Νά, ἀκόμη ἁπλούστερα, εὐκολώτερα, ὅπου τῆς ἐξοχῆς τύχη νά εὑρεθῆτε. Πάρετε μίαν δέσμην νέων μονῶν μενεξέδων εἰς τά χέρια σας, ξερριζώσατε ἕνα ἀνθισμένο θυμάρι, βάλετε εἰς τόν πρῶτον τυχόντα, ἐμπρός σας γυμνόν λοφίσκον ἀπέναντι τοῦ 'Υμηττοῦ μίαν ἐλαίαν, ἕνα ξηρόφυλλον πλάτανον, ἕνα ἡβάζον πεῦκον καί μίαν φθινοπωρινήν χρυσαργυροτρέμουσαν λεύκην, καθήσατε μίαν ὁλόκληρον ἡμέραν ἀπέναντί των βλέποντες καί θά ἰδῆτε ὅλα τά ἀτελέστατα περιγραφέντα μέ τά ἴδια σας τά μάτια.

*
* *

Υ.Γ. Εἶχον τό δικαίωμα τώρα ἀμέσως ἐδῶ κατωτέρω νά εἰσέλθω εἰς τάς Ζωγραφικάς 'Εκθέσεις, νά συνοψίσω ὅλας εἰς μίαν χροϊκήν εἰκόνα καί μέ δίκαιον θυμόν διασπαθίζων νά δείξω ἀνετώτατα τό ὅλον εὐρωπαϊκόν χρῶμα τῆς Ζωγραφικῆς, ὡς σκοτεινότητα μέν καπνιάν καμινάδας, ὡς ἀγριότητα δέ ἀνοικτοχροΐας κόκκινον φρέσκον βρεμμένον, ἀχνίζον, αἱμοστάζον *Τσαροῦχι* καί νά θέσω εἰς τό δίλημμα τήν Ζωγραφικήν,

ἤ νά πετάξη τά χρώματά της καί τάς τεχνοτροπίας της καί νά τραπῆ αὐθημερόν εἰς τήν μελέτην τῆς Φύσεως, ἤ νά βάλη τούς ζωγράφους τόν ἕνα ἐπάνω εἰς τήν ράχην τοῦ ἄλλου διά νά γρονθοκοπήση ὁ τελευταῖος τό πρόσωπον τοῦ Ἡλίου καί μουντζουρωθοῦν οὕτω ὀλίγον τά χρώματα. Ἀλλά δέν θά τό κάμω.

9

ΝΕΟΙ, ΝΕΟΙ, ΝΕΟΙ... ἀκούετε; δώσετε τά μάτια σας εἰς ὡραῖα χέρια νά καθαρίσουν τούς φακούς των μέ τό ροδοπέταλον ὕφασμα τῶν φιλημάτων διά νά ἰδῆτε τήν ὡραιότητα τῆς ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΗΣ. Ὅταν θά γίνη ὁ ΕΞΩ ΚΟΣΜΟΣ, ΕΣΩ ΚΟΣΜΟΣ, τῆς Νεότητος, τότε ΝΕΟΙ θα πετάξετε μέ Φωτεινόν Σῶμα καί Φωτεινόν Πνεῦμα πρός τά Φωτεινότατα Ὕψη σάν Τάγματα Ἀγγελικά, ἀκούετε;... ΝΕΟΙ, ΝΕΟΙ, ΝΕΟΙ.

Μία παρένθεσις σᾶς πειράζει; Ἐμένα μέ ἀναπαύει. Ἰδού ἕνα χροϊκόν ἰχνογράφημα ἀπό τάς Εἰκόνας τοῦ Αἰγαίου «*Αἰγαίου Ἑσπερινός*».

(... Ὁ ἥλιος ἔπεσεν ὄπισθεν τῆς πόλεως Σύρου... Παντοῦ βασιλεύει σιγή, οὐδαμοῦ σείεται αὔρας πνοή: παντοῦ ἁπλώνεται νωχέλεια θερμοτάτη καί ἡ θάλασσα πνιγμένη ἀδρανεῖ. Πτερόεντα πλοιάρια ὅπου ἔτυχαν μένουν κολλημένα μέ διπλωμένα τά πτερά, σάν πτηνά ἀναπαυόμενα ἐπάνω εἰς νερά.

... Ὅταν τό πολυάνεμον, πολυκύμαντον καί πολυθόρυβον ρεῦμα τοῦ Αἰγαίου, τοῦ ὁποίου ἡ διάθεσις διευθύνει τήν ζωήν καί τήν ἔκφρασιν ὅλων τῶν νησιωτικῶν ὄντων ἠρεμεῖ, ὅλα λαμβάνουν ὄψιν ἄλλην, ὄψιν νέαν. Τότε ἀπό ὅλων τῶν σημείων ἀναφαίνονται ὁλοφάνεραι μεγαλονόμεναι, ὑπερυψούμεναι καί πλησιάζουσαι ἐν σιγῇ, αἱ κυλοῦσαι τόν ὁρίζοντα νῆσοι, σάν νά τελῆται ἱερουργία τις καί μέγα τι ἐν τῇ φύσει νά συντελῆται.

... Ἀζωγράφιστος, ἀτραγούδιστος, ἀνεκλάλητος εἶναι τότε ὁ χορός τῶν Νυμφῶν τοῦ Αἰγαίου, στέφανος ἀνθισμένης ἡδυπάθειας. Ἡ Τῆνος, σωρός ἴων θερμοτάτων, μιμουμένη τόν ἀμίμητον Ὑμηττόν κατά τάς στιγμάς τῆς ἐντονωτάτης του

ζωῆς, τῶν ὑστάτων θωπειῶν τοῦ 'Ηλίου. Μία ἑνωτική γραμμή θαλάσσης μελανή ἑνώνει τήν Τῆνον μέ τήν Μύκωνον. Ἡ Μύκωνος ἁπαλώτατα ροδίνη, τριαντάφυλλον 'Απριλίου μαραινόμενον. Ἄλλη ἑνωτική γραμμή θαλάσσης ἀνοικτοτέρα καί ἔπειτα ἡ Νάξος βελούδινον, βυσσινόχρουν ρόδον διαπύρως ἀκμαῖον. Ἡ ἱερά Δῆλος κολυμβῶσα εἰς τό σταματημένον ὕδωρ. Ἕνα θαυμάσιον περιδέραιον ἀνθέων κυκλῶνον τόν οὐρανόν, ἔχον ἄνθος μεσαῖον τό νησίδιον τοῦ Φάρου, χρυσοβόλον δέσμην γαζιῶν.

... Τά κυκλοῦντα τόν οὐρανόν ἰορρόδινα ἄνθη, τά περιβρέχει τό κυανοσκότεινον ἀργυρολαμπές ὕδωρ, σάν ἄνθη βουτημένα εἰς νερόν καί ἀπό τόν σμαράγδινον οὐρανόν ἀποκρεμᾶται καταρρέων ἁπαλώτατα στέφανος ἄλλος χρυσοκίτρινος, στεφανώνει καταρρέων χαμηλά θάλασσαν καί νησιά μέ φωτεινήν θωπείαν διαβάσεως ἀγγελικῶν ταγμάτων μέ καναρίνεια πτερά.

... Εἰς τήν ἀθόρυβον πόλιν τῆς Σύρου, πού λάμπει μέ τούς κυανολεύκους καί ροδολεύκους χαρωπούς οἰκίσκους πού ἀναβαίνουν ὁ ἕνας εἰς τούς ὤμους τοῦ ἄλλου, ἕως τήν κορυφήν τῶν δύο κωνικῶν της βουνῶν, διά νά ἰδοῦν μέ μάτια λάμποντα καί πλησίον τοῦ μόλου σχήματα ἀνθρώπων καθισμένα μελανά καί ἄφωνα, ἔχουν τόν ἀέρα ἀκολουθούντων νωχελῶς λειτουργίαν ἤ ἀγαθῶν γελαδινῶν ζώων ἁπλῶς ἠρεμούντων. Εἰς τόν ἐρυθροκίτρινον κυματοθραύστην βρεφῶν καί δουλαρίων σμῆνος σάν ἔντομα πολύχρωμα.

... 'Από τοῦ οὐρανοῦ ὁλοέν καταβαίνουν νέαι φωτειναί θωπεῖαι, ἡδύτατα φιλήματα αἰθεριότητος καί διαρκείας ἀσυλλήπτου, ἀλλ' ἐκπληκτικῆς διαυγείας. Χρυσομηλόχρους στέφανος ἁπλώνεται λαμπρότατος, ροδίνη χύνεται σκόνη ζώνουσα ξηρά καί ὑγρά. Τώρα ἡ Τῆνος βαθύχροα ἴα δροσολουσμένα. Τώρα ἡ Μύκωνος πυρουμένη μιμουμένη τόν 'Υμηττόν. Τώρα ἡ Πάρος ἴα μαραμένα. Τώρα τό Νησίδιον τοῦ Φάρου βαθυχροΐζον. Τώρα ἡ θάλασσα... ἕλκουσα, πίνουσα τά χρώματα, φωτιζομένη, λευκαινομένη, γινομένη γάλα πηγνυόμενον, κυλίον εἰς τήν ἐπιφάνειάν του χρυσούς.

... Τά πάντα ζοῦν καί δονοῦνται ἐντονώτατα θερμαινόμενα ἤ ψυχόμενα, ἀλλά τά πάντα ἀενάως μεταμορφούμενα. 'Αν-

θρώπινον σχῆμα ταχυποροῦν φθάνει εἰς τήν ἀκτήν καί μόλις ἀντικρύση τήν θάλασσαν, ἵσταται, ἀποκαλύπτεται, κρατεῖ χαμηλά τό κάλυμμά του, κάμνει εὐρύτατον σημεῖον σταυροῦ μέ βαθυτάτην εὐλάβειαν: Σταυροκόπημα καί δέησις διευθύνονται πέραν τῆς Σύρου, ἄνωθεν τῶν ὑδάτων, εἰς τήν ἀντίπεραν Τήνον - συνήθεια τῶν γειτόνων νησιωτῶν - ἀποστέλλονται εἰς τό φαινόμενον κωδωνοστάσιον τῆς Παναγίας της.

... Ἀπό τῶν οὐρανίων ἀποκρεμᾶται ζωηρότατος ρόδινος στέφανος ἐφαπτόμενος ξηρῶν καί θαλασσῶν, ἄνωθεν ἄλλος ἀκολουθεῖ ἀερωδέστερος, μετεωρίζεται φωτεινοκίτρινος καί ὑπεράνωθεν αὐτῶν ὅλων τό οὐράνιον κυανοῦν τώρα ἀνοίγει ὁλοέν ἀτονοῦν ἁβρότατα. Καί αἱ Νύμφαι συναλλάζουν καί ἀνταλλάζουν τά ρόδινα καί ἰώδη καί ἰορόδινα καί χρυσοκίτρινα αἰθέρα ἐνδύματα, ὡσάν αὐτή ἡ συνοδεία τῶν Ἐρώτων καί Χαρίτων τῆς Ἀφροδίτης ἀνεκίνει καί ἐδοκίμαζεν αἰθερίων πέπλων ἁρμονίας, διά τήν περιβολήν τῆς ἐκεῖ πού εἰς τά βάθη τοῦ Αἰγαίου εὑρισκομένης θεᾶς.

... Κόρη εἰς περιστύλιον, περιφερικόν παραλιακοῦ ἐξώστου προσθέτει τήν ποίησιν τοῦ θήλεως, περιφέρει μαλακώτατον ραδινόν σχῆμα σάν δονουμένη καί κυμαινομένη ὑπό τῶν καλλονῶν, τείνουσα μεγάλους ὀφθαλμούς νοσταλγοῦ ἄνωθεν μελαγχολικῶν πόθων ἀνθούντων εἰς μειδίαμα χειλέων, σάν λυπουμένη παρομοίως μέ τάς Νύμφας, διότι τό φῶς ἀποσύρεται ἀπό τήν μορφήν ὅλων των καί μετ' ὀλίγον δέν θά φαίνωνται πλέον. Καί γίνεται αἰσθητή ἡ κυμαινομένη κόρη σάν ἆσμα ναύτου μελαγχολικώτατον, ὡς νυκτωδία τις ἡδυτάτη περιραίνουσα τόν ἀέρα. Κόρη τῆς ὁποίας τά μάτια ἐμεγάλωσαν, ἐμεγάλωσαν καί ἔπειτα ἔσβησαν ἀπό τόν ἐπάνω κόσμον.

... Ὢ, τί ἀπίστευτον, τί ἀπερίγραπτον θέαμα πραγματικώτατον καί ὅμως ὑπερβαῖνον πᾶν ὄνειρον! Ἀπό τῶν μυχιαιτάτων τοῦ ὄντος ὅπου ζῇ ἡ λατρεία, ἀνέρχεται ἡ ζωή τηκομένη καί καιομένη ὡς πῦρ βωμοῦ καί ὡς κυάνεον θυμίαμα διαλύεται εἰς τά μαγικά χρώματα καί ὁράματα τά ὁποῖα ὅλα δονοῦντα τήν διάνοιαν ἐν ἡδονῇ, κάμνουν αἰσθητήν τήν εὐδαιμονίαν τοῦ διανοεῖσθαι.

... Ἀθρόαι ἀναδύουν τῆς ψυχῆς καί πάλλονται ἐν συγκι-

νήσει ὡς θούρια, αἱ παλαιαί εἰκόνες λαμπρῶς φωτιζόμεναι. Τοιαῦτα μόνον οὐράνια χρώματα, τοιοῦτοι μόνον παραδείσιοι οὐρανοί δύνανται νά γεννήσουν μεταξύ τῶν ἀνθρωποειδῶν ζώων τόν ἄνθρωπον Ἕλληνα. Αὐτοί οὗτοι ἦσαν καί αὐτοί οὗτοι εἶναι οἱ μόνοι γεννῶντες καί ἀνατρέφοντες ἐν μέσω τῶν ἀνθρωποειδῶν θηρίων τῆς γῆς, τό ἥμερον ἄνθος, τόν ἄνθρωπον Ἕλληνα.

... Ἐδῶ παντοῦ καί πανταχόθεν, ἀπό τά βάθη τοῦ Αἰγαίου, ἀπό τά σπλάχνα τῶν μαγικῶν αὐτῶν χωμάτων, τῶν τριμμένων ὡς ἑτοίμων διά νά πλασθοῦν εἰς πολύμορφον καλλονήν, ἀνέδυσεν εἰς τό φῶς ἡ φυλή τῶν ἀνθρώπων, ὑπό τῶν μητρικῶν θωπειῶν τῶν θείων αὐτῶν σκηνωμάτων διεπλάσθη. Ἐδῶ μόνον οὐρανοί καί γῆ καί θάλασσα καί ἄνεμοι καί χρώματα φιλανθρώπως περιθωπεύοντα τάς αἰσθήσεις ἀενάως, ὡς ὡραῖα μήτηρ πολυφίλητον τέκνον, ἀνατρέφουν μέ στοργήν τόν ἐγκέφαλον ὡς ἄνθος φυσικόν, ἄνθος ὑπέρτατον τοῦ ὁρατοῦ ζωικοῦ κόσμου τῆς γῆς. Σῶμα καί ψυχή, καρδία καί νοῦς ἀνοίγουν ὡς ἄνθη ὡραῖα καί ὡς δέσμη ἀνθέων ἀποπνέουν ἡδονικά ἀρώματα.

... Λίνου καί Ἀδώνιδος καί Κύπριδος ἅγιοι θρύλλοι· φυσικῶν ἐρώτων ἄσματα γαλήνια· σαρκός καί οἴνου ἁβρόν ἀνακρεόντειον μέθυ· σαπφικόν πῦρ· διάνοιαι φωτεινόταται γηΐνων ἀνθέων κορυφαῖα ἀριστοτεχνήματα· τραγωδίαι Αἰσχύλειοι· δράματα Σοφόκλεια ἔρωτος ἡδύτερα καί θρησκευμάτων θειότερα· Πλάτωνος δρᾶμα ὅπου αἱ ἰδέαι ἱέρειαι ἱερουργοῦσαι ἐν παγκάλλω τελετῇ, ἀνέρχονται ἐν ρυθμῷ σεμναί καί κοσμημέναι δι᾽ ὅλων τῶν γηΐνων ἀθυρμάτων, ὡς ἵνα ἀπό τοῦ ναοῦ τῆς Παρθένου ἀνέλθουν πτερούμεναι ὑπό τοῦ ἔρωτος πρός τό παμφαές σύμπαν, ἀναζητοῦσαι νά εὕρουν καί περιφιλήσουν τόν ἀκατανόητον Δημιουργόν· ὅλα, ἀναδύουν ὡς ἄνθη αὐτοφυῆ καί μέχρις αὐτῶν τῶν λίθων μεταμορφουμένων εἰς τελείους τύπους ἀνθρώπων, οὕς ἡ φύσις δέν κατώρθωσε νά δημιουργήση, μέχρι τῶν λίθων αὐτῶν συνδεομένων εἰς ἁρμονίας λιθίνας, δοξαζούσας τό θεῖον βαθύτερον, αἰθεριώτερον ὅλων τῶν γηΐνων μουσικῶν, ὅλα αὐτά τά πιστευόμενα θαύματα ἀναφαίνονται ἄνθη φυσικώτατα.

... Καί ὅλα, ἀνεξαιρέτως ὅλα: Στρατοί, πνευματικοί ὡ-

πλισμένοι δι' ἐπιστημῶν, γραμμάτων καί τεχνῶν, χυνόμενοι εἰς τά πέρατα τοῦ κόσμου, ὄπισθεν τοῦ ἅρματος ἑνός ὡραίου μας θεοῦ, ἡμερώνοντας καί μαγεύοντες τούς λαούς, δουλοῦντες καί καταβυθίζοντες τούς Ρωμαίους μέ τό φῶς, ἁρπάζοντες γυμνόν καί τετραχηλισμένον τόν Ναζωραῖον καί δημιουργοῦντες θρησκείαν νέαν, νέον κόσμον χιμαιρικόν, κοσμοκράτορες κρατοῦντες τήν τύχην τῆς γῆς ἡρωϊκῶς ἐπί αἰῶνας αἰώνων, ὅλα τά περασμένα *ἀνεξύμνητα* κλέεα κλέη, διότι εἶναι νοητά μόνον εἰς τά ἡρωϊκά καί τά μεγάλα πνεύματα, ὅλα ἰσοϋψῆ καί τρισμέγιστα διερχόμενα ἄνωθεν τῶν ἀνθρωπίνων· ἰσοϋψῆ καί τρισμέγιστα ὅπως ὁ δαυλός τοῦ Κανάρη, ὅλα ζωντανώτερα τῶν ζωντανωτέρων καί ἁπτοτέρων πραγμάτων τῆς ζωῆς, ὅλα τά κορυφαιότατα ποιήματα τοῦ πλανήτου αὐτοῦ ἀναφαίνονται ἄνθη φυσικώτατα.

... Ὦ! Τί ὥρα ἀλησμόνητος! Ἐνῶ ὁ νοῦς φλογίζεται ἀπό ἐνθουσιασμόν καί ἡ ψυχή ἀπό ὑπερηφάνειαν, ἐνώπιον τοῦ ἑλληνικοῦ πανοράματος πού ζωγραφίζεται εἰς τά βάθη τοῦ Ὄντος, εἰς τόν ἐξωτερικόν κόσμον, ὅλα ὁλοέν ἀλλοιοῦνται ἀνταλλάσσοντα φωτεινά φιλήματα, ἐνῶ ὑπό τήν λάμψιν τοῦ θερμοῦ νωχελοῦς ρευστοῦ ἀμαυροῦται τό νησίδιον τοῦ Φάρου, ἀβανόχροοι γίνονται οἱ βράχοι τῆς νήσου, ἐνῶ πλοιάρια φαινόμενα καρφωμένα πρό τῶν ἀπωτάτων νήσων διαγράφονται μελανώτατα καί διαυγέστατα μέχρι τῶν λεπτοτάτων ἐξαρτημάτων καί νημάτων, σάν ἔντομα ὁρώμενα διά φακοῦ. Τά ἰώδη ἄνθη τῶν νήσων ἐν ἀρρήτω ἡδυπαθεία μαραίνονται, ναρκοῦνται, νεκροῦνται καί εἶναι λευκοκίτριναι καί ἀνθορρόδιναι προβολαί ἐρχόμεναι μέ τήν γλυκύτητα φιλήματος καί ἀφίνουσαι μειδιάματα, ἀποσυρόμεναι καί ἀφίνουσαι χροϊκόν λυγμόν.

... Ὦ! παρομοία θά ἦτο ἡ ὥρα καί ἡ σκηνογραφία ἡ προπέμψασα ἀπό τῆς ἱερᾶς Δήλου τήν τριήρη τήν μεταφέρουσα τούς θησαυρούς εἰς τάς Ἀθήνας, παρομοίως θά ἐπάλλοντο ὅλαι αἱ Νύμφαι τοῦ Αἰγαίου, οὐρανοί, ξηραί καί θάλασσαι ἐν παρομοία κατευοδοῦσαι λαμπροφανεία τό πτερόεν πλοῖον, προαισθανόμενα ὅλα ὅτι εἶχεν ἔλθη ἡ ὥρα, ἵνα πάντα ταῦτα ἐκδηλωθοῦν εἰς μίαν πρώτην μορφήν ὑπό τοῦ εὐγενεστάτου ἀνθρωπίνου εἴδους πού εἴμεθα ἡμεῖς δι' αἰῶνα τόν ἅπαντα.

... Καί εἶναι ἀκόμη μία στιγμή, καθ' ἥν ἡ θάλασσα σάν νά ἔπεσεν εἰς τόν πυθμένα της ἥλιος φωτίζων ἔνδοθεν, ὅλη γάλα ἐφ' οὗ ρέει χρυσός, πάλλεται καί λάμπει ὡς ὀπτασία, καί εἶναι μία στιγμή ἀκόμη, στιγμή ὑστάτη, καθ' ἥν ὅλη ἡ θάλασσα εἶναι θερμότατον πυρωπόν ἴον, ἐνῶ τά νερά εὐωδιάζουν καί τά πάντα ζοῦν ἐν ἐκτάσει ἐνῶ δρομοῦσα ἡ σελήνη κατακόρυφος διά νά ἴδῃ, ἀναστέλλει τάς ἀκτῖνας βαίνουσα μέσα εἰς τόν ἱστάμενον ἀέρα, πελώριον πρόσωπον ἔκπληκτον ἐτάζον τήν ἄπειρον ἡδυπάθειαν μέ φευγαλέον ἀέρα εἰρωνείας.

... Ὦ ὡραῖε Θεέ τῆς Ἑλλάδος. Μίαν μοναδικήν φοράν τά χείλη μου ἐκινήθησαν εἰς δέησιν, μίαν μοναδικήν φοράν ἐπρόφεραν αἴτησιν, νά εἶναι ὥρα παρομοία καί παρόμοιον τό θέαμα, ἡ ὥρα πού θά κλείουν οἱ λατρεύοντες ὀφθαλμοί μου καί μία μόνη ἰδέα ἐκφράσεως τῆς ἱερᾶς γοητείας ὑπερισχύει νά κύψη κανείς καί νά φιλήση τό γενέθλιον χῶμα νά ἐγερθῇ καί νά κάμη ἐν βαθυτάτη εὐλαβεία τόν σταυρόν του, λατρεύων τό χῶμα καί τό ὕδωρ καί τό χρῶμα καί τόν οὐρανόν καί τόν ἀέρα τῆς ἱερᾶς Ἑλλάδος).

10

Φαντασθῆτε ὅτι ἔχετε Πλοῦτον Θεοῦ. Τί Παλάτι θά ἠθέλατε; Κλείσετε τά μάτια σας καί φαντασθῆτε. Ἔπειτα ἀνοίξετε τά μάτια σας: Τό ἔχετε ἐμπρός σας, ὡραιότερον τοῦ ὡραιοτέρου ὀνείρου. Εἶναι ἡ ΓΗ ΣΑΣ. Οὐράνιον Παλάτι νύκτα καί ἡμέρα ἀνοικτόν, διά κάθε πλούσιον, διά κάθε πένητα, διά κάθε καλόν, διά κάθε χωρίς εἴσοδον, χωρίς ἐξέτασιν, χωρίς ὅρον, χωρίς περιορισμόν, χωρίς ποινήν. Κάθε ὅν ἀνοῖγον τά μάτια του τό ἔχει, ἕως ὅτου τά μάτια του εἶναι ἀνοικτά. Καθήσετε εἰς ἕνα ὕψωμα, ἔχετε τό παλάτι σας.

Ἡ οὕτω τώρα αἰσθητή, νοητή, ὁρατή, κοσμική ὕλη, ὡς ἕνα Πολυήδονον Ἀερόχρωμα τί εἶναι, πῶς εἶναι, τί σημαίνει, τί ἐκφράζει; Καί τί λέγουν ὅλα αὐτά τά χρώματα ἀπό τῶν νερῶν καί τῶν ἄμμων καί τῶν λίθων καί τῶν ἀνθυλλίων μέχρι τῶν καρδιῶν τῶν φυλλωμάτων τῶν ἀέρων καί τῶν ἀπωτάτων βλεμμάτων τῶν βουνῶν καί τῶν ἀνοιγμάτων τῶν οὐρανῶν; τί ψιθυρίζουν; τί φλοισβίζουν; τί σιγολαλοῦν; τί κελαδίζουν; τί

φλογερίζουν; τί παιανίζουν; τί θουριάζουν ὅλα αὐτά τά 'Αργυρόφωτα καί Χρυσόφωτα καί Μαργαριταρόφωτα, ὅλαι αἱ ἡλιοσεληνοκύαναι ἀγλαότητες, ὅλαι αἱ γαληνιώταται γλαυκότητες καί ἡδονικώταται γαλανότητες, τά σαπφειρολαμψήματα καί σμαραγδολαμψήματα, αἱ ροδολαμπαί καί λεμονανθολαμπαί, τά χρυσηλέκτρινα γέλοια καί χρυσόφλογα καί πορφύρεα θουριάσματα, τά ξανθόχρυσα καί ἐρυθρόπυρα καί χρυσέρυθρα παιγνιόφωτα, τά τριανταφυλλοθωπεύματα, βανιλιοφιλήματα, κρινοδάκρυα καί ἀμυγδαλανθίσματα, τά ὁποῖα ζαλίζουν, μεθοῦν, τρελλαίνουν καί ἕλκουν μέ μεθυστικωτέραν ἡδονήν χιλίων γυναικῶν Σολομῶντος, φωτοπλέκοντα τοῦ Οὐρανοῦ μας τό Ἔαρ καί τόν Ἔρωτα. ΕΑΡ καί ΕΡΩΣ ἀμάραντα, αἰώνια, ἀέναα;

Πουθενά ΣΚΟΤΟΣ· πουθενά τρόμος· πουθενά φόβος· πουθενά μυστήριον· πουθενά βάρος· πουθενά λύπη· πουθενά κακία· πουθενά δυσθυμία· πουθενά σκυθρωπότης.

Τά πάντα εἰς τήν μικροτάτην πτυχήν τῶν χωμάτων καί τήν ἐσωτάτην καρδίαν τῶν φυλλωμάτων καί τήν ἀπωτάτην κορυφήν ὄρους καί τό ἀπώτατον νέφελον. ΟΛΑ ΦΩΣ! ΦΩΣ! ΦΩΣ! ΧΡΩΜΑ! ΧΡΩΜΑ! ΧΡΩΜΑ! Καί τήν Νύκτα ἀκόμη τά πάντα κυανίζουν. Καί αὐταί αἱ Νύκτες εἶναι Νύκτες Κυάνιαι. Ὅλα ἀνοικτά· ὅλα 'Ιλαρά· ὅλα Γαλήνια· ὅλα 'Εαρινά· ὅλα Φαιδροντυμένα· ὅλα 'Εορτάσιμα· ὅλα Πασχαλινά· ὅλα Νυμφικά. Ὅλα παίζουν· ὅλα εὐτυχοῦν· ὅλα ραίνουν ἐλπίδα· ὅλα ραντίζουν χαράν· εἰς κάθε μάτι πού ἀνοίγει σταλάζουν μία στάλα χαρᾶς· εἰς κάθε μάτι πού βλέπει σταλάζουν μία στάλα καλλονῆς. Ὅλα Φῶς. Ὅλα Χαρά. Ὅλα Γλυκύτης. Ὅλα Εὐμορφιά. Ὅλα 'Ηδονή. Ὅλα 'Ηδυπάθεια.

Ὅλα παντοῦ καί πάντοτε λέγουν: Βλέπε· στάσου· κάθου· μένε· χαῖρε· μήν παιδεύεσαι· μήν βασανίζεσαι. Ἠρέμει. Γαλήνευε. Μένε ὡραῖα καί βλέπε. Ἕνα ἐλαφρόν τραγοῦδι θά κινήση τά χείλη σου. Μία ἐλαφρά αὔρα χαρίεντος καί παιγνιώδους πόθου καλλονῆς θά κινήση τά χέρια σου εἰς μίμησιν, θά λάβης ὀλίγην ὕλην καί θά διασκεδάσης τήν ὥρα τῆς ζωῆς σου, πλάττων καί σύ ἕνα ὡραῖον ἄθυρμα. Λυπεῖσαι; κάθε βάρος, κάθε ἀθυμία, κάθε λύπη, μέ ἕνα στέναγμα θά διαλυθῆ εἰς τόν ἀέρα. Χαίρεις; Ὁ ἀέρας τῆς Χαρᾶς θά γίνη Τραγοῦδι. Πονεῖς;

Ὁ ἀέρας τοῦ Πόνου θά γίνη τραγοῦδι. Ὁ Θάνατος ἐπέρασε κοντά σου; Ὁ ἀέρας τοῦ Θανάτου θά γίνη μοιρολόγι. Χαρά, Λύπη, Πόνος, Θάνατος, ἐδῶ τίποτε δέν εἶναι σκοτεινόν, τίποτε βουβόν. Ἐδῶ ὅλα τραγουδοῦν. Ἐδῶ ὅλα εἶναι κελάδημα.

Ὅλα λέγουν ἡ Ζωή εἶναι Γλυκειά. Ἡ Ζωή εἶναι Ὡραία. Ἡ Ζωή εἶναι ἕνα ἐλαφρότατον Ὄνειρον. Ἕνα Χαρίεν, Γαλήνειον Ὄνειρον. Ἕνα ὡραῖον, ταχύ, περαστικόν Φωτοπαίγνιον. Ἕνα ἐλαφρόν μέθυ ὀλίγης ὥρας, ἕνα αἰθέριον τραγουδιστικόν ζάλισμα φώτων. Ὀλίγη ὥρα Γέλωτος καταλήγοντος εἰς κλάμματα. Ὀλίγη ὥρα κλαμμάτων λήγουσα εἰς Γέλωτα. Γέλοια καί κλάμματα θωπευμένα μέ Φιλήματα.

Ἕνα ἀβροβάμον περιπάτημα εἰς Ἀδώνειον Περιβόλι ὅπου μύριοι Ἔρωτες μέ γλυκύτατον χέρι ὁδηγοῦν εἰς τά ἐαρινά σκηνώματα ὅπου Οὐριάζουν ὅλαι αἱ Καλλοναί. Ὀλίγη ὥρα ὁράσεως. Ὀλίγη ὥρα ζαλίσματος καί πέρασμα. Πέρασμα χωρίς ταραχήν, χωρίς τρόμον, χωρίς πόθον κανένα, χωρίς καμίαν Ἐλπίδα.

Ἀποχωρισμός καί πέρασμα μέ λύπην καί κλάματα καί τραγούδια ἀνεκλαλήτου παθητικότητος. Ἀποχωρισμός ἀπό Παράδεισον, τί περισσότερον νά ζητήση κανείς ἀπό τήν Ζωήν, ἄλλο ἀπό τό Δῶρον τοῦ Παραδείσου; Καί τί νά φροντίση καί τί νά τόν σκοτίση καί τί νά ἐλπίση, ὅταν φεύγη κανείς ἀπό ἕνα Παράδεισον; Τό μεγαλύτερον χάρισμα εἶναι μία τρύπα εἰς τό μνῆμα, ἕνα παραθυράκι διά νά κοινωνοῦμεν μέ τόν Ἔξω κόσμον. Καί κάθε γνήσιος Ἕλλην ἀπό τήν ἐποχήν τοῦ Κρητικοῦ Βασιλέως Διός ἕως τόν Κλέφτην αὐτό ζητεῖ.

Καί εἶναι αὐτά τά δίδοντα τήν ἀνοίγουσαν μέ γλύκα καί ὑγραίνουσαν τά μάτια ἀγάπην τοῦ Ἕλληνος πρός τό Γενέθλιον Χῶμα, τήν ἀγάπην τῆς Πατρίδος - Γῆς, τῆς Πατρίδος - Χῶμα, αὐτοῦ τοῦ ἐσωτάτου καί ἀξερριζώτου Ἑλληνικοῦ πατριωτισμοῦ, ὁ ὁποῖος διατηρεῖ τήν φυλήν μας παρά τά τόσα αὐτοκτονικά ἐλαττώματα. Καί εἶναι ἡ Ὀπτασία αὐτή, ἡ κρατοῦσα τούς Ἕλληνας Ὀδυσσεῖς κατά τάς ἀπεράντους Ὀδυσσείας των ἀνά τούς λαούς καί τάς χώρας τῆς οἰκουμένης. Καί εἶναι αὐτό τό ἕλκον δυνατώτατα τά Ἑλληνικά ὄντα, ἀπό τά ἀπώτατα

βάθη τῶν 'Εθνῶν πρός τήν Πατρίδα, τήν Μητέρα Γῆν, αὐτό τό φαντασμαγορικόν ΧΡΩΜΑ ΦΩΣ.

*
* *

'Αφοῦ λοιπόν ποτισθῆτε ἐπί ὥρας ὡρῶν πολυχρόων φωτοθωπευμάτων, ἀπό τήν θέαν τῆς ἀΰλου *παντοχρωμίας* τῆς Φύσεως, στραφῆτε πρῶτον πρός τήν Πόλιν, παρατηρήσατε μακρόθεν τούς σωρούς τῶν λευκῶν σπιτιῶν· εἶνε σάν κοτσιλιές ἀετῶν ἐπί βελουδένιου, μενεξεδένιου, πασχαλινοῦ μανδύου Πατριάρχου. Παρατηρήσατε τούς ὄγκους, τά βάρη τῶν κτιρίων· ἕνα κτίριον σάν τό Ζάππειον εἶναι βαρύτερον δέκα βουνῶν· στρέψετε τά μάτια σας πρός τό νεκροταφεῖον. Παρατηρήσατε μίαν ἔξωθέν του ἀρχοντοχωριατικωτάτην ἐκκλησίαν. Πηγαίνετε πλησίον του· εἶνε ἕνα συμπύκνωμα φυτῶν, τρεφόμενον μάλιστα ἀπό τό μεδοῦλι τῶν Τωρινῶν Κεκοιμημένων 'Ηρώων. Εἶνε τό πρασινώτερον μέρος μέ τό λευκότερον μάρμαρον. *Τά μάτια σας θά πληγωθοῦν· ἡ ψυχή σας θά παγώση.*

Παρατηρήσατε τό Στάδιον, ἕνα λευκόν σάβανον. Ἔλθετε ἐμπρός εἰς τά ἀγάλματα, τούς Ζάππηδες, τούς Βαρβάκηδες, τούς Βύρωνας, αὐτούς τούς εἰς τά καλά καθούμενα, τούς ἐξαφνικά ἀλευρωμένους, τούς κωμικούς πιερρότους καί πιερρότους χωρίς οὔτε ὑποδήματα, οὔτε κουμπιά ἀλλόχροα, χωρίς οὔτε χείλη κόκκινα, οὔτε κόρες ματιῶν χρωματιστές, χωρίς οὔτε φρύδια, χωρίς οὔτε μαλλιά μαῦρα.

Παρατηροῦντες τήν φύσιν εἶναι σάν νά βλέπετε ἕνα ζωντανόν θερμόν σῶμα ὡραίας γυναικός· παρατηροῦντες τήν Νεωτάτην Τέχνην - ἐντός τοῦ Πρασίνου ὁρατώτερον - ἐντός τῆς Φύσεως εἶναι σάν νά βλέπετε μίαν ὡραιοτάτην κόρην ἐνδεδυμένην μέ τά λευκά πέπλα τοῦ 'Υμεναίου, ἀλλά κρύαν, ἀλλά πάγον, ἀλλά νεκράν, ἀλλά στολισμένην μέ τήν ἐπιτάφιον νυμφικήν στολήν: Μίαν *Νύμφην* ὀρθήν *Νεκράν.*

Θά αἰσθανθῆτε αὐθωρεί πόσον ξένον εἶναι πρός τήν γύρω φύσιν τό χρῶμα τοῦ τεχνικοῦ κόσμου, πόσον *ψευδές*, βάρβαρον, *ἀχρεῖον.* Θά αἰσθανθῆτε ἀμέσως ὅλην τήν ἀγριότητα τῆς τω-

ρινῆς αἰσθητικῆς τῆς ἰδικῆς μας, δηλαδή τῆς *εὐρωπαϊκῆς*, διότι αὐτή εἶναι καί τώρα ἰδική μας. Ἡ εὐρωπαϊκή Αἰσθητική ὄχι μόνον ἐπολέμησε λυσσαλέα ὡς ἀδύνατον, ὡς ἀφάνταστον, ὡς ἀντιαισθητικήν, ὡς βάρβαρον, τήν ἀρχαίαν μας μαρμαρίνην πολυχρωμίαν - καί τό νοστιμώτερον εἶναι ὅτι τό δυνατώτατόν της ἐπιχείρημα ἦτο, ὅτι δέν ἐπετρέπετο νά μᾶς ὑποθέση τούς τότε τόσον ἀκαλαισθήτους!... - ἀλλά καί ἀποδεχθεῖσαν, καί ἔκτοτε ἐδέχθη καί δέχεται, καταπίνει καί χωνεύει θαυμάσια καί ἀπολαμβάνει, τήν *λευκήν ἀρχιτεκτονικήν καί τήν λευκήν γλυπτικήν*· καί δέν ὑπάρχει ἀπόδειξις λευκοτέρα, φαεινοτέρα, μαρμαρινωτέρα τῆς βαρβαρότητος, τῆς μαύρης μούχλας τῶν ματιῶν της, τῆς τυφλότητος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Αἰσθητικῆς καί τῆς ριζικωτάτης *ψευτιᾶς* τῆς Τέχνης της καί τῆς λεπτότητος τῆς ἰδικῆς μας αἰσθήσεως τῆς ἀπορρεούσης ἀπό τήν ἰδικήν μας Φύσιν. Καί ἐάν μᾶς ἔλειπον ὅλαι αἱ ἄλλαι ἑκατομμυριάδες τῶν ἀποδείξεων ἀπό τάς καλλιτεχνικάς της ἐκδηλώσεις ἁπαξαπάσας, αὐτή καί μόνη θά ἤρκει διά νά πείση ἁπλῶς, τελειωτικῶς καί αἴσθησιν καί μάτι στρουθοκαμήλου διά τήν *'Αναισθησίαν* τῆς Εὐρωπαϊκῆς Αἰσθητικῆς, τῆς ὁποίας ἀπομίμησις καί ἐλεεινοτάτη καί ἀξιοδάκρυτος εἶναι ἡ ἰδική μας τωρινή, καί διά νά μᾶς ἀπαλλάξη καί μᾶς ἀφήση ἐλευθέρους ν' ἀναζητήσωμεν καί ἀκολουθήσωμεν τήν λεπτότητα τής ἰδικῆς μας Αἰσθήσεως, τήν ἀπορρέουσαν ἀπό τήν δικήν μας Φύσιν Αἰσθητικήν. Καί δέν ὑπάρχει καλλίτερον μέσον, καλλίτερον σημεῖον, διά νά λάβωμεν συναίσθησιν τελείαν τῆς ἀχρηστίας της δι' ἡμᾶς καί τῆς Διδακτικῆς 'Υπεροχῆς τῆς Γῆς μας δι' ὅ,τι ἀφορᾶ τό ὡραῖον καί ἀποτινάξωμεν τήν *Σκλαβιάν τῆς 'Ασχημίας της*.

11

Ὅταν ἡ Ξετσίπωτη Γύφτισσα - ἡ Τωρινή Ρωμηοσύνη - πετάξη τά παληοχρώματά της καί φορέση τά Χρώματα τῆς Γῆς της, τότε θά ὑπάρξη Χροϊκῶς: ΕΛΛΑΣ.

Τώρα στρέψετε πάλιν τά μάτια σας εἰς τήν πόλιν. Θά

αἰσθανθῆτε τήν ἀφυσικότητα, τήν ἀγριότητα, τήν βαρβαρότητα τῆς Λευκότητος· δυνατόν πανταχόθεν νά βλέπετε καί παραβάλλετε τήν Τέχνην πρός τήν Φύσιν, διότι ὄπισθεν κάθε οἰκίας ὑψοῦται θέα λόφου, εἰς τά ἄκρα κάθε δρόμου φαίνονται, ἔρχονται καί κάθονται τά βουνά· ἀνάγκη μόνον νά προσέξετε ὀλίγον, διότι εἶναι τόσον αἴολα, ὥστε... οὔτε ἡ Ζωγραφική ἡ Φιλοξενουμένη Εὐγενής Εὐρωπαία... *δέν τά εἶδεν ἀκόμη*. Τό κάθε σπίτι ζωγραφίζεται ἐπάνω εἰς τήν ἐπιφάνειαν τοῦ Ὑμηττοῦ. θά ἰδῆτε καί θά αἰσθανθῆτε μέ τά ἴδια σας τά μάτια, ὅτι καί τά Χρώματα ὅπου ὑπάρχουν δέν εἶναι φυσικά, εἶναι ἄσχετα, εἶναι ξένα πρός τήν Γῆν μας, δέν ἔχουν καμμίαν συγγένειαν καί δέν εἶναι ἐν ἁρμονίᾳ μέ τό γύρωθεν Χρῶμα, ἀλλ' ἀποτελοῦν φρικαλέαν παραφωνίαν, κακοφωνίαν ἀγριωτάτην, τυφλώνουσαν τά μάτια καί αὐτοῦ τοῦ Ναυῆ.

Ὅση ἀντίθεσις ὑπάρχει μεταξύ τῆς Φυσικῆς Γραμμῆς καί τῆς Τεχνικῆς Γραμμῆς τῆς Πόλεως, ἄλλη τόση εἶναι μεταξύ τοῦ Φυσικοῦ Χρώματος καί τοῦ Τεχνικοῦ Χρώματος τῆς Πόλεως· καί ὅση ἀγριότης εἶναι ἡ ἀντίθεσις τῆς Γραμμῆς, ἄλλη τόση καί ἡ τοῦ Χρώματος. Καί μόλις θά εὕρετε ποιάν τινα συγγένειαν καί ἁρμονίαν εἰς τά τοιχώματα καί μαρμαρώματα, τῶν ὁποίων τό θηριῶδες λευκόχρωμα κυρίως ἐδιώρθωσεν ὁ Καλλιτέχνης Ἥλιος μέ τόν Καιρόν, εἰς μερικά κεχριμπαρίζοντα σπίτια, εἰς μερικά Βυζαντινώματα Ἐκκλησιῶν, καί κυρίως καί περισσότερον εἰς ἁπλούστατα, σπιτάκια, σχεδόν παράγκες νεροτριανταφυλλοχρόους, νεροκυανοχρόους, νεροφυστικοχρόους, ξεπλυμμένες ἀπό τόν Καιρόν.

Καί μέ τήν ἐκ φύσεως πάντοτε χροϊκήν ἐντύπωσιν εἰς τά μάτια σας, φαντασθῆτε ἀκόμη καί παραβάλετε τήν εἰκόνα καί τήν ἐξ αὐτῆς ἐντύπωσιν μιᾶς ἐπισήμου τελετῆς - εἶναι ὅλη εὐρωπαϊκή - κατρακυλούσης ἀπό τά Ἀνάκτορα εἰς τήν Μητρόπολιν, ὑπό τό Σατυρικόν μαστίγιον τοῦ Ἕλληνος Ἡλίου. Θά ἰδῆτε μέ τά μάτια σας, θά αἰσθανθῆτε, θά ἐννοήσετε ὅλην τήν βαρβαρότητα τῶν εὐρωπαϊκῶν χρωμάτων καί ὅλην των τήν ἐλεεινήν κωμικότητα, ἀπό τῶν μαύρων κασονιῶν τῶν ἁμαξῶν ἕως τά κορακόφτερα φράκα καί ἕως τά πισωτά καί βερνικωμένα λούκια πού φοροῦμεν διά καπέλλα, ἕως τῶν

φορεμάτων τῶν γυναικῶν καί τῶν γυναικοειδεστέρων στολῶν τῶν στρατιωτικῶν, θά ζυγίσετε τόν αἰσθητικόν ὄγκον, τό βάρος, θά πιάσετε τήν ὑλικότητα, τήν ἀγριότητα τοῦ μεταφερομένου ἐδῶ καί ἀπογυμνουμένου εὐρωπαϊκοῦ χρώματος καί τῶν συνδυασμῶν του.

Ἡ χροϊκή ἐντύπωσις τελετῆς τοιαύτης θά σᾶς δώση τήν πανομοιότυπον εἰκόνα καί τήν ἰσοδύναμον χροϊκήν καννιβαλικότητα Γυφτοπούλας μέ δυνατοπράσινον φουστάνι, ἡρακλειοκόκκινον -φωτιά - κορμάκι, μέ κουδούνι καί τριανταφυλλόχρουν μανδήλι εἰς τό χέρι καί κίτρινον εἰς τό κεφάλι, μαζύ μέ στεφάνι ἀπό παπαροῦνες καί μαργαρίτες, χορευούσης καί ἀδούσης βραχνά τόν Μάϊ.

Τά χρώματα αὐτά θά σᾶς ἀφήσουν τήν πανομοιότυπον ἐντύπωσιν ἑνός πρωτίστου εὐρωπαϊκοῦ θιάσου, τόν ὁποῖον εἴδατε τό βράδυ εἰς τό θέατρον καί τοῦ ὁποίου ἐθαυμάσατε τό πολυειδές γλυπτικόν καί χροϊκόν κάλλος, σκηνῶν, ἀνθρώπων καί πραγμάτων καί ἀντικειμένων ὅλων, τόν ὁποῖον μέ τά αὐτά ἐνδύματα, χρώματα, μπογιατίσματα, φτιασιδώματα καί αἰσθητικά τεχνάσματα, καμωμένα ὅλα διά τό εἶδος τοῦ φωτός καί διά τήν ὀπτικήν ἀπόστασιν τοῦ νυκτερινοῦ θεάτρου, θά τόν ἐβλέπατε.... ἐκ τοῦ πλησίον, ἡμέραν μεσημέρι... εἰς τήν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.

Τήν αὐτήν διαφοράν μεταξύ βραδυνῆς εἰκόνος καί μεσημερινῆς εἰκόνος ἔχει ἡ εὐρωπαϊκή ἀπό τήν ἑλληνικήν αἰσθητικήν. Διά νά τό ἐννοήσετε ἐντελῶς, παρατηρήσατε ἀκόμη γραμμικῶς καί χροϊκῶς τόν ἀστόν ἄνθρωπον - τό κακόμοιρον Ἑλληνικόν Σῶμα, τό στεγνόν καί ξηρόν καί λεπτοφυές καί ἁπαλόγραμμον καί λιγυρόν, πού καταβάλλει αὐτοκτονικάς προσπαθείας διά νά μιμηθῆ τό Εὐρωπαϊκόν Κουτσουρικόν Σῶμα - τόν στρατιώτην, τόν ἀξιωματικόν, τόν πεζόν, τόν ἱππέα, τόν ναύτην, τόν ἐπιτελῆ, τόν ὑπουργικόν, τόν βασιλικόν, τόν πιασμένον εἰς τό εὐρωπαϊκόν βαρβαροβλακόρρουχον, τό δένον, σφίγγον, ξυλιάζον, ἀποπνίγον, θλάζον ὅλας τάς γραμμάς καί ὅλας τάς κινήσεις, τό ἀποκουτσουραῖνον καί ἀποβλακῶνον καί ἀποβελαδῶνον καί ἀποτρικαυτῶνον καί ἀπομασκαρῶνον τόν

Ἄνθρωπον, τό καταντοῦν αὐτό σωματικῶς, ψυχικῶς, διανοητικῶς σάν - Τωρινόν Ρωμηόν Πρέσβυν - θά εὕρετε τήν πανομοιότυπον εἰκόνα γραμμῶν καί χρωμάτων τῶν μικρῶν γωνιογράμμων καί κοκκαλογράμμων πιθήκων πού ἐνδύουν μέ ρουχαλάκια Γάλλων στρατηγῶν, τῶν χορευόντων καί πυροβολούντων.

Τήν αὐτήν γραμμικήν καί χροϊκήν, ἀξιοδάκριτον καί κωμικωτάτην ἐλεεινότητα, παρουσιάζει κάθε εὐρωπαϊκόν πρᾶγμα μεταφερόμενον ἐδῶ, ἐμφανιζόμενον εἰς τήν πάγκαλον Γῆν τῶν Θεῶν, εἰς τό ἰδικόν μας Φῶς καί τό αὐτό οἰκτρότατον μασκάρευμα ἐπιβάλλει αὐτό εἰς τό κάθε τι εὐρωπαϊκόν, ἀπό τήν ἐξωτερικήν του ἐπιφάνειαν ἕως τήν ἐσωτάτην του οὐσίαν, τήν ψυχήν του, αὐτό τό εἰδικόν Ἀδώνειον Φῶς. Καί διά νά πεισθῆτε, τελειωτικῶς, ἁρπάξατε ἕνα Βασιλικόν Χορόν καί πετάξατέ τόν εἰς τό Ζάππειον μεσημέρι, θά ἰδῆτε κατακάθαρα τόν εὐρωπαϊκόν Κτηνωδισμόν καί τόν ἰδικόν σας Θεοδοσικώτατον Μεταμφιεσμόν.

Καί τώρα μαλακώσαντες τόν δρόμον, ἔλθωμεν εἰς τήν κυρίως Χροϊκήν Τέχνην. Εἰς τήν *Ζωγραφικήν,* ἡ ὁποία εἶναι ἡ Τέχνη τῆς ἐπιδερμίδος, τῆς ἐπιφανείας τῶν πραγμάτων, τοῦ Χρώματος, τοῦ Φωτός. Καί διότι εἶναι τοιαύτη καί διότι αὐτή ὀφείλει νά μᾶς δώση *πρώτη* τό Φυσικόν Χρῶμα διά τήν ἐπένδυσιν τοῦ Ἐξωτερικοῦ μας Νέου Κόσμου. Ἀναπολήσετε λοιπόν τήν γενικήν ἐντύπωσιν ἐξ ὅλων τῶν Ἐκθέσεων, μηδέ τήν ἐκ τῆς Διεθνοῦς τοῦ Ζαππείου. Δέν πειράζει ὅτι τό *Φῶς* εἶναι ἐμποδισμένον, εἶναι Τεχνητόν.

Τό Ἑλληνικόν Φῶς περνᾶ καί κάθε χρωματιστόν γυαλί καί κάθε χαρτί καί κάθε πανί, διά νά ἀποδεικνύη τήν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων.

Μέ τό πρῶτον περιφερικόν βλέμμα... *αἰσθάνεσθε τίς μπογιές.* Εἰς τά μάτια σας τά κρατοῦντα τήν ἐντύπωσιν τοῦ ξηροῦ, ἀΰλου, Χρώματος τῆς Γῆς, θά σᾶς κάμη τρομεράν αἴσθησιν ἡ ὑλικότης των, ἡ παχύτης των, ἡ ὑγρότης των. Αἰσθάνεσθε τίς Μπογιές ὡς πρώτην ὕλην. Ἀκριβῶς ὅπως εἰς ἕνα χρωματοπωλεῖον. Ἀναζητεῖ κανείς τήν ὀσμήν των εἰς τόν ἀέρα· τοῦ φαίνεται παράδοξον ὅτι δέν ἀποπνέουν δυνατήν

ὀσμήν σάν βερνικωμένον πάτωμα· νομίζει κανείς ὅτι εἶναι συναχωμένος· νομίζει ὅτι εἶναι ζαχαροπλαστικά ὑλικά καί τοῦ ἔρχεται ἡ ἐπιθυμία τοῦ γλυκύσματος· ἀπορεῖ διότι δέν βλέπει μύγες· ἀπορεῖ διατί δέν τά ἔχουν σκεπασμένα μέ τοῦλι· εἶναι Χρώματα *ἀπογυμνωμένα*, σάν *γδαρμένα* μέ νύχια. Αἱ Ζωγραφικαί Ἐπιφάνειαι εἶναι δριμεῖαι, τριχωταί, μαλλιαραί. Εἶναι σάν χονδροασβέστης μέ τρίχες διά ταβάνι· κάμνουν τήν αἴσθησιν τῆς ὑλικότητος τῆς *ἀντιστάσεως τοίχου* καί τοίχου ὄχι λείου τοὐλάχιστον, ἐπενδυμένου μέ ἀμμοκονίαν, τοίχου αἰθούσης, ἀλλά τοίχου μέ ἀσβεστόχωμα *κτυπητόν*, ὅπως λέγουν οἱ κτίσται τό εἶδος τοῦ πετάγματος τοῦ ἀσβεστοχώματος εἰς τούς πισινούς τοίχους τῶν σπιτιῶν· ἡ αἰσθητική αὐτή ἐνόχλησις εἶναι τόση, ὥστε δέν τολμᾶτε νά πλησιάσετε τάς εἰκόνας καί ὅσον καί ἄν ἀπομακρυνθῆτε, ἀδύνατον ν' ἀπαλλαχθῆτε αὐτῆς. Εἶναι αἴσθησις ζαχαροπλαστικῆς *πάστας*. Ὅσον καί ἄν συμπαθῆτε τό θέμα ἑνός καλοῦ ἔργου, ἡ δυνατή ἐντύπωσις, ἡ τελική ἐντύπωσις εἶναι ἡ *Μπογιά*. Τό σῶμα τῆς *Μπογιᾶς*. *Ἡ Μπογιά* σᾶς κολλᾶ εἰς τήν ἐπιφάνειαν τῆς ψυχῆς, σᾶς κάθεται εἰς τά αἰσθητικά κύτταρα, σᾶς λερώνει, σᾶς βαρύνει. Ἡ ἀγριότης της καί ἡ ἀντίστασίς της εἶναι τόση, ὥστε δέν σᾶς ἀφίνει ν' ἀπατηθῆτε, νά παρασυρθῆτε, νά ὀνειροπολήσετε οὔτε μίαν στιγμήν. Ἡ Τέχνη εἶναι ἀπάτη. Μιμεῖται τούς τύπους, τά εἴδη τῆς Φύσεως καί σᾶς παρουσιάζει τι καί σᾶς τό καθιστᾶ πιθανοφανές, *ἀληθοφανές*. Νομίζετε ὅτι ἔχετε ἐμπρός σας ἕνα ἄνθρωπον, σκηνήν τοῦ βίου, ἕνα τοπίον. Ἀλλ' ἡ *Μπογιά, ἡ Βορειομπογιά, ἡ γερμανομπογιά μέ τό ἀρκουδικόν της δέρμα καί τρίχωμα* τυλίγει τήν εἰκόνα καί καθιστᾶ τόσον προφανές τό ψεῦδος, ὥστε ἀπωθεῖ πᾶσαν *γέννησιν αἰσθητικῆς ἀπολαύσεως*. Τό εὐρωπαϊκόν αὐτό φόρεμα τῆς ζωγραφικῆς εἶναι τόσον βαρύ καί κακοτράχαλον, ὥστε κάμνει τήν ἐντύπωσιν πού θά σᾶς ἔκαμνε, ἐάν ἐπηγαίνατε νά θωπεύσετε μίαν ὡραίαν γυναῖκα καί αὐτή ἐτυλίγετο μέ ἕνα τσόχινον τραπεζομάνδηλον καί ἄλειφε τό πρόσωπόν της μέ πυκνά πολύχρωμα ἀλεύρια.

Κάθε ἰδέα ἡδονῆς βλέμματος καί ἀφῆς θά ἐξηφανίζετο ἀμέσως καί θά ἐνεφανίζετο μόνη ἡ ἰδέα νά τραπῆτε εἰς φυγήν. Διά νά αἰσθανθῆτε, διά νά ἐννοήσετε τήν *Αἰσθητικήν Φρίκην*

τῆς Μπογιᾶς, χρωματίσετε μέ τό χρῶμα καί τήν τεχνοτροπίαν, τῆς ζωγραφικῆς τά *εἰκονίσματα τῶν 'Εκκλησιῶν σας.* Κάμετε πῶς πηγαίνετε νά τά φιλήσετε!... Ἡ χαρά, ἡ ἀπόλαυσις καί ἡ διασκέδασις πιστῶν καί ἀπίστων, τοῦ φιλήματος τοῦ εἰκονίσματος, *τοῦ φιλήματος μιᾶς 'Ωραίας Εἰκόνας, τῆς ἐπικοινωνίας διά τῶν χειλέων μέ τό θεῖον, τοῦ φιλήματος τῶν θεῶν,* αὐτή ἡ ὡραιοτάτη καί ὑψηλοτάτη ἀφελής ἑλληνική ἀγάπη καί οἰκειότης μέ τόν θεῖον, θά παύση ἀμέσως. Κανείς Ἕλλην δέν θά πάη νά φιλήση τήν *Γερμανομπογιά.* Ἄλλως τε καί ὁ *Ζωγράφος δέν σᾶς ἀφίνει νά πᾶτε κοντά·* σᾶς ἀπαγορεύει νά πλησιάσετε· καί ἔχει δίκαιον. Πλησιάσατε σάν θέλετε *δέν βλέπετε τίποτε.* Παρατηρήσατε μίαν Προσωπογραφίαν *ἀρίστην.* 'Εδῶ δέν πρόκειται περί τῆς ἀξίας τῶν ζωγράφων μας, ἀλλά περί Αἰσθητικοῦ Συστήματος, τῆς Τεχνοτροπίας, τοῦ εἴδους τοῦ Χρωματισμοῦ· καί ὅλα αὐτά δέν εἶναι ἐφεύρεσις τῶν ἰδικῶν μας Τεχνιτῶν, εἶναι Εὐρωπαϊκά. 'Εδῶ *πρόκειται μόνον περί* τῆς *ριζικῆς τρέλλας* τῆς μιμήσεώς των.

'Απομακρυνθῆτε λοιπόν τῆς εἰκόνος ἕνα, δύο, τρία, τέσσερα μέτρα, ἕως ὅτου τό κεφάλι σας κτυπήση εἰς τόν ἀπέναντι τοῖχον τῆς Αἰθούσης. Τό ἔνδυμά της εἶναι μέ χονδροπινελιές, πετακτές, κτυπητές. Τό δέρμα της δεν εἶναι *ἡνωμένον, ἑνιαῖον, ἕνα,* δέν τελειώνει εἰς μίαν ἐπιφάνειαν, ἔχει δέρμα καί εἶναι σάν νά μήν ἔχη· ἔχει κρέας κοπανισμένον· λιανισμένον, κεφτεδισμένον. Πάρετε τό ἐργαλεῖον πού κόβουν βεντοῦζες, τραβήξατε μίαν τριακοντάδα φαλτσετιῶν καθέτως εἰς ὅλον τό πρόσωπον τοῦ πρώτου τυχόντος καί ἔπειτα ζωγραφίσετέ τον. Ἡ συνήθης Προσωπογραφία εἶναι ἕνα κεφάλι εἰς ἕνα νυκτερινόν λαδερόν τοῖχον· τό φῶς ἔρχεται κάπουθεν καί τοῦ φωτίζει τό ἕνα μάγουλον. *Καί μία χέρα βουτηγμένη σέ χίλια πηκτά χρώματα τοῦ τραβᾶ μία μπάτσα.* Πάρετε μία παδέλα μέ γιαουρτῶδες σιμιγδάλι, ρίψετε τοῦ κόσμου τά χρώματα, ἀνακατώσετε μανιωδῶς καί πετάξετε τό ὅλον εἰς τό πρόσωπον τοῦ πρώτου τυχόντος διαβάτου, παραλάβετέ τον, χώσετέ τόν εἰς ἕνα σκοτεινόν θάλαμον, κάμετε μία τρύπαν εἰς τόν τοῖχον ὅπου σᾶς ἀρέσει, φωτίσατέ τον ὅπως σᾶς ἀρέσει καί ζωγραφίσετέ τον. Τότε μόνον δυνατόν νά ἰσχυρισθῆτε εἰς τήν 'Ελλάδα,

ὅτι *ἐζωγραφίσατε ἐκ φύσεως* καί ἐβγάλατε αὐτό τό ἀποτέλεσμα. Καί μή πλησιάσετε. Θά ἰδῆτε χειρότερα, ἀπαισιώτερα. Ἡ Τέχνη εἶναι ἀπρόσιτος, ἀπλησίαστος! Ἡ Ζωγραφική σᾶς φωνάζει: μή πλησιάζετε, μή πλησιάζετε. Ἀλλά πόσον νά ἀπομακρυνθῆτε; ποῦ νά πᾶτε; καί ἐάν κτυπήση τό κεφάλι σας εἰς τόν ἀπέναντι τοῖχον τῆς Αἰθούσης καί ἐάν πᾶτε εἰς τό πλησίον δωμάτιον καί σᾶς κάμουν μίαν ὀπήν εἰς τόν τοῖχον, ἀκόμη ἐξακολουθεῖ ἡ *Αἰσθητική Φρίκη*.

Ἅμα μίαν φοράν τύχη νά πλησιάσετε μίαν εἰκόνα, σᾶς ἔφυγε διά παντός κατά φύσιν αἰσθητικήν, κάθε ζωγραφική ἀπόλαυσις. Καί φαντασθῆτε, ἐάν ἀπό κάτω ἀπό τόν δρόμον φαίνεται λαμπρότατα τό ἐλαχιστότατον χρύσωμα τοῦ ὑψηλοτέρου, τοῦ ἀπωτέρου κτιρίου, πόσα μίλια μακράν πρέπει νά βάλετε τήν Ζωγραφικήν. Καί ἕνα σιδηροῦν κάγκελλον πρέπει νά λέγη: «ἀπαγορεύεται νά πλησιάσετε». Ἄλλως τε πῶς νά πλησιάσετε καί τί νά ἰδῆτε καί *πῶς νά ἰδῆτε*; Πηγαίνετε δεξιόθεν, βλέπετε *μάκες*. Πηγαίνετε ἀριστερόθεν, βλέπετε *γυαλάδες*. Ἀλλάζετε θέσιν, ἡ μισή εἰκών *λαδιά*, ἡ ἄλλη μισή *γυαλάδα*. Καί πᾶμε ἀπ' ἐδῶ, καί πᾶμε ἀπ' ἐκεῖ, καί λίγο δεξιώτερα καί λίγο πίσω, καί καλλίτερα ἔτσι καί δέν εἶναι κατάλληλο τό... Φῶς καί σταθῆτε νά κλείσωμεν λίγο τό παράθυρον καί μία στιγμή νά σύρωμεν πανιά πρό τῶν γυαλιῶν, καί κλεῖσε τό ἕνα σου μάτι καί κατέβασε τό ἄλλο σου φρύδι καί στάσου νά βάλωμεν ἕνα πανί ἀπό πίσω, καί βάλε τό χέρι σου ἀπό πάνου ἀπό τό ἕνα μισό μάτι πού σοῦ ἔμεινε ἀνοικτό καί... *δέν ντρέπεσθε θεόζουρλοι*. Τέχνη εἶναι αὐτή ἡ περίδρομος; Τέχνη ἡ μπελᾶς; Τέχνη ἡ Ψευτιά; Τέχνη ἡ Κακοήθεια; Τέχνη ἡ Βαρβαρότης; Αἰσθητική Πρόοδος ἡ Γρελανδέζικη Ἀναισθησία; Ποῦ τίς πᾶτε, ποῦ τίς πᾶτε τίς Γερμανομπογιές; Τίς Γοτθοτεχνίες; Τίς Ὀστρογοτθοτροπίες; Αὐτούς τούς φρικαλέους Ἐρεβωδοτεχνισμούς; Τί ζητοῦν; Τί θέλουν εἰς τόν Ἀδώνειον Κῆπον τῶν Θεῶν; *Καί ποῦ νά κρυφθοῦν; Καί μέ τί νά κρυφθοῦν;*

Μέ τό πρῶτον περιφερικόν βλέμμα εἰς μίαν Ἔκθεσιν δέν ἀναγνωρίζετε καμμίαν *συγγένειαν Χρωματικήν οὔτε ἀπωτάτην* μέ τήν Γῆν μας. Ὅλος ὁ *Λαμπρότατος Κόσμος* τῶν θαυμασιωτάτων ἀποχρώσεων καί συνδυασμῶν ἀπουσιάζει· τό Ὑ-

ψηλόν μας Φῶς εἶναι ἄγνωστον. Ἡ Ἐλαφρότης, Αἰθεριότης, Αὑλότης ἀνύπαρκτος. Λείπει ἡ Ἁπλότης τῶν Χρωμάτων· ἡ Λεπτότης τῶν συνδυασμῶν· ἡ λεπτοτάτη διαβάθμισις τῶν ὁμοειδῶν ἀποχρώσεων· πρώτιστον χαρακτηριστικόν πάσης *Εὐγενείας.*

Πλήθη χρωμάτων εἰς κάθε ἔργον. Πλήθη *χονδροτάτων, ἀξέστων, θηριωδεστάτων* ἀντιθέσεων. Λείπει ἡ Χαρά, λείπει ἡ Λαμπρότης. Λείπει ὁ Γέλως. Λείπει ἡ Ἡδονή. Χρώματα σκοῦρα· μαυριδερά, παπαδικά, καλογηρικά, βόρεια, ὑγρά, σαχλά, κρύα, παγερά, νεκρά. Ἡ *ὑψηλή Χροϊκή Κλίμαξ τῆς Γῆς μας* ἄγνωστος. Ἄγνωστος ἡ Χροϊκή Ἐαρινή Ἀφροδίσειος Ἑορτή. Ἀπό τό κάθε τμῆμα Ζωγραφικῆς Εἰκόνος τῆς Γῆς μας, ἀπό κάθε λόφον χωριστά ἐκπορεύεται τελεία Χροϊκή Ἡδονή. Ἀπό κανένα τμῆμα Τεχνικῆς Εἰκόνος δέν παράγεται χροϊκή τέρψις. Ἀπό κανένα σύνολον Εἰκόνος Χροϊκή Ἡδονή.

Σπανιώτατα χρῶμα θά σᾶς ἑλκύση αὐτό καθ' ἑαυτό.

Ἡ Αἴσθησις τῆς Ἡδονῆς τοῦ Χρώματος αὐτοῦ καθ' ἑαυτοῦ εἶναι *Ἄγνωστος*. Εἰς τήν Γῆν μας, ὅπως διά τήν Γραμμήν οὕτω καί διά τό Χρῶμα, ἡ *Σαφήνεια* εἶναι ἐκπληκτική. Βλέπομεν εἰς *τήν καρδίαν* τῶν φυλλωμάτων, εἰς τούς ἀπωτάτους λόφους, εἰς τά ἀπώτατα σύννεφα κάθε γραμμήν κατακάθαρα, κάθε χρῶμα κατακάθαρα, βλέπομεν τά πάντα καί τά ἐλάχιστα Γραμμικῶς καί Χροϊκῶς, ἀπό μιλλίων καί μιλλίων ἀπόστασιν. Πλησιάσετε μίαν Εἰκόνα Τοπίου. Δέν ἐννοεῖ νά εἶναι ἀτελής, νά μή ἔχη προοπτικήν, ὅπως αἱ περισσότεραι τῶν ἰδικῶν μας. Μία τῶν τελειοτέρων. Αἱ γραμμαί εἶναι χονδρόταται, βαναυσόταται, συγκεχυμέναι. Παρατηρήσατε ἕνα ἀνέβασμα λόφου λόγου χάριν, ἕνα ἄνοιγμα δάσους. Εἰς τήν πρώτην σειράν διακρίνεται κάπως· εἰς τήν δευτέραν τά ἀντικείμενα συγχέονται: Ἀπομακρυνθῆτε ὅσον θέλετε. Ἐξακολουθῆτε νά *βλέπετε καθαρώτατα ὅλα τά Μπερδεύματα.* Καμμύετε τούς ὀφθαλμούς, ἐξακολουθῆτε νά βλέπετε *ὅλες τίς δακτυλιές.*

Νομίζετε ὅτι ὁ Ζωγράφος δέν ἐργάζεται μέ χρωστῆρα, ἀλλά μέ τά δάκτυλα· εἶναι τόσον κατά τεχνικήν ἀτέλειαν μέν, *ἀλλά καί κατά σύστημα,* συγκεχυμένα ὅλα, ὥστε νομίζετε ὅτι ὁ Ζωγράφος ἐργάζεται μέ τόν: *μεγάλον δάκτυλον τοῦ ποδιοῦ.*

Κλείσετε τά μάτια σας, διότι ἐνῶ δι' ὅλα τά πράγματα εἰς τόν κόσμον αὐτόν, λέγει ὁ ἕνας μας εἰς τόν ἄλλον, ὅταν θέλη νά ἰδῆ τίποτε, φέρε φῶς, ἄνοιξε τό παράθυρον, ἄνοιξε τά μάτια σου, πλησίασε νά ἰδῆς, νά διακρίνης διά τήν Ζωγραφικήν πρέπει νά συννεφιάσης, νά κλείσης τά παράθυρα, νά χαμηλώσης τά φῶτα, νά ἀπομακρυνθῆς, νά κλείσης τά μάτια σου, νά σοῦ σβύσουν τήν λάμπα. Σμικρύνατε λοιπόν τήν ὀπτικήν ἑστίαν εἰς τό ἔσχατον ὅριον. Τό *Φῶς* εἶναι τόσον δυνατόν ἐδῶ, ὥστε ἐξακολουθεῖ νά μή σᾶς κάμνη καμμίαν ἐντύπωσιν, ἁπαλότητος, φυσικότητος· ἐξακολουθεῖ νά μένη ὑλική, δριμεῖα, στερεά, *σκελετώδης*. Καί τά ἀντικείμενα συγχέονται σάν νά ἐπέρασε κανείς ἕνα σπόγγον καί ἐθάμβωσεν, ἐλέρωσεν τήν 'Αρχικήν Εἰκόνα, *διέλυσε τάς Γραμμάς καί τά Χρώματα. Δέν ὑπάρχει εἰς τήν Τωρινήν Ζωγραφικήν οὔτε ἕνα χέρι, οὔτε ἕνα πόδι, οὔτε ἕνα πρόσωπον, οὔτε ἕνα μάτι, οὔτε ἕνα αὐτί, οὔτε ἕνας κλῶνος, οὔτε ἕνα ἄνθος, οὔτε ἕνα φύλλον,* ὅπως τό βλέπομεν ἐδῶ, μέ τό ἐδῶ Φῶς, εἰς τό ἐδῶ Φῶς, μέ 'Ιδικόν Φῶς, μέ τό: ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΦΩΣ. Καί τό ὑπάρχον οἱ Τωρινοί δέν θέλουν νά τό ἰδοῦν διότι δέν τό... *ἐννοοῦν*.

Οἱ Τωρινοί δέν ἔχουν καμμίαν Αἴσθησιν τοῦ Χρώματος. Ψεύματα εἶναι ὅλα. Ψεῦμα καί τό Χρῶμα. 'Αντιγραφή Εὐρωπαϊκή εἶναι τά πάντα τῶν πάντων. 'Αντιγραφή καί ἡ Ζωγραφική. 'Αντιγραφή καί τό Χρῶμα. Τό Σῶμα τό ἐνδύει ἡ Ζωγραφική μέ τό Εὐρωπαϊκόν Χρῶμα. 'Ακόμη καί ὅταν ζωγραφίζη ἐκ Φύσεως αὐτήν τήν ἰδίαν Γῆν, *βάσις της εἶναι ἡ Εὐρωπαϊκή Αἰσθητική. Οἱ φυσικώτεροι, οἱ ἀληθέστεροι* τῶν Τοπιογράφων βλέπουν καί ἐκτελοῦν *κατά συνθήκην* ὅ,τι ἐδιδάχθησαν. Μεταβάλλουν μόνον τινές τό Εὐρωπαϊκόν εἶδος κατά τάς δυνατωτάτας, τάς ὑπερβολικάς, τάς κτυπητοτάτας διαφοράς. Αὐτός ὁ Πρῶτος, ὁ εὐσυνειδητότατος Καλλιτέχνης, ο Τοπιογράφος ΦΩΚΑΣ, ὁ Πρῶτος καθήσας ἀπέναντι τῆς Γῆς καί εἰλικρινῶς καί βαθύτατα τιμίως ἐργασθείς, ἀναζητεῖ τά ὑγρά, τά σκοῦρα, τά σκιερά, τά πράσινα, ἀπορεῖ καί σκιάζεται τά Φῶτα, ζωγραφίζει ἐντελῶς Εὐρωπαϊστί. Αὐτό ἀκόμη τό ὁρμητικόν *Λασκαρίδιον* Φῶς, αὐτό τό Μαρκομποτσαρικόν λαφυραγώγημα, τό ἐξαφνικόν 'Εαρινόν Τρελλόγελον μέσα εἰς τήν Φρικτήν Χροϊκήν Καλο-

γερίλαν τῆς Ζωγραφικῆς, δέν κάμνει ἄλλο παρά νά συγκεφαλαιώνη καί ἐπιδεικνύη ὅλα τά λεχθέντα δυνατώτερον μάλιστα καί καθαρώτερον ἑνῶνον εἰς ἕνα, τό περισσότερον 'Ελληνικόν Χρῶμα καί τόν *περισσότερον* Εὐρωπαϊσμόν: Τό περισσότερον καί περισσοτέραν: ΦΩΣ καί ΜΠΟΓΙΑΝ.

"Ολαι ἀνεξαιρέτως αἱ Τεχνοτροπίαι, ὅλαι ἀνεξαιρέτως αἱ *Χρωματοτροπίαι*, ὅλαι ἀνεξαιρέτως αἱ *Φωτοτροπίαι* - Χονδροτροπίαι, Χονδροκοπίαι, Βαρβαροτροπίαι, Θηριοτροπίαι, Κτηνοτροπίαι - ἀνεξαιρέτως ὅλαι εἶναι Εὐρωπαϊκαί. 'Ανάγκη λοιπόν νά κάμωνεν ἕνα ταξειδάκι *ἀστραπιαῖον* εἰς τήν Εὐρώπην διά τό Χρῶμα, ὅπως διά τήν Γραμμήν.

12

Οἱ Τωρινοί ἔχουν φάγει: ΤΡΕΛΛΟΧΟΡΤΟΝ καί ἔχουν πίει: ΤΡΕΛΛΟΝΕΡΟΝ. Φεύγουν ἀπό τήν ΗΜΕΡΑΝ καί πηγαίνουν εἰς τήν ΝΥΚΤΑ. Ζητοῦν ἀπό τήν Νύκτα τά ἔργα τῆς 'Ημέρας. Ζητοῦν ἀπό τήν ΝΥΚΤΑ τάς ΤΕΧΝΑΣ... ΓΡΑΜΜΩΝ καί ΧΡΩΜΑΤΩΝ... Πηγαίνουν εἰς τό Ἔρεβος νά ἰδοῦν τό Φῶς. Εἰς τό ΠΑΡΙΣΙ... ΜΟΝΑΧΟΝ.

Ἔλθωμεν, λοιπόν εἰς τάς Εὐρώπας. Καί κατ' ἐκλογήν! καί κατά προτίμησιν! καί κατ' ἐξοχήν! εἰς τάς Σκοτεινοτάτας! τάς 'Υγροτάτας! τάς Καρβουνοειδεστέτας! τάς Σαπιωτάτας! Εἰς αὐτάς τάς Γερμανίας, ὅπου πηγαίνουν οἱ μισοί Ἕλληνες καί γίνονται μέν Σοφολογιώτατοι ἀλλά καί ἀποδασκαλίζονται ἀλλά καί ἀπομιστριωτίζονται ἀλλά καί ἀποντοτορώνονται. Κάί τό ὅτι ὁ Γύζης ἐκεῖ ἔγινε Γύζης, αὐτό δέν θά εἰπῆ ἀπολύτως τίποτε, διότι εἶναι Ἕνας, διότι ἔζησε μόνος, διότι ἔτυχε νά ἔχη Πορταθούρειον ἑλληνικήν ψυχήν, καί διότι ἀσφαλέστατα, ἐάν μέ τά αὐτά μέσα ἦτο εἰς Χώραν Φωτεινήν καί εἰς Τέχνην Φωτεινήν, θά ἔφθανε ταχύτερα ἐκεῖ ὅπου ἔφθασε, θα ἔφθανε χίλια μέτρα ὑψηλότερα καί διότι... καί αὐτός ὁ Γύζης εἶναι ἡ *ριζική* ἄρνησις, ἀναίρεσις ἀναποδογύρισμα τοῦ Γραμματικοῦ καί Χροϊκοῦ... Πανγερμανισμοῦ! Ἄλλως τε αἱ Γερμανίαι μέ τά ἑκατομμύρια στερεοτυπωμένα φθηνά γρουσούζικα βιβλία,

ἐγέμισαν τά κεφάλια τῆς Εὐρώπης Γερμανοϊδέες, ἄλλως τε οἱ νικημένοι Γάλλοι, κατά λόγον φυσικόν, ἐδέχθησαν εἰς τόν σβέρκον των καί τά λεξικά τοῦ Νικητοῦ, ἄλλως τε διά νά νικηθοῦν θά εἰπῇ ὅτι δέν ἦσαν τίποτε, ἄλλως τε καί αὐτοί ὑπεδέχθησαν τό Βόρειον.... Φῶς! τό ὁποῖον δέν εἶναι δυνατόν νά εἶναι οὔτε Βόρειον Σέλας, πρωτοστατούσης τῆς *'Αναγούλας* Σάνδης καί παρά τάς διαμαρτυρίας τοῦ Χάϊνε, πού ἐγνώριζε καλλίτερα φυσικά τόν τόπον του ἀπ' αὐτήν· ἄλλως τε καί αὐτοί μετά πολυετεῖς τρομεράς *προπονήσεις* ἐβαγνέρισαν· ἄλλως τε καί οἱ Ἄγγλοι, οἱ ἄλλοι αὐτοί ἐμποροβιομήχανοι τοῦ Πνεύματος καί τοῦ ʽΩραίου, οἱ Γραμματικῶς καί Χροϊκῶς Καννίβαλοι ἐκτός ὀλίγων τεχνητῶν Μονάδων λόρδων θαυμασιωτάτων ἐπηρεάσθησαν, ἄλλως τε καί αὐτοί οἱ Ἰταλοί διά μίαν στιγμήν ἐτρελλάθησαν καί ἐστράφησαν πρός τό Σκότος καί τώρα μόλις ἀρχίζουν νά σείουν πρῶτοι αὐτοί φυσικά, τόν Βαρβαροβόρειον Πνευματικόν Ζυγόν· ἄλλως τε κατ' οὐσίαν, κατά φύσιν, κατά ρίζαν, κατά ψυχήν, κατά γενικόν τύπον, κατά τήν *ἐσωτάτην Αἰσθητικήν* βάσιν, ὅλοι οἱ Εὐρωπαῖοι εἶναι συγγενεῖς καί ἀποτελοῦν ἕνα τύπον· ἄλλως τε καί τά Σκότη καί τά ὁμιχλώματα καί τά ἀγριώματα, τόσον ὅσον ἐνδιαφέρει ἐμᾶς, εἶναι περίπου τά αὐτά εἰς τά Λονδῖνα, εἰς τά Μόναχα καί εἰς τά Παρίσια ὅπου πηγαίνουν οἱ ἄλλοι *μισοί* τωρινοί καί ἀποκοκορικίζονται, καί ἀποφαυλίζονται, καί ἀποπροστυχιάζονται καί ἀποκοκοτίζονται, τά Σάπια Παρίσια, τό Κρεατοπάζαρο 'Ανατολῆς καί Δύσεως, ὅπου ὅλαι αἱ Τέχναι καί ὅλοι οἱ Γάλλοι ὑμνοῦν τήν Γυναῖκα... πού τούς τρέφει, τήν Γυναῖκα, *θηλυκόν*, θηλυκόν - μπούτι, θηλυκόν -γάμπα, πρό πολλοῦ πλέον οὔτε αὐτό, ἀλλά τό θηλυκόν Φόρεμα, καί οὔτε φόρεμα καλά καλά, ἀλλά ἐσώρουχον, ἀλλά λινόν μεταξωτό καί ντατέλλα.

Ἔλθωμεν λοιπόν εἰς τά Μόναχα.

'Εκεῖ οὐρανός *Κλειστός*. Αἰωνία Συννεφιά. Αἰωνία Μαυρίλα. Αἰώνιον Πένθος. Αἰωνία ʽΟμίχλη, Αἰωνία Πάχνη. Αἰωνία ʽΥγρασία. Αἰωνία Μούχλα. Αἰωνία Σαπίλα. Καμπουρογραμμία Γῆς. Ξυλογραμμία δένδρων. Καί βάρος καί πάχος καί πύκνα ἀέρος. Καί στούπωμα τῶν πάντων μέ μπαμπάκια ὁμίχλης. ʽΟ

Οὐρανός κλειστός. Ἡ Γῆ κλειστή. Ὁ Ἀέρας κλειστός. Τό Σπίτι κλειστόν. Τό Ροῦχον κλειστόν. Τό Σῶμα κλειστόν. Ὁ Ἄνθρωπος κλειστός. Τό Πνεῦμα κλειστόν. Ὁ Οὐρανός σκότος. Ἡ Γῆ πένθος. Τά Φῶτα λύπη. Τά Ζῶα μελαγχολία. Ὁ Ἀέρας ὑγρά πηκτή μαυρίλα. Ὅλος ὁ ΕΞΩ ΚΟΣΜΟΣ σπρώχνει τόν Ἄνθρωπον εἰς ἕνα καταφύγιον, εἰς ἕνα ὑπόγειον. Καί ἐκεῖ ζῆ μίαν ζωήν τεχνητήν. Τό Πνεῦμα καί αἱ Τέχναι εἶναι Ἐπιστῆμαι, εἶναι Μηχανήματα, ἐμπορεύματα, βιομηχανήματα. Κάμετε μίαν εἰκόνα, ἕνα ἄγαλμα, ὅπως καί κάθε ἄλλη μηχανή καί βίδα. Καί ζῆ ἐκεῖ μέ ἕνα ψεύτικον Φῶς, μίαν ζωήν ψεύτικην. Ψεύτικον Φῶς. Ψεύτικον πνεῦμα. Ψεύτικαι τέχναι. Γνωρίζει τό ἀληθινόν φῶς, τό ἀληθινόν πνεῦμα, τήν ἀληθινήν τέχνην ἀπό τήν Ἑλλάδα, τήν Ἰταλίαν, τά βιβλία. Ὁ Εὐρωπαῖος μιμεῖται τήν Ἐξωτερικήν Φύσιν μέ τήν Ἐσωτερικήν του Φύσιν. Καί ἡ Ἐσωτερική του Φύσις εἶναι ἀπόρροια τῆς Ἐξωτερικῆς του Φύσεως. Εἶναι ἡ τελεία ἁρμονία. Εἶναι ὁμοούσιος. Εἶναι ἕνα Πρᾶγμα. Εἰς κάθε Γῆν: φυτόν, ζῶον, ἄνθρωπος, εἶναι ἕνα πρᾶγμα. Καί ἐκ τοῦ ἑνός αὐτοῦ Ἔσω καί Ἔξω Κόσμου γεννᾶται ἡ Αἰσθητική τοῦ κάθε Λαοῦ. Ἐγεννήθη ἡ Αἰσθητική τοῦ Εὐρωπαίου. Ἡ Αἰσθητική τοῦ Βορείου. Ὁ Εὐρωπαῖος μιμεῖται τήν Καμπουρογραμμίαν τῆς Γῆς του, τήν ξυλογραμμίαν τῶν φυτῶν του, τήν μαυρότητα, τήν ὑγρότητα, τήν χονδρότητα τῶν φυτικῶν ἀντικειμένων, τήν μεστότητα χυμῶν, κορμῶν, καί κλάδων, τήν βαθυπρασινότητα τῶν φυλλωμάτων, *τήν μαυρίλαν τῶν Σκιῶν, τό Χοιρομηρικόν Πάχος τοῦ Ἀέρος.*

Ἕνας Γερμανός, λόγου χάριν, μέ Σῶμα ὑλικῆς συστάσεως καί γραμμικῆς λεπτότητος Πελασγικοῦ βάθρου, μέ στόμαχον, εἰς τόν ὁποῖον ἡ μπίρρα ἀγωνίζεται νά τρίψη τά δυνατώτερα λουκάνικα καί τά ξυλωδέστερα λαχανικά, μέ ἐγκέφαλον παχύν, βαρύν, πυκνόν, σκοτισμένον, ὁμιχλώδη, λαβυρινθώδη ἀπό τούς ἐσωτερικούς ἀτμούς τῶν ζυμώσεων καί στουμπωμένον ἀκόμη ἀπό τόν πεπιεσμένον ἀτμόν ἑκατόν ἀτμοσφαιρῶν τῆς ὁμιχλογερμανοσοφίας καί ἀκόμη ἀπό τούς καπνούς τῆς πίπας, μιμεῖται ὅ,τι βλέπει πάντοτε... μέ ἕνα *ζευγάρι γυαλιά,* συνήθως *μέ δύο, ὄχι σπανίως μέ τρία,* καί ἐκφράζει διά τῆς Τέχνης του ὅ,τι εἶναι ἡ Γῆ του καί ὅ,τι εἶναι αὐτός. Ἔπειτα τό βλέπει, τό

εὑρίσκει ὅμοιον, τοῦ ἀρέσει καί ἔπειτα τρέχει, φορεῖ τήν ρόμπα του, φορεῖ τή σκούφια του, ἀνάβει τήν σόμπα του, κρεμιέται εἰς τήν πίπαν του, μένει ἐκεῖ ὀκτώ μῆνες καί σοῦ πετᾶ 32 τόμους Αἰσθητικῆς, ὅπου ὅλο τό *Ὡραῖον* τῆς οἰκουμένης ἐξηγεῖται, σχολιάζεται, διορθώνεται, κατά τήν ρόμπα, τήν πίπα, τήν σκούφια καί τήν βαρβαροσαπίλα κάθε Φονπρίτς, Μπουρούμπρουμπσύψ, Γκεμποργκενλιοῦχενχφστυξ. Τί διάβολον θέλει ὁ Γερμανός, ὁ Σουηδός, ὁ Παρισινός, ὁ Λονδρέζος νά ὁμιλῆ διά πράγματα... *πού δέν βλέπει!* Καί νά νομοθετῆ ἐπί πραγμάτων *πού δέν βλέπει.* Αἱ γραμμικαί καί χροϊκαί τέχναι ὅλαι εἶναι *Γραμμαί* καί *Χρώματα.* Καί ὁ κάθε Γερμανός, Σουηδός, Παρισινός, Λονδρέζος πηγαίνει... εἰς τήν Ἰταλίαν *διά νά ἰδῆ* οὐρανόν, ἀέρα, σύννεφα, γῆν, φυτά, ζῶα, διά νά ἰδῆ Γραμμάς καί Χρώματα!

Εἰς τόν τόπον του ὁ Γερμανός ζωγράφος βλέπει: Μίαν πεδιάδα ὁλόκληρον, ἕνα οὐράνιον ἀλισιβωτόν χρῶμα, τοῦ ὁποίου ἡ πάχνη, ἡ ὁμίχλη, ἡ καταχνιά, τήν πλακώνει, τήν στουμπώνει, πνίγει κάθε κρότον, κάθε σχῆμα, κάθε γραμμήν καί τήν παρουσιάζει ἕνα πράσινον ὑγρόν ὁμιχλόχρωμα. Τραβᾶ λοιπόν δέκα πινελιές μέ πινέλο πλατύ Σοφατζῆ, ἀπό μπογιά στάχτη τῆς μπουγάδας, ἄλλες δέκα πράσινες ἀπό κάτου καί ἡ εἰκών του εἶναι καμωμένη. Μία ἀγελάδα εἶναι ἐμπρός του καί τοῦ κάνει κόρτε. Διότι καί ἡ ἀγελάδα ἐκεῖ εἶναι κοντόφθαλμη, διότι καί ἡ ἀγελάδα ἐκεῖ διαβάζει φιλοσοφικά συγγράμματα. Δηλαδή ὁ ζωγράφος *γνωρίζει* ὅτι εἶναι ἀγελάδα, πώς εἶναι ἀγελάδα, ἀλλά οὔτε τήν βλέπει οὔτε *φαίνεται.* Ἡ ἀγελάδα ἐκεῖ φαίνεται *μόλις* ἕνα μαυροκανελλόχρωμον τομάρι· σάν ταπετάκι ἁπλωμένο· μία χροϊκή *μάκια* λοιπόν σχηματίζουσα *ἰδέαν* ἀγελαδινοῦ σχήματος καί ἔγινε καί ἡ ἀγελάδα. Ἕνας ἄνθρωπος περνᾶ· ἕνα σῶμα βοδιοῦ ὀρθοῦ, ὀλίγον φόρεμα· ὀλίγον καπέλλο· σῶμα δέν διαγράφεται διότι τό πάχος του ἑνώνεται μέ τό πάχος τῆς ὁμίχλης, τό καπέλλο χάνεται εἰς τήν ὁμίχλην· ἄλλη μία μάκια, μέ περίπου ἰδέαν ἀνθρώπου. Προφανές καί φυσικώτατον ὅτι ἡ Γραμμή εἶναι ἄχρηστος, ἀσήμαντος... ἀφοῦ εἶναι *ἀόρατος.*

Ἡ Σκιά μουντζούρα, ἀφοῦ ἡ σκιά τοῦ σάν λαμπάδας μέ

κοκκαλωμένα δάκρυα πεύκου εἶναι: *Καλόγερος*. Ὅλα γίνονται ὄγκοι, ἐπιφάνειαι: *Χρῶμα* μόνον. Καί *Χρῶμα* φυσικά ἐρεβῶδες. Καί ἐπειδή εἶναι κοντόφθαλμος καί ἐπειδή ζωγραφίζει σκοτάδια, καί ἐπειδή τόν ἔργον του θά τό βάλη εἰς σκοτάδια, δυναμώνει τάς ἀντιθέσεις, δυναμώνει καί ἐξαγριώνει τά φωτισμένα μέρη. Καί ὅ,τι δέν εἶναι αὐτό εἰς τήν Τέχνην τοῦ Γερμανοῦ, εἶναι *ψευτιά, ψευτιά ἀναίσχυντος, κακοηθεστάτη*. Εἶναι ἰδέαι, εἶναι Τέχνη, εἶναι τεχνοτροπίαι παρμέναι, κλεμμέναι, δανεισμέναι ἀπό τάς χώρας τοῦ *Φωτός*. Ὁ Γερμανός εἶναι *Στραβός*. Καί μέ τήν ὑπομονήν του ἡ ὁποία ἐμελαγχόλησεν ὅλους τούς γαϊδάρους τῆς οἰκουμένης, θέλων νά μάθη, νά προφιτίρη, νά μισθωθῆ, ἀπεστραβώθη ἀπό τό διάβασμα. Παχύς, λουκανικῶς λαδερός, χοιρομηρικός, πτωχός, πειναλέος, καί Στραβός, βλέπει μέ τά ἀγριόχερά του. Διά νά ζωγραφήση θέλει *ὑλικά τῆς ἐσχάτης φτώχιας*, θέλει λινάτσα ἄγρια, ἑκατόν φορές ἀγριωτέραν ἀπό κάθε καραβόπανον· θέλει μπογιές λαδερές, παχειές, πηκτές, σάλτσες· θέλει πινέλο βούρτσα ἀλόγου· θέλει νά κολλήση τις μπογιές μέ τό μυστρί, ὅπως τήν μουστάρδα εἰς τό ψωμί του· θέλει νά μυρίζη ἡ μπογιά· θέλει νά πίνη ἡ ἀγριολινάτσα τίς μπογιές καί θέλει νά φάη αὐτός λινάτσα καί μπογιές καί βοῦρτσες καί κορνίζα. Νά ὁ ζωγράφος εἰς τό ἐργαστήριόν του: σόμπα, ρόμπα, σκούφια, πίπα. Τό *Σάπιου Φῶς* περνᾶ τά παπλώματα τῶν ὁμιχλῶν καί διαθλᾶται· περνᾶ τούς λασπώδεις, καρβουνώδεις ἀέρας καί θρυμματίζεται· περνᾶ τά *σκοτεινά γυαλιά* τῶν σπιτιῶν καί σαραβαλιάζεται καί ἀπονεκρώνεται καί ἀποψοφᾶ καί φθάνει μουχλοπτωμαΐνη καί χάνεται εἰς τά σκοτεινά ἐσωτερικά, χωρίς νά φθάση εἰς πουθενά, χωρίς ν' ἀκουμπήση εἰς τίποτε. Ἡ σόμπα, ἡ λάμπα, ἕνα κερί, *φέγγουν* περισσότερον ἀπό τόν Ἥλιον. Μία καντήλα εἶναι προτιμοτέρα· εἶναι μία ζωηροτάτη ἑστία φωτίζουσα ἐντελῶς εἰς μίαν ὡρισμένην ἀκτῖνα. Ἐνῶ τό Νεκρόφως εἶναι παντοῦ καί δέν φωτίζει *τίποτε*. Ἕνας μέγιστος ζωγράφος κάμνει τό ἐργαστήριόν του σκοτεινόν φωτογραφικόν θάλαμον καί ἀφίνει μίαν τρυπίτσαν εἰς τό ταβάνι. Ἡ εἰκών του εἶναι Ἅδης καί φαίνεται μόνον μία φλούδα προσώπου φωτισμένη, ὀλίγον μάγουλον, ἕνα μάτι, ἡ γραμμή τῆς μύτης. Πομμερανός χωριάτης κοκκαλιασμένος,

πειναλεώτατος, ἀλλά ἡρακλειότατος, ἀλλά σιδηροῦς, μέ Μπισμαρκικές καί Νιτσεϊκές μουστακάρες καί φρυδάρες, μέ τριγωνικόν Γουλιελμικόν κρανίον, τοῦ ὁποίου λείπει ὅλη ἡ μετωπική φέτα, καραφλόν μέν ἀλλά μέ δύο τρίχες καρφιά σκαντσοχοίρου πού τρυποῦν τήν σκούφια, πλησιάζει τά τρίποδα, τά τελάρα, τίς λινάτσες σάν θηριομάχος. Πελώριος, ἄγριος, κλειστός, σουφρωτός, πετῶν σκυθρωπασμούς, μέ κλωτσημούς πίπας καί βομβαρδισμούς καπνικῶν νεφῶν ρίχνεται εἰς τό κακόμοιρον... *Ὡραῖον* μέ λύσσαν ταύρου πού τού ἔσεισαν κόκκινο πανί.

Ἅμα ἰδῆ λινάτσα, τοῦ μυρίση μπογιά - δηλητηριασμένος ἀπό μπογιά! - μαίνεται. Σείονται τά τρίποδα, βογγοῦν οἱ λινάτσες, τρέμουν τά τελάρα. Καί ἡ *Καλλιτεχνία* ἀρχίζει, Στόκ τσούκ πάφ πούφ· γρονθοκοπήματα, κλωτσήματα, μπατσίσματα, χαστουκίσματα, μέ μπογιά· οἱ μουστάρδες ἐκόλλησαν εἰς τρία δευτερόλεπτα· Νά τά ἔξοχα καί τά θαυμάσια, τά ἀνατρεπτικά ὅλου τοῦ ἑλληνικοῦ ὡραίου, ὅλου τοῦ ὡραίου τῆς Γῆς, τά διά δυναμίτιδος ἀνοικτά Νέων Κόσμων, τά ἐξελικτικά, τά *ὑπεράνθρωπα... Γαϊδουροσώματα Βουβαλοσώματα* Κάθε ΣΤΟΥΚ. Καί νά ὁ Στούμπ· καί νά ὁ Μπέεεκλουκ· καί νά ὁ Μπρουπρίτσγάουγάουφ. Καί νά ὁ Νέος Προφήτης τοῦ Ὡραίου, ὁ νέος ἐκ τοῦ Βορρᾶ...

Ἥλιος ὁ Τρισμέγιστος *Φόν Κουτσουρούκκατσαρόλχερν.* Δηλαδή ὅλη ἡ ἀνατομία τοῦ Ὡραίου, ὅλη ἡ Παθολογία, ὅλη ἡ Πτωματολογία, ὅλη ἡ Βλακοσοφία, ὅλη ἡ Ἐπιστημονική... κακή ψυχρή της ἡμέρα... ἀνάλυσις, ὅλη ἡ διάλυσις τοῦ φωτός, ὅλη ἡ ΧΗΜΕΙΑ ὅλη ἡ ἀλχημία τῆς φτώχιας, τῆς πείνας, τῆς κακκοριζικιᾶς, τῆς στραβομάρας, τῆς βουβαλομάρας, τῆς ΨΕΥΤΙΑΣ καί τῆς... Προφιτίρλας! ὅλα αὐτά τά ἐρεβώδη τῶν Βορείων ΑΤΙΜΑΣΜΑΤΑ τοῦ ΩΡΑΙΟΥ, ὅλα αὐτά τά Λύκινα ξεσχίσματα τῶν σαρκῶν της ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ, τά ὁποῖα ἐδημιούργησαν αὐτοί οἱ τερατοποιοί, ἅμα παρέλαβον ἀπό τούς ἄλλους βαρβάρους, αἱμοβόρους, κοκκινοβόρους, Μεθύστακας τοῦ *Que bello* Ἰταλούς, τούς Ἰταλούς τῆς ὑφ' ἡμῶν δημιουργηθείσης Ἀναγεννήσεώς των, δηλαδή τούς αἰωνίους Χονδρορρωμαίους, ἀπό τῆς ἐποχῆς πού οἱ Ὀλλανδέζοι ἀφῆκαν

τήν 'Ιταλικήν, ἐν 'Ιταλία, διδασκαλίαν καί ἀπομίμησιν τοῦ Φωτός τοὐλάχιστον καί τῆς σχετικῆς ὡραιοτάτης τέχνης τῆς Γραμμῆς καί τοῦ Χρώματος, ἀφ' ὅτου ἐγκατέλειψαν τήν μόνην καί μοναδικήν Χώραν τοῦ Φωτός καί τῆς Τέχνης μετά τήν 'Ελλάδα μας, ἀφ' ὅτου οἱ ἀρχισκαπανεῖς αὐτοί τοῦ Ξεπατωμοῦ τοῦ 'Ωραίου ἐρρίφθησαν εἰς τά βουστάσιά των καί εἰσήγαγον εἰς τήν Τέχνην ὅλην τήν Βουστασιακήν, ἀγελαδινήν καί ὀλλονδοτυρικήν 'Ανθρωπότητά των, εἰσήγαγον εἰς τήν Ζωγραφικήν τά μακελειά καί τα πλουσιώτατα *Χασαπουλειά* μέ τά κρεμασμένα μπούτια, σβέρκους, στήθη, κοιλιές, τά λαμπρόαιμα γυναικοκρέατα. Αὐτά τά ὁποῖα ἐπέδρασαν καί εἰς τούς Γάλλους καί τούς Ἄγγλους καί κάθε ἄλλους διαβόλους διά τῶν ἔργων των καί διά τῶν ἀπαισιωτέρων των *Αἰσθητικῶν* καί τά ὁποῖα μιμεῖσθε *Σεῖς*, τά Γεννήματα τοῦ λαμπροτάτου γηίνου φωτός, τά θρέμματα τῆς ὑπερωραιοτάτης Γῆς τῶν Θεῶν.

Καί οἱ θεόζουρλοι ἐντελῶς διά τρελλομανδύαν, 'Αθεοφοβότατοι καί ἀξιοκρεμαστότατοι ξεκινᾶτε καί πηγαίνετε διά νά διδαχθῆτε τάς τέχνας τοῦ φωτός εἰς τά κέντρα τοῦ Σκότους, εἰς αὐτόν τόν ὀμφαλόν τοῦ 'Ερέβους, τό Μόναχον, Σεῖς... 'Ενῶ ὅλοι οἱ Μεγάλοι Βόρειοι, ὅλοι οἱ Ἄγγλοι ὅλοι οἱ Γάλλοι, ὅλοι οἱ ΓΕΡΜΑΝΟΙ, οἱ ὁποῖοι εἶπον κάτι φωτεινόν καί ἔγραψαν κάτι, καί ἐτραγούδησαν κάτι, καί ἐπλησίασαν κατά τι πρός τό Φῶς ἤ δέν ἐπλησίασαν καθόλου, ἀδιάφορον, κατεβαίνουν ὅλοι εἰς τήν 'Ιταλίαν διά νά ἰδοῦν τό *Φῶς*.

13

Ἄνθρωποι τοῦ ΕΡΕΒΟΥΣ μέ τά φορέματα τοῦ ΛΑΟΥ, φορέσετε τά Φορέματα τοῦ ΦΩΤΟΣ.

ΝΕΟΙ, ΝΕΟΙ, ΝΕΟΙ ἑτοιμασθῆτε διά τόν 'Αγῶνα τοῦ ΦΩΤΟΣ κατά τοῦ ΣΚΟΤΟΥΣ.

'Ενδυθῆτε Ρουχικῶς, Σωματικῶς, Πνευματικῶς μέ ΗΛΙΟΝ. Λαμπροστολισθῆτε μέ τά ΦΩΤΑ καί τά ΧΡΩΜΑΤΑ τῆς Γῆς Σας. Καί πάρετε τά καμτσίκια τῶν Χρυσῶν 'Ακτίνων καί κτυπᾶτε παντοῦ ἀλύπητα καί κατακέφαλα τό ΜΑΥΡΟΝ.

Καί ὅπως εἰς τάς Γερμανίας, εἶναι 'Ομίχλαι καί Σκοτάδια καί ἀντί *Γραμμῶν*: ΟΓΚΟΙ καί Χρώματα 'Ερεβώδη καί ὅπως ὁ Ζωγράφος εἶναι Στραβός, ἡ Ζωγραφική εἶναι ἐπίπεδα καί Χρώματα. Καί εἶναι *Γροθιά* Φωτός καί *Γροθιά* Σκότους. Μπουνιά μέ Μπουνιά. Καί εἶναι Γροθιές Σκότους καί μεγαλοδύναμη γροθιά Φωτός. Διότι εἶναι ὁ 'Αγών τοῦ Σκότους πού τείνει νά πνίξη τό Φῶς. Καί εἶναι ὁ 'Ηράκλειος 'Αγών τοῦ Φωτός νά *φανῇ* εἰς τά ἀσφυκτικώτατα, ἀποπνικτικώτατα, σφίγγοντα καί πνίγοντα πανταχόθεν Σκοτάδια.

'Ομίχλαι λοιπόν ζωγραφημέναι ἀπό Στραβούς, μέ δυναμωμένα φῶτα βγαίνοντα εἰς πηκτομπογιές σάν δάκτυλα. Καί εἶναι ἐξωτερικόν Φῶς περνῶν παπλώματα διαθλώμενον καί ἀναλυόμενον εἰς ἰριδοχρώματα καί εἶναι 'Εσωτερικόν Φῶς τοῦ μυαλοῦ τοῦ Ζωγράφου, περνῶν τά κρεββατοστρώματα τῆς Γερμανοσοφίας, τά πηκτώματα τῶν Γερμανο - ἐπιστημῶν τοῦ 'Ωραίου, τῶν Γεωμετριῶν τοῦ 'Ωραίου, τῶν 'Αλγεβρῶν τοῦ 'Ωραίου, τῶν Χημειῶν τοῦ 'Ωραίου, τῶν Φυσικῶν τοῦ Φωτός, καί τῶν Χημειῶν τοῦ *Χρώματος*, διαθλώμενον, ἀναλυόμενον εἰς Σκοταδοφωτότυφλες καί κολλώμενον, διαλελυμένον εἰς ἑκατομμύρια πολυχρόων κοτσιλιῶν εἰς τό πρόσωπον τῆς Ζωγραφικῆς.

Καί τό ζωγράφημα αὐτό θά τεθῇ εἰς τό Σκοτεινόν Σπίτι, μέ σκοτεινόχροα γυαλιά, μέ σκοτεινά ἔπιπλα, μέ σκοτεινά ὑφάσματα, μέ πρωινόν Ταρτάρεινον Φῶς, μέ ἡμερινόν Καρβουνοσούρπωμα, μέ μεσημερινόν συχνά *ψεύτικον φῶς* γκάζ, ἠλεκτρικόν. 'Ορίστε εἰς τά ἐσωτερικά: Ἔπιπλα μαῦροι στοῦμποι προαιώνιοι, μαυρόλερη κουρελαρία ἑβραϊκή, κομψοτεχνήματα τῆς ἐσχάτης φτώχιας καί προστυχιᾶς καί ἀκαλαισθησίας, φωτογραφίες πενταρίσιες καί βιβλία, βιβλία, βιβλία. 'Ο ΝΕΟΣ, Γκαῖτε οὔντ Βάγνερ, οὔντ Μπετχόβεν καί βιολί καί πιάνο καί φλάουτο καί μπασαβιόλα καί ζωγραφική καί ξυλουργική καί ὡρολογαδική καί ὅ,τι θέλετε καί μαζύ ὅλα τά σχόλια τῶν κλασσικῶν τῆς Γῆς, ὅλους τούς λογαριασμούς τῆς οἰκουμένης, ὅλα τά βάσανα καί τούς μπελάδες καί τά πάθη ὅλων τῶν ψόφιων λαῶν τῆς Γῆς. Ἕνα φτερό κότας εἰς τό ἕνα πλευρό τοῦ καπελλίνου, ἕνα Ἔδδέλουάϊζ εἰς τό ἄλλο, μιά σπαθιά εἰς

τό κούτελο, ἄλλη εἰς τήν μασέλλα καί μέ ὅλα αὐτά κορίτσι, παρθένος, μέ κουταμάρα καί ἀθωότητα καί χαζή γλυκύτητα Ἀγγέλου, εἰς τόν ὁποῖον δυνατόν νά ἐμπιστευθῇ κανείς τήν κόρην του καί Ἀφροδίτην τῆς Μήλου ἄν τήν ὑποθέση, μέ τήν βεβαιότητα ὅτι μόνον τά χέρια της θα πασαλείψη, μέ ὀλίγα ἴχ λίμπε, ἐνθουσιασμένος μέ ἕνα μπόκ μπίρρας, εὐδαίμων μέ λίγο Ράϊνβάϊν καί ἕτοιμος δι' ἔρωτα βιολιοῦ Μαρίνου καί κλάματα μπίρρας εἰς τά πόδια μιᾶς ξανθῆς ζουμερῆς, παχουλῆς, βραστῆς πάπιας. Μόλις μία στιγμή Νεότητος, καί ἀμέσως σόμπα, ρόμπα, πίπα, σχόλια καί παχυσαρκία καί νερουλοσαρκία καί μπιρροσαρκία καί βιβλιοφαγία καί βιβλιογεννοβολία. Εἴτε ξανθός, εἴτε μελαχροινός, εἴτε κοντός, εἴτε ψηλός, εἴτε ἐνεργητικός, εἴτε καθιστικός, ταχύτατα θά καταντήση, πολύσαρκος ἀποπληκτικός σάν μπιρροβάρελον. Βλέπετε ἕνα νέον ὡραιότατον ἰσχνόν, ὠχρόν, ἀσώματον, ἀγγελικόν σάν ζωγράφημα προρραφαηλίτου· αὐτός θά καταντήση τάχιστα ἱπποπόταμος. Βλέπετε μίαν νέαν ἀρχαγγελικωτάτην σάν Ποιητικήν Ἰδέαν Γκαιτικοῦ Τραγουδιοῦ· δυνατόν νά καταντήση τάχιστα φουσκωμένον ἀερόστατον. Ἡ ΝΕΑ ΜΙλκ, ἴχ Λίμπε οὖντ Μπλοῦμεν. Ἴχ Λίμπε - μαλακώσατε τό χ, μελώσετε τό Λ, στεγνώσατε τό μπ - Ἴχ Λίμπε. Ἐρωτήσατε τούς Βαρβάρους Ἕλληνας Διάκους πού πηγαίνουν εἰς τήν Γερμανίαν - καί οἱ Παπάδες βλέπετε ἔχουν ἀνάγκην νά τελειοποιήσουν τό ὅπλον των, καί μεταβαίνουν εἰς τήν Ἑσπερίαν... διά νά μάθουν τόν Χριστιανισμόν!!! πού ἐφτειάσαμεν ΕΜΕΙΣ - πηγαίνουν δηλαδή διά νά γίνουν... Ἐπίσκοποι καί γλεντοῦν ἐκεῖ τήν Βαρβατίλαν των καί μᾶς κουβαλοῦν ἐδῶ τήν Γερμανοβλακείαν καί καταντοῦν τόν Θεόν μας πού εἴδαμεν καί ἐπάθαμεν τόσα καί τόσα διά νά τόν λαμπροστολίσωμεν καί λαμπροφωτίσωμεν, καί φαιδρύνωμεν καί εὐθυμίσωμεν καί τόν συνηθίσωμεν εἰς τά πανηγύρια μας, ἕναν σκυθρωπόν, γρουσούζην, Βλάκα, μέ ρόμπα καί σκούφια καί πίπα, βλακομπουμπουνίζοντα ἀκατανόητες μαυρίλες. Μόλις ἰδῇ, ὀλίγον φῶς, ὀλίγον γέλιο, ὀλίγον τραγοῦδι, ὀλίγον παιγνιδάκι Διάκου τερτιπιλῆ, Ἴχ Λίμπε. Ὀλίγον νά παίξη τό μάτι τοῦ Διάκου - καί Ἕλληνος Διάκου... ΜΑΤΙ, τά Ἴχ Λίμπε πέφτουν ἑκατομμύρια σάν πεινασμένοι σπουργίτες χιονιᾶς.

Ἴχ Λίμπε καί παχαίνει. Ἴχ Λίμπε καί νερουλαίνει. Ἴχ Λίμπε καί νεροξανθίζει. Ἴχ Λίμπε καί δουλεύει, δουλεύει, ρέβει εἰς τήν δουλειά. Ἴχ Λίμπε καί γίνεται *Σκλάβα*. Καί γκροσλίμπε, δηλαδή πενῆντα παιδιά. Καί γκροσλίμπε, δηλαδή ἑκατόν δύο ἐγγόνια.

Ὁ Γερμανός καί ἡ Γερμανίς ἐπλάσθησαν εἰς τόν κόσμον διά νά εἶναι *Γκροσφάτερ* καί *Γκροσμοῦτερ*. Μικροί ζηλεύουν· ἔφηβοι ἑτοιμάζονται· νέοι προπονοῦνται· εἰς τά σαράντα Εἶναι. Εἶναι καθισμένοι, εἰς τίς πολυθρόνες πού ἐκάθισαν οἱ τρισπρόπαπποί των, ἀπό μέσα ἀπ' τά γυαλιά τοῦ παραθύρου - καλότατοι, γλυκύτατοι, τιμιώτατοι, θαυμασιώτατοι, κουτότατοι, θυμώνοντας μόνον μεταξύ των, πιανόμενοι μόνον μεταξύ των μέ Ἴχ κλώσας χήνας, με γιαβόλ καί γκεζάχτ καί γκεβέζεν, ἀπλήρωτης κλαπαδόρας, ὠφελιμώτατοι εἰς ὅλον τόν κόσμον, ἀνωφελέστατοι εἰς ἑαυτούς. Εἰς τά πενῆντα ἐκεῖ καί βιβλιοφαγία, μέ τά κασόνια καί βιβλιογραφία καί τόμοι τόμων διά τήν ἱστορίαν τοῦ κάθε κατσαβιδιοῦ.

Εἰς τά ἑξῆντα ἐκεῖ, πιασμένοι μέν, καθισμένοι μέν, ἀλλά μή ὑποχωροῦντες οὔτε βῆμα οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος. Εἰς τά ἑβδομήντα ὁ Γκροσφάτερ χώνεται εἰς τό κρεββάτι καί ἐξακολουθεῖ τό χιλιοστόν τρίτον κεφάλαιον, τοῦ ἑξηκοστοῦ δευτέρου τόμου τῆς Ἱστορίας, τοῦ ἐπάνω κουμπιοῦ τοῦ βρακιοῦ τοῦ Φαραώ. Εἰς τά ὀγδόντα ὁ Γκροσφάτερ ἐξακολουθεῖ, ἡ Γκροσμοῦτερ ὑγιαίνει, ξανανοιώνει καθισμένη σάν Χριστουγεννιάτικη Χήνα σέ πιάτα, καί γύρω εἰς τήν πολυθρόνα κόσμος κόσμων ἀπερίγραπτος ἀπό κουρέλια, κεντήματα, φωτογραφίες, περιοδικά, γάστρες, Εὐαγγέλια καί καί καί ὅ,τι εἶδε, ὅ,τι ἐμάζευσε, ὅ,τι ἐπροφιτίρησε εἰς ὅλην της τήν ζωήν. Εἰς τά ἐνενῆντα σηκώνουν τόν Γκροσφάτερ πού δέν ἐτελείωσε τήν ἱστορίαν του, ὀλίγη σκούφια καί ὀλίγη ρόμπα πού ἀπέμεινε καί τό δισέγγονον τῆς Γάτας, πού ἀπεβίωσεν μαζύ. Εἰς τά ἑκατόν ἡ Γκροσμοῦτερ μέ τό τρισέγγονον τῆς Γάτας, ἀρχίζει ἐκ νέου Γκαΐτε οὔντ Μπλοῦσης ἄσπρα ροῦχα - ὁ Γλύπτης ἀφῆκε κ.λ.π.

Ἐκεῖ ὁ Γλύπτης ἀφῆκε τό Μάρμαρον λευκόν, διότι ἤδη ἡ ὕλη αὐτή δι' αὐτόν εἶναι ἕνα πρᾶγμα θεῖον, τό λευκόν του χρῶμα εἶναι δι' αὐτόν Φῶς λαμπρότατον, τό ἔκοψεν εἰς ὄγκους,

ἐδυνάμωσε κάθε ὄγκον - περί Γραμμῶν δέν πρόκειται ποτέ εἰς τήν Εὐρώπην -διά νά *φαίνεται* καί κάθεται καί κυττάζει τό μελαγχολικώτατον ἀπό νοσταλγίαν φωτός Μάρμαρον καί λερώνεται καί μαυρίζει καί γίνεται ἀπαισιώτατον, ὁ ζωγράφος διά τούς αὐτούς λόγους ἔγραψε τά πάντα συγκεχυμένα, τά πάντα δι ' ὄγκων, τά πάντα δυνατόχρωμα, ὅπως τά ἔβλεπε, ὅπως εἶναι, ὅπως πρέπει νά εἶναι διά νά φανοῦν ὅπου θά τεθοῦν.

Καί ἐκεῖ ὁ κάθε Τεχνίτης, κάθε Τέχνης, ἐνεργεῖ ἀναλόγως. Διότι κάθε ἄνθρωπος, κάθε Γῆς - *ὅταν δέν εἶναι τρελλός σάν 'Εσᾶς* - ἀφήνεται φυσικά εἰς τήν Φύσιν του καί εἰς τήν γύρω του Φύσιν καί ἐκφράζει *Αὐτήν καί Ἑαυτόν.* Διότι ὁ κάθε ἄνθρωπος κάθε Γῆς δέν εἶναι δυνατόν παρά αὐτό νά κάμη φυσικῶς καί ὅ,τι καί ἄν θελήση ἄλλο δέν δύναται παρά αὐτό, καί *αὐτό μόνον θά κάμνη,* ὅσον καί ἄν νομίζη ὅτι κάμνει ἄλλο, ὅσον καί ἄν προσπαθῆ νά κάμη ἄλλο τι· καί ὅταν προσπαθῆ νά κάμη ἄλλο τι, δέν κάμνει οὔτε αὐτό πού δύναται νά κάμη καί χάνει πᾶσαν ἀτομικότητα καί γίνεται γελοιωδέστατος καί γίνεται τό παίγνιον εἰς τό ἀρρώστημα καί τό μασκάρευμα καί τό πάθιασμα τῆς Γῆς του ὅπως Σεῖς. Καί ὅταν ὁ κάθε *Λαός,* ὁ οἱοσδήποτε *Λαός,* παίρνη πράγματα ΞΕΝΑ εἴτε θέλων, εἴτε χωρίς νά τό καταλαμβάνη, ὅπως Σεῖς, τά ἀλλάζει καί τά στραβώνει, καί τά μεταμορφώνει *ὅπως Σεῖς.* Καί ὅταν ὁ οἱοσδήποτε *Λαός* παίρνη πράγματα ΞΕΝΑ καί ἄσχετα πρός τήν Φύσιν του καί τήν Γῆν του εἶναι ΨΕΥΤΗΣ, ΨΕΥΤΗΣ, ΨΕΥΤΗΣ. Καί ὅταν ὁ Σκοτεινός *Λαός* παίρνη τοῦ Φωτεινοῦ τά πράγματα καί ὁ Φωτεινός τοῦ Σκοτεινοῦ εἶναι καί οἱ δυό παρομοίως ΤΡΕΛΛΟΙ. Καί ὅταν ὁ Σκοτεινός *Λαός* παίρνη τά πράγματα τοῦ Φωτεινοῦ, τά σκοτεινιάζει καί τά σκοτώνει καί τά ξεπατώνει. Καί ὅταν ὁ Φωτεινός *Λαός* παίρνη τά πράγματα τοῦ Σκοτεινοῦ... *Στραβώνεται.* Καί ὅταν οἱ *Σκοτεινοί Λαοί* παίρνουν εἰς τά χέρια των τό ΠΝΕΥΜΑ καί τάς ΤΕΧΝΑΣ, τό Πνεῦμα γίνεται ΣΚΟΤΟΣ, τό ΩΡΑΙΟΝ γίνεται ΦΡΙΚΗ, ἡ ΖΩΗ γίνεται ΚΟΛΑΣΙΣ.

Καί ὅταν ἡ ΕΛΛΑΣ σιγᾶ παύει κάθε ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ. Καί ὅταν ὁ ΕΛΛΗΝ σιγᾶ καταργεῖται ὁ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. Καί

ὅταν ὁ ΕΛΛΗΝ μιμῆται ΒΑΡΒΑΡΟΥΣ αὐτοκτονεῖ καί οὐκ ἔστιν ἐπί Γῆς ΕΛΛΗΝ. Καί οὔκ ἔστιν ἐπί Γῆς ΦΥΣΙΣ. Καί οὔκ ἔστιν ΠΝΕΥΜΑ. Καί οὐκ ἔστιν ΩΡΑΙΟΝ. Διότι ὁ Βάρμεν, καί τά ἐγγόνια καί τά δισέγγονα ψοφοῦν κατά δεκάδας ἀπό τά χίλια κακά τῆς ζωῆς, καί πέφτουν τά κάδρα ἀπό βαρεσιά καί διαλύονται οἱ καρέκλες ἀπό ἀπελπισία καί αὐτοκτονοῦν τά ντουλάπια ἀπό σπλήν, ἀλλά ἡ Γκροσμοῦτερ σά νά μήν εἶχε συμβῆ τίποτε, διηγεῖται εἰς τά ἐγγόνια της, τά ἤδη γκροσφατερίζοντα καί γκροσμουτερίζοντα καί περιμένοντα νά ἀδειάση ἡ πολυθρόνα διά νά καθήσουν, τήν ἱστορίαν ὅλων αὐτῶν τῶν Γερμανῶν πού ἐγέννησαν αὐτήν, ἤ πού ἐγέννησεν αὐτή καί εἰς τήν γάτα της τό ἑκατοστόν κεφάλαιον τῆς ʽΙστορίας τοῦ ἐπάνω κουμπιοῦ τοῦ βρακιοῦ τοῦ Φαραώ, τήν ὁποίαν γνωρίζει ὅλην ἐκ στήθους, τήν ἱστορίαν πού δέν ἐπρόφθασε νά τελειώση ὁ καημένος ὁ Γιόχαν, τήν μόνην της κληρονομίαν, πού δέν τήν θέλει κανένας οὔτε νά τήν ἀκούση, καί τήν ὁποίαν μανθάνουν μόνον τά ποντίκια πού τήν ροκανίζουν. Διότι ἡ Γκροσμοῦτερ δέν τελειώνει ποτέ, *δέν πεθαίνει ποτέ.* Διότι ἡ ΓΚΡΟΣΜΟΥΤΕΡ εἶναι ἡ καλή, γλυκειά, ἡ παλιά παλιά παλιά ʼΑγελάδα, ἡ παραμυθική καί Μεσαιωνική καί Σκοτεινιασμένη καί Μουχλιασμένη Καλή καί ʽΑγία καί ʽΙερά, ἀλλά δυσβάστακτον βάρος ἀρούρης, ἡ ΞΕΘΕΩΤΙΚΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ.

Καί σεῖς πηγαίνετε ἐκεῖ διά νά εὑρῆτε Φῶς, Ζωήν, Τέχνας. Καί σεῖς πηγαίνετε εἰς τάς Γαλλίας διά τά ἀνάλογα ἀηδέστατα καθʼ ὅλην τήν Γραμμήν!

ʼΕκεῖ τό κτίριον εἶναι ΟΓΚΟΙ καί ʼΌγκοι χανόμενοι εἰς τά σάπια Μαυρίσματα καί διʼ αὐτό *δυναμωνόμενοι*, καί διʼ αὐτό προβαλλόμενοι πανταχόθεν, ἐξερχόμενοι σάν πολεμικά τμήματα φρουρίου. ʼΕκεῖ ἐλαφρότης ἄγνωστος. ʼΕκεῖ ΓΡΑΜΜΑΙ ἄγνωστοι καί ἀχρηστότατοι. ʼΕκεῖ τό Μουσεῖον, κτίριον γιγάντειον, ὑψούμενον μαυρισμένον εἰς τήν ὁμίχλην καί τήν πάχνην καί τόν διαλελυμένον εἰς τόν παχύν ἀέρα καπνόν τῶν ἑστιῶν, σομπῶν, φούρνων, σιδηροδρόμων, βιομηχανιῶν, ἀέρα γεμᾶτον τρίμματα κόκ.

Τό Φῶς κατεβαίνει ἀπό θεόρατον ὕψος· ὁ ἀρχιτέκτων ἐπρόβαλεν ὄγκους παντοῦ διά νά διακρίνωνται τά μέρη, τά

μέλη, τά στολίσματα, τά *'Επίπεδα.* *'Ογκος διά νά διακρίνεται τό *Σχῆμα.* 'Ο διακοσμητής ἔκαμεν ὄγκους κοσμημάτων διά νά κατορθωθῆ νά *φανοῦν* ὁ Μπογιατζῆς τῶν τοίχων ἔβαλε δυνατομαυρομπογιές διά νά μή *λερώνωνται.*

Καί ὅλα αὐτά τά εὐρωπαϊκά: Γραμμαί, Χρώματα, φυσικά, ἁρμονικά, καί καλά καί ἅγια δι' αὐτούς ἐκεῖ, ἀλλά βαρβαρώτατα καί ἀχρειότατα δι' ἡμᾶς ἐδῶ, μεταφέρονται ΕΔΩ - ἔστω καί ὑπό τούς καλλιτέρους ὅρους, φαντασθῆτε ἔργα τῶν τωρινῶν τεχνοτροπιῶν περίφημα, φαντασθῆτε ἕνα λαμπρόν ἑλληνικόν κτίριον Μουσείου, ἀλλά *ὑπό ἕνα ὅρον 'Αληθείας, 'Εντιμότητος,* τό Φῶς νά εἶναι μέν διευθετημένον ὅπως θέλετε, *ἀλλ' ὄχι ἐμποδισμένον,* νά μή μᾶς εἰσάγετε δηλαδή εἰς ἕνα τεχνητόν ὑπόγειον Γερμανικῆς ζυθοποσίας ἤ Σουηδικῆς καταχνιᾶς ἤ 'Αγγλικῆς καρβουνομαυρίλας, - *κτυπῶνται* ἀπό τό ΦΩΣ ΜΑΣ, ἀπογυμνοῦνται καί ἀποκαλύπτονται - διά τό ἰδικόν μας φῶς, διά τά ἰδικά μας ΜΑΤΙΑ -ΤΡΙΣΒΑΡΒΑΡΩΤΑΤΑ, ΤΡΙΣΘΗΡΙΩΔΕΣΤΑΤΑ.

Καί Σεῖς πού χάσκετε καί θαυμάζετε καί ἀφήνετε τήν λαμπροτάτην σας 'Ημέραν καί πηγαίνετε εἰς τήν Νύκταν καί μιμεῖσθε τήν ΤΕΧΝΙΚΗΝ ΦΡΙΚΑΛΕΟΤΗΤΑ εἶσθε... ΘΕΟΠΑΛΑΒΩΤΑΤΟΙ καί δημιουργεῖτε ΤΕΧΝΑΣ ΒΑΡΒΑΡΟΥΣ, ΨΕΥΔΕΣΤΑΤΑΣ, ΚΑΚΟΗΘΕΣΤΑΤΑΣ, ΑΤΙΜΟΤΑΤΑΣ... *ἀφοῦ οὔτε αἱ Γραμμαί των, οὔτε τά Χρώματά των δύνανται νά σταθοῦν εἰς τό 'Εσωτερικόν Φῶς,* ἀδυνατοῦν νά ἀντικρύσουν τό... ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΦΩΣ, ἀδυνατοῦν νά παρουσιασθοῦν ἐνώπιον τῶν θεῶν. Καί διατί; Διατί; Διατί; Διατί; Μνήσθητί μου ΝΕΕ ὅταν θά ἔλθης εἰς τήν 'Ελληνικήν Σου Βασιλείαν διότι... εἰς τήν Εὐρώπην εἶναι ΝΥΚΤΑ.

14

ΑΤΙΜΑΖΕΙ ΤΟΥΣ ΩΡΑΙΟΥΣ ΘΕΟΥΣ Ο ΔΕΧΟΜΕΝΟΣ ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ: ΜΕ ΠΕΝΘΙΜΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, ΠΕΝΘΙΜΟΝ ΣΩΜΑ, ΠΕΝΘΙΜΟΝ ΕΝΔΥΜΑ, ΑΤΙΜΑΖΕΙ ΤΟΥΣ ΩΡΑΙΟΥΣ ΘΕΟΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ: Ο ΣΚΟΤΑΔΙΑΖΩΝ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΖΩΗΝ.

Κάτω λοιπόν ὅλα σύρριζα, πρόρριζα. Ὅλαι αἱ Μιμήσεις. Ἀνεξαιρέτως ὅλαι. Τά πάντα πρέπει νά ἐγκαταλειφθοῦν, νά κλωτσοπατηθοῦν καί νά πεταχθοῦν ἀπό τήν Ἑλληνικήν Γῆν. Μήν ξαφνίζεσθε καί μήν τρομάζετε ΣΚΛΑΒΟΙ. Ἐάν ὁ κάθε Εὐρωπαῖος ἔχει τό δικαίωμα νά ἀλωνίζει το ΩΡΑΙΟΝ καί νά ἀνεμοτουρλίζει τάς ΤΕΧΝΑΣ, τρισεκατομμυριοφοράκις τό δικαίωμα αὐτό τό ἔχω: ΕΓΩ.

ΕΓΩ πού δέν εἶμαι Σκλάβος κανενός. ΕΓΩ πού ΒΛΕΠΩ Γραμμάς καί Χρώματα. ΕΓΩ πού ἐδημιούργησα τό ΩΡΑΙΟΝ. ΕΓΩ πού ἐδημιούργησα τό ΠΝΕΥΜΑ. Ἐγώ πού ἔχω Θειοτάτην ΓΗΝ. ΕΓΩ πού ἔπλασα τήν ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ. ΕΓΩ πού τήν ΒΛΕΠΩ εἰς τήν πατρίδα της καί πατρίδα ΜΟΥ, μέ τό Φῶς της καί ΦΩΣ ΜΟΥ. ΕΓΩ πού τήν βλέπω παντοῦ ζωντανήν εἰς τήν ΓΗΝ ΜΟΥ. Δηλαδή ΣΕΙΣ μαυροβερνικωμένοι ΤΕΝΕΚΕΔΕΣ.

Ἐδῶ δέν πρόκειται νά ἐξηγηθοῦν καί ἀναλυθοῦν καί πολεμηθοῦν καί ἀναδημιουργηθοῦν ὅλα αὐτά εἰς ὀκτώ ἡμερῶν ἄρθρα. Ἐδῶ πρόκειται μόνον νά σᾶς δοθῇ μία νύξις τῶν φωνῶν μου κατά τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σας Μιμήσεως. Νά σᾶς δοθῇ μία νύξις τοῦ ὅτι ἄν θέλω νά σαρώσω αὐτά τά ὁποῖα νομίζω Ἄσχημα ἔχω ἕτοιμα ἄλλα τά ὁποῖα νομίζω *ὡραῖα.* Μήν φοβῆσθε διότι ἐγώ δέν ἦλθον νά χαλάσω τίποτε· μήν τρέμετε, διότι δέν θά μείνετε εἰς τό χάος τῆς ἀμφιβολίας. Καί μήν βιάζεσθε, μήν βιάζεσθε, μήν βιάζεσθε, νά *κρίνετε* καί νά *ἀρνῆσθε* πράγματα πού... *δέν σᾶς ἔδειξαν ἀκόμη.*

Ἐδῶ πρόκειται μόνον νά πεισθῆτε ὅτι ἄλλη εἶναι ἡ Ἑλληνική Γῆ καί ἄλλη ἡ Εὐρωπαϊκή καί κάθε ἄλλη Γῆ. Καί ἄλλοι ἦσθε ΣΕΙΣ καί ἄλλοι οἱ ἄλλοι λαοί τῆς Γῆς. Καί ὅτι ἡ ΓΗ ΣΑΣ εἶναι ἡ Ὡραιοτέρα Γῆ τοῦ Κόσμου. Καί ὅτι ΣΕΙΣ εἶσθε τό Ὡραιότερον εἶδος τοῦ Κόσμου. Ἡ ΓΗ ΣΑΣ παράγει τό εἶδος: ΑΝΘΡΩΠΟΝ. Η ΓΗ ΣΑΣ παράγει Σταφίδα, Μάρμαρον, Λάδι, ΠΝΕΥΜΑ καί ΤΕΧΝΑΣ.

Ἐδῶ λοιπόν πρόκειται μόνον νά πεισθῆτε ὅτι τά Εὐρωπαϊκά πράγματα δέν στέκονται ἐδῶ· πρόκειται νά πεισθῆτε ὅτι ἔχετε ὡραίαν ΓΗΝ ΓΥΡΩ ΣΑΣ καί νά ἀρχίσετε στρεφόμενοι καί κυττάζοντες καί ΒΛΕΠΟΝΤΕΣ.

Καί νά *Πιστεύσετε* εἰς ΑΥΤΗΝ, καί νά ἐμπιστευθῆτε τά

πάντα εἰς ΑΥΤΗΝ.

·Υπερβεβαιότατος ὅτι ΑΥΤΗΝ λατρεύοντες, αὐτήν μιμούμενοι καί ἐξ ΑΥΤΗΣ διδασκόμενοι καί ἀντλοῦντες τά πάντα καί διά τόν ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΣΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΝ καί τόν Ἑαυτόν Σας, θά δημιουργήσετε θαυμασιώτατόν τι Ὡραιοτέχνημα Ἀνθρωποπλαστικῆς καί ΤΕΧΝΑΣ θά δημιουργήσετε ἐξαισιωτάτας. Διότι ἐδῶ πρόκειται μόνον νά ἀρχίσετε νά ἐκτιμᾶτε, νά τηρῆτε, νά καθαρίζετε τήν Ἐσωτερικήν Σας Φύσιν, νά ΒΛΕΠΕΤΕ καί νά ἐκτιμᾶτε καί νά ἀγαπᾶτε καί νά λατρεύετε τήν Ἐξωτερικήν Σας Φύσιν.

Βαθυτάτη λοιπόν καί ΠΑΝΕΛΕΥΘΕΡΙΩΤΑΤΗ πρέπει νά ἀρχίση ἡ ζήτησις τοῦ ΧΡΩΜΑΤΟΣ χωρίς κανένα δεσμόν, περιορισμόν καί φόβον ἀπό τίποτε, νά καταβληθοῦν ὅλαι αἱ ἀπόπειραι κάθε Τεχνοτροπιῶν, κάθε Ἐπινοιῶν, πρός σύλληψιν καί ἀπόδοσιν τοῦ αἰθεριωτάτου καί εὐγενεστάτου Χρώματος ἡμῶν ἀπό τήν ΓΗΝ ΜΑΣ, ἀπό τήν ὁποίαν οὕτω θά ἀνατείλη ἡ Ἑλληνική Αἰσθητική τοῦ Χρώματος μαζί μέ ὅλας τάς Τεχνοτροπίας. Πῶς, τί καί διατί θά τά εἴπωμεν ἑκατομμυριάκις καί τάς ΠΡΩΤΑΣ ΙΔΕΑΣ, *Ἰδέας Πραγματικωτάτας, Ἰδέας* ΥΛΙΚΩΤΑΤΑΣ θά σᾶς τάς δώσω Βουνηδόν, Καταρρακτηδόν.

Μιμούμενοι τήν ΓΗΝ ΜΑΣ, ἐξευγενίζομεν τά αἰσθητήρια ἡμῶν καί τείνωμεν νά δώσωμεν εἰς τήν Τέχνην τόν εὐγενέστερον τῶν Γηΐνων Χρωματισμῶν. Ἀποστρέψωμεν λοιπόν τό πρόσωπον περιφρονητικῶς ἀπό κάθε ξένην Βαρβαρότητα στραφῶμεν πρός τήν ΓΗΝ ΜΑΣ καί προσπαθήσωμεν νά ἁρμονίσωμεν τό *Σῶμα*, τάς *Γραμμάς*, τάς *Ἐπιφανείας* καί τά *Χρώματα* παντός Τεχνουργήματος πρός ΑΥΤΗΝ. Καί μόνον ξεφορτώνοντες τό Εὐρωπαϊκόν Καλλιτέχνημα, δηλαδή πετῶντες *Ὄγκους* Ὑλῶν, *Πλήθη* Γραμμῶν, ὄγκους, πλήθη καί ὕλας Χρωμάτων, ἀφαιροῦντες, ἐλαφρύνοντες, ἁπλοποιοῦντες, ἁβροποιοῦντες Γραμμικῶς καί Χροϊκῶς, ἀπομακρυνόμεθα τῆς Βαρβαρότητος καί πλησιάζομεν τήν Φυσικήν ΜΑΣ ΕΥΓΕΝΕΙΑΝ. Καί ὅσον περισσότερον πλησιάζομεν τήν Γραμμήν καί τό Χρῶμα τοῦ Τεχνουργήματος πρός τήν ΓΗΝ καί ὅσον ὑψηλότερον ἀνέλθωμεν εἰς τήν κλίμακα τῆς ΛΕΠΤΟΤΗΤΟΣ ΑΥΤΗΣ τόσον περισσότερον εὐγενέστερον θά καταστήσωμεν

αὐτό, τόσον περισσότερον ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ. Καί ὅταν βαθύτατα αἰσθανθῶμεν τήν ΓΗΝ καί μελετήσωμεν καί ἐξ ΑΥΤΗΣ ἀντλήσωμεν τα ΠΑΝΤΑ, ΣΑΦΕΣΤΑΤΗ καί ΔΥΝΑΤΩΤΑΤΗ θά προκύψη ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ, καί θά εἶναι *Ριζηδόν* ἄλλη τῆς Εὐρωπαϊκῆς, *Ριζηδόν* ΑΝΤΙΘΕΤΟΣ τῆς Εὐρωπαϊκῆς, καί θά εἶναι ΝΕΩΤΑΤΗ καί πρός αὐτήν ἀνάλογος πᾶσα ἐκδήλωσις πάσης παρελθούσης καί μελλούσης ἐποχῆς, διότι θά εἶναι: ἡ ΜΙΑ Αἰσθητική τῆς Αἰωνίας ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΗΣ καί τοῦ ΕΝΟΣ Αἰωνίου ΕΛΛΗΝΟΣ.

Ἐπαναλαμβάνω, διότι γνωρίζω, ὅτι ἔχω νά κάμω μέ ἑλληνικήν ἀνυπομονησίαν καί Μονομανίαν ἀντιρρήσεως, ἡ ἀνάλυσις τοῦ ἐδῶ ζητήματος εἶναι ἔργον πολλῶν καί πολυειδῶν συγκριτικῶν ἀναλυτικῶν, ἀποδεικτικῶν μελετῶν. Ἐδῶ εἶναι ἡ πρώτη ΧΟΝΔΡΟΤΑΤΗ ΙΔΕΑ. Διότι πρόκειται ὅλον τό εὐρωπαϊκόν ὡραῖον νά καταδειχθῆ Βάρβαρον καί Στρεβλόν ἐκ ρίζης, νά σαρωθῆ ὅλη ἡ Εὐρωπαϊκή Κόπρος ἀπό τήν ΓΗΝ ΜΑΣ καί ὅλη ἡ ΤΩΡΙΝΗ ἰδική μας καί νά στηθῆ ἀδιασείστως πλέον τό ΒΑΘΡΟΝ τῆς ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ, τό ΒΑΘΡΟΝ τῆς ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ.

Διότι ἀφοῦ αἱ Γραμμικαί καί Χροϊκαί Τέχναι ὅλαι εἶναι: ΓΡΑΜΜΗ καί ΧΡΩΜΑ. Τό βάθρον αὐτῶν ὅλων εἶναι φυσικά ἡ ΓΡΑΜΜΗ καί τό ΧΡΩΜΑ. Χωρίς λοιπόν κανενός εἴδους ἐνδιαφέρον διά τόπους, ἐποχάς, Σχολάς, ὀνόματα, εἴδη τεχνῶν καί καλλιτεχνημάτων θά πάρωμεν τήν ΓΡΑΜΜΗΝ καί τό ΧΡΩΜΑ τῶν πάντων, τῶν ἄλλων λαῶν διά νά ἐξετάσωμεν μέ τά *ἰδικά μας* τά ΜΑΤΙΑ - τά ὁποῖα δέν θ' ἀφήσωμεν κανένα νά μᾶς ΒΓΑΛΗ -θά μελετήσωμεν τό ἕνα καί τό ἄλλο αὐτῶν, θά κυττάξωμεν τήν ΓΗΝ ΜΑΣ καί τήν Τέχνην μας καί θά τά εὕρωμεν ἄν δέν εἴμεθα ΣΤΡΑΒΟΙ: ΦΡΙΚΤΟΤΑΤΑ καί ἐλεύθεροι θά δημιουργήσωμεν ἀπό τήν ἐξωτερικήν καί ἐσωτερικήν Φύσιν τήν ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΓΡΑΜΜΗΝ καί τό ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΧΡΩΜΑ, ἕτοιμοι καί ἐμεῖς νά τήν ἐπιβάλωμεν μέ τή γροθιά μας, πού δέν θά χρειασθῆ, διότι ὁ Εὐρωπαῖος νοσταλγεῖ καί ἐπικαλεῖται ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΦΩΣ, πιστεύει καί ἀναμένει καί ἐλπίζει φυσικώτατα ΑΥΤΟ.

Ἀλλά καί μόνον λαμβάνοντες ὡς βάσιν ἀπό τά ἤδη ὑπαι-

νιχθέντα εἰς τήν μελέτην αὐτήν, διά τήν ΓΗΝ ΜΑΣ, ἤτοι τήν Α·Υ·ΛΟΤΗΤΑ τῆς ΥΛΗΣ, τήν ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΑ τοῦ ΦΩΤΟΣ, τήν ΜΟΥΣΙΚΟΤΗΤΑ τῆς ΓΡΑΜΜΗΣ, τήν ΗΔΟΝΙΚΟΤΗΤΑ τοῦ ΧΡΩΜΑΤΟΣ καί λαμβάνοντες μόνον καί μόνον τά δύο θεμελιώδη χαρακτηριστικά τῆς ΓΡΑΜΜΗΣ καί τοῦ ΧΡΩΜΑΤΟΣ: Α·Υ·ΛΟΤΗΤΟΣ - ΣΑΦΗΝΕΙΑ, ἔχομεν τήν ὑπεραρκετήν βάσιν διά νά νοηθῇ παρά παντός ἡ ΡΙΖΙΚΗ Μεταμόρφωσις ὅλων τῶν Γραμμικῶν καί Χροϊκῶν Τεχνῶν.

Καί διά νά τελειώσω μέ ἕναν καθαρώτατον καί ἀναμφισβήτητον ΓΕΓΟΝΟΣ, κατακρημνίζον ὅλους τούς σωρούς τῶν λόγων, οἱ ὁποῖοι θά ἐπροβάλλοντο κατά τοῦ δυνατοῦ τῆς τοιαύτης ἐκ φύσεως μιμήσεως, Γραμμικῆς καί Χροϊκῆς Σαφηνείας, Αἰθεριότητος καί Εὐγενείας, ἀφίνων κάθε ἄλλα παραδείγματα ἄλλοθεν ὀλιγώτερον *σαφέστατα*, ἀφίνων κάθε ἴχνη ἄλλου καλλιτέχνου δυσκολονοητότερα, ἀφίνων ὅλον τόν Χροϊκόν, Λαϊκόν Κόσμον μας, ὅλον τόν Ἐκκλησιαστικόν, κάθε ἴχνος τοῦ Ἀρχαίου μας Κόσμου καί κάθε ἄλλο ἴχνος τοῦ Τωρινοῦ μας, λαμβάνω διά τό ἀναντιρρήτως ΣΑΦΕΣΤΑΤΟΝ, τήν τέχνη τοῦ Θ. ΑΝΝΙΝΟΥ. Εἶπα ἀλλοῦ καί ἐπαναλαμβάνω, ὅτι εἶναι ἕνα Φαεινόν Τεχνικόν δεῖγμα Γραμμικόν καί Χροϊκόν συγχρόνως, τελείας Σαφηνείας, καί λεπτότητος Γραμμῆς, τελείας Ἁπλότητος καί Εὐγενείας Χρώματος. Εἶναι τό ΠΡΩΤΟΝ ΑΛΗΘΕΣ ΕΝΤΕΛΕΣ ΚΥΤΤΑΡΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ. Ἡ λεπτοτάτη Γραμμή τῆς Τέχνης του εἶναι παντοῦ καί πάντοτε Σαφεστάτη. Ἡ κάθε Γραμμή του δεικνύει τήν ἑνότητα, τό *Αἴσθημα*, τήν θερμότητα καί ζωηρότητα ψυχικῆς δονήσεως. Κάθε μία εἶναι μία ψυχική δόνησις. Εἶναι σάν δοξαριά βιολιοῦ. Ποτέ δέν διορθώνεται, δέν συμπληροῦται, ποτέ δέν ξαναπερνᾶ χέρι. Ἤ εἶναι ὅ,τι πρέπει νά εἶναι ἤ δέν εἶναι. Τό λάθος εἶναι ὅπως ἡ παραφωνία εἰς τήν Μουσικήν. Δέν διορθώνεται, ὁ μουσικός ἀρχίζει πάλιν ἀπό τήν ἀρχήν. Τό χρῶμα του εἶναι ΝΕΡΟΝ. ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΝΕΡΟΝ. Ρίψετε μίαν σταγόνα ὕδατος ἐπί λευκοτάτου καί λεπτοτάτου χάρτου, θίξετε τό κέντρον τῆς σταγόνος μέ Χρῶμα, θά ἔχετε διαφανῆ σταγόνα μέ διατρέχον αὐτήν Χρῶμα. Βλέπετε τίς φλέβες τοῦ χρώματος, ὅλη ἡ προσπάθεια καταβάλλεται ἀκριβῶς διά νά φαίνεται ὅτι δέν ὑπάρχει

ὕλη χρώματος, διά νά πλησιάζη οὕτω πρός τό ἐκ φύσεως ζωγραφιζόμενον *ἀντικείμενον.*

Εἰδική περιγραφή θά δείξη τό εἶδος τῆς Τέχνης καί τήν ΣΗΜΑΣΙΑΝ αὐτῆς. Ἀπό τοιαύτην Αἰσθητικήν βάσιν ἀναχωροῦντες θά ζήσετε ἐκ Φύσεως, τό Χρῶμα τῆς Ζωγραφικῆς, Γλυπτικῆς, Ἀρχιτεκτονικῆς, Ἐπιπλοποιίας, Διακοσμητικῆς, Ὑφασματοποίας, Ἐνδυματοποιίας καί κάθε τεχνητοῦ ἀντικειμένου.

Καί διά νά ἔχετε μίαν γενικωτέραν συνολικήν Εἰκόνα τῆς μοιραίας *Μελλούσης* ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ, ἐνθυμηθῆτε τήν ὁλικήν ἐντύπωσιν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ζωγραφικῆς. Πάρετε ἕνα μέτρον καί μετρήσετε τά Φωτεινά καί Σκοτεινά Φόντα. Θά εὕρετε μέ *μέτρα*, μέ μαθηματικά, μέ ἀριθμούς, ἀναλογίαν 100:100,000,000. Τό Φωτεινόν Φόντο εἶναι σχετικῶς ὀλίγα μέτρα, τό Σκοτεινόν ἑκατομμύρια. Τό Φόντο τῆς ὅλης, τῆς ἀρχῆθεν ἕως τώρα Εὐρωπαϊκῆς Ζωγραφικῆς, γενικῶς καί μαθηματικῶς ἀκριβῶς εἶναι ΜΑΥΡΟΝ. Ἀντικαταστήσετε αὐτό μέ ΗΛΙΟΝ, ΗΛΙΟΝ, ΗΛΙΟΝ, Ἥλιον ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΧΡΥΣΟΝ καί ἔχετε τήν ἰδέαν τῆς Ἑλληνικῆς Ζωγραφικῆς. Καί αὐτό πρός τό παρόν.

Πρός τό παρόν ὑπεραρκετόν. Διά νά ἔχετε δέ καί μερικά σκαλοπάτια σκέψεως μεταβῆτε εἰς τό Δαφνί, γεμίσετε τά Μάτια σας, *Φωτολάμψεως* ἀπό τήν Φύσιν καί εἰσέλθετε εἰς τήν Ἐκκλησίαν, παρατηρήσετε τάς Τοιχογραφίας. Μολονότι χαλασμέναι, μολονότι ἀλαλιασμέναι ἀπό τόν καιρόν, μολονότι δέν εἶναι ἀριστουργήματα τῆς Χριστιανικῆς μας Τέχνης, θά ἰδῆτε καί τήν Χριστιανικήν μας αὐτήν Τέχνη καί κατά τήν ὥραν αὐτήν τῆς ἀρχῆς τῆς Πτώσεώς μας, περί τά τέλη τῆς Αὐτοκρατορίας, θά ἰδῆτε τήν Ζωγραφικήν μας ΦΩΤΕΙΝΟΤΑΤΗΝ.

Ἔπειτα μεταβῆτε εἰς μίαν οἱανδήποτε Τωρινήν Ἐκκλησίαν μας Εὐρωπαϊκῶς Σκοτεινιασμένην καί Ρωμηοδουλικῶς βρωμισμένην, φαντασθῆτε τήν πάμφωτον καί λαμπρόφωτον ἀπό τό ΕΞΩ ΦΩΣ, ὅπως θά ἴδωμεν εἰς τά Θρησκευτικά ὅτι πρέπει νά εἶναι ἡ Ἑλληνική Ἐκκλησία - ὅπως ἦτο κατά τήν Χριστιανικήν μας Ἀκμήν - ἀναπολήσετε τό θέαμα τῆς Φυσικῆς λαμπροχρωμίας, ἀναχωρήσετε ἀπό τήν φωτεινότητα τῶν

Τοιχογραφιῶν τοῦ Δαφνιοῦ καί φαντασθῆτε ἐπενδεδυμένην ὁλόκληρον μέ τάς Γραμμάς μας, μέ τά 'Ηλιόφωτα καί Σεληνόφωτά μας. Αὐτή θά εἶναι ἡ 'Ελληνική Ζωγραφική.

Καμπανίζω καί κουδουνίζω ΣΚΛΑΒΟΙ: 'Αποτινάζοντες τόν Εὐρωπαϊκόν ζυγόν, βυθιζόμενοι εἰς τήν Ἔσω καί Ἔξω Φύσιν μας, ἐλευθεριώτατα ἐκφράζοντες ἀμφότερα, ἐλευθεροῦσθε καί ζῆτε, καί ἀνανεοῦσθε καί ἀνανεοῦτε τόν 'Εδῶ καί Ἔξω Κόσμον, δηλαδή εἰσέρχεσθε εἰς τήν ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΝ.

'Αλλά καί ὅ,τι καί ἄν κάμετε, καί εἰς τό τέλος τέλος μοῦ εἶναι ἀδιάφορον τί θά κάμετε οἱ Τωρινοί, οἱ Μέλλοντες μοιραίως θά τό κάμουν. Ἡ Φυσική ΓΡΑΜΜΗ καί τό ΦΥΣΙΚΟΝ ΧΡΩΜΑ θά δημιουργήσουν Γραμμικῶς καί Χροϊκῶς ὁλόκληρον τόν 'Εξωτερικόν Νέον Κόσμον ὅστις ἀνάγκη νά εἶναι ἐν ἁρμονία μέ τήν περιβάλλουσαν καί περιστέφουσαν ΕΥΓΕΝΕΙΑΝ καί ΚΑΛΛΟΝΗΝ. Καί ὁ Νέος αὐτός Κόσμος, τότε ἕν Φυσικόν ΑΝΘΟΣ αὐτῆς τῆς ΓΗΣ, θά εἶναι μοιραίως: ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΕΥΓΡΑΜΜΙΑΣ καί ΕΥΓΕΝΕΣΤΑΤΗΣ ΕΥΧΡΟΪΑΣ: ΘΑΥΜΑ.

ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΤΙΠΟΤΕ;

Βεβαίως ἡ κοινοποίησις τοῦ 'Ωδείου περί συστάσεως Σχολῆς 'Εκκλησιαστικῆς μουσικῆς ὑπό τήν προεδρίαν τοῦ Σ. Μητροπολίτου εἶναι ἄγγελμα εὐχάριστον. 'Αλλ' ἐπίσης βέβαιον εἶναι, ὅτι τό διάβημα αὐτό μετά πάροδον τόσων ἐτῶν ἀπό τῆς συστάσεως τοῦ 'Ωδείου, τόσων ἐτῶν λειτουργίας αὐτοῦ καί τόσον μερικόν καί τόσον εἰδικόν πρός τόσον εἰδικόν σκοπόν, ἐξεγείρει σκέψεις ὀδυνηροτάτας διά τήν διεύθυνσιν τῶν Τεχνῶν ἐν 'Ελλάδι.

Διαβάζων τις τήν ἀγγελίαν τώρα νομίζει ὅτι προχθές ἱδρύθη τό 'Ωδεῖον. Τώρα λοιπόν μόνον ἐξύπνησε; καί μόνον διά νά ἱδρύση ἕνα μικρόν παράρτημα διά τήν 'Εκκλησιαστικήν μουσικήν;

Καί ἡ 'Εκκλησιαστική μουσική δέν εἶναι τμῆμα τῆς ὅλης *'Ελληνικῆς Μουσικῆς;* Καί πῶς θά ἐννοηθῆ καί θά διδαχθῆ ἄνευ τῆς γνώσεως τῆς ἀρχαίας, ἄνευ τῆς γνώσεως τῆς δημοτικῆς; Καί ἕνα ἵδρυμα κατ' ἐξοχήν 'Εθνικόν καί κατ' ἐξοχήν πλούσιον, τί ἔπραξε μέχρι τοῦδε διά τήν 'Ελληνικήν Μουσικήν;

Καί αἰσθάνεται κανείς τήν ἀνάγκην νά ἐρωτήση, μέ μυρίων στέρνων ὀργήν, Διευθυντήν καί Συμβούλιόν του ἐν γένει τούς διευθύνοντας τά μουσικά πράγματα τῆς 'Ελλάδος, εἴτε 'Ωδεῖα λέγονται, εἴτε Μουσικαί 'Εταιρίαι ἀποκαλοῦνται·

— Κύριοι, τό ζήτημα τῆς 'Ελληνικῆς μουσικῆς πότε θά τεθῆ εἰς τήν θέσιν του; πότε θά τεθῆ εἰς ἐνέργειαν;

Πότε θ' ἀρχίση σπουδαίως καί συστηματικῶς ἐάν ὄχι. μετά ἕνα αἰῶνα ἐλευθέρας ὑπάρξεως; Καί ποῦ ἀλλοῦ ἔπρεπε καί θά πρέπει νά γίνη αὐτή ἡ ἀρχή παρά εἰς τό 'Ωδεῖον; Καί

ποῖον ἄλλο ἵδρυμα εἶχε τόν προορισμόν αὐτόν, παρά αὐτό, νά θέση εἰς ἐνέργειαν τό ζήτημα ἀπό τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἱδρύσεώς του;

Τό 'Ωδεῖον δέν ὤφειλεν ἀκριβῶς ἀπό τῆς πρώτης ἡμέρας νά θεωρήση κυριώτατον σκοπόν του τήν συστηματικήν αὐτήν ἀρχήν; Δέν ὤφειλε νά περισυλλέξη καί ἐκδώση εἰς ἕνα ἔργον τάς ἐλαχίστας περί ἀρχαίας μουσικῆς συγγραφάς τῶν ἀρχαίων μεθ' ὅλων τῶν διεσπαρμένων εἰς κάθε συγγραφέα χωρίων περί μουσικῆς, ἵνα ἔχωμεν αὐτάς τάς πηγάς, ἵνα ἐξ αὐτῶν τῶν πηγῶν σχηματίσωμεν σαφῆ ἰδέαν τῆς μουσικῆς των ἀντιλήψεως καί τοῦ μουσικοῦ των αἰσθήματος;

Δέν ὤφειλε νά ἀναθέση εἰς καταλλήλους ἀνθρώπους καί μετάφρασιν αὐτῶν καί ἐξήγησιν καί σαφήνησιν καί ἀπόκρουσιν τῶν εὐρωπαϊκῶν ἀνοησιῶν καί ἀγνοιῶν περί αὐτῶν; Δέν ὤφειλε νά ἔχη ἀναθέσει εἰς καταλλήλους ἀνθρώπους, ἰδικούς μας καί ξένους ἀκόμη, τήν μουσικήν μελέτην αὐτῶν; Δέν ὤφειλε νά ἔχη παραδώσει, νά ἔχη χώσει εἰς τά χέρια τῶν Μουσικῶν μας τό σύνολον τῶν μελετῶν αὐτῶν, τό ὁποῖον ἀποτελεῖ τό ἄνω μέρος τοῦ Ἄλφα τοῦ Μουσικοῦ μας ζητήματος; Δέν ὤφειλε κατά τόν αὐτόν τρόπον νά περισυλλέξη εἰς ἕν ὅλον τά στοιχεῖα τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς, μελετήσει κατά βάθος, ὁρίσει θεωρίαν, σύστημα, αἴσθημα; Δέν ὤφειλε νά ἔχη ἀναθέση εἰς τούς εἰδήμονας τήν μελέτην τῆς σχέσεως αὐτῆς πρός τήν ἀρχαίαν, ἵνα καί αὐτή καί ἐκείνη φωτισθοῦν καλλίτερον καί ἀποδειχθῆ -ἀφάνταστον ἄλλο τι - ὁμοούσιον καί ἑνιαῖον;

Δέν ὤφειλε νά ἀναθέση εἰς καταλλήλους ἀνθρώπους τήν φωνογραφικήν περισυλλογήν, ἀπό ὅλα τά σημεῖα τοῦ 'Ελληνισμοῦ, ὅλων τῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν διά νά περισωθῆ ἕνας ὁλόκληρος χιλίων Κροίσων Μουσικός θησαυρός ἀφθάστου ποιότητος;

Δέν ὤφειλε νά ἔχη ἀναθέσει εἰς καταλλήλους ἀνθρώπους τήν μελέτην καί ἔρευναν τοῦ συστήματος, τοῦ αἰσθήματος, τῆς σχέσεως τῆς Δημοτικῆς Μούσας πρός τήν 'Εκκλησιαστικήν καί τήν ἀρχαίαν; Δέν ὤφειλε πάντα ταῦτα τά θεωρητικά ἔργα δι' ἀνθρώπων πολλῶν συντελούμενα καί ἀγώνων μεγίστων, νά εὑρίσκωνται εἰς τά χέρια τῶν Μουσικῶν μας; Δέν εἶναι

αὐτή ἡ πρώτη ἐργασία, καί περισυλλογή καί κατάταξις τῆς πρώτης ὕλης διά νά καταρτισθῆ, διά νά ὑπάρξη ἡ ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Μουσικῆς, ἡ θεωρία της, διά νά συντελεσθῆ διά τῆς συζητήσεως, ἀντικρούσεως καί ὑπερασπίσεως αὐτῶν ὑπό τῶν ἰδικῶν μας καί ξένων ἀκόμη ὁ *Ἰδεολογικός Κόσμος* τῆς Ἑλληνικῆς Μουσικῆς;

Καί ἐνῶ ἡ ἐργασία αὐτή ἡ συστηματική οὔτε ἔχει ἀρχίση νά γίνεται πῶς εἶναι δυνατόν νά τεθῆ σοβαρά τό ζήτημα εἰς τήν θέσιν του;

Καί δεδομένου ὄντος ὅτι ἡ ἐργασία αὐτή εἶναι ἔργον κολοσσιαῖον, πολυδάπανον, ἀπαιτοῦν πολλῶν ἀνθρώπων καιρόν καί μόχθους, καί δέν εἶναι ἔργον ἰδιώτου ἀλλ' ἐθνικῶν ἱδρυμάτων, πῶς εἶναι δυνατόν τό Ὠδεῖον νά μή ἔχη κάμει οὔτε ἀρχήν; Καί ἐάν δέν τήν ἔκαμε τότε τί ἐστίν ἑλληνικόν Ὠδεῖον;

Καί ἐάν δέν τήν ἔκαμεν ἕως τώρα, διατί δέν κάμετε ἀρχήν, ἀλλά ἀπό τήν ἀρχήν;

Ἔχει τό Ὠδεῖον σκοπόν νά ἐργασθῆ ἐθνικῶς; Καί ἄν δέν ἔχη ὄρεξιν αὐτό, ὑποχρεούμεθα νά σταυρώσωμεν τά χέρια μας; Ποτέ!

Καιρός διά νά γίνη ἀρχή. Πρέπει νά γίνη ἡ συστηματική ἀρχή. Ἄν ὄχι διά τοῦ ἐθνικοῦ ἱδρύματος, ἄλλως ἰδιωτικῶς διά παντός μέσου, διά πάσης βίας. Εἷς αἰών ἤδη ἐχάθη καθ' ὁλοκληρίαν, δέν εἶναι δυνατόν καί δέν ἔχομεν σκοπόν νά ἀφήσωμεν νά χαθῆ καί δεύτερος χωρίς νά κάμωμεν ἀπολύτως τίποτε.

ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΜΟΥΣΙΚΗΝ ΕΜΠΡΟΣ!

Α΄

Θέλομεν ἑλληνικήν Μουσικήν. Πρῶτον διότι ἔτσι θέλομεν. Δεύτερον διότι αὐτό πρέπει νά θέλωμεν. Τρίτον διότι εἴμεθα ἐλεύθεροι νά δημιουργήσωμεν ὅ,τι θέλομεν. Τέταρτον διότι ἔχομεν τά αὐτά δικαιώματα μέ τούς ἄλλους ἀνθρώπους τῆς γῆς καί κάμνωμε ὅ,τι μᾶς ἀρέσει. Πέμπτον διότι φυσικόν καί λογικόν καί δίκαιον νά θέλωμεν γῆν, χωράφια, ἀμπέλους, σπίτια, ἔπιπλα, ποιήματα, τραγούδια ἰδικά μας καί Μουσικήν ἰδικήν μας. Δέκατον διότι εἶναι λογικόν, ἁπλοῦν, ἀναγκαῖον. Ἑκατοστόν διότι δέν μᾶς λείπει κανένα τμῆμα τοῦ ἐγκεφάλου διά νά μή τολμῶμεν νά ἐκφράσωμεν τά αἰσθήματά μας μουσικῶς. Καί ἑκατομμυριοστόν διότι ἔθνος χωρίς Μουσικήν εἶναι ΒΑΡΒΑΡΟΝ. Καί δισεκατομμυριοστόν διότι ΕΛΛΑΣ, χωρίς Τέχνας καί χωρίς τό κάθε τι ἰδικόν της ἀπό τοῦ Α τῶν ἀνθρωπίνων ἐκδηλώσεων, μέχρι τοῦ Ω, καί χωρίς αἱ ἐκδηλώσεις αὐταί νά εἶναι ἐκ *ρίζης* ἑλληνικαί καί ἑπομένως *φύσει* ἀντίθετοι πρός κάθε τι κάθε ἄλλου λαοῦ καί κάθε τινός Εὐρωπαϊκοῦ, δέν εἶναι Ἑλλάς...

*
* *

Λοιπόν θέλομεν ἑλληνικήν Μουσικήν. Θά ἀναφωνήσητε βεβαίως: «Ὅλα τἄχει ἡ νύφη μας καί ὁ φερετζές τῆς λείπει». Καί ἐγώ σᾶς ἀπαντῶ, ὅτι τίποτε δέν ἔχει ἡ νύφη μας, βεβαίως, καί ὅλα τῆς λείπουν. Ἀλλά καί δι᾽ αὐτό, ὅλα πρέπει νά ἀρχί-

σουν μαζί. Είς όλα πρέπει νά γίνη μιά συστηματική άρχή. Κάθε ένα είναι άσχετον άπό τό άλλο, καί δέν έχουν νά φροντίσουν οί μουσικοί περί έξοπλισμοῦ τοῦ στρατοῦ, καί οὐδείς τούς έμποδίζει είς τόν κύκλον των νά έργασθοῦν. Κάθε ένα είναι άσχετον άπό τό άλλο καί όλα μαζί, άλλως, δι' άλλους σχετικά. Καί όπως όλα μαζί έκατέβαινον καί έμολύνοντο, οὕτω καί όλα μαζί θά άρχίσουν ν' άνεβαίνουν καί νά καθαρίζωνται.

*
* *

Θέλομεν λοιπόν έλληνικήν μουσικήν. Καί θέλομεν μίαν άρχήν, ένα πυρῆνα πρῶτον, ένα *συστηματικόν σχολεῖον* θεωρητικῆς έρεύνης τῆς μουσικῆς αὐτῆς. Καί έάν τό 'Ωδεῖον, τό όποῖον έπρεπε άπό τῆς πρώτης ήμέρας, νά είναι τό σχολεῖον αὐτό, ό σκοπός αὐτός, ή ψυχή αὐτή, ή έργασία αὐτή, καί ὤφειλε νά τό έχη κάμη ήδη, δέν τό έκαμε, δέν τό κάμνει, δέν έχει σκοπόν νά τό κάμη, καί έννοεῖ όπως ήτο, όπως είναι, νά έξακολουθήση όν, δηλ. όχι έλληνικόν 'Ωδεῖον, άλλ' *Odeon*, άς μείνη μέχρις ότου ύπάρξουν διευθυνταί καί Συμβούλια, έχοντα συναίσθησιν τῆς έλληνικῆς των έθνότητος καί τῶν καθηκόντων των πρός τό Έθνος. Έάν κάθε *Εῖον* πρέπει νά είναι έλληνικόν *Φονεῖον* άς παραθερίζη έδῶ, μᾶς είναι άδιάφορον.

'Ημεῖς θέλομεν έλληνικήν μουσικήν.

*
* *

Ναί: Θέλομεν έλληνικήν μουσικήν. Άλλά δέν ύπάρχει, άλλά δέν είναι δυνατόν νά ύπάρξη; Άλλά οί άρχαῖοι δέν εἶχον άναπτυγμένον τό μουσικόν αἴσθημα· ή Μουσική δέν άνεπτύχθη, όπως αί άλλαι τέχναι δέν τάς έφθασεν· άλλά δέν έχομεν στοιχεῖα, άλλά ή έκκλησιαστική μας μουσική δέν είναι έλληνική. Άλλ' οί Βυζαντινοί ήσαν διεφθαρμένοι· άλλά ή έκκλησιαστική μουσική είναι άστεία· άλλά δέν είναι δυνατόν

ἕνας σημερινός καλλιτέχνης νά λάβη ὑπ' ὄψιν τήν ψαλτικήν. 'Αλλά καί ἡ δημοτική μοῦσα ἡ μόνη πού κάτι εἶναι, πρέπει νά *ἐξευρωπαϊσθῆ ἐντελῶς* διά νά εἶναι κάτι τι ὑποφερτόν. 'Αλλά τί θά εἰπῆ ἑλληνική μουσική· ἀλλά ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἕνας· ἡ μουσική εἶναι μία· ἀλλά ἡ πρόοδος· ὁ πολιτισμός· ἡ ἐξέλιξις ἡ Εὐρώπη· ὁ Wagner κύριε...

Κάτω τά ἀχρεῖα ψεύδη. Κάτω τά σοφίσματα. Κάτω ὅλαι αἱ προφάσεις. Κάτω ἡ *Καφφενεδική 'Αμάθεια*. Αὐτά ὅλα ἀποτελοῦν μόνον τήν ἐγκύκλιον Καφφενεδικήν 'Αμάθειαν. Καί πρέπει νά σιγήσουν. Καί πρέπει νά σαρωθοῦν. Καί πρέπει νά παύσουν. Καί πρέπει νά λείψουν. Καί πρέπει νά ἐξαφανισθοῦν ἀπό τήν σοβαράν ὁμιλίαν ἀνθρώπων ἀνεπτυγμένων. Διότι οἱ φωνασκοῦντες τά τοιαῦτα ἐκ τῶν Μουσικῶν, τί γνωρίζουν αὐτοί περί Ἑλληνικῆς Μουσικῆς; Πότε ἐμελέτησαν; Πότε ἐνεβάθυναν; Πότε ἔγραψαν; Πότε ἐξέθεσαν *γραπτῶς* τάς θεωρίας των; Πότε τάς συνεζήτησαν γραπτῶς; Μόνον μέ τά Καφφενεδικά δέν καί δέν; 'Αλλ' εἰς αὐτά πρέπει νά δοθῆ ἕνα τέλος ὁριστικόν. Καί πρέπει νά κατορθωθῆ, καί θά κατορθωθῆ - αὐτό σᾶς τό ἐγγυῶμαι - νά μήν ὑπάρξη πλέον οὔτε μισός Ἕλλην Μουσικός προβάλλων αὐτά τά πράγματα καί τήν θεωρίαν τοῦ ἀδυνάτου καί ἔχων συγχρόνως, τήν ἀξίωσιν νά θεωρηθῆ ἀνεπτυγμένος ἄνθρωπος καί Ἕλλην.

*
* *

'Ημεῖς θέλομεν 'Ελληνικήν Μουσικήν. Καί τό πρῶτον βῆμα εἶναι νά πλησιάσουν οἱ μουσικοί μας σοβαρῶς τό ζήτημα, νά λάβουν τά πρῶτα στοιχεῖα, νά μυηθοῦν, νά γίνουν εἰδήμονες αὐτοῦ. Καί ὑπάρχει τό μέσον. Ναί. Ὑπάρχει.

Β'

Θέλομεν ἑλληνικήν μουσικήν. Καί τό πρῶτον πρῶτον βῆμα εἶναι νά θελήσουν καί ἀποφασίσουν οἱ μουσικοί νά γίνουν εἰδήμονες τοῦ ζητήματος, νά γνωρίσουν αὐτό - προσέχετε διά

νά μή παρενοῆτε τά γραφόμενά μου - *πρῶτον θεωρητικῶς*. Καί ὑπάρχει ἕνα μέσον πρός αὐτόν τόν σκοπόν, καί τό μέσον αὐτό εἶναι ἕνας ἄνθρωπος μέ τόν ὁποῖον οἱ μουσικοί πρέπει νά συνεργασθοῦν, καί ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶναι ὁ... *Ἰωάννης Σακελλαρίδης*. Τί; ὁ Σακελλαρίδης; ποῖος; ἐκεῖνος ὁ κοντός; ὁ δεξιός ψάλτης; Κύριε ἐλέησον! Τώρα πίσω πίσω, πα-βου-γα-δή; Μά αὐτός δέν ἠξεύρει τά τρία κακά τῆς μοίρας του ἀπό Εὐρωπαϊκήν μουσικήν. Καί ἡ Εὐρωπαϊκή μουσική κύριε... ἡ ἐξέλιξις τῆς τέχνης... Καί καλά διά τήν 'Εκκλησιαστικήν Μουσικήν, κανείς δέν ἔχει ἀντίρρησιν ὅτι εἶναι περίφημος, ἀλλά δι ' ἀνώτερα ζητήματα μουσικῆς... αὐτό εἶναι ἱεροσυλία, ὁ Σακελλαρίδης!... μά αὐτό εἶναι προσβολή κατά τῆς μουσικῆς... Ἡ σκιά τοῦ Wagner θά γαυγίση. Καί νά συζητήση ἕνας μουσικός μέ ἕνα ψάλτην διά μουσικά ζητήματα; Mio Dio! μά αὐτό εἶναι προσβολή κατά τῶν μουσικῶν.

*

* *

Μάλιστα, Κύριοι Μασκάνιοι. Ὁ δυνάμενος νά ὁδηγήση τούς Μουσικούς εἰς τήν *θεωρητικήν* ἔρευναν τῆς ἑλληνικῆς Μουσικῆς εἶναι ὁ Σα-κελ-λα-ρί-δης. Αὐτός ὅλος ὅλος. Διατί δέν σᾶς ἀρέσει; Μήπως ὁ *Ψάλτης* δηλαδή ὁ 'Υμνητής ἑνός Θεοῦ -καί εἶναι πανδήμως ἀνεγνωρισμένον ὅτι εἰς τό ἔργον του εἶναι ἐντελής - δέν εἶναι ἴσος, εἶναι κατώτερος ἀπό ἕναν ἐξυμνητήν μιᾶς μοδιστρούλας, ἤ ἐκτελεστήν ξένης μουσικῆς, δηλαδή Μουσικομηχανήν, ἤ ἀπό πολκογράφον ἤ βαλσερογράφον, ἤ... Nenteγράφον; Καί διατί νά μήν εἶναι ἴσος μέ κάθε ἄλλον τωρινόν Μουσικόν, θέλοντα νά ψάλλη τόν Θεόν Τραβιατιστί καί ψάλλοντα αὐτόν Ντεληγιαννιστί, ἕνας Ψάλτης ψάλλων τό ὑπέροχον ἆσμα ὑψίστων ποιητῶν καί μουσουργῶν - αὐτῶν ἐπί τέλους οἱ ὁποῖοι ἔπλασαν τόν πανευρωπαϊκόν Θεόν - καί ἔχων τά στήθη καί τήν καρδίαν καί τόν νοῦν ἔμπλεα θεουργικῆς μουσικῆς;

Καί προκειμένου περί ἑλληνικῆς δέν εἶναι προτιμότερος εἷς μή γνωρίζων παρά γνωρίζων, εἷς μή κεντώμενος ὑπό τῆς

φιλοδοξίας, νά ἀνακατεύση, νά ἐξευερωπαΐση, νά συνδυάση... τά ἀσυνδύαστα, παρά εἷς εὐρωπαιομανής;

Καί προκειμένου περί θεωρητικῆς ζητήσεως αὐτῆς, καί δεδομένου ὄντος ὅτι ὄχι μόνον οἱ ἰδικοί μας Μουσικάνται ἀλλά καί οἱ διάσημοι ὑψηλά ἰδεολόγοι ἀλλά καί ξένοι ὕψιστοι Μουσικοί καί ἰδεολόγοι ἔχουν πελαγώσει εἰς τό ζήτημα αὐτό, πῶς εἶναι δυνατόν οἱ ἰδικοί μας, κατά τό πλεῖστον 'Εκτελεσταί μόνον, νά τολμοῦν νά ἀρνοῦνται τήν σπουδαιότητα ἤ χρησιμότητα τούτου ἤ ἐκείνου τοῦ πράγματος ἤ τοῦ ἀνθρώπου; Καί δεδομένου ὄντος ὅτι οἱ Εὐρωπαῖοι Ἱστορικοί τώρα μόλις ἀποπειρῶνται νά καταλάβουν τήν Βυζαντινήν ἐποχήν, καί τώρα μόλις ἀρχίζουν νά βλέπουν ὅτι ὑπό τό Χριστιανικόν ἔνδυμα ὑπάρχει ὅλος ὁ ἀρχαῖος Ἕλλην, δηλαδή ὁ εἷς καί ὁ αἰώνιος καί ὅτι ἑπομένως ὑπό τό ἔνδυμα αὐτό ὑπάρχει ὁλόκληρος ἡ οὐσία τῆς προτέρας μας ἐποχῆς.

Καί δεδομένου ὄντος ὅτι οἱ Εὐρωπαῖοι Μουσικοί κάθε ἄλλο παρά... Ἑλληνισταί ἦσαν καί ἄν ἦσαν δέν τούς ἄφινεν ἡ πλαστογραφημένη ἱστορία τῶν ἀναμίξεων καί διασπορῶν καί διαφορῶν καί χαμῶν τῆς Φυλῆς μας, νά ὑποπτεύσουν ὅτι εἰς τήν Βυζαντινήν Μουσικήν εἶναι ἡ ἀρχαία καί δέν εἶχον εἴδησιν, δέν ἔχουν ἀκόμη, ἤ ἔχουν ἀτελέστατα γνῶσιν.

Καί δεδομένου ὄντος, ὅτι δέν γνωρίζομεν ἐντελῶς καί κατά βάθος καί πλάτος, τήν ἐκκλησιαστικήν μας μουσικήν, ποῖος εἶπεν εἰς τούς ἰδικούς μας, ὅτι ἡ ἐκκλησιαστική μουσική δέν εἶναι -ἀπολύτως ἀδύνατον νά εἶναι ἄλλο τι - ὁλόκληρος ἡ ἀρχαία, νά εἶναι τό αὐτό σύστημα, τό αὐτό εἶδος, τό αὐτό *μουσικόν αἴσθημα*, καί κατά τόν αὐτόν τρόπον εἰς τάς θεμελιώδεις καί μεγάλας γραμμάς ἐκδηλωμένον;

Καί τούτων οὕτως ἐχόντων, - συζητησίμων βεβαίως, καί ἐγώ δέν ζητῶ τίποτε ἄλλο παρά νά συζητηθοῦν σοβαρῶς διά νά ἀποδειχθοῦν τελειωτικῶς - ἐάν ἔχουν οὕτω, τότε αὐτή ἀκριβῶς ἡ ἐκκλησιαστική μουσική δέν εἶναι ἡ οὐσία, τό κέντρον, ἡ καρδία, ὁ νοῦς τοῦ μουσικοῦ μας ζητήματος; Καί ὅπως διά κάθε ἄλλο ἑλληνικόν ζήτημα, ἡ Βυζαντινή ἐποχή εἶναι τό κλειδί πρός νόησιν ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν πρίν μέχρι τῶν μυθολογικῶν, τό κλειδί πρός νόησιν ὅλων τῶν ἔκτοτε μέχρι τῶν

μέχρις αὐτῆς τῆς στιγμῆς, διά τό παρόν ζήτημα ἡ ἐκκλησιαστική αὐτή μουσική δέν κινδυνεύει νά εἶναι τό μόνον *κλειδί;*

*
* *

Κινδυνεύει, φίλτατε Φαῖδρε! Καί κινδυνεύει ἀκόμη, φιλτάτη κάρα κενή, νά φανῆ, νά εἶναι βέβαιον, ὅτι τότε ἕνας ψάλτης ἐντελής ἐκκλησιαστικός μουσικός, θεωρητικός καί πρακτικός, γνώστης καί ἐρευνητής τῆς ἀρχαίας μουσικῆς φιλολογίας, ἐντελής συλλέκτης καί ἐκτελεστής ἀηδονικώτατος τῆς δημοτικῆς μούσης, νά εἶναι χρησιμώτατος ἀνθρώπων ἁπάντων ἰδικῶν μας καί ξένων μουσικῶν καί τρισμεγίστων ξένων, ἐννοῶ διά τό θεωρητικόν πρόβλημα ὅλης τῆς ἑλληνικῆς μουσικῆς.

Καί τότε ἀπομένει μόνον ἡ δυσκολία τῆς ἀναγνωρίσεως καί κάμψεως τῶν ὑπερευαισθήτων ἑσπεριοειδῶν μουσικῶν πρό τῆς ἀληθείας καί τῆς ἀνάγκης τῶν πραγμάτων. Ἀλλά ἀφοῦ συμβαίνει - καί αὐτό εἶναι ὑπερβεβαιότατον - μόνον αἱ *Μηδαμινότητες* νά σκιάζωνται νά ἀναγνωρίσουν τοῦ ἄλλου τήν τυχαίαν ἄλλως τε εἰδικότητα καί ἀξίαν, αἱ δέ *Μεγαλειότητες* να τρέχουν παντοῦ ἀφόβως καί νά χαίρουν ὑποκλινόμεναι καί νά ὑπερχαίρουν ἀναγνωρίζουσαι καί νά ἐνθουσιοῦν διδασκόμεναι ἀπό πάντας, πανταχόθεν καί ἀπό κάθε τι, εὐφυεῖς καί φιλότιμοι ἄνθρωποι δέν ἔχουν κανένα ἄλλο ἐμπόδιον διά νά μή θελήσουν νά συνεργασθοῦν δι' ἕνα κοινόν σκοπόν, τιμητικώτατον καί εὐεργετικώτατον δι' αὐτούς, σκοπόν ἐθνωφελέστατον.

Γ'

Καιρός ἀρχῆς λογικῆς. Καί ὥρα ν' ἀνατείλη ὀλίγη δικαιοσύνη διά τούς μουσικούς, κωμικούς καί ὀλεθρίους ἀνθρώπους τούς ἐργαζομένους ἑλληνικῶς! Ἰδού ἕνας ἄνθρωπος - ὁ Σακελλαρίδης - μαλακόφωνος, ταπεινός, συνειθισμένος ἀπό τήν καθημερινήν παρουσίασιν εἰς τόν οἶκον τοῦ Θεοῦ νά ὑποκλίνεται μέ σεμνότατον καί παπαδικώτατον τό ἦθος. Καί ἐντός αὐτοῦ

ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος, ἕνας δυνατός Μακεδών, ὁλόκληρος ἔρως, πάθος, μάθησις, μελέτη, ἀφοσίωσις, ἰδανικόν μέγα, ἑλληνική παιδεία, πατριωτισμός, πατριωτισμός ἔργων, εἰς τόν κλάδον του, *πατριωτισμός μουσικῆς*. Ἕνας τωρινός ἄνθρωπος ὅλος ἀγών καί ἀποστολικόν πῦρ.

Καί αὐτός ὁ ταπεινός ἄνθρωπος γεννῶν τρία παιδιά καί ἐνῶ οἱ ἑκατομμυριοῦχοι πατέρες κάμνουν τά παιδιά των ὑπαλληλίσκους, πενταροθήρας, θεσιθήρας, τά χώνουν εἰς τά Δημόσια Χασισοποτεῖα διά νά βυζάξουν ἀκόμη ὀλίγα μονόδραχμα, αὐτός ἀφοσιοῖ αὐτά εἰς τήν Μουσικήν καί ἀνατρέφων αὐτά ἑλληνικώτατα καί *μορφώνουν αὐτά ὅσον τό δυνατόν* καλλίτερον καί ἐφαρμόζων εἰς τήν διάπλασιν τῶν ψυχῶν των *τά ἀρχαῖα μουσικά* διδάγματα, προσθέτων εἰς αὐτά καί τήν εὐρωπαϊκήν μουσικήν, καλλιεργῶν, ποτίζων, κλαδεύων, περιθάλπων αὐτά, ἀπό τό πρωΐ ἕως τό βράδυ, κατορθώνων νά ἔχῃ ἕνα υἱόν - χαράν Θεοῦ - νεώτατον παλληκάρι καί ἤδη συνθέτην μέ τά ἑλληνικώτατα τῶν Ἰδανικῶν, ἕνα ἄλλον ἀοιδόν, καί δημιουργῶν οὕτω μίαν ὁλόκληρον οἰκογένειαν περιγελασθεῖσαν μέν, ἀλλ' ἀγωνιζομένην δυνατότατα, ἀλλά μεταβαίνουσαν καί εἰς τήν Γερμανίαν αὐτήν καί περιάγουσαν ἐκεῖ εἰς τούς ἀνωτάτους διδασκάλους τῆς Μουσικῆς ὀλίγον ἑλληνικόν φῶς καί ἐκτιμωμένην ἐκεῖ καί ἐπανερχομένην ἐδῶ καί ἀπό τό πρωΐ ἕως τό βράδυ ἐργαζομένην καί μουσουργοῦσαν.

Ἐάν ἡ μουσική αὐτή οἰκογένεια, ἡ τοιαύτη μέ τοιαῦτα στοιχεῖα, μέ τοιαύτην ἐργασίαν, μέ τοιούτους πόθους, ἐάν αὐτή ἡ οἰκία δέν ἀποτελεῖ κέντρον καί πυρῆνα κινήσεως μαθήσεως καί ἀναπτύξεως, θεωρητικῆς καί ἄλλης ζητήσεως διά τό μουσικόν μας ζήτημα καί δέν εἶναι εὕρημα εἰς τούς τωρινούς καιρούς καί θησαυρούς, τότε βεβαίως τά δένδρα ἔχουν τό φύλλωμά των ἐντός τῆς γῆς καί τάς ρίζας των εἰς τόν ἀέρα, τό κάθε τι εἶναι φυσικόν καί σωστόν καί ὀρθότατον τό νά περιπατοῦν τά ἐθνικά ἰδανικά κατά τά κυνικά καύματα, μέ βαριές ρεδιγκότες καί καπέλλα ψηλά.

'Αλλ' ὄχι, δέν εἶναι δυνατόν νά παραφρονοῦν τόσοι ἄνθρωποι εἰς τοιοῦτον βαθμόν. Ὄχι, μή χάνετε καιρόν, δέν ἔχετε διά νά χάνετε καιρόν. Ὄχι ἀρκεῖ, ὑπεραρκεῖ εἷς αἰών ὁλόκληρος χαμένος. Ἑνωθῆτε λοιπόν ὅλοι μαζί μέ αὐτόν. Σᾶς παραχωρῶ ὅ,τι θέλετε, ὅτι οἱ *δύο* Σακελλαρίδαι, δέν εἶναι τέλειοι, δέν εἶναι οἱ ἰδανικοί, δέν, δέν, δέν ὅσας χιλιάδας χιλιάδων *δέν*, θέλετε. Παραχωρήσατέ μου μόνον τά ἀναντίρρητα: ὅτι εἶναι ἕνα σπιτάκι σεμνότατον μέ ἕνα περιβολάκι δροσερώτατον, μέ τούς ἀφελεστέρους ἀνθρώπους τοῦ κόσμου. Εἶναι ἡ *ἑλληνική μουσική παιδεία.* (Σταθῆτε ὀλίγον εἰς αὐτό παρακαλῶ) ἡ συλλογή, ἡ ἔρευνα, ἡ ἐμβάθυνσις τῶν 'Αρχαίων. Ἡ θεωρητική καί πρακτική κατοχή τῆς Βυζαντινῆς, ἡ συλλογή καί ἔρευνα καί ἐκτέλεσις τῆς δημώδους. Εἶναι ἕνα σπιτάκι μουσουργῶν καί ἄδον ἀπό τό πρωΐ ἕως τό βράδυ ἑλληνικῶς. Δέν ἀρκεῖ αὐτό; δέν ὑπεραρκεῖ; Τί ἄλλο θέλετε δι' ἕνα κέντρον κοινῆς συναντήσεως καί κοινῆς ζητήσεως, δι' ἕνα ἔργον κοινόν;

Θά ἀναφωνήσετε βεβαίως. Καί μέ αὐτό τί; Καί ἔπειτα τί; Μέ αὐτά θά δημιουργηθῆ ἡ 'Ελληνική μουσική; Ἡ μουσική φίλε μου, θά γίνη ὅταν ὑπάρξη μία μεγαλοφυΐα. Εἴμεθα συμφωνότατοι. 'Αλλ' ἀκριβῶς διά νά ὑπάρξουν μεγαλοφυΐαι αἱ ὁποῖαι νά ἐκφράσουν ἑαυτάς καί τήν μουσικήν 'Ελληνικῶς, καί ὄχι μόνον δι' αὐτό ἀλλά καί ἀσχέτως τούτου ἔργον τῶν μικροφυΐων εἶναι νά ἑτοιμάζουν καί εὐκολύνουν τόν δρόμον τῶν ἐρχομένων, νά κάνουν ὅ,τι κάμνω καί ἐγώ, ὁ ὁποῖος ξεσχίζω τάς σάρκας μου καί τάς πετῶ κουρεληδόν διά νά καταστήσω τόν δρόμον εἰς τούς ἄλλους ἁπαλόν. 'Εγώ δέν ἔχω τήν τρελλήν ἀξίωσιν ἀπό κανέναν τωρινόν καλλιτέχνην, καμμιᾶς τέχνης, μέ τήν τωρινήν ἐθνικήν ἀνατροφήν, ἐθνικήν παιδείαν, καί ἐθνικά γύρω του εἰς ὅλα τρισελεεινότατα χάλια, νά δημιουργήση ἀπολύτως τίποτε. Ἄλλως τε εἶναι καί ἀδύνατον - βγάλετέ το αὐτό ἀπό τόν νοῦν σας - νά δημιουργηθῆ τι πρίν δημιουργηθοῦν αἱ ἰδέαι τοῦ κάθε τινός, εἴτε μουσικοῦ κομματιοῦ, εἴτε στρατιωτικοῦ λόχου. 'Αλλ' ἀξιῶ - ἐάν οἱ καλλιτέχναι ὅλων τῶν εἰδῶν εἰς τό ἀνηλεές κτύπημα τοῦ μισελληνισμοῦ καί τοῦ ἐξευτελισμοῦ τῶν εὐγενεστάτων ἰδεῶν τοῦ ἀνθρώπου, τό ὁποῖον εἶναι ἡ ἐργασία μου, καί τό ὁποῖον θά θέσω ἀπ' ἄκρη σ'

ἄκρη, ἐάν ἐπιτραπῆ ἡ ἔκφρασίς του καί ἐάν ὁ θάνατος εὐαρεστηθῆ νά δώση τήν ἄδειαν - ἐάν θέλουν ὅπως διψῶ νά τούς σέβωμαι ἐκφραζόμενος περί τέχνης νά σηκωθοῦν ὀρθοί καί ὅλοι μαζί ἀνεξαιρέτως οἱ καλλιτέχναι κάθε κλάδου καί ἐδῶ οἱ μουσικοί, σάν ἄνθρωποι καλῶς ἀνατεθραμμένοι καί σάν καλῶς ἀνεπτυγμένοι καί σάν ἄνδρες καί πολῖται ἑνός ἔθνους τό ὁποῖον *δικαιότατα!* κατήντησε τό *αἶσχος* τῆς οἰκουμένης, νά ἑνωθοῦν διά νά θέσουν μίαν σειράν εἰς τάς σκέψεις των· νά τακτοποιήσουν πρῶτα πρῶτα τάς ἰδέας των εἰς τό κεφάλι των, νά προσπαθήσουν νά ἀνέλθουν μέχρι τῆς ἰδέας... *μουσική*, μέχρι τῆς ἐννοίας... *μουσικός* ἀρχίζοντες πρωτίστως νά ἐφαρμόζουν τόν ρυθμόν εἰς τό σῶμα των καί παύοντες μουσικοί νά κινοῦν χέρια καί πόδια σάν ἐρεθισμένες, ὑστερικές, γρηές, μαϊμοῦδες, νά καθαρίσουν καί συνθέσουν τήν ἰδέαν τοῦ τί ἐστί μουσική, καί τί ὀφείλει νά εἶναι δι' ἕνα λαόν, τί ἐστί ἑλληνική τοιαύτη, νά συνθέσουν τόν μουσικόν 'Εθνικόν 'Εγκέφαλον.

Καί δι' αὐτό παρά τάς ἰδέας των, παρά τάς εὐρωπαϊκάς των ἀσχολίας, παρά τά εὐρωπαϊκά των ἔργα ἀκόμη, νά ἀποτελέσουν ὅλοι μαζί ἕνα ὅμιλον, χωρίς νά λείψη οὔτε ὁ τελευταῖος πιανιστής, ὅμιλον ἀνθρώπων ὡρίμων, ἕνα συζητικόν, *θεωρητικόν σχολεῖον*, εἰς τό ὁποῖον διά τῆς ἐρεύνης, ὑπερασπίσεως, ἀντικρούσεως ὅλων τῶν γνωμῶν ἰδικῶν μας καί ξένων μουσικῶν, θά συντεθῆ ὁλόκληρος καθαρός ὁ μουσικός ἰδεολογικός κόσμος καί θά τεθῆ τό ὁριστικόν θεμέλιον.

Καί τό θεμέλιον αὐτό, κύριοι Μουσικοί, δέν εἶναι ὅλα αὐτά τά κολοκύθια, τά ὁποῖα λέγονται καί γράφονται, διότι ὅλα αὐτά εἶναι *δεύτερα* καί εἶναι λεπτομέρειαι, ἀλλά ἐπαναλαμβάνω τί ἐστί *Μουσική* καί τί ὀφείλει νά εἶναι. Καί ποῖον εἶναι τό *μουσικόν αἴσθημα τοῦ Ἕλληνος*. Συγχρόνως καλοῦντες ὅλους τούς δυναμένους νά συνεισφέρουν εἰς τήν διαφώτισιν τοῦ ζητήματος, κάμνοντες διαλέξεις καί μυοῦντες τούς πολλούς καί διδάσκοντες αὐτούς, ἕλκοντες τόν πολύν κόσμον, παρακινοῦντες αὐτόν, καθιστῶντες τό καθῆκον αὐτοῦ νοητόν, αἰσθητόν, ἐπιβλητόν, χαλοῦντες τόν κόσμον διά νά ἑλκύσουν τούς φιλομούσους πρός ὑλικήν ὑποστήριξιν τῶν ἐρευνῶν των καί προσπαθειῶν των καί κινοῦντες γῆν καί οὐρανόν διά νά

καταστήσουν καί αὐτό ἀκόμη τό Ὠδεῖον ἵδρυμα ἐθνικόν. Αὐτό εἶναι τό καθῆκον τῶν τωρινῶν -νά ἑτοιμάσουν τήν ἐργασίαν διά τούς αὐριανούς - διά τά λοιπά δέν ὑπάρχει καί λόγος νά ἀνησυχοῦν, διότι αὐτά εἶναι τόσα πολλά καί μεγάλα, ὥστε ἐν τῷ μεταξύ θά ἔχουν νυστάξει καί θά ἔχουν ἀνάγκην τοῦ Ὕπνου.

*
* *

Ἐμπρός λοιπόν. Τό ζήτημα τῆς ἑλληνικῆς μουσικῆς πρέπει νά τεθῇ ἀπό ὅλους τούς μουσικούς κατά πλάτος καί μάκρος καί βάθος. Αὐτό εἶναι τό καθῆκον των. Καί αὐτό πρέπει νά γίνη. Ὅ,τι ἔγινεν ἕως τώρα δέν εἶναι ἀνθρωπινόν, οὔτε κἄν ἀνθρωποειδές, ἀλλά λυκανθρωπικόν. Πρέπει νά δεθοῦν, νά τιθασσευθοῦν οἱ ἄγριοι ἐγωϊσμοί.

Πρέπει νά χαλινωθοῦν καί καπιστρωθοῦν τά ἄγρια πάθη διά νά δημιουργηθῇ κοινόν τι. Καί εἰς τό ἐλεεινόν χάος, εἰς τό ὁποῖον κατεποντίσθησαν ὅλαι αἱ ἑλληνικαί ἰδέαι καί εἰς τόν ἀπρόσιτον βόρβορον, εἰς τόν ὁποῖον κατεποντίσθησαν ὅλα τά πράγματα, μόνον ἕνα σύσσωμον ξύπνημα, πέταγμα τῶν μελῶν ἑκάστου κλάδου, μία ἐξέγερσις ἀνθρωπισμοῦ καί ἐθνισμοῦ βαθυτάτη σιδηροδένουσα κάθε ἄλλο μικρόν, εὐτελές, ἀτομικόν, ἐγωϊστικόν αἴσθημα, δυνατόν νά ἐπιτρέψη μίαν ἐλπίδα μιᾶς ἀρχῆς ἐντίμου ἐθνικῆς ὑπάρξεως. Καί οἱ μουσικοί εἶναι ἱκανοί διά πάντα ταῦτα, ὅταν θελήσουν νά ἀφοσιωθοῦν μέ πάθος θανάσιμον, ἀφοῦ κατωρθώθη ἕνα *ὀνικώτατον* αὐτί - τό ἰδικόν μου - νά αἰσθανθῇ καί ἐννοήση τά πράγματα, τά ὁποῖα ἐν τόπω καί χρόνω θά σᾶς εἰπῶ δι᾽ εἰδικῆς περί μουσικῆς μελέτης.

*
* *

Θέλομεν λοιπόν ἑλληνικήν μουσικήν. Καί ἀξιοῦμεν φυσικώτατα ἀπό τούς μουσικούς νά τεθῇ τό ζήτημα εἰς τήν ἡμε-

ρησίαν ἐθνικήν ἐνέργειαν, ἀλλά ἐκ *ρίζης*. Καί ἐγώ συνιστῶ εἰς τούς μουσικούς νά πιάσουν τό κεφάλι των μέ τά δύο των χέρια καί νά σκεφθοῦν βαθύτατα, ὅτι δέν πρόκειται περί τοῦ πα, βου, γα, δή, ἤ ντό, ρέ, μι, φα. Ἡμεῖς θέλομεν τήν μουσικήν τῆς ἀναδυομένης Ἑλλάδος εἰς τό *Φῶς*, ὑπό τούς ρυθμούς τῆς ὁποίας θ' ἀνατραφοῦν ὅλαι αἱ Νέαι Τέχναι, πρός τούς ὁποίους ἁρμονιζόμεναι θά βαδίσουν ἄδουσαι εἰς τόν ἥλιον αὐταί καί ὅλαι αἱ σωματικαί καί πνευματικαί κινήσεις, ὅλος ὁ Νέος Ἑλληνικός Πολιτισμός. Ἐμπρός.

ΝΕΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΠΩΤΑΤΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΚΥΑΝΟΡΟΔΙΝΟΥΣ
ΑΙΘΕΡΑΣ ΑΣΗΜΕΝΙΑ ΚΑΜΠΑΝΑ ΣΗΜΑΙΝΕΙ
ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ ΤΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

ΝΕΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

1

Το Κακόν πού Σᾶς κατατρώγει εἶναι βαθύτερον ἀπό ὅ,τι δύναται νά φαντασθῆ, ἡ Τωρινή 'Αμαθής Φαντασία.

Τό 'Ελληνικόν Πνεῦμα τοῦ λήγοντος ἀπό τοῦ 'Αγῶνος Αἰῶνος - *Πνεῦμα 'Αερολογικόν* - ἐφάνη 'Ανικανώτατον νά ἐννοήση τήν: ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ. Τό 'Ελληνικόν Πνεῦμα τοῦ λήγοντος Αἰῶνος, ἐφάνη 'Ανικανώτατον νά ἐννοήση *σαφῶς*, πρῶτον τήν *Φυσιολογίαν τοῦ "Ελληνος* καί δεύτερον *τήν Φυσιολογίαν τῆς 'Ελληνικῆς Φυλῆς,* ἵνα διά τῶν δύο μοναδικῶν αὐτῶν ριζικῶν μέσων, ἐννοήση τό Παρελθόν Αὐτῆς ὁλόκληρον μέχρι τῆς 'Επαναστάσεως, καθώς καί τό Παρόν, οὕτω δέ ἐκ τῆς τριπλῆς γνώσεως, ἀσφαλῶς ὁδηγούμενον, διαγράψη *Σαφέστατα,* τάς Βάσεις τῆς Δημιουργίας τοῦ: ΝΕΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

"Ατομα μόνον ὀλίγιστα καί αὐτά ἐν μέρει καί αὐτά ἀορίστως, ἀνῆλθον πρός τήν ἀντίληψίν αὐτήν, ἀλλά καί δέν εἶδεν τό ΟΛΟΝ, ἀλλά καί αὐτά δέν διετύπωσαν τάς ἰδέας των ἐντελῶς καί βέβαιον ὅτι *οὔτε* αὐτά διέγραψαν καθαρῶς καί πραγματικῶς τό *Αὔριον* καί ὑπερβέβαιον γεγονός, ὅτι αἱ οἱαιδήποτε 'Ατομικαί Δυνάμεις, δέν ἐσκέφθησαν θετικῶς καί πρακτικῶς καί δέν ἐκατόρθωσαν νά συνθέσουν πραγματικῶς τόν: *'Εθνικόν 'Ιδεολογικόν Κόσμον τῆς Φυλῆς* ἐξ οὗ καί μόνον θά προκύψη: *ὁ Νέος Πραγματικός 'Ελληνικός Κόσμος.* 'Η διπλῆ αὐτή ριζική "Αγνοια, τῆς Φυσιολογίας τοῦ "Ελληνος καί τῆς Φυσιολογίας τῆς Φυλῆς - *"Αγνοια ὑπερβαίνουσα κάθε Φαντασίαν* - καθιστῶσα

ἀκατανόητον καί τόν "Ελληνα τοῦ Παρελθόντος καί τόν "Ελληνα τοῦ Παρόντος, καθιστῶσα ἀκατανόητα καί ἄχρηστα ὅλα τά Παρελθόντα, καί ὅλα τά Παρόντα, εἶναι ἡ ἐσωτάτη αἰτία τοῦ χαώδους ἐν τῶ σκότει μουρλοστροβιλισμοῦ, τοῦ ἀδιεξόδου Πανζουρλισμοῦ ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν 'Ελληνικῶν ζητημάτων, εἴτε 'Ιστορικῶν εἴτε 'Αρχαιολογικῶν, εἴτε Πολιτικῶν, εἴτε 'Ιδεολογικῶν, εἴτε Φιλολογικῶν, εἴτε Καλλιτεχνικῶν, εἴτε Διπλωματικῶν, εἴτε Στρατιωτικῶν, εἴτε Κοινωνικῶν, εἴτε Γλωσσικῶν, εἴτε Παρελθόντων, εἴτε Παρόντων, εἴτε 'Ελλαδικῶν εἴτε Πανελληνίων. Διότι εἶναι Πανολέθριον νά μή ὁμολογεῖται, ὅτι ἡ 'Ελλάς εἶναι χώρα Παράφρων, ἀπ' αὐτῆς ἀκόμη τῆς μακρινῆς ἡμέρας, καθ' ἥν οἱ δύο Μαυρομιχάλαι, ἐμαχαίρωσαν καί ἐπιστόλισαν τόν Καποδίστριαν.

Διότι συνέπειαι τῆς διπλῆς αὐτῆς ἀγνοίας, ἀλληλοδεμέναι σάν κρίκοι μακροτάτης ἁλύσεως σφυρηλατημένοι ἀδιαρρήκτως εἶναι: Ἡ ἔλλειψις ἀπό τόν "Ελληνα, αὐτογνώσεως, αὐτοσκέψεως, αὐτοκρίσεως, αὐτοβουλήσεως, αὐτοπεποιθήσεως, αὐτοκινήσεως, αὐτενεργείας, αὐτοδιευθύνσεως, αὐτοδημιουργίας. 'Η ἄγνοια τῆς πραγματικῆς 'Ιστορίας του, ὁ τεμαχισμός καί σκοταδιασμός αὐτῆς, ὁλόκληρον τό Παρελθόν τῆς Φυλῆς, ἀπό τοῦ Διός μέχρι τοῦ Κωσταγερακάκη, μεταμορφωμένον εἰς ἐρεβοτυλιγμένην Σφίγγα *Αὐτῆς δέ, ἡ 'Ακαταληψία τοῦ Παρόντος*: Τοῦ 'Ελλαδικοῦ καί τοῦ Πανελληνίου Παρόντος. - Καί τοιαύτη ὥστε, οἱ βαθύτερον, χυδαιότερον καί ἐγκληματικώτερον, ἀγνοήσαντες καί ἀγνοοῦντες τήν Τωρινήν Πραγματικήν 'Ελλάδα, νά εἶναι: *- οἱ Κυβερνήσαντες καί Κυβερνῶντες* αὐτήν ἐπί ἕνα Αἰῶνα. - Καί ταύτης, ἡ τελεία "Αγνοια, ἡ τελεία 'Ανικανότης καί ἡ τελεία Τύφλα πρός δημιουργίαν, ἔστω καί τοῦ ἐλαχίστου, ἔστω καί ἑνός 'Εθνικοῦ 'Οργανισμοῦ, ἑνός οἱουδήποτε 'Ιδρύματος τινός ἑλληνικῶς, δηλαδή φυσιολογικῶς, δηλαδή λογικῶς. Ἡ τερατώδης πίστις, ὅτι ὁ Εὐρωπαῖος ὑπερέχει φύσει τοῦ "Ελληνος, ὅπως "Αγγλος 'Ινδοῦ. Τό τερατώδους ἠλιθιότητος ἐξωφρενικόν χάψημον τῶν ἰδεῶν, γνωμῶν καί κρίσεων περί Ἕλληνος καί 'Ελληνισμοῦ, τοῦ πάσχοντος ἀπό βιβλιογραφίαν, βιβλιουρίαν Εὐρωπαίου. Καί τῶν ἀγνοιῶν τούτων καί τῶν ἀμαθειῶν τούτων, τῶν τυφλοτήτων

τούτων καί τῶν τηλικούτων κουτσουροτήτων συνέπεια στυγνοτάτη, ἡ προσπάθεια διεξόδου, διά τοῦ μόνου τρόπου φαινομενικῆς σωτηρίας, τῆς ἔξωθεν παραλαβῆς τῶν πάντων, ἀφιλοσοφητότατα, μωρότατα καί ἀπεριγράπτως παιδιατικότατα, διά μεταφράσεων, παραφράσεων, ἀπομιμήσεων, παρωδιῶν, σαλατοποιήσεων τῆς ἐσχάτης ἀναιδεστάτης καί ἐμπαικτικοτάτης 'Αμαθείας. Τό παραγέμισμα καί παραστούμπωμα τῶν κεφαλιῶν τῶν ἀνθρώπων, μόνον μέ τά χυδαιότερα 'Ιδεολογικά καί πραγματικά Εὐρωπαϊκά Σαρίδια, τό στήσιμον εἰς τόν τόπον τοῦ ΦΩΤΟΣ, ἑνός δῆθεν Κράτους, Βαβυλωνίου Πύργου, ἀπό σκουπιδόχαρτα, ἀκατανοήτου εἰς πάντας καί ὑπέρ πάντας εἰς τούς δημιουργούς αὐτοῦ, ἀχρήστου καθολοκληρίαν διά πᾶν τι καί χρήσιμον μόνον, διά νά τυλίγωνται, κρύπτωνται καί διαρπάζουν, οἱ πολυμορφότατοι καί πολυωνυμώτατοι μακάριοι κατεργαρέοι καί οἱ Δημιουργοί αὐτοῦ - 'Εντέλεια 'Αμαθεστάτων Δικηγορίσκων. - Καί τούτων, ὅλων, ὁ ἀέναος καθημερινός *Ναυαγημός*, ἁπαξαπάντων τῶν 'Ελληνικῶν Ζητημάτων καί Πραγμάτων, εἴτε 'Ιδεολογικῶν εἴτε Πραγματικῶν, δηλαδή, εἴτε Γλωσσικῶν, εἴτε Στρατιωτικῶν, εἴτε Σταφιδικῶν. Ἡ ἀέναος καθημερινή ἀλλαγή καί ἀναστάτωσις ὅλων τῶν κλάδων, τό ἀπομπέρδευμα, ἀποτρέλλαμα, ἀποσκοτάδιασμα, ἀπολαβυρίνθωμα τοῦ κάθε τινός, ἡ προϊοῦσα βαβυλωνία καί σύγχυσις γλωσσῶν, μυαλῶν, ἰδεῶν, πραγμάτων, πετρῶν, ἡ προϊοῦσα διάλυσις, ξεκάρφωσις, διαρπαγή τῶν πάντων καί ἡ καλπάζουσα φθίσις χαρακτήρων, καρδιῶν, μυαλῶν καί ψυχῶν. Καί ὑπέρ τόν κονιορτοστρόβιλον τῶν ἐκτυφλωτικῶν καί ἀποπνικτικῶν σκουπιδιῶν αὐτῶν, ἡ ζαλιστική καί λειποθυμιστική φωνή, τῶν τενεκεδοκεφάλων καί σαριδομυάλων ρητοροκοκκόρων φωνασκῶν. Καί πρό τοῦ θεάματος αὐτοῦ, ἡ Πανελλήνιος ἀποκαρδίωσις, ἀγωνιώδης ἀπορία καί ἀπόγνωσις, πρό τοῦ γεγονότος ὅτι, ἡ ὀνειρευμένη αὐτή 'Ελλάς, ἡ αὐτοτεθεῖσα καί αὐτοστεφθεῖσα Κεφαλή τοῦ 'Ελληνισμοῦ, μετά ἑνός ὁλοκλήρου Αἰῶνος, Πανελλήνιον ἔντασιν ἐνεργείας, ὑπερόγκων θυσιῶν καί τόσων χρηματικῶν καταβροχθισμῶν, δέν ἔχει νά παρουσιάση ὄχι Στρατόν ἤ Στόλον ἤ Πανεπιστήμιον ἤ Πολυτεχνεῖον, ὅλα νομοπαπλώματα, χαρτοπαπλώματα, πρός περικάλυψιν

διαρπαγῶν καί μισθοφαγιῶν, ἀλλ' οὔτε ΕΝΑ ἵδρυμα οἱουδήποτε κλάδου, οἱουδήποτε εἴδους, οἱασδήποτε μικροσκοπικότητος, μέ σύστασιν καί ὀργάνωσιν 'Εθνικήν, δηλαδή 'Ελληνικήν, δηλαδή φυσιολογικήν, μέ κατεύθυνσιν, δι' ὡρισμένης ὁδοῦ, δι' ὡρισμένων Ἰδεῶν, δι' ὡρισμένων μέσων πρός ὡρισμένον Αὐριανόν σημεῖον. Καί δέν ἔχει νά παρουσιάση οὔτε ΕΝΑ μόνον τοιοῦτον ἔβρυον, ὄχι μόνον εἰς τήν πραγματικότητα, ἀλλ' οὔτε εἰς τήν θεωρίαν.

'Αλλά ἐλεεινόν καί ὀλέθριον, ὅσον καί μαθηματικῶς ὡρισμένον εἶναι, ὅτι εἶναι ἀδύνατον, ἡ τοιαύτη 'Αμαθεστάτη Παράφρων 'Ελλάς, νά δημιουργήση, οὔτε αὔριον, οὔτε μεθαύριον, οὔτε ἀντιμεθαύριον, οὔτε ποτέ της, ἀπολύτως τίποτε 'Εθνικόν, ἤτοι λογικόν, ἤτοι βιώσιμον, ἀναπτύξιμον, προοδεύσιμον. Ποτέ της, ἀπολύτως τίποτε, ἐκτός χάους, ἐκτός ἀτιμωτικῶν σαριδοστροβίλων.

Αὐτή εἶναι ἡ μία 'Εσωτάτη Αἰτία.

'Ο "Ελλην στερεῖται καθολοκληρίαν, τῆς γνώσεως τοῦ 'Εαυτοῦ του. Ἡ 'Ελλάς στερεῖται καθολοκληρίαν, τῆς γνώσεως τοῦ 'Εαυτοῦ της. Καί εἶναι ἡ πρώτη φορά, καθ' ἥν τό γεγονός τοῦτο, τίθεται ὅπως καί εἶναι, ὡς τό βαθύτερον θεμέλιον, ἐφ' οὗ ἑδράζεται σύμπαν τό 'Ελλαδικόν Ληστρικόν Φρενοκομεῖον.

Καί ταυτοχρόνως εἶναι ἡ πρωτίστη φορά, καθ' ἥν ἡ γνῶσις τῆς φυσιολογίας τοῦ "Ελληνος καί τῆς φυσιολογίας τοῦ 'Ελληνισμοῦ, τίθεται ὅπως καί εἶναι, ὡς ἡ βαθυτάτη καί στερεωτάτη πασῶν βάσις δι' οἱανδήποτε ἀληθινήν καί ἀσφαλῆ σκέψιν καί ἐνέργειαν, 'Ατομικήν, Κοινωνικήν, 'Εθνικήν.

2

'Εδῶ Ζῇ, 'Αναπνέει, Πάλλεται, 'Ιδέα ΕΛΕΥΘΕΡΑ, Γενναία, 'Αποφασιστική.

'Αλλά δέν εἶναι μόνον, ἡ αἰτία αὐτή.

Εἶναι καί ἄλλη, σπουδαιοτάτη, δευτέρα, εἰς τήν ὁποίαν ὀφείλεται ἡ μορφή ὅλων τῶν φαινομένων τοῦ λήγοντος Αἰῶνος.

Καί εἶναι:

Ἡ ἐξωφρενική, ἡ μονομανής φιλοδοξία καί φιλαρχία τῶν Κλεφτῶν. *Κλεφτῶν - Ἡρώων* διά τόν πόλεμον, *Κλεφτῶν - Κουτσούρων* διά τήν δημιουργίαν Ἑλλάδος.

Γνωστόν ὅτι πρό, κατά καί μετά, τήν Ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος, ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνισμός καί ὁλόκληρος ἡ Εὐρώπη, προησθάνθησαν, προεῖδον, ἐπίστευσαν βαθύτερα, ὅτι ἡ ἀφύπνισις τῆς Ἑλλην. φυλῆς καί ἡ ἀπελευθέρωσις ὀλίγων στρεμμάτων γῆς, δέν θά εἶχε ὡς μόνον ἀποτέλεσμα, τήν ἀρχήν τῆς Ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως τῶν Ἑλλήνων, ἀλλ' ὅτι θά ἀνέθρωσκε ἐπί τῆς φιλανθρωποτέρας καί παραδεισειοτέρας Γῆς τοῦ κόσμου πυρήν σκέψεως καί δημιουργίας, μικροσκοπικός, μέν, ἀλλά πρωτίστης Δυνάμεως καί Ἀξίας, ὅτι θά εἰσήρχετο οὕτω, ὄχι μόνον εἰς τήν Ἀνατολήν, ἀλλά καί εἰς τήν ὁλικήν Ἀνθρωπίνην Ἐνέργειαν, Νέος δυνατός Παράγων Πολιτισμοῦ, ὅτι θά ἐφώτιζε τόν Κόσμον, Ἑλληνική Ἀναγέννησις, Ἰδεῶν Γραμμάτων καί Τεχνῶν: *Νέος Ἑλληνικός Πολιτισμός*. Καί πασίγνωστον ὅτι, παρ' ὅλα τά διαπραχθέντα, τά διαπραττόμενα ἐπί ἕνα αἰῶνα, τά καθημερινά τώρα καί τά ἀναπόφευκτα ἀμέσως μέλλοντα ΑΤΙΜΩΤΑΤΑ, ὑπό τῆς Καρατομησίμου Ἐλευθέρας Ἑλλάδος, οὔτε ἡ Εὐρώπη, οὔτε ὁ Ἑλληνισμός, ἔπαυσαν μίαν ἡμέραν νά πιστεύουν, εἰς τήν *μοιραίαν* αὐτήν Ἀναγέννησιν. Πασίγνωστον μάλιστα, ὅτι ἡ Διανοουμένη καί Καλλιτεχνοῦσα Εὐρώπη, οὔτε στιγμήν ἔπαυσεν ἐκδηλοῦσα, τήν πίστην, τήν ἀναμονήν, τόν πόθον, τήν δίψαν τοῦ Ἑλληνικοῦ φωτός. Πασίγνωστον ὅτι, ἐκτός τῆς Εὐρωπαϊκῆς Πολιτικῆς, ἥτις μόνη γνωρίζει ἐντελέστατα τήν Ἑλλαδικήν Ἀποσύνθεσιν, τήν ὁποίαν ἀρχῆθεν ἤθελε καί ἐπέβαλλε καί ἐξωθεῖ, τό Ἄνθος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἰδέας καί Τέχνης προχθές ἐπί τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν Ἀρχαιολογικῶν καί χθές τῶν Ἀγωνιστικῶν φύσει ἔνθουν καί ἀλλοιθορίζον πρό τῆς πραγματικότητος, ἐξαπατώμενον δέ ἀπό τό Ἑλληνικόν δαιμόνιον, τοῦ ψεύδεσθαι, ἀπατᾶν καί ἠθοποιεῖν, πιστεύει ὅτι ὑπάρχει Ἑλλαδική Ἀναγέννησις. Καί βέβαιον ὅτι, ὅσον καί ἄν ἀπεβλακώθη συστηματικῶς ἡ Ἑλλάς αὐτή, ὅσον καί ἄν ἀπεμουρλάθη καί ἀπεστραβώθη καί ἐξηχρειώθη ὁ ἐλεύθερος Ἕλλην, δέν ὑπάρχει οὔτε ἕνας, οἱασδήποτε καταστάσεως, εἰς τό βάθος τῆς ψυχῆς

του, μή ποθῶν, μή πιστεύων κατά βάθος, ὅτι, παρ' ὅτι ἔγινε, γίνεται καί θά γίνη, ἀδύνατον νά μήν ἐπέλθη μίαν ἡμέραν *Ἄνθησις Ἑλληνισμοῦ.* ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΟΙΞΙΣ.

'Αλλ' ἐπίσης βέβαιον, ὅτι καί Εὐρωπαίων καί Ἑλλήνων ἡ πίστις, εἶναι πίστις αἰσθήματος, οὐδέποτε δέ οὐδαμόθεν, ἐξεδηλώθη παρά τινος συναισθητῶς, πραγματικῶς. Βέβαιον ὅτι, οὔτε Ἕλλην κανείς 'Ιδεολόγος, διέγραψε τάς γενικάς 'Αρχάς καί Γραμμάς θετικῶς καί συνεπῶς, κατά σιδηρᾶν λογικήν ἀνάγκην οὔτε Πολιτικός κανείς, ἦτο δυνατόν νά διατυπώση ποτέ, οἱονδήποτε λογικόν ὁλικόν, σχέδιον, Ἐθνικῆς Δημιουργίας, ἀνεξαρτήτως τῆς διανοητικῆς ἀνυπαρξίας τῶν πολλῶν δικηγορίσκων - τῶν Πολιτικῶν - (τῶν ψοφισάντων) ἀφ' ἑνός, καί ἀφ' ἑτέρου τῆς εὐφυΐας καί Εὐρωπαϊκῆς μέν εὐρυμαθείας, *μεταφραστικῆς καί ἀποστηθιστικῆς,* ἀλλά κλασσικωτάτης 'Αμαθείας καί 'Ακαταληψίας πραγμάτων 'Ελληνικῶν, τῶν ὀλιγίστων τινῶν - Πολιτικῶν -(ψοφισάντων καί αὐτῶν) διότι περί ζώντων τρισχειροτέρων καί τρισμηδενικοτέρων, οὔτε λόγος δυνατόν νά γίνη. Συνεπῶς, ἡ πραγματική 'Αναγέννησις, δέν ἦτο δυνατόν παρά νά μείνη, ὀνειρώδης πόθος καί λέξις κενοτάτη, χρήσιμος μόνον, πρός φούσκωσιν τῶν φράσεων τῶν ἀναιδεστάτων μισθοφάγων ἐθνορρητόρων, πρός συγκάλυψιν πατριδεμπόρων καί ἐθνοκαπήλων, πρός αὐταπάτην καί αὐτομέθην μέν τῶν ἐδῶ μακαρίων ἠλιθίων, ἐξαπάτησιν δέ τοῦ 'Ελληνισμοῦ, καί τῆς Εὐρώπης.

'Αλλά μετά ἑνός Αἰῶνος ἐμπαικτικά στρυφογυρίσματα, τώρα, ὥρα, νά ἀποδειχθῆ, ἄν εἶναι ὀρθόν τό αἴσθημα, Εὐρώπης καί Ἑλληνισμοῦ. Καί ἄν μέν εἶναι ὀρθόν, νά καταστῆ Ἰδέα, 'Ιδέα Πραγματική. Ἰδέα 'Ενεργητική, Δημιουργός Πραγμάτων, ἄν δέ ὄχι νά ἀφεθοῦν οἱ Ἑλλαδικοί, νά κλωτσηθοῦν μάλιστα, εἰς τό γλεντῆσαι τόν βραχύν βίον, ἐν ἁρπαγαῖς καί ἡδοναῖς, εἰς τό ἄκρον τοῦ ὁποίου, τούς ἀναμένει ὁ Βουλγαρικός λάζος καί τό χριστιανικώτατον αἱμόφυρτον στόμα τῆς Ἄσπρης 'Αρκούδας καί τῶν ἄλλων Μεγάλων *Ληστοπειρατῶν.* Ἀλλά καί ἦτο καί εἶναι τό αἴσθημα αὐτό ὀρθόν καί ἀληθές. Καί ἦτο δυνατόν νά ὑπάρξη 'Αναγέννησις 'Ελληνική, καί εἶναι. 'Αλλά καί ἐάν ὑποτεθῆ ὅτι, δέν ἦτο δυνατόν νά ὑπάρξη τοιαύτη

ἑλληνικοτάτη, δυνατότατον ἦτο, νά ὑπάρξη οἱασδήποτε ἄλλης μορφῆς. Καί ἐάν ἀκόμη ὑποτεθῆ ὅτι, οὔτε τοῦτο δέν ἦτο δυνατόν νά κατορθωθῆ, δυνατότατον ὅμως ἦτο, νά δημιουργηθῆ μία οἱαδήποτε μικροτάτη Πατρίς παστρική καί Τιμία, ἕνα οἱονδήποτε Κράτος μέ ἁπλῆν προβατικήν λογικήν, μία οἱαδήποτε μορφή ἐποχῆς, ὀλιγότερον χυδαία, ὀλιγότερον ἀναιδής καί ὀλιγότερον ἐξολωθρευτική καί Ἑλλάδος καί Ἑλληνισμοῦ.

Ἀλλά καί Ἀναγέννησιν Ἑλληνικήν, καί αἱονδήποτε Ἀναγέννησιν, καί Κράτος καί Ἔθνος καί Πατρίδα, καί Ἑλλάδα καί Ἑλληνισμόν καί οἱουδήποτε εἴδους δημιουργίαν σοβαράν, ἐμπόδισαν πάντα, ἀπό τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἐλευθερίας οἱ: ΚΛΕΦΤΑΙ.

Σύμπαντα τά κατεπόντισεν: Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΚΛΕΦΤΩΝ.

3

Μή Σᾶς ξαφνίζει ἡ χαμηλότης τῆς Γλώσσης. Κανένα γλωσσικόν κατέβασμα, δέν θά κατώρθωνε νά ζωγραφίση, τήν ποταπότητα τῶν Ἑλλαδικῶν Πραγμάτων.

Ἔλθετε δι' ὀλίγα δευτερόλεπτα εἰς τά λογικά Σας.

Τί ἐπρόκειτο νά κάμη ἡ Ἐλευθέρα Ἑλλάς;

Ἐπρόκειτο, ἕνας τῶν Κλεφτῶν - Ἡρώων νά γίνη Βασιλίσκος. Ἤ ὅλοι μαζί ὑποτασσόμενοι εἰς ἕνα Ὑψηλάντην ἤ ἕνα Καποδίστριαν νά ἀνακηρύξουν αὐτόν. Διότι ἀπό τοῦ Ἀλεξάνδρου ὁ Ἕλλην βασιλεύεται καί αὐτοκρατορεύεται. Ἕνας Βασιλίσκος λοιπόν διά νά διευθύνη ἕνα Βασιλίδιον.

Καί ἐπρόκειτο, ἐάν δέν ἦτο δυνατόν νά εἶναι Ἕλλην ὁ Βασιλεύς, νά εἶναι *Ξένος* Ἀλλ' ἐπρόκειτο ὁ οἱοσδήποτε ξένος αὐτός, πρωτίστως νά φυτευθῆ εἰς τό Ἑλληνικόν χῶμα, νά γονιμοποιηθῆ, νά καλλιεργηθῆ δι' αὐτοῦ καί εἰς αὐτό. Νά ριζώση εἰς αὐτό. Νά γίνη ἕνα μέ αὐτό. Δηλαδή νά ὑπανδρευθῆ μέ Ἑλληνίδα Ἡγεμονίδα. Καί εἴχομεν εἰς τάς φαναριωτικάς οἰκογενείας, Πριγκιπίσας ἰσαξίους πρός ὅλα τά φορέματα πού βασιλεύουν παντοῦ τοῦ κόσμου καί φύσει ἑκατοντάκις ἀνωτέρας ὡς Ἑλληνικάς. Ἐπρόκειτο, ὁ Ξένος αὐτός, νά στήση ἕνα

κατάλληλον κλουβί, διά νά γεννᾶ καί κλωσσᾶ Βασιλόπουλα· τά όποῖα παντρευόμενα μέ θηλυκά Ἑλληνόπουλα, ἕως ὅτου δέν μείνη οὔτε ἕνα αἱμοσφαίριον ξένον, να ριζοβολήσουν μίαν Ἑλληνικήν Δυναστείαν, σχηματίζοντα περί αὐτήν καί μίαν *Νέαν Ἑλληνικήν Ἀριστοκρατίαν*, ἀνωτέραν τῆς Κλεφτικῆς, ὄχι μόνον τοῦ Ὅπλου ἀλλά καί τοῦ Πνεύματος, μίαν Ἀριστοκρατίαν τοῦ εἴδους καί τοῦ ὕψους τῆς Φαναριωτικῆς. Διότι δέν εἶναι Βασιλεῖς οἱ περιφρονοῦντες, τό *Αἷμα τοῦ Λαοῦ* των. Καί ὅταν τό Αἷμα αὐτό εἶναι *Ἑλληνικόν* δέν εἶναι οὔτε κἄν Εὐγενεῖς.

Καί ἐπρόκειτο, ὁ Βασιλίσκος αὐτός, νά μετακαλέση αὐθωρεί τούς *Πρωτίστους Ἕλληνας*, ἀπό παντοῦ, νά συγκεντρώση ἀπό ὅλα τά τμήματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τήν Ἠθικήν, Πνευματικήν καί Ὑλικήν δύναμιν αὐτοῦ, νά θωρακωθῆ καί περιτυλιχθῆ μέ αὐτήν, διά τήν δημιουργίαν τοῦ Βασιλιδίου του καί τήν Διοίκησιν αὐτοῦ, - Διοίκησιν Δημιουργόν, Πολιτεύματος Ἐθνικοῦ καί Δημιουργόν Ἑλληνικοῦ Ἰδεολογικοῦ καί Πραγματικοῦ Κόσμου - Ἐπρόκειτο, τό Βασιλίδιον αὐτό, νά εἶναι ἕνα *Σημεῖον* τοῦ Ἑλληνισμοῦ - τοῦ Ἑλληνικοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Ἀνατολικοῦ Χριστιανισμοῦ -Σημεῖον *Ἐλεύθερον*, ὅπου ὁ Ἕλλην νά διανοεῖται καί ἐνεργεῖ ἐλευθέρως. Ἕνα Ἐλεύθερον *Σχολεῖον τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, ὅπου νά δημιουργηθοῦν οἱ ΝΕΟΙ ΤΥΠΟΙ τοῦ Πνευματικοῦ καί τοῦ Πραγματικοῦ Κόσμου, σύμφωνοι μέ τούς τωρινούς καιρούς, Τύποι οἱ ὁποῖοι νά χρησιμεύσουν διά κάθε σημεῖον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, δι᾽ ὁλόκληρον τόν Ἑλληνισμόν, οἱ Τύποι καί οἱ Ὀργανισμοί τῶν Ἐνεργειῶν. Ἐπρόκειτο τό βασιλίδιον αὐτό νά εἶναι, ὁ *Στρατιώτης* τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἐπρόκειτο, νά εἶναι ὁ ἐπίσημος Πληρεξούσιος, ὁ ἐπίσημος Ἀντιπρόσωπος τῆς Φυλῆς. Ἐκτελεστής εἰδικῆς ἐντολῆς·

1ον τῆς Ἠθικῆς καί Πνευματικῆς Ἑνώσεως, Ἀνασυντάξεως Αὐτῆς.

2ον τῆς Ἀπελευθερώσεως Αὐτῆς.

3ον τῆς Ἀναγεννήσεως Αὐτῆς.

Ἐπρόκειτο δηλαδή, νά ἀνατραφῆ καί καλλιεργηθῆ Λαός, ἔχων συναίσθησιν τῶν βαρυτάτων του καθηκόντων, τῆς βα-

ρυτάτης του μοίρας, άποκτῶν οὕτω τό δικαίωμα νά ἵσταται εἰς τό Χῶμα αὐτό, καί νά ἀντικρύζη ὑπερηφάνως τά Παρελθόντα καί τό Παρόν, νά ἀντικρύζη τούς ἄλλους λαούς, χωρίς νά δέχεται κατάμουτρα, τό δικαιότατον πτύσιμον τοῦ κάθε διαβάτου, τό καθημερινόν κλωτσοπάτημα κάθε Δυνατοῦ καί κάθε 'Αδύνατου.

Καί ἐπρόκειτο, μέ λαόν οὕτω ἀνατεθραμμένον, καλλιεργημένον, συντεταγμένον καί τιθασσευμένον, μέ τόν 'Ελληνισμόν ἠθικῶς καί πνευματικῶς ἑνωμένον εἰς ἕν, μέ ἕνα κατασκεύασμα Κράτους, δυνάμενον νά ἵσταται μόνον, εἰς τούς πρόποδας τοῦ Ναοῦ τῆς Παρθένου, χωρίς νά τούς καταρυπαίνη, μέ ἕνα Διπλωματικόν Σῶμα, ὀξύτερον καί πολυμηχανότερον τοῦ Βυζαντινοῦ, διπλωματικότερον τοῦ 'Αγγλικοῦ Κλήρου καί φανατικώτερον ὅλων τῶν Φλαραίων τῆς γῆς, ὁ Βασιλάκος αὐτός, εἴτε Ἕλλην εἴτε μή Ἕλλην, νά ἐννοήση ὅτι εἶναι ὁ Αὐτοκράτωρ ἐν μικρογραφία, νά ἀνασηκώση τά νεφρά του καί τά μυαλά του, πρός τήν 'Ελληνικήν Πραγματικότητα, νά φορέση τά Αὐτοκρατορικά πέδιλα καί ἐνδυόμενος ὁλόκληρον τήν Παράδοσιν καί Θέλησιν τῆς φυλῆς, νά ἀνυψώση εἰς τήν στέγην τῆς καλύβας του τόν Δικέφαλον 'Αετόν, λέγων: Ἐγώ εἶμαι *Αὐτοκράτωρ τῶν 'Ελλήνων*· Καί μέ τόν Γεωγραφικόν Χάρτην εἰς τάς χεῖρας νά εἰπῆ: *Ἡ Μεγάλη μου 'Ιδέα, εἶναι Μεγάλη μου Πραγματικότης*. Τό 'Ανατολικόν Ζήτημα - τό κακοηθέστατα καί κακουργικότατα ἀποκληθέν οὕτω, ὑπό τῆς Ληστοπειρατικῆς Εὐρωπαϊκῆς Πολιτικῆς, ἡ ὁποία παραχαράσει καί πλαστογραφεῖ τά Πάντα πρός τό συμφέρον της εἶναι τό *'Ελληνικόν Ζήτημα* καί ἀδιαφορῶν, πρός τόν προσωρινόν γέλωτα, τῶν Δυνατῶν τῆς Γῆς καί τῶν μή ἐννοούντων τίποτε ἐξ αὐτῶν ἐδῶ, ἐκ τῶν 'Ελλήνων του, νά κυττάξη τήν δουλειά του, ἔχων 10 ἑκατομμύρια 'Ελλήνων ὀρθῶν, μέ ἰδέαν καί αἴσθημα καί θέλησιν καί δύναμιν καί Ἐνέργειαν ἰσοδυναμοῦντα τότε, μέ 50 ἑκατομμύρια ψυχῶν οἱουδήποτε ἄλλου λαοῦ. Ἐπρόκειτο δηλαδή, νά δημιουργηθῆ ἐδῶ ἕνας ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ, ὅστις ἐνισχυόμενος ἀπό τήν ὅλην τήν Πνευματικήν, Ἠθικήν καί Ὑλικήν Δύναμιν τῆς φυλῆς, νά δημιουργήση ἐδῶ, ὁλόκληρον τήν 'Ελλάδα, ἕνα ΕΘΝΙΚΟΝ ΕΡ-

ΓΑΣΤΗΡΙΟΝ, νυχθημερινῶς καιόμενον σάν 'Ηφαίστειον, εἰς τό ὁποῖον, γενεαί γενεῶν τιθασσευμέναι καί ἐμπνευσμέναι, χωρίς ἄλλην σκέψιν καί ἄλλην φροντίδα ὁλοκαυτούμεναι, νά θεμελιώσουν καί στήσουν καί ἀσφαλίσουν, τό ΓΙΓΑΝΤΙΟΝ ἔργον τῆς 'Αναγεννήσεως 'Ελλάδος καί 'Ελληνισμοῦ.

4

'Η ἱστορία τοῦ Αἰῶνος αὐτοῦ ἐγράφη ὑπό τήν *Χαντζάραν τῶν Κλεφτῶν καί* ὑπό τό *τακοῦνι* τῶν *Βουλευτῶν*. Καί μέ ΨΕΥΔΗ δέν δημιουργοῦνται ΕΘΝΗ.

Αὐτό ἐπρόκειτο νά γίνη. Καί δέν ὑπῆρχε οὔτε ἐκλογή, οὔτε καμμία ἀποφυγή. Αὐτό ἦτο ἐπιβεβλημένον. Αὐτό ἦτο 'Αναπόφευκτον νά γίνη. Καί ἐάν δέν ἐγίνετο αἰσθητόν, νοητόν, ἔσωθεν, θά ἐγίνετο ἔξωθεν. 'Από Κρήτην, Μακεδονίαν καί ἄλλοθεν. Καί ἐάν δέν ἐγίνετο διά τιμίων καί γενναίων ἀγώνων, θά ἐγίνετο δι' ἡττῶν καί ἐξευτελισμῶν. Καί ὅσον καί ἄν δέν ἤθελε ἡ ἐδῶ 'Ελλάς, νά εἰσέλθη εἰς τήν ὁδόν αὐτήν - ὅπως δέν ἠθέλησε θά τήν ἐξηνάγκαζον Ρουμοῦνοι καί Βούλγαροι καί Ρῶσσοι καί οἱ τρισχειρότεροι ὅλων τῶν Βαρβάρων τῆς 'Ανατολῆς, οἱ Εὐρωπαῖοι, οἱ ΒΑΡΒΑΡΟΙ τῆς ΔΥΣΕΩΣ, οἱ δημιουργοί, ὑποκινηταί καί ἐξερεθισταί, ὅλων τῶν θηρίων κατά τῆς Γῆς τοῦ 'Ελληνισμοῦ. Καί τώρα ἀκόμη νά μή θελήση, θά ἐξαναγκασθῆ αὔριον, μεθαύριον, ἀργότερον, νά θελήση. Διότι αὐτό θά γίνη. Διότι ἄλλη 'Ελλάς, δέν εἶναι δυνατόν νά ὑπάρξη. Διότι εἶναι ἡ ΦΥΣΙΣ τῶν πραγμάτων. Καί ἡ φύσις δέν μεταβάλλεται, ἀλλά κάμνουσα κόσκινον τούς τρελλούς, ἐπί τέλους τούς μεταβάλλει καί τούς ἐξαναγκάζει νά εἰσέλθουν εἰς τήν φυσικήν ὁδόν. Διότι ἡ ΓΗ τοῦ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ, εἶναι τό γεωγραφικόν σημεῖον τῆς συναντήσεως, ὅλων τῶν συμφερόντων, 'Ανατολῆς καί Δύσεως. Σημεῖον Ναυτικόν, σημεῖον 'Εμπορικόν, σημεῖον *Στρατηγικόν* καί ἑπομένως, 'Ανατολή καί Δύσις θά μάχεται πρός κτῆσιν της, ὅπως καθ' ὅλους τούς αἰῶνας τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας. 'Επομένως, ἤ θά ὑπάρχη 'Ελλάς 'Ηρωϊζομένη, γινομένη Μεγάλη 'Ελλάς δούλη ἤ χειρότερον καί δούλης, 'Ελλάς οὐτιδανή, 'Ελλάς τωρινή.

5

Τά Ψεύδη Σας, ἐδημιούργησαν καί τώρα ἀποτελειώνουν τόν *Χαμόν Σας*.

Παύσετε νά ψεύδεσθε τόσον ἐλεεινά πρός 'Εαυτούς.

'Αλλά τί ἔγινε;

Οἱ Κλέφται ἐλευθέρωσαν τήν 'Ελλάδα καί ἀμέσως ἔπειτα τήν ΕΣΚΟΤΩΣΑΝ.

'Εδημιουργήθη ἕνας 'Εθνικός 'Εγκέφαλος, μέ Πελώριον, μέ ἐξωτερικόν κούπωμα, ἀλλά ΑΔΕΙΑΝΟΣ, σάν τό ἐσωτερικόν τῆς 'Αγίας Σοφίας τώρα.

Κατά τόν 'Αγῶνα, κανείς τῶν 'Ηρώων δέν ἐκατόρθωσε, νά ἀνυψωθῇ τόσον ὑπεράνω ὅλων τῶν ἄλλων, ὥστε νά τούς σκιάσῃ ἐντελῶς, καί συγχρόνως νά ἔχῃ τήν δύναμιν νά τούς ὑποτάξῃ καί τούς δέσῃ χεροπόδαρα. Ἡ ἔλλειψις ἑνός Ἥρωος Παντοκράτορος ἐστέρησε τήν 'Ελλάδα Ἕλληνος Βασιλέως. 'Ο φθόνος, ἡ Διχόνοια, ἡ Τύφλα καί ὁ Τιγρεώδης τοῦ Ἕλληνος 'Εγωισμός ἐξεπάτωσαν τόν Καποδίστριαν, ἕνα ἄνθρωπον. Ποιμένα Λαοῦ λογικόν. Τά αὐτά καί ἡ κουτσουρική ἀκαταληψία, ἐμπόδισαν νά δοθῇ εἰς τόν Ξένον βασιλέα, Ἑλληνίς σύζυγος. Τό κληθέν Βυρώνειον, Φωτεινομέτωπον Βασιλόπουλον, Ἄνθος λαμπρόν, τοῦ τότε γενναιοτάτου Πανευρωπαϊκοῦ Φιλελληνισμοῦ, εἶχε μέν ἄφθονον *τήν ἡγεμονικότητα* καί κάλλος παραστήματος καί δίψαν 'Ελληνικότητος καί ὑψηλοδοξίαν, καί ἰδανικόν, ἀλλ' ἦτο κουτόν, κουτορωμαντικόν, καί διόλου παραγωγικόν. Ἡ δέ παπαδοκρατουμένη γυνή του, ἦτο μέν *Βασίλισσα*, ἀλλ' ἐπροτίμησε ἀντί τῆς γηΐνης Βασιλείας τήν Οὐρανικήν, ἀντί τοῦ συμφέροντος τῆς δυναστείας τό συμφέρον τῆς ἀδήλου ψυχῆς καί ἐχώθη εἰς τό χῶμα περίπου παρθένος. Οἱ δέ Κλέφται, οἱ φύσει παραβάται παντός ἀνθρωπίνου καί θείου νόμου, δέν ἐγνώρισαν νά βοηθήσουν τόν Βασιλέα των εἰς κατασκευήν διαδόχων· Διότι οἱ Κλέφται εὑρίσκονται χωμένοι παντοῦ ὅπου δέν ἔχουν καμμίαν θέσιν καί ποτέ των ἐκεῖ πού ἔπρεπε νά εἶναι.

'Αλλά οἱ Ἥρωες - Κλέφται - ἐξαιροῦνται οἱ Νησιῶται οἱ

μόνοι σεμνοί, λογικοί, ἀληθεῖς πατριῶται, καί ἀφιλοχρήματοι -ἐνόμισαν ὅτι ὁ ῾Ελληνισμός, ὁ ὁποῖος τούς ἐνεφύσησε τήν πνοήν τῆς ᾿Εγέρσεως, ὁ ὁποῖος τούς ἐξύπνησε καί τούς ἐκλώτσησε διά νά μεταχειρισθοῦν τό ἀτομικόν των αἴσθημα τῆς ᾿Ελευθερίας καί τό πλιατσικολογικόν των αἴσθημα, διά τό Πανελλήνιον καλόν καί δημιουργήσουν Πατρίδα, ἐνόμισαν ὅτι, ὁ ῾Ελληνισμός ἐπαιδεύετο καί ἐβόγγα ὀδυνηρότερον ὑπό τάς ἀλύσεις του, διά νά τούς δημιουργήση αὐτούς, ῎Αρχοντας καί Βασιλίσκους, διά νά τούς δημιουργήση αὐτῶν μόνον Πατρίδα. ᾿Αλλά οἱ Κλέφται ἐνόμισαν, ὅτι εἶχον τό δικαίωμα νά φαντασθοῦν αὐτό. ᾿Αλλά οἱ Κλέφται ἐνόμισαν, ὅτι ἠδύναντο νά ἄρξουν τοῦ ῾Ελληνισμοῦ. ᾿Αλλά οἱ Κλέφται ἐνόμισαν· ὅτι ἠδύναντο νά δημιουργήσουν ῾Ελλάδα. ᾿Αλλά οἱ κλέφται ἐνόμισαν, ὅτι ἠδύναντο νά δημιουργήσουν, ἔστω αὐτοί δι᾿ ἑαυτούς μόνον, μίαν μικρήν *Παστρικήν* Πατρίδα, ἡ ὁποία νά μήν εἶναι μόνον, ἁπλοῦν *Κλεφτικόν Τσουλικόν Λιμέρι.* Διότι, ὅτι δέν εἶναι δυνατόν νά φαντασθῆ κανείς, οὔτε διά κωμειδύλλιον, αὐτό ἔγινε καί γίνεται ἐδῶ, ἕναν ὁλόκληρον τώρα αἰῶνα. ῾Απλοῖ, ἀνδρεῖοι, ἡρωϊκοί ὁπλαρχηγοί, θεότυφλοι καί ἰδιοτελεῖς νά διευθύνουν Κράτος! Διότι ὑπό ὅλα τά *ψεύματα*, οἱ ΕΥΖΩΝΟΙ αὐτοί ἐκράτησαν καί διηύθυναν τά πάντα σύμφωνα μέ τήν ἀγραμματωσύνην των, τό τοπικόν των συμφέρον, τό *᾿Ατομικόν των Συμφέρον* καί τήν ᾿Εγωϊστικήν των Μανιακήν ΦΙΛΑΡΧΙΑΝ.

᾿Αγραμματότατοι, ἀμαθέστατοι καί κουτσουρικότατοι, πρός ἀντίληψιν τοῦ Γιγαντιαίου ἔργου τῆς Δημιουργίας ῾Ελλάδος, ἀλλ᾿ ἀρχομανεῖς, μέ ὅλα τά ἄγρια, ἐγωϊστικά καί πλιατσικολογικά ἔνστικτα τοῦ Κλέφτου παρεβίασαν τά πάντα, κατεχράσθησαν τῶν πάντων. ᾿Από στρατιῶται τῆς φυλῆς, ἐχρίσθησαν ᾿Αρχηγοί. ᾿Από Πληρεξούσιοι, ἔγιναν, Κύριοι. ᾿Ενόμισαν ὅτι ὁ ῾Ελληνισμός ὤφειλε νά θυσιάζεται καί νά χάνεται δι᾿ αὐτούς, ἀκριβῶς ὅπως οἱ Τωρινοί νομίζουν, ὅτι πρέπει νά θυσιασθῆ καί χαθῆ ὁλόκληρος ὁ ῾Ελληνισμός, διά νά κάθωνται αὐτοί ξαπλωμένοι εἰς τά καφφενεῖα καί τά θέατρα. Διά νά βασιλεύουν αὐτοί. Διά νά κάνουν τό κέφι των. Τό ῎Ετσι - Θέλω των. ᾿Αντί νά χώσουν τήν σακαράκαν των εἰς τήν θήκην της καί νά ὑποταχθοῦν εἰς τό Πνεῦμα, Αὐτοί, μέ τήν Χαντζάραν των

ὑπεδούλωσαν Αὐτό. Ἐφαίνοντο μέν, μέ τήν Ἑλληνικήν δύναμιν τῆς ἠθοποιΐας καί τήν Ὀδυσσειακήν ἀπαράμιλλον κατεργαροσύνην, ὅτι ὑπεβάλλοντο εἰς Αὐτό, ὅταν δέν ἠδύναντο νά κάμουν ἄλλως, εἰς τήν ἐσχάτην ἀνάγκην, ἀλλ' εἰς τήν πραγματικότητα κατ' οὐσίαν, οὐδέποτε ὑπήκουσαν εἰς καμμίαν ἰδέαν, εἰς καμμίαν λογικήν. Οὕτω ὑπεβάλλοντο μέν εἰς τούς Φαναριώτας ἀλλά τούς ἐμίσουν σάν πληγωμένα φείδια καί δέν ἔβλεπον τήν ὥραν πότε νά ἀπαλλαχθοῦν. Διότι οἱ φράγκοι, οἱ ὁποῖοι ἤθελον νά ἀπομονώσουν τούς Κλέφτας διά νά τούς ἐκμηδενίσουν, τούς ἐδίδαξαν νά μισοῦν τήν Ἑλληνικήν Ἀριστοκρατίαν καί τούς ἐδίδαξαν τόσον καλά ὥστε καί τώρα ἡ Ἀμαθής Ἑλλάς ἐξακολουθεῖ νά τήν ὑβρίζει! - ὅπως ὑπεβάλλοντο εἰς τόν Μαυρκορδάτον, ὅπως ἐψήφιζαν καί ὑπέγραφον μέ τά δύο των χέρια, εἰς τάς ΑΠΑΙΣΙΑΣ Ἐθνοσυνελεύσεις των, Συντάγματα καί Νόμους, ἀλλά πρός ἐμπαιγμόν τῶν ἠλιθίων, ἀλλά χωρίς νά ὑποταχθοῦν ποτέ εἰς κανένα Νόμον, παραβιάζοντες κάθε Θεῖον, Ἀνθρώπινον καί ἰδικόν των Νόμον, ἀπαραλλακτώτατα ὅπως οἱ Τωρινοί Βουλευταί. Ἐφαίνοντο μέν ὅτι ὑπετάσσοντο εἰς τούς *Διδασκάλους* καί τούς Ἱεροφάντας τούς κρατοῦντας τάς Ὑψηλάς Παραδόσεις καί τήν Σημαίαν τῆς ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΔΕΑΣ, ἀλλά κατ' οὐσίαν τούς περιεφρόνουν, τούς ἐπέταξαν κάθε Διευθύνσεως τῆς Ἐθνικῆς Ἰδέας, κάθε ἐνεργείας, τούς καθώρισαν εἰς τό πρωτότυπον Βασίλειόν των ὡς: Ἀναγκαῖον Διαφημιστικόν, *Πανηγυρικόν Κακόν.*

6

Παύσετε τοῦ νά θέλετε νά ἐξαπατᾶτε τόν Ἑαυτόν Σας.

Τί ἄνθρωποι τοιοῦτοι θά ἔκαμνον, ἀφηνόμενοι ἐλεύθεροι, νά κάμουν ὅτι θέλουν; Ἀρχομανεῖς, παραβιασταί ὅλων τῶν πρός αὐτούς Ἠθικῶν ἐντολῶν τῆς φυλῆς, πολεμοῦντες λυσσωδῶς τό Πνεῦμα, καταμεθυσθέντες καί μουρλαθέντες φουστανελάδες, ἀπό τήν ἡμιμαθῆ ἐπαφήν μέ τόν Ἰδεολογικόν Κόσμον τῆς Εὐρώπης, ἐμπαιζόμενοι γελοιοδέστατα, ἀπό τά

παιχνίδια τῆς Εὐρωπαϊκῆς Πολιτικῆς, κατακοροϊδευόμενοι ἀπό τούς Πρέσβεις, οἱ ὁποῖοι κρατοῦντες τά γέλοια, ἔλεγον εἰς τήν προστριβομένην εἰς τάς θύρας τῶν Πρεσβειῶν, βλακιστάτην φιλοδοξίαν των, ὅτι ἄν κάμουν τοῦτο, θά τούς ἐκτιμήση ὁ Τσάρος καί ἄν κάμουν ἐκεῖνο, θά τούς θαυμάση ἡ 'Αγγλία, καί χαϊδεύοντες τόν ἄλλον, ὅτι θά τόν ὑποστηρίξη ἡ Γαλλία νά γίνη ὑπουργός, τά ἔκαμαν κυριολεκτικῶς θάλασσαν.

Οὕτω, μέ ἀναίδειαν 'Ελληνικήν, ἐπέταξαν ἀπό τήν 'Εθνικήν 'Αντιπροσωπείαν, τούς 'Αντιπροσώπους τοῦ 'Ελληνισμοῦ. 'Από τῆς ἡμέρας δέ αὐτῆς, παύει νά ὑπάρχη ΤΙΜΙΑ 'Ελλάς. Διότι 'Ελλάς, μή ἔχουσα παρά μίαν Βουλήν, εἰς τήν ὁποίαν δέν ἔχουν θέσιν, λόγον, φωνήν, βαρύτητα, σημασίαν καμμίαν, τά πανελλήνια συμφέροντα, οἱ 'Αντιπρόσωποι, ὅλων τῶν Τμημάτων καί Κοινοτήτων τῆς φυλῆς, τῶν ἀπό περάτων ἕως περάτων τῆς Οἰκουμένης διεσπαρμένων καί ἀγωνιζομένων, τόν 'Αχίλλειον καί 'Οδυσσειακόν ἀγῶνα, τῆς 'Υπάρξεως καί 'Επικρατήσεως, καί ἐάν ἦτο Βουλή ἀνθρώπων καί ἐάν ἀκόμη ἦτο τελεία, καί ἐάν δέν ἦτο ὅτι εἶναι, μπουλοῦκι ἀγραμμάτων - ΝΑΙ ΑΓΡΑΜΜΑΤΩΝ -ἀνηθίκων καί ἀπελεκίτων Κουτσούρων, - διότι βεβαίως κανείς δέν ἐννοεῖ Βουλήν, τήν οὔτε δεκάδα τῶν ὑπαρχόντων ἐκεῖ *'Ανθρώπων*-μόνον ἕνεκα τοῦ 'Ελληνικοῦ Τοπικισμοῦ καί τῆς ἐλλείψεως τοῦ Πνεύματος, δέν ἦτο δυνατόν νά ἦτο, ἔκτοτε καί πάντοτε καί ὑπέρποτε φανερότατα ὅτι εἶναι τώρα εἰς τήν ἐντέλειαν, ἡ μία αὐτή Βουλή:

Τσουλικό Λιμέρι πρός διαρπαγήν Γῆς, Ζωῆς, Τιμῆς καί Περιουσίας τοῦ 'Ελληνισμοῦ.

'Από τῆς ἡμέρας δέ καθ' ἥν, ὠθούμενοι ἀπό βλακιστάτους ἀναγνώστας ξένων 'Ιδεῶν καί βιβλίων, τά ὁποῖα δέν ἦσαν εἰς θέσιν νά ἐννοήσουν, - ἀλλά καί ἀπό τούς Πρέσβεις πάντοτε -ἐτόλμησαν νά σηκώσουν τό ἰταμόν των κεφάλι πού ἤθελε σπάσιμον, πρός τόν Πνευματικόν Αὐτοκράτορα τῆς φυλῆς καί νά ἀρνηθοῦν ὑποταγήν εἰς Αὐτόν, ἀπό τῆς ἡμέρας τῆς Θρησκευτικῆς ΑΝΤΑΡΣΙΑΣ καί ἀποκοπῆς, παύει πᾶσα *Λογική*. Διότι Βασίλειον 'Ελλάδος μή ὑπήκοον τοῦ Πατριάρχου, Βασιλεύς 'Ελλάδος μή συνάρχων μετά τοῦ Πατριάρχου τῆς φυλῆς, εἶναι κάτι τι ἀνυπαρκτότερον τοῦ *Μηδενικοῦ* καί 'Ανηθικότερον

ἐρεθισμένου Πιθήκου. Καί ὄχι μόνον δέν ὑπάρχει ἀπό τῆς στιγμῆς ἐκείνης *Λογική 'Ελλάς* καί *Τιμία 'Ελλάς* διά τόν 'Ελληνισμόν, ἀλλ' οὔτε δι' 'Εαυτήν, ἀλλ' ἔκτοτε δέν ὑπάρχει πλέον παρά ἡ *Προδοτική*, ἡ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΛΛΑΣ διά τήν ὁποίαν ἡ μόνη θέσις εἶναι ἡ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΣ.

7

Μάθετε νά ὑποφέρετε τήν 'Αλήθειαν.

Τό ὅτι ἐσκότωσαν τόν Καποδίστριαν, τό ὅτι ἐμπαιζόμενοι ἐλεεινότατα ἀπό τούς θαυμασίους Ἄγγλους, ἔδιωξαν τόν Βασιλέα των, εἶναι λεπτομέρειαι μοιραῖαι καί ἀσήμαντοι, τιθέμεναι ἐδῶ μόνον, ἵνα συνθέσουν μετά τῶν ἑπομένων, μίαν ἀμυδροτάτην εἰκόνα τῆς πραγματικότητος, τοῦ μετ' ὀλίγον λήγοντος αἰῶνος ἀπό τῆς 'Ελευθερίας. Οὕτω οἱ Κλέφται τότε ἀποχαλινωθέντες, μείναντες μόνοι, λυσσωδῶς πολεμοῦντες τό Πνεῦμα καί τούς ἀνθρώπους τοῦ Πνεύματος, πολεμοῦντες Φαναριώτας καί Διδασκάλους, δηλαδή τό Πανελλήνιον Ἰδανικόν, *ἀνδρηλατοῦντες*, καθ' ὅλους τούς κλάδους, καθ' ὅλας τάς γραμμάς, καθ' ὅλα τά σημεῖα, κάθε χαρακτῆρα, κάθε 'Αξίαν, κάθε Διάνοιαν, μείναντες θεομόναχοι ἀπέναντι τῶν Εὐρωπαίων, ἔγιναν φυσικότατα τό ἕρμαιον καί τό περιγέλασμα καί τό καταφρόνημα τοῦ Φράγκου, τό βλακικότατον πρόσωπον τοῦ Καραγκιόζη, τό τραγικότατα κοροϊδευόμενον, τό τρῶγον διαρκῶς ἀπό μεγάλους καί μικρούς κατακεφαλιές καί προξενοῦν τό κάγχασμα, τό διαρκῶς δερόμενον καί διαρκῶς παλληκαρευόμενον, τό διαρκῶς ποδοπατούμενον καί διαρκῶς ταρτανίζον.

Μέ βλακικά Συντάγματα, ἀμαθῶν μεταφραστῶν, θέλοντες Βασιλέα μή βασιλεύοντα, Βασιλέα μή ἄρχοντα, ἀλλ' ὑπακούοντα, ἔμειναν ἄνευ Θεσμῶν, ἄνευ Νομοθετικοῦ Σώματος, ἄνευ οὐδεμιᾶς 'Αρχῆς, 'Εξουσίας, 'Απόλυτοι 'Ελεύθεροι, 'Απόλυτοι Κύριοι 'Ελλάδος καί Τύχης τῆς φυλῆς.

Διότι ὑπό ὅλα τά ψεύδη τῶν Βασιλειῶν, τῶν Συνταγμάτων, τῶν Βουλῶν, 'Υπουργείων, τῶν Στρατῶν, τῶν Στόλων, τῶν

Πανεπιστημίων καί ὅλων τῶν 'Οργανισμῶν ὑπεκαταστάθησαν εἰς τήν 'Εκτελεστικήν 'Εξουσίαν, ἦσαν, ἐξακολουθοῦν νά εἶναι, οἱ ἐκφυλισμένοι των ἀπόγονοι καί διάδοχοι τῶν συστημάτων των -καί θά εἶναι ὑπό τόν Βουλευτικόν Τίτλον, ἡ 'Εκτελεστική 'Εξουσία, ἡ Βασιβουζούκικη 'Εξουσία, ἡ Σατραπική ἐξουσία τῶν 'Επαρχιῶν καί μόνη αὐτή.

8

Μεγάλοι καί Μικροί, θέλετε νά ἀκούετε τήν 'Αλήθειαν.

Οὕτω, ὅταν μετεκομίσθη ὁ Δεύτερος Βασιλεύς, τόν ὁποῖον ἐζήτουν ἀπό *ξύλον*, διότι ἐζήτουν μόνον πρόσχημα, μολονότι ἀντί ξύλου εὗρον ὑδράργυρον, Γεώργιον τόν ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ, οἱ Κλέφται - Βασιλεῖς - οἱ πραγματικοί Βασιλεῖς τῶν 'Ελλαδικῶν ἐθναρίων, τόν περιέζωσαν καί τοῦ εἶπον: 'Ημεῖς εἴμεθα οἱ πραγματικοί Βασιλεῖς. Καί μέ τόν χάρτην ἀνά χεῖρας, τοῦ ἔδειξαν τάς Κτήσεις των. - Σύ θά εἶσαι ὁ Τυπικός Βασιλεύς. 'Επεμβάσεις δέν δεχόμεθα. Τόν πρῶτον τόν ἐδιώξαμεν, διότι ἤθελε νά ἐπεμβαίνη εἰς τάς κτήσεις μας. 'Ημεῖς θά κάμνωμεν ὅτι θέλομεν, ἀλλά θά φαίνεται ὅτι τά κάνεις Σύ. Σύ θά βάζης τήν βοῦλα. 'Αλλά μή σέ μέλλει διά τίποτε διότι θά εἶσαι 'Ανεύθυνος. 'Ημεῖς θά ἔχωμεν ὅλην τήν Εὐθύνην. 'Αλλ' καί δι' ἐμᾶς μή σκοτίζεσαι, διότι ἡμεῖς γνωρίζομεν νά ἀλληλοαπαλλασσόμεθα κάθε Εὐθύνης.

'Ο μικρός τότε ὡραῖος Βίλ., εἶδε τούς φουστανελάδες τῶν ὁποίων τό σπαθί καί ἡ γλῶσσα ἦτο ἐξίσου κοπτερή καί τούς μεταμορφωμένους φουστανελάδες, τῶν ὁποίων ἡ κοιλιά τοῦ καθενός περιέκλειε μίαν 'Επαρχίαν, καί ἐμειδίασε. 'Ο Ξανθός Εἴρων, τοῦ ὁποίου τό 'Ιδανικόν ἦτο, *ὤν νά μή εἶναι εἰς τίποτε καί κατά τίποτε βασιλεύς*, ἐννόησε ὅτι καί οἱ νέοι του ὑπήκοοι ἐψοφοῦσαν δι' ἕνα τοιοῦτον 'Ιδανικόν καί ἐφιλήθησαν μέ κλάμματα. Οὕτω ἐρρυθμίσθησαν διά παντός τά 'Εσωτερικά.

'Υπῆρχε βεβαίως ἕνα ζήτημα γιγάντιον, ἕνα πρόβλημα καί Πρόβλημα *Τρομακτικόν: Τό 'Εξωτερικόν ζήτημα*. 'Ο Νέος Βασιλεύς ἔβλεπεν ὅτι ὅλα ἦσαν 'Ηφαίστεια τριγύρω του καί

ἐπάνω του, ὅλα αἱ Εὐεργέτιδες καί Προστάτιδες, εἰς *ἱερώτατον* συμμαχικόν χορόν, μέ τά Εὐαγγέλια εἰς τάς χεῖρας καί τούς λάζους εἰς τά φαρδομάνικα προσπαθοῦσαι νά τόν ἐξαναγκάσουν πρός τήν ὑπηρεσίαν τῶν συμφερόντων των, προσφέρουσαι δῶρα μέ ἐλάχιστα ἀνταλλάγματα οἷον - θά σοῦ δώσω τάς ᾿Ιονίους, ἀλλά θά σοῦ πάρω τό *Κεφάλι!*

᾿Αλλά καί αὐτό οἱ Κλέφται, τό ἔλυσαν διά παντός θαυμασία, λέγοντες: ᾿Εμᾶς Βασιληᾶ μᾶς βλέπεις. Διά τοιαῦτα ζητήματα εἴμεθα κούτσουρα. Σέ ἱκετεύομεν μάλιστα νά ἀναλάβης Σύ αὐτόν τόν μπελᾶ. - Θά σοῦ εἴμεθα εὐγνώμονες, ἐάν μᾶς ἀπαλλάξης ἐντελῶς κάθε παρομοίας φροντίδος. - Οἱ ὑπουργοί θά εἶναι κούτσουρα σάν καί ἐμᾶς. Μάλιστα διά τά ᾿Εξωτερικά διαλέγομεν τά πειό κούτσουρα. Διά τό διπλωματικόν Σῶμα πού εὑρίσκεται ἔξω, κατασκευάζομεν εἰδικούς ἀνθρώπους. Πέρνομεν τά πειό κούτσουρα καί διά κάθε ἀσφάλειαν, τούς ἀφαιροῦμεν τό μεδοῦλι τῆς κόκκας καί τούς κόβομεν τό ὀπτικόν νεῦρον. Οἱ Διπλωμάται μας ὅλοι εἶναι Στραβομάται. Τό *Διπλωματικόν μας Σῶμα* εἶναι: ΣΤΡΑΒΟΜΑΤΙΚΟΝ ΣΩΜΑ. Καί ἄν κατά λάθος, τύχη καί κανείς νά μᾶς ἐνοχλῆ, τόν παύομεν. ᾿Αλλά καί νά μήν τόν παύσωμεν, ἔχομεν τά *Χρονοδούλαπα* δι᾿ ὅσους φωνάζουν, μέχρις ὅτου βαρυνθοῦν καί ἡσυχάσουν. Τό Στραβοματικόν μας Σῶμα, κάμνον τοῦμπες πρό κάθε Φράγκου, ἕνα τροπάριον μόνον θά μανθάνη καί θά ἔχη νά ψάλλη: «*Κύριε τῶν Δυνάμεων ἐλέησον ἡμᾶς*». ᾿Εμεῖς Βασιληᾶ, τό βλέπεις, δέν εἴμεθα τίποτε, ἀλλ᾿ οὔτε ἔχομεν καμμίαν ὄρεξιν νά γίνωμεν τίποτε ἄλλο ἀπό ὅτι εἴμεθα, ὅπως εἴμεθα, εἴμεθα θαυμάσια: *᾿Ελεύθεροι καί Βασιλαδόμενοι.* ῎Εχομεν ἀνάγκην τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, καί πρέπει νά τούς κάνωμεν τά κέφια των διά νά μᾶς δίδουν χρήματα, ἔχομεν ἀνάγκην τοῦ ῾Ελληνισμοῦ καί πρέπει νά φαινόμεθα ὅτι σκοτωνόμεθα δι᾿ αὐτόν, διά νά μᾶς δίδη καί αὐτός χρήματα καί νά περνοῦμεν χρυσή ζωή. - ᾿Εμεῖς θά κάμωμεν εἰς τήν ῾Ελλάδα, ὅτι κάμνουν εἰς τά Κράβαρα. Θά τῆς κόψωμεν τά δάκτυλα τοῦ ἑνός χεριοῦ, θά στραγγαλίσωμεν τό ἄλλο, ὀλίγον πιπέρι εἰς τό στόμα, ἕνα σουβλί εἰς τό ἕνα μάτι, ἕνα τρίψιμον μέ κρεμμύδι εἰς τό ἄλλο καί Σύ Μεγαλειότατε θά τήν γυρίζης εἰς τούς δρόμους τῆς

Εὐρώπης καί θά κλαίγεσαι λέγων. «'Αφεντάδες μου, κάμετε ἐλεημοσύνη στήν καϋμένη τήν σακάτισα, λυπηθεῖτε τήν ἀόμματη ἀφεντάδες μου, νά συχωρεθοῦν τά πεθαμμένα σας». Πάντα κάποιος θά βρεθῆ νά τῆς πετάξη κανένα κόκκαλο. Κι ἔπειτα Βασιληᾶ, νέος εἶσαι καί ὡραῖος εἶσαι. Θά βρῆς μία ὡραία νύφη, κι' ὁ Θεός θά σοῦ δώση παιδιά. Τότε θά συμπεθερεύσωμεν μέ ὅλους τούς Δυνατούς τῆς Γῆς. Καί τότε δέν θά ἔχωμεν ἀνάγκην κανενός. Ἡ 'Εξωτερική μας Πολιτική θά εἶναι, ἡ Πολιτική τῶν Συμπεθεριῶν. Οὕτω ἐρύθμισαν, τό ἀληθῶς φρικτόν αὐτό Πρόβλημα, οἱ Κύριοι Κλέφται διά παντός καί ὁμολογητέον ἐξαίσια διά τόν ἑαυτόν των. Καί οἱ Κλέφται βλέποντες ἔκπληξιν καί δισταγμόν, προσέθετον: Βασιληᾶ μή φοβᾶσαι, μή σέ μέλλει διά τίποτε, ἐμεῖς εἴμεθα τετραπέρατοι εἰς αὐτά καί θά περάσωμεν μαζύ ζωή χαρισάμενη. Ἄν φωνάζη κάποτε ὁ Παλιοραγιᾶς, μή σέ μέλλει, ὅπως δέν μᾶς μέλλει κι' ἐμᾶς. Ἄλλως τε ἐμεῖς θά τόν ἀποκτηνώσωμεν ἐντελῶς, διά τῆς μεθόδου: *Τῶν Γραμμάτων τῶν Σχολείων, τῶν Πανεπιστημίων καί τῶν Μισθῶν.* Ἄλλως τε διά τόν Βασιλέα καί διά τήν 'Εξωτερικήν Πολιτικήν, δέν θά τοῦ ἐπιτρέπομεν ποτέ κουβέντα. Καί ἄν τύχη νά παραφωνάζη κάποτε ἐμεῖς θά λέμε: ὁ Βασιληᾶς πταίει. Καί σύ θά λές: οἱ Πολιτικοί πταίουν. Κι ἄς πάη ὁ χάχας, νά γυρεύη νά βρῆ τήν ἄκρη.

'Εμᾶς μόνον τά προσωπικά μας μᾶς ἐνδιαφέρουν, τά ἐπαρχιακά μας, τά τοπικά μας, ὁ παρᾶς καί ὁ μισθός. Σ' αὐτό ἔχε τό νοῦ Σου. Πρέπει νά τά καταφέρης οὕτω πως, ὥστε ὅλοι νά μένωμεν εὐχαριστημένοι. Καθ' ἕνας μέ τήν σειρά του.

Οὕτω οἱ Κλέφται ἐταξινόμησαν τά πάντα. Καί αὐτοί εἶναι. Κύριοι 'Ελλαδικοί Σοφολογιώτατοι, Αὐτοί καί οἱ Διάδοχοι καί αὐστηροί Τηρηταί τῶν συστημάτων των, οἱ αἴτιοι, οἱ ὑπεύθυνοι πάντων καί οἱ ἐγκληματίαι. Οἱ τώρα πλέον, ὀλίγοι ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΑΙ, καί ὄχι οἱ αἰωνίως κατηγορούμενοι Βασιλεῖς καί ὄχι οἱ Πρίγκηπες, καί ὄχι οἱ Φράγκοι καί ὄχι οἱ Ρουμοῦνοι καί ὄχι οἱ Βούλγαροι.

9

'Αρχίσατε νά λέγετε, νά ὁμολογεῖτε ὁλόκληρον τήν 'Αλήθειαν.

Καί τότε ἄρχισαν ἀναφανδόν τόν πόλεμον κατά τῆς 'Ελλάδος καί τοῦ 'Ελληνισμοῦ: *Κάτω τό Πνεῦμα.* Ποιός εἶναι αὐτός ὁ δάσκαλος, ὁ στρατιώτης, ὁ ὑπάλληλος, ὁ ἱεροκήρυξ, ὁ ρήτωρ, ὁ βουλευτής, ποῦ θέλει νά μᾶς κάμη τόν σοφόν; Κρημνοτσακισθήτω αὐθωρεί. Ποιός εἶναι αὐτός, ὁ ἀρχιτέκτων, ὁ ζωγράφος, ὁ ποιητής, ὁ καθηγητής, ὁ δικαστής ποῦ φωνάζει; Παυθήτω αὐτοστιγμεί. 'Ο ἕνας εἶναι τρελλός. 'Ο ἄλλος εἶναι γελοῖος. 'Ο ἄλλος εἶναι δάσκαλος. 'Ο ἄλλος ἀερολόγος. *Κάτω ὁ Χαρακτήρ.* 'Εμεῖς δέν θέλομεν νά συναντῶμεν φρουρούς καί ἀνθρώπους σάν πύργους ὅταν πλιατσικολογοῦμεν. *Κάτω κάθε 'Αξία.* 'Εμεῖς δέν θέλομεν ἀνθρώπους εἰς τάς ὑπηρεσίας, εἰς τάς διοικήσεις τῶν κλάδων, δέν θέλομεν ὑπαλλήλους, θέλομεν δούλους, σκλάβους, γαϊδούρια διά νά τά καβαλικεύωμεν. Κτυπᾶτε καμπάνες τῆς 'Ελλάδος νυχθημερόν:

Κάτω τό Πνεῦμα. Κάτω ἡ 'Αξία. Κάτω ὁ Χαρακτήρ.

'Αντί νά καταθέσουν ἀρχῆθεν τά ὅπλα καί νά ὑποταχθοῦν εἰς τό *Πνεῦμα*, ὑπεδούλωσαν αὐτοί Αὐτό.

'Αγράμματοι αὐτοί, μισοῦντες τά γράμματα, ἀντί νά γραμματίσουν τά παιδιά των καί τά ἀναβιβάσουν οὕτω εἰς τήν ὑψηλήν μορφήν τῆς 'Ελλ. 'Αριστοκρατίας, τά ἀφῆκαν ἀγράμματα, ἁρπάζοντα τά διπλώματα μέ τό μαγκουροφορικόν. Ἔτσι Θέλω καί οὕτω αὐτά ἐξέπεσαν καί ἐξεφυλίσθησαν ἀμέσως καί οἱ ἀπόγονοι τῶν 'Ηρώων καί οἱ διάδοχοι τῶν συστημάτων των, οἱ φραγκοφορεμένοι Τσούσιδες, ἐξεφάντωσαν εἰς ἕνα χυδαιότατον *Τραμπουκογαλαντισμόν.* 'Η 'Ιστορία τῆς δευτέρας Βασιλείας δύναται κυριολεκτικῶς νά χαρακτηρισθῆ:

'Ιστορία τοῦ: *Τραμπουκογαλαντισμοῦ.*

Καί ὁ Τραμπουκογαλαντισμός, μέ τά στενά ὑποδήματα καί τά σφικτά κολάρα, ἀνέλαβε μέ τήν ἀναρχικήν ἰταμότητά του, μέ τήν βεβαιότητα τῆς ἀτιμωρησίας, μέ τήν βεβαιότητα ἀνυπαρξίας κάθε ἐξουσίας, καί κάθε Νόμου, νά ἐκθεμελιώση καί ξεπατώση τούς πάντας καί τά πάντα, ἀντιτάσσων εἰς κάθε παραβίασιν καί κάθε παρανομίαν, ἕνα ἁπλοῦν! *ἔτσι θέλω.*

Κάτω ἡ Μεγάλη Ἰδέα. - Ἡ μεγάλη Ἰδέα εἶναι κολοκύθια τῶν δασκάλων, τῶν ἐθνορρητόρων, τῶν ὑστερικῶν πατριωτῶν, τῶν ποιητῶν καί τῶν μουρλῶν. Κρῆτες καί Μακεδονίες καί Θεσσαλονίκες καί Κωνσταντινουπόλεις, εἶναι Ὄνειρα Ἀερολόγων. Καί ἐμεῖς εἴμεθα *Πρακτικοί!* Εἴμεθα μικροί καί εἶναι γελοῖον νά μεγαλοβλέπωμεν καί μεγαλοσχεδιάζωμεν καί νά χάνωμεν τόν καιρόν μας δι' ἀνύπαρκτα φαντάσματα. Οὔτε Στόλος, οὔτε Στρατός μᾶς χρειάζεται. *Γιοῦχα ἡ Μεγάλη Ἰδέα καί Ζήτω τό Χρηματιστήριον.* Διά τῆς Γεωργίας, διά τῆς Κτηνοτροφίας, διά τῆς Βιομηχανίας, διά τοῦ Ἐμπορίου, θά μεγαλουργήση ἡ Ἑλλάς καί διά τῆς πανελλαδικῆς μουλαροτροφίας, θά ἐκλάμψη τό Πνεῦμα τῆς Ἀναγεννήσεως τῆς Φυλῆς. Ἀλλά καί μόλις τολμήση νά παρουσιασθῆ Βιομηχανία τις ἐγχώριος, ἀπωλύεται ὁ πλιατσικολόγος Κλέφτης, καί ὑπό τήν μορφήν τοῦ φόρου, φόρου σάν Δημίου σκύλων πετᾶ τήν ἀρπάγη του εἰς τόν λαιμόν της καί τήν ἀποπνίγει. Διότι ἕνα μόνον θέλει νά ἔχη ὑπό τάς διαταγάς του ὁ Κλέφτης, κτήνη δουλεύοντα, παράγοντα εἴδη φορολογήσιμα διά νά τά φορολογῆ, κυριολεκτικῶς δέ: *Νά τά λεηλατῆ.*

Καί ἡ μόνη ἔκφρασις ὅλων αὐτῶν, συγκέντρωσις, δύναμις, σκέψις, ἐξουσία παντοδύναμος, μία Βουλή, εἰς τήν ὁποίαν οἱ πολλοί πρακτικοί, ἐλεηλάτησαν *βουβῶς* τά πάντα, ἀφήνοντές τινάς Συνταγματολογίους, νά σεληνιάζωνται γρονθοκοποῦντες τόν ἀέρα, μέ Χαώδεις ξενοσοφίας, μουρλοποιημένας, περί Συνταγμάτων ἀνυπάρκτων. Καί ἡ Βουλή αὐτή ἡ ἀποτελέσασα τόν ὅλον Ἐγκέφαλον, τό ὅλον Πνεῦμα, τήν ὅλην Δύναμιν, τήν ὅλην Ἐξουσίαν, τήν ὅλην Κινητήριον καί διευθυντήριον μηχανήν Ἰδεῶν καί Πραγμάτων, ἡ ξεκουρδίσασα καί ἐξαχρειώσασα τά πάντα, ξεκουρδισθεῖσα καί ἐξαχρειωθεῖσα τέλος καί αὐτή, πνιγομένη τώρα πλέον ἀπό τήν ἰδίαν της ἀποκτήνωσιν, λιποθυμοῦσα ἀπό τάς ἀναθυμιάσεις τῆς ἰδίας τῆς ἀποσυνθέσεως.

Ἀφοῦ ἐξεπάτωσε ὅλους τούς Κλάδους, ἀφοῦ ἐξέκαμεν ὅλους τούς Ἀνθρώπους, ἀφοῦ ἐξηχρείωσε τήν Κοινωνίαν, ἀφοῦ διέφθειρε καί τήν οἰκογένειαν αὐτήν, ἀπεδείχθη ὅτι δέν ἦτο δυνατόν παρά νά εἶναι ἀρχῆθεν καί νά εἶναι ὅσον ὑπάρχει:

Τό Ἑλλαδικόν καί Πανελλήνιον Βάραθρον.

10

Ἄνθρωποι τῶν διαφόρων Κλάδων, Ἄνθρωποι τῶν Στρατῶν καί τῶν Στόλων, ὁμολογήσετε καί βροντοφωνήσετε τήν Φρικαλεοτάτην Ἀλήθειαν.

Ἀρχή τῆς Συναισθήσεώς Σας θά εἶναι ἡ: ΓΥΜΝΗ ΑΛΗΘΕΙΑ.

Βάραθρον τῶν πάντων. Καταβύθισμα στοιβάδων ἑκατομμυρίων διά Στρατόν καί *Στρατός - Κοπρίτης*. Καί ὄχι νά μήν ὑπάρχη Στρατός, ἀλλά νά μήν εἶναι δυνατόν νά ὑπάρξη ἕνας, μόνος, λόχος, σωστός. Ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων διά Στόλον καί Στόλος - Ἀστακός· Στόλος ἀνύπαρκτος, καί ὑπάρχων μή ἔχων οὔτε μίαν βάρκαν κανονικήν, καί ἀφηνόμενος ἐλεύθερος νά κινηθῆ, μή δυνάμενος νά κινηθῆ καί κινούμενος δενόμενος ἀπό τούς Εὐεργέτας Δανειστάς χειροπόδαρα. Ναῦται ἀντί νά πετοῦν γαλόνια καί πηδοῦν σέ μονόξυλα θαλασσοπούλια, φυτευόμενοι εἰς τοῦ Ζαχαράτου, γινόμενοι Πιπίνοι τῶν Ψυχαρισμῶν καί δημιουργοί παιδιατικῶν συλλόγων γιά νά «φτιάξουν τήν Ρωμέϊκη Γκλότσα». Ἑκατομμύρια ἐπί ἑκατομμυρίων διά Δικαιοσύνην καί Δικαιοσύνη *Ἀνύπαρκτος*, εἰς τήν ὁποίαν οὐδείς δύναται νά προσέλθη χωρίς λόχον Βουλευτῶν. Δικαιοσύνη τσακιζομένη νά παρέξη πᾶσαν βοήθειαν πρός παρανομίαν ὅταν τῆς τό ζητοῦν οἱ Βουλευταί της, ἀρνουμένη πᾶσαν συνδρομήν πρός κάθε καταπατούμενον ἀναιδέστατα δίκαιον ὁλοφάνερον, ὅταν ὁ πολίτης παρουσιάζεται μόνος του. Ἡ Ζωή καί ἡ Περιουσία τοῦ καθενός ἐκτεθειμένη εἰς τήν βίαν καί τήν διαρπαγήν, τό Κράτος ληστεῦον τόν Πολίτην, ὁ Πολίτης ληστεύων τό Κράτος, τό Κράτος πιέζον, ἀδικοῦν ἐξευτελίζον τόν ὑπάλληλόν του, ὁ ὑπάλληλος ξεκαρφώνων, ἐξοντώνων τό Κράτος καί πληρώνων μέ τόν τόκον τά ἀντίποινα, ἕνας πόλεμος φανερός καί ἐξοντωτικός μεταξύ Πολίτου καί Κράτους... Καί οὕτω καθεξῆς κατά τά πάντα, περιττότατα καί νά γράφωνται πλέον, ἀφοῦ τά πάντα, *Ἀκατανομάστου Κτηνωδίας*, πνίγουν πλέον τόν καθένα εἰς τόν λαιμόν.

Καί ὑπό τήν διευθύνουσαν αὐτήν, Παντοδύναμον Ἀχρειότητα, δημιούργημα αὐτῆς, καί ὑπό τήν πίεσιν αὐτῆς δια-

πλαττομένη, μία Κοινωνία, ἕνα κοινωνικόν πελάγωμα καί ἀπομούρλαμα, εἰς τό ὁποῖον γρονθοκοποῦνται ὅλοι οἱ Φραγκολεβαντινισμοί καί οἱ Γαλλοκοτισμοί, Κοινωνία γεμάτη Φραγκοηλιθίων καί Γαλλοζευζέκιδων, ἀπό τήν ὁποίαν λείπει μόνον καί ἀποφεύγεται καί μισεῖται μόνον, κάθε ἴχνος Ἑλληνισμοῦ. Ἕνα κοινωνικόν ξεκάρφωμα ἀπερίγραπτον. Κοινωνία χάσασα κάθε νόημα, κάθε συναίσθησιν, χωρίς ἐθνικάς ἰδέας, χωρίς κοινωνικάς, χωρίς οἰκογενειακάς, χωρίς ἀτομικάς, χωρίς διακρίσεις τάξεων, καταστάσεων μέ μίαν κουφοβράζουσαν ἀνανδροτάτην κοινωνικήν διαφοράν, διαφοράν ἀνελεικρινῆ, χυδαίαν, χωρίς φυσιολατρείαν, κοινωνία ἰσοπεδωμένη εἰς τοιοῦτον βαθμόν μέ ἕνα γενικόν κάψιμον εἰς τό λαρύγγι, ἀπό δίψαν ἀλληλοδυσφημισμοῦ καί ἀπό λύσσαν ἀλληλολασπώματος, κοινωνία ἰσοπεδωμένη καί ἀνακατευμένη εἰς τοιοῦτον ἐλεεινόν βαθμόν, ὥστε τό ἕνα ἄτομον νά μή διακρίνη διαφοράν ἀπό τό ἄλλο, νά μή γνωρίζη ποῦ τελειώνει αὐτό καί πού ἀρχίζει τό πλαγινόν του, νά πιάνη τό πόδι τοῦ πλησίον του καί νά στρίβη τό μουστάκι τοῦ πλαγινοῦ του, νομίζον ὅτι εἶναι τά δικά του. Ἡ κοκοτογκουβερνάντα πετάξασα τήν οἰκογένειαν εἰς τόν ἀέρα, τό γαλλικόν μυθιστόρημα τῆς πεντάρας ἀποτελειῶσαν ὅλα τά μυαλά, τάς καρδίας, τάς ψυχάς, μία κοινωνία ἀδέσποτος, ἀποτελοῦσα καί συναποτελοῦσα μέ τήν Πολιτικήν - *Ὀχλοκρατίαν χυδαιομανῆ* πού τήν διέπλασε, ἕνα ὁμοούσιον καί ἀδιάσπαστον *Σκονοσαριδοσύμπλεγμα,* ἕνα κολοσσαῖον κοινωνικόν ΣΚΟΥΛΗΚΩΜΑ, εὑρισκόμενον ἔν, παντοῦ, ὁλόκληρον, ἀπό τήν Τελευταίαν Ταβέρνα, ἕως αὐτάς τάς Αἰθούσας τῶν Βασιλικῶν Ἀνακτόρων, ἕως αὐτά τά κράσπεδα τοῦ Βασιλικοῦ Θρόνου ὅπου ὑπό τήν αἰγίδα τῆς φρενοβλαβοῦς φραγκομανοῦς καί Χυδαιομανοῦς *Πενταροκρατίας,* ἥτις ἀποτελεῖ τήν Τωρινήν Ἀριστοκρατίαν ὁ κάθε ἁρπάξας ἕναν κολάρον καί μίαν βελάδα, ὁ κάθε διαρπάσας μίαν θέσιν ἤ ἕνα οἰκόπεδον, ἀστεϊζόμενος, μαλάζει μέ τά βρωμόχερά του αὐτό τό Ἑλληνικόν Στέμμα. Καί ἐντός ὀλίγων δευτερολέπτων, βλέπων ὅτι δέν ὑπάρχει ἀπολύτως τίποτε πραγματικόν εἰς τόν τόπον αὐτόν, ὅτι δέν ὑπάρχει τίποτε καλύτερον ἀνώτερον ἀπό αὐτόν, εἰς τήν ὀσμήν τοῦ ψητοῦ κρέατος, ξεχνῶν καί τό

κολάρον καί τήν βελάδα καί τό ἀξίωμά του καί τό μέρος ὅπου εὑρίσκεται, χύνεται πατῶν εἰς τάς πλάτες τῶν γυναικῶν καί συντσακίζων καρέκλες καί πιάτα, ἁρπάζει τό Βασιλικόν ψωμοτύρι καί τίς μπουκάλες μέ τό κρασί καί μέ τσέπες σταζούσας σάλτσες καί τοῦρτες, ἐξαφανίζεται, ἀφήνων πίσω του θρύμματα καννιβάλου.

Καί πάντα ταῦτα διαπιστούμενα ἀκόμη καί δι' αὐτῆς τῆς *Θρησκείας* μέ Ναούς σκοτινιασμένους καί κροτοῦντας ἀπό τό διαρκές πενταροκόπημα σάν μπακάλικα, μέ παππάδες λιγδομένους ξυλοσχίστας, μέ Μητροπολίτας Δούλους, μέ αὐτόν τόν Θεόν συρόμενον εἰς τούς δρόμους, κατά τήν ἡμέραν τῆς κηδείας του, μέ τοιαύτην Πάνδημον 'Ασυναισθησίαν, ὥστε νά μή διακρίνεται κατά τίποτε, ἀπό καμμίαν ἐκλογικήν διαδήλωσιν καί ἀπό τήν ὁποίαν λείπουν μόνον αἱ φωναί: ΖΗΤΩ Ο ΧΡΙΣΤΟΥΡΑΡΟΣ.

11

Πεθαίνετε, διότι ἐσκοτώσατε τό: ΠΝΕΥΜΑ.
'Ενόσω δέν 'Αναστηθῆ καί 'Αναστηλωθῆ τό ΠΝΕΥΜΑ, ἀδύνατον νά ἀρχίση ἡ ὑπάρχουσα: ΖΩΝΤΑΝΗ ΕΛΛΑΣ.

'Αλλά τό ἀπελπιστικόν δέν εἶναι ἡ ἀζωγράφιστος καί ἀκατανόμαστος αὐτή κατάστασις. Τό ἀπελπιστικόν εἶναι· ἡ κατάστασις τοῦ *'Ελλαδικοῦ Πνεύματος.* Οὐδέποτε τό 'Ελληνικόν Δαιμόνιον κατήντησεν εἰς τοιαύτην ἀποχαύνωσιν, εἰς τοιοῦτον ἀφανισμόν. Τό 'Ελλαδικόν Πνεῦμα ἀπεκρυσταλλώθη, εἰς ἕνα ἀνυπόφορον Βλακόπνευμα. Βλάξ τέλειος, σάν πρέσβυς καί σάν ὑπουργός 'Εξωτερικῶν, Ἕνα Εἴδωλον διπρόσωπον, σάν τούς 'Ερμᾶς τῶν παλαιῶν μας δρόμων. - *Μιστριώτης Ψυχάρης,* μέ τήν μίαν ὄψιν, ἀπολίθωμα Βλακοδιδασκαλικοῦ Μπαμπούλα, μέ τήν ἄλλην, ἀποκρυστάλλωμα μειδιάματος Αὐταρέσκου Βλακοκατεργάρη. Τό καταχρεωκοπημένον 'Ελλαδικόν Βλακόπνευμα, τό ναυαγῆσαν καθ' ὅλας του ἀνεξαιρέτως τάς ἀενάους ἐπιχειρήσεις, ἀπεκοκκαλώθη: Θρησκευτικός κοιλοτυμπανισμός. Πολιτικός Κραβαριτισμός, Διπλωματικός 'Α-

ποστραβωμός. Ἐπιστημονικός Κομπογιαννιτισμός καί ἀναιδέστατος διαφημισμός. Στρατιωτικός Περικλετισμός. Ναυτικός Φασουλισμός. Κοινωνικός Σαπισμός, Ἐμπορικός Σαραφισμός. Ἰδεολογικός Τσουμπεδισμός. Φιλολογικός Φουστανελισμός καί Καλλιτεχνικός πανελλαδικός γκαρικτικότατος Γαϊδουρισμός.

Ὅλα τά μεγάλα Ἐργαστήρια Ἑλλάδος ἀναδημιουργημένης ὅλα τά μαρμαροβογγοῦντα Μέγαρα, κλειστά, *βουβά*, μέ χνότα Πυραμίδων. Περιπατῆτε σιγά, ὦ εἰσερχόμενοι, ὁμιλεῖτε σιγά, ἀποκαλυφθεῖτε· ἐδῶ ζοῦν: *οἱ Τωρινοί Πεθαμένοι.* Αὐτή ἡ Βουλή τῶν ὑλακτούντων σκύλων, δι' ὅλα τά ἀτομικά καί μισοατομικά τοπικά συμφέροντα. Βουβή εἰς πάντα τά ἀνωτέρω ζητήματα, καί μόλις ἐκφέρη τις φωνήν δι' ὑψηλόν τι Ἑλλαδικόν ἤ Πανελλήνιον ζήτημα, σηκώνονται οἱ Ὑπουργοί καί ἐν μέσω τῆς νεκρικῆς σιγῆς τῶν Κουτσούρων, σάν νά εἶχον ἐνώπιόν των ψόφιον Πατριάρχην, μόλις κατορθώνοντες νά συγκρατήσουν τά γέλοια, ἐπαναλαμβάνουν μέ σοβαρότητα χιλίων τόννων, ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ σιγή διά νά μή λιποθυμήσουν τά Ἐθνικά Συμφέροντα! ἀποροῦντες καί οἱ ἴδιοι διά τόν αἰωνίως ἐπιτυγχάνονται αὐτόν Ἐμπαιγμόν, ὁ ὁποῖος θά ἐθύμωνε καί *Μπούφους*. Καί ὅταν τις τῶν *Ἀσπίλων*, τῶν καταδικασμένων εἰς Ἀχρηστίαν ἰσόβιον, θίξη ζήτημά τι ὑψηλόν, ὅπως ὅταν ὁ Ἕνας ΛΙΜΠΡΙΤΗΣ ὁμιλῆ, κάμνουν ὅτι δέν ἀκούουν, καί ὅταν ὁ Ἕνας ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ θίγη ζήτημα καίριον Πολιτικῆς Ἠθικῆς, ζητῶν διά Νόμου νά ἐμποδισθῆ, οἱ Κορυφαῖοι Πολιτικοί νά εἶναι συγχρόνως καί μισθωτοί δικηγόροι Ἑταιρειῶν καί Τραπεζῶν, τότε ὁ συρφετός καγχάζει. Τό Πολυτεχνεῖον, τό ὁποῖον ἔπρεπε νά ἔχη τάγματα ὁλόκληρα καλλιτεχνούντων, νά ἀντηχῆ, ἀπό τόν θριαμβευτικόν ἀλλαλαγμόν Νεότητος δημιουργούσης *Νέον Καλλιτεχνικόν Κόσμον,* ΤΑΦΟΣ τῶν *Ἑλλ. Τεχνῶν Ὅλων!* Οὔτε Ἑλληνική Γλυπτική, οὔτε κἄν Ἑλληνική Ἀρχιτεκτονική!!! Τό Ὠδεῖον, Μισελληνικώτατος ΤΑΦΟΣ τῆς *Ἑλληνικῆς Μουσικῆς.* Αὐτό τό Πανεπιστήμιον τό ὁποῖον ἔπρεπε νά εἶναι ἀληθινόν Ἡφαίστειον Ἀνθρώπων, Ἀναστημάτων, Χαρακτήρων, Ἀνθρωποπλαστῶν καί Ἰδεοπλαστῶν, Φωτεινῶν Ἰδεολόγων καί Ἀνδρείων Σημαιοφόρων τῆς Νεότητος, Κα-

τακόμβη τοῦ Πνεύματος, ἐντός δέ τοῦ βαθυτάτου σκότους καί τῆς νεκροτάτης σιγῆς τιποτένιοι ἀνθρωπάκιδες κάμνοντες τίς δουλίτσες των, μισθοτρωκτικοί, βιβλιοκαπηλικοί, δοῦλοι οἰκτρότατοι τοῦ Βουλευτοῦ, *γυαλισταί τῶν παπουτσιῶν τοῦ Κόμματος,* τρέχοντες διαρκῶς λαχανιασμένοι, διά τά συμφέροντα τοῦ κόμματος ποῦ τούς ἔπλασε, τούς ἐνοίκιασε, τούς διατηρεῖ, Ἄκαρδοι, Ἄλαλοι, Ἄμυαλοι, δηλητηριάζοντες, ἀφιονίζοντες καί σαβανόνοντες τήν Νεότητα, Πανεπιστήμιον ἀντί Ἀναστητηρίου ΤΑΦΟΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ, ἐκβράζον μίαν ἐλεεινοτάτην Νέαν Ἀνθρωπότητα, σακάτισαν, λωβιασμένην, Ἄχρηστον, ἀποσαπίζουσαν τό κάθε τι.

Τό Ἐπιστημονικόν Πνεῦμα, μεταβληθέν εἰς Μπακαλικόν Πνεῦμα πρός πενταρολογίαν, οὔτε πρωτότυπος Ἐπιστημονική Ἐργασία, οὔτε κανενός εἴδους ἐργασία πρωτότυπος. Ἕνας πανελλαδικός διωγμός κάθε Ἀξίας. Ἕνας Μισονεϊσμός τῶν Γέρων. Ἕνα Θανατικόν κάθε Ἀνθρώπου καί μία ἀπελπιστική ἐπιδημία μακροβιότητος κάθε Μηδενικοῦ. Κάθε Γύζης πεθαίνων, κάθε Μυστριώτης κορακιάζων. Ἕνας σεβασμός κάθε ἀρρώστιας, κάθε ξεμωραμένου Γεροντάματος, κάθε νερουλιασμένου μισθοφάγου. Δασκάλοι κουκουβαγιάζοντες, Πατριῶται ἱερεμιάζοντες μέ πεσμένα βρακιά καί κλαίοντας σβέρκους. Ζωγράφοι Μπογιατζῆδες. Γλύπται Μαρμαράδες. Ἀρχιτέκτονες Κτίσται. Ἰδεολόγοι ἀεροκοπανίζοντες τά αἰώνια προγονικά συννεφολογήματα, Ἐθνορήτορες πάσχοντες ἀπό τήν ἀνίατον Ἑλλαδικήν Πατριδουρίαν, φιλόλογοι βατραχιάζοντες, λογοκοποῦντες, φρασεοποιοῦντες, λεξοποιοῦντες, πάσχοντες ἀπό τήν Γλωσσόλισσαν, Ποιηταί Γκιονίζοντες. Μιά πνευματική ξεραΐλα μέ καλογηρισμόν ἀκριδοφάγου, μία τελματική ἀκινησία Ἀχερουσίας λίμνης, ὅλα τά μυαλά σάπια, ὅλα τά κεφάλια τυλιγμένα μέ καταπράσινη μοῦχλα. Ὅλα τά Πανελλήνια καί τά Ἑλλαδικά Ἰδανικά, μετά ἑνός αἰῶνος δρόμον, μεταμορφωνόμενα καί μεταποιούμενα καί φανερονόμενα ὡς... *Γλωσσολογία!!!* Καί ὅταν ὑπάρξη κίνησις, ἀνατίναγμα πρός τί γίνεται διά Γλωσσολογίας, διά Ψυχάριδες... Οἱ νέοι ἀφημένοι εἰς τόν Παρισινόν... ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΟΝ, καί ὁ Ψυχάρης πετῶν τά γλωσσικά του βιτριόλια εἰς τά μάτια κάθε νέου ποῦ τά ἀνοίγει

εἰς τήν ζωήν, κουμπουριάζων μέ τήν βλακοβαγαποντιάν του κάθε Νέον, βροντῶν τήν κουμποῦρα του εἰς τά ἀνοίγοντα χείλη κάθε Νέου, τοῦ ὁποίου τά μυαλά, φυσικά, πετιοῦνται εἰς τόν ἀέρα.

Δηλαδή, μετά ἑνός αἰῶνος ἐλευθέραν ζωήν, κίνησιν, ἐνέργειαν, σκέψιν, μέ τόσα κτίρια, ὀργανισμούς, θουριασμούς καί φωναγμούς, μετά τόσους βροντοφώνους Πολιτισμούς, Προόδους, Ἐξελιγμούς, Νεωτερισμούς ὅλα ἀναιδέστατα, ἐμπαικτικότατα ψεύματα, τῶν ἀφηνιασμένων ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΛΙΤΩΝ - ὅλα καθρεπτιζόμενα θαυμάσια, εἰς τόν θαυμάσιον ΤΥΠΟΝ, ἡ ἄφιξις εἰς τήν ἐσχάτην βαθμίδα τοῦ ἐξευτελισμοῦ τοῦ Πνεύματος, ὅπου ἡ ρητορεύουσα ἐπί ἕναν Αἰῶνα Χυδαιοτάτη Ἑλλάς, οὔτε ψευδορήτορας πλέον δέν κατορθώνει νά παραγάγη, ὅπου δέν ὑπάρχουν οὔτε 5 ἄνθρωποι δυνάμενοι νά τήν ἀντιπροσωπεύσουν διά τοῦ λόγου, ὅπου ὅλη ἡ Ἑλλάς κρέμεται εἰς τό στόμα τοῦ Ἑνός Δασκαλομελιρρύτου Λάμπρου, τοῦ νινιρίζοντος καί σισιρίζοντος, Σφυρηκτοῦ τῶν Περασμένων Μεγαλείων. Δηλαδή, ὁ ΕΛΛΑΔΙΚΟΣ ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ καταντήσας: ΣΑΠΙΟΝ ΚΑΡΠΟΥΖΙ γεμάτον ξυνόνερα.

Οὐδέποτε ἦτο δυνατόν νά φαντασθῆ κανείς, ὅτι τό Πνεῦμα ἐν Ἑλλάδι ἔστω καί ὑπό τάς χειρίστας τῶν συνθηκῶν, ἦτο δυνατόν νά καταπέση χαμηλότερον. Ὁ Κουτοπόνηρος Ραγιᾶς, ὁ ἔπειτα Ἐξυπνόκουτος Ἐλεύθερος, κατήντησε πλέον Ἐξυπνό-βλακας, φαινόμενος ἔξυπνος, διά τά στενότατα ἀτομικά καί ἁρπακτικά του συμφέροντα, ἀλλά μή ὤν, διότι δι' ὅλων αὐτῶν ποῦ ζητεῖ καί τά ὁποῖα κάμνει, βγάζει τά ἴδια του τά μάτια, ἀδυνατῶν νά ἐννοήση ὅτι διά τῶν ἐναντίων καί ἐκτός τῆς ὅλης πέριξ του ζωῆς ἡ ὁποία θά ἦτο ἀνθρωπινή καί τῆς ἰδικῆς του καί αὐτά τά ἀτομικά του συμφέροντα, θά ἦσαν ἀπείρως εὐρύτερα εὐκολότερα· φαινόμενος ἔξυπνος, εἰς αὐτάς ἀκόμη τάς πρακτικότητας, τάς ὁποίας ὑμνολογεῖ νυχθημερόν, ἀλλά μή ὤν, ὤν μυαλό ὀπισθοδρομικόν, σταματημένον, σαραφικόν, μπακαλικόν, στενότατα πενταρολογικόν, μένον κεραυνόπληκτον πρό τοῦ σφρίγους, τῆς ζωῆς, τῆς κινήσεως ἑνός φυσικοῦ καί ἁπλοῦ φαινομένου, οἷον ἑνός Τρελλοσπιτᾶ Πεσμαζόγλου, χάσκων καί κοροϊδεύων, ὅταν ἕνας τοιοῦτος

ἀληθῶς ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ, δημιουργεῖ τι ἔχων ὑπ' ὄψιν του, ὄχι τό ΧΘΕΣ τό πεθαμμένον, ἀλλά τό ΑΥΡΙΟΝ. Διότι φαίνεται Ἔξυπνος διά τά ἴδια, ἀλλά δέν εἶναι οὔτε εἰς αὐτά, ἀλλά ὅπως τόν ἐκατήντησαν, εἶναι τέλειος Βλάξ. Βλάξ κατά πλάτος. Βλάξ καθ' ὕψος. ΒΛΑΞ καθ' ὅλας του τάς ἀκτινοβολίας.

12

'Εσκοτώσατε τήν 'Ελληνικήν ΝΕΟΤΗΤΑ.
Καί Ἔθνος χωρίς ΝΕΟΛΑΙΑΝ εἶναι Ἄνοιξις χωρίς ΑΝΘΗ.

'Αλλά δέν εἶναι μόνον ἀτυχῶς καί αὐτό ἐπί πλέον, τό ἀπελπιστικόν. Πάντα ταῦτα εἶναι μεταβλητά καί πάμπολλα δυνατόν καί αὐθωρεί μεταβλητά· διότι εἶναι κατασκευάσματα τεχνητά καί καταντήματα φυσικά εἰς τάς ἀποβλακωμένας καί χλωροφορμισμένας Κοινωνίας καί ἐδῶ μόνον ἀπό τήν διευθύνουσαν ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗΝ ΚΤΗΝΩΔΙΑΝ.

'Εκεῖνο τό ὁποῖο εἶναι ὁ ἀληθής καί βαθύς ΑΠΕΛΠΙΣΜΟΣ, εἶναι ἡ ΕΛΕΕΙΝΟΤΗΣ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ. Τῆς Σχολιευομένης, τῆς Σπουδαζούσης, τῆς Στρατευομένης, τῆς Πανεπιστημιακῆς, τῆς Διανοουμένης, τῆς Καλλιτεχνούσης, τῆς ΠΤΩΧΗΣ καί τῆς *τρισχειροτέρας* ΠΛΟΥΣΙΑΣ, τῆς εἰσερχομένης Νεότητος, εἴτε εἰς τόν 'Ιδεολογικόν, εἴτε εἰς τόν Καλλιτεχνικόν, εἴτε εἰς τόν Πρακτικόν Κόσμον: Τῶν ΝΕΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ. Νεότης. Ἄψυχος, Ἄκαρδος, Ἄμυαλος, Ἄνανδρος, 'Ανελεύθερος, 'Αχαρακτήριστος, μέ ὅλας τάς Νεανικάς 'Εκδηλώσεις ἀπούσας, μέ ὅλας τάς ἀνθρωπινάς ἐκφράσεις καί Δυνάμεις, κατεβασμένας ὑπό τό μηδέν. Νεότης, οὐτιδανή: ΜΙΣΘΟΣ, Νεότης, χυδαία: ΨΗΦΟΣ. Τά Σχολεῖα ἐκφρουρνίζοντα ἀγράμματα καί ἀνάγωγα καί μισελληνικά καί *Φραγκομανῆ* Κούτσουρα. Τό Πανεπιστήμιον ἐκβράζον ἀντί *ΝΕΩΝ ΑΝΔΡΩΝ* Σαπισμένην 'Ανθρωπότητα *Σάπιων Δικηγορίσκων* καί Τιποτένιων 'Επιστημόνων, ἕνα ὀξύτατον *Πανωλικότατον 'Ιόν*, ἐξολοθρευτικόν καί Κοινωνίας καί Ἔθνους, μεταδίδοντα ὑπό τήν βαρυτάτην της μορφήν, τήν ἰδίαν της Σαπίλαν, Ψυχῆς, Καρδίας καί Νοῦ, εἰς ὅλον τόν 'Ελλαδικόν 'Οργανισμόν.

Καί ἡ Νεότης αὐτή ἡ Τοιαύτη, ἡ σάπια ἕως τό κόκκαλον, σάπια κατά τόν νοῦν, κατά τήν ψυχήν κατά τά αἰσθήματα, ἡ χωρίς τίποτε ἀνδρικόν καί τίποτε ἀνθρωπινόν, ἐξαπολυομένη εἰς τούς δρόμους τῆς Εὐρώπης καί ἀποφραγκευομένη καί ἀποκατεργαρευομένη, καί ἀποθρασυνομένη καί ἀπογινομένη καί ἐπανερχομένη διά νά καθαρίσῃ καί ἀποβορβοροῦσα, διά νά ἐξυγιάνῃ καί ἀποτελματίζουσα, διά νά φωτίσῃ καί ἀποσκοταδιάζουσα, διά νά ἐξευγενίσῃ καί ἀποχωριατίζουσα, διά νά ἐξανθρωπίσῃ καί ἀποθηριώνουσα μέ μίαν μοναδικήν ΛΥΣΣΑΝ Πενταροθηρίας, Θεσιθηρίας, Ψηφοθηρίας, Προικοθηρίας ἀναισχυντοτάτης Ρεκλάμας, ἀναισχυντοτάτου ἐξευτελισμοῦ ὅλων τῶν 'Επαγγελμάτων καί ὅλων τῶν 'Εθνικῶν, Κοινωνικῶν, 'Αρχῶν, 'Ιδεῶν καί Πραγμάτων, μέ μίαν ΑΜΑΘΕΙΑΝ παντός Πράγματος καί μίαν ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΤΑ ΑΝΤΙΛΗΨΕΩΣ οἱουδήποτε Πράγματος Σοβαροῦ, οἱασδήποτε 'Ιδέας Σοβαρᾶς, καταπλήσσουσαν καί ΤΟΥΒΛΑ. Νέοι θέλοντες νά νεωτερίσουν καί φοροῦντες τούς Πνευματικούς τσουμπέδες τοῦ παπούλη των. Νέοι ἀναγλυφόμενοι διά νά πολιτικίσουν καί φέροντες τόν Νεωτερισμόν τῆς... 'Εθνοσυνελεύσεως! Νέοι Μουσικοί, θέλοντες νά πολεμήσουν τό Βουλγαρικώτατον 'Ωδεῖον καί ἀγωνιζόμενοι νά βγάλουν τήν Γερμανικήν του Γραμματικήν διά νά βάλουν τήν 'Ιταλικήν! Νέοι Ζωγράφοι, Γλύπται, Μουσικοί, 'Αρχιτέκτονες ἐπανερχόμενοι μέ ἐγωϊσμόν φουσκωμένον σάν ἀερόστατον, διά νά φωτίσουν τόν Τόπον των καί νά μή ὑπάρχῃ οὔτε ΜΙΑ, 'Ιδιωτική τοὐλάχιστον Σχολή, Ἑλλ. Ζωγραφικῆς. Οὔτε ΜΙΑ, Ἑλλ. Γλυπτικῆς. Οὔτε ΜΙΑ, Ἑλλ. 'Αρχιτεκτονικῆς. Οὔτε ΜΙΑ, Ἑλλ. Μουσικῆς. Οὔτε κἄν ἕνα μάζευμα δύο, τριῶν, ἀνθρώπων, ἐκπροσωπούντων μίαν οἱανδήποτε - 'Ιδέαν, ἔστω καί ξένην, οἱασδήποτε Τέχνης, ἐργαζομένων δι' αὐτήν, οὔτε κἄν δύο ἄνθρωποι, ἀγωνιζόμενοι διά θεωρίαν Τέχνης τινος, δυναμένην νά διατυπωθῇ ἔστω καί μέ δύο λέξεις, οὔτε κἄν ἄνθρωπος ΕΝΑΣ, Καλλιτέχνης ΕΝΑΣ, δυνάμενος νά διατυπώσῃ τοὐλάχιστον, ὁμιλητικῶς, μίαν οἱανδήποτε θεωρίαν τῆς Τέχνης του μέ διόμησυ λέξεις!

Καί Νέοι τρέμοντες νά σκεφθοῦν ἐλεύθερα, νά ξυσθοῦν διαφορετικά. Νέοι τρέμοντες τήν Νεότητα. Τό Νέον παράγον

τρόμον. Ἡ Νέα Ἰδέα παράγουσα συγκοπήν, σάν προτεταμένον περίστροφον εἰς τό στῆθος. Νεότης σύσσωμος, Πλουσία, Πτωχή, Ἐπιστημονική, Ἐπαγγελματική, Καλλιτεχνική, φιλολογική, στιβαζομένη εἰς τήν θύραν κάθε μισθοῦ, διά νά ἐνοικιασθῆ, νά ἀγγαρευθῆ, νά πουληθῆ, σύσσωμος, - ΠΛΟΥΣΙΑ καί ΠΤΩΧΗ -σπρωχνομένη κοπαδηδόν καί ἀλληλοπατουμένη καί γρονθοκοπουμένη, μέ τά διπλώματα εἰς τά χέρια, σάν νά ἦσαν πιστοποιητικά ἀναπήρων, διά *κάθε ἑκατοντάδραχμον θέσιν Σαρωτοῦ.*

Καί Πλούσια Νεότης, ἀδυνατοῦσα νά ἐννοήση, ὅτι εἶναι τό ΠΟΛΥΤΙΜΩΤΕΡΟΝ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ τῆς Πατρίδος της, μακράν Ἰδεῶν μακράν μακράν Τεχνῶν, μακράν Ἐνεργειῶν ἀδυνατοῦσα νά ἐννοήση, ὅτι εἶναι ὁ ἰσχυρότερος Κοινωνικός Παράγων Προόδου, διά τῆς Ἀτομικῆς Πρωτοβουλίας καί τῆς Ἀνεξαρτήτου Ἐργασίας, καταντήσασα εἰς τοιοῦτον σημεῖον Ἐξευτελισμοῦ καί ΑΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ, ὥστε νά μή κατορθώση νά δημιουργήση, νά στήση εἰς τά πόδια της, νά ἀναθρέψη, οὔτε τουλάχιστον ΜΙΑΝ: ΕΛΛΗΝΙΔΑ ΚΟΚΚΟΤΑ. Ἡ Πανελλαδική Νεότης, ἐστάθη ἀνίκανος νά δώση εἰς τόν Τόπον: ΜΙΑΝ ΚΟΚΚΟΤΑ. Καί Νεότης τοιαύτη ΠΛΟΥΣΙΑ Νεότης, εἶναι μόνον διά νά στοιβαχθῆ εἰς τά *Ὑπόγεια* τοῦ Κατακλούμ, όχι μόνον μέ τούς φραγκικούς Μαύρους Γάτους, ἀλλά καί μέ τούς Ἑλλαδικούς Λερόμαυρους Μπακαλόγατους τῶν Πανεπιστημίων καί τούς Γρύζιους Γάτους τῶν Πατρίων, ποῦ τήν διέπλασαν τοιαύτην καί νά κατακλυσθῆ μέ μίαν τρόμπαν νεροῦ, νά πνιγῆ ὅπως πνίγουν τά ἄχρηστα γατιά.

Καί ὑπερβαῖνον κάθε περιγραφήν τῆς Τραγικοτάτης Ἀληθείας Στεφάνωμα ἀντάξιον τῆς Ἑλλαδικῆς Νεότητος, ἕνας δῆθεν *Νέος Ἑλληνισμός*, ἐφευρεθείς εἰς τούς Καφφενέδες, ἐκκολαφθείς ἀπό τούς *Μπελτέδες* τῶν Καφφέδων, σημαιοφορούμενος ἀπό τό Ἀρχικατεργαρικότατον Ἐπιστημονικόν φῶς -ΚΥΝΑΙΔΙΚΟΤΑΤΟΝ ΨΕΥΔΟΣ - ἑνός Παρισινοῦ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΟΥ, ἑνός φραγκολεβαντίνου, ἀπεριγράπτου πνευματικῆς εὐνουχικότητος καί *ἀποτροπαιοτάτης* ΑΜΑΘΕΙΑΣ, ἑνός Κτήνους, ἀδυνατοῦντος νά ἐννοήση τίποτε ἀπό τήν Ἱστορίαν τῆς φυλῆς καί τήν Ἑλλην. Ἰδέαν καί τήν Ἑλλην. Γλῶσσαν, πα-

ραδουχούμενος ὑπό δευτέρου Μουρλοῦ Κουκκουλεμπόρου, Λονδρέζου αὐτοῦ, φανταστικός Νεοελληνισμός *Μισελληνικώτατος*, θέλων νά σπάση τήν 'Ενότητα τῆς 'Ιστορίας, τήν 'Ενότητα τῆς Γλώσσης, τήν 'Ενότητα τῆς Θρησκείας, νά ἀποκόψη τόν 'Ελληνισμόν, ἀπό κάθε παρελθόν του - σάν νά εἶναι Τοῦρκος, σάν νά εἶναι Βούλγαρος, σάν νά εἶναι ὁ χειρότερος ὅλων, ὁ ΦΡΑΓΚΟΣ, ὁ ὁποῖος παιδεύεται ἕναν αἰῶνα τώρα, νά κατορθώση αὐτό, δι' ὅλων τῶν μέσων καί τῶν βδελυροτέρων καί τῶν ἀπανθρωποτέρων - Παραδίδων Αὐτός, μέ τά ἴδια του τά χέρια, εἰς τούς φράγκους, τά *δολοφόνα αὐτά ὅπλα* καί ἐξυμνῶν αὐτούς, πού τά ἁρπάζουν ἀλλαλάζοντες καί τόν ἐξωθοῦν μέ τούς ὕμνους των, ὅπως τούς τρισκαταράτους Φαρμακίδας ἄλλοτε, εἰς τό νά κατακομματιάση καί ἐξουθενώση τήν φυλήν του, ἕνας Νέος 'Ελληνισμός. Λώβα ἀληθινή, τοιαύτης ἰοβόλου δριμύτητος, ὥστε νά προξενήση ἐντελῆ παραίσθησιν, εἰς ἀνθρώπους καθ' ὅλα λογικωτάτους καί Σεβαστοτάτους, ὥστε νά παρασυρθοῦν, νά ἐπιτρέψουν νά δημιουργηθῆ ἐδῶ, εἰς τάς ΑΘΗΝΑΣ, εἰς τούς πρόποδας τοῦ 'Υπερτάτου Ναοῦ τῆς Οἰκουμένης, ἕνας *Νοσταλγικότατος* ΝΕΟΤΣΑΡΟΥΧΙΣΜΟΣ φραγκοβρακάδων, μέ Σύμβολον ἕνα 'Αφηνιασμένον ΤΣΑΡΟΥΧΙ, *θέλων νά γκρεμίση τόν Παρθενῶνα, διά νά στήση τό παληοτσάρουχον τοῦ παπούλη του καί γκαρίζη ἀνέτως τόν 'Αμανέ του.*

13

Κάτω ἡ 'Ελλάς τῶν: ΨΗΦΩΝ, τῶν ΜΙΣΘΩΝ, τῶν ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΩΝ καί τῶν ΒΟΥΛΕΥΤΩΝ.

Αὐτή εἶναι ἡ Τωρινή 'Ελλάς, Καταχρεωκοπημένη Πνευματικῶς ἀπό τήν πρώτην της ἡμέραν. Καταχρεωκοπημένη Πραγματικῶς. Μέ Κράτος γνήσιον, ληστρικότατον, Τσουλῆν. Στρυφογυρίζουσα ἀδιεξόδως εἰς τά ἴδια καμώματα καί τά ἴδια ψεύματα, τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς 'Ελευθερίας της, τά ὁποῖα ἐβαρύνθησαν καί οἱ πέτρες, ἀδυνατοῦσα νά σταθῆ εἰς τά πόδια της, ἀδυνατοῦσα νά δημιουργήση τό παραμικρόν 'Εθνικόν,

ναρκώνουσα καί καταπνίγουσα *τήν Τιτάνειον δύναμιν τοῦ 'Ελληνικοῦ 'Ατόμου*, καταδολοφονοῦσα καί καταστιμάζουσα, καθ' ὅλα τά σημεῖα τοῦ 'Ελληνισμοῦ, ἐπί ἕνα ἤδη αἰῶνα, μέ τούς Προξένους της, καταληστεύουσα αὐτόν, δένουσα τά χέρια του καί κρατοῦσα σφικτά αὐτόν, εἰς τά πανταχόθεν ραπίσματα χάριν της, ἐνῶ Αὐτή στουπί εἰς τό Βουλευτικόν της μεθύσι, κυλιέται εἰς τό Παραδείσειον περιβόλι της, κατατρωγομένη ἀπό τήν ἐσωτάτην της λέπραν, τήν *'Αμάθειαν*, τήν 'Ανηθικότητα καί τόν χυδαιότατον 'Εγωϊσμόν, θεόστραβη πρό τοῦ Ἔργου τό ὁποῖον ἀνέλαβε νά ἐκτελέση, ἀναίσθητος πρό τῶν κακῶν καί τών χαμῶν, πού προξενεῖ εἰς τήν φυλήν καί εἰς ἑαυτήν, μέ πρόσωπον φουσκολωβιασμένον καί ἐγκέφαλον παράλυτον, ὁλόκληρον καρκίνον, μεταδίδοντα σπασμωδικάς, τρελλάς κινήσεις εἰς τό Σῶμα τοῦ 'Ελληνισμοῦ. Αὐτή εἶναι ἡ Τωρινή 'Ελλάς. Ἡ 'Ελλάς τῶν Κλεφτῶν - Ἡρώων. Τῶν Κλεφτῶν Κουτσούρων· Καί ἡ 'Ελλάς τῶν Παιδιῶν αὐτῶν - ἀντί ὑψηλῶν 'Αριστοκρατῶν φορτωμένων μέ τήν Πατρικήν Δόξαν τοῦ Πυρός καί τήν ἰδίαν Δόξαν Πνεύματος καί Εὐγενείας -Τραμπουκογαλάντιδων καί τέλος τῶν ἀπογόνων αὐτῶν καί τῶν διαδόχων τῶν Συστημάτων των, Κλεφτῶν τοῦ 97, Κλεφτῶν 'Εκφυλισμένων, Κλεφτῶν 'Ανηθίκων, Κλεφτῶν Γραμματοστραβῶν καί Γραμματολεπρῶν, Κλεφτῶν ΜΠΟΥΦΩΝ καί τρισχειρότερον καί συνολικότερον, ὅλων, ἡ ΕΛΛΑΣ ΤΩΝ ΒΟΥΛΕΥΤΩΝ.

Αὐτή, ἀμυδρῶς, εἶναι ἡ Τωρινή Σας 'Ελλάς. Καί θά ἦτο ἀνεξήγητον θαῦμα, πῶς εἶναι δυνατόν νά ὑπάρχη τό τερατῶδες αὐτό κατασκεύασμα, ἐάν δέν τό ἐστήριζεν ἡ 'Ιερά Συμμαχία τῶν Μεγάλων Κροκοδείλων, ἡ ὑποκύψασα εἰς τήν ἠθικήν πίεσιν τῶν Λαῶν καί ἀναγκασθεῖσα νά κυρώση τήν 'Ελευθερίαν καί δημιουργήση Ἔθνος 'Ανεξάρτητον - ἀλλά φαινομενικῶς, ἀλλά δέσασα τούς πάντας καί τά πάντα χειροπόδαρα *ἀνέκαθεν*, ἀλλ' ἐξωθοῦσα. Αὐτό εἰς ὅλους τούς κρημνούς καί τούς ἀτιμασμούς - ἐάν δέν εἶχε συμφέρον μέγιστον νά τό διατηρῆ, ὅπως ἦτο τόν αἰῶνα αὐτόν, ὅπως εἶναι τώρα καί χειρότερον ἀκόμη, διά νά κατακομματιάζη καί διαρπάζη Αὐτή τόν 'Ελληνισμόν ἀνέτως, δημιουργοῦσα καί ἐξωθοῦσα Βλάχους καί

Βουλγάρους, λαούς βλάκας, λυσσῶντας καθ' ἡμῶν, τῶν φυσικῶν των Εὐεργετῶν καί Προστατῶν, φουσκώνοντας σάν 'Ινδιάνους, καί σάν 'Ινδιάνους βλάκας, ἀδυνατοῦντας νά ἐννοήσουν, ὅτι παχύνονται μάταια τρώγοντες ἡμᾶς, διά νά χρησιμεύσουν μίαν ἡμέραν διά τήν Πασχαλινήν Βότκα τοῦ Μουζίκου καί τά Χριστούγεννα τοῦ φράγκου. Καί ἀκόμη θά ἦτο θαῦμα, πῶς ὑφίσταται τοιοῦτον κατασκεύασμα, ἐάν δέν τό ἐκράτει, κυριώτερον ἀκόμη, ἡ κολοσσαία *Δύναμις* τοῦ 'Ελληνισμοῦ, ἡ πραγματική Αὐτή Δύναμις καί τό Γόητρον τῆς 'Αρχαίας μας 'Ελλάδος, Γόητρον ἰσχυρότερον τοῦ Γοήτρου τῶν Θεῶν, δύο δυνάμεις τρισμέγισται, ἀνυπολόγιστοι, τάς ὁποίας ἀνηθίκως καί χυδαιότατα ἐκμεταλλεύεται ἡ Τωρινή, χωρίς κἄν νά τάς ἐννοῆ καί αἱ ὁποῖαι κρατοῦν ἀβύθιστον τό Ληστρικόν αὐτό ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟΝ.

Καί διέξοδος; Μία καί μόνη. Ἕνα καλό πρωΐ, ὦ Τωρινοί 'Αόμματοι Βλάκες, θά εὑρεθῆτε ἐπαναστατημένοι, χωρίς νά γνωρίζετε τό πῶς καί τό τί καί τό διατί, χωρίς νά ξεύρετε τί θέλετε καί τί γυρεύετε καί ποῦ πηγαίνετε. Καί τήν 'Επανάστασιν αὐτήν τήν αἰσθάνεσθε, τήν ἐπικαλεῖσθε, τήν ποθεῖτε, ἀρχίσατε πρό καιροῦ νά τήν λέγετε, νά τήν γράφετε, νά τήν συνηθίζετε, νά τήν περιμένετε ὡς μόνην Σας Σωτηρίαν: διά νά Σᾶς γλυτώση ἀπό τούς ἀνηθίκους λαβυρίνθους καί ἀπό τούς τραγελάφους - *διά νά Σᾶς γλυτώση ἀπό τόν 'Εαυτόν Σας.* Καί ἡ 'Επανάστασις αὐτή, ὅπως καί αἱαδήποτε ἄλλη μεταβολή, μέ τά μυαλά πού ἔχετε καί μέ τούς ἀνθρώπους πού βάζετε εἰς τόν σβέρκον Σας, θά Σᾶς ἐξαπατήση καί θά Σᾶς βυθίση χειρότερα, εἰς χειροτέρους τραγελάφους καί σκότη, θά Σᾶς ἀποτελειώση, ὑποσχομένη νά Σᾶς διορθώση -ὅπως ἡ κάθε μεταβολή πού ἐκάματε, - καί θά Σᾶς ἀποκοιμίση, διά νά πεταχθῆτε μετά ὀλίγα ἔτη ὀρθοί, ἀπό τόν Νέον Σας Ὕπνον... καί ἰδῆτε τέλος μέ πεταγμένα μάτια ἐμπρός Σας, τόν Πραγματικόν... ΧΑΡΟΝ.

14

Ἕναν ὁλόκληρον Αἰῶνα καταβεβηλώνετε ἀποτρόπαια τούς Πρώτους Ναούς τῆς Φυλῆς. Καί οἱ 'Ωραῖοι Θεοί ἐκδικούμενοι Σᾶς μεταμόρφωσαν εἰς ΧΟΙΡΟΥΣ.

Αὐτή εἶναι ἡ 'Αληθινή Τωρινή 'Ελλάς. 'Αλλ' ἐπειδή δέν θά πιστεύετε ὅτι εἶναι αὐτή, δέν φαντάζεσθε ὅτι εἶναι τρισελεεινοτέρα καί αὐτῆς, συγκεφαλαιωθήτωσαν καί συναποδειχθήτωσαν ὅλα διά μιᾶς Εἰκόνος, διά τῆς ὁποίας συγχρόνως δύνασθε νά μετρήσετε τήν Κατάπτωσίν Σας μαθηματικῶς.

Συμπλησιάσετε τά ἄκρα ἑνός Αἰῶνος καί παραστήσετε τούς Δύο φόνους, παραλλήλως καί ταυτοχρόνως.

Τόν ΦΟΝΟΝ τοῦ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ.

Τόν ΦΟΝΟΝ τοῦ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ.

'Υψώσετε τήν Αὐλαίαν, καί ὁρίστε νά καθρεπτισθῆτε.

ΣΚΗΝΗ Α'

ΕΛΛΑΣ:ΦΩΣ

'Εποχή τοῦ 1821. 'Ανθρωπότης Μαρτύρων καί Ἡρώων. Εἰς τό βάθος χαλάσματα καί κρημνίσματα ἀχνίζοντα ἀπό αἵματα, καπνίζοντα ἀπό μπαρούτια. 'Από τά ἀναστατωμένα χώματα, ἕνας Ὕμνος 'Ελευθερίας ὑψώνεται, συμπάλλων αἱματοκαπνισμένους ἀέρας, περινεφώνων τήν Νέαν 'Ελλ. ΔΟΞΑΝ, τήν διαβαίνουσαν βιαστικά, μέ μορφήν Δόξης Ψαρῶν τοῦ Γύζη. Ἐμπρός, δρόμος Ναυπλίου, φέρων εἰς μικράν 'Εκκλησίαν. Αἱ Κεφαλαί τῆς Νέας 'Ελλάδος, Ἄνδρες, Λέοντες, Ἥρωες, Ἡμίθεοι, διέρχονται. Κάθε στῆθος Πληγαί. Κάθε Καρδιά 'Ηρωϊσμός. Κάθε κεφάλι φῶς, κάθε πτυχή λάμψις δόξης, κάθε ἀσημοκαπνισμένη πάλα, μυθική ἐποποιία, κάθε χρυσοκαπνισμένον πιστόλι, ἡρωϊκόν ποίημα. Διέρχονται λευκοχρυσάργυροι, κατάφορτοι Δόξης, καί μέ λεοντοθύμους χαίτας εἰσέρχονται εἰς τήν 'Εκκλησίαν. Δύο μένουν· Γεννήματα τοῦ Μυθικοῦ χρυσαετοῦ, τῶν 'Ορέων τῆς Μάνης. Αἷμα τοῦ Πετρόμπεη. Καί οἱ δύο Νέοι καί οἱ δύο 'Ωραῖοι καί οἱ δύο Ἥρωες. Πιθανόν οἱ Ἥρωες τῆς Τρωάδος νά μήν ἦσαν τόσον ὡραῖοι, ἀλλά βέβαιον ὅτι τά ἀτρόμητα πετρώματα τοῦ Ταϋγέτου, ἐπέταξαν ἕνα 'Ηρωϊκόν Γένος 'Απολλώνειον. Μένουν, μέ τό στῆθος ἀναμμένον ἀπό τό πάθος. Μένεα πνέοντες, διά τήν ἰδίαν χαλιναγώγησιν καί διά τήν κακῶς νοουμένην προσβολήν κατά τῆς Κορυφῆς των, σκέπτονται ἐκδίκησιν. Τίποτε παράξενον

διά τήν 'Ελλ. Ἱστορίαν. Ὁ 'Ελληνικός 'Εγωϊσμός ὑπερισχύει τοῦ κοινοῦ συμφέροντος. Ὁ 'Αχιλλεύς ἐγκαταλείπει τόν ἀγῶνα καί ἀφήνει νά θερίζωνται οἱ Ἕλληνες πρό τῆς Τρωάδος, διότι ὁ 'Αγαμέμνων τοῦ ἐπῆρε μίαν αἰχμάλωτον ποῦ δέν τόν ἐνδιέφερε διόλου. 'Εδῶ μάλιστα εἰσχωρεῖ καί τό δραματικῶς ὡραῖον καί ὑψηλόν ἡ ὑπόθεσις κατά Κορυφῆς προσβολῆς. Πλησίον των, ἕνα φάσμα ἄσπρης 'Αρκούδας, μέ ράσον καί πετραχῆλι καί τό Εὐαγγέλιον εἰς τά χέρια, ἐκκαίει τό πάθος. 'Αλλ' Ἔρχεται... Ἕνας Εἰρηνοποιός, ἕνας Ποιμήν Λαοῦ, ἐρχόμενος νά φέρη τό φῶς εἰς τό Σκότος τῶν καπνῶν, τόν Ρυθμόν εἰς τό Χάος, καί προχωρεῖ γαλήνια. Ὅλοι ἐξέρχονται τοῦ ναοῦ νά τόν ὑποδεχθοῦν. Οἱ δύο Νέοι Ἥρωες, μέ ἕνα βόγγον, όρμοῦν: 'Ο Καποδίστριας Νεκρός. Ἡ Νέα 'Ελλάς ὀλοφυρομένη ἐπί τοῦ Μεγάλου Νεκροῦ, μέ γόους φωνάζουσα τόν Χαμόν της.

ΣΚΗΝΗ Β΄

ΕΛΛΑΣ:ΚΟΠΡΟΣ

'Εποχή τοῦ 1897. 'Ανθρωπότης Δικηγορίσκων, Ὑπαλληλίσκων, Χαρτοπαικτῶν καί Βουλευτῶν. 'Ανθρωπότης Χρεωκοπημῶν, 'Ατιμασμῶν καί Ἡττῶν. 'Αποσυντεθειμένη, σαπρώδης, γυναιώδης, γραώδης, κλαψιάρα, τρεφομένη μέ Κόλυβα Μνημοσύνων καί ἐπιταφίους λόγους. 'Αέρας ἀποπνικτικός ἀπό σαπίζοντα ἄνθη κηδειῶν καί σύννεφα μολυβένια 'Εθνικῶν 'Ατιμασμῶν, πλακόνοντα τόν Οὐρανόν. 'Εμπρός, δρόμος φέρων πρός Βλακογερμανικόν Μπουδροῦμι, δεχόμενον τήν καφτήν ἀράν κάθε διαβάτου, ἐκπνέον λιποθυμιστικήν δυσωδίαν Μουχλιασμένων Λόγων: ἡ Βουλή. Ἔξωθεν ψῆφοι, μισθοί, ἀργόμισθοι, θεσιθῆραι, ὄχλος ψήφων καί ὄχλος Βουλευτῶν, μολυβένιοι στρατιῶται καί ζευζέκηδες ἀνεβοκαταιβαίνοντες εἰς τά πρόθυρα. Ἕνας ψῆφος χυδαῖος, μέ χυδαῖον, σταφιδιασμένον, χασισοποτισμένον κορμί, μέ ροῦχα σουπιᾶς καί μοῦτρα σουπιᾶς, Γέννημα Χαρτοπαιγνίου καί Θρέμμα Μητσέα - Τρισμεγίστης Προσωπικότητος, ὑπερασπιστής τῆς 'Ελευθερίας τοῦ Χαρτοπαιγνίου, πνέων ἐκδίκησιν διά κλείσιμον Καταγωγίων: ὁ Κωσταγερακάρης. Καί ἕνα κασόνι λουστραρισμένον ποῦ τό

τρέχουν δύο ἄλογα, καταφθάνει πρό τῆς κλίμακος. Ἕνας Γέρων Ἠθοποιός, προσπαθῶν μόνον μέ τό γόητρον δύο λευκῶν φαβοριτῶν, νά συγκρατήση τήν φαινομενικήν τοὐλάχιστον ὕπαρξιν Ἑλλάδος, ἕνας ἀποξηραμένος ψευτοθεσμός, κατέρχεται, ὑποκλινόμενος ἐδαφιαίως, πρό κάθε Σαριδιοῦ· ὁ χυδαῖος δολοφόνος, μπήγων εἰς τήν κοιλιά του, ἕνα σουβλί ἀπό σουβλάκια. Ἡ ὁλομέλεια τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ντοτόρων, ἀγνοοῦσα νά τραβήξη ἕνα βρακί, διά νά ἰδῆ τάς πληγάς πληγωμένου. Ἡ ὁλομέλεια τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ντοτόρων, ἀδυνατοῦσα νά βαλσαμώση ἕνα Καλάμι. Ἡ Ἑλλάς ὁλόκληρος Πτῶμα ἀποσυντεθειμένον, μένον εἰς τόν Ἥλιον, χωρίς νά εἶναι δυνατόν οὔτε νά ταριχευθῆ. Οἱ Διάδοχοι ἀλληλοσκοτωνόμενοι, ποιός νά πρωτοκόψη τό Πόδι τοῦ Νεκροῦ, διά νά Ἀρχηγήση δι᾿ αὐτοῦ τοῦ Λαβάρου, αἱ Ὀρδαί τῶν Βουλευτῶν καί τῶν ψήφων ἀπαχαλινούμεναι, ξεσκλῶσαι μέ τά δόντια, τά Κρέατα τῆς Τρισδυστήχου Ἑλλάδος, παραδιδόμεναι εἰς τό Τελειωτικόν Διαρπαγμόν.

15

Πτωματομανεῖς, ξεκολλήσετε ἀπό τά Πτώματα. Παύσετε τήν Πτωματοφαγίαν. Διά νά ὑπάρξη Ἀήρ Ἀναπνεύσιμος πρός Ζωήν: ΘΑΨΕΤΕ ΟΛΑ ΤΑ ΠΤΩΜΑΤΑ.

Ἰδού ἡ Ἑλλάς Σας. Ἡ Ἑλλάς τῶν Δικηγορίσκων, Ὑπαλληλίσκων καί τῶν Βουλευτῶν. Αὐτή εἶνε ἡ πραγματική Ἑλλάς. Καί ἡ Ἑλλάς Αὐτή, οὔτε μέ ἀσβεστώματα, οὔτε μέ μπογιατίσματα οὔτε μέ Ἀποκεντρώσεις, οὔτε μέ Ἐθνοσυνελεύσεις, οὔτε μέ κανενός εἴδους *Ἐθνομπαλώσεις* διορθώνεται, καί μέ Μπαλωματῆδες πνευματικῶς ἀνικάνους καί ἠθικῶς κατρακυλῶντας κάθε πρωί, δέκα βαθμίδας πρός τήν Ἀνηθικότητα. Ἀλλά καί ἐάν ἐδιορθώνετο, δέν θά ἔπρεπε νά διορθωθῆ. Διότι εἶναι ΑΝΙΑΤΟΣ. Οὔτε ἡ βαθυτέρα πραγματική Ἐπανάστασις, δέν θά Σᾶς ἔσωζε ἀπό Αὐτήν καί ἀπό τόν Ἑαυτόν Σας. Θά ἀπετελείωνε μόνον τό Χάος. Αὐτή εἶναι Ἀνίατος. Ἀλλά καί ἄν δέν ἦτο, δέν πρέπει νά ἰατρευθῆ.

'Απομονώνετε καί καταδιώκετε χάριν τῆς κοινῆς ὑγείας τάς πασχούσας γυναῖκας καί φυλᾶτε Αὐτήν, τήν Πάνδημον 'Αφροδίτην, τῆς ὁποίας τό σῶμα ὁλόκληρον καί ὁ ἐγκέφαλος ὁλόκληρος εἶναι ἕνα: ΕΛΚΟΣ ΑΠΟΤΡΟΠΑΙΟΝ.

Αὐτήν, ἀνάγκη νά κουμπουριάσετε καί νά μαχαιρώσετε καί νά σουβλίσετε καί νά τήν σκοτώσετε καί νά τήν καρατομήσετε. Διότι ἡ θέσις της εἶναι μόνον εἰς τήν ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΝ.

Κλάψετέ την, μοιρολογήσετέ την ἀλλά σκοτώσετέ την, ἀλλά θάψετε τέλος Αὐτήν, διότι ἤδη τό περισσότερόν της σῶμα εἶναι πτῶμα καί θρυμματίσετε ὅλα της τά δημιουργήματα καί κάψετέ τα καί μεταβάλετέ τα εἰς Τέφραν καί φωνάξετε ὅλους τούς 'Ανέμους, νά τά πάρουν, νά τά διασκορπίσουν εἰς τά τέσσαρα σημεῖα τῶν οὐρανῶν καί ἀπολυμάνατε μέ τά δραστικώτερα καί καυστικώτερα ἀπολυμαντικά, τό ΙΕΡΟΝ ΧΩΜΑ.

Διότι εἰς τήν καρδίαν τῆς 'Ελλ. ΓΗΣ δέν πρέπει νά μείνη οὔτε ΙΧΝΟΣ 'Ελλάδος ΑΤΙΜΟΤΑΤΗΣ, ἡ ὁποία καί ἄνευ τῶν Κακουργημάτων της, εἶναι ἐξαφανίσιμος, διότι δέν ἔχει, οὔτε ἕνα ΜΟΡΙΟΝ *'Ελληνικότητος*. Διότι δέν δύναται νά ὀνομασθῆ ΕΛΛΑΣ 'Αναρχικόν Σκουληκομάζευμα καί δέν δύναται νά ὀνομασθοῦν ΑΘΗΝΑΙ!! πρωτεύουσα εἰς τήν ὁποίαν, πᾶς *'Ελληνιστί* αἰσθανόμενος, διανοούμενος, ὁμιλῶν καί ἐκδηλούμενος καί ποθῶν *'Ελληνικάς* τάς ἐκδηλώσεις ὅλας τῆς ζωῆς, εἶναι ΞΕΝΟΣ περισσότερον Κινέζου, καί εἶναι δυνατόν νά ὁμιλήση καί συνεννοηθῆ μέ κάθε ἀνεπτυγμένον Εὐρωπαῖον, δι' ὅλα τά 'Ελλ. ζητήματα, ἀλλ' ἐντελῶς ἀδύνατον μέ τόν μουρλόν καί μισέλληνα περιφρονητήν, τόν 'Ιθαγενῆ. Καί εἶναι πραγματικόν καί βαθύ ΑΙΣΧΟΣ, νά ἀποκαλῆται ΕΛΛΗΝ, τό Τωρινόν ἀνθρωπόπλασμα, τό πολύ πολύ καί κατά χάριν δυνάμενον νά ὀνομασθῆ: ΦΡΑΓΚΟΠΑΛΙΟΡΩΜΑΙΟΣ. Καί Αὐτός οὔτε τίποτε ἔχει νά κάμη οὔτε τίποτε γίνεται μέ Αὐτόν. *'Ο 'Αναρχικός* Αὐτός, θέλει μόνον δέσιμον χειροπόδαρα, μέ τάς χειροπέδας τοῦ ΝΟΜΟΥ ἐπί σειράν ἐτῶν, μέχρις ὅτου συνέλθη ἀπό τήν 'Αναρχικήν του ΕΠΙΛΗΨΙΑΝ, εἰς τήν ὁποίαν τόν ὤθησαν ἐπί ἕναν Αἰῶνα, μέχρις ὅτου ἐπανέλθη εἰς τόν 'Εαυτόν του καί εἰς τήν φύσιν του. Καί εἶναι 'Ανήθικον νά καλεῖται

Ἕλλην, Ὄν, τό ὁποῖον ζεῖ ἕναν Αἰῶνα τώρα, πλησίον τῶν Ἀληθεστέρων Θεοφανείων τοῦ Θείου ἐπί Γῆς - τῶν Ἀγαλμάτων Θεῶν καί τῶν Ναῶν Θαυμάτων - χωρίς νά συγκινεῖται οὔτε ὅσον τά γιδοπρόβατα χωρίς νά ἕλκεται ἀπό τό Οὐράνιον Ὄνειρον καί Ὅραμα τοῦ Ὡραίου, οὔτε ὅσον τό σκουλῆκι ἀπό τό Ἄνθος. Καί εἶναι Ἀποτρόπαιον νά ὀνομάζωνται Ἕλληνες, οἱ τολμήσαντες μέ ἕνα Βλαχοδήμαρχον ἐπί κεφαλῆς, νά καταβεβηλώσουν ὡς καί αὐτόν τόν Ναόν τῆς Παρθένου, *Τσιμπουσιάζοντες* χυδαιότατα ὀργιαστικῶς, σπῶντες τά Μπυροβάρελα, ἐπί τῶν Ἰχνῶν τῆς Χρυσελεφαντίνου Παναγίας, καταβρωμίζοντες μέ τά βρωμοψωμότυρά των, τά Τρισάγια Λείψανα τοῦ Ὡραίου.

ΑΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΒΑΔΙΣΕΤΕ ΕΜΠΡΟΣ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΥΠΑΡΞΗ:
ΝΕΟΝ ΠΝΕΥΜΑ
ΝΕΟΝ ΙΔΑΝΙΚΟΝ
ΝΕΑ ΠΙΣΤΙΣ
ΝΕΑ ΣΗΜΑΙΑ

ΟΧΙ ΟΧΙ ΟΧΙ ΟΥΤΕ ΑΥΤΗ ΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΕΙΝΑΙ Η ΕΛΛΑΣ ΟΥΤΕ ΑΥΤΟΙ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΣΕΙΣ, ΚΑΙ Η ΦΥΣΙΚΗ ΕΛΛΑΣ ΕΙΝΑΙ ΑΛΛΗ ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΟΙ ΙΔΙΟΙ ΕΙΣΘΕ ΑΛΛΟΙ, ΑΛΛΑ ΤΟ ΚΛΕΦΤΙΚΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟΝ ΚΡΑΣΙ ΚΑΙ ΤΟ ΦΡΑΓΚΙΚΟΝ ΠΑΛΗΟΚΡΑΣΟΝ ΜΕ ΤΟ ΔΥΝΑΤΟΤΑΤΟΝ ΑΛΚΟΛ ΠΟΥ ΠΙΝΕΤΕ ΑΚΟΡΕΣΤΑ ΕΞΕΤΙΝΑΞΑΝ ΚΑΙ ΑΥΤΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΚΑ ΣΑΣ ΜΥΑΛΑ

16

Ξυπνήσετε, Ἐγερθῆτε.
Καί Ἐπαναστατήσετε κατά τοῦ Ἑαυτοῦ Σας.
Καί Ἀναβαπτισθεῖτε εἰς τό Θεῖον Φῶς τῆς Γῆς Σας καί εἰς τά Παραδείσεια Ἑλληνικά Νερά. Θά ἐξέλθετε: ΖΩΝΤΑΝΟΙ. Καί θά ἐξέλθετε: ΕΛΛΗΝΕΣ.

Ἐάν ἐρωτηθῆτε οἱ Ἑλλαδικοί, αὐτή εἶναι ἡ Ἑλλάς τήν ὁποίαν ὠνειρεύθησαν οἱ φουστανελάδες πάπποι Σας; Θά ἀπαντήσετε, βεβαίως ὄχι. Ἐάν ἐρωτηθῆτε, αὐτή εἶναι ἡ Ἑλλάς

τήν όποίαν έπόθησαν οί στενοβρακάδες πατέρες Σας; Θά άπαντήσετε, βεβαίως ὄχι. Ἐάν ἐρωτηθῆτε Σεῖς οἱ ἴδιοι οἱ Τωρινοί, ἐάν αὐτή εἶναι ἡ Ἑλλάς τήν ὁποίαν ἐπιθυμεῖτε; Θά ἀπαντήσετε, βεβαίως ὄχι. Ἀλλά ὄχι μόνον Σεῖς, ἀλλά καί τά ἔσχατα ψηφοφόρα καί βουληφόρα καρατομήσιμα κτήνη, ἐάν ἐρωτηθοῦν, θά Σᾶς ἀπαντήσουν, ὄχι. Ἀλλά καί ἄν ὑπῆρχε ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία, στήσετε πάλιν ὀρθά τά κόκκαλα τῶν Ἡρώων καί ἐρωτήσετε τούς ἐγκληματικούς αὐτούς ἐγωϊστάς καί φιλάρχους, ἀλλά σύρετε ἀκόμη καί στήσετε ὀρθούς ὅλους τούς ἄνδρας τοῦ ψοφοῦντος Αἰῶνος, καί αὐτούς ἀκόμη τούς Πολιτικούς Σας, πού δέν θά λιώσουν τόσον εὔκολα καί τῶν ὁποίων εἶσθε τρισμικρότεροι καί τρισχειρότεροι καί θά ἀπογίνετε ἑκατομμυριάκις τοιοῦτοι. Αὐτή εἶνε Ἑλλάς τήν ὁποίαν ἤθελον νά κάμουν; Καί κάμνοντες ὅτι ἔκαμνον, εἶχον ὡς μοναδικόν σκοπόν, νά τήν ἀτιμάσουν καί τήν ἐξολοθρεύσουν εἰς αὐτόν τόν βαθμόν; Οἱ πάντες θά Σᾶς ἀπαντήσουν: Ὄχι, ὄχι, ὄχι. Καί δέν μένει οὐδέ ἴχνος ἀμφιβολίας, ὅτι δέν ὑπάρχει οὔτε ἕνα ἐκ τῶν αἰσχίστων Ἑλλαδικῶν ὄντων, τό ὁποῖον εἰς τήν ρίζαν τῆς ψυχῆς του νά φρονῇ ὅτι Αὐτή εἶναι ἡ Ἑλλάς, ὅτι φυσικόν εἶναι νά εἶναι Αὐτή, ὅτι δέν ἦτο καί δέν είνε δυνατόν καί ἁπλοῦν καί μοιραῖον νά εἶνε Ἄλλη, ὑπερβέβαιον ὅτι δέν ὑπάρχει οὔτε εἷς ζῶν εἰς τόν τόπον αὐτόν, ὁσονδήποτε τρελλῆς καί ἐγκληματικῆς ἠλιθιότητος καί ἄν εἶναι, ὁ ὁποῖος νά φρονῇ ὅτι ἡ Γῆ αὐτή εἶναι φυσικόν νά παράγῃ Κτήνη καί Ἀτιμασμούς καί Βορβόρους καί χαώδη τερατουργήματα.

ΟΧΙ! ΟΧΙ! ΟΧΙ! Οὔτε ἡ Ἑλλάς εἶναι Αὐτή, οὔτε Σεῖς εἶσθε Αὐτοί. Εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατον νά εἶναι Αὐτή. Ὁ κοινός Νοῦς, ἡ Λογική, ἀδυνατοῦν νά τό δεχθοῦν, οὔτε δι' ἕνα δευτερόλεπτον, ὡς πιθανόν. Ἀλλ' ὁ παράφρων ἐγωϊσμός, ἡ μονομανία τοῦ ἄρχειν, ἡ γελοία φιλοδοξία τοῦ κοκορεύεσθαι, οἰστρηλατούμενα ἀπό τό φραγκικόν παληόκρασσον, μέ τό δυνατότατον οἰνόπνευμα, ποῦ πίνετε σάν ἠλίθιοι, Σᾶς ἐξετίναξε τά μυαλά καί καταμεθυσμένοι ἐδημιουργήσατε τόν τερατώδη καί χαώδη Κόσμον τοῦ ὁποίου ἡ Θέα Σᾶς ἀπετρέλλανε, περιτυλίξαντας τά πάντα καί περιτυλιχθέντας, εἰς ἕνα λαβυρινθῶδες Χάος καί Σκότος, ἐντός τοῦ ὁποίου ὁ μεθυσμένος καί ἀπο-

χαυνωμένος 'Εγκέφαλος, όραματίζεται καί φαντάζεται καί ἐνεργεῖ ὡς ἐν ὀνείρῳ, ἄνευ καμμιᾶς λογικῆς καί κανενός εἱρμοῦ, καί καμμιᾶς 'Ηθικῆς καί καμμιᾶς Συναισθήσεως.

Καί πάντες καί πανταχόθεν, ζητεῖτε μίαν διέξοδον, μίαν ἀπολύτρωσιν ἀπό τό Σκότος, ἀπό τό Χάος καί ἀπό τόν 'Εαυτόν Σας. Καί διέξοδος δέν παρουσιάζεται καμμία καί εἶναι τόση μεγάλη καί τελειωτική ἡ Πνευματική 'Ηλιθίασις, ὥστε μόνα φωτεινά σημεῖα καί παρουσιαζόμεναι ἐλπίδες εἰς τόν ἀπελπισμόν νά εἶναι, τά προαιώνια παιδιάτικα κωμικεύματα καί αὐτοπεριπαίγματα τῶν ἐπικλήσεων πρός τόν Μακάριον Βασιλέα τοῦ ἐξαισίου αὐτοῦ Βασιλιδίου, αἱ 'Εθνοσυνελεύσεις καί οἱ Σύλλογοι μέ τά νερουλιασμένα μυαλά ἀπό τά γεροντάματα, διά νά διορθώσουν τήν 'Ελλάδα, μέ τήν ἀέναον ὑψηλήν καί ἀσυνάρτητον ΛΟΓΟΔΙΑΡΡΟΙΑΝ.

Ἄλλη διέξοδος δέν ὑπάρχει καμμία, διά τῶν ὁδῶν αὐτῶν καί μή χάνεσθε. Διέξοδος ὑπάρχει μία μόνη καί μοναδική. Ἡ ἐδῶ ὑποδεικνυομένη. Καί αὐτή εἶναι πολύ ὀλίγον ΝΟΗΤΗ καί διόλου ΑΡΕΣΤΗ. Καί ἡ διέξοδος αὐτή ἡ μία καί Μοναδική εἶναι:

ΒΑΘΥΤΑΤΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ.

Συνεπάγουσα καί:

ΒΑΘΥΤΑΤΗΝ ΗΘΙΚΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΝ.

ἤτοι:

'Επανάστασις 'Ατομική.

'Επανάστασις Κοινωνική.

'Επανάστασις Πολιτική.

'Επανάστασις 'Ιδεολογική.

'Επανάστασις Φιλολογική.

'Επανάστασις Καλλιτεχνική.

ΝΑΙ. Βαθυτάτη Πνευματική 'Επανάστασις, γεννῶσα ΦΩΣ. Καταρρακτώνουσα μέ φῶς τά Σκοτάδια καί τά ψεύματα. Διότι τίποτε δέν γίνεται εἰς τά Σκοτάδια, μέ Σκοτάδια. Τίποτε εἰς τά ψεύματα, μέ ψεύματα. Διότι ἄνευ Κεραυνώδους καί Καταρρακτώδους Φωτισμοῦ τῶν Σκοταδιῶν, ὄχι μόνον τίποτε δέν εἶναι δυνατόν νά μεταβληθῆ, ἀλλ' οὔτε αὐτή ἡ Κακοῦργος Τρέλλα τῶν Τωρινῶν Πραγμάτων νά νοηθῆ, διά νά διορθωθῆ

καί ποτέ ἡ ἁπλῆ καί φυσική καί δυνατή ὕπαρξις, Κόσμου Ἄλλου, *φυσικοῦ* καί *Λογικοῦ*. Ἐπανάστασις, τσακίζουσα τά ΨΕΥΜΑΤΑ ΟΛΑ. Διότι τίποτε δέν γίνεται μέσα εἰς τά ψεύματα διά ψευμάτων. Ἐπανάστασις, φέρουσα καί δίδουσα ΖΩΗΝ. Δίδουσα τήν Ὀργανικήν κίνησιν εἰς τά Ἀνόργανα Σαλατώματα. Διότι ἄνευ εἰσαγωγῆς ὀργανικῶν στοιχείων καί Ὀργανισμῶν, ἀδύνατον τά ἀνόργανα ἀνακατεύματα τῶν Ὑλικῶν, νά ἀποτελέσουν τί. Ἐπανάστασις, φέρουσα τόν ΡΥΘΜΟΝ. Θέτουσα ΤΑΞΙΝ εἰς τό χάος. Διότι ἄνευ Ρυθμοῦ, ἄνευ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς Τάξεως εἰς τάς Ἰδέας καί Ρυθμίσεως εἰς τόν Τωρινόν Ἰδεολογικόν Κόσμον, ἀδύνατον νά δημιουργηθῆ τίποτε. Διότι ὁλόκληρον τό Τωρινόν φαινόμενον, τῆς Ἑλλάδος τοῦ λήγοντος Αἰῶνος, εἶναι ΕΓΚΕΦΑΛΙΚΟΝ. Ἡ Ἑλλάς ἀπό τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς Ἐλευθερίας, δυνατόν νά εἰπῆ, ὅ,τι εἶπεν ὁ τρελλός Ποιητής, ἀπό τό Δρομοκαΐτειον:

ἤλλαξεν ἐντός μου
ὁ Ρυθμός τοῦ Κόσμου.

Καί ὅπως ὁ Ἑλλαδικός Ἐγκέφαλος, εἶναι ὁ Δημιουργός τῶν Τωρινῶν Πραγμάτων, Αὐτός ἀνάγκη νά ἀλλάξη ριζηδόν καί ὁλόκληρος, διά νά κατασταθῆ δυνατή ἡ Δημιουργία Πραγμάτων Ἄλλων, Κόσμου Ἄλλου, διά νά δημιουργήση Αὐτός δι' ἄλλων τρόπων, Κόσμον Ἄλλον. Διότι ἐφόσον Αὐτός δέν μεταβάλλεται, τά ΠΑΝΤΑ εἶναι μάταια, τυφλά, ἐμπαικτικά σκύβαλα ΜΑΤΑΙΟΤΑΤΑ. Διότι εἶναι ἀδύνατον νά ἐννοήση τήν ρίζαν τοῦ κακοῦ καί τῆς ἐλεεινότητός του, ὅτι καί ἄν ὅλα ὅσα ζητῆ καί ὅσα ὀνειρεύεται τοῦ ἐδίδοντο, ἀδύνατον νά δημιουργήση ὄχι ΚΡΑΤΟΣ, ἀλλ' οὔτε ΜΠΑΚΑΛΙΚΟΝ. Διότι ὁ Ἐγκέφαλος Αὐτός ὁ Ἀγράμματος Λουθηροτσούσης, ὁ διαρκῶς Ἀναμορφώνων, καί ὁ ἕτοιμος μέ τήν Ἀναίδειαν τοῦ Ἀσυναισθήτου Κουτσούρου νά ἀναμορφώση καί τό Ἡλιακόν Σύστημα, εἶναι ὁ *Μέγας* καί *Ἀποτρόπαιος*: ΑΝΗΘΙΚΟΣ - ΑΝΙΚΑΝΟΣ.

Ἐπανάστασις *Καταργοῦσα - Ὁριστικῶς*, ΑΠΑΞΑΠΑΣΑΣ ΤΑΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΑΞΙΑΣ, δημιουργοῦσα: ΝΕΑΣ ΑΞΙΑΣ.

Ἐπανάστασις δηλαδή, καταργοῦσα ἁπαξαπάσας τάς Βα-

σιλευούσας ἕναν Αἰῶνα ΙΔΕΑΣ, εἰς τήν Πολιτικήν (τήν ἔσω καί τήν ἔξω), εἰς τήν φιλολογίαν, εἰς τήν Καλλιτεχνίαν εἰς ἁπάσας τάς Ἐθνικάς καί Κοινωνικάς ἐνεργείας καί ἐκδηλώσεις, ὡς ἀποδειχθείσας ἁδρότατα, σαπράς καί ἐξολοθρευτικάς.

Ἐπανάστασις δηλαδή, καταρρίπτουσα ριζηδόν καί τελειωτικῶς τό Βλακῶδες ἀξίωμα, ὅτι Ἄνθρωποι Βλακίστατοι καί Ἄνθρωποι Καταμουντζουρωθέντες, κατρακυλῶντες κάθε ὥραν βαθύτερον, εἰς τόν Βόρβορον τῆς Ἀνηθικότητος, ἀποδειχθέντες Μηδενικοί, καί οὐδέποτε ἀναμορφωθέντες Αὐτοί, δυνατόν νά ἀναμορφώσουν τι, νά ἀναβιβάσουν τά Πράγματα, Ἐπανάστασις δηλαδή· καταρρίπτουσα διά παντός τό Βλακῶδες ἀξίωμα, ὅτι Ἄνθρωποι ἀποδειχθέντες ἐξολοθρευτικοί καί Ἰδέαι παρόμοιαι, Ἄνθρωποι καί Ἰδέαι τῆς χθές καί τῆς Σήμερον, ὅτι δυνατόν νά χρησιμεύσουν πρός ἄλλο τι, νά δημιουργήσουν ἄλλο τι Καλύτερον, Ἀνώτερον, Ἠθικώτερον, Τιμιώτερον, Ὡραιότερον, Ἐθνικώτερον. Ἀφοῦ ἁπαξάπασαι αἱ Παλαιαί Ἀξίαι ἀπεδείχθησαν, ἐκδηλούμεναι καί ἐφαρμοζόμεναι ἕναν Αἰῶνα ἁδρότατα, ΟΛΕΘΡΙΑΙ, χρειάζεται Ὀνική ἀντίληψις καί Μουλαρική ἐπιμονή, δέν θά γίνη καταληπτόν, ὅτι δέον νά καταλυθοῦν ἁπαξάπασαι αἱ ΠΑΛΑΙΑΙ καί νά δημιουργηθοῦν ΝΕΑΙ ΑΞΙΑΙ.

Πνευματική Ἐπανάστασις, ἀπό τόν μυελόν τῶν ὀστῶν καί τήν ρίζαν τῆς ψυχῆς τοῦ Τωρινοῦ Ἕλληνος. Ἐπανάστασις, ἀφυπνίζουσα ὅλα τά *Αἰσθητήρια τῆς Ἐντροπῆς, τῆς Τιμῆς, τῆς Ἀνδρικότητος, τῆς Ἐθνικότητος*. Ἐπανάστασις, γαλβανίζουσα τό Ἀπόπληκτον *Πνεῦμα του*. Ἐπανάστασις, ξεθάπτουσα τό *Ἠθικόν του*. Ἐπανάστασις, ἀνασταίνουσα, τονώνουσα καί ρωμαλεόνουσα τόν *Ἀνθρωπισμόν του* καί τό *Ἐθνικόν του φιλότιμον*. Ἐπανάστασις, κατασυντρίβουσα καί καταθάπτουσα τήν *Ραγιαδικήν Αὐτοπεριφρόνησιν* καί ἀντικαθιστῶσα αὐτήν μέ τήν *Ὀδυσσειακήν Αὐτοπεποίθησιν*. Ἐπανάστασις, μεταμορφώνουσα τόν Τουρκοραγιᾶ, τόν Παληορωμιόν, τόν χωριατοπολίτην καί τόν ἀπεχθέστερον, χυδαιότερον καί ρυπαρότερον *φραγκοραγιᾶν* εἰς ΕΛΛΗΝΑ. Ἐπανάστασις, καταξεσχίζουσα μέ τά δόντια, ὅλους τούς Χυδαιοτάτους Ξενισμούς τῶν φραγκοχωριατῶν. Ἐπανάστασις, ἐλευθερώ-

νουσα ἀπό ὅλους τούς 'Ελλαδικούς καί Εὐρωπαϊκούς Πνευματικούς ζυγούς. Ἐπανάστασις, ἀναστηλόνουσα τήν γυρτήν σπονδυλικήν τοῦ φραγκοραγιᾶ καί καταδεικνύουσα διά πραγμάτων χειροπιαστῶν, ὅτι ὁ Ἕλλην οὐδενός Αἰσθητηρίου ἤ Διανοητηρίου ἐργαλείου στερεῖται, διά νά ὑπάρχη ἐλεύθερος, διά νά εἶναι ἴσος μέ κάθε ἄλλον, διά νά αἰσθάνεται καί διανοῆται καί ἐκδηλοῦται καί δημιουργῆ ὅπως θέλει Αὐτός καί ρυθμίζει τήν ζωήν του ὅπως θέλει Αὐτός, σύμφωνα μέ τήν Γῆν του καί τό κλῖμα του - και τήν ἐσωτερικήν του φύσιν. Ἐπανάστασις, ἀποδεικνύουσα διά πραγμάτων χειροπιαστῶν, ὅτι ὁ Ἕλλην ὄχι μόνον δέν στερεῖται προσόντος τινός ἄλλου τινός λαοῦ, ἀλλ' ὅτι ὑπερέχει εἰς τά πάντα ὅλων μαζύ καί εἰς πάμπολλα μόνος αὐτός, δικαιοῦται καί δύναται μόνος αὐτός νά νομοθετήση. Ἐπανάστασις, στυλώνουσα ὀρθόν τόν Ἕλληνα πρό τοῦ φράγκου καί ἀποδεικνύουσα εἰς αὐτόν τόν ἴδιον τόν φράγκον, ὅτι δέν ἔχει ἀνάγκην Αὐτός, ὁ Θεοποιός, ὁ Χριστιανοποιός, ὁ Πολιτισμοποιός τήν ἀνάγκην του. Ὅτι δέν ἔχει ἀνάγκην νά πολιτισθῆ ἀπό Βαρβάρους Λύκους, ὅτι ἔχει ἰδικόν του καί βαθύτερον καί ἀνώτερον, ἔμφυτον καί ἐθνικόν πολιτισμόν. Ἐπανάστασις, ἀποσύρουσα αὐτόν ἀπό τήν ποταπότητα τοῦ τρέχειν καί ἐρωτᾶν εἰς τούς δρόμους τῆς Εὐρώπης, ἄν τό κάθε τι τό ὁποῖον κάμνει εἰς τό σπίτι του, ἀρέσει τοῦ φράγκου. Διδάσκουσα, νά μή ἐνδιαφέρεται παρά ἐάν τοῦ ἀρέση αὐτοῦ καί νά ἀδιαφορῆ, ἐάν δέν τοῦ ἀρέση τοῦ Φράγκου. Ἐπανάστασις, ἀπαλλάττουσα τοῦ γελοίου αἴσχους, τοῦ τρέχειν καί ἐρωτᾶν τούς μεγάλους Κροκοδείλους, ἄν αὐτό πού κάμνει τοῦ εἶναι ὠφέλιμον καί διδάσκουσα νά κάμη ὅτι νομίζει ὠφέλιμον ἐθνικῶς, χωρίς νά ἐρωτᾶ κανένα. Ἐπανάστασις ἀπαλλάττουσα, ἐλευθερώνουσα ἀπό τήν ποταπότητα, τοῦ τρέχειν καί ἐρωτᾶν τάς κρίσεις τοῦ Φράγκου, διά νά κρίνη ἑαυτόν. Ἐπανάστασις, διδάσκουσα νά κάμνη ὅτι θέλει καί ὅτι κρίνει ὠφέλιμον αὐτός, ἀρκούμενος αὐτός νά ἐκτιμᾶ καί ὠφελεῖ ἑαυτόν. Ἐπανάστασις, καταφωτίζουσα τά 'Ιστορικά κακουργήματα τοῦ Φράγκου κατά τοῦ 'Ελληνισμοῦ ὅπως τό καταλάσπωμα τῆς Μεσαιωνικῆς χριστιανικῆς μας Αὐτοκρατορίας, ἀλλά καί ρίπτουσα καφτόν φῶς εἰς τόν 'Ελλαδικόν Κλεφτόκοσμον καί ἀπελευθερώνουσα

διά παντός τόν Ἕλληνα τῆς Ἰδέας, ὅτι μέ τά πλιατσικολογικά καί κλεφτοκοταδικά ἔνστικτα, διπλωματάδων δικηγορίσκων καί τά δικολαβικά καί βλέμματος ἀνάξια σοφιστεύματά των, εἶναι δυνατόν νά ἐπιχειρηθῆ ποτέ Ἀναδημιουργία Ἑλλάδος.

Καταφωτίζουσα, ὅτι ἐφόσον ὑπάρχει ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ, ἀδύνατον νά ὑπάρξη ΝΟΜΟΣ. Καταφωτίζουσα, ὅτι ἐφόσον δέν ὑπάρξη Νόμος, ἀδύνατον Λαός διεφθαρμένος ἤδη ἕως τό κόκκαλον, νά ἐκλέξη ἀντιπροσώπους ἀνθρωπίνους. Διότι ὅταν ὁ Νόμος εἶναι ΛΗΣΤΗΣ, ὁ Λαός εὐφυέστατα καί αὐτοσυντηρητικώτατα, ἔχει ἀνάγκην Ληστοῦ ἄλλου, διά νά τόν προστατεύση κατά τοῦ τοιούτου Νόμου. Καταφωτίζουσα, ὅτι μέ Ὑ*πάλληλον* διεφθαρμένον ἕως τό κόκκαλον, προσωποποιοῦντα ὅταν εἶναι ἀδιόριστον, τήν ἔννοιαν ΕΡΠΕΤΟΝ καί μόλις διωρισμένον, τό τυραννικότερον μαχμουρλικότερον καί ἐκβιαστικώτερον Ἀλῆ - Πασᾶν, ἀδύνατον νά γίνη τίποτε. Ἐπανάστασις, καταφωτίζουσα ὅτι πρέπει πάλι νά κατακτηθῆ καί ἀπελευθερωθῆ *Στρατιωτικῶς* τό ἐσωτερικόν τῆς Ἑλλάδος, ἀπό τούς πολυωνύμους βαζιβουζουκικούς τυραννίσκους, νά ἐνισχυθῆ *Στρατιωτικῶς* διά νά ἐπιβληθῆ ὁ Νόμος, νά γίνη, πρῶτον αὐτό, ἵνα ἐπιτρέπεται σκέψις δι' ἄλλο τι οἱονδήποτε, εἴτε πρός τά Ἔσω εἴτε πρός τά Ἔξω, ἁπλῶς σοβαρόν τι. Καταφωτίζουσα, ὅτι ἐφόσον ὁ ΝΟΜΟΣ δέν ἐπικρέμεται σάν ΚΕΡΑΥΝΟΣ, κατά τοῦ διεφθαρμένου Ὑπαλλήλου παντός βαθμοῦ καί κλάδου, εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον νά γίνη τίποτε, μέ Πανελλαδικήν Ἀνθρωπότητα, συνειθισμένην νά μήν ὑποτάσσεται εἰς τίποτε ποτέ της καί βαθύτατα Ἀνήθικον, καθ' ὅλην τήν ἔκτασιν τῆς πολιτικῆς ἀντιλήψεως, Καθηκόντων καί Δικαιωμάτων. Καταφωτίζουσα, ὅτι ἐφόσον ὁ *Νόμος* δέν ἐπικρέμεται σάν *Κεραυνός*, εἰς τό κεφάλι Δασκάλων καί Καθηγητῶν παντός εἴδους καί παντός βαθμοῦ, ἀπό τῶν Νηπιαγωγείων μέχρι τῶν κορυφαίων Πανεπιστημόνων, ἡ ἐκβραζομένη *Ἀνήθικος, Ἀγράμματος καί Ἀνίκανος Ἀνθρωπότης*, ἀπό τῶν Ἐκπαιδευτικῶν Καταγωγίων, δέν θά ἀφήση ποτέ νά δημιουργηθῆ τίποτε, οὔτε Στρατούς, οὔτε Στόλους, οὔτε Περίδρομον. Καταφωτίζουσα, ὅτι ἄνευ Ἠθικῆς καί Πνευματικῆς βαθυτάτης Ἀναμορφώσεως, ἥτις νά μεταμορφώση τόν ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ τῶν ἀνθρώπων, τά

πάντα εἶναι Μάταια καί Ἐμπαικτικά. Ἐπανάστασις, καταργοῦσα τάς Ἰδέας: Ὅτι δυνατόν νά ὑπάρξη τώρα, Κυβέρνησις ἱκανή, νά δημιουργήση Ἑλλάδα. Ὅτι δυνατόν νά ὑπάρξη τώρα, Κυβέρνησις ἱκανή, νά ἐνεργήση ἀξιοπρεπῶς τά Πανελλήνια ζητήματα καί ἀντιπροσωπεύση αὐτά. Ὅτι δυνατόν νά ὑπάρξη τώρα, ἐπίσημος Ἑλλάς, μόνον μή γελοία διά τά ἐξωτερικά ζητήματα. Ὅτι δυνατόν νά ὑπάρξη τώρα, ἔστω καί μία, Εὐρωπαϊκή Δύναμις φίλη τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὅτι δυνατόν νά ὑπάρξουν τώρα, Στόλοι καί Στρατοί, διότι θά ὑπάρξουν Πλοῖα, Κανόνια, Τουφέκια καί Μουλάρια. Καταφωτίζουσα, ὅτι τό ΗΘΙΚΟΝ - ὁ ΧΑΡΑΚΤΗΡ -εἶναι ἡ μεγίστη δύναμις ἑνός Λαού, καί ὅταν αὐτά εἶναι ΣΑΠΙΑ ὅπως ἐδῶ, τά πάντα εἶναι ἀχρηστότατα. Ἐπανάστασις ἀποδεικνύουσα, καθιστῶσα ἀδιάσειστον, ὅτι ὅπου ἐκατήντησαν τά πράγματα, Ἑλλάς δέν θά δημιουργηθῆ ποτέ, μέ Κλέφτας καί μεταμφιεσμένους Κλέφτας, τριακοσίους ἤ διακοσίους ἤ ἑκατόν, μέ Βουλάς, Συντάγματα, Ἐθνοσυνελεύσεις, ψηφοφορίας Λαϊκάς, Ἐκλογάς καί τά παρόμοια προαιώνια ἐμπαικτικώτατα ξεράσματα, καί μέ Λαόν, συστηματικῶς διαφθαρέντα ἕως τό κόκκαλον, ἀπό τῶν ἀνωτάτων στρωμάτων ἕως τῶν κατωτάτων, Λαόν ἀποβλακωθέντα εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε νά ἐμπαίζεται χυδαιότατα ὅτι ἔχει *Ἐλευθερίας!!* διότι ἔχει *ψῆφον*, ἐνῶ εἶναι *Σκλάβος* ἐλεεινότατος, ἑκατομμυρίων Ἀτίμων Σκλαβιῶν, ἐνῶ ὁ κάθε ἔχων ὄρεξιν, νά φορτώση ἕνα κάρρο σκουπιδιῶν, μέ σάπια μονόδραχμα, δύναται νά ἀγοράση καί τάς Ἐλευθερίας του καί τήν ψῆφον του καί αὐτόν ὁλόκληρον, νά ἀγοράση ὁλόκληρον τήν πόλιν πρός ΠΕΝΤΕ ΔΡΑΧΜΑΣ τό ΚΕΦΑΛΙ. Ἀλλ' ὅτι Ἑλλάς θά δημιουργηθῆ μόνον, ὅταν πολλοί Ἄνθρωποι τῶν Ἰδεῶν, ἀφοσιούμενοι, αὐτοθυσιαζόμενοι καθ' ὁλοκληρίαν, συνθέσουν καί στήσουν ὀρθόν, πλήρη τόν Ἐθνικόν Ἰδεολογικόν Κόσμον, ὅταν ὅλοι συντείνουν νά δημιουργηθῆ ὁ: ΕΙΣ ΝΟΥΣ καί ΣΙΔΗΡΟΧΕΙΡ, ὅστις περιθωρακούμενος μαζύ μέ ἕνα Βασιλέα, ἀπό τούς πρώτους Ἄνδρας τῆς φυλῆς, εἰς Ἠθικήν καί Πνεῦμα καί Ἐνέργειαν, πατήσουν εἰς τόν λαιμόν τήν Ἑλλαδικήν Ἀναρχικήν καί Χυδαίαν Τρέλλαν, τήν δέσουν γερότατα πισθάγκωνα καί θέσουν, Ἀνθρώπους καί Πράγματα

εἰς τήν θέσιν των. Πνευματική 'Επανάστασις Βαθυτάτη, προβάλλουσα ἕνα Τολμηρόν καί τελειωτικόν Φῶς ἐρεύνης καθ' ὅλα τά σημεῖα καί τάς στιγμάς τοῦ παρελθόντος. Πνευματική 'Επανάστασις ριζικωτάτη, κτυπῶσα εἰς τήν ρίζαν τῆς 'Ελληνικῆς ψυχῆς, 'Ιδέας, 'Ιστορίας. Εἰς τήν ρίζαν τῆς 'Ελληνικῆς 'Ανθρωπότητος. 'Επανάστασις, γυμνώνουσα τόν Ἕλληνα, ὅλων τῶν Σαριδιῶν μέ τά ὁποῖα ἐφόρτωσε τήν ψυχήν του, τό Πνεῦμα του, ὅλων τῶν Κουρελιῶν ποῦ ἐφόρτωσε τό Σῶμα του. 'Επανάστασις, 'Αναβαπτίζουσα Αὐτόν εἰς τήν ἐξωτερικήν του Θειοτάτην φύσιν καί τήν ἐσωτερικήν του 'Απολλώνειον φύσιν. Τρέφουσα αὐτόν μέ Πνευματικήν Τροφήν 'Ελληνικήν.

Πνευματική 'Επανάστασις Τελειωτική, θέτουσα ὡς Θεμέλια, πάσης περί τῶν 'Ελληνικῶν φαινομένων Σκέψεως, ΤΗΝ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΥΛΗΣ.

Καί ἐπί τῶν δύο τούτων, νέων καί πρωτοφανῶν, καί διά τήν φραγκικήν σκέψιν καί διά τήν 'Ελληνικήν σκέψιν καί ἐνέργειαν, διά πρώτην φοράν τιθεμένων, ὡς μόνων θεμελίων καί θεμελίων τῶν μόνων στερεῶν, πάσης περί Ἕλληνος 'Ερεύνης, φωτισμός μέ νέον φῶς τοῦ Παρελθόντος, φωτισμός μέ Νέον φῶς τοῦ Παρόντος καί διά τούτων τῶν στερεοτάτων καί ἀδιασείστων λογικῶν καί φυσιολογικῶν μέσων, φωτισμός καί Καθοδηγημός τοῦ ΑΥΡΙΟΝ.

'Επανάστασις, ἀναλύουσα πολυειδῶς, παντοειδῶς, ὁλόκληρον τήν Παρελθοῦσαν 'Ελληνικήν 'Ανθρωπότητα, μέχρις αὐτῆς τῆς ὥρας καί ἐξ ὅλων αὐτῆς τῶν ἐκδηλώσεων, θεμελιοῦσα, ἀδιασείστως καί τελειωτικῶς διά τούς ὁμογενεῖς καί ἑτερογενεῖς χαζούς βιβλιογράφους καί βιβλιομαγείρους καί οἱουσδήποτε Θωμάδες, τήν ἑνότητα καί ἐσωτερικήν Ταυτότητα τῶν 'Εποχῶν ὅλων, πυραμιδώνουσα τάς ἑκατομμυριάδας τῶν πραγματικῶν ἀποδείξεων, διά νά πεισθοῦν διά παντός καί οἱ στραβοί τῶν τυφλοκομείων, ὅτι δέν ὑπῆρξεν ἀπό τοῦ Κρητικοῦ Βασιλέως Κρόνου, δέν ἦτο δυνατόν νά ὑπάρξῃ, εἰς καμμίαν ἱστορικήν στιγμήν, μέχρις αὐτῆς τῆς ὥρας, παρά Εἷς μόνος, ἀδιαίρετος, ὁμοούσιος καί ἀπαραλλακτότατος Ἕλλην, ὠθούμενος μέν πρός τό ὕψος καί ὑπερβαίνων κάθε κορυφήν, ὠθού-

μενος δέ πρός βορβόρους καί ὑπερβαίνων κάθε χοῖρον. Διότι δέν εἶναι δυνατόν, νά γίνη λόγος σοβαρός περί ὑπάρξεως 'Ελλάδος, ὅταν δέν εἶναι γνωστόν, τί ἐστί Ἕλλην καί τί ἐστί 'Ελλάς, ὅταν ἡ Ἄγνοια φθάνει είς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε, λόγου χάριν, *ἀπαξάπαντες* οἱ διευθύνοντες τό Πνεῦμα καί τά Πράγματα, νά ἀγνοοῦν, τό βαθύτερον, χαρακτηριστικώτερον καί προμυθικώτερον *Ἔνστικτον* τοῦ *Ἕλληνος, τό Μεταναστευτικόν* καί νά ἐξεγείρωνται σύμπαντες καί νά ἱερεμιάζουν, νά σιωποῦν δέ τέλος μόνον, χωρίς νά ἐννοοῦν τίποτε, ὅταν τό εἰσρέον χρῆμα τούς δίδει τήν ἐλπίδα καί ἄλλων φαγωμάτων.

'Επανάστασις, καταθραύσασα τούς ἀτίμους, στενοκεφάλους καί ἀποπνικτικούς 'Ελλαδικούς 'Ορίζοντας, 'Ιδεῶν, 'Ενεργειῶν καί Πραγμάτων. 'Επανάστασις, ἀνασηκώνουσα νεφρούς καρδίας καί πνεύματα ἀπό τά 'Ελλαδικά Πανωλικά Τέλματα πρός τούς ὑψηλούς, εὐρεῖς καί φωτεινούς Πανελληνίους 'Ορίζοντας, Αἰσθημάτων, 'Ιδεῶν, Ἔργων. 'Επανάστασις, ἐπιχειροῦσα καί κατορθώνουσα, Πανελλήνιον 'Ηθικήν 'Ενότητα, Πνεύματος καί 'Ενεργείας. 'Επανάστασις, διεγείρουσα, ὅλας τάς δυνάμεις τῶν Τωρινῶν, πρός τήν Πανελλήνιον αὐτήν Σκέψιν καί 'Ενέργειαν· 'Επανάστασις, ἀνατρέπουσα τό Παρόν καί ζητοῦσα, ἀντί 'Ελλάδος 'Ελληνισμόν, ἀντί 'Ελλάδος διευθυνούσης, 'Ελληνισμόν ἡγούμενον καί ἐπιβαλλόμενον είς τήν Τρελλήν 'Ελλάδα. 'Επανάστασις, ἀνατρέπουσα τό καθεστῶς Πνεῦμα καί ζητοῦσα ἀντί 'Ελλάδος 'Ηδονῶν, 'Εορτῶν καί 'Ατιμασμῶν, 'Ελλάδα Σχολεῖον, 'Ελλάδα 'Εργαστήριον 'Ελληνισμοῦ.

Πνευματική 'Επανάστασις, κινοῦσα ὅλους τούς κώδωνας τῶν Ναῶν τοῦ 'Ελληνισμοῦ διά νά σημάνουν ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα, νά ἐνταφιασθῆ τό Παντοκρατορεῦσαν ἕναν Αἰῶνα καί Παντοκρατορεῦον καί τώρα 'Ελλαδικόν:

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΩΤΑΤΟΝ ΦΟΥΣΤΑΝΕΛΙΚΟΝ ΒΛΑΚΟΠΝΕΥΜΑ.

Καί τό πανόμοιον ἀλλά μετεμφιεσμένον:

ΑΝΗΘΙΚΩΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΩΤΑΤΟΝ ΦΡΑΓΚΟΡΑΓΙΑΔΙΚΟΝ ΒΛΑΚΟΠΝΕΥΜΑ.

Διότι καί τά δύο εἶναι κατά βάθος τό Προπατορικόν:

ΚΑΡΙΟΦΥΛΙ, τό ἀσημοχρυσονόμενον διαρκῶς, μέ τό *Αἶμα* καί τό *χρῆμα* τοῦ 'Ελληνισμοῦ, μέ τό ὁποῖον ἡ ἀποβλακωθεῖσα 'Ελλάς, ἐννοεῖ νά πολεμήση τόν 'Αγῶνα τῆς 'Υπάρξεως καί 'Επικρατήσεως!!!

'Επανάστασις, θραύουσα λοιπόν καί πετῶσα εἰς τά σαρίδια αὐτό τό ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΚΑΡΙΟΦΥΛΙ.

'Επανάστασις καθιστῶσα Πανελληνίως ἁπτήν, τήν ἄμεσον καί ἀπόλυτον αὐτήν 'Ανάγκην, Ριζικῆς Τροπῆς πρός: ΝΕΟΝ ΠΝΕΥΜΑ. Πνεῦμα Θετικόν καί συγχρόνως γνησίως 'Ελληνικόν: ΝΕΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ.

Πνευματική 'Επανάστασις, ἐξεγείρουσα ὅλας τάς 'Ηθικάς, Πνευματικάς καί Ὑλικάς Δυνάμεις ὁλοκλήρου τῆς φυλῆς, ἑνοῦσα αὐτάς καί ὁδηγοῦσα ἀποφασιστικῶς, ἵνα δημιουργηθῆ, διαπλασθῆ καί ὑπάρξη τέλος:

1ον ΝΕΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ.
2ον ΝΕΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΑΝΙΚΟΝ.
3ον ΝΕΑ ΕΘΝΙΚΗ ΠΙΣΤΙΣ.

'Εκ τούτων, δέ μόνον, καί τούτων βαθύτατα 'Ελληνικωτάτων, προκύψη συνεπῶς:

1ον ΕΘΝΙΚΗ ΑΡΧΗ.
2ον ΕΘΝΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ.

Μόνον μία τοιαύτη, ἀλλά βαθυτάτη, ἀλλά ἀποφασιστικωτάτη, ἀλλά γενναιοτάτη, Πνευματική καί Ἠθική 'Επανάστασις, ὀργανιζομένη στρατιωτικῶς, μεταξύ τῶν πρωτίστων 'Ατόμων τῆς φυλῆς, ἀφοσιουμένη ὁλόκληρος, εἰς μακροχρονίους συστηματικούς, ὑπομονητικούς καί ἐπιμονωτάτους 'Αγῶνας, ἵνα ἐπαναφέρη τό ΠΝΕΥΜΑ ἐν 'Ελλάδι καί θέση Αὐτό εἰς τήν Διευθυντήριον θέσιν του, ἵνα *'Ελληνοποιήση* τήν 'Ελλάδα, ἵνα ἀναπτύξη καί ἠθικοποιήση τάς Διευθυνούσας Τάξεις τοῦ τόπου καί διά τοῦ παραδείγματος αὐτῶν τόν Λαόν, δυνατόν νά διασώση τόν 'Ελληνισμόν ἀπό τάς ἐπισωρευομένας ἀποτελειωτικάς καταστροφάς, δυνατόν νά διασώση τό σπουδαιότερον, τήν ΤΙΜΗΝ Αὐτοῦ, ἀπό τό θέαμα 'Ελλάδος 'Ελευθέρας, πρό τῶν Ποδῶν τῆς 'Ακροπόλεως, μεθοκοπούσης, κυλιομένης ἀναιδέστατα καί ἀναισθητότατα εἰς τούς βορβόρους ΑΚΑΤΟΝΟΜΑΣΤΟΥ ΚΤΗΝΩΔΙΑΣ, δυνατόν νά διασώση αὐ-

τόν τόν ἴδιον, τόν ἐδῶ, ΑΝΗΘΙΚΩΤΑΤΟΝ ΛΑΟΝ, ἀπό τόν ἐπικείμενον τελειωτικόν καί Θεότυφλον: ΑΛΛΗΛΟΣΠΑΡΑΓΜΟΝ ΤΟΥ.

Καί ἡ Πνευματική καί Ἠθική αὐτή καί μόνη Ἐπανάστασις, Εἰλικρινεστάτη, Τιμιωτάτη, Ἀνδρειοτάτη καί Ριζικωτάτη, δυνατόν νά παρουσιάση, κατά τήν Ἀρχήν τοῦ Δευτέρου ἀπό τοῦ Ἀγῶνος Αἰῶνος, κατά τό 1921, ἀντί Ἑλλάδος Ἀτίμου καί ἐκ βάθρων ψευδοῦς καί καθ' ὅλας της τάς ἐκφράσεις ἐκ ρίζης Ἀνηθίκου, ἐμπαιζούσης ἑαυτήν καί τόν Κόσμον, Ἑλλάδα Παστρικήν, Τιμίαν, Ὀρθήν, πανηγυρίζουσαν τήν Εἰλικρινῆ της Μετάνοιαν, τόν Καθαρμόν της, τήν ἐπάνοδον εἰς τόν λογικόν δρόμον, καί τήν Ἀληθινήν ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΝ εἴσοδόν της μετά ἕνα, εἰς φραγκευμούς, Ἀναρχισμούς καί Ἀτιμασμούς, χαμένον Αἰῶνα, εἰς τήν ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΝ.

Καί ἡ Ἐπανάστασις, αὐτή, ζητοῦσα ὁλόκληρον τήν Πνευματικήν Ἠθικήν καί Ὑλικήν Δύναμιν τῆς φυλῆς πρός τόν Ὡρισμένον καί Μοναδικόν αὐτόν Σκοπόν: τῆς *Ἀναγεννήσεως* Ἑλλάδος καί Ἑλληνισμοῦ, πρέπει νά ἔχη ὡς Σύμβολον τελειωτικόν:

Ἤ ΕΛΛΑΣ Ἤ ΤΕΦΡΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΣ
ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΚΟΙΝΟΝ

ΕΝΑ ΤΙΠΟΤΕΝΙΟ ΠΑΙΔΙ, ΤΡΕΧΟΝ ΣΤΩΝ ΓΛΥΚΩΝ ΒΟΥΝΩΝ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΤΑ ΑΔΩΝΙΑ ΦΩΤΑ, ΕΙΔΕ, ΣΤΩΝ ΚΑΤΑΛΑΜΠΡΩΝ ΜΕΣΗΜΕΡΙΩΝ ΤΑ ΚΑΤΑΓΑΛΑΝΑ ΟΥΡΑΝΙΑ, ΝΑ ΠΕΡΝΑ, ΤΟ ΟΛΟΛΕΥΚΟΝ ΑΤΙ ΤΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΜΕ ΤΑ ΤΡΙΣΜΕΓΙΣΤΑ ΚΑΤΑΣΠΡΑ ΠΤΕΡΑ, ΚΑΙ ΕΤΟΛΜΗΣΕ, ΕΧΥΘΗ, ΕΒΑΛΕ ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΣΤΗ ΡΙΖΑ ΤΩΝ ΠΤΕΡΩΝ ΤΟΥ, ΤΑ ΚΡΑΤΗΣΕ ΛΕΥΚΟΦΛΟΓΑ ΟΡΘΑ. ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΑΛΟΓΟΝ ΚΑΤΕΒΗΚΑΝ ΠΑΤΗΣΑΝ ΣΤΗ ΓΗ. ΠΙΣΩ ΤΩΝ ΤΑ ΓΥΝΑΙΚΑΛΟΓΑ ΤΩΝ ΧΙΜΑΙΡΩΝ ΣΑΣ ΟΛΑ, ΧΑΡΜΟΣΥΝΑ ΧΡΕΜΕΤΙΖΟΝΤΑ ΧΤΥΠΟΥΝ ΤΟ ΠΑΝΕΥΜΟΡΦΟ ΧΩΜΑ. ΝΕΟΙ ΚΑΙ ΝΕΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΗΣ, ΜΕ ΚΛΩΝΟΥΣ ΕΛΑΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝΘΗ ΔΑΦΝΩΝ ΣΤΡΩΣΕΤΕ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟΝ, ΝΤΥΣΕΤΕ ΚΑΙ ΣΤΟΛΙΣΕΤΕ — ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΣΑΝ ΠΑΝΑΓΙΑ ΚΑΙ ΚΑΘΙΣΤΕ ΩΡΑΙΑ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΕΛΛΑΔΑ ΓΙΑ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΦΩΣ. ΜΕ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΔΥΝΑΤΟ ΤΑΝΥΜΑ ΤΩΝ ΠΤΕΡΩΝ ΤΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΩΡΑΙΑ ΜΗΤΕΡΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΦΩΣ, ΤΟ ΑΕΡΕΝΙΟ ΠΑΙΔΙ ΚΤΥΠΗΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΟ ΠΤΕΡΟ ΤΟΥ, ΘΑ ΠΕΣΗ ΝΕΚΡΟ ΗΔΟΝΙΚΑ, ΜΕ ΒΡΕΜΜΕΝΑ ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΛΙ ΤΗΣ ΗΔΟΝΗΣ.

ΜΗΤΕΡΑ ΜΗΤΕΡΑ, ΘΕΙΑ ΓΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ, ΚΑΙ ΣΕΙΣ, ΓΗΓΕΝΕΙΣ, ΘΕΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ, ΜΗ, ΜΗΝ ΑΦΙΣΕΤΕ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΟΝΤΙΣΜΕΝΗ ΣΤΙΣ ΑΤΙΜΙΕΣ ΦΥΛΗ ΣΑΣ, ΝΑ ΧΑΘΗ. ΑΝΑΣΤΗΣΕ Ω ΘΕΙΑ ΜΗΤΕΡΑ, ΤΑ ΝΕΑ ΣΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΝΕΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ, ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΥΚΛΩΠΕΙΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΕΜΨΕΤΕ ΣΕΙΣ, Ω ΩΡΑΙΟΙ ΘΕΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ — ΑΦΟΥ ΟΙ ΔΕΥΤΕΡΟΙ ΘΕΟΙ ΛΗΣΜΟΝΟΥΝ ΚΑΙ ΓΛΕΝΤΟΚΟΠΟΥΝ ΜΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ -ΤΗΝ ΠΑΝΕΥΜΟΡΦΟΝ ΘΕΙΑΝ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΕΙΣ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ, ΔΙΑ ΝΑ ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΟ ΠΗΧΤΟ ΕΓΚΕΦΑΛΙΚΟ ΣΚΟΤΑΔΙ, ΠΟΥ ΤΟΥ ΚΡΥΒΕΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ, ΤΟ ΜΕΣΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΓΥΡΩ ΤΟΥ ΘΕΙΟΝ ΦΩΣ.

1

ΘΕΣΙΣ
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΛΛ. ΦΥΛΗΣ ΕΩΣ ΣΗΜΕΡΑ ΔΕΝ ΕΦΑΝΗ ΚΑΜΜΙΑ ΣΥΝΟΛΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ, ΕΞΗΓΟΥΣΑ ΕΚ ΡΙΖΗΣ ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ, ΜΕ ΒΑΣΙΝ ΤΗΝ ΓΝΩΣΙΝ ΤΗΣ ΕΛΛ. ΓΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΛΛ. ΖΩΟΥ, ΑΝΑΛΥΟΥΣΑ ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΚΑΙ ΕΞ ΑΥΤΩΝ ΑΝΑΣΥΝΘΕΤΟΥΣΑ ΚΑΙ ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΦΟΥΣΑ ΤΟ ΑΥΡΙΟΝ.

ΑΙ ΞΕΝΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ, ΑΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑΙ ΤΜΗΜΑΤΙΚΑΙ, ΑΝΑΛΥΟΥΝ ΨΥΧΡΩΣ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΚΑΙ ΟΥΤΕ ΕΙΝΑΙ Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΟΥ ΞΕΝΟΥ ΝΑ ΟΔΗΓΗΣΗ ΤΟΝ ΝΟΙΚΟΚΥΡΗ ΠΩΣ ΝΑ ΦΤΙΑΣΗ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ, ΑΙ ΔΕ ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ - ΨΥΧΡΩΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΜΑΛΛΟΝ - ΗΛΙΘΙΑ ΜΙΜΗΤΙΚΑΙ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΚΑΙ, ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΛΕΓΟΥΝ ΔΙΑ ΤΟ ΑΥΡΙΟΝ.

ΚΑΙ ΕΦΟΣΟΝ ΔΕΝ ΥΠΑΡΞΗ ΜΙΑ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ΕΡΓΑΣΙΑ ΤΟΙΑΥΤΗ, ΣΗΜΑΙΟΦΟΡΟΣ, ΑΝΑΛΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΣΥΝΘΕΤΙΚΗ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΩΣ ΣΧΕΔΙΑΣΤΙΚΗ ΤΟΥ ΑΥΡΙΟΝ, ΜΙΑ ΤΟΙΑΥΤΗ ΓΕΝΝΩΣΑ ΧΙΛΙΑΣ ΑΛΛΑΣ, ΑΛΛΑ ΤΟΙΑΥΤΑΣ, ΤΩΝ ΑΔΥΝΑΤΩΝ ΑΔΥΝΑΤΟΝ Η ΕΛΛ. ΦΥΛΗ Ν' ΑΠΟΚΤΗΣΗ ΣΥΝΑΙΣΘΗΣΙΝ ΕΑΥΤΗΣ, ΑΔΥΝΑΤΟΝ ΤΩΝ ΑΔΥΝΑΤΩΝ ΝΑ ΟΡΘΩΘΗ ΚΑΙ ΠΡΟΧΩΡΗΣΗ ΓΕΝΝΑΙΑ ΕΜΠΡΟΣ.

Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΘΑ ΔΙΑΜΕΝΗ ΓΙΓΑΣ ΠΕΣΜΕΝΟΣ ΑΝΑΣΚΕΛΑ, ΤΡΩΓΟΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΜΥΓΕΣ ΚΑ ΣΚΟΥΛΗΚΙΑ, ΣΚΥΛΟΥΣ ΚΑΙ ΛΥΚΟΥΣ, ΠΑΣΑ ΔΕ ΕΛΠΙΣ ΑΝΑΛΑΜΨΕΩΣ ΑΛΗΘΙΝΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΚΑΘΑΡΑ ΜΑΤΑΙΟΠΟΝΙΑ: *ΟΥΤΟΠΙΑ*.

ΑΡΧΙΖΕΤΕ ΤΟ ΚΑΘΕ ΤΙ:
ΑΠΟ ΤΗ ΑΡΧΗ
ΑΠΟ ΤΗ ΡΙΖΑ
ΑΠΟ ΤΗ ΒΑΣΙ.

ΜΗΝ ΚΡΕΜΑΤΕ ΑΠΟ ΤΗ ΣΤΕΓΗ ΞΕΠΑΤΩΜΕΝΟΥ ΣΠΗΤΙΟΥ, ΣΤΕΡΕΕΣ ΣΚΑΛΩΣΙΕΣ. ΘΑ ΓΚΡΕΜΙΣΘΕΙΤΕ ΜΑΖΥ ΤΟΥΣ, ΜΑΖΥ ΤΟΥ ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΜΑΖΥ.

ΑΡΧΙΖΕΤΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΗ.

ΜΗΝ ΑΡΧΙΖΕΤΕ ΑΠΟ ΤΙΣ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΚΑΙ ΜΗ ΧΑΝΕΣΘΕ ΠΡΩΤΑ ΣΤΙΣ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ.

ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΔΙΑ ΝΑ ΛΥΘΟΥΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΑΝΑΤΕΘΟΥΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΗ, ΝΑ ΞΑΝΑΛΥΘΟΥΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΗ.

ΚΑΙ ΟΛΑ ΜΑΖΥ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΤΟ ΟΛΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ, ΠΟΥ ΔΙΑ ΝΑ ΛΥΘΗ, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΑΝΑΤΕΘΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΗ.

ΚΥΡΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΗ ΜΙΛΕΙ.

Γῆ ὡραιοτάτη καί Θειοτάτη, Γῆ τελεία ΑΦΡΟΔΙΤΗ, ἡ Μητέρα 'Ελληνική Γῆ, ἀνέδωσε καρπόν ὅμοιον. 'Ομοίως 'Ωραῖον καί ὁμοίως Θεῖον. Πᾶσα Γῆ ἐκφράζει ἑαυτήν δι' ὅλων τῶν ὑλικῶν της, δι' ὅλων τῶν ζωϊκῶν μορφῶν καί ὅλων τῶν φαινομένων της, ἀπό τῶν θαλασσῶν καί τῶν βουνῶν καί τῶν φυτῶν καί τῶν ζώων μέχρι τῶν παραμικροτέρων ἀποχρώσεων τῶν δύσεών της καί τῶν τριχωμάτων τῶν γατιῶν της, ἀπό τῶν λεπτοτέρων ἀνθυλλίων μέχρι τῶν λεπτοτάτων ἐκδηλώσεων τοῦ ἀνωτάτου Ζώου, δι' οὗ κάθε μία κατορθώνει τήν Αὐτοσυνείδησίν της, κατ' εὐφημισμόν αὐτοκαλουμένου: *'Ανθρώπου.*

Διότι εἶναι ἀνυπόφορον πλέον νά γίνεται αἴφνης λόγος περί τοῦ πολιτισμοῦ καί τῆς βαθείας χριστιανικότητος - ὁ λόγος τό φέρει - ἑνός Ἄγγλου ἀρχιεπισκόπου, χωρίς πρίν νά ἔχη ἀποδειχθῆ, ὁ πολιτισμός καί ἡ χριστιανικότης τοῦ ἀγγλικοῦ καπροδοντομπαλοσκύλου. Καί θά εἶναι πάντα γελοία ἡ ἀνθρωποειδής σκέψις, μή βλέπουσα ὅτι εἶναι ἡ ἰδία τρίχα τοῦ ἀγριοχοίρου τῶν Γερμανικῶν σκοταδομουχλοδρυμῶν, ἡ ταυτοτάτη, ποῦ φυτρώνει καί ἐπάνω στήν δαιμονία καράφλα κάθε Μπίσμαρκ.

Κατά ταῦτα καί ἡ 'Ελλ. Γῆ ἐγέννησε Ζῶον 'Ελληνικόν, τόν Ἕλληνα ΕΜΑΣ. Καί ὅπως συνέβη καί ἔτυχεν ἡ γῆ αὐτή μας, νά εἶναι ἡμερωτέρα, ἡ φιλανθρωποτέρα γῆ τοῦ πλανήτου αὐτοῦ καί τό Ζῶον αὐτό πού ἐγέννησεν ἔτυχε νά εἶναι ὁ: ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

῾Η Ἑλλ. ΓΗ διψᾶ ἐκδίκησιν, διά τούς ἀτιμασμούς αἰώνων, ἀπό Βαρβάρους ᾿Ανατολῆς καί Δύσεως ἀπό Ξένους καί ἰθαγενεῖς.

Κάκιστα καί ἀδιάντροπα, ἀποδίδεται ὁ τίτλος ῎Ανθρωπος, ὑπό τῆς χονδροκοπικῆς ᾿Επιστήμης, εἰς ὁμοιοφανῆ Ζωολογικά προϊόντα τῶν ἄλλων Γαιῶν, ἐνῶ ὅλαι αἱ ἄλλαι, δέν κατόρθωσαν νά παραγάγουν ποτέ των ἕως τώρα τίποτε ἄλλο ὡς ἀνώτερον Ζῶον των ἀπό τόν: *ΑΝΘΡΩΠΟΕΙΔΗ.* Καί τῶν καλυτέρων ἐξ αὐτῶν, τοῦ Ζώου των αἱ ἐκδηλώσεις, κατά τάς ἀκροτάτας των ἀκμάς, ἔμειναν πάντα, μένουν καί ΘΑ μένουν, ἐκδηλώσεις ᾿Ανθρωποειδεῖς. Καί αἱ τελειότεραι ἐκδηλώσεις, τῶν τελειοτέρων τῶν Ζώων, πού βάζουν ὅλα τά δυνατά των διά νά ἀνθρωπίσουν, εἰς ἁπλῆν ἐξέτασιν ἀποδεικνύονται καθαρότατα καί αὐταί ᾿Ανθρωποειδεῖς. Καί ταῦτα κατά φύσιν. Διότι ὁ ἀνθρωποειδής διαφέρει τοῦ ᾿Ανθρωπίνου εἰς τάς λεπτάς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς, ὅσον σωματικῶς καί μορφολογικῶς ὁ πίθηκος ἀπό τόν ῎Ανθρωπον.

Αἱ γραμμαί αὐταί δέν ἔχουν καμμίαν συγγένειαν μέ τόν ψωμοζήτην κόλακα, τόν φουσκολόγον καί ἀεροκοπανικόν πατριωτισμόν τοῦ ψοφοῦντος πρώτου αἰῶνος, τόν πρόρριζα ξεπατώσιμον, διά νά γλυτώση ἡ φυλή. Καί τίποτε τό ἀφύσικον ἤ παράξενον δέν ὑπάρχει εἰς αὐτάς. Διότι διά πάντα μή ἐκ γενετῆς γκαβοκουφάλαλον, εἶναι τό ἁπλούστερον καί φυσικώτερον τῶν πραγμάτων:

῾Η ῾Ωραιοτέρα Γῆ νά ἀποδίδη τό ῾Ωραιότερον ῎Ανθος.

Πρόχειρος ἀπόδειξις αὐτῶν, μία ἐδῶ, το ΕΝΔΥΜΑ. Μόνον ὁ ῞Ελλην ἔκαμε φόρεμα διά τόν ῎Ανθρωπον - διότι ἦτο ῎Ανθρωπος - ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ. ῞Ολοι οἱ ἄλλοι Λαοί καί Πολιτισμοί μαζύ μέ τούς τώρα, ἀδυνατοῦν νά φτιάσουν ἕνα τουλάχιστον, ἅπαξ, φόρεμα μή γελοῖον, μή Ζουλουδικόν καί ᾿Αγριάνθρωπον.

῾Η ἀρχή τῆς ὑπάρξεως τοῦ ῾Ελληνικοῦ Ζώου, ἡ ἱστορία τοῦ ῞Ελληνος - τοῦ ΑΝΘΡΩΠΟΥ - καί γενικῶς ἡ ἱστορία τοῦ ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΥ, δηλαδή τῆς φυλῆς μας, κρύβεται καί χάνεται ἀκόμη εἰς τά σκότη τῆς κοντῆς καί ξεχασμένης μνήμης τῆς ῾Ελληνικῆς καί τῆς Οἰκουμενικῆς. ᾿Αλλά παρ᾿ ὅλας τάς δυσπιστίας της, ἡ χονδροκέφαλη καί στενοκέφαλη Φραγκοσοφία,

χθές μόλις ἔφθασε τέλος μέχρι Μυκηνῶν, ἀφοῦ ἐδέησε διά νά πεισθῆ, νά πιάση μέ τά χέρια της τά κέρατα τοῦ σοβαροῦ 'Αγαμέμνονος, σήμερον μέχρι Κνωσσοῦ. 'Αλλά τά θεωρούμενα ἀπώτατα αὐτά σημεῖα, δέν εἶναι παρά τά πρῶτα ἐρευνητικά μπουσουλίσματα, πρός τά μεγάλα πίσω βάθη τῶν αἰώνων, ἀπό τῶν ὁποίων θά προκύψουν ἀσφαλῶς, αἱ πηγαί καί ἐκβολαί τῆς ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ.

Δέν θά κρίνετε Σεῖς οἱ Φράγκοι - τά χθεσινά 'Αγριογούρουνα - Ἐμᾶς, ἀλλ' Ἐμεῖς θά κρίνωμε Σᾶς καί τόν Πολιτισμόν σας.

Ὅλα τά μέχρις ὥρας μυθιστορεύματα περί ἀρχικῶν φυλῶν, περί καταγωγῆς τῶν ἄλλων καί ἡμῶν καί περί τῶν ἀνακατεμάτων ὅλων αὐτῶν, εἶναι Νεανικῆς 'Επιστήμης σαλιαρίσματα, διά τά ὁποῖα θά γελᾶ καί αὐτή ἡ ἰδία αὔριον, ὅπως γελᾶ κάθε ἡμέραν, διά τά κάθε χθεσινά της· Ὅταν ἡ μικρή αὐτή Παλαβή θά φορέση μακρυά φορέματα, θά ἀναζητήση βεβαίως τά καθαρά χαρακτηριστικά καί ξεχωριστικά, τάς πηγάς μιᾶς: *Ἑλληνικῆς 'Ανθρωπότητος*. Διότι περί αὐτοῦ πρόκειται. Τά δέ ὅρια τῆς Καρδίας τοῦ Πυρῆνος τῆς 'Ανθρωπότητος αὐτῆς, δέν θά τά δώση κανένας φράγκος Σπαθᾶς ἤ Πολιτικᾶς ἤ Ψευτοφυλλαδᾶς. Τά φυσικά ὅρια τά αἰωνίως ἀληθινά, τά ἔχει πάντα μπροστά στά στραβά τοῦ καθενός ἡ: ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΧΛΩΡΙΣ.

'Αλλά καί ἀπ' αὐτῆς τῆς διασωθείσης, λεγομένης Μυθολογίας τῆς φυλῆς μας - *Κοντινωτάτης Πραγματικῆς Ἱστορίας* - Ἑλληνική Γῆ, φυλή καί Ἕλλην, ξεχωρίζονται γράφονται καί χαρακτηρίζονται κατά τά πάντα, μέ δυνατωτάτην καί καθαρωτάτην γραμμήν ὁλοφάνερον καί εἰς στραβῶν ἀφήν: *Γραμμήν καθαρωτάτην ἀττικοῦ ἀναγλύφου*·

Καί εἶναι ΝΤΡΟΠΗ βαθυτάτη, διά τήν φυλήν, νά μήν ἔχη καθαρίση ἀκόμα οὔτε τά πράγματα αὐτά.

Ναί. Μέ τόσον καθαροτάτην γραμμήν, ὥστε αὐτός ὁ Ὅμηρος στόν παλαιότατο καιρό του, χωρίς νά εἶναι ἡ δουλειά του, καί χωρίς νά τό θέλη, καί χωρίς νά τό ξέρη καί χωρίς νά τό φαντασθῆ ποτέ του, πίνων καί τραγουδῶν εἰς ἡρωϊκά καί ἡμιθεϊκά συμπόσια τῶν ΚΛΕΦΤΩΝ τοῦ καιροῦ του, πίνων καί τραγουδῶν, νά ζωγραφίση τόν Ἕλληνα πάσης ἐποχῆς, ὑπό

τήν διπλῆν μορφήν τοῦ 'Αχιλλέως - Κλέφτου, πολεμιστοῦ, 'Οδυσσέως - 'Εμπόρου. 'Αποίκου δηλαδή τοῦ ἑνός "Ελληνος τοῦ πηγαίνοντος παντοῦ - *ἀπό καταβολῆς κόσμου* - τρυπόνοντος εἰς τά ἔγκατα γαιῶν καί λαῶν, ἐξαπατῶντος καί διαρπάζοντος τά πάντα, φοροῦντος ὅλων τῶν εἰδῶν τά φορέματα, τρικυμιζομένου εἰς τά τέσσερα σημεῖα τῶν ἀνέμων, διαρκῶς θαλασσοπνιγομένου, ἀλλά εἰς τό τέλος πάντα διαφεύγοντος κάθε κίνδυνον, νικῶντος, ἐπανερχομένου εἰς τήν φωληά του ἀσφαλῶς, τοῦ ἑνός αἰωνίου 'Αχιλλέως - 'Οδυσσέως τοῦ ξεκινῶντος διά κάθε που, ὅπου τοῦ μυρίση χρυσότριχον τομάρι διά νά τό ἁρπάση, διά κάθε 'Ωραίαν 'Ελένην ποῦ τοῦ ἁρπάζουν αὐτοῦ, ἐπανερχομένου ἔστω καί χωρίς βρακί στό σπῆτι του, σκοτώνοντος κάθε ἐραστάς, καί ἀναπαυομένου στήν ἀγκαλιά τῆς Πηνελόπης πού εἶναι ἡ Γῆ του, ἡ ὁποία κοροϊδεύουσα τούς κάθε ἐγκατεστημένους στό σπῆτι της ἐραστάς, καί ἀφρόντιστα τραγουδοῦσα, ὑφαίνει τά ὄνειρά της εἰς τά θαυμάσια ὑφάσματα πού βλέπετε εἰς τάς δύσεις τῶν οὐρανῶν Σας, γράφων οὕτω ἀπό τότε, ὅτι οὔτε τώρα δέν ἐκατόρθωσαν οἱ φραγκοβάρβαροι Σοφοί καί οἱ δικοί μας φραγκοραγιάδες, τήν αἰωνίαν ἱστορίαν "Ελληνος καί φυλῆς, εἰς κάθε στιγμήν πιστοποιουμένην, γράφων τά δύο προφητικά βιβλία τά δύο γνήσια Εὐαγγέλια τῆς φυλῆς. Καί διά νά γραφοῦν ἀπό τότε, χωρίς οὔτε νά τό θέλη, οὔτε νά τό σκοπεύη, οὔτε νά τό φαντασθῆ ὁ ποιητής, ὁλοφάνερον ὅτι ἀπό πολύ πρίν τῶν τότε, ἅλυσσος αἰώνων μακροτάτη Ζωῆς τῆς φυλῆς, εἶχεν ἀποκρυσταλλώση τόν "Ελλ. τύπον εἰς διαμαντένιας σκληρότητος καί διαυγείας κρύσταλλον, ἀκριβῶς ὅπως τό ἴδιον, κατά τόν αὐτόν τρόπον, διά τόν αὐτόν λόγον κάμνει ἄθελα ὁ χθεσινός Κλέφτης καί δι' αὐτό τά αὐτά ἀπορρέουν συμπεράσματα.

Περιττόν νά φουσκώνετε δι' αὐτά. Οἱ "Ελληνες κάθε ἐποχῆς δέν εἴσθε τίποτα. 'Η 'Ελληνική Γῆ εἶναι τό Πᾶν.

Τό φύσει φύσεως τελείας 'Ελληνικόν αὐτό Ζῶον, τελειότερον παντός ἄλλου, ἀρχῆθεν, ἔκτοτε, πάντοτε καί τώρα καί εἰς πᾶν μέλλον ἐνόσω ὑπάρχει καί εἷς μόνον "Ελλην - πράγματα

ἀποδεικνυόμενα εὐκολώτατα ὄχι μέ προγονικά διπλώματα, ἀλλά μέ ἕνα τυχαῖον ἀνθρωποσωρόν τωρινῶν Παλιορωμηῶν - ἀνῆλθεν ἐντελῶς εἰς τόν τύπον Ἄνθρωπος, κατά τήν Παλαιάν μας Ἐποχήν καί ΤΕΛΕΙΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ = ΘΕΟΣ κατά τήν Ἀθηναϊκήν.

Ἡμεῖς λοιπόν τότε καθωρίσαμεν: *τόν Τύπον τοῦ Ἀνθρώπου* διά τόν ἑαυτόν μας καί διά τήν τότε, τήν ἔκτοτε, τήν τώρα καί μέλλουσαν Οἰκουμένην. Καί μέ ὅλην τήν ἀφόρητον ἀηδίαν πού προξενοῦν ἐπαναλήψεις κοινοτοπιῶν, πού μόνον οἱ Ρωμηοί ἀμφισβητοῦν ἀπό ἀπερίγραπτον ἀμάθειαν, ἀπόδειξις, ὅτι ἔκτοτε καί τήν ὥραν αὐτήν, πᾶσαι αἱ πνευματικαί ἀριστοκρατίαι, τῶν Χωρῶν καί Λαῶν πού θέλουν νά *Ἀνθρωπίσουν,* τόν Τύπον μας αὐτόν ἔχουν ὡς ὑπόδειγμα, αὐτόν προσπαθοῦν νά ὁμοιάσουν, ἀνάλογον παιδεύονται νά κατασκευάσουν. Ἀδιάφορον ἐάν δέν ἐκατώρθωσαν ποτέ των νά κάμουν τί ἀναλόγου ἀξίας, *ὅπως οἱ ἴδιοι τό ὁμολογοῦν διά τῶν κορυφαίων των,* ἀδιάφορον ἐάν αὐτό διά λόγους ὡρισμένους καί καθαρωτάτους δέν θά γίνη ποτέ.

Παύσετε ὦ μικροκέφαλοι νά συγχέετε καί νά φαντάζεσθε ὅτι τό ἐμπνέεσθαι ἀπό τόν Παλαιόν μας Τύπον - πρᾶγμα τό ὁποῖον κάμνουν ὅλα τά ἀνώτερα Πνεύματα τῶν ἀνεπτυγμένων Λαῶν -ἔχει καμμίαν σχέσιν μέ τόν Βασιλεύοντα Πανελλήνιον Κτηνοδασκαλισμόν, αὐτόν τόν ἱπποποταμώδους ἀναισθησίας, ἐγκληματικῆς ἀμάθειας ἀρχαιολατρευμόν, ὁ ὁποῖος εἶναι τό ἀποτροπαιότερον ἕλκος τῆς φυλῆς, τό ἐμποδιστικώτερον, στρεβλωτικώτερον καί ἀποκτηνωτικώτερον ἀνθρωποπλαστεῖον καί ὡς τοιοῦτον ἔθνος θέλον νά ζήση, ἔπρεπε ἀπό πολλοῦ νά ἔχη ξεπατώση αὐτόν, τόν τρισηλίθιον ἀρχαιομαϊμουδισμόν καί τούς ἀποστόλους του μέ φόλες στριχνίνης.

Κατά τήν ἐποχήν λοιπόν αὐτήν, ὡρίσαμεν καί ἐτελειώσαμεν ἐπίσης τόν ΤΥΠΟΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΥ, διά τόν Ἑαυτόν μας καί διά τήν ἔκτοτε καί Μέλλουσαν Οἰκουμένην.

Ὁ ἀρχαῖος Ἑλληνισμός ἔθιξε τό Θεῖον πλάσας τάς ΑΘΗΝΑΣ.

Ἐδῶ λοιπόν τότε, ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, εἰς αὐτό τό ἴδιον χῶμα τό ὁποῖον μέ ἡδονικόν ρῖγος θωπεύουν τά δάκτυλά μας καί μέ

ρῖγος μανίας σφίγγονται διά νά μή καρφωθοῦν εἰς τόν λαιμόν τῶν τωρινῶν Μερκουροπυρικῶν ψήφων κατά τόν αὐτόν τρόπον ὅπως τήν ὥραν αὐτήν - κακήν καί ψυχρήν - ἐρχόμενοι ἀπό τά ἀπειράριθμα Αἰώνια *ἑλληνικά Γένη*, πολυειδεῖς καί πολύμορφοι, ἐσυγκεντρώθημεν, ἡνώθημεν καί ἐπλάσαμεν νέον Γένος τό: ᾿Αθηναϊκόν. Καί τό Γένος ἀπό τότε, παραλαμβάνον ὅλην τήν ἕως τότε Αἴσθησιν καί Νόησιν τῆς φυλῆς, ἐκδηλοῦται ἐντελῶς, θαυμάσια, τελειώνει τόν *Ἄνθρωπον ᾿Ιδεολογικῶς καί Πραγματικῶς,* συνθέτει ἐκδηλώνει καί τελειώνει τόν *᾿Ανθρωπισμόν, ᾿Ιδεολογικῶς καί Πραγματικῶς,* δημιουργεῖ, τελειώνει καί ἐκφράζει *ἰδεολογικῶς καί Πραγματικῶς* τήν: ΥΠΕΡΤΑΤΗΝ ΘΡΗΣΚΕΙΑΝ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣ ἡ ὁποία περιλαμβάνεται εἰς τό ἱερώτατον Τριαδικόν Σύμβολον: ΩΡΑΙΟΝ, ΑΛΗΘΕΣ, ΑΓΑΘΟΝ. Θρησκεία ἀπηλλαγμένη τῶν κακομοιριῶν τῶν φυσικῶν εἰς τούς Θεούς, Κομματάρχας καί αὐτούς προσπαθοῦντας νά ὑπερισχύσουν καί κρατηθοῦν εἰς πράγματα, ἀπηλλαγμένη τῶν φανατισμῶν καί τῶν ἀμαθειῶν τῶν Θεῶν καί τῶν φύσει σταματημένων μυαλῶν αὐτῶν εἰς τόν καιρόν τοῦ παπούλη των καί τῶν φανατισμῶν τῶν ψωμιζομένων ἐξ αὐτῶν, θρησκεία ἀντιθέτως πρός ὅλας ἀνεξαιρέτως τάς ἄλλας τῆς Γῆς ποῦ εἶναι φύσει: Ἡ μή Ἔρευνα, τό Σταμάτημα, τό ΑΛΤ, οὖσα ἡ ΚΙΝΗΣΙΣ, Η ΕΡΕΥΝΑ, ΤΟ ΑΕΝΝΑΟΝ ΕΜΠΡΟΣ.

Ἄν σκιάζεσθε νά σκεφθεῖτε ἐλεύθερα, ἄν φοβᾶσθε νά σταθεῖτε ὀρθοί σάν Ἄνδρες, τότε ξαναβουτίσετε στό Δασκαλοσυνταγματικό Σας ροχαλητό.

Αἱ Θεουργικαί Θρησκεῖαι, ὅλαι ἀνεξαιρέτως, εἶναι δευτερεύουσαι, κατώτεραι εἶναι διά τά πλήθη, ἀπευθύνονται εἰς τό αἴσθημα μόνον. Οἱαδήποτε θεουργική, Δογματική θρησκεία ἄλλη, μή δεχομένη νά συνυπάρχη ὑπό τήν ἀνωτέραν αὐτήν, τήν Πνευματικῶς Πανελευθέρον, χωρίς νά θέλη νά ἀναμιχθῆ εἰς τά ἔργα καί τά δόγματα καί τά ρήματά της, εἶναι ἁπλῶς: ΑΝΗΘΙΚΟΣ. Καί πρέπει νά γραπώνεται αὐθωρεί ὑπό πάσης πολιτείας θελούσης νά ζήση καί νά κατραπακιάζεται. Καί οἱαδήποτε τοιαύτη θέλουσα νά μοναρχήση εἶναι ἁπλῶς ΚΑ-

ΚΟΥΡΓΟΣ, δημιουργός ΠΑΠΙΣΜΩΝ = ΣΑΠΙΣΜΩΝ Λαῶν. Καί καμμία θρησκεία δέν εἶναι ἱκανή - δέν εἶναι ἡ φύσις της - νά δημιουργήση ἀνθρώπους, ἐκπαιδεύση Λαούς καί διαπλάση Ἔθνη. Τά δῆθεν φαινόμενα καί δυνατά ταμπουριλιζόμενα, εἶναι φαντασιάσματα μυρμηκοκεφάλων καί βορβορυγμοί παραδοφαγάδων καλογέρων, ψεύδη θρησκειῶν καί ψεύδη Πολιτειῶν, ψευτοσυμβιβασμοί πολεμίων, ἀλληλοκλειόντων τά μάτια των καί ἀλληλογελωμένων, τῶν ὁποίων τό τέλος εἶναι πάντα, ὁ τελειωτικός ἁρπαγμός καί τό κατατσάκισμα τῶν κάθε Παλιωμένων Εἰδώλων.

Ὁλόκληρος λοιπόν ἡ Ἑλληνική μας Ἱστορία μέχρι τῆς Ἀλεξανδρινῆς ἐμφανίσεως, δέν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρά Ἀνατροφή, Ἐκπαίδευσις, Ὀργάνωσις, Ἐξάσκησις τῆς φυλῆς εἰς ὅλους τούς Ἀνθρωπίνους Ἀγῶνας, συνείδησις μελέτη καί ἔκφρασις καί συστηματοποίησις αὐτῶν εἰς φαεινότατα ἀξιώματα, ἀφθάστου διανοητικῆς οὐσίας, δυνάμεως καί καλλονῆς μορφῆς. Κάθε Ἰδέα ὅπως καί κάθε Πολίτευμα ὄχι μόνον ἐκφράζεται ἀλλά καί πειραματίζεται, τό κάθε τι κόπτεται εἰς χρυσᾶ μετάλλια καί ἐγχαράζεται μέ ἡδονικήν γραμμήν Φειδίου δι' αἰῶνα τόν ἅπαντα. Αὐταί αἱ Ἀθῆναι δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά: ΣΧΟΛΕΙΟΝ. Σχολεῖον Γραμματικόν. Σχολεῖον Σωματοποιητικόν. Σχολεῖον Ἰδεοπλαστικόν. Σχολεῖον Τεχνοπλαστικόν. Σχολεῖον Πραγματοπλαστικόν. Σχολεῖον Στρατιωτικόν. Σχολεῖον Πολιτικόν, Σχολεῖον Ἐμπορικόν. Σχολεῖον Ναυτικόν. Σχολεῖον Ἐπιστημονικόν. Σχολεῖον Φιλοσοφικόν: ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ, Σχολεῖον *Ἀνθρωποπλαστικόν* καί *Ἐθνοπλαστικόν.*

Ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, ἐδῶ τότε, τελειώνομεν τήν ἀνατροφήν μας, τάς σπουδάς μας, θέτομεν τά θεμέλια ὅλα τῶν Ἀνθρωπίνων Ἐπιστημῶν, πετῶμεν Γράμματα καί τέχνας εἰς τά οὐράνια. Διότι εἴμεθα τότε ὁ τρελλός ΕΦΗΒΟΣ, ὁ ὅλος Φῶς, Χαρά, Ὁρμή, Ἔρως, Φίλημα, εἴμεθα ὁ Ποιητής, ὁ ψάλτης, ὁ Μάντης, πού μέ τήν Προφητικήν δύναμιν τῆς Ἐρωτευμένης Νεότητος, θίγομεν μέ ἀπαράμιλλον ἀσφάλειαν τάς ἀκροτάτας δυνατάς ἐκδηλώσεις τοῦ Ζώου: Ἄνθρωπος, μέ διαίσθησιν καί διόρασιν τοιαύτην ὥστε μετά τόσους αἰῶνας οἱ τωρινοί σοφοί μέ τά χίλια των ἐργαλεῖα καί γυαλιά νά εἶναι ἐμπρός ἡμῶν τῶν τότε: *παπουτσῆδες.*

ΝΕΟΙ ΚΑΙ ΝΕΑΙ 'Αγαπήσετε μέ πάθος πύρινον τήν Μητέρα Γῆ, θ' ἀναστηθῆτε στήν ἀληθινή 'Ηδονική Ζωή.

Καί τότε ἡ Μητέρα 'Ελληνική Γῆ, ἀγαλλομένη ἕως τά βάθη τῶν σπλάχνων της αἰσθάνεται τά στήθη της πρισκόμενα ἀπό τάς ἡδονάς τῆς συλλήψεως, τότε ἀπό τοῦ σάν ὀρθοῦ μαστοῦ 'Αρτέμιδος Πεντελικοῦ της, ἕνα ἀφροδίσειον ἀφρόν, μαρμαρόεν γάλα ἀναβλύζει, γάλα πηγνυόμενον εἰς τόν ἀέρα καί τό φῶς, κρυσταλλιαζόμενον εἰς ἀνονείρευτα Παλάτια, μέ μαρμαρίνην 'Ανθρωπότητα ἁβροτέραν καί ζωντανοτέραν κάθε ζωντανῆς, ἀνερχόμενον ἀργά καί μεγαλόπρεπα πρός τά κυάνεα οὐράνια σάν πελώριον πάμφωτον σύννεφον 'Ιουλιανοῦ μεσημερινοῦ καί μένον.

Καί ἡ Νεφέλη, αὐτή ἡ διαμένουσα αἰώνια, ἡ καταυγάζουσα μέ τά ἡδονικώτερα φῶτα τήν Οἰκουμένην, ἡ μή γινομένη βρῶμα σκωλήκων, ἡ χῶμα οὖσα καί μή ἀπερχομένη εἰς χῶμα, ἡ οὔτε ἀπό τοῦ χρόνου οὔτε ἀπό κανενός λυσσασμένου Θεοῦ τά δόντια τρωγομένη, εἶναι τό ἀποθέωμα 'Ελληνικῆς Γῆς καί φυλῆς, καί εἶναι τό ἕνα καί ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΙΔΑΝΙΚΟΝ ποῦ ἄνθησε καί ἐπετρώθη εἰς τόν πλανήτην αὐτόν, εἶναι ὁ μοναδικός Αἰσθητικός καί Πνευματικός Ἥλιος τῆς Οἰκουμένης, ὁλόκληρος χαρά καί Ἡδονή Ζωῆς, καί ἡ μόνη της Δόξα Παρηγορία καί 'Ελπίς, εἶναι τό: ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΑΝΙΚΟΝ.

Καί ἐπειδή τό ΓΕΓΟΝΟΣ εἶναι αὐτό, ἔχετε βαρύτατα, ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ νά ἐκτελέσετε. Χωρίς νά τά ἐκτελεῖτε δέν ἔχετε κανένα δικαίωμα νά φέρετε τό ὄνομα ΕΛΛΗΝ.

Καί αὐτό τό τρομερά λάμπον καί τρομερά καῖον βαρύτατον στέμμα ποῦ θέλοντας καί μή θέλοντας ἐκάθησεν ἡ Τύχη τῶν ἀνθρωπείων στό κεφάλι τῶν 'Ελλήνων, εἶναι ἡ θεϊκή καί τρομερά Μοῖρα, ἕνεκα τῆς ὁποίας, ὦ κάθε Τωρινοί Μουντζούριδες, δέν εἶσθε ἐλεύθεροι νά κάνετε ὅτι θέλετε ἀλλ' ἤ πρέπει νά περπατῆτε ἡρωϊκά στόν κόσμο πρός κάθε μέρα Νέα Ὕψη, ἄφθαστα ἀπό κάθε ἄλλους *ἤ νά ξεπατωθεῖτε.*

Μέ τό δημιούργημα καί τελείωμα τοῦ *'Ελλ. Ἰδανικοῦ,* ὁ

σκοπός τῶν 'Αθηνῶν λήγει ἐδῶ, διά μακράν σειράν αἰώνων. Ἕως ὅτου ἐπανέλθη ἡ ὥρα καί ἡ ἀνάγκη νά ξαναγυρίσωμεν εἰς τό κέντρον τῆς καρδίας τῆς 'Ελλ. Γῆς, ποῦ εἶναι αἱ 'Αθῆναι, ὅπως κατά τούς πρώτους χριστιανικούς αἰῶνας, ὅτε κατετσακίζετο παντοῦ τό ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ 'Ελλ. 'Ιδανικόν, αὐταί δέν ἔχουν τίποτε ἄλλο νά μᾶς εἰποῦν καί τίποτε ἄλλο νά κάμουν. Φειδίου χαράξαντος τόν Τύπον τοῦ 'Ανθρώπου, τοῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας Παρθένου τελειωθέντος, 'Αριστοτέλους στήσαντος τήν 'Αρχιτεκτονικήν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου καί Πλάτωνος συνθέσαντος τήν Μουσικήν τῶν Κοσμίων, ἡ Πάνοπλος 'Αθηνᾶ ζωντανευμένη ὁλόκληρος ἀπό τήν λατρείαν, δύναται νά ἐγκαταλείψη τό μαρμάρινον φόρεμά της χωρίς νά πάθη τίποτε· καί ὁ Ἕλλην ὤν τώρα τέλειος ΑΝΗΡ, καθ' ὅλα ἕτοιμος διά τόν προορισμόν του δύναται νά προβῆ ὑπό τήν αἰγίδα τῆς Νικηφόρου Θεᾶς του εἰς τόν Μοιραῖον του δρόμον.

Καί ὁ ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ τοῦ Ἕλληνος εἰς τόν Κόσμον αὐτόν, ἦτο καί εἶναι εἰς κάθε ἐποχήν. ΣΗΜΕΡΑ καί ΑΥΡΙΟΝ:

Ο ΕΞΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣ

Καί ἐπειδή τό ΓΕΓΟΝΟΣ εἶναι αὐτό πρέπει νά σταθεῖτε νά Σᾶς γδάρουν τά ροῦχα, τό πετσί, νά Σᾶς πλύνουν τίς 'Ιδέες, νά Σᾶς μπουγαδιάσουν τό Μυαλό γιά νά ἰδεῖτε τόν 'Εαυτό Σας καί τό δρόμο Σας.

Τά ξεφωνητά καί μοιρολογητά τῶν ἱστορικῶν ἐπί τῆς λήξεως τῆς Βασιλείας τῶν 'Αθηνῶν, πάντα ὅσα ἐμωρολογήθησαν, μωρολογοῦνται καί γρονθοκοποῦνται εἰς τά κεφάλια καί τά βιβλία τῶν φραγκοβαρβάρων περί ἡμῶν τῶν τότε, ὅσον ἀφορᾶ τόν ἀνταγωνισμόν τῶν ἄστεων, τάς ἀκμάς καί τάς παρακμάς αὐτῶν καί τό ἔκτοτε σπάρσιμον, ἀνακάτωμα καί χάσιμον ἡμῶν, εἶναι πάντα τοῦ Βαρβάρου Πνεύματος ΑΚΑΤΑΛΗΨΙΑΙ καί ΑΜΑΘΕΙΑΙ, Πνεύματος κομπάζοντος διά τήν 'Επιστημονικήν του δεινότητα καί *Εὐσυνειδησίαν! 'Αχρειοτάτη καί 'Εγκληματική Ἄγνοια* τῆς φυσιολογίας ἡμῶν καί τῆς φυλῆς μας, ἕνεκα τοῦ ἐπικρατήσαντος κακοηθεστάτου

συστήματος τοῦ νά θεωρεῖται ὁ 'Ελληνισμός τοῦ: ΚΑΣΙΔΗ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ἐπί τοῦ ὁποίου καί διά τόν ὁποῖον ὁ κάθε πιασμένος φυλλαδᾶς καί Βιβλιαρᾶς δύναται νά λέγει ὅτι τοῦ κατεβῆ.

Τά δέ παρόμοια μωρολογούμενα καί παπαγαλιζόμενα εἰς τά κεφάλια καί τά βιβλία τῶν ἰδικῶν μας φραγκοραγιάδων 'Ιστορικῶν, εἶναι ἀνθρωπαρίων συμφεροντίδια διά νά τούς χαϊδεύη ὁ Φράγκος τήν πλάτη καί τούς ἀνακηρύττει *Μαλακτικούς* Σοφούς, Μαλακίων ἀνανδρίαι, μή πολεμούντων δυνατώτατα, νά πλύνουν μίαν ὥραν ἀρχήτερα τήν φυλήν των, ἀπό τούς σωρούς τῶν βορβορωδῶν ψευμάτων τόσων αἰώνων καί εἶναι ὄχι *'Οκνηρία Σκέψεως*, ἀλλά ὁ ἕνας Πανελλήνιος ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΛΗΘΑΡΓΙΣΜΟΣ. Ο ΚΟΠΡΟΣΚΥΛΩΔΗΣ ΤΕΜΠΕΛΧΑΝΙΑΣΜΟΣ πού ἐννοεῖ νά τοῦ φέρουν ἕτοιμα ἀπό τήν Εὐρώπην, ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΙΔΕΕΣ, ἀκόμη καί διά τόν ἑαυτόν του. Διότι καταντᾶ ἀφάνταστον ὅτι ἐν μέσῳ τόσης ἀξιωματικῆς καί Δογματικῆς παγκοσμίου φλυαρίας περί Ἑλληνισμοῦ, ἀγνοοῦνται αὐτά τά θεμελιώδη πράγματα, ὅπως λόγου χάριν ἡ Προμυθολογική ΚΟΙΝΟΤΗΣ, - τό 'Εθνικόν αὐτό: ΚΥΤΤΑΡΟΝ - ἄνευ τοῦ ὁποίου 'Οδυσσισμοί, 'Αποικισμοί, Μακεδονισμοί, Ρωμαΐσμοί, Χριστιανισμοί, Φραγκισμοί, Τουρκισμοί, εἶναι ἀκατανόητοι, καί ἐντελῶς ἀνεξήγητος ἡ ὕπαρξις καί διάσωσις τῆς φυλῆς ἕως τώρα, ἀφάνταστον ὅτι αὐτό τό σημερινόν Πανελλήνιον ΓΕΓΟΝΟΣ, ὅτι τό ἔνστικτον καί φυσιολογικόν αὐτό Κύτταρον, ὁ ΘΕΜΕΛΙΩΔΗΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ, καθ' ὅλους ἀνεξαιρέτως τούς αἰῶνας, ἕως αὐτήν τήν στιγμήν, ἀκόμη καί μέσα εἰς ὁλόκληρον αὐτήν τήν ἐλευθέραν Συνταγματομουρλήν 'Ελλάδα... ΑΓΝΟΕΙΤΑΙ.

"Οταν δέν ἐκτελοῦμεν τόν ἐκπολιτιστικόν προορισμόν μας, μᾶς βρίζουν οἱ Φράγκοι. "Οταν τόν ἐκτελοῦμεν τόν ἀρνοῦνται καί πάλιν μᾶς βρίζουν.

Διότι τί σκούζουν οἱ φράγκοι, τί θέλουν καί τί ζητοῦν νά ἐκάμνομεν περισσότερον τότε; Μήπως νά ἐκκοκαλώναμεν ἐκεῖ καί νά διετηρούσαμεν τήν ὡραίαν σκηνοθεσίαν ἀνέπαφον καί νά ἐπεριμέναμεν ἕως ὅτου γεννηθοῦν οἱ τωρινοί Δάσκαλοι

τῶν δύο ἡμισφαιρίων διά νά ἔλθουν νά διασκεδάσουν καί μᾶς σχολιάσουν; Οἱ ἀνεβαίνοντες μέχρι τοῦ Θείου δέν ἀνεβαίνουν διά νά χαθοῦν εἰς τό φῶς σάν τόν 'Εβραῖον ΚουτοΗλίαν, ἀλλά διά νά κατεβοῦν ἔπειτα καί καταφωτίσουν τούς κατωτέρους των. Ἐμεῖς δέ τότε ἀνήλθομεν τόσον ψηλά εἰς τό φῶς ὥστε χιλιάδων ἐτῶν προσπάθειαι τόσων λαῶν, ἀπέτυχαν οἰκτρότατα καί ἀπέτυχαν ὄχι τοῦ νά φθάσουν εἰς ὕψη παρόμοια, ἀλλ' ἁπλῶς καί μόνον νά βαδίσουν ἐπί ἀναλόγου δρόμου, νά κτίσουν μερικά σκαλοπάτια πρός ἕνα οἱονδήποτε ἀλλ' ἀληθινόν ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΝ καί όχι Οὐραγγουταγκισμόν. Καί ἀπέτυχαν τόσον ὥστε ἀρχίζει νά καταντᾶ πλέον φανερόν, ὑπέρ ποτε τώρα, ὅτε ἡ Εὐρώπη ἐπέδειξε τήν μεγίστην ἔντασιν καί ὤθησιν πού ἐφάνη ποτέ εἰς τόν κόσμον πρός κάθε ὕψος, τώρα ὅτε ἀρχίζει τέλος νά φωνάζεται ἀπ' αὐτούς τούς ἰδίους ἡ παθιασμένη, μανιακή καί σάπια ἄνθησις τοῦ Κολοσσοῦ ποῦ λέγεται Εὐρωπαϊκός Πολιτισμός, τώρα ὅτε ἀρχίζουν νά βλέπονται τά γιγάντια μέν σαπρά δέ βάθρα του, ὅτι ἄν εἶναι πεπρωμένον φυλή νά ἀνέλθη εἰς παρόμοια ὕψη διά τό: ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΚΑΛΟΝ, μόνον ἡ ληθαργωμένη καί ΕΘΝΙΚΩΣ ΑΠΟΚΤΗΝΩΜΕΝΗ φυλή μας εἶναι αὐτή ἤ καμμία ἄλλη, διά *Λόγους*, ΦΥΣΙΚΟΥΣ, ἀλλά καί αὐτή μόνον ἐάν συνέλθη καί εἰσέλθη καί βαδίση μέ πάθος πύρινον καί προβῆ μέ πίστην τυφλήν εἰς ἑαυτήν τόν φυσικόν της δρόμον.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΡΧΙΖΕΙ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ντροπή Σας νά συζητᾶτε μέ τόν Σκυλόφραγκο ἄν ἡ Μακεδονική Σας Γῆ εἶναι Δική Σας Γῆ. Καί νά τόν πείσης, δέν τόν πείθεις τό Ληστή. Ἡ μόνος του ἤ μέ Σμπίρους βαλτούς θά προσπαθήση νά Σᾶς πάρη κάθε Γῆ.

Οἱ Πολιτισμοί ποῦ Σᾶς ἔμαθαν οἱ Δασκαλοτσούσιδες, νά προσκυνᾶτε μπρούμυτα. Σᾶς καμπανίζουν κατάμουτρα μέ ἄγρια χαστούκια: Η ΜΟΝΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΠΑΘΙ.

Καί εἶναι ἀνήθικον καί ἄσκοπον καί τό νά Σᾶς δώσουν καί τό νά δεχθεῖτέ τι. Καί νά Σᾶς δώσουν, ἄν εἶσθε Σάπιοι, ὁ πρῶτος Δυνατός θά Σᾶς τό πάρη. Τό 'Ηθικόν εἶναι ἄν εἶσθε Σάπιοι, νά Σᾶς ξεπατώσουν καί καθαρίσουν τή Γῆ. Φυλᾶτε τή Γῆ Σας καί

τήν Τιμή της, μόνο μέ Σπαθί.

Πάψετε Σαπιοδάσκαλοι καί Σαπορήτορες -ΑΝΑΦΟΡΑΤΖΗΔΕΣ - νά ἐξευτελίζετε τή Φυλή. Πάψετε Παλιόγρηες τίς κλάφες, τά σάλια, τά μελάνια καί πιάστε τό ΣΠΑΘΙ.

ΤΑ πάντα στή Ζωή - Η ΦΥΣΙΣ ΤΟ ΛΕΕΙ - κατακτῶνται μέ τό ΣΠΑΘΙ. Καί ἔτσι εἶναι καί μόνο ἔτσι ΠΡΕΠΕΙ νά εἶναι.

Τότε λοιπόν, ὅτε ἐτελειώθη διά τῶν 'Αθηνῶν τό ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΑΝΙΚΟΝ, τότε μόνον ἡ ὥρα σημαίνει διά νά ἀρχίση Πραγματικῶς... ἡ 'Ελλ. Ἱστορία. Ἡ ἀληθῶς τρισμεγίστη 'Αποστολή τοῦ Ἕλληνος εἰς τόν Κόσμον. Καί ἡ 'Ιστορία αὐτή εἶναι:

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΞΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣ

Διότι οὔτε ἐπρόκειτο τότε, οὔτε ἔκτοτε, οὔτε τώρα, οὔτε ποτέ σέ κανένα μέλλον θά πρόκειται, ἐμεῖς μόνον νά εἴμεθα περίφημοι. Αὐτό δέν χρησιμεύει τίποτε. Ἡ φύσις τῶν πραγμάτων καί ἡ μοῖρα μας εἶναι νά πηγαίνωμεν παντοῦ προσωπικῶς νά ἐξανθρωπίζωμεν. 'Ακριβῶς ὅπως κάμνομεν καί τώρα, ἐνστίκτως, χωρίς νά τό καταλαβαίνωμεν, μεταξύ τῶν κατωτέρων λαῶν. -Διότι εἶναι ἀρχιηλίθιον νά πιστεύετε ὅτι οἱ πολιτισμοί ταξιδεύουν μόνοι τους.

'Η ὥρα λοιπόν σημαίνει, διά νά ἑνωθῆ ἡ φυλή εἰς ἕν ὅλον 'Εθνικῶς καί Πολιτικῶς. Ἡ ὥρα σημαίνει διά νά ἐμφανισθῆ ὁ τέλειος Τύπος - ποῦ δέν ἐκατόρθωσαν νά φτιάσουν. Ὦ, Δασκαλοκέφαλα αἱ ὑμνούμεναι - 'Αθῆναι σας - τοῦ ΕΛΛΗΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ τοῦ 'Ελληνισμοῦ = 'Ανθρωπισμοῦ, σύμφωνα μέ τόν προφητάνακτα τῆς φυλῆς ΕΙΣ Κοίρανος ΕΙΣ Βασιλεύς. Καί ἡ Μακεδονία ΑΝΘΙΖΕΙ στήν ὥρα της. Εἶναι 'Ανθισμένη. 'Ο Φίλιππος ἤδη τά εἶχε βγάλει πέρα μέ ὅλους τούς Ρωμιούς. Ἤδη εἶχεν εἰπεῖ στόν ὑπερτέλειον μέν Ρήτορα, ἀλλά στενοκέφαλον καί στεγνοκέφαλον δυσκοίλιον καί γρουσούζικον Τοπικιστήν, πού ἐφοβέριζε τήν Ἄρτα ἀπό τήν Πνύκα: ΣΚΑΣΜΟΣ. Καί εἶχε δεῖ ἐμπρός του νά κομποδένεται μέν ἡ γλῶσσα νά λύνωνται δέ μόνον τά νεφρά τοῦ δαιμονίου κεραυνολόγου.

Ἤδη ὁ Ἰσοκράτης ἑλληνικώτατος, ἀττικώτατος καί ἀριστοκρατικώτατος ἀνθρώπων, ἀηδιασμένος ἀπό τούς μικροπολιτικούς καί τούς φαφλατάδες τῶν λόγων, ἐπεκαλεῖτο τόν Φίλιππον καί τόν παρώρμα, νά δώση μιά σβερκιά εἰς τούς Ἑλλαδικούς, διά νά ἡσυχάσουν καί νά ἡγηθῇ τοῦ δρόμου τῆς φυλῆς. Καί ἰδού εἰσέρχεται εἰς τήν Παγκόσμιον σκηνήν Θεόπνευστος καί Θεοείκελλος ὁ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Κλαῖτε Δάσκαλοι τό σώπασμα τῶν ὡραίων ρητόρων. Ἀλλά Σεῖς Γυναῖκες τοῦ Κόσμου ποῦ ἀγαπᾶτε τούς Θεούς καί τούς Ἥρωας κλαῖτε ποῦ περνᾶτε μάταια χωρίς νά ΕΧΕΤΕ ΙΔΕΙ ΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ. Ἐάν ἡ Ἠθική τῶν κοσμίων ἀπαιτεῖ οἱ Ἥρωες, οἱ Ἡμίθεοι, οἱ Θεοί νά εἶναι πρῶτα - πρῶτα πίσω Λαζάροι -πάγκαλα κορμιά καί ἔπειτα μυαλά ὑπερανθρώπου δυνάμεως, ἕναν Ἀχιλλέα ἄμυαλον καί κατσικοκλέφτην σάν τούς χθεσινούς Ἀχιλλεῖς μας καί ἕναν ὡραῖον καί διανοητικόν, ἀλλά χαμένον στά σαλόνια καί ἀποτυχόντα, τόν Ἀλκιβιάδην, ἐγέννησαν οἱ Ἑλλαδ. Παρθενῶνες. Αὐτός ὅμως εἶναι ὁ Ὡραῖος Ἥρως. Ὁ Ὡραῖος Θεός. Καί εἶναι ΝΟΥΣ. Παιδαγωγημένος ἀπό τόν Κόσμιον Ἀριστοτέλην, Ἄρης μέν Ἕλλην, Ὡραιότατος, Δυνατώτατος, Ἀγαθώτατος ἀλλά καί ΝΟΥΣ. Ὁ Μέγιστος Βασιλικός Νοῦς, καί ὁ Μέγιστος ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ Νοῦς τῆς Φυλῆς. Ὁ Περικλῆς, σάν ἀττικός ἄνθρωπος, ἔβλεπεν ἕναν Ἑλληνισμάκο μέ τήν Ἀθήνα του ἄρχουσαν, μέ ἕνα Ἰδανικόν ἐνσαρκωμένον φέρον τήν ὑπογραφή του. Καί τό ἐπεχείρησε καί τό κατόρθωσε τῶν καιρῶν εὐνοούντων, διά τοῦ πλέον ἀφαντάστου μέσου - τοῦ ΛΟΓΟΥ.

Ἑλλ. Φυλή ὁ μεγαλύτερος Ἐχθρός Σου εἶναι: Ο ΕΑΥΤΟΣ ΣΟΥ.

Ἀλλά ὁ Ἀλέξανδρος πού ἔβλεπε πλατύτερα καί δυνατώτερα, εἶδε ὅτι ὅλα αὐτά στόν ἄγριο Κόσμο εἶναι σάν μπουκέτο σταχύων κοντά σέ στόμα γαϊδάρου, ὅτι διά νά διατηρηθοῦν αὐτά ἐχρειάζετο ἕνας μέγιστος ἑλληνικός θώραξ, γράφων τόν μέγιστον δυνατόν κύκλον φρουρήσεως περί αὐτά, ὅτι ἡ φυλή ἔπρεπε νά ἐκταθῇ μέχρι τῶν ἄκρων ορίων της διά νά εἶναι ἀσφαλής, καί εἶδε κατακάθαρα ὅτι δέν εἶναι σκοπός της νά

ὑπάρχη αὐτή καί νά εἶναι μεγάλη, ἀλλά Σκοπός της μοιραῖος εἶναι ὁ Κόσμος, ὁ 'Εξανθρωπισμός τοῦ Κόσμου, ἡ Πραγματική κυριαρχία καί ἡ Πνευματική κυριαρχία τῆς Γῆς, ἡ Γνῶσις καί τακτοποίησις τοῦ Πραγματικοῦ καί Πνευματικοῦ Κόσμου. Καί οὕτω εἶδε κατακάθαρα τήν ΑΝΑΓΚΗΝ Τρισμεγίστου 'Ελληνισμοῦ.

Διότι ἐάν ἔπαυε νά ὑπάρχη τοιοῦτος ἐπί μακροτάτην σειράν αἰώνων, ἔστω καί διά μίαν στιγμήν, καί τοιοῦτος πολεμῶν λυσσωδῶς ἐναντίον ὅλων τῶν στοιχείων, μέχρις ὅτου, ὦ Φράγκοι Δασκάλοι, ἔλθετε ἡ εὐγένειά Σας, ὁ Πολιτισμός μας ποῦ ψέλνετε καί ἐπομένως ὁ Πολιτισμός Σας καί ὁ Πολιτισμός τῆς Γῆς θά ἦτο ἐξαφανισμένος.

Λοιπόν ὅπως ὁ 'Αριστοτέλης ἔφτιανε τόν Κόσμο στό χαρτί, ὁ 'Αλέξανδρος ἐθεμελίωνε καί ἀρχιτεκτονοῦσε κατά τόν 'Ελλ. τρόπο καί διά τοῦ 'Ελληνισμοῦ, διά πάντα, τόν Κόσμον στήν Γῆ.

Καί σύμφωνα πρός αὐτά, διά νά γίνουν αὐτά, πού ἔπρεπε νά γίνουν δέν ἐχρησίμευε τίποτε ὁ Λόγος τοῦ Περικλέως. 'Εχρειάζετο πρωτίστως, μία ΒΟΥΒΗ στερεά ΦΑΛΑΞ, γαρνιρισμένη μέ μακρύτατες μῦτες ἀπό σίδερο, σουβλερότατο· ξεκοιλιαστικότατη τῶν αἰωνίων Παλιορωμηῶν. 'Ο 'Αλέξανδρος εἶναι ὁ: ΩΡΑΙΟΣ -ΤΡΟΜΕΡΟΣ. Διότι τό 'Εθνικόν καλόν κατορθώνεται εἰς τόν 'Ελληνικόν Κόσμον μόνον καί μόνον διά τῆς ἐπιβολῆς τῆς ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΔΥΝΑΜΕΩΣ. Αὐτά πρέπει νά ξεύρουν οἱ ΜΕΛΛΟΝΤΕΣ Βασιλεῖς, ἄν εἶναι καί οἱ ΘΕΛΟΝΤΕΣ, διά νά κατορθώσουν τίποτε μεταξύ 'Ελλήνων. Λένε ὅτι ὁ "Ελληνας ζυγό δέν ὑποφέρει στόν λαιμό του. Πρόληψις. Αὐτοκολακεία. Τό γεγονός εἶναι ὅτι πετᾶ μέν τόν κακοβαλμένο ζυγό, ἀλλ' ὅταν τό καργάρης καλά στό λαιμό σου, κανένας Λαός δέν τόν βαστᾶ φρονιμότερα. Διότι ὁ "Ελλην εἶναι μέν κατεργάρης, ἀλλά εἶναι καί ΣΟΦΟΣ. -Λένε ὅτι ὁ "Ελληνας εἶναι Δημοκράτης. 'Ενῶ, ἐκτός τοῦ ὅτι ἐβασιλεύθη καί Αὐτοκρατορεύθη περίφημα τά περισσότερα ἀπό τά 'Αβασίλευτα Πολιτεύματά του καί τά Παμπάλαια καί τά χθεσινά τοῦ Ζυγοῦ καί τοῦ 'Αγῶνος ἦσαν μᾶλλον 'Ολιγαρχικά 'Αριστοκρατικά. 'Ο δέ γενικός τύπος τῆς Κοινότητος *εἶναι* μᾶλλον, *ὀλιγαρχική*

'Αριστοκρατία. Οὕτω τό ΕΞΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΟΝ ἔργον ἀρχίζει, μέ ἕνα ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΟΝ ΑΛΩΝΙΣΜΑ ΤΗΣ ΓΗΣ. 'Ολίγιστοι Στρατιῶται, ἀφωσιωμένοι, πιστεύοντες ὀλίγοι Ἥρωες, μέ ὀλίγους ποιητάς καί καλλιτέχνας καί Σοφούς περί ἕνα ἅρμα Θεοῦ. Καί ἡ Βάρβαρος Οἰκουμένη παντοῦ ὅπου ἡ θεία ὄψις του ἐπιφανεῖ, γονατίζει, καί οἱ Βάρβαροι Λαοί προσκυνοῦν τόν: ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

'Ελλ. Φυλή τί φωνάζεις; Μπῆκαν κλέφτες στό μανδρί; 'Εάν Σοῦ βαστᾶ ἔμπα διώχτους.

Σημειωτέον, ὅτι τίποτε δέν ἔχει νά φοβηθῆ εἰς τόν δρόμον του ἀπό τούς ἐχθρούς. Ἔχει νά φοβηθῆ μόνον τούς ὀλίγους Ρωμιούς πού θά εὕρη εἰς τά ἐχθρικά στρατόπεδα καί τούς πολλούς Ρωμιούς πού ἀφίνει πίσω του. Καί πράγματι μόνον σ' αὐτούς ἔχει τήν προσοχή του. Διότι ὁ 'Ελληνισμός μέσα του ἔχει τά στοιχεῖα τῆς ΑΥΤΟΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ. Καί ὁ Ἕλλην μέσα του ἔχει τό μικρόβιον τῆς ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ. Ὅλα τά ἔξωθεν αἴτια τά ὁποῖα φωνάζει, ὁ δαιμόνιος ψεύτης καί τρομερός 'Ηθοποιός, εἶναι ὅλα πάντοτε δευτερεύοντα. Τά πρῶτα εἶναι πάντα δικά του. Καί πάντα ψεύδεται λέγων ὅτι τοῦ λείπουν οἱ Ἄνθρωποι. Καί πάντα ἔχει καί πάντα τούς ξέρει περίφημα. 'Αλλά τόν ζυγόν τοῦ Ἕλληνος, τοῦ 'Εαυτοῦ του, τοῦ Μεγαλείου του, τόν δέχεται δυσκολότερα ἀπό κάθε ἄλλον. Εὐκολότερα δέ ὅλων τόν ΞΕΝΟΝ ΖΥΓΟΝ.

'Αλλ' ἐπάνω εἰς πελώριον πυραμίδωμα, θησαυρῶν, τροπαίων, θριάμβων μέ Σῶμα Λυσιππείου 'Αλκῆς καί Εὐμορφιᾶς, Σῶμα φύσει εὐωδιάζον σάν ἄνοιξις, τρομερά ΩΡΑΙΟΣ καί τρομερά ΝΕΟΣ πεθαίνει ὁ μόνος ἄξιος τοῦ ὀνόματος: ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ πού εἶδεν ἡ Γῆ. 'Ο Παρθενώνειος Τύπος τοῦ Κοσμοκράτορος. Καί πεθαίνει ΠΑΙΔΙ.

'Ο Κόσμος δέν ξαναεῖδε ἀκόμη, παρά ἀποπείρας μεταφράσεων ἀπό προστυχορωμαίους Καίσαρας, παρά ἀγενεῖς τιποτένους, κοντοχόντρους, χασαπομανεῖς θεατρίνους Ναπολέοντας, ἀφήνοντας πίσω των μόνον αἵματα καί ἐρείπια. Καί ὅλοι αὐτοί οἱ 'Ανθρωπάκιδες τοῦ Τωρινοῦ Κόσμου, πού φουσκώνουν

καί κάνουν τά λεοντάρια στά περιβόλια των, μέ τούς μπερντέδες τοῦ σπιτιοῦ των γιά πορφύρες, θυμίζουν μόνον τά παραμύθια, πού λένε οἱ γρηές Γερμανές κατά τά μπουμπουνίζοντα σκοτάδια τῶν νυκτῶν, στά ἀγγελοχάσκοντα Γερμανόπαιδα.

ΕΛΛ. Φυλή εἶσαι ΑΝΗΘΙΚΟΣ: διότι θέλεις οἱ Φραγκικοί Στρατοί καί Στόλοι νά Σοῦ φυλᾶν τ' ἀμπέλια ΣΟΥ.

Οἱ Φράγκοι Βιβλιαράδες μᾶς εἶπον ὅτι ὁ 'Αλέξανδρος δέν ἦτο Ἕλλην. Καί τό πρᾶγμα ἐσυζητήθη! καί δέν εὑρέθη κανείς νά τούς εἰπῆ: *Τόν κακόν σας τόν καιρό*. Μᾶς εἶπον ὅτι ὁ 'Αλέξανδρος ἐζουρλάθη, ἐξασιανίσθη... Διότι οἱ Φράγκοι Καλαμαράδες καί οἱ κάθε Βιβλιοφάγοι, εἶναι ζωύφια στενοχονδροκέφαλα, Κουτάβια θεόστραβα εἰς τήν ἀντίληψιν τῆς Πολυμόρφου φύσεως τῶν 'Ανθρωπίνων πραγμάτων. Διότι, βράστον τόν Βασιλῆά ἅμα δέν στέκεται ψηλά. Διότι ἄν δέν ἀστράφτει πάγχρυσος ὁ Βασιλεύς στήν 'Ανατολή καί δέν πατήση τό χρυσό του πόδι στό σβέρκο τοῦ ἀνατολίτη, κανείς δέν τόν παίρνει γιά Βασιλῆά. Καί τά λένε αὐτά οἱ Φράγκοι, ποῦ ντένουν τούς Βασιλεῖς των αὐτήν τήν ὥρα, μέ τά Μεσαιωνικά τους μασκαραλίκια κατά τάς ἀνωτάτας των ἑορτάς. Οἱ ἴδιοι ποῦ δέν θά πίστευαν ποτέ στόν μόνον ἀληθινόν Φραγκοκράτορα, τόν Παπαδιάβολο τῆς Ρώμης, ἄν δέν τούς κολοῦσε δι' αἰῶνας τήν παντοῦφλα του στό στόμα των. Καί ἐλέχθησαν αὐτά καί χίλια χειρότερα, διότι ὁ 'Ελληνισμός ἐκατάντησε ἕνα ζαγάρι τρέμον τόν ἀφέντη του τόν Φράγκο καί φοβούμενον νά πῆ: Λέτε ὅτι θέλετε. Πιστέψτε ξεπιστέψτε ὅ,τι θέλετε, ἀφοῦ στό τέλος δέ θέλτε, θ' ἀναγκασθῆτε πάντα νά πιστεύσετε τά ΠΡΑΓΜΑΤΑ.

'Ο 'Αλέξανδρος τίποτε παράδοξα δέν ἔκαμε. Τό ἔργον του τό ἐπέβαλεν ἡ Λογική, ἡ φύσις, ἡ φορά, ἡ Ὥρα τῶν Πραγμάτων. Καί ὁσονδήποτε κολοσσαῖα δι' ἐμᾶς τούς τότε καί διά τόν πολιτισμόν τοῦ κόσμου, ὁσονδήποτε μεγάλα καί ζωντανά καί φρεσκότατα ἕως τήν ὥραν αὐτήν, εἴπερ ποτε αὐτήν, εἶναι τά ἀποτελέσματα καί τά διδάγματα, τό Ἔργον του εἶναι τό Νεανικόν τό πρῶτον του βῆμα. Ἡ πρώτη σελίς

ζωῆς πού ἐκόπη. Τρέξας καί πιάσας ἀπό τά θαυμάσια μοσχοβολάτα γένεια τόν Πέρση, σκάσας αὐτόν κατά γῆς καί πατήσας τήν γιασεμόλευκη κοιλιά του, σπᾶ τήν Βάρβαρον Δύναμιν πού αἰώνια ἐμπόδιζε τό δρόμο καί ἀπειλοῦσε κάθε λίγο νά χυθῆ καί πνίξη τή φυλή ἀνοίγει τήν 'Ανατολή καί τήν 'Ασία εἰς τό 'Εμπόριον καί τό Πνεῦμα. 'Ο 'Ελληνισμός τότε, ὁ ἀπό τῆς προσωρινῶς Μυθολογικῆς λεγομένης ἐποχῆς, εὑρισκόμενος εἰς τάς αὐτάς περίπου Γεωγραφικάς ἐκτάσεις, μέ ἄλλα μόνον ὀνόματα καί ἄλλα φορέματα, ἐγκαθίσταται τότε ἐπισήμως ὡς ἄρχων καί πρωτεύων παντοῦ ὅπου ἦτο, *καθιεροῦται* μόνον καί *ἑδραιοῦται* διά παντός καί ἐπεκτείνεται εἰς ὅλον τόν ΦΥΣΙΚΟΝ ΚΥΚΛΟΝ τῆς προαιωνίου, τῆς καθ' ὅλην τήν ἔκτοτε ἱστορικήν περίοδον τῆς ἀνθρωπότητος, τῆς ἕως τώρα ὑπάρξεως καί ἐνεργείας του, ἀπό τήν ὁποίαν τίποτε ἕως τώρα καί τίποτε εἰς κανένα μέλλον δέν θά κατορθώση νά τόν ξεκολλήση, νά τόν ξεριζώση, διότι εἶναι στό σπῆτι του, ἐκτός τῶν συνήθων κατά τά ἀνθρώπινα ἀνακατεύματα μετατοπίσεων, ὑποχωρήσεων, κυνηγημάτων, σπρωξιμ..ων, τά ὁποία δυνατόν νά τοῦ κάμουν κατά διαφόρους *ἱστορικάς στιγμάς*, σάν τήν ἐκ Ρωμαίων - Κύριε ἐλέησον τό μυαλό τῆς 'Ιστορίας -ἕλκουσαν τό γένους εὐγενῆ Ρουμανίαν, δηλαδή τήν γνωστήν Βλάχα ποῦ καββαλικεύουν αἰῶνες τώρα τά ἑλληνικά μπακαλόπουλα, σάν τούς ΑΝΤΕΡΟΒΓΑΛΤΑΣ τῆς Μακεδονίας ποῦ ὁ Θεός νά τούς σώζη καί τούς διαφωτίζη ἕως ὅτου μᾶς ξυπνήσουν ἐντελῶς μέ τίς μαχαιριές των, τῶν ὁποίων ὅλων ἄλλως τε πραγματικός αἴτιος εἶναι αὐτός ὁ ἴδιος ὁ 'Ελληνισμός μέ τίς δουλίτσες του, καί τίς τεμπελιές του καί τούς ὕπνους του καί τίς ἀδιαφορίες του καί τίς ἀτολμίες του καί τίς ἀνανδρίες του, τίς ἀφιλοτιμίες του καί τίς διαλείψεις του, θάρρους καί μυαλοῦ. Δηλαδή ὁ 'Ελληνισμός - 'Οδυσσεύς δηλαδή ὁ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ -λέγε ΦΥΣΙΚΟΣ ΑΠΟΙΚΟΣ τωρινέ Βλάκα - δηλαδή ὁ προμυθικός Γορτύνιος καί ὁ Βολιώτης, δηλαδή ὁ μπακάλης, δηλαδή ὁ γεωργός, εἴτε τῆς Πελοποννήσου εἴτε τῶν Νήσων, δηλαδή ὁ κάθε τι τοῦ κάθε 'Ελληνικοῦ μέρους, πού ἔχει, προαιώνια τό ΕΝΣΤΙΚΤΟΝ τῆς κινήσεως καί μετατοπίσεως, ὁ εὐκολότατα, ὁ ἕτοιμος νά πάη στά ἄκρα τῆς Γῆς σάν νά εἶναι σπῆτι του, *εἰς κάθε ἱστορικήν*

στιγμήν, ΑΡΚΕΙ ΝΑ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΕΥΚΟΛΟΝ, ὁ ἕτοιμος νά γίνη γιατρός, μανάβης, μηχανικός, χαμάλης, ξενοδόχος, πρίγκιψ, παπᾶς, κάθε τι, κάθε περίδρομον, νά μπογιατίση τό κορμί του ἀκόμη καί νά κάνη ἔπειτα στήν κουτή Εὐρώπη καί τόν *'Ανθρωποφάγο.* 'Ο 'Ελληνισμός πού θά εἶναι αἰώνια στήν Αἴγυπτο λόγου χάριν σά στό σπῆτι του, πραγματικός κατακτητής ἀλλά καί πραγματικός ἐκπολιτιστής καί φίλος τοῦ 'Ιθαγενοῦς, ὅπως ἦτο πολύ πρίν ὁ γνωστός 'Αβραάμ τῆς Γραφῆς τῆς Γρηᾶς πουλήσει τήν γυναῖκα του στόν Φαραώ, γιά νά τρυπώση στό παλάτι του καί τοῦ κλέψη καί τά πιάτα, ὅπως εἶναι αὐτήν τήν στιγμήν, ὅπως κατά τήν ἀγύριστον μοῖραν, θά ἰδῆ αὐτός τόν Ἄγγλον, τωρινόν χωροφύλακα, πού τόν ἔστειλλε ἡ ἀείμνηστος ἡ Βιττώρια, μόνον καί μόνον ἀπό εὐσπλαγχνίαν διά νά.... ἐξαπλώση τό Εὐαγγέλιον καί τόν Πολιτισμόν!... ἀλλά καί νά καταπιῆ τόν Νεῖλον μέ ὅλο του τό μπαμπάκι, θά τόν ἰδῆ νά φεύγη καί νά μένη πάντα μόνος αὐτός.

Κυρά τ' ἀμπέλια Σου φύλατα μόνη Σου· κι ἄφηνε τόν Κόσμον ἥσυχον.

'Ο 'Αλέξανδρος εἶναι ὁ Ὥριμος 'Ανδρικός 'Εγκέφαλος τοῦ 'Ελληνισμοῦ, ὅπως καί αὐτός ὁ 'Ελληνισμός εἶναι ἤδη 'Ανήρ. Μέ μάτι Θεοῦ διατρέχει τόν Κόσμον, σπείρει σοφώτατα τόν 'Ελλ. ΣΠΟΡΟΝ, ριζώνει καί ἀναπτύσσει καί πολλαπλασιάζει τάς χιλιάδας χιλιάδων Κοινότητας, τάς καθιερώνει καί τάς ἑδραιώνει, παντοῦ ὅπου ἦσαν ἀνέκαθεν καί παντοῦ ὅπου δέν ἦσαν ἀκόμη. Μέ μάτι Θεοῦ βλέπων τά ναυτικά, ἐμπορικά, συγκοινωνιακά καί ἐκπολιτιστικά σημεῖα τῆς Γῆς, ἱδρύει καί στήνει τάς 'Ελλ. Πόλεις. ΦΑΡΟΥΣ ἀληθινοῦς Κινήσεως, Προόδου, Φωτός καί Πολιτισμοῦ διά τόν δρόμον τῆς 'Ανθρωπότητος. Δημιουργεῖ ἕνα τελειότατον δίκτυον 'Ελλ. Πολιτισμοῦ. Αἱ Πόλεις δέ αὐταί καί αἱ ἀνέκαθεν οὖσαι καί αἱ νέαι ἅπαξ ἑδραιωθεῖσαι καί καθιερωθεῖσαι διά τοῦ 'Αλεξανδρινοῦ Γοήτρου, σχεδόν, δυνατόν εἰπεῖν, δέν εἶχον ἀνάγκην πλέον οὔτε Διαδόχων οὔτε μεγάλου Κράτους διά νά ὑπάρξουν, διά νά ἐκτελέσουν τόν προορισμόν των. Διότι τό κάθε καλόν εἰς

τόν κόσμον εἶναι μισό καλό καί μισό κακό, ὅπως δέν ὑπάρχει κακό, τοῦ ὁποίου τό μισό νά μήν εἶναι καλό. Οὕτω ὁ 'Εγωϊσμός τοῦ Ἕλληνος καί τοῦ ὁμίλου τῶν 'Ελλήνων, ποῦ ἀποτελοῦν τάς Κοινότητας, τά Ἄστεα, τάς Πόλεις, ὁ καταστρεπτικός διά τήν ἑνότητα τοῦ ὅλου, τήν συστηματικήν του συγκέντρωσιν, ὀργάνωσιν καί Προσχώρησιν, αὐτός ὁ ἴδιος εἶναι ὁ ἰσχυρότατος λόγος τῆς ὑπάρξεως καί διασώσεως τῆς φυλῆς, διότι - ὁλόκληρος ἡ ἱστορία τό σαλπίζει καί εἶναι ἐντελῶς ἀνεξήγητος ἄλλος - κάθε ΧΟΥΦΤΑ 'Ελλήνων πεταμένη ὁπουδήποτε τῆς Γῆς, ἀποτελοῦσα Κοινότητα, ἔχει μέσα της τά στοιχεῖα καί τάς δυνάμεις ἑνός Ἔθνους ὁλοκλήρου, ἀκριβῶς ὅπως ὁ φυτικός Σπόρος ἔχει μέσα του, ἐν δυνάμει καί μικρογραφία, ὁλόκληρον τό δένδρον, ὁλόκληρος δέ ἡ 'Ιστορία μας σαλπίζει, ὅτι δέν ὑπῆρξε ποτέ Κατάκτησις γενική τοῦ 'Ελληνισμοῦ, καί ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ Κατακτηταί ἠναγκάσθησαν νά συμβληθῶσι σχεδόν μέ κάθε μίαν καί μέ κάθε μίαν Κοινότητα σχεδόν διαφορετικά, σάν κάθε μία νά ἦτο ἕνα μικροσκοπικόν 'Εθνάριον, ἄλλο. Καί εἶναι Διότι ἔχει μέσα της, φυσικά, ἑτοίμους νά πεταχθοῦν σέ κάθε περίστασι καί μεγάλους καί ἀπαραμίλλους: Τόν Στρατηγό, τόν Πολιτικό, τόν Ρήτορα, τόν Πρεσβευτή, τόν Διπλωμάτη, τό κάθε τι καί ὅλας τάς ἠθικάς καί πνευματικάς δυνάμεις ἑνός Ἔθνους. Οὕτω τότε μόνον ἡ φυλή ἐκσπᾶ εἰς μίαν ἀλματικήν ἀκμήν καί ἄνθησιν γενικήν, γενικωτάτην. Εἰς τήν 'Ανατολήν εἰσέρχεται Κυρίαρχος ἡ Κίνησις. Ἡ ἀκίνητος 'Ανατολή, φαίνεται κινουμένη, διότι τήν κινοῦμεν ἐμεῖς. Τό Νεκρόν 'Εμπόριόν της, ἤ τό διαρκῶς ἐμποδιζόμενον ὅλοι οἱ Νεκροί θησαυροί τῶν Βαρβάρων Λαῶν, περιέρχονται εἰς χεῖρας μας καί κινοῦνται καί διοχετεύονται διά τοῦ μεγάλου 'Εμπορικοῦ δικτύου ποῦ ἐγκαθίσταται κυρίαρχον. Τό 'Εμπόριον 'Ινδιῶν, 'Αφρικῆς, Συρίας, Μεσοποταμίας, Αἰγύπτου, 'Αραβίας, 'Αρμενίας εἶναι εἰς χεῖρας μας καί διά τῆς ὑγρᾶς ὁδοῦ διασπείρεται παντοῦ καί ὁ πλοῦτος ρέει εἰς ὅλον τόν 'Ελλ. Κόσμον, φθάνει μέχρι τῆς ἐδῶ 'Ελλάδος διά πρώτην φοράν καί διά πρώτην φοράν ὁλόκληρον τό 'Ελληνικόν εὐημερεῖ.

'Αλλά δέν εἴμεθα ἐμεῖς οὔτε Ἄγγλοι οὔτε Γερμανοί ΜΠΑΚΑΛΗΔΕΣ. Ἡ 'Εμπορικότης μας δέν εἶναι σκοπός ὅπως

ὅλων αὐτῶν τῶν 'Αγριογουρουνικῶν Λαῶν, τῶν Τωρινῶν. Εἶναι μέσον μόνον. 'Ολόκληρος ἡ ἱστορία μας τό βροντοφωνάζει. 'Ο Πλοῦτος μας, εἶναι μόνον μέσον καί βάθρον, διά νά ὑψώνωμεν ἀμέσως τό φῶς καί τό Πνεῦμα καί τόν Πολιτισμόν, διά τόν ἑαυτόν μας καί τούς γύρω μας Λαούς, ὅπου καί ἄν εὑρισκόμεθα ἐγκατεστημένοι. Καί ὁ ἀνδρικός Νοῦς ἡμῶν, τῶν τότε, μετά τό Νεανικόν 'Αθηναϊκόν γλέντι καί ἄσμα, τρέπεται ἀμέσως πρός τήν σοβαράν 'Επιστήμην, πρός τήν Συστηματικήν 'Οργάνωσιν τοῦ Πνευματικοῦ κόσμου. Οὐδέποτε ἡ βαθεία Σκέψις καί ἐξέτασις τῶν Πραγμάτων τῆς Γῆς, ἡ Πραγματική Σκέψις, ἄνθησε περισσότερον καί γενικότερον εἰς τήν φυλήν μας. Οὐδέποτε τό ὀργανωτικόν μας Πνεῦμα καί ἡ συναίσθησις τοῦ προορισμοῦ μας ὑπῆρξε βαθύτερον αἰσθητή εἰς ἐμᾶς τούς ἰδίους. Τότε ἔχομεν διά πρώτην φοράν τήν ἐντελῆ συναίσθησιν ὅτι ἐργαζόμεθα διά τόν Κόσμον ὁλόκληρον, ὅτι τό μέλλον τῆς 'Ανθρωπότητος ἐξαρτᾶται ἀπό ἐμᾶς, ὅτι εἴμεθα οἱ *Τακτοποιοί, 'Οργανωταί, Ρυθμισταί, 'Οδηγηταί καί Διευθυνταί* τοῦ Πραγματικοῦ καί τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου τῆς Οἰκουμένης. ῎Εχομεν συναίσθησιν ὅτι ἡ Τύχη τῆς Οἰκουμένης εἶναι στά χέρια τά δικά μας. Καί τά τότε γεγονότα λέγουν, ὅτι οὐδέποτε ἡ Συστηματική σκέψις καί ἡ ὀργανωτική 'Εργασία ἄνθησε δυνατότερα εἰς τήν φυλήν μας καί οὐδέποτε ἀποτελέσματα τό ἔδειξαν καθαρότερα.

ΕΛΛ. Φυλή δέ μᾶς λές; ΚΟΚΟΤΑ κατάντησες καί δέ Σέ μέλλει καί δέ μιλᾶς γιά τίποτε ἄλλο παρά ποιός Φράγκος σέ χάϊδεψε καί ποιός σέ φίλησε καί τίνος ἀρέσεις;

Καί ὅλοι οἱ Λαοί ξυπνοῦν, ζεσταίνονται γύρω μας εἰς τό φῶς, καί μᾶς ἀγαποῦν καί ἀναπτύσσουν ἑαυτούς καί τά ἑαυτῶν καί προσπαθοῦν νά ἑλληνίσουν ὅλοι. Οἱ 'Αλεξανδρώδεις Διάδοχοί του, οἱ ΠΕΛΩΡΙΟΙ αὐτοί ἀνθρώπειοι Τύποι καθ' ὅλα, οἱ μειωθέντες ἀδίκως ἕνεκα τῆς ἰδικῆς του 'Υπερφυσικότητος δέν σποῦν ἀλλά συνεχίζουν τό ῎Εργον του. Μόνον τό κεφάλι των σποῦν κουντροῦντες δυνατά σάν ῞Ελληνες ὁ ἕνας μέ τόν ἄλλον. Εἰς ὅλα των τά ἔργα φανερό ὅτι ἐκτελοῦν τό 'Αλε-

ξανδρινόν Σχέδιον. Διότι τό χαρακτηριστικόν τῶν Μεγάλων εἶναι, εἰς κάθε στιγμήν τῆς ζωῆς των καί εἰς οἱανδήποτε ἱστορικήν ὥραν, νά ρυθμίζουν αἰωνίαν 'Εργασίαν καί πορείαν τῶν πολλῶν, τοῦ Ἔθνους των. Καί δυνατότερα φυσικά τῶν συγχρόνων καί τῶν ἀμέσως ἐπερχομένων των. Οὕτω οἱ Διάδοχοι περιφέροντες, καθ' ὅλα τά Σημεῖα τῆς Πανανθισμένης, ὄχι Κατακτήσεως -ἀφοῦ κατά μέγα μέρος προϋπῆρχεν ἐγκατεστημένος 'Ελληνισμός - ἀλλ' 'Επικυρώσεως καί 'Επικρατήσεως καί ἐξαπλώσεως, περιφέροντες Αὐλάς Γιγαντιαίας, Ἡλίους Πνεύματος, Ἐνεργείας, Ἡμερώσεως Πολιτισμοῦ, φέροντες ὅλοι τήν ἀληθεστέραν σφραγίδα τοῦ Ἕλληνος εἰς τά πάντα των, μή διαφέροντες κατά τίποτε τῶν ἀπαραλλάκτων 'Ηγεμόνων μας τῆς Βλαχίας παρά μόνον κατά τό Μεγαλεῖον καί τόν Πλοῦτον, προάγουν διαρκῶς τό Ἔργον τοῦ *'Εξανθρωπισμοῦ τῆς Οἰκουμένης,* καί μόνη δέ ἡ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΣΧΟΛΗ Παρθενώνιος Κορυφή τῆς 'Εποχῆς αὐτῆς πρός τήν ὁποίαν δύναται νά παραβληθῆ μόνον συγκέντρωσις ὅλων τῶν τωρινῶν 'Ακαδημιῶν, εἰς ἕνα ἵδρυμα, μέ ἕνα ὀργανισμόν καί μίαν διεύθυνσιν πρός ἕνα σκοπόν, δύναται νά καταρρίψη ὅλες τίς ἀηδίες πού ἐγράφησαν καί ἐπιστεύθησαν διά τήν ἐξάνθησιν τῆς φυλῆς τότε, καί δύναται νά χρησιμεύση ὡς σύγκρισις καί ὡς μάθημα διά τούς ἠλιθίους καί κατωτέρους Λαούς μεταξύ 'Ελληνικῆς 'Επικρατήσεως καί τῆς Μπακαλικῆς ληστοπειρατικῆς κατακτήσεως τῶν 'Ανθρωπομόρφων τωρινῶν μεγάλων Λαῶν, ὅπως τῶν Ἄγγλων ἐν αὐτῆ τῆ ἰδία Αἰγύπτω καί ἡ ὑποδούλωσις τῆς Κατακτητρίας Ρώμης ὑπό τῶν κατακτηθέντων ἡμῶν, καθιστᾶ περιττήν κάθε κουβέντα, ὅταν μιλοῦν τά ἀποτελέσματα διά τήν βαθείαν ἑνιαίαν γραμμήν ποῦ ἐχάραξε, καί ἐβάδισεν ἡ Φυλή, διά τήν προαγουμένην ἀκμήν καί τήν ἀσφαλῆ ἐπιτυχίαν τοῦ προορισμοῦ της.

'Η ἵδρυσις τοῦ Χριστιανικοῦ μας Κράτους εἶναι ὄχι μόνον Πραγμάτωσις καί Κορύφωσις τοῦ φυσικοῦ 'Αλεξανδρινοῦ Ἔργου, ἀλλά καί ἡ βροντώδης 'Απόδειξις δι' αὐτῆς ταύτης τῆς Νέας Θρησκείας, δι' ἀνεξαιρέτως ὅλων της τῶν ἐκδηλώσεων, τῆς ἐντελοῦς ΓΝΗΣΙΟΤΗΤΟΣ καί ΕΛΛΗΝΟΣ καί ΕΛΛ. ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ. Ὅτι ὄχι μόνον δέν ἀνεμίχθη μέ τίποτε, ἀλλ' ὅτι ἐπολέ-

μησε δυνατότατα καί κατά τήν 'Αλεξανδρινήν καί κατά τήν Ρωμαϊκήν περίοδον, ὅλας τάς 'Ανατολικάς 'Ιδέας καί ἐπιδράσεις, καί αὐτή δέ ἀκόμη ἡ ὑπό τῶν καιρῶν καί τῶν φορῶν τῶν 'Ανθρωπείων, παρουσιασθεῖσα - 'Η 'Εβραϊκή 'Ιδέα - ὡς πραγματική ἀνάμιξις, εἶναι ἁπλῶς, φανερότατη πολιτική ΣΥΓΚΟΛΛΗΣΙΣ δύο πραγμάτων ἐντελῶς διαφορετικῆς φύσεως, ἀκριβῶς διότι ἦτο ἀδύνατον νά ἀναμιχθοῦν ἤ συγχωνευθοῦν. Καί ἡ *Συγκόλλησις* δέ αὐτή βροντοφωνεῖ καί τήν ζωτικότητα καί τήν γνησιότητα ἡμῶν τῶν τότε, διότι διά νά κατορθωθῆ καί αὐτή, ἐδέησε καί εἰς τόν Πνευματικόν Κόσμον καί εἰς τόν Πραγματικόν, νά μεταμορφωθῆ ριζικῶς ὁλόκληρος ἡ 'Εβραϊκή 'Ιδέα.

Οὕτω, παρά τά δύο ριζικώτατα καί πανολεθριότατα ἐλαττώματα τῆς φυλῆς, τήν ΔΙΧΟΝΟΙΑΝ καί τόν ΦΘΟΝΟΝ· μεταξύ τῶν ἀτόμων, τά *ἀξερρίζωτα,* τά προαιωνίως ἀπομακρύνοντα ἤ καταβάλλοντα ἤ ἐξαδυνατίζοντα τά δυνατά ἄτομα τῆς φυλῆς καί τάς προσπαθείας των, τά ἐξουδετερωτικά καί ἐξολοθρευτικά παντός καλοῦ πού ἔχομεν, τά προαιωνίως γεννῶντα καί βοηθοῦντα ὅλους τούς ἐχθρούς τῆς φυλῆς τά δύο καταχθόνια αὐτά Δαιμονικά πρόσωπα, τά ὁποῖα σάν περίφημοι δραματικοί Συγγραφεῖς, δραματουργοῦν τήν 'Ιστορίαν μας, παρά τήν ἀδυναμίαν ἑνός τινός Διαδόχου, νά κατανικήση πάντας τούς ἄλλους καί 'Αλεξανδρωθῆ ἐντελῶς, παρά τήν ἐκ τούτων μοιραίαν παρέμβασιν τοῦ Ρωμαίου - 'Αστυφύλακος. Χωροφύλακος τοῦ 'Ελληνισμοῦ - τό ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ -ΕΡΓΟΝ ΦΥΣΙΚΟΝ ΜΕ ΓΙΓΑΝΤΙΑ - ΓΡΑΝΙΤΙΚΑ ΘΕΜΕΛΙΑ, συντελεῖται ἀπροσκόπτως, πνίγον εἰς τόν δρόμον του καί αὐτόν τόν Ρωμαῖον, περίφημα ὑπηρετήσαντα καί ΦΟΥΣΚΙΣΑΝΤΑ τήν φυλήν μας, τελειοῦται κατά φυσικήν ἀνάγκην καί συνέπειαν, εἰς τήν τελειωτικήν σύστασιν τῆς ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΜΑΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ, διά τῆς ἁρπαγῆς, ὡς *προσχημάτων* καί ὡς ὅπλων 'Επικρατήσεως, ἀφ' ἑνός τοῦ Ρωμαϊκοῦ Στέμματος, ἀπό τό κεφάλι τοῦ Ρωμαίου τοῦ σπρωχθέντος ἀπό μᾶς καί πεσόντος εἰς Ρούσικο μεθύσι πολιτισμοῦ καί ἀφ' ἑτέρου ἑνός Τυχαίου, τυχαίως εὑρεθέντος εἰς τόν δρόμον μας, *ἀλλά Τυχηροτάτου* καί Εὐτυχεστάτου ΘΕΟΥ, τοῦ φωνάξαντος μόλις μᾶς εἶδε: *Τώρα θά δοξασθῶ,* τοῦ μετα-

ποιηθέντος μέν εἰς κόσκινον ὑφ' ἡμῶν, ἀλλά πραγματικῶς Δοξασθέντος, ὅσον βεβαίως οὔτε εἰς ὕπνον του δυνατόν ποτέ του νά τό φαντασθῇ.

Ζωντόβολα, μή φοβᾶσθε τήν ΑΛΗΘΕΙΑ. Ἡ Ἀλήθεια δέν σκοτώνει· τά ΨΕΜΜΑΤΑ καταθάπτουν τούς Λαούς.

Οὕτω ἡ πρώην Ἑλλαδική Ἐποποιΐα, διά τῆς Πανελληνίου Ἀλεξανδρινῆς φθάνει φυσικότατα καί ἐξαισιότατα τυλιγμένη ὑπό τά ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΡΩΜΑ·Ι·ΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ εἰς τό τελικόν κατόρθωμα καί σκοπόν, τήν τελειωτικήν Ἑδραίωσιν τῆς *Κοσμοκρατορίας*.

Οὕτω παρά τά κακοῦργα ψεύματα, τά μυσαρά μπερδεύματα καί στρεβλώματα καί Θολώματα τοῦ Σκοτεινοῦ, Ληστρικοῦ καί ΛΥΚΩΔΟΥΣ Φραγκοβαρβάρου Πνεύματος, παρά τήν Ζωώδη ὑποταγήν τοῦ Τωρινοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος μέ τά μεγάλα αὐτιά εἰς τό Φραγκικόν, ὁ Ἀλέξανδρος συντελέσας Ὀδυσσιακότατα τό ἔργον του, παρουσιάζεται μέ τά Σύμβολα τοῦ Ρωμαίου Αὐτοκράτορος τά ποιοῦντα τήν γῆν τρέμειν καί μέ τό ὑπέρτατον Ἀνθρώπειον τόλμημα καί ὅπλον τοῦ ΘΡΗΣΚΟΠΟΙΕΙΣΑΙ, ΘΕΟΠΟΙΕΙΣΑΙ ἑαυτόν καί τόν πολιτισμόν του, Κατασκευαστής, Μαγειρευτής, Ἐκφουρνιστής, Διευθυντής καί Ἐπιβλητής τῆς Θρησκείας του - ΤΟΥ ΕΑΥΤΟΥ ΤΟΥ - εἰς τόν Κόσμον, Διπλοῦς Αὐτοκράτωρ τοῦ Πραγματικοῦ καί τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου -δι' αὐτό ἔστησε καί δύο Κεφαλάς ἰσοτίμους καί ἰσοθρόνους -ἀληθινός Κοσμοκράτωρ, τότε δέ Παντοκράτωρ.

Εἶναι ἀνάξιον τῆς Ἑλλ. Ἀντιλήψεως ὁ ὑπερβολικός περί Ρωμαίου λόγος. Τῶν τοτινῶν Ρωμηῶν τά θυμιάματα εἶναι τά συνήθη Ρωμέικα καμώματα καί κοροϊδεύματα τῶν *Ξένων* καί εἶναι κεντριστικά μέσα τῆς Ἑλλ. φιλοτιμίας, ἀκριβῶς ὅπως ἐμεῖς τώρα ἐξαίρομεν καί αὐτούς τούς Βουλγάρους ἀκόμη, παρ' ὅλην τήν ἐσχάτην περιφρόνησιν πού ἔχει κάθε Ἄνθρωπος πρός κάθε Κτῆνος. Ὁ Ρωμαῖος ἦτο ἄγριος ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ, ὅλη του ἡ δύναμις ἦτο αὐτή. Ἡ ἔνεσις τοῦ Πολιτισμοῦ μας δέν ἦτο δυνατόν παρά νά τόν δηλητηριάση, μεθύση, μουρλάνη.

Καί ἡ Θεομάντις του Συβίλλη, τοῦ τά εἶχε προμαντεύση ὅτι θά τοῦ κατακτήσωμεν τήν Ρώμην, καί ὁ ξηρός σάν ρέγκα Κάτων ἔβγαλε τόν σβέρκο του φωνάζων νά μή μᾶς ἀφήσουν νά μποῦμεν στήν Ρώμη.

Καί εἶναι ἀνάξιον νά γίνεται λόγος περί τοῦ *Λεγεωνίτου* τοῦ προσπαθοῦντος νά μεταφράση... Πνεῦμα ῾Ελληνικόν καί Πολιτισμόν. ῾Ο Φραγκόκοσμος λυσσῶν διότι ὁ ῞Ελλην τοῦ ἐγάνωσε τό μυαλό ἀφ᾽ ὅτου ὑπάρχει, μισῶν ἐμᾶς ἕνεκα τῶν θρησκευτικῶν καί πολιτικῶν λόγων καί τῆς ὑπεροχῆς μας τῆς Βυζαντινῆς, διότι ἦτο ἀναγκασμένος τά πάντα νά λάβη παρ᾽ ἡμῶν, συναισθανόμενος τήν Κτηνωδίαν του ἀπέναντί μας καί ἀναγκασμένος νά εἶναι σάν Κάλφας ἐμπρός μας, μᾶς ἐμίσησε μίσος βαθύτατον, ἀδιάλλαχτον, ἀξερίζωτον, καί ἐπροσπάθησε νά παίξη καί αὐτός τόν Διάδοχον τοῦ Ρωμαίου, νά συνεχίση τήν Ρωμαϊκήν δῆθεν παράδοσιν καί δ᾽ αὐτό ἐφούσκωσεν ὅσον ἠδυνήθη περισσότερον τόν Ρωμαῖον, καί κατεβίβασε ὅσον ἠδυνήθη ἐμᾶς.

᾽Ενῶ τό γεγονός εἶναι ὅτι ὅπως εἶναι ἀδύνατον νά νοηθῆ ἐξάπλωσις καί ἄνθησις καί ἐπικράτησις Χριστιανισμοῦ, ἄνευ τῆς ὑπάρξεως τρισμεγίστου Πανανθισμένου ῾Ελληνισμοῦ, ἄλλον τόσον εἶναι ἀδύνατον νά νοηθῆ ἐξάπλωσις Ρώμης ἄνευ Κολοσσαιοτάτου ῾Ελληνισμοῦ τελειότατα ὀργανισμένου. Διότι ὅση εἶναι ἡ δύναμις τοῦ Χριστιανισμοῦ ἄνευ τοῦ ῾Ελληνισμοῦ, ἄλλη τόση εἶναι καί ἡ τοῦ Ρωμαϊσμοῦ. Καί εἶναι γελοιωδέστερον τοῦ γελοίου νά γίνεται λόγος περί Ρωμαϊκότητος ἡμῶν ὅσον καί περί Χριστιανικότητος, ἀφοῦ μόνον ῾Ελληνοποίησις καί τῶν δύο Ξενισμῶν ἔγινε.

Καί εἶναι ἀληθινά γελοῖος ὁ Βαρβαροφραγκόκοσμος νά ὁμιλῆ περί Καταπτώσεων ἡμῶν τῶν τότε, διότι ἔχει τήν κτηνώδη ἰδέαν *ὅτι ὁ Στρατιωτισμός* εἶναι ἡ ἀνωτάτη ἐκδήλωσις τῆς ᾽Ακμῆς μιᾶς φυλῆς - ἐνῶ ὁ ῞Ελλην δέν εἶναι Στρατιώτης, παρά ἐξ ἀνάγκης καί διά μίαν στιγμήν, διότι εἶναι ΑΝΘΡΩΠΟΣ - καί μᾶς θεωρεῖ ἐν παρακμῆ, μόνον καί μόνον διότι ἀφήκαμεν τήν Ρώμην νά ἀναλάβη τά ᾽Αστυνομικά καθήκοντα τοῦ Κόσμου ὅταν σήμερον αὐτήν τήν ὥραν, ἀπ᾽ ἄκρου εἰς ἄκρον αὐτοῦ λατρεύει τόν Θεόν ποῦ κατεσκευάσαμεν ἐμεῖς, ἐκείνην ἀκριβῶς τήν ἱστορικήν στιγμήν, ὅπως ἐμεῖς τόν ἐφτιάσαμεν ὅταν αὐτός

ὁ ἴδιος θεωρεῖ τήν θρησκείαν μας ποῦ τοῦ ἐδώκαμεν, ὡς τό ἕνα *Πανευρωπαϊκόν ἐξανθρωπιστικόν θεμέλιον*, τῆς ἔκτοτε καί τῆς τώρα ὑπάρξεώς του! Ἐάν ἡ ὑφ' ἡμῶν κατάκτησις καί ὑποδούλωσις· ἡ Πνευματική καί ἡ ἀπορρόφησις τέλος τῆς Κοσμοκρατείρας Ρώμης καί ἡ Δημιουργία μιᾶς Θρησκείας καί ἐπιβολή, ἕως τήν ὥραν αὐτήν παμβασιλευούσης, δύναται νά θεωρηθῆ κατάπτωσις, τότε... Ἀλληλούϊα.

Ἑλληνική Φυλή, πάση θυσία πρέπει νά μάθης διά πᾶν ὅτι σέ ἀφορᾶ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ. Ἑλλ. Φυλή, διά νά αἰσθανθῆς τόν Ἑλληνισμόν Σου πρέπει νά περιορίσης τό Χριστιανικό Σου συναίσθημα εἰς τά λογικά καί πραγματικά του ὅρια.

Ὅπως στήν ἀρχή τῆς Νέας Σου Θρησκείας, ἐκατέβασες καί κατεπίεσες τό Συναίσθημα Ἕλλην, διά ν' ἀνυψώσης τό Συναίσθημα Χριστιανός, τώρα πλέον ποῦ ἡ Χριστιανικότης Σου δέν ἔχει νά πάθη τίποτε, μόνον δέ ἡ Ἑλληνικότης Σου κινδυνεύει πρέπει νά κατεβάσης εἰς δευτέραν μοίραν τό συναίσθημα Χριστιανός καί ν' ἀνυψώσης Κυρίαρχον Ἀπόλυτον τό Συναίσθημα ΕΛΛΗΝ.

Ντροπή σας Ἕλληνες, νά λέγεσθε Σεῖς Χριστιανοί, σάν τήν Κοινήν ἀγέλην τῶν Ἀνθρωποειδῶν. Σεῖς πρέπει νά λέγεσθε ὅτι εἶσθε: *Χριστιανοποιοί:* ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΤΑΙ.

Ἐάν δέν μπορεῖτε νά αἰσθάνεσθε ὅτι εἶσθε Ἕλληνες, παρά μόνον ἀπό μέσα ἀπό τό πάπλωμα τοῦ Χριστιανισμοῦ Σας τότε ΕΡΡΕΤΩ τέτοιος Ἑλληνισμός.

Διότι τότε ὁ Ἑλληνισμός Σας εἶναι Νεκρός.

Ἐλέχθη καί ἐπιστεύθη, ὅτι κατά τήν ἐμφάνισιν τῆς Νέας θρησκείας ἐπεκράτει εἰς τόν Κόσμον Κοινωνικός καί Πνευματικός Σαπισμός, τόν ὁποῖον ἐδιώρθωσεν αὐτή. Αὐτά εἶναι ὅλα ΨΕΜΜΑΤΑ δημιουργηθέντας ἀπό τό Χριστιανικόν Κόμμα, ὅταν ἐπικρατῆσαν εἶχε τήν δύναμιν νά κάνη καί νά λέη ὅτι θέλει. Διότι ἡ Ἱστορία εἶναι ἕνα ζυμάρι μέ τό ὁποῖον ὁ κάθε Δυνατός Λαός ἤ Κόμμα ἤ Ἄνθρωπος, φτιάνουν ὅτι θέλουν καί παριστάνουν ὅπως τούς καπνίσει τά ἀνθρώπινα πράγματα. Πρόχειρος ἀπόδειξις ἡ Βυζαντινή μας Ἱστορία, τήν ὁποίαν ἔφτιασε ὅπως ἤθελε ἅμα ἐπεκράτησε ὁ φραγκόκοσμος. Καί μολονότι ἐκ βάθρων ψευδῆ τήν ἐκατόρθωσε νά πιστευθῆ. Τό

γεγονός εἶναι, ὅτι ὁ τότε Κόσμος εἶχε ὅση ἀρετή καί κακία ἔχει πάντα. Ὅτι ἐμεῖς εἴμεθα περίφημα Κοινωνικῶς καί Πνευματικῶς. Ὅτι ἡ ᾽Ακμή της ἦτο τόση, ὥστε ἀνεβιβάσαμεν εἰς τόν θρόνον τῆς Ρώμης, σειράν ὅλην *φιλοσόφων* Καισάρων Ἑλληνιζόντων, ὅτι ὄχι Ἐμεῖς, ἀλλά αὐτή ἡ Νέα Θρησκεία, θά ἐχάνετο ἀνώνυμος εἰς τάς ὑπονόμους τῆς Ρώμης καί τῶν ἄλλων Πόλεων, ἐάν δέν τήν ἐπιάναμεν ᾽Εμεῖς καί τήν ἐσηκώναμεν. Ὅτι ἀπολύτως τίποτα δέν μᾶς ἔδωκε αὐτή, πού νά μᾶς ἔλειπε, ἀλλ᾽ ἐμεῖς ἐφτιάσαμεν αὐτήν καί τῆς ἐδώκαμεν τά πάντα.

᾽Ελέχθη καί ἐπιστεύθη ὅτι Ἑλλ. φύσις, Πνεῦμα, Ὡραῖον καί Ἐμεῖς μαζύ, ἐχάθηκαν ὅλα κατά τούς Μακεδονικούς χρόνους, εἰς ᾽Ανατολικά ἀνακατεύματα, εἰς Ρωμαῖκά ἐξευτελίσματα καί σαπόξυλα ναυαγημένα, ἀπορρίματα τοῦ Κόσμου, ἐξεβράσθησαν εἰς τό Βυζάντιον, διά νά ἀποτελέσουν ἀποσαπίζοντα εἰς τόν Ἥλιον, ἕνα ᾽Εκτρωματικόν θέαμα ἀνθρωπίνου Σαπισμοῦ. Ἐνῶ ὁλόκληρος ἡ ΑΓΙΑ - ΣΟΦΙΑ - ΑΘΗΝΑ, δηλαδή ἕνας ΝΕΟΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΟΣ ΡΥΘΜΟΣ ἀπό τά θεμέλια ἕως τούς ἀκροτάτους Σταυρούς τῶν θόλων ΕΛΛΗΝΙΚΩΤΑΤΟΣ καί σύμφωνος πρός τούς νέους Καιρούς, μέ ὁλόκληρον τήν Ζωγραφικήν του καί ὁλόκληρον τό παιζόμενον Θρησκευτικόν Δρᾶμα, *Σοφόκλεια* δραματοποιημένον, δηλαδή ἕνας ὁλόκληρος Νέος Κόσμος, μεταμορφωμένος εἰς Θρησκευτικόν Θέατρον περιέχον ὅλας τάς ἀρχαίας ἑορτάς μαζύ, κατάλαμπρος ἀπό Δύναμιν καί Νεότητα καί Λαμπρότητα καί ὁλόκληρος μέχρι τῶν παραμικροτέρων λεπτομερειῶν, φέρων τήν *Πασίγνωστον γνησίαν Ἑλληνικήν Σφραγίδα,* γκρεμίζει ὅλα τά βορβορώδη πυραμιδώματα ὑπό τά ὁποῖα μᾶς ἔθαψαν. Διότι τό δυσκολότερον καί ἀδυνατότερον πρᾶγμα πού εἶναι δυνατόν, νά γεννηθῇ, χωρίς νά ὑπάρχη βαθυτάτη ὀργάνωσις φυλῆς καί φυσιολογικοτάτη Ἄνθησις Κοινωνίας, Πνεύματος καί Τέχνης, εἶναι Νέος *᾽Αρχιτεκτονικός Ρυθμός*. Κυριολεκτικῶς τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατον. Καί διά τούς αὐτούς λόγους, αὐτή ἡ Τωρινή Εὐρώπη, δέν ἔχει τίποτε ἄλλο ἀπό τόν *Γοτθικόν* ρυθμόν της νά παρουσιάση καί διά τούς αὐτούς λόγους ὅπως ὁ Βυζαντινός μας καί ὁ Γοτθικός της - τηρουμένων ὅλων τῶν ἀποστάσεων μεταξύ ἀνθρωπίνου καί ἀνθρωποειδοῦς Ρυθμοῦ - βροντοφωνάζων

'Ακμήν, διά τούς αὐτούς καί τοιουτοτρόπως, ἡ ἀδυναμία τῆς Εὐρώπης ἔκτοτε, νά δημιουργήση ἔστω καί ἕνα *Πραγματικόν* Ρυθμόν, φωνάζει αὐτή τό Ναυάγιον τοῦ τωρινοῦ Πολιτισμοῦ της, ὅπως ὁ Βυζ. ρυθμός τήν ἀκμήν τοῦ τότε ἰδικοῦ μας. Καί ἐάν ὑπάρχουν ἐλαφρυντικαί περιστάσεις, διά τήν ἀπιστεύτως *Κακουργικήν Πλαστογραφίαν* τῆς τότε περιόδου μας, μοναδικήν εἰς τήν ἱστορίαν τοῦ Κόσμου, εἶναι μόνον ὅτι αἱ *μεταμορφώσεις τοῦ 'Οδυσσέως*, κάνουν τούς Φράγκους νά χάνουν ἐντελῶς τόν μπούσουλα.

Κατά τήν τρίτην αὐτήν περίοδον, τήν φαινομένην ὅτι στηρίζεται ὁλόκληρος, ἐπί τοῦ Ρωμαϊσμοῦ καί τοῦ 'Εβραϊσμοῦ, τήν κορυφουμένην ἀπό τόν Δικέφαλον 'Αετόν Κεραυνόν, δηλαδή τόν παμπόνηρον γέρο - 'Αετό τοῦ Γέρο - Διός, πού ἐπέταξε μόνον ἄλλο ἕνα κεφάλι, διά νά ἀλλάξη ὁ Μανωλιός καί συγχρόνως φορέσει καί ἄλλο ἕνα Στέμμα, κατά τήν ὁποίαν ἐκρατήσαμεν, ἀπό τρισβαθυτάτην *Πολιτικήν Μεγαλοφυίαν* τά δύο αὐτά ΦΟΡΕΜΑΤΑ, μετά μανίας, ἕως τήν ἐσχάτην στιγμήν, καθ' ἥν δέν ἦτο πλέον δυνατόν νά κρυφθῶμεν, διότι ὁ Φραγκόκοσμος ἐφώναζεν: εἶσθε οἱ Ἕλληνες, εἶσθε οἱ Ἕλληνες καί ἐμεῖς ἀπαντούσαμεν, περί τούς καιρούς τῶν Φωτίω -ἀδυνατοῦντες νά συνεννοηθῶμεν μέ τούς ΛΥΚΟΥΣ καί Σεῖς εἶσθε: οι ΒΑΡΒΑΡΟΙ, νομίζει κανείς ὅτι καθ' ὅλην αὐτήν τήν ἐποχήν, ἐπαίξαμεν τό ὡραιότερον παιγνίδι μας, Κυριαρχοῦντες καί λέγοντες εἰς τούς φωνάζοντας. 'Εμεῖς δέν εἴμεθα οἱ Ἕλληνες. Ἕλληνες δέν ὑπάρχουν. 'Εμεῖς δέν κάνουμε τίποτε, δέν φταῖμε τίποτε, δέν θέλουμε τίποτε. 'Εδῶ δέν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο, παρά ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων καί ὁ Χριστός.

Ὅπως ἐδέχθημεν ἐμεῖς τότε τόν Χριστιανισμόν, τώρα πρέπει νά δεχθῆ καί ὁ 'Ελληνοχριστιανισμός, τόν 'Ανασταινόμενον ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ 'Ελληνισμόν μας.

Κατά τήν τρίτην φυσιολογικοτάτην αὐτήν περίοδον τήν καί *Κολοσσαιοτάτην* πασῶν καί διά τά συντελεσθέντα Ἔργα καί διά τήν ἐπίδρασίν της εἰς τόν Οἰκουμενικόν Πολιτισμόν, βαθύ ἦτο τό συντάραγμα τῆς 'Ελληνικῆς ψυχῆς, παραμυθώδης

ὁ 'Ιδεολογικός Δημιουργικός 'Αναβρασμός τῆς 'Ελληνικῆς 'Ανθρωπότητος, ριζικός δέ ὁ τῶν πάντων κλονισμός ἀπό τάς πανταχόθεν ὁρμάς τών Φραγκικῶν θηρίων, πού ἀνοιχθέντα τά ἔγκατα τῆς βορειονοτίου Γῆς ἐξεμοῦσαν, σάν αἱ Καταχθόνιαι Δυνάμεις τοῦ 'Αγνώστου καί 'Ακατανοήτου νά ἐμαίνοντο, διά νά ἁρπάσουν ἀπό τά χέρια τοῦ Προμηθέως Ἕλληνος καί σβύσουν, τήν μοναδικήν λαμπάδα φωτός, ποῦ περιφέραμεν ἐπί Γῆς, 'Εμεῖς οἱ 'Ωραιότατοι ΙΔΑΝΙΣΤΑΙ - ΠΡΑΓΜΑΤΙΣΤΑΙ καί ἐξωφρενικότατοι τῶν Παλαβῶν τῆς Γῆς.

'Η μεγαλυτέρα ἀξία τοῦ Χριστιανισμοῦ δι' 'Εμᾶς εἶναι, ὅτι μᾶς ἀποδεικνύει τόν Εἰδωλολατρισμόν καί τήν Γνησιότητά μας, ὑπό ὅλα τα φορέματα.

Μαζύ μέ τό κουρέλιασμα, συγκρήμνισμα καί διάρπαγμα τοῦ Ρωμαΐκοῦ κατασκευάσματος, τό περισεῖον τά ὅλα, βαθύτατος καί σεισμικότατος ἦτο καί ὁ θρησκευτικός 'Αγών, παροξυνόμενος ἀπό τήν ἐπιρροήν τῆς *'Ενέσεως τοῦ λυσσικοῦ 'Εβραΐκοῦ 'Ιοῦ.*

'Εδῶ δέν θίγεται ἡ 'Ελληνική 'Εκκλησία, ἀλλ' ἡ ΞΕΝΗ *'Εβραϊκή 'Ιδέα.* Καί κάθε *ξένον* πρέπει νά μᾶς εἶναι ζήτημα δευτερεῦον, εἰς τό βάθος τῆς συνειδήσεώς μας.

ΔΙ' ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΔΕΑΣ, προσέξετε, ὦ λογομανεῖς, δημαγωγοί καί λαοπλάνοι τῆς Πέννας καί ὅσοι ἀβάστακτοι ἐπικριταί τῶν 'Αγνώστων σας Πραγμάτων, μή νομίσετε ὅτι πρόκειται περί Παραδοξολογιῶν, Φραγκομιμήσεων, Μουρλονεωτερισμῶν καί πολέμων ἀνοήτων, ἀσκόπων, κατά τῆς 'Ελληνικῆς 'Εκκλησίας μας καί λυπηθεῖτε τά χάλια τῆς φυλῆς καί τό κατάντημα τοῦ 'Ελληνικοῦ Πνεύματος διά νά μή προσθέτετε εἰς τίς τόσες συμφορές ἀνοήτους θορύβους.

Τό ἐδῶ ζήτημα, πρέπει νά μείνη εἰς τόν Πάτον τῆς συνειδήσεως τοῦ καθενός μας.

'Ο 'Ελληνισμός δέν ἔχει νά πολεμήση τήν 'Εκκλησίαν

του, ὅπως ἔγινε καί γίνεται ἀναγκαστικῶς εἰς ὅλα τά Κράτη πού θέλουν νά προοδεύσουν, διά τόν ἁπλούστατον λόγον, ὅτι δέν ἔχει νά πολεμήση κατά τοῦ Παπᾶ. Ὁ Ἕλλην Παπᾶς δέν ἔχει, Δόξα τῷ Θεῷ, καμμίαν σχέσιν μέ τόν *Φραγκόπαπα.* Ὁ Ἑλληνόπαπας, ἀπαραλλακτότατος καί κοινωνικότατος πολίτης εἶναι ὑπάλληλος τοῦ Κράτους, σάν κάθε ἄλλον ὑπάλληλον. Καί εἶναι τόσο λίγο φλάρης ἤ Ἀγγλογερμανομουρλόπαπας, ὥστε ἄν ἕνας ταγματάρχης κι ἕνας Παπᾶς ἀνταλλάξουν τά ροῦχα των, ἀδύνατον νά διακριθῆ, ποιός ὁ Παπᾶς καί ποιός ὁ Στρατιώτης.

Ὁ κάθε Ἕλλην πρέπει νά ἀναλύση καί λύση μέ τόν Ἑαυτόν του τήν σκέψιν του διά τό ἐδῶ ζήτημα, χωρίς ἀνόητες φωνές.

Προσέξετε μή παρανοήσετε τήν ἀπόλυτον ἀνάγκην καί τόν Ἐθνοψυχολογικόν σκοπόν, πού ἐπιβάλλουν τάς γραμμάς ταύτας, διότι ὅσον γαληνιαίως ἄφοβα βάζονται τά πράγματα στήν θέσιν των, τοῦτο δέν γίνεται ἄνευ τῆς βαθυτάτης συναισθήσεως, τῆς βαρυτάτης ΕΥΘΥΝΗΣ, τήν ὁποίαν συνεπιφέρει πᾶσα ἔκφρασις διά τά Ἐθνικά ζητήματα καί μάλιστα τά τοιαῦτα. Ἀλλ' ὑπάρχει ἕνας κόμπος εἰς τήν Ἐθνικήν μας ψυχήν, πού πρέπει νά λυθῆ καί ἕνας φραγμός εἰς τό Πνεῦμα μας πού πρέπει νά πέση, διά νά προχωρήσουν καί τά δύο φυσικά, ἄνετα, ἐλεύθερα.

Κύριοι πού παίζετε τόν Ἕλληνα καί τήν Ἑλλάδα καί ψάλλετε ὅλην τήν ὥρα... ΚΟΙΤΙΔΑ... ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ... Καί τά ἄλλα ὅμοια, πρέπει νά θέλετε τό ΕΛΛ. ΠΝΕΥΜΑ ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ.

Κάθε Λαός κάθε ἐποχῆς αἰσθάνεται τήν ἀνάγκην νά γονατίζη καί νά δέεται πρός κάτι ΤΙ. Εἶναι ἐντελῶς ἀδιάφορον τό πρός ΤΙ. Κάθε ΤΙ εἶναι καλόν ὅταν δέν τοῦ μειώνει τάς δυνάμεις τῆς Ζωῆς, δέν τόν ἀποσύρει ἀπό τήν Γῆν, δέ τόν στερεῖ τῆς Χαρᾶς καί τῆς Ἡδονῆς τοῦ Ζῆν. Καί εἶναι περίφημον ὅταν δέν τσακώνεται μέ τά ἄλλα ΤΙ καί θέλει νά τά φάη. Πάσης θρησκείας ἐχούσης ψήφους, ἡ δουλειά εἶναι, νά διορίζη

τούς παπάδες της, νά δέχεται τά κεριά, νά τρώη τήν λειτουργιά, νά παρηγορῆ τούς ἀσθενεῖς καί δυστυχεῖς, νά συνοδεύη τούς νεκρούς μέ παρηγορητικά μοιρολόγια. Ἡ ἀπό τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἑβραϊσμοῦ θρησκομανής καί μισαλλόδοξος κατάστασις τῶν ἀνθρώπων, ἡ σύρριζα ἀντιφυσική καί σύρριζα ΑΝΗΘΙΚΟΣ, ἡ κατασαπίσασα αἰῶνας καί τόν Φραγκόκοσμον, εἶναι ἀπόρροια τοῦ ἔκτοτε ἐμβολιασμοῦ τῶν Ἀνθρώπων μέ τόν λυσσασμένον Ἑβραϊκόν ΙΟΝ ΘΕΟΜΑΝΙΑΣ. Πρίν οὔτε ὁ ἕνας Θεός ἤθελε νά σκοτώση τόν ἄλλον, οὔτε κανείς ἤθελε νά ξεπατώση ὅλους διά νά μοναρχήση αὐτός. Πρίν οἱ ἄνθρωποι δέν ἐθεομανοῦσαν, ὅπως κάνουν ἔκτοτε.

Καί ἐμεῖς ἐφτιάσαμεν τόν Χριστιανισμόν καί ἐμεῖς ἑπομένως ἐδημιουργήσαμεν τήν κατάστασιν αὐτήν καί ἐμεῖς συνεπῶς *ὀφείλομεν νά τήν ἀλλάξωμεν καί ἀπελευθερώσωμεν τόν Κόσμον.*

Διότι καί μόνον ἐμεῖς δυνάμεθα νά τό κάμωμεν.

Καί πρέπει· ὄχι μόνον διά τούς ἄλλους, ἀλλά καί δι' ἡμᾶς, διά νά δυνηθῶμεν νά ἀντλήσωμεν ἀπό τά ἐνταφιασμένα τρίσβαθα τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς μας Νέας Δυνάμεις, ὅλας μας τάς Δυνάμεις, διά νά ἐλπίσωμεν ὅτι δυνατόν νά νικήσωμεν καί ὑπάρξωμεν, κατά τόν ἀπελπισμένον Ἀγῶνα πού ἔχομεν ἐμπρός μας. Τό ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ *Ἑλληνικόν Πνεῦμα* τό ἀναστενόμενον ἀπό τῶν ἐγκάτων τῆς Μητρός Γῆς, τό προσπαθοῦν νά σπάση κάθε ἀλυσσίδες καί προχωρήση ἐλεύθερα φωτεινόν καί καταλάμπον τόν δρόμον τῆς φυλῆς, ΑΝΑΓΚΗ νά πολεμήση τόν *κτηνώδη* ΚΑΛΟΓΕΡΙΣΜΟΝ, διά νά περιορίση τήν θέσιν τῆς θρησκείας εἰς τό πρέπον, διά νά ἀφήση τό Πνεῦμα ἐλεύθερον καί τήν Θρησκείαν τοῦ Πνεύματος νά ἡγηθῆ καί φωτίση τήν φυλήν. Ἄν ἔχη ὄρεξιν νά γλυτωθῆ καί ἄν γλυτώνεται.

Κανείς δέν ἔχει οὔτε πρέπει νά πολεμήση τήν Ἑλληνικήν Ἐκκλησίαν, περιοριζομένην ἀκριβῶς εἰς τήν δουλειά της, οὔτε νά τήν ἀνησυχήση. Τοὐναντίον μάλιστα τό Ὀρθόδοξον Ἑλληνικόν Πνεῦμα, ἔχει καί πρέπει νά πολεμήση ὑπέρ αὐτῆς διά νά τήν ἐπαναφέρη εἰς τήν μεγαλοπρεπεστάτην Λαμπρότητα τῶν πρώτων αἰώνων, καθαρίζον αὐτήν ἀπό τήν ἀπαισία μοῦχλα καί σκοτεινιά καί ἀσχημιά καί τραγοβαρβατίλα, εἰς τήν ὁποίαν

τήν ἐβύθισεν ὁ ρυπαρός Καλογερισμός, ὁ φωνάζων ὑπέρ κάθε γράμματος καί παραβιάζων ληστρικότατα κάθε οὐσίαν.

Διότι ὁ Νέος αὐγάζων 'Ορθόδοξος 'Ελληνισμός, δέν δύναται νά δεχθῆ τόν τωρινόν ἐξευτελισμόν 'Εκκλησίας, ἥτις οὖσα ὅπως πρέπει νά εἶναι, *εἶναι ἴση εἰς λαμπρότητα ἐσωτερικῶς ὅσον ὁ Παρθενών ἐξωτερικῶς.*

'Ως Χριστιανοί εἴσθε Χαμένοι μεταξύ τῆς ἀγέλης τῶν θηριωδῶν Χριστιανικῶν Λαῶν.
'Ως Ἕλληνες ξεχωριζόμενοι δυνατόν νά σωθεῖτε.

Καί ὁ Ἕλλην Παπᾶς, ὁ λαϊκός, ὁ ἐθνικός, ὁ φύσει φιλαλλόδοξος καί διόλου φανατικός, εἶναι εἰς θέσιν νά ἐννοήση περίφημα τά ζητήματα αὐτά, ὅτι ἡ ἀνωτέρα Πνευματική 'Ελληνική Θρησκεία θά σώση εἰς τό μέλλον τήν φυλήν, ὅτι εἴμεθα χαμένοι μεταξύ τῆς ἀγέλης τῶν Χριστιανῶν μή ξεχωριζόμενοι, ὅτι βαθύτερον τοῦ ράσου τοῦ Χριστιανοῦ εἶναι Ἕλλην καί ὀφείλει νά εἶναι πρῶτα Ἕλλην καί δεύτερα Χριστιανός, διά νά ἐννοήση τά διπλᾶ του καθήκοντα καί συνδυάση καί τά δύο σύμφωνα μέ τούς Τωρινούς Καιρούς καί 'Ανάγκας τῆς φυλῆς.

Διότι ὅλοι οἱ Λαοί εἰς τούς ὁποίους ἐδώκαμεν τόν Χριστιανισμόν, ἀπεσπάσθησαν ὅλοι, διότι ὅλοι μᾶς ἐπολέμησαν λυσσωδῶς, ὅλοι μᾶς πολεμοῦν ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΣ, ὅλοι οἱ *ἀδελφοί Λαοί* μᾶς ἔχουν καταδικάσει εἰς φάγωμα καί εἰς θάνατον, καί ἄν εἶναι καί τινες πληθυσμοί πού δέν τό ἔκαμαν ἀκόμη εἶναι διότι δέν τούς ἔβαλαν ἀκόμη νά τό κάμουν, *ὅπως θά τό κάμουν στό τέλος* βεβαίως. Διότι αἱ Θρησκεῖαι δέν ἀδελφώνουν θηρία, δέν ἀδελφώνουν τίποτα, μόνον τά συμφέροντα πλησιάζουν Λαούς καί μόνη ἡ δύναμις ἐπιβάλλει φαινομενικάς ἀδελφώσεις. Διότι εἶναι ζητήματα *φυλῶν* καί αἱ φυλαί οὔτε χάνονται, οὔτε ἀλλάζονται καί ἀργά ἤ γρήγορα θά θέλη κάθε μία νά αὐτοϋπάρξη ἄν ἔχη τάς δυνάμεις πρός αὐτό· Ἑπομένως ὅτι ἔκαμε, κάμνει, καί θά κάμη ἡ φύσις καί ὁ χρόνος, καιρός νά προκάμωμεν ἐμεῖς πρίν μᾶς ξεκάμουν οἱ ἀδελφοί Χριστιανοί, ἀπαλλασσόμενοι ἐμεῖς σάπιων παπουλικῶν βλακιστάτων ἰδεῶν, ὅτι ἔχομεν δυνάμεις, διά τῆς Θρησκείας, ἀποκόπτοντες ἐμεῖς

κάθε ξένον, αὔριον βέβαιον πολέμιον, ἀποκοπτόμενοι καί ξεχωριζόμενοι ἀπό τούς κατεβαίνοντας ἀδελφούς Χριστιανούς καί ὀρθοδόξους καί ὁμοδόξους ΣΛΑΥΟΥΣ πού θά μᾶς πνίξουν καί προσπαθοῦντες νά σωθῶμεν μόνοι μας συγκεντρούμενοι, διά τῶν ἰδικῶν μας μόνον τῶν πραγματικῶν *δυνάμεων καί ὄχι δι' ἀερολογιῶν.*

'Εγώ Παπᾶ μου πού εἶμαι πειό Ἕλλην ἀπό σένα Σοῦ λέω: *Εἶμαι* ἐντελῶς Ἕλλην καί ὁλότελα Χριστιανός. Μπορεῖς γι' αὐτό νά μή μοῦ δώσης λίγη γῆ νά κοιμηθῶ:

'Εάν εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ Χριστιανισμός ἐχρησίμευσεν ὡς μέσον καί ὅπλον πολιτικόν θαυμάσιον, διά τήν Κοσμοκρατορίαν ἡμῶν τῶν τότε καί ἄγκυρα σωτηρίας μετά τόν Τοῦρκον, διπλᾶ δι' αὐτό ἀγαπητός, ὑπερβέβαιον εἶναι ἀφ' ἑτέρου ὅτι αὐτός ὁ ἴδιος ὁ Χριστιανισμός, ἀδιάφορον ἄν εἶναι συγγνωστόν ἕνεκα τῆς φορᾶς τῶν Καιρῶν, ἀλλά εἶναι:

Καί εἶναι συγχρόνως καί λεπτότερον καί βαθύτερον *ψυχολογικόν Κέντρον τοῦ 'Ελλ. 'Οργανισμοῦ,* ἐκ τῆς ὀρθῆς κεντήσεως καί ἠρέμου ἀφυπνίσεως τοῦ ὁποίου, ἐξαρτᾶται ὁλόκληρος αὐτή ἡ Βαθυτάτη ΑΦΥΠΝΙΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΨΥΧΗΣ ΚΑΙ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝ. ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ καί τά δύο ἀγκομαχοῦντα στά τρίσβαθα σκοτάδια τοῦ ἑαυτοῦ μας, ἡ τελειωτική ΑΥΤΟΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ.

Κοντός Ψαλμός 'Αλληλούϊα: Πᾶς Παπᾶς αἰσθανόμενος ὅτι εἶναι Πρῶτα Χριστιανός καί Δεύτερα 'Ελλην ΞΟΥΡΑΦΙΣΘΗΤΩ.

Διότι ἀπό τότε ἡ 'Ελληνική ψυχή ἐδιδάχθη, πρῶτα εἰς δύο στρατόπεδα, ἔπειτα ἐδιδάχθη μέσα εἰς τόν Καθένα μας, ἔπειτα μέ τά χρόνια ἐσκοτίσθη καί ἐμπερδεύθη, *ἔχασε τήν Καθαράν Συνείδησιν 'Εαυτῆς* καί ἐνῶ ἐπολέμα ἀκόμη νά εὕρη τόν τρόπον συμβιβασμοῦ ἤ ἀπελευθερώσεως, ὁ ΤΟΥΡΚΟΣ ἐπελθών ἐπέβαλλε τήν ἀπόλυτον Κυριαρχίαν μόνον τῆς Χριστιανικῆς 'Ιδέας. Διότι ἀπό τότε τό 'Ελληνικόν Πνεῦμα προσπαθοῦν νά δεχθῆ τήν τυχαίαν φοράν τῶν ἀνθρωπίνων καί τήν πολιτικήν 'Ανάγκην, κατεσπαταλήθη σχεδόν ὁλόκληρον

διά νά συνδυάση τά ἀσυνδύαστα, διά νά μεταμορφώση τά ἀμεταμόρφωτα, νά πείση ἑαυτό περί πραγμάτων φύσει ἀντιθέτων καί ἀντιθέτων καί εἰς τήν φύσιν καί εἰς τήν φύσιν του, νά σταματήση τήν ἔρευναν ποῦ ἀποτελεῖ τό χαρακτηριστικώτερον προσόν του, νά σταθῆ ἐνῶ εἶναι ἡ Κίνησις, νά ἀνυψώση τήν θρησκείαν εἰς 'Ανωτάτην Πνευματικήν 'Αρχήν -ἐνῶ τό Πνεῦμα οὔτε ἀρχάς, οὔτε ἐξουσίας, οὔτε τελειώματα ξέρει - ἐνῶ τῆς θρησκείας δέν εἶναι ἡ δουλειά της αὐτή, νά ἀποκρυσταλλώση πράγματα, φύσει ἀβέβαια, ἀσταθῆ, ἄπιαστα, ἄγνωστα, ἀφοῦ ἕνα μόνον εἶναι βέβαιον, ὅτι πάντα δέν ξεύρουμε τί μᾶς γίνεται.

'Ο Χριστιανισμός μαζύ μέ τό ἄλλοτε Πολιτικό Καλό μᾶς ἔκαμε καί τρομερώτατο Κακό.

Καί ἔγιναν αὐτά, ἐνῶ 'Ηθικῶς, Πνευματικῶς καί 'Εκπολιτιστικῶς, τό 'Ελλ. Πνεῦμα δέν εἶχε ἀπολύτως τίποτε νά πάρη ἀπό τόν *'Εβραϊσμόν,* οὔτε *κόκκον* ἕνα ἀπό τίποτα, ἀλλά αὐτοῦ νά τοῦ δώση τά πάντα, ἐνῶ ὅλη ἡ ὠφέλεια ὑπῆρξε διά τούς 'Αγριολαούς καί τόν Θηριόφραγκον οἵτινες ἐδέχθησαν μέ τό *θρησκοχρυσομένο* αὐτό χάπι τόν 'Ελληνικόν μας Πολιτισμόν, δηλ. τόν 'Ανθρωπισμόν, ὅσον εἶναι ἐπιδεκτικά φύσει, ἀγρίμια.

Καί δέν πταίομεν ἐμεῖς διόλου, ἄν αὐτός ὁ Μανιακός Βάρβαρος, ὁ φράγκος, μισῶν ἐμᾶς διά τήν ὑπεροχήν μας, ἀπεσπάσθη καί ἐδημιούργησε τόν *Παπαδιάβολο* τῆς Ρώμης, ὁ ὁποῖος τοῦ *κατεσάπισε τήν ψυχήν* καί ἀπό τοῦ ὁποίου ἕως τώρα ἀκόμα ἀγωνίζεται μέ τό ρόπαλον νά ἐλευθερωθῆ, μή ἀναφέρων οὔτε κἄν ὁ *Τρισευγενής Πολιτισμένος,* ὅτι ἐμεῖς ἀπό τῶν πρώτων Αἰώνων μαχόμενοι κατά τῶν Παπῶν, ἐμαχόμεθα ὑπέρ τῆς σωτηρίας του καί ὅτι ἄν ἔμενε *θρησκευτικῶς* ὑπό ἐμᾶς, θά ἦτο ἔκτοτε ἐλεύθερος Παπαδοδουλείας καθ' ὅλην τήν Χριστιανικήν περίοδον ἕως τώρα, ὅπως ἐμεῖς.

«Δέν ξέρω ἄν λέει σωστά πράγματα ἤ στραβά τό βιβλίον τοῦ Γιαννοπούλου, μά ὅταν τό διάβαζα ἦταν σάν ἄνεμος νά φυσομανοῦσε μέσα μου τρομαχτικά καί νά συντάραζε τόν ἑλληνισμό μου ὅλον καί νά μέ ἐλευθέρωνε καί ἀφοῦ τό διάβασα μοῦ φάνηκε σάν τόν βορριᾶ τόν παγωμένο πού μανιασμένος

σαρώνει τούς βρώμιους άπό μικρόβια άέρηδες καί άπό κάθε βρώμα ή σκουπίδι καθαρίζει τόν Κόσμο.

Τό βιβλίο του καθαρίζει τόν Ἕλληνα πού *ξέρει* νά τό διαβάση... *Σ' αὐτοῦ* τόν ρυθμό τή ζωή μου τονίζω».

Ἴων Δραγούμης

Τό Ἑλληνικόν ΤΟΛΜΗΜΑ τῆς δημιουργίας Θρησκείας, ἥτις νά περιλάβη ὅλους τούς Λαούς καί πάντας ἀνθρώπους ὡς ἀδελφούς, νά δημιουργήση Κράτος Θρησκευτικόν, τό ὁποῖον ὑπό τό φόρεμα τῆς Θρησκείας νά διαδώση παντοῦ τό Ἑλλ. ΦΩΣ, εἶναι ἡ εὐγενεστέρα *Πραγματική* Ἐνσάρκωσις τοῦ τολμηροτέρου ΙΔΑΝΙΚΟΥ, χιλιάκις ἀνωτέραν τοῦ *ἐγωϊστικοτάτου* Παρθενῶνος. Ἡ Κινήσασα ἐξ Ἀθηνῶν Ἑλλ. Ἰδέα, πολεμήσασα ἐν Ἀλεξανδρεία καί Ρώμη καί νικήσασα, Παρθενώνεται εἰς τήν ΣΟΦΙΑΝ τοῦ Βοσπόρου, ἀπίστευτος πραγμάτωσις Πλατωνικοῦ καί Παρθενωνείου ΟΝΕΙΡΟΥ. Πᾶς Ἕλλην ἔχει τό δικαίωμα ἀγρίας ὑπερηφανείας πρό τῶν σημερινῶν Λαῶν καί τῶν Παληανθρωπισμῶν τῶν Βασιλιάδων των μέ τά ἐμετικῶς Μπακαλικά καί ἀναιδῶς λωποδυτικά Ἰδανικά των.

Κατά τήν ἱστορικήν στιγμήν καθ' ἥν ὁ μή ἀκόμη Κωνσταντῆς ἐκαταλάβαινε τέλος, ὅτι ἡ μόνη στερεά σανίδα μέσω τῆς Ἀνθρωποειδοῦς Ἀνατολικῆς καί Ἀγριοχοιρικῆς Δυσμικῆς Οἰκουμένης ἦτο ὁ Ἑλληνισμός καί ἐξεκινοῦσε καί ἐφέρετο ὑπνωτισμένος ἀπό τά Σταυρικά Λάβαρα, ποῦ τοῦ ἐκουνοῦσε στόν μεθυσμένο του ὕπνο ὁ Ὀδυσσεύς, πρός τό Πολιτικόν Κέντρον τῆς φυλῆς ποῦ εἶναι ὁ Βόσπορος, ὅπως αἱ Ἀθῆναι εἶναι τό Πνευματικόν Κέντρον, ἐπρόκειτο νά διασώσωμεν τήν φυλήν μας ὁλόκληρον. Ἐπρόκειτο νά καταστείλωμεν τάς ὁρμάς τῶν Εὐρωπαϊκῶν Θηρίων. Ἐπρόκειτο νά ἑνώσωμεν καί ἀναμίξωμεν τάς προηγουμένας ἐποχάς πρός δημιουργίαν πάντοτε Ἄλλης, πάντοτε ΝΕΑΣ. Δηλαδή τάς ἀρχικάς καί θεμελιώδεις Ἑλλαδικάς, μέ τήν προέκτασιν καί τόν πλουτισμόν τῶν Ἀλεξανδρορωμαϊκῶν χρόνων καί τήν ἔκτοτε κτηθεῖσαν πεῖραν τῆς διευθύνσεως Λαῶν, ὑπό μορφήν Νέαν, πρός *Ἄνθησιν Νεωτέρου Πολιτισμοῦ.* Ἐπρόκειτο νά δημιουργήσωμεν καί περιβάλωμεν μέ *φόρεμα θρησκευτικόν* πάντα ταῦτα, διά νά

τά καταστήσωμεν ἀτράντακτα. Ἐπρόκειτο νά δημιουργήσωμεν *Κράτος Θρησκευτικόν* τοῦ ὁποίου τά πάντα νά συμμορφωθοῦν πρός τήν Νέαν Θρησκείαν. Κράτος Θρησκευτικόν *Οἰκουμενικότατον* - Τόλμημα Μοναδικόν Μοναδικῆς Εὐγενείας. Ἰδανικότατα καί μουρλότατα ὑποστηριχθέν αἰῶνας μέ ἀπεριγράπτους θυσίας - τό ὁποῖον νά μή γνωρίζη *Ξένους* καί *Ἐχθρούς*, ἀλλά νά περιλάβη ὅλους τούς Λαούς εἰς τούς κόλπους του, ἀπονέμον εἰς ὅλους ἀδιακρίτως τήν Ἐλευθερίαν καί τήν Δικαιοσύνην καί τήν Ἰσότητα καί τήν Ἀγάπην καί τήν Εὐγένειαν καί τόν Ἀνθρωπισμόν καί τό φῶς, δηλαδή ὅλα τά προαιώνια διακριτικά χαρακτηριστικά τά ἰδικά μας, τά ΕΛΛΗΝΙΚΑ. Καί ἐπρόκειτο νά Θρησκοποιήσωμεν, θεοποιήσωμεν, Θεοντύσωμεν καί Θεοσφραγίσωμεν τά ἀπαξάπαντα, διά νά τούς δώσωμεν ὅλην τήν βαρύτητα καί ἐπιβολήν Θρησκείας, ὅλην τήν θειότητα Θρησκείας, ὅπως ξεύρομεν ἐμεῖς νά κάνωμεν τήν δουλειά μας, ὅταν εἴμεθα στά λογικά μας καί στά συγκαλά μας.

Οὐδαμοῦ ἀλλοῦ φαίνεται καθαρότερα, συλλαμβάνεται χειροπιαστότερα, ἡ μανιακή πάλη Ἕλληνος καί Ἑλλ. Πνεύματος κατά τοῦ βαθύτερον θέλοντος νά εἰσχωρήση Ξενισμοῦ, ἀπό τούς πρώτους χριστιανικούς αἰῶνας.

Καί ἐπρόκειτο τό δυσκολώτερον καί τολμηρότερον πάντων νά εἰσαχθῇ εἰς τόν Ἑλληνικόν Ὀργανισμόν, τόν φυσιολογικῶς μή δεχόμενον καί μή χωνεύοντα ΞΕΝΟΝ Στοιχεῖον μέσα του, παρά ὑπό τόν ὅρον ἤ τῆς ἀπολύτου *ἀπορροφήσεως καί ἐξαφανίσεως* ἤ τοῦ τελειωτικοῦ ἀποδιωγμοῦ, Στοιχεῖον μέσα του, παρά ὑπό τόν ὅρον ἤ τῆς ἀπολύτου *ἀπορροφήσεως καί ἐξαφανίσεως* ἤ τοῦ τελειωτικοῦ ἀποδιωγμοῦ, Στοιχεῖον Ξένον, ἕνα ΞΕΝΟΝ ΘΕΟΝ καί ΘΕΟΝ ΕΒΡΑΙΟΝ, δυσαρεστημένον κατά τοῦ Κόσμου, ὅλο χολή κατά τῶν ἐπιγείων, ἀγνοοῦντα τήν Ἑλληνικήν Ἰδέαν, ἀγνοοῦντα τήν φυσικήν καί ὁλοχαρῆ μας ἀγάπην τῆς Ζωῆς, ἀγνοοῦντα καί ἀκατανοοῦντα καί μισοῦντα τήν Σάρκα, τό ΣΩΜΑ και τό ΩΡΑΙΟΝ ΣΩΜΑ, πού ἡ λατρεία του ἀποτελεῖ τήν ὑπόστασίν μας καθ' ὅλους τούς

αἰῶνας, ἀγνοοῦντα καί μισοῦντα τάς ἡδονάς τῆς Ζωῆς, διά τάς ὁποίας ἐμεῖς προαιωνίως, σάν φύσει Πάνσοφοι πού εἴμεθα, κυνηγοῦμεν, τυφλά καί λυσσασμένα, μισοῦντα τήν Ζωήν ὁλόκληρον τήν ὁποίαν ἐμεῖς λατρεύομεν διδάσκοντα τήν 'Επουράνιον Ζωήν, ἐνῶ ὄχι τότε ἀλλ' οὔτε τώρα κανένας Ἕλλην, φύσει παρ' ὅλα τά ψεύματα πού λέγει εἰς τούς ἄλλους καί εἰς τόν ἑαυτόν του δέν σκοτίζεται παρά διά τήν ἐδῶ Ζωήν, τήν ὁποίαν ἀγκαλιάζει μέ λατρείαν καί φιλεῖ καί δαγκώνει καί κατατρώγει μέ λαμπράν ρώμην καί χαράν Ἕλληνος Καλογέρου, καταβροχθίζοντος καλογεροπαίδιον, μισοῦντα λυσσωδῶς ὅλους τούς Θεούς τῆς Γῆς καί ζητοῦντα νά τούς ξεπατώση ὅλους διά νά μοναρχήση Αὐτός θέλοντα διά τῆς παγκοσμίου ἐρειπώσεως καί ἐρημώσεως νά κατακτήση τήν 'Επουράνειον Βασιλείαν, ἐνώ ἐμεῖς εἴχαμεν νά κατακτήσωμεν τήν Γῆν καί ἡμερώσωμεν τόν Κόσμον καί μᾶς ἦτο φυσικῶς ἀδύνατον νά τά ἐγκαταλείψωμεν ὅλα σύξυλα διά νά πᾶμε στόν οὐρανό, καί χωρίς φτερά καί χωρίς κανένα μέσον συγκοινωνίας, ἀεροβατικόν, οὐρανοβατικόν, λέγοντα ὅτι ἐντός ὀλίγου ὁ Κόσμος θά χαλάση καί θά ἔλθη ὁ Δημιουργός νά κρίνη ζωντανούς καί πεθαμένους καί μᾶς τρελλάνη στό ψήσιμο, ἕνας θυμωμένος Δημιουργός διότι τοῦ ἐφάγαν ἕνα ψωρόμηλο ἀπό τό περιβόλι του, καί κουβαλῶν μία ἱστορία Κτήσεως καί κάτι ἱστορίες 'Εβραίων Προφητῶν - ἐπιληπτικῶν δοξομανῶν Βδελλοπούλων -ποῦ κανένα 'Ελληνόπουλο δώδεκα χρόνων δέν εἶναι δυνατόν νά χωνεύση, ἄν δέν εἶναι τό κεφαλάκι του καμωμένο *φλασκί.*

Τά πάντα πρέπει νά κατασιγασθοῦν μέσα μας διά νά συναισθανθῶμεν καί ἀναγνωρίσωμεν οἷα πραγματικῶς εἶναι, τήν Πραγματικην ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΜΑΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΝ.

Δηλαδή, μέ 'Ιδέας, τάς πλέον ἀντιθέτους πρός τάς ἰδικάς μας ὅλας, τάς πρίν, τάς τότε, τάς ἔκτοτε, τάς χθεσινάς τοῦ Κλέφτου καί τάς σημερινάς ΟΛΩΝ ΜΑΣ, ὁμολογούντων καί μή ὁμολογούντων τήν ΑΛΗΘΕΙΑΝ ἀλλ' *Ὅλων μας,* ἀποδεικνυόντων δι' ὅλων τῶν ἐκδηλώσεων τῆς Ζωῆς μας, αὐτό τό ΓΕΓΟΝΟΣ. Καί δι' αὐτό ἦτο ἀνάγκη διά τῆς ΒΙΑΣ καί τό

ταχύτερον νά τόν ΕΛΛΗΝΟΠΟΙΗΣΩΜΕΝ, δηλαδή νά τοῦ κατευνάσωμεν τά νεῦρα, νά τόν κάμωμεν νά ἀγαπᾶ τήν Ζωήν, τήν Γῆν καί τάς Ἡδονάς καί τά Πράγματα τῆς Ζωῆς, τήν εὐημερίαν καί τήν εὐμάρειαν καί τόν Πλοῦτον καί τήν καλοφαγίαν καί τά ὡραῖα ροῦχα καί τάς ὡραίας φιλοδοξίας καί τά ὄνειρα Ἐπιγείου Βασιλείας μέ λαούς καί Παλάτια καί Ναούς θησαυρώδεις καί Θρησκευτικά θέατρα καί δράματα, μέ Στρατούς Ἀγγέλων καί Αὐλάς καί Κοινοβούλια Ἁγίων, νά τόν ἀστροστολίσωμεν μέ Τριάδες καί Πνεύματα, καί τόν στήσωμεν Ἐπίγειον Βασιλέα καί νά πνίξωμεν ὅλην μας τήν ἡδονικήν λατρείαν πρός τόσας καλλιπαρείους καί καλλιβύζους καί καλλικώλους ἑλληνικάς Θεάς μας διά νά ἀνυψώσωμεν τήν καλήν καί ταπεινήν του Μητέρα, τήν Μαρίαν, εἰς μοναδικῆς γλυκύτητος καί ἀγάπης Θεάν μας, ἀληθινήν αὐτήν, ἔκτοτε ἕως τώρα δι᾽ ὅλους μας καί Κύριος οἶδε καί διά πόσους ἀκόμη καιρούς.

Καί θέαμα παράδοξον παραδόξου δυνάμεως φυλῆς, ὁ λέγων πούλησε τά ὑπάρχοντά σου καί πήγαινε στήν ἔρημο νά σώσης τήν ψυχήν σου, διότι καταφθάνει ἡ μεγάλη τρουμπέτα, ὁ λέγων γίνου ΕΡΗΜΙΤΗΣ καί μή γίνεσαι Στρατιώτης, ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν πτωχῶν καί πειναλέων, ὁ διδάσκαλος τοῦ ΘΑΝΑΤΟΥ, ὁ Προφήτης τοῦ ΤΕΛΟΥΣ τοῦ Κόσμου, ὁ ψαραδοκράτωρ τοῦ λιμανιοῦ τῆς Γενησαρέτας, ἐμφανιζόμενος ὁ ἴδιος ἐντός ὀλίγων δευτερολέπτων Διδάσκαλος ΖΩΗΣ, Προφήτης ΑΡΧΗΣ Νέου Κόσμου, Βυζαντινός Αὐτοκράτωρ καί μέ τό στέμμα τῆς Ρώμης, Σοφός - Βασιλεύς καί Πάνσοφος Πολιτικός Παντοκράτωρ, μέ μίαν φυλήν πίσω του πολεμοῦσαν διά τήν ἐπιβολήν του εἰς τόν Κόσμον, δηλαδή, ὁ Ἑβραϊκός ΘΑΝΑΤΙΣΜΟΣ μεταμορφωμένος πρόριζα εἰς τόν αἰώνιον: ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΖΩ·Ι·ΣΜΟΝ.

Ἀδύνατον πλέον νά ψευδώμεθα καί νά αὐτοκτονοῦμεν Ἐθνικῶς, κρύβοντες τήν δύναμιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ μας χάριν τοῦ Χριστιανισμοῦ μας.

Ναί αὐτά, καί ταχυδακτυλουργικῶς ἀστραπιαία, ἔγιναν

χάρις εἰς τούς Χριστιανιζομένους καί Παπαδιζομένους Ἕλληνας, πού εὗρον μέσα των τήν ὑπέροχον δύναμιν νά παρουσιάσουν εἰς τόν Κόσμον καί τό περιεργότερον νά ἐπιβάλλουν τέλος ὡς ΕΒΡΑΙΚΑ, τήν μεγαλυτέραν μεταποίησιν καί παραποίησιν πού ἔγινε ποτέ. Ἀλλ' αὐτό δέν ἔγινε χωρίς ἀφαντάστους πολέμους, διότι ἐπρόκειτο ὁ Ἑλληνικός Νοῦς χάριν *τοῦ Πολιτικοῦ Λόγου*, τῆς ἐπικρατήσεως διά τῆς θρησκείας ἐπί *τῶν κατωτέρων φυλῶν*, πού οὔτε τότε ἐκαταλάβαιναν οὔτε τώρα τά πλήθη των εἶναι εἰς θέσιν νά καταλάβουν τίποτα ἀπό αὐτά, διότι ἐμεῖς εἴμεθα Πνεῦμα καί αὐτοί ὅλοι ΤΟΥΒΛΑ, νά προσπαθήση νά χωνεύση ὅλα αὐτά καί νά ὑπερισχύση τῶν Ἀνατολικῶν Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι ἐμαίνοντο - ΔΙΚΑΙΟΤΑΤΑ - σάν τόν σκοτεινόμυαλον Θανάση τῆς Αἰγύπτου, βλέποντες τό ἀπαραμίλλου τόλμης ἀναποδογύρισμα. Καί πραγματικῶς ἀφαντάστως πελώριοι ὑπῆρξαν οἱ Πνευματικοί καί Πραγματικοί Ἀγῶνες τῶν Καιρῶν αὐτῶν, συντελούμενοι καί κατευοδούμενοι ὑπό τήν ἐσχάτην ἀέναον πίεσιν τῶν ἐξαπολυομένων ἐξ Ἀνατολῆς καί Δύσεως Ἀνθρωποειδῶν *Θηρίων*.

Καί δέν ὑπάρχει ἱστορική στιγμή καταλληλοτέρα, πρός φανέρωσιν τῆς δυνάμεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, ἀπ' αὐτήν ἀκριβῶς ποῦ φαίνεται, διά πρώτην φοράν, βαθειά καί πραγματικά ὅτι ἡττᾶται. Τό πολεμούμενον Ὀρθόδοξον Ἑλληνικόν Ἰδανικόν, σάν αἷμα σώματος συρρέον στήν πατρίδα καρδιά, γυρίζει πίσω στήν Ἑλλάδα, ξανανάβει ὅλους τούς Βωμούς τοῦ Πνεύματος στάς Ἀθήνας, συγκεντροῦται εἰς ἑαυτό, κρατεῖ καί φρουρεῖ τήν Ἑλλάδα καί στέλλει εἰς τήν Κωνσταντινούπολιν ἕνα ΦΛΟΓΕΡΟΤΑΤΟΝ Ἑλληνικόν ρεῦμα. Ἁρπάζον τούς καλούς σου Χριστιανίζοντας, πού ἔρχονται ἐδῶ ἀναγκαστικῶς, διά νά ἀναπτύξουν τό μυαλό των, σοῦ πετᾶ ἐπάνω στούς Ἄμβωνας καί στόν Πατριαρχικό Θρόνο, κάτι Χρυσοστόμους καί κάτι Γρηγορίους καί τάγματα τέτοιους Ρασοφορεμένους Ἠθοποιούς καί Ρήτορας καί Λατρευτάς τῆς ΖΩΗΣ καί τοῦ ΩΡΑΙΟΥ, πού σάν Ἀρχάγγελοι μέ τήν ρομφαίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, τοῦ Λόγου, τῆς Εὐμορφιᾶς, τῆς Λεβεντιᾶς, κατασπαθίζον τήν κόκα τοῦ στυγνοῦ Ἑβραιοκαλογερισμοῦ, Ἀσκητισμοῦ, ΑΠΛΥΤΙΣΜΟΥ, ΜΟΥΧΛΙΑΣΜΟΥ,

πού όρμᾶ πανουκλικός ἀπό τάς ἐρήμους τῆς Αἰγύπτου, Συρίας καί ὅλων αὐτῶν τῶν βαρβαροκυκλώτων μερῶν, θέλων νά σαρώση κάθε Ζωή, Κάθε Εὐμορφιά, ἀλλά καί ΔΙΚΑΙΟΤΑΤΑ μαινόμενος διότι εὑρίσκετο πρό τοῦ τολμηροτέρου ΑΝΤΙ-ΧΡΙΣΤΙΣΜΟΥ.

Καί 'Αδύνατον πλέον τό 'Ελλην. Πνεῦμα, νά ἐπιτρέψη εἰς τόν Ἕλληνα, χάριν ἀνοητάτων λόγων, νά στερεῖται τῆς συναισθήσεως ἀκριβῶς τῆς Τρισμεγίστης του Δυνάμεως: ΤΗΣ ΕΛΛΗ-ΝΙΚΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ.

Διότι ὅταν ὁ ΝΕΟΣ ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΣΟΦΙΑΣ ὑψώνεται τρισμέγιστος μέ τόν Οὐρανό κατάλαμπρον κατεβασμένον στή γῆ γιά καπέλλο, ὅταν ὁ 'Ελληνικός Λαός μέσα εἰς τάς μεγίστας ἀγκάλας του εἰσέρχεται τραγουδῶν τά νέα τραγούδια, τώρα ὄχι μόνον ἀκροατής τοῦ 'Ελληνικοῦ Δράματος ἐν τῷ Θρησκευτικῷ Θεάτρῳ, ἀλλά καί λαμβάνων μέρος μέ τά τραγούδια του, ὅταν ἐν μέσῳ τῆς καταλάμπρου ΝΕΑΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ πού καταστολίζει τά πάντα ἀπό τά βάθρα ἕως τούς θόλους καί καταθέλγει τάς ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ του, αἰσθάνεται ὅτι δέν τοῦ στεροῦν τίποτε ἀπό τήν Ζωήν καί τήν Χαράν καί τήν Εὐμορφιάν πού εἶναι συνειθισμένος νά ἔχη καί νά λατρεύη, ὅταν οἱ Χοροί τραγουδοῦν, καί οἱ φωτοχυσίαι καί τά θυμιάματα καί οἱ λαμπροστόλιστοι ΝΕΟΙ ΙΕΡΕΙΣ παίζουν τό Θεῖον Δρᾶμα, τώρα μόλις πίσω ἀπό ἕνα ἐλαφρότερον παραπέτασμα τό ὁποῖον καί αὐτό ἀνοίγεται ὅλην τήν ὥραν, καί ὅταν οἱ ΡΗΤΟΡΕΣ ἀπό τήν Ἄμβωνα τώρα, τοῦ δίδουν τήν ὑπερτάτην ἀπόλαυσιν παντός Ἕλληνος πάσης ἐποχῆς: ΤΟ ΛΟΓΟ! αἰσθάνεται τόν ἑαυτόν του, ἐννοεῖ ὅτι δέν ἔχασε τίποτε, ὅτι εἶναι ὅλα τά ἴδια, ὅτι τίποτε δέν τόν 'Εστέρησαν, ὅτι εἶναι ὁ ἴδιος, καί *τότε οὕτω μόνον, ὑπ' αὐτούς μόνον τούς ὅρους,* ἀποδέχεται τελειωτικῶς τόν Χριστιανισμόν ὁ 'Ελληνικός Λαός. Καί ὅταν οἱ Γρηγόριοι θέλοντες νά μοναστηριάσουν μεταβάλλουν τόν μοναχικόν βίον καί *τραγουδοῦν, κιθαρωδοῦν, δραματουργοῦν* τό Νέον Θρήσκευμα, ἡ Νίκη τοῦ 'Ελληνικοῦ Πνεύματος εἶναι τελεία, εἶναι ἀκριβῶς πανομοία μέ τήν κατάκτησιν - ἐκεῖ Ξένης - τῆς 'Αρι-

στοκρατίας καί Βασιλείας τῆς Ρώμης, καί ὅταν οἱ Χρυσόστομοι, Παπα - Δημοσθένηδες καί Παπα - Περικλῆδες τῶν Νέων Καιρῶν δημαγωγοῦν τόν Λαόν των καί τόν καταμεθοῦν καί καταμεθοῦνται ὅλοι μαζύ στήν καταλαμπρύνουσα καί ἐξαίρουσα τά πάντα *Εὐμορφιά τοῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου,* τότε πρέπει νά εἶναι κανείς Θεόστραβος διά νά μή βλέπη ἐπάνω ἀπό τόν μεγάλον Θόλον, τήν Ἀήττητον Παρθένον, τήν Πρόμαχον ΑΘΗΝΑ, τώρα μέ τό Βυζαντινό της Φόρεμα, μέ τό κεφάλι τοῦ Νέου Θεοῦ στό στῆθος, προβάλλουσαν μέ τό χέρι της τό νέον ὅπλον τό: ΣΤΑΥΡΟ.

Καί δέν ὑπάρχει ἱστορική στιγμή κατά τήν ὁποίαν ἡ φύσις καί ἡ Δύναμις τῆς ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ νά καταφαίνεται λαμπροτέρα ἀπό τήν στιγμήν τῆς Δημιουργίας τῆς Ν. Θρησκείας, ὅπου ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ Ρωμηοί συζητοῦντες καί τσακονόμενοι καί ρητορεύοντες, φτιάνουν ὅλοι μαζύ καί αὐτήν ὅπως ὅλα των, διότι ἡ Ἀρχή τῆς Κωνσταντινουπόλεως καί ἡ Πολιτική καί ἡ Θρησκευτική, ἐνῶ φαίνεται ὅτι κάμνουν, κατ' οὐσίαν δέν κάμνουν τίποτε ἄλλο παρά νά κρατοῦν μιά ζυγαριά καί νά κλίνουν κατά τάς περιστάσεις πότε πρός τήν Ἑλλάδα καί πότε πρός τήν Ἀνατολήν, *Ἐπισημοποιοῦσαι* καί *Καθιεροῦσαι* μόνον τά ὑπερισχύοντα ἀποτελέσματα. Καί δέν ὑπάρχει ἱστορική στιγμή ἰσχυροτέρας Πνευματικῆς Ἐντάσεως - *ἐξωφρενικῆς* δυνατόν εἰπεῖν -ἀπ' αὐτήν, ἀπό τάς *τραγικώτατα παρεξηγημένας* ΑΙΡΕΣΕΙΣ, ἀκριβῶς διά τό πλῆθος, καί τήν ἔντασιν καί τήν ἐπιμονήν καί τήν συχνότητα καί τήν φαινομενικήν ἀνουσιότητα, ὅπου καταφαίνεται μέ τά πόσης δυσκολίας, ὁ Ἕλλην δέχεται Δόγμα τι ἀσυζητητεί, πόσον ἀδυνατεῖ νά μή σκεφθῆ καί νά μή συζητήση τό κάθε τι, πόσον ἐπολέμησε διά νά τό μεταβάλη, τό πετάξη καί *πῶς πάντα* του ἐσιώπησε χάριν μόνον τοῦ *Ἐθνικοῦ Σκοποῦ.* Τό Ἑλληνικόν Πνεῦμα τότε ἠναγκάσθη νά στραφῆ ὁλόκληρον ἐκεῖ, νά ἀγωνίζεται ὁλόκληρον ἐκεῖ, νά φαίνεται χαμένο καί ἐντελῶς ἀνύπαρκτον σχεδόν, διότι τοῦ ἦτο ἀδύνατον νά προβῆ εἰς ἄλλο τι τότε, πρίν αὐτοῦ, πράγματα ὅλα παρεξηγηθέντα, διότι τώρα μᾶς φαίνονται ἀστεῖα καί ὅμως διά τούς τότε Καιρούς ἦσαν πρωτίστης καί βαθυτάτης σημασίας ἰδίως δι' ἐμᾶς τούς Ἕλληνας.

Καί βεβαίως οὔτε εἶδε ποτέ του, οὔτε θά ἰδῆ ὁ Κόσμος Δραματικοτέραν καί φανταστικωτέραν Ἱστορικήν Περίοδον, Μεγαλειότερον Ἀγῶνα μεταξύ *Φωτός* καί *Σκότους*, μεταξύ *Πνεύματος* καί *Μπαλτᾶ*, μετά *Ἀνθρώπου* καί *Κτήνους*, δηλαδή μεταξύ Ἕλληνος καί φραγκοΑσιανῶν Βαρβάρων, δηλαδή Ἀσιανῶν, ἀγρίων μέν ἀλλά φωτεινῶν, ὡραίων, μεγαλοπρεπῶν σάν τήν Ἀσίαν καί φραγκικῶν θηρίων, ἀνθρωποφάγων, πτωματοφάγων, πανουκλικῶν, ὑαινωδῶν.

Καί ὅμως ἐκατορθώθησαν τά πλεῖστα καί τά μέγιστα καί τό κυριώτατον πάντων διά τόν Πολιτισμόν τῆς Γῆς, ὄχι μόνον ἡ διάσωσις αὐτή ἀλλά καί ἡ μετάδοσις καί διδασκαλία καί ἐπιβολή καί συγκράτησις αὐτοῦ μέχρι τῆς στιγμῆς πού θά ἔφθαναν οἱ Φράγκοι νά *δεχθοῦν ἀπό τά χέρια μας*, νά διατηρήσουν τουλάχιστον ἕνα εἶδος Ἀνθρωποειδοῦς Πολιτισμοῦ, ἔστω καί παρεξηγημένου, ὅπως ὁ Νεώτερος Φραγκικός, ὁ ἕως τώρα.

Ἡ Βυζαντινή μας Περίοδος δέν ἔφερεν εἰς πέρας οὔτε τό *Πνευματικόν*, οὔτε τό *Πραγματικόν* της Ἔργον. Ἄγνωστον ἐντελῶς εἰς ποῖον Τύπον θά κατέληγε.

Ἀλλ' ἡ Χριστιανική μας Περίοδος, ὑπό τήν πίεσιν τῶν ζυμώσεων καί τήν ἀνατίναξιν τῶν ἑνώσεων καί δημιουργιῶν, κυριότατα δέ ὑπό τήν ἀέναον τρομακτικήν πίεσιν τῶν Ἀνθρωπομούτρων Κτηνῶν Ἀνατολῆς καί Δύσεως, καί πάντοτε μέν κυμαινομένη, κλονιζομένη ἔσωθεν, ἀλλά καί πάντοτε ὑπερνικῶσα τά πάντα, γονατίζεται μέν ἀπό τούς ἀτιμοτάτους μεταμφιεσμούς τῶν Φραγκοκανιβάλων - τῶν ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΩΝ - δηλαδή τῶν Σταυροφοριῶν ΑΤΙΜΑΣΜΩΝ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΤΩΝ, μή ἐχουσῶν κανενός εἴδους σχέσιν μέ τίποτε θρησκευτικόν, ἀλλ' οὐσῶν, πεινασμένης Ἀγέλης ΛΥΚΩΝ ἔφοδος κατά τῶν σπιτιῶν μας καί τῶν ἀγαθῶν μας, πρός ἁρπαγμόν καί σπαραγμόν - σταματᾶ δέ καί δένεται ἀπό τόν γοργά καταφθάσαντα εἰς εὐνοϊκήν ὥραν, πρό τῆς ἀναλήψεως τῶν δυνάμεών μας Τυχηρόν: ΤΟΥΡΚΟΝ.

Βεβαίως, μετά τάς πρώτας ἀποτυχούσας ἰσχυροτάτας καί ριζικοτάτας ἐφόδους καί μάχας πρός ἐντελῆ ἀποτίναξιν τοῦ

'Εβραϊσμοῦ, εἰς τήν κορυφήν τῶν ὁποίων λάμπει καταυγάζων τό Πανελλήνιον στερέωμα, Ἥλιος πρώτου μεγέθους, ὁ τόσον ἐλεεινά παρεξηγηθείς ἀπό τούς Χριστιανοφραγκόβλακας καί περάσας ὡς *Μυστικοπαθής*! 'Ο ἀποκληθείς καί ὑπό τῶν ἰδικῶν μας Χριστιανορωμηῶν *Παραβάτης*, ἀκριβῶς δηλαδή ὑπό τῶν ΠΑΡΑΒΑΤΩΝ καί ΠΡΟΔΟΤΩΝ τοῦ γνησίου 'Ελληνικοῦ 'Ιδανικοῦ, μετά τάς διαρκεῖς ριζικάς μεταρρυθμιστικάς ἀποπείρας, πρός περιορισμόν τοῦ ΑΝΤΕΘΝΙΚΟΥ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑΣΜΟΥ τοῦ Τεμπελχανικοῦ Καλογερισμοῦ, πρός καταπολέμησιν τῆς φυγομαχίας τῶν αἰωνίων Παλιορωμηῶν ἀπό ὅλα τά 'Εθνικά καθήκοντα, πού τώρα ἔχουν ὅλοι τους ἀπό ἕνα κρυμμένο ράσο στήν κασέλα τους καί μόλις τούς ζητήσης φυγομαχοῦντες τυλίγονται μ' αὐτό καί παρουσιάζονται σάν Ὅσιοι ἱεροί καί ἀπαραβίαστοι καί σοῦ λέγουν ὅτι ἀνήκουν στό Θεό καί θέλουν νά σώσουν τήν ψυχή τους... καί δέν μπορεῖς νά τούς κάμης τίποτε, μετά τούς διαρκεῖς πολέμους τοῦ Κράτους κατά τῆς ἐκ φύσεως 'Ιδέας κατά τοῦ Κράτους καί τοῦ Ἔθνους, βεβαίως θά κατέληγεν ἄν ὄχι εἰς τήν τελειωτικήν καί ὁλικήν ἀποτίναξιν τοῦ Ξενισμοῦ τοὐλάχιστον εἰς ἕνωσιν ἀναλογίας διαφορετικῆς καί διαφορετικῆς μορφῆς, τοιαύτης ὥστε νά ἡγῆται καί κυριαρχῆ καθ' ὁλοκληρίαν ἡ γνησία 'Ελληνική ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ καί ὁ γνήσιος 'Ελληνισμός μας, μέ τήν ἔμφυτον καί ἀνεξίθρησκον *'Ελευθερίαν τοῦ Πνεύματος*, μέ ὅλην τήν Χαρακτηριστικήν του ἐλευθέραν ζήτησιν, ἔκφρασιν, Προοδευτικότητα, θά ἄφηνε δέ, πιθανόν, μιάν δευτερεύουσαν μορφήν, Θρησκοειδῆ, ἐντελῶς ὑποταγμένην διά τά ΠΛΗΘΗ.

Καί βεβαίως, μετά τάς περιφανεῖς ἀποδείξεις ὅτι οἱ Θηριόφραγκοι καί οἱ ἄλλοι Κτηνολαοί δέν ἡμερώνονται, καί μᾶς μισοῦν ἐλεεινά ἀκριβῶς διότι προσπαθοῦμεν νά τούς ἀνθρωποειδήσωμεν, ὅτι εἶναι μάταιαι ὅλαι αἱ Εὐγένειαι καί αἱ Αὐταπαρνήσεις τῆς φυλῆς, Αὐτοκράτορες καί Πατριάρχαι θά τούς ἐπετοῦσαν ὅλων κατάμουτρα καί κατακέφαλα τούς *τερατώδεις Χριστιανισμούς* των, τούς ὁποίους ἐχρησιμοποίουν οἱ *Δυνατοί των*, μόνον καί μόνον διά νά θηριουργοῦν ἀνηλεέστατα κατά τῶν ἐλεεινῶν Λαῶν των, σάν τόν Παπασουλτάνο τῆς Ρώμης καί τά ὅμοια *ἔκφυλα τέρατα*, τούς διαφόρους Βασιλάκιδες τῆς

Εὐρώπης, Πραντζινικούς τυχοδιώκτας ἐκτρωματικούς, διά τῶν ληστρικοτέρων ἀτιμιῶν ἁρπάζοντας τάς κυριαρχίας καί κατασαπίζοντας εἰς τήν ληστείαν καί τά βάσανα τούς τρισελεεινούς δουλικούς Λαούς των, θά ἀπεκαλύπτοντο καί θά τούς ἔστελλον στόν Διάβολον, ἀκριβῶς ὅτι ἤρχιζον οἱ μεγάλοι ΦΩΤΙΟΙ.

῞Οπως ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα, ἐπετάξαμεν τό Πολιτικόν πρόσχημα καί ἐφωνάξαμεν: εἴμεθα ΕΛΛΗΝΕΣ, οὕτω καί τώρα ὁ ῞Ελλην πρέπει νά εἶναι ἕτοιμος διά τήν ὥραν τῆς ΑΝΑΓΚΗΣ νά πετάξῃ καί τόν Πνευματικόν ῾Εβραϊσμόν καί νά ξαναφωνάξῃ - ἄν θέλῃ νά γλυτώσῃ - ἀπό τό ΣΛΑΥΙΚΟ ΠΟΤΑΜΙ ΕΙΜΑΙ ΕΛΛΗΝ.

Διότι τό ἀπό τοῦ Ζυγοῦ τό ἔκτοτε καί τώρα Καθεστώς, δηλαδή τήν ὑπερίσχυσιν καί ἑδραίωσιν καί κυρίως τήν ΗΓΕΣΙΑΝ καί τήν ΜΟΝΟΜΕΡΗ καί ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ μόνον τοῦ ΕΛΛΗΝΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ, αὐτό δέν τό ἐπέφερε καί δέν τό ἐπέβαλε -ΟΧΙ - *ὁ ᾿Εθνικός Νοῦς*, ἀλλά τό ἀπότομον σταμάτημα εἰς τήν μέσην τοῦ δρόμου μας, ἀλλ᾿ Ο ΤΟΥΡΚΟΣ.

Διότι πρέπει νά ἐννοηθῇ κατάβαθα ἀπό τήν φυλήν, ὅτι οὐδέποτε ὁ ῾Ελληνοχριστιανισμός διηύθυνε μόνος του αὐτήν, ὅτι εἶχε πάντα κοντά καί μαζύ του ΣΥΝΑΡΧΟΝΤΑ κατά τό ἥμισυ τό ΚΡΑΤΟΣ συχνότατα τό εἶχε ΕΝΑΝΤΙΟΝ του, οὐδέποτε ἔμεινε Θεομόναχος ῎Αρχων.

Καί βαθύτατα πρέπει νά νοηθῇ ὅτι ἀπό τοῦ Τούρκου, *ἡ μισή καί κυριωτάτη διά τό ῎Εθνος ᾿Αρχή,* τό ΚΡΑΤΟΣ, ἔπαυσε νά ὑπάρχῃ, ἔλλειψεν ὁ κυττάζων πρωτίστως τό συμφέρον τοῦ ῎Εθνους: Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ.

᾿Από τῆς Πτώσεως ὁ ῾Ελληνισμός περιπατεῖ στόν Κόσμο μέ τό ΕΝΑ *μόνον ᾿Εγκεφαλικό ῾Ημισφαίριο, σάν* ἄνθρωπος πού τοῦ πριόνισαν στή μέση καί καθέτως τό κεφάλι.

Τό Τωρινόν δέ Γεγονός καί Καθεστώς εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ ΖΥΓΟΥ. ῾Η Ξένη Θρησκεία ἀπό τήν ἀρχήν της ἐπέφερε τό ἀρχικόν ΣΚΟΤΙΣΜΑ τῆς ῾Ελλην. μας Συνειδήσεως καί τό Θόλωμα καί Δίπλωμα τῶν Πτερῶν τοῦ ῾Ελλην. μας Πνεύματος,

χάριν τῶν ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΛΟΓΩΝ. 'Από τοῦ Ζυγοῦ δέ 'Ελλην. Συνείδησις καί Πνεῦμα, ἐκαταβούλιαξαν εἰς ἀπόλυτον *ὑποταγήν* καί ΔΟΥΛΕΙΑΝ εἰς τόν Μονοκρατορήσαντα Πνευματικῶς καί 'Εθνικῶς Παπαδισμόν. Ἡ Κορυφή τοῦ Πνεύματος ὅπως καί τοῦ Ἔθνους καί ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ καί τῶν δύο ἐν τῆ ἀνωτάτη των μορφῆ καί ἐκφάνσει εἶναι ὁ ΠΑΠΑΣ. Καί εἶναι ἐντελῶς παραφροσύνη νά ζητῆ κανείς ἀπό τόν Παπᾶ, νά μήν εἶναι κατά ἀπολύτως τίποτε Παπᾶς. Εἰς δέ τό ἐδῶ ἐλευθερωθέν Χωράφι, τά ἕως τώρα 'Ανθρωπάκια του ἐφάνησαν ἐντελῶς ἀνάξια καί ἀνίκανα νά χρησιμοποιήσουν τό στρογγυλοειδές κουτί μέ τό διανοητικόν μηχάνημα ποῦ φοροῦν γιά κεφάλι, δέν *διενοήθησαν ποτέ των τίποτε,* τίποτε *δέν ἐσκέφθησαν,* εἶναι ἐντελῶς ἀνύπαρκτος καί ἄγνωστος ἕως τώρα ἡ Πραγματική ἀληθινή ΣΚΕΨΙΣ. Καί ἀφοῦ ἐδῶ ἡ Σκέψις δέν ἐξεμύτησεν ἀκόμη, νοητόν πού βρίσκεται στόν ἄλλον 'Ελληνισμόν.

Διότι χωρίς νά ἔχωμεν φθάσει τότε εἰς ἕνα Τέρμα, ἐδέχθημεν τότε καί διετηρήσαμεν ἔκτοτε καί διατηροῦμεν μέ τήν δύναμιν τῆς διατηρήσεως τήν ὁποίαν ἔχει ἡ φυλή, δύναμιν μανιακοῦ μικροβίου, πᾶν *ὅτι κατ' ἐκείνην τήν ἱστορικήν στιγμήν ἦτο,* χωρίς οὔτε νά ἐξετάσωμεν οὔτε νά θέλωμεν νά ἐξετάσωμεν τί ἦτο αὐτό, λέγοντας, αὐτό ἐβρήκαμεν, ἔτσι μᾶς τὤδωκε ὁ πατέρας κι ὁ παππούλης μας καί δέν ἀκούομεν τίποτε, καί δέν ἐννοοῦμεν ν' ἀφήσωμεν κανένα νά μᾶς πῆ τίποτε, νά μᾶς ἀνακατεύη τίς χολές καί τό κοιμισμένο μας Μυαλό καί Συνείδησιν, μᾶς σώνουν τά ἄλλα μας βάσανα, ἄς ψάλλωμεν μόνον μή χειρότερα, ἄς ἀλληλοθωπεύομεν καί ἀλληλοθαυμάζομεν καί ἀλληλοκοροϊδεύομεν ἑαυτούς καί τοῦ κάθε θέλοντος νά μᾶς ἀνοίξη τά μάτια, ἄς τοῦ βουλώνομεν τό στόμα μέ τό βουτιμένο στά πολύχρωμα βρωμόνερα τῆς δημοκοπίας καί κουβαριασμένο *Σφουγγαρόπανο*: τούς *'Εθνικούς Λόγους*. 'Ορθά μέν καί σωτήρια ἀφ' ἑνός, ἐξολοθρευτικά δέ ὅπως ὅλα τά πράγματα, ἀφ' ἑτέρου ὑψηλοτέρου σημείου.

'Εάν ἡμεῖς τότε, ὑπερνικούσαμεν εἰς τό τέλος τόν Τουρκικόν Κίνδυνον, ὅπως ὑπερνικήσαμεν τόν Φραγκικόν, ἐκτός τοῦ ὅτι ἡμεῖς πρῶτοι θά εἴμεθα ἄλλοι *Ψυχολογικῶς καί Πνευματολογικῶς* - παρ' ὅτι σήμερον εἴμεθα, καί θά εἴχαμεν ἐντελῶς

καθαράν τήν Συνείδησιν ἡμῶν αὐτῶν, ἐντελῶς ἄλλη θά ἦτο καί ἡ ὄψις τοῦ Τωρινοῦ Πολιτισμοῦ Διότι, θά διεμένομεν κατά φύσιν καί κατά τόν 16ον καί 17ον καί 18ον καί 19ον αἰῶνα ἐπί κεφαλῆς τοῦ Πολιτισμοῦ τῆς Γῆς, τελειοποιοῦντες καί προάγοντες τόν ἰδικόν μας Πολιτισμόν, ποδηγετοῦντες ἐμεῖς καί ἀνατρέφοντες ἐμεῖς καί παιδαγωγοῦντες καί χαλιναρώνοντες ἐμεῖς τήν Εὐρώπην -αὐτό τό ἀκατανομάστου χυδαιότητος ἀνάγωγον καί ἀναίσχυντον παλιοκόριτσον τοῦ δρόμου - τό ὁποῖον ἀκόμη τρώει σάπια τά ψάρια, σάπια τά πουλιά, σάπια ὅλα τά κρέατα, σκουλικιασμένα τά τυριά, τό ἀνέκαθεν ἔχον ἰσχυροτάτας ὅλας τάς ροπάς, πρός ὅλα τά ἀναιδέστατα καί χυδαιότατα καί θηριάνθρωπα, ὅπως φανερώνεται ὑπέρ ποτε τώρα εἰς τούς καιρούς τῆς ἐντελοῦς της ἀκμῆς, καί τό Κράτος ἡμῶν δέν θά κατεκομματιάζετο καί δέν θά ἦτο δυνατόν νά συζητηθῆ ἡ θέσις μας καί εἰς αὐτήν τήν 'Ανατολήν ἀκόμη καί σ' αὐτό ἀκόμη τό σπῆτι μας, οὔτε νά ἀμφισβητηθῆ διά μίαν στιγμήν ἡ κυρίαρχος θέσις μας εἰς τόν Κόσμον, οὔτε θά ἦτο δυνατόν νά ἀρνηθῆ ἡ Παλαιοευρώπη ὅτι ἀπό ἐμᾶς τούς Βυζαντινούς ἔγινε καί αὐτό πού ἔγινε, οὔτε ὁ τωρινός Πολιτισμός θά ἦτο ὅπως εἶναι, ἀλλά θά ἦτο ΕΛΛΗΝΟΕΙΔΗΣ ὅπως ὁ Ρωμαΐκός, δέν θά ἔφευγον ἀπό τάς ΦΥΣΙΚΑΣ των Βάσεις πάντα τά 'Ανθρώπινα, δέν θά ἐστρεβλοῦντο ὑπό τοῦ Τρισβαρβάρου Φραγκοπνεύματος, δέν θά ΕΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΙΟΥΝΤΟ ὅλα τά *'Ιδανικά τοῦ 'Ανθρώπου* καί θά *ἐπεκυριάρχει* παρά τάς οἱασδήποτε ὑλικάς 'Ανθήσεις ἄλλων Λαῶν, ὁ δίδων ἄλλην μορφήν εἰς 'Επιστήμας, Γράμματα καί Τέχνας καί Κοινωνίαν καί ὁλόκληρον τήν Ζωήν, ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ, δηλαδή ὁ ἕνας καί μοναδικός γήϊνος, ὁ ἰδικός μας: ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ.

Καί οἱαδήποτε καί ἄν ὑποτεθῆ ἡ ἔμφυτος Δύναμις ΑΝΑΙΣΧΥΝΤΙΑΣ τῶν Φράγκων δέν θά ἔφθανον ποτέ εἰς τό σημεῖον πού ἔφθασεν αἴφνης ὁ πρόστυχος λωποδύτης τῶν Πετρῶν τοῦ Παρθενῶνος, ὁ ἁρπακτής τῶν 'Ιονίων, ὁ ξεζουμιστής τῆς Κύπρου, ὁ Ξεθεωτής τῆς Κρήτης, ὁ 'Ακατανόμαστος πουλητής γιά λίγα σελίνια - σάν νά ἦτο ἡ ἀδελφή του - μιᾶς ὀρφανῆς Κόρης, τῆς Πάργας, στό χαρέμι τοῦ Τούρκου, ὁ Μεγαλοπρεπής ΑΝΑΙΣΧΥΝΤΟΣ Κοιλαροκαπροδόντης Τζών, πού μαζύ μέ τούς ἄλλους καθ' ὅλα ὁμοίους του, ἀνακατεύουν κι ἐμᾶς μέ

τούς ἀναρχικούς Λωποδύτας, ἀποκαλοῦν κι ἐμᾶς μέ τό *περιφρονητικόν* ἐπίθετον *«Χριστιανικοί Πληθυσμοί!...»*. Καί κάνουν ὅτι ψάχνουν καί ὅτι μετροῦν νά βροῦν, ἄν στό σπίτι μας εἶναι περισσότεροι οἱ Τοῦρκοι ἤ οἱ Σέρβοι, ἤ οἱ Ρουμοῦνοι ἤ οἱ Βούλγαροι ἤ οἱ Μπουρμποῦλοι ἤ οἱ Κατσαρίδες καί ἀξιοῦν ὅλοι μαζύ νά στεκόμεθα μέ χέρια ἀκίνητα καί κεφάλια σκυμμένα εἰς ὑποταγήν, ὅταν τά μαχαίρια τῶν ΣΜΠΙΡΩΝ ΤΩΝ μᾶς αὐλακώνουν τά νεφρά.

Τό βέβαιον εἶναι ὅτι ἐκαταντήσαμεν τόσον ἀηδία, ὄντες καί ποιοῦντες τό Πᾶν μέχρι τοῦ 15ου αἰῶνος, ὥστε δικαίως μᾶς ἐζήλευσαν καί μᾶς ἐσυχάθησαν καί μᾶς ἐμίσησαν ὅλοι οἱ Λαοί.

'Αλλ' ὅτι δήποτε καί ἄν δέν συνετελέσθη κατά τήν τρίτην αὐτήν ἐποχήν μας καί οἱονδήποτε κακόν καί ἄν ἐπῆλθεν εἰς ἐμᾶς, εἰς αὐτήν ὀφείλει ἡ Εὐρώπη *καθ' ὁλοκληρίαν* τήν 'Ημέρωσίν της, διά τῶν ἐπιμόνων ἀγώνων ἡμῶν διά νά μεταβάλλωμεν τά Θηρία της εἰς ἀνθρωποειδεῖς τουλάχιστον διά τῶν ἐπί αἰῶνας ἐνέσεων τοῦ 'Ελληνοχριστιανικοῦ ὀρροῦ, διά τῆς δημιουργίας τοῦ Τωρινοῦ Πολιτισμοῦ της *ὑφ' ἡμῶν* ΠΡΟΣΩΠΙΚΩΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΧΕΙΡΩΣ καθ' ὅλας της τάς ἐκτάσεις καί ὄχι ὅπως ξετσίπωτα διατείνεται ὁ Φραγκόκοσμος, ὅτι αὐτός τόν εἶδε καί τόν ἐπῆρε καί τόν ἔφτιασε μόνος του ἀπό τό Φῶς καί τό Πνεῦμα τῶν Παλαιῶν μας Σοφῶν, ἐνώ ἐμεῖς εἴδαμεν αὐτόν μέ τά μάτια μας τά ἴδια κατά τάς Σταυροφορίας μέσα στήν Πόλι μας, ἀχρεῖον πεταχτήν, ξεσχιστήν, κλωτσοπατητήν τοῦ βιβλίου, ἐνῶ κάθε μέρα πιστοποιεῖται, ὅτι παντοῦ ὅπου ἄρχισε ὀλίγη ἀνθρωπιά στήν Εὐρώπη, πάντα Ἕλλην ἤ 'Ελληνίς ἦτο ὁ Φορεύς καί ὁ Σπορεύς, ἕως αὐτές ἀκόμη τίς Βυζαντινές Πριγκίπισσες ἤ Ζωστές καί Ξεζωστές Καμαριέρες καί Δοῦλες τῶν Παλατιῶν μας - πού ἐδίδαμεν ἀπό Πολιτικόν συμφέρον στούς Τοτινούς της Βασιλάκηδες μαζύ μ' ἕνα βρακί *ποῦ δέν εἶχαν* κι ἕνα χρυσοκεντημένο παλτό πού τό θεωροῦσαν τή μεγαλυτέρα φιλοδοξία τοῦ ὕπνου των, ἐνῶ κάθε μέρα πιστοποιεῖται ὅτι καθ' ὅλον τόν 17ον καί 18ον ἀκόμα αἰῶνα -ΜΑΛΙΣΤΑ - καθ' ὅλας τάς ἐκδηλώσεις τῆς Ζωῆς των οἱ Φράγκοι ἦσαν ΛΥΚΑΝΘΡΩΠΟΙ.

'Ο 'Ελληνισμός άπό Καταβολῆς Κόσμου δέν εἶχε καμμίαν *ἡμέραν* ΣΚΟΤΕΙΝΗΝ καί οὔτε ἕνα δευτερόλεπτον δυνάμενον νά παραβληθῆ πρός τά Φραγκικά Μεσαιωνικά Σκότη.

'Ητο, εἶναι καί θά εἶναι ὁλόκληρος πάντα καί ἐν ἀποσυνθέσει ΦΩΤΕΙΝΟΤΑΤΟΣ.

'Ο Φραγκόκοσμος ἀτίμως ἠθέλησε νά ἐξαπλώση τό δικό του Σκοτάδι καί ἐφ' ἡμῶν.

'Αλλοίμονον εἰς τόν Φράγκον, ἐάν ἐμεῖς ἐγονατίζομεν μίαν μόνον στιγμήν, ἐάν ἐπίπταμεν ἔστω καί ἀπ' αὐτόν τόν ἴδιον, ὅταν ἦλθε νά χορτασθῆ ξεσκλῶν καί ληστεύων ἐμᾶς, ὑπό τό ράσον καί τόν Σταυρόν, ἀλλά καί ΣΙΔΕΡΟΝΤΥΜΕΝΟΣ ὁλόκληρος σάν φύσει ΑΝΑΝΔΡΟΣ πού εἶναι, πρίν κατορθωθῆ νά καταλάβη ὅτι 'Εμεῖς εἴμεθα ὁ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ. 'Εάν ἡ 'Εκκλησία μας ἐκάμπτετο μίαν μόνην στιγμήν κατά τόν 'Αγῶνα κατά τῶν ἀνηλεῶν Παπαδημίων του ποῦ τόν ἐσούβλιζαν καί τόν ἔψηναν σάν ὀρτύκι, οὔτε Λούθηροι οὔτε Διάβολοι θά ἦτο δυνατόν νά ὑπάρξουν, διά νά τόν σώσουν ἀπό τόν τερατωδέστερον *Ρασσοφορικόν Στρατόν* πού εἶδε ἡ Γῆ. Διότι ὅλοι οἱ ἀγῶνες των καί ὅλοι των οἱ Λούθηροι εἰς ἐμᾶς, εἰς τήν 'Ελλ. μας 'Εκκλησίαν ἀκουμποῦσαν τίς πλάτες των καί ἀπό μᾶς ἐπαραδειγματίζοντο καί ἀπό μᾶς ἐλάμβανον ὅλα τά *Πνευματικά* ὅπλα.

Ναί Μάλιστα. "Αν ἐμεῖς ἐκαμπτόμεθα μίαν μόνον ἡμέραν, ὁ Πολιτισμός τοῦ Κόσμου ὁλοκλήρου θά ἐσκεπάζετο ἀπό τούς Γουρουνόφραγκους, σάν μαργαριτάρι ἀπό κατρακύλημα βούρκου χαντακιοῦ.

'Εάν ὁ Φραγκόκοσμος εἶχε καί ἴχνος Τιμιότητος, ὄχι εἰς τόν 'Αρχαῖον, ἀλλ' εἰς τόν *Βυζαντινόν* "Ελληνα θά ἔκαμνε: ΕΙΚΟΝΙΣΜΑ.

Εἰς τήν περίοδον αὐτήν, εἰς ἐμᾶς τούς ΠΡΟΧΘΕΣΙΝΟΥΣ ὀφείλεται ἡ Παγκόσμιος *Εὐγνωμοσύνη.* Μολονότι πρέπει νά παύση τελειωτικῶς ὁ 'Ελληνισμός ζητῶν Εὐγνωμοσύνης δείγματα ἀπό ἀνθρωπόμορφα Κτήνη, νά παύση ὄχι μόνον ζητῶν ἀλλά καί δεχόμενος ἕνεκα εὐγνωμοσύνης, διότι τότε βεβαιώνει

ὅτι εἶναι Ἐλεεινός Ἀνίκανος. Καί κατά τήν περίοδόν μας αὐτήν καταφαίνεται ὅλη μας ἡ Δύναμις, διότι εὑρισκόμεθα ἐπί αἰῶνας πιασμένοι κορμί μέ κορμί, μέ ὅλα τά θηρία τῆς Γῆς.

Εἰς τό Βυζαντινόν Σημεῖον καί Σταθμόν, πρέπει νά στέκεται ὁ Ἕλλην, διά νά ἐννοῇ σωστά τά πρίν του, τά ἔκτοτε καί τά τώρα.

Ὅπως μᾶς εἶπον οἱ φράγκοι τί ὁ Ρωμαῖος ἦλθεν καί ἔκαμε τήν Πόλιν ἐνῶ δέν ἦτο πλέον Ρωμαῖος οὔτε εἰς τήν Ρώμην, ὅπως μᾶς εἶπον ὅτι δέν εἴμεθα τότε οἱ Ἕλληνες, ἐνῶ Νόμοι καί ὁλόκληρος Θρησκεία διά νά γίνουν *Ἑλληνικά* θά εἰπῆ ὅτι ὑπήρχαμεν Ἐμεῖς, οὕτω συνεχίζοντες τό Σύστημα τῶν Ληστοπειρατικῶν ψευτιῶν, μᾶς κατεσκότισαν τό μυαλό καί τήν συνείδησιν διότι οἱ Ἕλληνες *ἀπεβλακώθησαν* - λέγοντες καί ἰσχυριζόμενοι καί... ἀποδεικνύοντες: ὅτι ἀνεμίχθημεν μεθ' ὅλων τῶν Βαρβάρων Λαῶν καί μετά τῶν Τρισβαρβάρων αὐτῶν τῶν ἰδίων. Τό Ἑλληνικόν Πνεῦμα δέν ἔχει πλέον νά χάνη τόν καιρόν του καί νά ἀποβλακώνεται εἰς τάς *Πλαστογραφικάς αὐτάς* ΑΤΙΜΙΑΣ εἴτε Ἀναισχύντων Πολιτικῶν, εἴτε Τρισηλιθίων Δασκάλων. Ἔχει μόνον νά εἰπῆ στόν Φράγκο: Νά ὁ Βούλγαρος, νά ὁ Ρουμοῦνος, νά ὁ Σέρβος, νά ὁ Τοῦρκος, νά ὁ Ρῶσος, νά ὁ Ἀρμένης, νά ὁ κάθε Βάρβαρος, - ὅλοι ΖΩΝΤΑΝΟΙ - *καί μέσα σ' αὐτούς ὅπως εἰς κάθε ἄλλην συζητουμένην στιγμήν,* ὁ ΕΛΛΗΝ. Ξεκουμπίσου, πάρε τά πόδια σου, πήγαινε παντοῦ καί δεῖξε μας, κατά τί μοιάζει ὁ *Ἕλλην* μέ ὅλους αὐτούς καί μέ σένα, κατά τί μοιάζει ἡ *Ἑλληνίς* μέ ὅλες αὐτές καί τή Φράγκα. Δέν σ' ἀρέσει νά κάμης αὐτό ἀλλά μόνον νά βιβλιομωρολογᾶς καί ὅμως νά μιλῆς γιά *Ἐπιστημονική* καί Εὐσυνείδητη Μελέτη; τότε λοιπόν ΣΚΑΣΜΟΣ. Δέν βρίσκεις, δέν ξέρεις, δέν καταλαβαίνεις; Τότε λοιπόν ΠΕΡΙΔΡΟΜΟΣ, ἕως ὅτου Ἐμεῖς σοῦ ΧΩΣΩΜΕΝ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ.

Ἀλλ' εὐτυχῶς κατακαθίζει διαρκῶς ἡ Ρωμαϊκή Λάσπη καί Ψευτιά κατακαθίζει διαρκῶς καί ἡ ἐλεεινής Διάδοχος αὐτῆς ἡ ΠΑΠΙΚΗ καί ἀναφαίνεται ὁλοέν καί πλησιάζεται καί ἀναγνωτίζεται καί ἑνοῦται καί ὁμοιοῦται ἡ Βυζαντινή μας Περίοδος πρός τάς προηγουμένας καί τήν Παλαιάν μας καί δέν θά ἀργήση

ἡ ἡμέρα ποῦ θά ἀποψοφήση ὁ Ρωμαϊσμός καί θά ἀποξετιναχθῆ καί θά ἀποψοφήση ὑπό τό ρόπαλον τῶν κατασαπισμένων Λαῶν ὁ Παπασουλτανισμός μέ τά τρισκατάρατα δημιουργήματά του καί θά ἀναλάμψη ἐν ὅλη της τῆ ΑΙΓΛΗ, ἡ ἀπαραμίλλου *Εὐγενείας* Οὐτοπιστική 'Εργασία τῆς 'Ελλ. μας *'Εκκλησίας πρός 'Εξανθρωπισμόν* ὅλων τῶν 'Αγρίων Λαῶν Φραγκικῶν καί 'Ανατολικῶν. Καί εἶναι τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατον νά μή ἀναφανῆ ὁλόκληρος ἡ *Βυζαντινή μας* Περίοδος, νά μή ἀναστηλωθῆ καί ἀναβιβασθῆ ὁλόκληρος εἰς τήν θέσιν της τήν ἀληθινήν, εἴτε τοῦ Σκυλόφραγκου ξεστραβονομένου μόνου του, εἴτε ἡμῶν ξεστραβωνώντων αὐτόν, νά μή ἀποδειχθῆ ἀδιασείστως 'Αδελφή *'Ομοούσιος καί 'Ισότιμος* μέ τήν 'Αρχαίαν μας, νά μή ἀναγνωρισθῆ ὡς ὁ εἷς καί ὁ μόνος Πολιτισμός τῆς Γῆς, ὁ ΙΔΙΚΟΣ ΜΑΣ, ὁ μέχρι τῆς Πτώσεως, καί ὁ μόνος *"Ανθρωπος, 'Εξανθρωπιστής, 'Εκπολιτιστής,* ὁ "Ελλην, αὐτός ὁ *Βυζαντινός "Ελλην.*

Καί εἶναι τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατον νά μή συμβῆ δι' ὁλόκληρον τήν Βυζαντινήν μας περίοδον, ὅτι μέ τήν Βυζαντινήν μας ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΝ, τήν περιφρονημένην, ἥτις θά εὑρεθῆ εἰς τό τέλος αὐτή ἡ ἀρχαία μας, θά τεθῆ μίλια ὑπεράνω τῆς Βαρβάρου Φραγκικῆς 'Αναγεννήσεως, νά μή συμβῆ δι' ὁλόκληρον, ὅτι μέ αὐτήν τήν περιφρονημένην Βυζαντινήν μας Μουσικήν, ὅτι μέ τό κάθε τί μας τό τότε μέ τό ὁποῖον γελᾶ περιφρονητικῶς κάθε ἀγράμματος Φράγκος καί κάθε ἀπελέκητος Κουτσουρορωμηός.

Οἱ Φράγκοι δέν πρέπει νά νομίζουν, ὅτι δέν βαραίνει καί γονατίζει κι ἐμᾶς ὅλη αὐτή ἡ 'Ασήκωτη ΔΟΞΑ, καί δέν μᾶς καίει τό κεφάλι τό Πύρινο Στέμμα πού λέγεται: ΕΛΛΗΝ.

'Ο 'Ελληνισμός ἕνα μόνον ἔχει νά σεβασθῆ καί τιμήση καί δοξάση μεταξύ τῶν Φραγκοχοίρων. Τούς *'Ολιγίστους* 'Ανθρώπους μεταξύ αὐτῶν, ποῦ βλέπουν τό φῶς τό 'Ελληνικόν καί ἀποκτοῦν τήν 'Ελλ. Εὐγένειαν καί τήν ὑψηλοφροσύνην, χάριν τῆς Δικαιοσύνης καί τῆς 'Αληθείας, νά παραβλέπουν τά πολιτικά συμφέροντα τῶν 'Εθνῶν των, νά θέτουν ἐκποδών

χιλίους λόγους, νά καταβιβάζουν τόν έαυτόν των καί τά Έθνη των, διά νά άναγνωρίσουν τήν Ίδικήν μας Ύπεροχήν. Άλλά εἶναι ήλίθιον νά άξιοῖ ή φυλή ύπερανθρώπους αὐταπαρνήσεις πρός ἔκφρασιν όλοκλήρου τῆς Άληθείας, πρᾶγμα τό όποῖον εἶναι *έντελῶς Ίδική της δουλειά.* Πάντα τά ἄλλα όλόκληρος ό Φραγκοπολιτισμός εἶναι μόνον διά κατά πρόσωπον πτύσιμον, άπό Ἑλληνισμόν συνερχόμενον είς έαυτόν, άποφασίζοντα νά άνακτήση τήν στοιχειώδη προβατικήν άντίληψιν τοῦ νά συγκρίνη καί κρίνη τά δικά του πρός τά φραγκικά ὅλα, κατορθώνοντα νά ξεηλιθιωθῆ καί σκεφθῆ λόγου χάριν ποιός εἶναι Λεπτότερος καί Εὐγενέστερος καί Άνθρωπινότερος καί πλέον ΠΟΛΙΤΙΣΜΕΝΟΣ, έκεῖνος πού τρώει φρεσκότατο τό ψάρι, τό κρέας, τό κυνῆγι, τό τυρί, πού δέν τρώει ΒΩΔΙ, ΓΟΥΡΟΥΝΙ, ΓΑΤΕΣ, ΑΛΟΓΑ, ἤ έκεῖνος πού τρώει γενικῶς καί κατά κανόνα *Πανφραγκικόν,* σάπιο τό κρέας, σάπιο τό ψάρι, σάπιο τό κυνῆγι, μουχλιασμένο σκουληκιασμένο τό τυρί, παστωμένα σαρίδια, ψόφια ἄλογα, ψόφιες γάτες καί τά λοιπά ὅλα παρόμοια, διά νά καταλάβη ό ΑΠΟΒΛΑΚΩΜΕΝΟΣ ΕΛΛΗΝ, οὕτω συγκρίνων ὅλα, ὅτι ὄχι μόνον δέν ἔχη νά πάρη τίποτε διά νά πολιτισθῆ, άλλ' αὐτός ἔχει νά δώση καί ΔΙΔΑΞΗ, διά νά καταλάβη ό ΤΡΙΣΗΛΙΘΙΟΣ ΤΩΡΙΝΟΣ ΕΚΦΡΑΓΚΕΥΤΗΣ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὅτι ό κάθε δικός του ΧΩΡΙΑΤΗΣ κατά βάθος εἶναι πειό *Πολιτισμένος* είς ὅλα του τά Αίσθήματα καί ὅλας τάς έκδηλώσεις τῆς Ζωῆς του, άπό κάθε άνωτάτους Φράγκους. Καί δέν ύπάρχει άμφιβολία ὅτι αὐτοί οί ἴδιοι Φράγκοι, θά πάψουν νά μᾶς κοροϊδεύουν διδάσκοντες καί θά κρύψουν τά μοῦτρα των, ὅταν *Έμεῖς* τούς ξετινάξωμεν μέ τά ΠΡΑΓΜΑΤΑ τόν Πολιτισμόν μας, τόν πετάξαντα τόν ἄνθρωπον καί ὅλα τά άνθρώπινα άπό τήν φύσιν, τόν ΤΕΧΝΗΤΟΝ. Άνελεύθερον καί Κτηνώδη, τόν καταδυστυχήσαντα τόν Ἄνθρωπον μέ τόν έμβολιασμόν τῆς ΜΑΝΙΑΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ, τῆς άπανθρώπως παραλόγου, τόν καταντήσαντα τόν ἄνθρωπον τό πειό δυστυχισμένον Ζῶον τῆς Γῆς, δουλεῦον είς τήν οίκτροτέραν δουλείαν πού ύπάρχει, τήν δουλείαν τῆς πεντάρας, σάν σκλάβον, σάν εἵλωτα, σάν μαῦρον, τῶν Χριστιανοπαπάδων του καί τῶν Σοφῶν του εύρισκόντων ὅλα αὐτά φυσικά καί λογικά, τόν στήσαντα

τό προστυχότερον 'Ιδανικόν είς τόν Κόσμον, τόν ληστρικόν *Μπακαλοχρηματηστηριασμόν* τῶν πάντων. Οὕτω *'Εμεῖς* - Μάλιστα -διότι μόνον 'Εμεῖς δυνάμεθα, νά βροντοκοπανήσωμεν τήν κεφάλα τῶν Φράγκων μέ τά *πράγματα*, νά τούς βγάλωμεν τήν προβιά καί τούς δείξωμεν τόν Πραγματικό τους Πολιτισμό, παραβάλλοντες τά δικά των μέ τά δικά μας τά τώρα καί τά ἀνώτατα στρώματα τῶν Κοινωνιῶν των μέ τόν οἱονδήποτε, παντοῦ ΧΩΡΙΑΤΗ ΕΛΛΗΝΑ καί ἀποδεικνύοντες στρογγυλότατα Φράγκον καί Φραγκισμόν ὅτι εἶναι: ΜΑΝΙΑΚΟΣ ΑΓΡΙΟΓΟΥΡΟΥΝΙΚΟΤΑΤΟΣ ΑΛΚΟΛΟΣΥΦΙΛΙΤΙΣΜΟΣ, ἀποδεικνύοντες ὅτι καί κάθε πέτρα τοῦ δρόμου, τό χειρότερο 'Ελληνικό ΚΟΤΡΟΝΙ, εἶναι πειό 'Ανθρωπισμένο καί Πολιτισμένο, ἀπό τούς κάθε 'Αρχιεπισκόπους, κάθε Κατεργαρομπουρίας, Κατεργαρομπουρήδες.

ΕΛΛΗΝΑΔΕΣ Μπακαλευόμενοι παντοῦ τῆς Γῆς, *ἄν δέν ξαναβρεθεῖτε γρήγορα σέ ἀνάλογον ὑψηλή μέ τή Βυζαντινή* Θέσι: ΕΙΣΘΕ ΧΑΜΕΝΟΙ. Δέν εἶναι στό χέρι Σας νά ἐκλέξετε τίποτα. Ἤ θά εἶσθε εἰς τήν πρώτην Γραμμή τοῦ Πολιτισμοῦ, μεταξύ τῶν *Πρώτων Πρωταγωνιστῶν* ἤ στόν ΠΑΤΟ τῆς Οἰκουμένης κι ὁ κάθε Βούλγαρος θά καββαλικεύει τόν Ἕλληνα γιά νά κάμη τό δρόμο του, σά γαϊδουράκι γιά περίπατο.

Μή μουγκρίζετε· Διά νά *Σωθεῖτε* πρέπει νά ταπεινωθεῖτε μόνοι Σας, νά ἀπογυμνωθεῖτε μόνοι Σας ἀπό ὅλες τίς *Ψευτιές* καί τά *Φούμαρα* καί νά ἰδεῖτε ἀληθινά καί κατάβαθα τά *τρισελεεινά* Σας ΧΑΛΙΑ καί τήν ΚΑΤΑΝΤΙΑ τῆς Φυλῆς.

'Από τῆς Πτώσεως τῆς Πόλεως, Μοιρολογᾶτε 'Εθνικῶς καί κάνετε τίς δουλίτσες Σας περίφημα 'Ατομικῶς. 'Από δέ τῆς 'Ελευθερώσεως τῆς 'Ελλαδούλας, ἐφορτώσατε τά πάντα στό *Χάρτινο αὐτό Κοκοράκι* καί πάλι κάνετε τίς δουλίτσες Σας. Δηλαδή: καί πάλι καί μόνο ΜΠΑΚΑΛΕΥΕΣΘΕ.

'Αλλά νά ἐπί τέλους πού ἐγκρεμίσθημεν κι ἐμεῖς καί ἦλθεν ἡ σειρά ὅλων μας τῶν 'Εχθρῶν καί ὅλων τῶν Λαῶν πού μᾶς εἶχαν καταβαρεθεῖ καί ἀηδιάσει, νά γλεντοκοπήσουν μέ τόν Χαμόν μας καί λησμονοῦντες τήν Δονκιχωτικήν μας 'Ιδανικότητα πού κυριαρχοῦντες δῆθεν δι' ἑαυτούς, ἀγωνιζόμεθα ὑπέρ

τοῦ Πολιτισμοῦ ὅλων αὐτῶν καί ἰδίως τῆς διασώσεως ὅλων αὐτῶν τῶν τιποτένιων Μικροφυλῶν, ποῦ ἔκτοτε μᾶς ἐπέθαναν εἰς τά γαυγητά καί τά δαγκώματα· ἦλθεν ἡ ὥρα των νά μᾶς ὑβρίσουν ἄνετα καί μᾶς ἐξευτελίσουν ἐλεύθερα καί μᾶς ἀποχαντακώσουν ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΩΤΑΤΑ. Ὅτι δέν ἐκατώρθωσαν τόσους Αἰῶνας τόσοι Λαοί, ἀενάως ἐφορμῶντες καθ' ἡμῶν, ὅτι δέν ἐκατώρθωσαν οὔτε οἱ ΟΜΟΔΟΞΟΙ καί ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ Μουζίκοι, οὔτε οἱ Λησταί Βούλγαροι, οὔτε οἱ Φράγκοι οἱ ἴδιοι, ὅτι δέν ἐκατώρθωσαν οὔτε οἱ μόνοι *Εὐγενεῖς καί Ὡραῖοι Ἐχθροί* πού ἐγνωρίσαμεν, τόσους αἰῶνας ἔχοντες νά κάμωμεν μόνον μέ ΧΟΙΡΟΥΣ - οἱ Ἄραβες -τό ἐπέτυχαν οἱ Τοῦρκοι. Ἀλλά τό βέβαιον εἶναι ὅτι ἀνεξαρτήτως τῆς Τύχης τῶν ἀνθρωπίνων καί τῆς κακῆς στιγμῆς, εἴχομεν ΚΑΤΑΚΟΥΡΑΣΘΕΙ, ὅτι εἴχομεν ἀπόλυτον ἀνάγκην ξαπλώματος καί ΥΠΝΟΥ.

Ἡ Πόλις ἔπεσεν. Καί τόσον κατεπλάγη ἡ φυλή χάσασα τήν Κυριαρχίαν, ὥστε ἀκόμη διαμένει ἀνάσκελα πεσμένη καί ἡ Ἑλλ. ψυχή περίτρομος σάν κεραυνοβολημένη ἀκόμη ἕως τώρα καί ἀπολύτως τίποτε ἄλλο δέν δύναται νά ἐξηγήση τήν τρομεράν αὐτήν Δουλείαν τῆς *Ἑλλ. φυλῆς καί τοῦ Ἕλληνος καί τοῦ Ἑλλ. Πνεύματος* εἰς ΑΣΙΑΝΟΝ κατακτητήν ἐπί τόσους αἰῶνας καί τώρα ἀκόμη - Γεγονός ἐντελῶς ΑΚΑΤΑΝΟΗΤΟΝ - ἐκτός τοῦ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ.

Ἡ μόνη διαφορά πού ὑπάρχει μεταξύ Τούρκου καί Καλογέρου εἶναι μόνον ὅτι ὁ ἕνας φορεῖ μαῦρο καί ὁ ἄλλος κόκκινο Φέσι.

Ἐάν ὁ Τοῦρκος ἐπείραζε τόν ΚΑΛΟΓΕΡΟΝ ὁ Ζυγός θά ἦτο ἀδύνατον νά συγκρατηθῆ, θά ἀνετινάσετο τάχιστα εἰς τόν ἀέρα. Ἀλλ' ὁ Τοῦρκος μεγαλοφυῶς περιποιηθείς τόν Καλόγερον, παραχωρήσας εἰς αὐτόν, ὅτι ποτέ οἱ Αὐτοκράτορές μας χάριν τοῦ Ἐθνικοῦ Σκοποῦ δέν τοῦ ἐπέτρεψαν· μοιράσας μαζύ του τόν Δεσποτισμόν, διά μιᾶς μόνης πράξεως ἐστερέωνε δι' αἰῶνας τήν Κατάκτησίν του. Ὁ Καλογερισμός ὁ τόσον φύσει πολέμιος τοῦ Κράτους, ὁ τόσον ἐκ φυσικῆς ἀνάγκης, ἄν καί Ἕλλην, πολεμήσας τό Κράτος καί τόσον δυνατά πολεμηθείς καθ' ὅλους τούς αἰῶνας ἀπό τούς Αὐτοκράτορας, τούς κυττά-

ζοντας πρωτίστως τό συμφέρον τῆς φυλῆς, εὑρέθη διά πρώτην φοράν μονομερῶς 'Απολύτως Κυρίαρχος τῆς φυλῆς, ἀκριβῶς ὅπως ὁ Σουλτάνος. Καί δι' αὐτό ἔδωκαν τά χέρια καί ἐπέρασαν θαυμάσια.

'Ο Χριστιανισμός ἐνῶ ἀφ' ἑνός ἐφαίνετο σώζων τήν Φυλήν καί τήν διέσωζε πράγματι ἐν μέρει ἀφ' ἑτέρου ὅμως ὑπῆρξε καί εἶναι καί τώρα γενικῶς: ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ.

'Ο 'Εγκληματίας Καλογερισμός ὁ πάντοτε ἐμπνέων τήν ἀποθάρρυνσιν εἰς τήν φυλήν καί ὑπό τούς Αὐτοκράτορας, ὁ φωνάζων καί ἐξηγῶν ὅλα *ὡς Τιμωρίαν Θεϊκήν*, ὁ ξεσβερκωμένος ὅτι ἐπέσαμεν ἕνεκα τῶν ἁμαρτιῶν μας, ἦτο εὐτυχής νά ἀπαλλαχθῆ τοῦ Αὐτοκράτορος καί νά ΜΟΝΟΚΡΑΤΟΡΗΣΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΣ καί κατά μέγα μέρος Πραγματικῶς, πραγματοποίησις ὀνείρου του, ποῦ δέν τήν ἐφαντάσθη ποτέ του ἀπό τῆς 'Ιδρύσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Πτώσεως. Τόν Τοῦρκο δέν τόν ἔμελλε τίποτε, διότι ὁ Τοῦρκος θέλει μόνον νά δουλεύης καί νά μήν τόν ἀνησυχῆς. Ὅταν τόν παρασκοτίσης, σύντομα σοῦ κόβει τό κεφάλι καί ἡσυχάζεις καί σύ κι αὐτός μαζύ. Οὕτω ὁ Καλογερισμός εὑρέθη περίφημα, θαυμάσια, διδάσκων ὅτι ἐκ Θεοῦ τό Κακόν, λέγων γύρισε κι ἀπ' ἄλλο μέρος νά σέ χαστουκίσουν, καί λέγων εἰς τόν *'Ελληνισμόν*: Κύριε δέν εἶμαι μόνον ἰδικός Σου ἀντιπρόσωπος, δέν ἀνήκω μόνον σέ σένα, ἐγώ εἶμαι Κύριος καί 'Αντιπρόσωπος καί προστάτης *ὅλων τῶν Χριστιανῶν τῆς 'Ανατολῆς*.

Αὐτός εἶναι ὁ μοναδικός Λόγος, τῆς ἐντελῶς ἀπιστεύτου καί ἀφαντάστου ΔΟΥΛΕΙΑΣ τῆς φυλῆς ἐπί τόσους αἰῶνας. Η ΜΟΝΟΚΡΑΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ.

'Ελλ. Φυλή δέν σέ ἔσωσε ὁ Χριστιανισμός, ἀλλ' ὁ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΣΟΥ ὅπως καί αὐτός θά σέ σώσει εἰς τό Μέλλον. Καί μόνος ΑΥΤΟΣ.

'Οπωσδήποτε δι' ἡμᾶς ἐπῆλθε Νύξ τρομερά. Σιγή. Σκλαβιά. Μιά μοναδική φροντίς διασώσεως, διατηρήσεως μέ τά δόντια

τῶν πάντων, χωρίς καμμίαν ἄλλην σκέψιν καί κανένα ἄλλον συλλογισμόν. Αἱ αἰώνιαι *Κοινότητες* μέ ὅλα τά προτερήματα διά τήν διάσωσιν καί διατήρησιν τῆς κατά μέρη φυλῆς καί ὅλα τά ἐλαττώματα διά τήν ὁλικήν της Κίνησιν, ἀναλαμβάνουν τό Σωτήριον ἔργον των. Οἱ Ρωμηοί ἀπελπισμένοι Ἐθνικῶς ἐγκαταλείπουν ὅπως πάντα τήν Πατρίδα των στήν Τύχη της καί φεύγουν, ζητοῦντες τήν Ἀτομικήν των εὐτυχίαν. Οἱ ἀνώτεροι Ἕλληνες, ὅμοιοι κι αὐτοί, φεύγουν πρός τήν Εὐρώπην, ἔχοντες ἴσως ἕνα λόγον δικαιολογίας περισσότερον - ἄν ἐπιτρέπεται - ὅτι μέ τόν Τοῦρκον καί τόν Καλόγερο τό Πνεῦμα δέν δύναται νά κάμη συντροφιά, οὔτε καμμίαν θέσιν ἔχει πλέον μεταξύ αὐτῶν τῶν δύο. Οὕτω οἱ κατακουρασμένοι Ἀνώτεροι Ἕλληνες φεύγοντες, ὅπως πάντα, παρ' οἱανδήποτε καταστροφήν καί χάλι ἰδικόν των, σπείρουν καί μεταφυτεύουν καί καλλιεργοῦν τόν Ἀνθρωπισμόν των, χρησιμεύουν διά νά Ἀνθρωποειδίζουν τούς ἄλλους καί ἡ ἰδική μας τότε καταστροφή, δημιουργεῖ μέ τήν εἰς Ἰταλίαν κυρίως μετάβασίν μας, τήν *Ἰταλικήν Ἀναγέννησιν*. Διότι Ἐμεῖς ὑπήρξαμεν οἱ Σπορεῖς, οἱ Εἰσηγηταί, οἱ Διδάσκαλοι, οἱ Ἐπιμεληταί, οἱ Ὁδηγηταί Αὐτῆς εἰς τά πάντα *Αὐτοπροσώπως* καί *Ἰδιοχείρως*.

Οὕτω ὑπό μέν τόν Ζυγόν οὔτε τόν Τοῦρκον οὔτε τόν Καλόγερον συνέφερεν νά ὑπάρχη τό φῶς, τό ΠΝΕΥΜΑ, διά νά ὑπάρξη Ἐνέργεια, Τόλμη Ὁδηγία πρός Γενικόν τι. Κάθε φῶς ἐσβέσθη σάν κερί φυσημένο καί ἔμειναν μόνον ὅπου ἦτο δυνατόν πηγαινοερχόμενα δῶθε κεῖθε τά σάν τά Τωρινά Πανελλήνια ΚΟΛΥΒΟΓΡΑΜΜΑΤΑ, γενικῶς καί τούτων ὀλιγώτερα, σπανιώτατα μέ κάποιας Ἀναλαμπάς Ἀτομικάς, αὐτομάτως ἀναπτομένας καί αὐτομάτως σβενομένας. Οὕτω αἱ μονομερεῖς ἐνίοτε προσπάθειαι ἀποσείσεως τοῦ Ζυγοῦ, σάν μονομερεῖς καί περιωρισμέναι, ἐπέσυρον ὅλην τήν Δύναμιν τοῦ Κατακτητοῦ καί κατεποντίζοντο εἰς τά αἵματα. Ἀκριβῶς ὅτι συμβαίνει καί τώρα ἀκόμη δι' ὅλα τά Ἑλλ. ζητήματα, μέ τό *Παντοτινόν Τρισηλίθιον Πανελλήνιον Σύστημα τῆς* Μονομεροῦς Ἐνεργείας.

Ἑλλ. Φυλή οὐδέποτε ὁ Ἀγών Σου θά καταστῆ ΣΕΒΑΣΤΟΣ, ἐάν δέν γίνη ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ.

'Αφ' ἑτέρου αἱ ἐν Εὐρώπῃ 'Ελλ. Κοινότητες καθώς καί αἱ παντοῦ ἀλλοῦ, ἐνῶ ἤνθησαν ἐξαιρετικῶς ΠΑΣΑΙ λαμπρότατα καί ἐτίμησαν τό 'Ελλ. Ὄνομα εὐρύτατα, ἀπεμακρύνθησαν μέν τῶν *Πραγματικῶν Θυσιῶν* καί τῶν *Πραγματικῶν 'Αγώνων*, οἱ Ἕλληνες δέ αὐτῶν ἔγιναν οἱ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΟΡΑΓΙΑΔΙΣΜΟΥ.

Δηλαδή ὅλοι οἱ Ρωμηοί ἐτράπησαν εἰς τήν 'Ιδιωτικήν Ζωήν, εὑρῆκαν τήν καλυτέραν λύσιν, νά μοιρολογοῦν καί νά κλαίωνται μέν 'Εθνικῶς, νά ἐμπορεύωνται δέ καί νά κάνουν τίς δουλίτσες των ἀτομικῶς θαυμάσια, ὅπως εἶναι εὐκολότατα δυνατόν διά κάθε Ρωμηόν, κάθε ἐποχῆς κάθε στιγμῆς, εἰς κάθε μέρος εἴτε ἰδικόν του εἴτε ξένον, εἰς κάθε γεωγραφικόν σημεῖον, εἰς κάθε κλίμα, ὑπό οἱασδήποτε περιστάσεις, ὅπως ἀπαραλλακτότατα καί ὑπό οἱονδήποτε 'Εθνικόν Ζυγόν καί οἱανδήποτε 'Εθνικήν Κατάντια. Ἡ πτῶσις ἡ τόσον καταπλήξασα τήν φυλήν ἔκαμε νά θεωρηθῇ ὁ Ζυγός ὡς κάτι τι ἐντελῶς Μοιραῖον καί ἀφαντάστως καί ἀνελπίστως πλέον: *'Αμετακίνητον*, περί τοῦ ὁποίου δέν ἐπετρέπετο ἀπό κανέναν λογικόν ἄνθρωπον ἡ παραμικροτέρα πραγματική 'Ελπίς, παρά μόνον ἀόριστος μακρυνή, κρυφή, σχεδόν 'Ασυνείδητος ἐλπίς ἐλεύσεως κάποιας ἡμέρας 'Ελευθερώσεως. Καί τόσον πραγματικός ἐθεωρεῖτο ὁ *Θάνατος τῆς φυλῆς 'Εθνικῶς ἀπό τούς ἰδίους τούς Ρωμηούς*, ὥστε μέσα των ἐκάλουν τήν 'Ελπίδα αὐτήν: ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ...

ΜΙΣΗΣΕΤΕ ΜΙΣΗΣΕΤΕ τούς 'Ανθρώπους πού θά θελήσουν νά Σᾶς ἀνοίξουν τά μάτια, ἀλλά γίνεται Σεῖς ΑΝΘΡΩΠΟΙ.

'Αλλ' ἐπειδή ὁ 'Ελληνισμός εἶναι εἰς τά βάθη τῆς 'Ελλ. Γῆς, ἐπειδή ἡ 'Ελλ. 'Ιδέα εἶναι στά βάθη τῶν κοκκάλων τῶν Ρωμιῶν καί ὑπάρχει καί ἐνεργεῖ κατά μέγιστον μέρος καί σχεδόν πάντοτε ἀνεξαρτήτως αὐτῶν ἀσυνειδήτως, καί συνηθέστατα *ἐναντίον αὐτῶν ἰδίων*, οἱ μέν ὑπό τόν Ζυγόν ὠνειρεύοντο καί ἐκοροϊδεύοντο ἐνίοτε δέ καί ἐσφάζοντο ἀναμένοντες κάθε Ξένον, ὡς καί αὐτό τό *Ξανθόν* Γένος!... δηλαδή τόν Μουζίκον διά νά τούς ἐλευθερώσῃ!!... οἱ δέ ἄλλοι οἱ 'Εθελονταί ὑπό τόν

φράγκον ὑμνολογοῦντες, θυμιατίζοντες, κραβαριτίζοντες καί κοροϊδευόμενοι ἀπαράλλακτα καί αὐτοί οἱ δῆθεν *φωταγωγημένοι* - καί τά δύο Χαρακτηριστικά τῆς Τοπινῆς 'Αποβλακώσεως καί Φωτιστικά τῆς Πανελληνίου Τωρινῆς - ἀναμένοντες δηλαδή ὅλοι των, εἰ Ὅλοι των 'Ατομικῶς μέν Διαβολεμένοι, Ἐθνικῶς δέ 'Αποβλακωμένοι, ἀπαράλλακτα σάν τούς Τωρινούς νά τούς δώσουν οἱ ἄλλοι, ὅτι αὐτοί ἦσαν ἀνίκανοι καί νά σκεφθοῦν νά πάρουν μέ τό χέρι των, ὅτι αὐτοί δέν εἶχαν ὄρεξιν νά ἀγωνισθοῦν διά νά ἀποκτήσουν, δέν ἐκατόρθωσαν ποτέ των νά ὀργανωθοῦν, νά δημιουργήσουν μίαν 'Αρχήν καί Κεφάλην ἐκτός τοῦ Ζυγοῦ, δέν ἐκατώρθωσαν ποτέ των νά ὑποβληθοῦν εἰς καμμίαν 'Αρχήν καί οὕτω ποτέ των δέν ἐδημιούργησαν τίποτε γοργόν, ταχύ, τολμηρόν ΝΕΟΝ καί ΓΕΝΙΚΟΝ, ὄχι μόνον εἰς τόν Πραγματικόν ἀλλ' οὔτε εἰς τόν Πνευματικόν Κόσμον πρός Συνειδητήν Διεύθυνσιν τῆς φυλῆς.

ΑΙ ΕΞΑΙΡΕΣΕΙΣ δέν ἔχουν καμμίαν σημασίαν. Παύσετε τά 'Εκατομμύρια τῶν ΕΛΕΕΙΝΩΝ νά κρύβεσθε πίσω τῶν σπανιωτάτων 'Εξαιρέσεων. Ὁ Παπᾶς τῆς 'Αγχιάλου εἶναι ΕΛΛΗΝ ΙΕΡΕΥΣ. 'Αλλά γι' αὐτό ἡ 'Αγχίαλος, Πετᾶ στόν ἀέρα. Ὁ Δράμας εἶναι Ἕλλην. 'Αλλά γι' αὐτό οἱ 'Αγγλοβούλγαροι τόν διώχνουν ἀμέσως.

Ὁ Ζυγός ἔπλασε καί ἀπεκρυστάλλωσε τούς τρεῖς Κυριωτάτους, γενικώτατα καί βαθύτατα κυριαρχοῦντας Πανελληνίους Τύπους ποῦ διευθύνουν κατά βάθος τήν φυλήν, Πρό, Κατά καί Μετά τόν 'Αγῶνα, ἕως τώρα, δίδουν ἔκτοτε ἕως τώρα τήν μορφήν τοῦ Πνεύματος καί τῆς ψυχῆς τοῦ καθενός καί τοῦ συνόλου τῶν Ἑλλήνων:

ΤΟΝ ΚΑΛΟΓΕΡΟ
ΤΟ ΔΑΣΚΑΛΟ
ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟ

Καί ὁ *Καλόγερος* κατά βάθος εἶναι: Ὁ Θεός μᾶς ἐπιμώρησε 'Εθνικῶς διά τίς ἁμαρτίες μας. Πίστευε. Μήν ἐξετάζης. Νήστευε. Προσεύχου. Φέρνε λάδι, κερί, ψωμί, στάρι καί κρασί. Σ' ἔκλεψαν Ὑπομονή. Σ' ἔδειραν Ὑπομονή. Σέ ἀτίμασαν Ὑπομονή. Σέ σφάζουν Ὑπομονή. Ὁ Βούλγαρος, ὁ Ρῶσος, ὁ Σέρβος, ὁ

Ρουμοῦνος, ὁ 'Αρμένης, εἶναι ΑΔΕΛΦΟΙ ΣΟΥ... Μήν κουνιέσαι, μή σιέσαι, μή φωνάζεις, μή μιλᾶς καί σ' ἀκούσουν οἱ ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ καί σέ ποῦν *'Απολίτιστο* Βάρβαρο. Κάθου φρόνημα· βουβαίνου καί προσκύνα τόν φράγκο, ἡ Σωτηρία μας εἶναι ἡ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ. Αὐτή θά μᾶς δώση τό δίκηο μας, ἅμα καθούμαστε φρόνημα κι ἀκοῦμε τίς προσταγές της. Εὐχαρίστει τόν Θεό γιά ὅτι ἔχεις, γιά ὅτι εἶναι, μήν ἀποθυμώση καί πάθης χειρότερα.

Καί ὁ Ἔμπορος κατά βάθος εἶναι: 'Εμεῖς εἴμαστε μικροί δέν μποροῦμε νά κάμουμε τίποτα. Πρῶτα πρέπει νά κάμουμε Χρήματα. Πρέπει νά προσπαθήσουμε πρῶτα νά γίνουμε Μεγάλοι καί Δυνατοί κι ἔπειτα νά ζητήσουμεν τό δίκηο μας. Πρέπει νά τάχουμε καλά μέ ὅλους μας τούς ἐχθρούς. Πῶς ἀλλοιῶς θά κάμουμε τίς δουλειές μας ἄν τούς πολεμᾶμε καί μᾶς πολεμᾶνε; Θέλτε δηλαδή νά μᾶς πάρουν κι αὐτό ποὔχουμε; *φρόνησι, φρόνησι, φρόνησι.* Κι ἔπειτα δέ θά μᾶς ἀφήση ἡ Χριστιανική Εὐρώπη νά χαθοῦμε ἅμα καθούμαστε φρόνημα, ὅπως μᾶς προστάζει, θά μᾶς δώση τό δίκηο μας. Βρέ σύ παιδί, γιά κλεῖσ' τό μπεζαχτᾶ, γιατ' ἔρχεται πάλι αὐτή ἡ Διοκονιάρα. Ἔ Κυρά Πατρίδα! ξέρεις ὅτι μᾶς παρασκότισες μέ τά φούμαρα καί τίς κλάψες σου ὅλην τήν ὥρα; Παιδί, δός της μιά δεκάρα, νά πάη στό καλό, νά μᾶς ξεφορτώνεται Ἔλα Κυρά, πάρτη καί δίνε του γιατ' ἔχουμε δουλειά.

Καί ὁ *Δάσκαλος* κατά βάθος εἶναι: Ἡ Γλῶσσα, ἡ Γραμματική. Πῶς ἄλλως θά δείξωμεν εἰς τήν Εὐρώπην ὅτι εἴμεθα 'Απόγονοι; Ἡ Εὔκλεια τῶν Προγόνων. 'Επεπτώκαμεν. Τό 'Ελλ. Πνεῦμα ἐτίναξε τά κῶλα ἐν Χαιρωνεία. 'Εβαρβαρώθημεν, ἐτιμωρήθημεν, ὅτι πολλά ἡμαρτήσαμεν· 'Αλλοίμονον, αἱ πάλαι ποτέ 'Αχαρναί νῦν... Μενίδι. 'Αλλοίμονον οἱ Περικλεῖς καί οἱ Πλάτωνες ΚΑΙ ΚΑΙ ΚΑΙ... 'Αλλοίμονον, αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι δέν θά ἐπανέλθουν ποτέ. Αἱ 'Επιστῆμαι, τά Γράμματα, αἱ Τέχναι ἐφυγαδεύθησαν διά παντός. 'Αλλοίμονον. Γλῶσσα καί Θρησκεία, Θρησκεία καί Γλῶσσα ἡ μόνη ἄγκυρα κι ἀμάν. Ἡ μόνη μας 'Ελπίς καί Σωτηρία ἡ Χριστιανική Εὐρώπη. Ἄχ 'Αλλοίμονον! Παιδί... ἕνα οὖζο.

Διά νά εἶναι ἡ Φυλή εἰς τό Χάλι πού εἶναι, φανερόν ὅτι οἱ Τωρινοί Ἕλληνες εἶσθε οἱ χειρότεροι πού ὑπῆρξαν ποτέ.

Καί ὁ Καλόγερος μέ τό Δάσκαλο, βάζοντες τόν Ἔμπορο στή μέση πίνουν τόν ναργιλέ τους καί παίζουν τό κομπολόγι τους, μωρολογοῦντες καί μοιρολογοῦντες τόσους αἰῶνας, μόνον καί μόνον γιά νά χωνεύουν καί σκοτώνουν τήν ὥρα τους. Σ' αὐτούς τούς γενικώτατα πλάσαντας ἔτσι τούς Ρωμηούς, δυνατόν νά προστεθῆ ἀπό τῆς Ἐλευθερίας καί ὁ Ἑλλαδικός Πρόξενος. Αὐτός ὁ Ζευζέκης, ὁμοιότατος καί συμφωνότατος σ' ὅλα, διά λογαριασμόν του πρῶτα πρῶτα καί διά λογαριασμόν ἐκείνων πού τόν στέλλουν δεύτερα, δέν κάνει τίποτε ἄλλο παρά νά ρίχνη καί σκεπάζη μέ χῶμα, ὅτι κάμει νά κινηθῆ, τρέμων καί σπαρταρίζων σά σπάρος στόν ἀέρα, μή *γεννηθῆ κανένα ζήτημα!* ἐνῶ ἡ δουλειά του εἶναι ἀκριβῶς, νά *Γεννοβολᾶ νυχθημερόν Ζητήματα σάν Κουνέλα.*

Καί οὕτω ὁ Γενικώτατος, Πραγματικός καί Πνευματικός Τύπος ποῦ διέπλασαν οἱ τρεῖς αὐτοί κυριώτεροι παράγοντες εἶναι τέτοιος καί εἶναι ὁ Πανελλήνιος ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ Ρωμηός, ὁ ὁποῖος παίζων κι αὐτός τό κομπολόγι του, ἐπαναλαμβάνει τίς χωνευτικότατες καί ἀναπαυτικότατες αὐτές Προπροπροπαπουλικές Καλογεροδασκαλοσκλαβικές Ἰδέες ἕως τώρα Πανελληνιακότατα.

Οἱ *Ξένοι* πρῶτοι καί πίσω των σάν πιστά κουτάβια οἱ *Ἰθαγενεῖς*, εἶπαν ὅτι ἐφύτρωσαν Καινούργιοι Ἄνθρωποι καί αὐτοί πολεμοῦντες ὅλα τά Παλιά καί ὅλους τούς Παλιούς, Καλογέρους, Φαναριῶτες καί Δασκάλους καί Ἐμπόρους, ἔφεραν Καινούργια Πράγματα τόν; ΑΓΩΝΑ Δηλαδή οἱ ΚΛΕΦΤΑΙ. Ἐνῶ ὁ Ἀγών ὁ ἴδιος λέει, ὅτι ὁ Παπᾶς, ὁ Φαναριώτης, ὁ Ἔμπορος, ὁ Ἄρχων, ὁ Ναύτης, ὁ Κλέφτης, εὑρίσκονται ὅλοι μαζύ καί δυνατότατα ἁρμωμένοι καί κανείς μόνος του δέν μπορεῖ νά κάμη τίποτα χωρίς ὅλους τούς ἄλλους καί καθένας ἔχει τή θέσι του καί δέν μπορεῖ να λείψη κανείς καί οὕτω μέ τό Σαλάτωμα πού εἶναι ὁ καθένας τους καί ὅλοι μαζύ μοιραίως ἔφτιασαν τό Πανελλήνιον Παρόν, τήν τελειοτέρα *Ρωσσική* ΣΑΛΑΤΑ. Ἐνῶ ὅλα ἐξεταζόμενα κατά βάθος φωνάζουν μέ

τά *Πράγματα* καί ὅλη τήν 'Ασυναίσθητη Ζωή τῶν Πανελληνίων 'Ατόμων, ὅτι ἕνα μόνο καί αἰώνιον Πρᾶγμα ὑπάρχει, ὁ Προαιώνιος 'Ανοικονόμητος ΡΩΜΙΟΣ. 'Ενῶ δυνατότερα, βαθύτερα καί καλύτερα ὅλων ὁ ΚΛΕΦΤΗΣ τραγουδῶν μέ δύναμιν σοφίας, λαμπρότητα 'Ομήρου, μέ μόνην τήν διαφοράν ὅτι ὁ ἕνας εἶναι *ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ* Κόσμου φθάσαντος εἰς τήν τελείαν του 'Ακμήν τρωγοπίνων μέ Βασιληάδες, καί ὁ ἄλλος βουνό, φουστανέλλα φτερόποδα 'Αχιλλέως καί σπαθί, - τραγουδῶν χωρίς νά θέλη οὔτε νά 'Εθνολογήση οὔτε νά ψυχολογήση, οὔτε νά φιλοσοφήση, μή κάνων διάκρισιν μεταξύ Τούρκου, Καλογέρου, 'Εμπόρου καί ριχνόμενος ἐπάνω σ' ὅλους καί στήν Παπαδοπούλα, κελαϊδῶν τή Ζωή του καί ἀγνοῶν κάθε Θρησκεία ἄλλη ἀπό τή φύσι καί τή... ΜΑΝΑ ΤΟΥ, φωνάζει μάταια μέ τά ὡραιότερα τραγούδια τοῦ Κόσμου, ὅτι εἶναι ὁ ἕνας αἰώνιος Εἰδωλολάτρης ὁ ἕνας αἰώνιος αὐτούσιος Ἕλλην τοῦ ὁποίου τήν *'Ελληνικότητα* τήν ΒΑΘΥΤΑΤΗΝ καί τήν ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΤΗΤΑ τήν 'Υψηλοτάτην, θά ἐζήλευε κατ' οὐσίαν ὁ κάθε Περικλῆς καί Φειδίας καί Πλάτων. 'Αλλά τούς Ἕλληνας τούς ἐστράβωσαν τόσο οἱ φράγκοι καί τόσο ἀποστραβώθηκαν, ὥστε τούς εἶναι ἀδύνατον πλέον νά διακρίνουν τά ἁπλούστερα καί *Πραγματικώτερα* πράγματα τοῦ κόσμου. Καί κατάντησαν μέχρι τοιαύτης *Κακούργου* 'Εθνοκτόνου καί Αὐτοκτόνου Δυσπιστίας καί 'Απιστίας, ὥστε τούς εἶναι ψυχολογικῶς ἀδύνατον νά ἀντιληφθοῦν καί δεχθοῦν τίποτε παστρικόν καί ὡραῖον εἰς τήν 'Ελληνικήν των φύσιν καί τό παραδοξότερον, τολμηρότερον καί θυμοτικότερον πρᾶγμα εἶναι νά τούς εἰπῆς, ὅτι αὐτοί εἶναι Αὐτοί οἱ ἴδιοι.

'Ελπίζεται ὅτι δέν θά τοῦ περάση κανενός ἡ φαεινή 'Ιδέα, ὅτι δυνατόν ν' ἀναλυθῆ λεπτομερῶς εἰς ὀλίγας σελίδας *Προϊδεασμοῦ*, ἱστορία Αἰώνων.

Καί ἐπί τέλους μετά αἰώνων *'Αποπροβάτωσιν τῆς 'Ελλ. ψυχῆς* καί *'Απολίθωσιν* τοῦ 'Ελλ. Πνεύματος, ἀνατίναξις καί ἀπελευθέρωσις τοῦ γνωστοῦ ἐνδόξου χωραφιοῦ, χάρις εἰς τήν *'Ιδιωτικήν πάντα Πρωτοβουλίαν*, μερικῶν ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΩΝ

'Ανθρώπων πού κατώρθωσαν νά ἀνάψουν τήν φωτιά, ἐλευθέρωσις μόνον αὐτοῦ καί μέ τόν κίνδυνον νά ἀποτύχη τέλος καί τό ἐλάχιστον αὐτό, διά τόν λόγον ὅτι ὁ Κύριος *'Ελληνισμός* ποῦ τά θέλει ὅλα δικά του καί τά φορτώνει ὅλα εἰς τούς 'Ελλαδικούς καί ζητεῖ τά πάντα παρ' αὐτῶν καί τούς λούζει νυχθημερόν: ΕΓΚΑΤΕΛΕΙΨΕ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΚΑΙ ΕΦΥΓΕ ἀμέσως μετά τήν πρώτην ξυλειά, ἔκτοτε δέ νομίζει ὅτι ἐκτελεῖ τά πρός τήν Πατρίδα καθήκοντά του, φωνάζων πρός τούς 'Ελλαδικούς πού δέν εἶναι *Κουτότεροι* ἀπ' αὐτόν, τό: ἤ ὅλοι νά σκοτωθεῖτε ἤ ὅλοι νά σωθοῦμε καί δίδων ὅταν γεμίζει ἡ τσέπη του, ἠλίθιον ἠλίθια διατιθέμενον Χρῆμα. Καί ἡ ἀπελευθέρωσις αὐτή κατέπληξε τώρα ἀνάποδα τήν φυλήν καί ἐθεωρήθη ἀπ' αὐτήν τήν ἰδίαν, τό κατόρθωμα αὐτό, ὡς θαῦμα θαυμάτων καί χάνει ἕναν αἰῶνα εἰς τό νά φουσκώνη καί νά μή κατωρθώνη νά τό πιστεύση καί νά λιγόνεται καί νά λιποθυμῆ ἀπό αὐτοκολακευτικά γαργαλήματα, ἐνῶ τό μόνον ἀπίστευτον καί τό μόνον θαῦμα εἶναι πῶς ἡ 'Ελλ. φυλή κατώρθωσε τόσους αἰῶνας νά εἶναι Δούλη, πώς κατορθώνει ἀκόμη καί σήμερα μέ ὅλα αὐτά πού φουσκολογᾶ διά τόν ἑαυτόν της, νά εἶναι παρά μία τρίχα *'Ολόκληρη* ΕΛΕΕΙΝΟΤΑΤΗ ΣΚΛΑΒΑ!

Οἱ Ἕλληνες κάθε 'Εποχῆς εἶναι σάν μέσα σέ *Παράδεισο* ΣΤΡΑΒΟΙ. 'Ο Πολιτισμός τῶν Λαῶν εἶναι ζήτημα: *Φύσεως* καί *Αἰώνων*· ΕΜΕΙΣ, οἱ 'Ινδοί, οἱ 'Ιάπωνες, εἴμεθα οἱ Πολιτισμένοι. Οἱ Φράγκοι εἶναι ΑΓΡΙΟΙ καί ΑΝΕΠΙΔΕΚΤΟΙ πολιτισμοῦ. Γι' αὐτό οἱ 'Ιάπωνες ἅμα θελήσουν νά ΞΥΠΝΗΣΟΥΝ, σέ 20 χρόνια τούς πέρνουν τά κανόνια καί τίς βίδες καί τούς ΞΕΠΕΡΝΟΥΝ καί τούς τρίβουν τή μούρη.

'Οπωσδήποτε κατά τό ἱστορικόν τοῦτο σημεῖον τῆς ἐπομένης τῆς ἀπελευθερώσεως μιᾶς πήχης γῆς, μέ τό πρῶτον ἄνοιγμα τῶν ματιῶν μετά τόν ἐπιβεβλημένον Τουρκικόν *Λήθαργον*, ἡ φυλή εὑρέθη διά *πρώτην φοράν εἰς τήν Ζωήν της*, ἐνώπιον ἑνός Κολοσσιαίου Κόσμου Ἄλλου, ὁ ὁποῖος ἔγινε κατά τόν Ὕπνον της, ΚΟΣΜΟΥ ΞΕΝΟΥ· ἐπιβάλλοντος μέ τήν Τρισβάρβαρόν του Δύναμιν καί μέ τά Κανόνια του, τήν κάθε

'Εθνολογικήν, Πολιτικήν, Πνευματικήν 'Ιδέαν ἕως τήν τελευταία βίδα καί κουμπί, ἐννοῶν ὁ φιλάνθρωπος καί χριστιανός καί φιλελεύθερος καί Τρισευγενής Πολιτισμένος!... νά χρησιμοποιῆ ὅλα τά Μικρά Κράτη, ὡς ἀποπατητήρια τῆς 'Εμπορικῆς καί Βιομηχανικῆς δυσκοιλιότητός του, τοποθετῶν εἰς τήν μποῦκα κάθε ὑπονόμου πού φθάνει σέ κάθε Κρατίδιον ἀπό ἕνα Βασιλᾶκο διά νά προσέχη μή βουλώση καί πετῶν εἰς αὐτά κάθε σαρίδι του, ἀπό τίς χαλασμένες κονσέρβες του ἕως τούς φλαραίους του μέ τά σάν χαλασμένες φράουλες μοῦτρα των καί τίς πειό μπαγιάτικες φλαραιΐσες. Καί ὁ *Ξένος* αὐτός *Κόσμος*, μάλιστα ἀφ' ὅτου ἐπεκράτησαν οἱ 'Αγγλοσαξωνοκαννίβαλοι, βροντοκραυγάζει καί ξεκουφαίνει τόν Πλανήτη μέ τάς ἀγρίας του φωνάς, ὅτι Αὐτός ἀνεκάλυψε καί διέσωσε καί παρέλαβε τόν 'Αρχαῖον μας Πολιτισμόν ἀπό τά ρυπαρά μας Βυζαντινά χέρια! ὅτι αὐτός τόν προήγαγε καί τόν ἐτελειοποίησε!! ὅτι Αὐτός ἐπῆρε τό 'Αρχαῖον μας πνεῦμα! - Κακομοιριά του -Αὐτός τό 'Αρχαῖον μας Κάλλος! - Τρομάρα του - ὅτι οἱ Θεοί μας ἐγκατέλειψαν τά 'Αδώνια Περιβόλια των καί ἔφυγαν καί ἐπῆγαν στίς σαπίλες του, ὅτι Αὐτός κρατεῖ τόν Δία πιασμένον γερά ἀπό τά γένεια, καί τό ἐξωφρενικότερον καί ἐξαγριωτικώτερον ὅλων, ὅτι ἡ ΑΦΡΟΔΙΤΗ, ἐσυχάθη τό γλυκόφωτο καί πανεύμορφο Μητρικό Χῶμα μέ τό ζαχαρένιο θυμάρι καί τό ξανθό πεῦκο καί τό Σαπφικό ἀκρογιάλι μέ τά μεθυστικά φωτοφυλιά καί ἐρωτεύθη τή Μοῦχλα καί τῇ Σαπίλα καί τή Σκοτεινιά καί ἐπεθύμησε νά *ἐξελιχθῇ* καί ἐκπολιτισθῇ καί ἐξωραϊσθῇ, κι ἐφόρεσε ΚΟΡΣΕ! κι ἐπέταξε πισωπρόσθια πριξίματα γιά νά εὐμορφίνη τίς γραμμές τοῦ κορμιοῦ της, κι ἐξαγρίωσε τά μαλλιά της γιά νά χτίζη ἐπάνω τό ξεφάντωμα καί ξεθέωμα ματιῶν τό Καπέλλο; μέ τά *Ζουλουδικά* σχήματα καί χρώματα καί πουλερικά καί ζαρζαβατικά, κι ἔτσι ἐξελιγμένη κι ἐξωραϊσμένη κι ἐλευθερωμένη ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ - πού ἀγνοοῦμεν ἐμεῖς;! καί πιέζομεν ἐμεῖς! καί ἀσχημίζομεν ἐμεῖς! 'Εμεῖς πού ἐφτιάσαμεν τήν 'Αθηνᾶ, τήν 'Αφροδίτη, τή ΜΑΡΙΑ, καί τή Θρησκεία τῆς Μαρίας, τῆς Παναγίας, δηλαδή τῆς ΓΥΝΑΙΚΟΣ, πού τούς τήν ἐδώσαμε καί τήν ἐκλώτσησαν οἱ περισσότεροι, κι ἐπέταξαν ἀπό τούς Ναούς των τήν Παναγία, γιά νά βλέπουν τοῦ 'Αγγλόπαπα τίς

μασέλλες νά σπάη ὥρες καρύδια - ἡ ΑΦΡΟΔΙΤΗ λέει Ὅτι δέν μπορεῖ νά ζήση παρά ἐκεῖ, ὅτι ρουφᾶ τόν καρβουνοαέρα τῆς Λόνδρας καί ζηλεύει τίς μεθοῦρες, λευκοφόρες, ὀγδοντάρες καί Παρθένες, τίς ὅλο τόκα, λόξα καί μπουρί σφιχτοφασκιωμένα σέ πρίσκαλα πού βγάζουν μουστάκια ἀπ' τό Μαράζι, καί στίς Γερμανίες, ζηλεύουσα τίς ἄλλες παλιές καλές ζεστές, παπουλικές Παντοῦφλες - τίς Γερμανικές καί ξενυχτᾶ ξετρελλαμένη μέ τήν Εὐμορφιά τῶν Δασκάλων τῶν δύο Ἡμισφαιρίων καί πεθαίνει στό φίλημα ὅλες αὐτές τίς ξεροκαράφλες, πού ἐφιδρώνουν ἔπειτα λέει τό γνησιότερο μέλι τοῦ Ὑμηττοῦ. Καί ὁ Κόσμος Αὐτός διατείνεται ὅτι Αὐτός εἶναι ὁ Παλιός κι Ἐμεῖς Καινούργιοι καί Μᾶς μιλεῖ σάν Παπποῦς σέ ἐγγονό. Αὐτός ὁ Εὐγενής καί Ἐμεῖς Ἀρχοντοχωριάτες, Αὐτός ὁ Πολιτισμένος καί Ἐμεῖς Χωριάτες· ὅτι Ἐμεῖς δέν εἴμεθα Ἐμεῖς ἀλλά Ἄλλοι, ὅτι τέλος Αὐτός εἶναι Ἐμεῖς! καί Ἐμεῖς δέν εἴμεθα Τίποτα.

Ἑλλ. Φυλή, οἱ Ἕλληνες τῆς ΕΥΡΩΠΗΣ - ΟΙ ΦΩΣΤΗΡΕΣ ΣΟΥ - Σοῦ ἔκαμαν τό Τρομερότερο καί Ἀγριότερο ΚΑΚΟ. Αὐτοί μέ τούς Δασκαλοτσούσιδες καί τούς Κουτσουροκαλλιτέχνες Σου Σέ βούλιαξαν στή ΦΡΑΓΚΟΣΚΛΑΒΙΑ.

Καί οἱ τρισελεεινοί Ἀτιμασταί τῆς φυλῆς, οἱ Ἐλεύθεροι πρῶτοι πρῶτοι καί οἱ Σκλάβοι δεύτεροι καί οἱ ἐλεεινότεροι ὅλων οἱ *Ἐξωφραγκοπάροικοι*, τά ἔχασαν καί τά ἔχαψαν ὅλα ἀλάλιασαν ἐντελῶς, αὐτοπεριεφρόνησαν ὅλοι τούς ἑαυτούς των εἰς τό ἔσχατον ὅριον ἔχασαν κάθε φιλοτιμία καί κάθε ἀνθρωπισμό, *ἐδίδαξαν* καί ἔσκυψαν καί ἐγονάτισαν τή φυλή ὁλόκληρον εἰς ἀνδραποδώδη προσκυνημόν τοῦ φράγκου καί σύμπαντες τρίβοντες τό μουσοῦδι των εἰς τό χῶμα μέχρι γδαρσίματος καί αἱματώματος καί φιλοῦντες τίς ἀγριοπαποῦτσες τοῦ Σκυλόφραγκου, ἐκατόρθωσαν ὥστε νά μήν ἀκούεται ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς φυλῆς παρά ὁ ἐλεεινός ἱκετήριος ψαλμός: *«Σῶσον Ἐλέησόν μας Φράγκε. Σύ ὁ φωστήρ ὁ Θεός καί Σωτήρ ἡμῶν...»*. Καί ὁ Γουρουνόφραγκος ὁ μή ἔχων τίποτε ἀνθρωπινόν μέσα του, ἀλλά καί *δικαιότατα* συχαινόμενος τέτοιο σκουληκῶδες ἑρπετόν, κτυπῶν κάθε ὥρα καί στιγμή μέ τό

μπαστοῦνι του καί κλωτσῶν μέ τήν παποῦτσα του, τό διαρκῶς κολλημένον εἰς αὐτήν μουσοῦδι, νά λέη μέ σαρκασμόν περιφρονήσεως καί ἀηδίας: ΟΥΣΤ ΨΩΡΟΣΚΥΛΟ.

'Ελλ. Φυλή μέ τούς Δασκαλοτσούσιδες καί Φραγκοτσούσιδες πού θέλεις γιά 'Οδηγούς, ποτέ σου δέ θά νοιώσης τί Σοῦ γίνεται.

Καί τώρα ὅτε μετά τόσους αἰῶνας ἀπό τῆς Πτώσεως κατά τούς ὁποίους δέ ἔκαμνε τίποτε ἄλλο ἡ φυλή παρά νά δίδη καί νά παραχωρῆ δεξιά καί ἀριστερά, μέ ἀνοιχτές φοῦχτες, εἰς ὅλους τούς 'Εχθρούς της, Μικρούς καί Μεγάλους, διά νά ἐκλιπαρήση τήν εὔνοιάν των... διά νά τήν βοηθήσουν, τίποτε ἄλλο παρά νά ἐγκαταλείπη ὅλα της τά μέρη, ὅλας της τάς δυνάμεις, ὅλας της τάς θέσεις καί στενώτερα τώρα ὅτε ἀπό τῆς 'Ελευθερώσεως τῆς 'Ελλαδοῦλας, ἐφόρτωσεν ὅλα τά Γιγάντια Προβλήματα καί 'Αγωνίσματα εἰς τήν ἐδῶ Μουρλογιωργοῦλα καί Μερκουροπυρική πασίγνωστη ΑΘΗΝΟΥΛΑ καί κάνει δῆθεν πῶς πιστεύει, ὅτι μέ τό ξεπατωμένο ΠΑΛΙΟΚΑΖΑΝΟ πού βράζουν τά Κόλυβά της - τήν Ἄβουλη καί Παράνομη Βουλή - μέ τούς Κανιββάλους πού χορεύουν γύρω του καί μέ τούς Πνευματικούς 'Εθνομπαλωματῆδες πού εἶναι ἕτοιμοι νά μετζασολιάσουν τό κάθε 'Εθνικό ζήτημα διότι τούς περνᾶ ἡ 'Ιδέα καί αὐτῶν εἰλικρινῶς καί τῆς φυλῆς ὅλης, ὅτι *Ξανάνθισμα* 'Ελληνισμοῦ εἶναι εὔκολο πρᾶγμα σάν Παποῦτσι γιά μπάλωμα. Τώρα ὅτε ὅλοι οἱ Μικρολαοί - ἐνῶ ἐμεῖς ἐκοιμώμεθα καί ἐροχαλίζαμεν τά τροπάρια πρός τήν Εὐρώπη - στέκονται ἐμπρός μας 'Ορθοί, 'Ωπλισμένοι, 'Ανδρισμένοι, ἁρπάζοντες καί χαστουκίζοντες δεξιά καί ἀριστερά, ἕτοιμοι νά μᾶς κατατσακίσουν στήν πρώτη εὐκαιρία, πού περιμένουν σά Λαμπρή. Τώρα κατά τήν κρισιμωτάτην ὥραν τῆς φυλῆς, ὅτε *Γιγάντιοι οἱ ὄγκοι* τῶν ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ ὀρθώνονται ἐμπρός της καί ἐπάνω της σάν κύματα βουνά ἕτοιμα νά πέσουν καί σπάσουν στό κεφάλι της καί τήν κρατοῦν σπαρταρίζουσαν ἀπό τόν τρόμον ἀλλ' ἄμυαλον, 'Ανίκανον, διά τό κάθε τι καί Παράλυτον καί τό τρομερώτερον ΑΝΙΚΑΝΟΝ ΝΑ ΣΚΕΦΘΗ καί τό 'Απελπιστικώτερον ΑΝΙΚΑΝΟΝ ΝΑ ΦΙΛΟΤΙΜΗΘΗ,

ΤΡΑΓΙΚΩΤΑΤΗ καί ΓΥΜΝΗ παρουσιάζεται ή ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ, όχι μόνον τῆς Ἑλλαδοῦλας - ἀλλά καί συνολικῶς τῆς *Ἑλληνικῆς φυλῆς*. Δηλαδή, ὅτι ἡ φυλή χωρίς νά κουνήση καί ἀλλάξη τίποτα ἀπό τά Παληά της, χωρίς οὔτε νά ὑποψιασθῆ τήν ἀνάγκην νά σκεφθῆ τά Πάντα ἐξ Ἀρχῆς, ἐξεκίνησε μέ μίαν καί μόνην ἐπιπόλαιον ΠΝΟΗΝ τοῦ 21. Πνοήν καθαρῶς Παλληκαρισμοῦ καί Ἀνδρείας, μετατοπίσασαν μόνον τήν Τουρκοσκλαβιά ἀπό ἕνα κομματάκι της καί ἐγκαταστήσασαν ἀμέσως καί εἰς αὐτό τήν Φραγκοσκλαβιά. Καί ἡ Πνοή αὐτή τοῦ 21 ἡ μή ξεύρουσα ποῦθε ἔρχεται, τί εἶναι, ποῦ πάει, ἡ μή ξέρουσα *τί τῆς γίνεται,* μέ ὅλο της τόν Παλληκαρισμό, Ἡρωϊσμό, Ἀρχοντισμό καί Φαναριωτισμό ἀκόμη, ζυμωθεῖσα διά τῆς ἐπιγαμίας μετά τοῦ μπαμπακιοῦ καί τῆς ποδιᾶς καί τῆς σαρδέλας καί τῆς μπακίρας, κατεβυθίσθη καί κατεποντίσθη αὔτανδρος· εἰς τόν ΜΠΑΚΑΛΙΣΜΟΝ τόν μή ἐνδιαφερόμενον κατά βάθος παρά διά τήν πεντάρα καί ἐπί τέλους *ψυχορραγοῦσα* ἡ Πνοή αὐτή τοῦ 21 τόσα χρόνια, ἐντελῶς ΕΞΕΨΥΧΗΣΕΝ. Καί ἀφοῦ ἐξεψύχησεν ἡ μοναδική αὐτή καί μονομερεστάτη Πνοή καί ὁ ΑΕΡΑΣ τοῦ 21 ἐνεκρώθη μαζύ μέ τά τελευταῖα στήθη πού τόν περιέκλεισαν καί ἔδιδαν τοὐλάχιστον τήν Ἰδέαν κάποιου Ἀνδρισμοῦ, ἔμειναν μόνον τά Παληά ὅλα πού δέν εἶχαν κουνηθῆ, μέ τόν Παμπάλαιο Καλογερισμό καί τόν Παμπάλαιο Δασκαλισμό - ὁ Πολιτικός Βαγαποντισμός δέν ἔχει καμμίαν σημασίαν διά τά πνευματικά καί ψυχικά βάθη τῆς φυλῆς - διά νά... ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΟΥΝ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΝ!

Οὕτω ἡ ἀπό τῆς Πτώσεως *Ληθαργωμένη φυλή* ἠσπάσθη ἐντελῶς τόν Ἐλεύθερον ΕΛΛΑΔΙΚΟΝ ΦΡΑΓΚΟΜΠΑΚΑΛΟΓΑΤΙΣΜΟΝ καί τό ἐξ αὐτοῦ καί ἐπί πλέον πνέον καί δηλητηριάζον ὅλον της τόν ὀργανισμόν καί ἐπιφέρον τόν πειό ἠλίθιον Μαρασμώδη θάνατον τό: ΕΛΛΑΔΙΚΟΝ ΕΛΩΔΕΣ ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑ.

Ὁ Ἕνας Παπᾶς κι ὁ Ἕνας Στρατιώτης, δηλαδή ὁ Ἕνας ΚΟΥΚΟΣ, δέν φέρνει τήν ΑΝΟΙΞΙ.

Καί οὕτω ἀπό τό Μπακαλικόν Ἕλος πού ἀποτελεῖ ὅλη

της, δέν ἀκούεται τίποτε ἄλλο παρά πού καί πού κραυγή θυμοῦ καί διαμαρτυρίας ἀληθινῆς, φωναί Πόνου, ἐκφράσεις 'Ανδρισμοῦ, λίγα Πνευματικά αἵματα, ἀλλά ὅλα Σπάνια, ὅλα ΑΤΟΜΙΚΑ καί ἑπομένως ἀσήμαντα: πότε ἀπό ἕναν Παπᾶ πού βαπτίζεται ἱερεύς ΕΛΛΗΝ, πότε ἀπό ἕνα Στρατιώτη πού χάνεται ἀπό τόν καφφενέ καί μεταμορφώνεται σέ Πύρινο Λουλοῦδι τῶν Μακεδονικῶν τοπίων, ὅλα μονομερῆ καί μάταια καί σχεδόν τίποτε ἄλλο Πραγματικῶς ΖΩΝΤΑΝΟΝ παρά αὐτά τά ἀσυγκρίτως ὑπέρτερα ὅλων, λίγα 'Αναβλύσματα ΑΓΙΩΝ ΚΑΤΑΚΟΚΚΙΝΩΝ ΑΙΜΑΤΩΝ πιτσιλίζοντα τά Μπακαλοπρισμένα μοῦτρα αὐτῆς καί τῆς *Χριστιανοπορνικοτάτης Εὐρώπης*.

'Ελλ. Φυλή, πάψε τίς Ψευτιές καί τούς ΨΕΥΤΕΣ κι ἀρχήνα νά σκεφθῆς.

Τούτων λοιπόν οὕτως ἐχόντων, ΑΝΑΓΚΗ 'Αναπόφευκτος μιᾶς ἐξ 'Αρχῆς 'Αναλύσεως καί 'Ανασυνθέσεως ὁλοκλήρου τοῦ Παρελθόντος μέχρι Πτώσεως καί μέχρις 'Ελευθερίας καί μέχρι τῆς ὥρας καί τῆς στιγμῆς αὐτῆς καί δι' αὐτῆς μία μετά βαθυτάτης προσοχῆς ἐξ αὐτῶν 'Οδηγία, μία Νόησις "Ολων μετά τῶν ἔκτοτε καί τῶν τώρα, μία χρησιμοποίησις "Ολων καί μία δι' "Ολων καί ἐξ "Ολων 'Αρχή Δημιουργίας Νέου 'Ελληνικοῦ. Χρησιμοποίησις "Ολων, πρός γνῶσιν αὐτῶν καί αὐτοσυνείδησιν ἡμῶν, διά νά ἀφεθοῦν ἔπειτα ὅλα πίσω καί ἐντελῶς ἐλεύθεροι δημιουργήσωμεν ἐντελῶς ΝΕΟΝ ΚΟΣΜΟΝ.

'Η 'Ελλ. Ψυχή ΖΕΙ κι ἀγκομαχεῖ καί ματώνεται στά σκλαβοσίδερα, ΖΕΙ ὁλόκληρη μέσα στόν καθένα.

Διότι κανείς ἄλλος τρόπος δέν ὑπάρχει παρά αὐτός, διά νά ἀνακύψη ἀπό τά βάθη τῶν Περασμένων ὅλων καί τῶν Τωρινῶν καί ἀπό τά βάθη τῆς 'Ελλ. ψυχῆς τῆς καταθαμμένης ὑπό τάς πυραμίδας τῶν σκουπιδιῶν πού ἐστοίβαξαν οἱ αἰῶνες, ἡ ἀληθινή *Νέα 'Εθνική Συνείδησις* Θετική, Πραγματική, Σαφής, Φωτεινή, στυλώνουσα Νέαν Πίστιν, ὑψώνουσα Νέον Φῶς. Καί πρῶτα πρῶτα νά τεθῆ ἀπό τίν ρίζαν του μέ ὅλην του μέ

ὅλην τήν εἰλικρίνειαν τό ΤΡΟΜΕΡΟΝ ΓΕΓΟΝΟΣ:

ΗΤΟΙ

῾Η Φυλή ὁλόκληρος δέν ἀφυπνίσθη. Κοιμᾶται *Ὕπνον* ΛΗΘΑΡΓΙΚΟΝ καί *Ἑλλ. ψυχή* καί *Ἑλλ. Πνεῦμα* εἶναι καί τά δύο ἐνταφιασμένα, ΝΕΚΡΩΜΕΝΑ. Πᾶς ἰσχυρισμός περικαλυπτικός τοῦ κυριολεκτικοῦ αὐτοῦ Γεγονότος, εἶναι ἀσύστολον ΨΕΥΔΟΣ. Διότι καί μετά ἕναν ἤδη αἰῶνα οὔτε εἰς τήν ῾Ελλάδα οὔτε εἰς τήν Αἴγυπτον, οὔτε εἰς τήν Κύπρον, οὔτε εἰς τήν Σάμον, οὔτε εἰς τήν Κρήτην, οὔτε εἰς τήν ΠΟΛΙΝ, οὔτε εἰς αὐτάς τάς Τρισελεεινάς ᾿Αθήνας, οὔτε πουθενά, οὔτε ὑπῆρξε ΕΝΑΣ κἄν ΠΥΡΗΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ, φωτεινῆς ΝΕΑΣ, διδούσης τήν ᾿Ιδέαν καί τήν Κίνησιν, φωτιζούσης τόν πρός τά ᾿Εμπρός δρόμον τῆς φυλῆς.

῾Ελλ. Φυλή πάψε πάψε τέλος εἰς Ψευτιές.

Καί δέν ὑπάρχει πουθενά τοῦ Πανελληνίου, ἀπό τήν μίαν ἄκρην τοῦ Κόσμου ἕως τήν ἄλλην πού εἶναι σπαρμένον, ὄχι ᾿Επίσημος κανείς, ἀλλ᾿ οὔτε, *᾿Ιδιωτικός*, οὔτε Εἷς οἱοσδήποτε *Πυρήν ῾Ελλ. ᾿Εθνικῆς Συνειδήσεως*. Τό μόνον Κέντρον τό δυνάμενον νά θεωρηθῆ ᾿Εγκεφαλικόν τοιοῦτον, τό ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ καί αὐτό ἀνέκαθεν ὑφίσταται καί ἐνεργεῖ κατ᾿ *Αἴσθημα* συνεχίζει μίαν Παλαιάν, Κουρασμένην, Γερασμένην, ᾿Ανεξέλεγκτον, ᾿Ανεπισκεύαστον ΠΑΡΑΔΟΣΙΝ. Καλογηρικόν, κατακουρασμένον, ἀπογοητευμένον, δοῦλον, σκοτεινόν, μή γεννῆσαν ποτέ του καμμίαν Νέαν Μορφήν, μή ἐκφράσαν ποτέ του ἀπολύτως τίποτε, τό ἕνα αὐτό καί μοναδικόν ὑπάρχον ᾿Εγκεφαλικόν Κέντρον εἶναι καί αὐτό κατ᾿ ἐξοχήν αὐτό: ΕΝΑ ΚΟΥΒΑΡΙ ΣΚΟΤΑΔΙΟΥ. Τά τινά δέ ἀφυπνισμένα ῎Ατομα κάθε ἐποχῆς, κάθε γενεᾶς, παντοῦ τῆς φυλῆς, τά προηγμένα, φωτισμένα, αἰσθανόμενα, διανοούμενα καί βλέποντα *τουλάχιστον τό Πραγματικόν Χάλι τῆς φυλῆς*, τά αἰωνίως ὑπάρχοντα εἰς κάθε ἱστορικήν στιγμήν, πελαγωμένα εἰς χάος ᾿Ιδεῶν καί Γνωμῶν, ἐκτός τοῦ ὅτι δέν ἔχουν Σαφῆ καί ῾Ωρισμένην ᾿Ιδέαν ἀλλ᾿ ὄντα καί διεσπαρμένα παντοῦ, χωρίς ἐπικοινωνίαν μεταξύ των καί καμμίαν ΕΝΟΤΗΤΑ, συνεπῶς, χωρίς καμμίαν Δύναμιν,

καμμίαν 'Ενέργειαν, καμμίαν 'Επιβολήν, οὔτε κἄν 'Επιρροήν ἐπί τῆς φυλῆς, ἀποτελοῦν μόνον φῶτα αὐτομάτως ἀνάβοντα πού καί πού εἰς τήν ἀτέρμονα Νύκτα, αὐτοανάβοντα ἐν βραχεῖ χωρίς νά ἀποτελέσουν ποτέ των - διότι καί αὐτά ἔχουν τοῦ κόσμου τά ἐλαττώματα καί μειονεκτήματα -πουθενά, διαρκῆ, οὔτε κἄν ΜΙΑΝ ἔστω, *Ἑστίαν φωτός.*

'Ελλ. Φυλή οἱ Δασκαλοτσούσιδες καί Φραγκοτσούσιδές Σου Σέ κουτσούρωσαν τόσο, πού εἶναι ζήτημα ἄν μπορεῖς πειά νά καταλάβης τίποτα.

Οὕτω τά τινά ἄλλα Ἄτομα τά δευτερεύοντα, τά καί πολύ περισσότερα, τά 'Ενεργητικά, στρέφονται καί σπαταλοῦν τάς δυνάμεις των, τήν 'Ενέργειάν των, τό χρῆμα των εἰς τήν τύχην καί τόν βρόντον, ἀκολουθοῦντα τά τυχαῖα ρεύματα τῆς *Κοινῆς Πανελληνίου Γνώμης,* τά σχηματιζόμενα ἀπό τυφλούς, τυφλά, ἄλογα, χωρίς σπουδαῖον λόγον, χωρίς ἐξέτασιν, χωρίς καμμίαν σοβαρότητα, καί φερόμενα ἠλίθια ἀπό τούς ἀνέμους πού φυσοῦν, σπαταλοῦν ματαιότατα κεφάλαια σπουδαῖα, 'Ενεργείας καί Χρήματος.

Τό ἀληθινόν καί τέλειον ΣΚΟΤΟΣ εἰς τό ὁποῖον εὑρίσκεται βουλιαγμένη ἡ φυλή τό ἀποδεικνύει περιφανῶς Αὐτή ἡ Πανελλήνιος ΕΚΚΛΗΣΙΑ ἡ Κιβωτός τῆς Σωτηρίας, ἡ Μητέρα ἡ σώσασα στήν ἀγκαλιά της τήν Δούλην καί καί καί... ἡ ἕνα σωρό πράγματα. Καί ἡ 'Εκκλησία λέγει, ὅτι κανένα Γεγονός δέν τήν ἐφαίδρυνε, κανένας Εὐαγγελισμός δέν τῆς ἦλθε, καμμία 'Ελπίς δέν τήν ἐφώτισε. 'Ενῶ ἀφοῦ Αὐτή λέγεται τέτοια, φυσικά Αὐτή σάν Μητέρα θά τό αἰσθάνετο Πρώτη. Καί τό ΣΚΟΤΟΣ τό ἐκφράζει δυνατότατα καί συνολικότατα μέ:

ΤΟ ΚΑΤΑΜΑΥΡΟ ΦΟΡΕΜΑ ΤΟΥ ΠΑΝΕΛΛΗΝΟΣ ΙΕΡΕΩΣ

'Ο Ἕλλην ἱερεύς, Πανελλήνια, εἶναι βουτημένος εἰς τό Πένθος τοῦ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ.

Ὅτι δέν ἔκαμε λοιπόν κατά τό σταμάτημά της ἡ φυλή, ὅτι ἔπρεπε νά ἔχη γίνη πρίν ξεκινήση πάλιν διά Νέαν Πορείαν, ὅτι δέν ἔγινε κατά τό Ξύπνημά της, ὅτι δέν ἔγινε μετ' αὐτό,

δηλαδή νά σταθῆ, ἰδῆ, σκεφθῆ σχεδιάση καί ἔπειτα προβῆ, ἐπιβάλλεται τέλος, ἀναπόφευκτον εἶναι νά γίνη μιά φορά.

Θεόγυμνον Ὁλόκληρον πρέπει τέλος νά τεθῆ τό Τρομερώτερον καί Ὀδυνηρότατον ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ ἀπό τήν ρίζαν του, ἀλλά νά τό θέση αὐτή ἰδία εἰς Ἑαυτήν καί ζητήση τήν λύσιν του, τό θέση, ἀληθινά, Πραγματικά, Τίμια, Ἄφοβα, ΚΑΤΑΒΑΘΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΚΑΘΑΡΑ.

Καί τό *Ἑλληνικόν Πρόβλημα* εἶναι:

1. *Ἔχει ἡ Ἑλλ. φυλή μέσα της τήν Ζωϊκήν Δύναμιν νά ξανανθίση ψυχικῶς καί πνευματικῶς, νά δημιουργήση Νέον Πολιτισμόν, ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ ΝΕΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟΝ, ἄξιον τῶν ἀπό Καταβολῆς Κόσμου μέχρι Πτώσεως αἰώνων τῆς Ἱστορίας της; Δηλαδή νά συνεχίση καί ἐκτελέση τόν Προορισμόν διά τόν ὁποῖον ἡ Γῆ της τήν ἐδημιούργησε;*

2. *Ἔχει ἡ Ἑλληνική φυλή τήν Ζωϊκήν Δύναμιν μέσα της, ΜΟΝΗ ΤΗΣ, νά σηκωθῆ Ὁλόρθη καί ΟΛΟΚΛΗΡΗ καί νά ἀνοίξη Συνολικά καί Πανελλήνια ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΘΑΝΑΣΙΜΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ πού ἔχει ἐμπρός της, νά ἀντικρύση Πανελληνίως, τόν ΘΑΝΑΤΟΝ διά νά ἀποκατασταθῆ εἰς ἕνα ΟΛΟΝ;*

Αὐτό εἶναι τό Ἑλλ. Πρόβλημα. Αὐτή ἡ Θέσις Αὐτοῦ. καί ἐάν φαίνεται βαλμένον ἀνάποδα, εἶναι βαλμένον ἀπό τήν καλήν σωστότατα.

Διότι ἄν δέν ἔχη τήν Ζωϊκήν Δύναμιν μέσα της διά τό *Πρῶτον* εἶναι ΕΝΤΕΛΩΣ ΠΕΡΙΤΤΟΝ *τό Δεύτερον*. Περιττόν καί ἀνάξιον λόγου καί ΑΝΗΘΙΚΟΝ. Καί πρέπει νά παύση ἡ Ἑλλ. φυλή καί νά σκοτίζεται καί νά σκοτίζη τόν Κόσμον. Καί ὄχι μόνον οἱ ἄλλοι Λαοί ὅλοι, Μικροί καί Μεγάλοι, πρέπει, νά τήν ξεπατώσουν τό ταχύτερον, ὡς πεθαμμένον καί ἄχρηστον Ὄργανον διά τήν Ζωήν τῆς Οἰκουμένης, ἀλλά καί οἱ Ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων πρέπει νά συνταχθοῦν μέ κάθε Ἐχθρόν - δουλειά πού ξέρουν ἄλλως τε περίφημα ἀπό τούς Πέρσας καί τούς Ρωμαίους ὡς τούς Φράγκους καί τούς Τούρκους καί τούς Ρουμούνους καί τούς Βουλγάρους Ἄριστοι καί Ξεάριστοι - διά νά ξεπατωθῆ καί ἐκλείψη μίαν ὥραν ἀρχήτερα, ὁ Ἐξευτελιστής καί Καταβορβορωτής αὐτός Ἑλληνισμός, ὁ ἐπιβάλων τοιαύτην πρωτοφανῆ ΑΤΙΜΩΣΙΝ, 500 χρόνια τώρα εἰς τήν

ΟΛΗΝ 'Ελλ. Γῆν: Ο ΔΟΥΛΙΚΟΤΑΤΟΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΔΑΣΚΑΛΙΣΜΟΣ ΦΡΑΓΚΟΜΠΑΚΑΛΟΓΑΤΙΣΜΟΣ. Διότι ἄν δέν εἶναι ἀπολύτως βεβαιωμένον, ὅτι ὁ κάθε Τωρινός φουστανελλᾶς, εἴτε ἀνήρ 'Αρκάς εἴτε Κρητικός Βρακᾶς εἶναι, -ἐκτός τῆς Καλλιτεχνικῆς ἐντελείας κάθε λεπτομερείας - αὐτός, ταυτότατος καθ' ὅλους τούς ὄγκους καί τά σχήματα καί τάς γραμμάς ὁ ΜΑΡΜΑΡΙΝΟΣ Τύπος καί Ἄνθρωπος καί τῆς 'Ακμῆς τῆς τότε μας Τέχνης μάλιστα. Ὅτι ἡ κάθε 'Ελληνίς εἶναι αὐτή καί ταυτοτάτη ἡ 'Ελληνίς ἡ ΜΑΡΜΑΡΙΝΗ, ὅπως αἱ κάθε γερονταίνουσαι τωριναί εἶναι ἀπαράλλακται μέ τίς Γεροντοκόρες τοῦ Μουσείου τῆς 'Ακροπόλεως, ἀκόμη καί μέ τά πασουμάκια τους καί τά φακιόλια τους. 'Εάν δέν εἶναι ἀπολύτως βεβαιωμένον, ὅτι ἀπό καταβολῆς 'Ελλ. Γῆς καί ἱστορίας ἕως αὐτήν τήν ὥραν, δέν ὑπάρχει - δέν ἦτο δυνατόν νά ὑπάρξη ἄλλο τι - παρά μόνον ΕΝΑΣ ΤΥΠΟΣ 'Ανθρώπου κατά ἀνεξαιρέτως ὁλοκλήρους τάς ἐκδηλώσεις τῆς κάθε του Ζωῆς Πραγματικῆς, Πνευματικῆς καί Καλλιτεχνικῆς, 'Ατομικῆς Κοινωνικῆς καί 'Εθνικῆς, ἀποδεικνύων ἁδρότατα τόν 'Εαυτόν του. 'Εάν δέν εἶναι ἀπολύτως βεβαιωμένον, ὅτι ἡ Γῆ αὐτή πού γεννᾶ τόν Ἄνθρωπον αὐτόν, κάθε τόσο ἐγκυμονεῖ μέσα της καί θέλει νά ἐκφράση καί πολεμοῦσα ὅλα τά στοιχεῖα καί ὅλους τούς Λαούς, κατορθώνει τέλος ὑπερνικῶσα τά πάντα, νά ἐκφράση 'Εαυτήν διά τοῦ 'Ανθρώπου της εἰς ἕνα Τρισμέγιστον Ἄφθαστον Πάγκαλον ΙΔΑΝΙΚΟΝ, ὑπερβαίνουσα κάθε ἄλλας χώρας -*Γεωλογικά* ΖΩΑ καί αὐτά σάν αὐτήν - ἀλλά καί καταβάλλουσα δι' αὐτό κάθε φορά, δεκάδες καί εἰκοσάδες Αἰώνων ὑπερφυσικῶν καί ὑπερανθρώπων 'Αγώνων, ὅπως τῆς ἐχρειάσθησαν ἀπό ἐκεῖ πού ἀπολύτως ξεύρομεν ἤδη, τοὐλάχιστον δύο ντουζίνες Αἰῶνες διά νά φθάση ἕως τόν Παρθενῶνα καί δέκα αἰῶνες μέχρι Σοφίας, καί δεκαπέντε ἔκτοτε διά νά μή φθάση ἀκόμη εἰς Πουθενά· παρά τά ἀπό καταβολῆς τῆς ὑπάρξεώς της κατά τακτικήν σχεδόν δεκάδα Αἰώνων, πετάγματα εἰς ὕψη Κολοφώνεια πάντοτε ἄφθαστα, ἀπό κάθε ἄλλας, ἀλλά μή φθάνοντα εἰς ἕνα ἀπολύτου 'Εντελείας 'Ολότητος 'Αρμονίας καί Κάλλους Τέλος. 'Εάν δέν εἶναι ἀπολύτως βεβαιωμένον, ὅτι μέσα εἰς τά ἔγκατα τῶν ἑκατομμυρίων 'Ελλήνων

πού ζοῦν καί πεθαίνουν κάθε μέρα ἐπί αἰῶνας αἰώνων, ἐγκυμονεῖ καί ἀγκομαχεῖ θέλον νά ἐκδηλωθῆ ἕνα *Πανεύμορφον 'Ιδανικόν 'Ανθρωπείου Ζωῆς*. 'Εάν δέν εἶναι ἀπολύτως βεβαιωμένον, ὅτι ὅλες οἱ μασέλες τῶν νεκρῶν καί ὅλα τά χείλη τῶν ζώντων εἶναι πικρά σάν νά ἔπιναν ἅλμη σ' ὅλη τους τή ζωή, ὅταν καί ἐνόσω δέν κατορθοῦται νά ἐκδηλωθῆ αὐτό.

'Εάν δέν εἶναι τέλος ἀπολύτως βεβαιωμένον, ὅτι καταφθάνει πάλιν ἡ ὥρα τῆς 'Απελευθερώσεως καί τῆς Γεννήσεως ἑνός ΝΕΟΥ ΙΔΑΝΙΚΟΥ μέ ἕνα ἀπώτατον βέβαιον Κορύφωμα. "Οτι αὐτήν τήν φοράν μετά τήν Θεάν Σοφίαν 'Αθηνᾶ, μετά τήν 'Αθηνᾶν Παναγίαν Σοφίαν θά πεταχθῆ εἰς τό φῶς ἡ ὅλων ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ: Παναγία Σοφία ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

Τότε ὡρισμένως εἶναι ὥρα νά ἐξαφανισθῶμεν, διότι αὐτό θά σημαίνη ὅτι ἡ 'Ελληνική Γῆ ΕΠΕΘΑΝΕ καί τότε ἀληθῶς δέν θά ὑπάρχη ὁ Ἕλλην, τότε ὅλοι οἱ Λαοί μαζύ μέ ἐκείνους πού θά φθάσουν ἕως τήν μόνην ἀληθινήν ΙΕΡΑΝ ΠΟΛΙΝ - τήν μή ἔχουσαν καμμίαν σχέσιν οὔτε μέ Γεροσόλυμα οὔτε μέν Δόν Πέτρους -ὅπου ἐνεφανίσθη διά μίαν ἕως τώρα καί Μοναδικήν φοράν τό ΘΕΙΟΝ, ἄξιον τῆς ἰδέας πού μουρλαίνονται οἱ Ἄνθρωποι νά θέλουν νά ἔχουν σώνει καί καλά δι' αὐτό, χωρίς αὐτό νά ἔχη καμμίαν ὄρεξιν νά τό σκοτίζωμεν μέ τά ὄνειρά μας, θά δύνανται ἀληθινά νά μᾶς ψάλλουν, ὅτι εἴμεθα Νεκροί καί τότε ἀληθινά τά ζεστότατα Μάρμαρα θά κρυώσουν καί θά εἶναι Νεκρά, τότε ἀληθινά ἡ 'Ελλ. Γῆ, θά ντυθῆ μέ τά γλυκά χρώματα τῆς Μελαγχολίας καί τῆς Κατηφείας, σάν τό πρόσωπο τῆς Μάνας πού ἔχασε τό παιδί της, σάν τό γλυκό μαράζι τῆς Παναγίας χωρίς τό παιδί της στά ἔρημα ἐξωκκλήσια, τότε ἀληθινά, ἡ Πέτρινη Κιβωτός πού ὑψώνεται ὅλη θέλησι καί 'Απόφασι, λέγουσα ὅτι δέν εἶναι ψέμματα καί φαντασία, ὅτι μπορεῖ ὁ Ἄνθρωπος νά φθάση τό ΩΡΑΙΟΝ. Θά ἀναφανῆ ΙΕΡΑ ΣΑΡΚΟΦΑΓΟΣ περιέχουσα ἀληθινά τότε καί διά πάντα: ΝΕΚΡΟΝ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΙΔΑΝΙΚΟΝ.

Τότε ἀληθινά οἱ ὁλοζώντανοι λησμονημένοι 'ΩΡΑΙΟΙ ΘΕΟΙ, οἱ Πρῶτοι Θεοί τῆς φυλῆς πού ζοῦν μαζύ μέ τήν ὁλοζώντανη 'Ελλ. ψυχή στόν κάμπο, στό βουνό, στό νερό, θά πλαγιάσουν νά κοιμηθοῦν.

Καί τότε ἄς ὁρίσουν ΟΙ ΓΟΥΡΟΥΝΩΔΕΙΣ Μπακαλολαοί νά φτιάσουν ἰδανικόν διά τήν Ἀνθρωπότητα καί νά φτιάσουν αὐτοί τήν Εὐτυχία τοῦ Ἀνθρώπου στή Γῆ. Καί ἄς κοπιάσουν τότε αἱ Σπάνιαι ψυχαί, πού πλησιάζουν κάποτε σπάνια νά ἐννοήσουν τήν Ἑλληνικήν Γῆν, νά φιλήσουν τό χῶμα της γιά νά ὡραιωθοῦν. Ἡ Γλυκειά μας Μητέρα, πού ἔχει ὅλη τη γλύκα τῆς Παναγίας, θά εἶναι πεθαμμένη, πεθαμμένη γιά πάντα. Κι ἀπό νερά βουνά καί κάμπους, οἱ γλυκές αὖρες τῶν ἀέρων καί οἱ ἡδονικές αὖρες τῶν χρωμάτων μαζύ μέ τά λουλούδια πού θά στολίσουν τήν Ἀκατανόητη γι' αὐτούς Πεθαμμένη Εὐμορφιά, θά γεμίζουν τόν ἀέρα Κλάμματα καί μοιρολόγια, κι ὅποιος ἔλθη ἕως ἐδῶ θά ἀναπνέη τό μαρασμό κάθε Ἐλπίδος Εὐμορφιᾶς, τό θανατικό κάθε Ἐλπίδος Εὐτυχίας, τό δηλητήριον τοῦ Θανάτου.

Καί ἴσως τότε, τό Τρομερό γιά τούς Βαρβάρους ὅλους ὅλων τῶν καιρῶν, ΠΡΟΦΗΤΙΚΟ Ρητό τοῦ ΑΙΣΧΥΛΟΥ, πού δέν ἐκατώρθωσαν ποτέ των νά καταλάβουν οἱ ΞΕΝΟΙ καί πολεμοῦν ἕως τώρα ἀκόμη μέ φραγκοτσιμπούρια βγάζοντα ἀπό τή μύτη τους μελάνι νά διαψεύσουν... ΑΙΣΧΥΛΟ, τό Μαντικό Ρητό πού ἄκουσε μέ αὐτί Θεοῦ ἕνα μεσημέρι ἀπό τά μακρυνά Περσικά Παλάτια - Ὄνειρα Ὡραίων Καιρῶν Χαριτωμένα πού πέρασαν καί πού δέν θά ξαναΐδη πιά ὁ Κόσμος, πού ἕνας Λαός ἐδούλευε γιά Ἄνθρωπο ΕΝΑ κι ὁ ΕΝΑΣ ἐφρόντιζε γιά τό ψωμί καί τό νερό καί τό κρασί τοῦ καθενός· κι ἐγινότανε αὐτός ΘΕΟΣ γι' αὐτούς κι ἔστενε τόν Ἑαυτόν του καί τό Παλάτι του Ἰδανικό Πραγματικό πού δέν μποροῦν νά κάμουν οἱ μικροί, δίδων τήν Ὀπτασίαν Ὀνείρου καί Εὐτυχίας στό Λαό του - ἐκεῖνο τό κατάλαμπρο Περσικό μεσημέρι, πού ὅλοι οἱ Αὐλικοί καί οἱ Μεγάλοι καί τά Βασιλόπουλα μέ τά ὡραῖα σώματα σάν ἀπό μοσκιῶν πέταλα καί ἡ Αὐλικές καί οἱ Βασιλοποῦλες μέ σάρκα φουλιοῦ καί γιασεμιοῦ, πού χιλιάδες στίς Αὐλές τίς γεμάτες Ἥλιο - Δεξαμενές τοῦ Θείου Δώρου τοῦ ΦΩΤΟΣ - καί στά Προπύλαια ὁ Κόσμος μαζεμένος μέ ἀγωνία, ἔτρεμε ἀπό τό σχύσιμο πού ἔκαναν οἱ ἀγγελιαφόροι φέροντες τά πληγώματα καί τά σκοτώματα τῶν Ὡραίων, ἔτρεμαν ὅλοι ὅπως τρέμει μαργαριταρένια θάλασσα ὅταν τήν

σχίζη ἡ πλώρη, καί σπούσαν σέ κλάμματα κι ὁλολυτά, ἕως τά πειό μακρυά καί βαθειά τοῦ Λαοῦ, σάν τόν βόγγο καί τ' ἀφρίσματα καί τά ρίγη τοῦ νεροῦ καί ἡ Ἄτοσσα ἡ Βασίλισσα καί ἡ Μητέρα πού ἔκλαιε ὅλα τά παιδιά τοῦ λαοῦ της, κι ἐξέταζε κι ἐρωτοῦσε τά κατάλευκα γένεια καί τόν σταματημένον λαμπρόν ἀέρα, κι ἐφώναζε στό ἀμίλητο Χρυσόφως - Ἄρωμα, ζητοῦσα ἐξήγησι τοῦ κακοῦ, ζητοῦσα βοήθεια, κι ὁ Πεθαμένος Βασιληᾶς ἀπό τή λύπη του γιά τό Λαό του, ἐρχότανε φάντασμα κι ἔλεγε τήν Ἀλήθεια πού δέν κατάλαβαν ποτέ τους οἱ ξένοι Λαοί, τήν Ἀλήθειαν πού εἶναι χωμένη στό βάθος τῆς ψυχῆς τῶν Ἑλλήνων καί τούς ναρκώνει καί τούς ἀποκοιμίζει καί τούς κάνει νά περιμένουν ἄφοβα ἀκόμη καί τό Μουζίκο, βέβαιοι ὅτι καί ἡ Ἀρκοῦδα θά μεθύση ἀπό τό φῶς καί θά σκάση ἐλεεινά στόν Ἥλιο, τήν ἀλήθεια πού εἶπαν τά χείλη τοῦ Βασιλικοῦ Ἴσκιου:

Μή, μήν πᾶτε στήν Ἑλλάδα, Η ΙΔΙΑ Η ΓΗ ΣΗΚΩΝΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΡΩΕΙ ΤΟΝ ΞΕΝΟ. Καί ἴσως, ἴσως τότε, ἡ Διπλῆ Μαντεία ἡ καθιερωμένη ἀπό τά χείλη ἑνός Βασιληᾶ κι ἑνός Θεοῦ, ἡ ὁμολογημένη ἀπό ὅλων τῶν αἰώνων τήν Ἱστορίαν ἕως σήμερα ἀποπληρωθῆ καί τότε ἡ Γλυκειά Πεθαμμένη Μητέρα τρίξει γιά τελευταῖα φορά τά κόκκαλά της κι ἀφήνουσα τά ξένα ζωῦφια, νά ψοφήσουν σά γατιά στό νερό, κατεβῆ νά κοιμηθῆ στῶν βαθειῶν Νερῶν τόν Κάτω Κόσμο.

ΕΡΩΤΑΤΑΙ ΛΟΙΠΟΝ Η ΦΥΛΗ ΕΧΕΙ ΟΡΕΞΙΝ ΝΑ ΣΚΕΦΘΗ;

2
ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

ΜΑΛΙΣΤΑ.
ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΠΕΛΑΓΩΜΟΝ ΚΑΙ ΑΠΕΛΠΙΣΜΟΝ, ΙΔΕΑ ΝΕΑ, ΙΔΕΑ ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΙ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΥΓΕΙΑ, ΔΥΝΑΜΙΣ, ΝΕΟΤΗΣ, ΚΑΛΛΟΣ, ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΠΑΘΟΣ ΔΙ' ΩΡΑΙΑΝ ΕΛΛΑΔΑ, ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΠΡΟΒΑΛΛΗ ΕΙΣ ΤΟ ΦΩΣ ΚΑΙ ΠΕΡΠΑΤΗΣΗ ΕΙΣ ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΧΩΜΑ, ΣΗΜΑΙΟΦΟΡΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ, ΕΛΠΙΔΟΣ, ΘΑΡΡΟΥΣ, ΧΑΡΑΣ, ΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΗΔΟΝΗΣ.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΚΥΡΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

Το Πανελλήνιον ΕΛΩΔΕΣ ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑ θέλει πρῶτα πρῶτα ΚΙΝΙΝΟ.
Διάλυσιν μάλιστα Κινίνου σέ ἁπλό νερό...

'Αγγέλεται εἰς τό Πανελλήνιον Κοινόν, ἡ Ὕπαρξις 'Εργασίας 'Ολοκλήρου σκοπούσης:

ΤΗΝ ΑΦΥΠΝΙΣΙΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΨΥΧΗΣ.

Τήν 'Αληθινήν ὅμως.

ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ.

Τήν 'Αληθινήν ὅμως.

Σκοπούσης νά δώση τάς Γενικάς 'Οδηγητηρίους 'Αρχάς καί Γραμμάς διά τήν ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΝ.

Τήν 'Αληθινήν ὅμως.

Καί μολονότι ἡ ὥρα εἶναι ἀκαταλληλλοτάτη, διότι ὅπως συμβαίνει εἰς τούς κακούς καί ψυχρούς καιρούς τῶν Λαῶν τούς ὁποίους αὐτοί οἱ ἴδιοι μόνοι των τούς δημιουργοῦν τοιούτους, οἱ Προφῆται - ψωροφῆται καί οἱ Σωτῆρες - Σωτήριδες, μυριζόμενοι Πτῶμα ἐπιπίπτουν μέ ὁλοφούσκωτα τά ἀσκιά τῆς Ρητορικῆς, σκούζοντες καί κρώζοντες καί πολλαπλασιαζόμενοι σάν Πριγκηπόπουλα, ἀγγέλλεται εἰς τό Πανελλήνιον Κοινόν, ἡ Ὕπαρξις καί ἡ Πρόθεσις καταστρεπτική μόνον διά τόν προτιθέμενον, 'Εκδόσεως Αὐτῆς· διά νά γνωσθῆ ἐάν ἔχη τήν 'Ιδέαν, ὅτι 'Εργασία τοιαύτη εἶναι 'Αναγκαία καί Χρήσιμος, διά νά γνωσθῆ ἐάν ἔχη τήν ΟΡΕΞΙΝ νά τήν καταστήση *Πρᾶγμα καί Κτῆμα Κοινόν.*

Διπλῆ εἶναι ἡ Σειρά τῶν πρός τοῦτο Ἔργων:

1. ΠΡΩΤΗ ΥΛΗ

(Ο ΤΩΡΙΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ)

ΕΘΝΙΚΑ ΙΔΑΝΙΚΑ
ΕΛΛ. ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ
ΕΛΛ. ΓΛΥΠΤΙΚΗ
ΕΛΛ. ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ
ΕΛΛ. ΜΟΥΣΙΚΗ
ΕΛΛ. ΓΛΩΣΣΑ
ΕΛΛ. ΘΕΑΤΡΟΝ
ΕΛΛ. ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ
ΕΛΛ. ΓΡΑΜΜΗ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑ
ΕΛΛ. ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ
ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΝ
ΠΟΛΙΤΕΥΜΑ
Η ΕΛΛΗΝΙΣ
ΣΑΛΠΙΣΜΑ ΑΠΟ ΤΑ ΝΕΑ
ΕΡΕΙΠΙΑ ΠΡΟΣ: ΤΟ ΦΩΣ
ΟΙ ΘΕΟΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ
Ο ΕΛΛΗΝ

Δηλαδή έντελῶς κοινόν Ξεθέωμα. ΝΑ καί ΘΑ δέν ἔχει ἐδῶ. Ἡ Ἐργασία αὐτή ΖΕΙ ὑπάρχει. Μάλιστα κοντεύει νά καταντήση Γεροντοκόρη.

Καί κανείς δέν ἔχει νά παραξενευθῆ ἅμα μάθη τήν ἱστορίαν της, μικρή καί ἁπλουστάτη. Ἕνα Πραγματικό Παιδί, τοῦ ὁποίου οἱ γονεῖς ἀγαποῦσαν τήν Ἑλλ. Γῆ καί τήν Εὐμορφιά κι ἔτρεχεν μέ τ' ἄλογα στά βουνά καί τούς κάμπους κι ὅπως ἐκ τῶν ὑστέρων φαίνεται ἔκανεν ἀταξίες, ἀφοσιωμένον εἰς τά βαρύτατα Ἔργα τῆς Νεότητος, πίνων τό Κρασί του, τό φιλί του, τό Στίχο του, τόν Ἥλιο του, στούς ἀφρούς τῶν θαλασσῶν καί τίς πέτρες τῶν βουνῶν, ἀναθέτον μέ εὐγνωμοσύνη στίς Γλυκύτατες Προστατευτικές Παναγίες πού μελαγχολοῦν μόνες τους στά Ἐρημοκκλήσια μενεξέδες καί δάφνες καί στίς Μαρμάρινες Θεές Τριαντάφυλλα, εὑρέθη χωρίς νά ξέρη πῶς, ὅτι εἶχε καταπιῆ ὅλα, νερά, βουνά κάμπους, οὐρανούς, ἐκκλησίες, δένδρα, ζῶα καί ἀνθρώπους καί μάρμαρα καί ἀπό τότε πάει καιρός πολύς καιρός, τοῦ στριψε καί νομίζει, ὅτι εἶναι ΕΓΚΥΟΣ ἀπ' ὅλα αὐτά, ἀπαράλλακτα ὅπως ὁ Κύριος Παρασκευᾶς, μέ μόνη τή διαφορά, ὅτι τοῦ Κυρίου Παρασκευᾶ ἡ φαντασία τοῦ ἐκατέβη στήν κοιλιά κι ἔγινε παιδί, ἐνῶ τοῦ ἐδῶ Παρασκευᾶ ἔμεινε στό κεφάλι, κι ἔγινε Κόσμος.

Τό πρωτοφανέν «Ν. Πνεῦμα» ἦτον μόνον ὀδυνηρόν Ἐναρκτήριον, Ἐγερτήριον ΣΑΛΠΙΣΜΑ, ἀπείρως ὀδυνηρότερον διά τόν Γραφέα παρά δι' οἱονδήποτε Ἀναγνώστην, προοριμένον διά προσφοράν εἰς τούς Πρώτους καί Πρώτας τῶν πανταχοῦ Ἑλλήνων καί Ἑλληνίδων μετά τῆς παρούσης Ἐκκλήσεως, ὡς ὑστάτη θυσία τοῦ Ἐργάτου πρός τήν Ἰδέαν. Διότι οἱ θέλοντες νά διδάξουν τούς ἄλλους νά κάμουν θυσίας, πρέπει πρῶτοι αὐτοί νά καταβάλλουν τρισμεγίστας. Καί ἔπειτα τέλος πάντων, ὅταν εἰς τά ἀρνιά ἀφοῦ τά σφάξουν καί τά γδάρουν τούς βάζουν καί ἕνα γαρύφαλο στό αὐτί, εἶναι εὐχάριστον νά τελειώνη κανείς τήν κορυφήν καί Θυσιῶν ἀκόμη, μέ ἕνα δύο λουλούδια. Καί εἰς τάς σελίδας αὐτάς τῆς ἁπλῆς συνομιλητικῆς ἐπικοινωνίας μετά τῶν Πρώτων τῆς φυλῆς, εἶναι ἡ θέσις διά νά ἐκφρασθῆ πρῶτον ἡ *Λύπη* διότι δέν ἐκατορθώθη νά σταλῆ πρός πάντας ὅσους ἔπρεπε καί ἐπεβάλλετο, δεύτερον

ή Εὐγνωμοσύνη εἰς ἐκείνους ἐκ τῶν πρωτίστων 'Ατόμων - Δυνάμεων τῆς φυλῆς πού τόσον εὐγενῶς ἐξέφρασαν δι' αὐτό βαρυτάτης σημασίας λέξεις αἱ ὁποῖαι θά ἔπρεπε νά ἐξαρθοῦν, ἐάν δέν ἀπεκλείετο ἀπολύτως, πᾶν τι τό δυνάμενον νά θεωρηθῆ ὑπό τῶν μικρῶν διαφήμησις τῆς 'Εργασίας. Καί ἐπιβάλλεται νά ἐξαρθῆ, ὅτι Ἄνθρωποι ἀπώτατα βιοῦντες, μή ἔχοντες οὐδεμίαν γνῶσιν οὐδεμιᾶς λεπτομερείας καί οὔτε ὑποψίαν συνεχείας, ἀντελήφθησαν καί ἠσθάνθησαν τελείως τήν Ὕπαρξιν Βαθείας 'Εργασίας.

'Εδῶ ἐπίσης εἶναι ἡ θέσις νά λεχθῆ, ὅτι καί οἱ λαβόντες τό Ν. Π. καί μέλλοντες νά λάβουν καί τήν παροῦσαν «Ἔκκλησιν», ὄχι μόνον δέν πρέπει νά αἰσθάνωνται τήν παραμικροτέραν 'Ηθικήν ὑποχρέωσιν, διότι ἡ ἀποστολή αὐτή εἶναι ἕνα ἁπλούστατον καί *Κυριολεκτικότατον* ΚΑΘΗΚΟΝ, ἀλλά καί κανενός πρός Θεοῦ νά μή τοῦ περάση ἡ 'Ιδέα, ἀπό ἀνόητον ὑπερβολήν Εὐγενείας, ὅτι πρέπει δι' αὐτό νά παρακολουθήση τήν ἐδῶ 'Εργασίαν. Αὐτά νά λείπουν.

'Η σειρά αὐτή τῶν Ἔργων αὐτῶν, ἔχουσα μίαν μορφήν, εἶναι *Εἰδικαί 'Επιθεωρήσεις* τῶν Τωρινῶν 'Ιδεῶν καί Πραγμάτων, πρόρριζα Κρημνισμός αὐτῶν καί ταυτοχρόνως προβολή τῶν ΝΕΩΝ ΕΛΛ. ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΙΔΕΩΝ, κατά τάς Θεμελιώδεις καί Μεγάλας αὐτῶν Γραμμάς καί ἀνηλεές *Σκούντημα πρός ἄμεσον 'Ελληνοποίησιν.*

Παράδειγμα - πρός νόησιν τῆς Μορφῆς καί τῆς Οὐσίας ὁλοκλήρου τῆς 'Εγκλειομένης 'Εργασίας ὑπό τούς ἄνω Τίτλους -Η ΕΛΛ. ΕΚΚΛΗΣΙΑ. Ἕνα καλό πρωί, ἕνας ἁπλοῦς, μά ἁπλούστατος διαβάτης, εἰσέρχεται εἰς τήν 'Εκκλησία και ΖΩΓΡΑΦΙΖΕΙ - 'Αληθινά. Ὅμως - δι' ἰδεῶν καί περιγραφῶν εἰς πάντας καταληπτάς καί οἰκειοτάτας, τί εἶναι, τί βλέπει, τί γίνεται ἐκεῖ μέσα, ἀπό τά θεμέλια τοῦ Ναοῦ ἕως τούς Θόλους, ἀπό μέσα κι ἀπ' ἔξω, ἀπό τῆς Ζωγραφικῆς τῶν Εἰκόνων μέχρι τῶν πανταλονιῶν τῶν Παπάδων, ἀπό τίς Παποῦτσες αὐτῶν μέχρι τῶν παραθύρων τῶν θόλων, ἀπό τῶν λαρύγγων τῶν ἀμανεδιζόντων ἤ τραβιατιζόντων ψαλτῶν, μέχρι τῶν ξυόντων τήν μύτην αὐτῶν πρό τοῦ Θυσιαστηρίου Σεβαστοτάτων 'Ιερέων,

ἀπό τῶν λόγων τοῦ Ἱεροκήρυκος μέχρι τῶν σπρωξιμάτων τῶν ἐκκλησιαζομένων, ἀπό τά μούτρα καί τά ροῦχα καί τά πενταροκοπήματα τῶν ἐπιτρόπων μέχρι τῶν Τραπεζιτικῶν ὑπηρετῶν τοῦ Ναοῦ καί μέχρι τῆς λυγομάρας ἀπό τήν Εὐλαβῆ φλυαρίαν, τῶν Κυριῶν καί τῆς Τεμπελχανικῆς διαβαστικῆς Παπατρεχοσύνης τῶν ἀναισθητοτάτων Ἐξευτελιστῶν, τῆς Μεγαλοπρεπεστέρας Λατρείας πού ἐστήθη είς τόν Κόσμον. Καί ἔπειτα δίδεται, διά τρόπου παρομοίου, ἐπί τῆς βάσεως, καί σύμφωνα πρός τήν μορφήν τῆς Ἀκμῆς τῆς Ἑλλ. Ἐκκλησίας, ὅτε ἐκορυφοῦτο εἰς τήν Πόλιν καί παντοῦ τῆς φυλῆς ἡ Εἰκών τῆς Ἀληθινῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἡ *ἡλιόλουστη, λαμπρόχρωμη*. Ἑορταστική, φαιδροτάτη, *Πανηγυρική*, ἀλλά καί μέ σοβαρότητα καί ἐπισημότητα ἀξίαν διά Θεούς, ἰδιότητας ὅλας τάς ὁποίας μόνον Ἐμεῖς εἰς τήν λατρείαν μας ἔχομεν καί μέ *Θεατρικότητα καί Αἰσθητικότητα* Ταυτούσιον καί Ταυτοδύναμον πρός τήν τοῦ Ἀττικοῦ Θεάτρου. Δηλαδή ἡ Εἰκών τῆς Ἐκκλησίας οἵα πρέπει νά εἶναι τώρα, διά νά, ἀργότερα γνωρίζοντες, πρῶτα αὐτήν καί ἀναγνωρίζοντες ἑαυτούς ἐν αὐτῇ καί ἐμπνεόμενοι ἐξ αὐτῆς - μετουσιώσωμεν τά ἀπαξάπαντα Αὐτῆς εἰς Νέαν Μορφήν.

Κατά τόν Τύπον αὐτόν εἶναι ὅλαι αἱ Ἐπιθεωρήσεις τῶν Τωρινῶν Πραγμάτων. Μετά δέν τήν ἐξέτασιν τῶν μερῶν, ἡ Σειρά κλείει διά μιᾶς Συνολικῆς Ἐπιθεωρήσεως τοῦ Τωρινοῦ Ἑλλ. Κόσμου, ὑπό τόν τίτλον «*Ἑλλ. Ἀναγέννησις*» ὅπου κατά τόν αὐτόν Τρόπον, ἐπί τῇ βάσει πλέον τῆς *Γνωστῆς Ἀνατομίας τῶν Μερῶν*, δίδεται τό ἀληθινόν καί Τελειωτικόν Ξετίναγμα εἰς τόν Ἑλλαδικόν καί Πανελλήνιον Φραγκοσκουπιδόκοσμον καί τίθεται εἰς τήν ἤδη Ἀνεβασμένην, Καθαρισμένην Ἀντίληψιν καί Αἴσθησιν τοῦ Ἕλληνος, τό ὁλικόν Ζήτημα: τῆς *Ἀληθινῆς Ἑλληνικῆς Ἀναγεννήσεως*.

Διότι καί τά δύο δυνατόν νά γίνουν ΜΟΝΟΝ ΤΟΤΕ. Τότε, ὅτε ἐκ τῶν Πραγμάτων θά εἶναι ἀποδεδειγμένον τό δυνατότατον νά κατωρθωθῇ, ὅτε ὅλα τά Αὐτῆς θά εἶναι Πράγματα εἰς τήν Σκέψιν τοῦ καθενός καί θά εἶναι ἀδύνατον νά θεωρηθοῦν αὐτά μέν Ἀερολογία, αὐτή δέ *Χίμαιρα*. Καί τότε

μόνον θά φανῆ συγχρόνως ἐάν ἡ 'Εργασία αὐτή εἶναι ὅλη διά πέταμα, ἐάν ὁ τίτλος τοῦ ἐγερτηρίου Σαλπίσματος «ΝΕΟΝ ΠΝΕΥΜΑ» ψεῦδος, καί ὁ 'Εργάτης ὅλης αὐτῆς τῆς Κακοήθους 'Ηθοποιΐας ἄξιος τουλάχιστον γιά Κρέμασμα. Διότι ἄν πρέπει νά κατασυντριβοῦν ὅλα τά Ξόανα ποῦ ἐδημιούργησαν τήν κατάστασιν αὐτήν τῆς φυλῆς καί νά ξεριζωθοῦν ὅλα τά *ψέμματα*, ἐπίσης ἀγρίως πρέπει νά πολεμηθῆ εἰς τό μέλλον κάθε Δημιουργία *Νέας ψευτιᾶς* καί κάθε Δημιουργία *Νέων ψευτῶν*.

'Εξαίρεσιν ἀποτελεῖ μόνον «ὁ "Ελλην» ὄν μεταβατικόν καί συνδετικόν "Εργον μεταξύ τῆς ΠΡΩΤΗΣ ΥΛΗΣ καί τῆς 'Επομένης 'Εργασίας, 'Ανωτέρας Μορφῆς, ἥτις δέν ἀναφέρεται διόλου ἐδῶ, ἔργον δίδον εἰς πάντα "Ελληνα τήν οὐσίαν τῆς 'Ιστορίας του τήν 'Αλήθειαν τοῦ Παρελθόντος του, τήν φυσιολογίαν τοῦ 'Εαυτοῦ του καί τήν φυσιολογίαν τῆς φυλῆς του, δηλαδή ὅτι προϊδεάζεται τό «Νέον Πνεῦμα» καί τό πρῶτον μέρος τοῦ βιβλίου αὐτοῦ ἐδῶ.

Αὐτό εἶναι τό Κύριον Σῶμα τῆς Πρώτης Σειρᾶς. "Ανευ τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς 'Εκδόσεως αὐτῆς, ὅπου ἀναλύονται λεπτομερέστερον καί εἰδικώτερον τά Πράγματα, ὁ ἐδῶ 'Εργάτης θεωρεῖ μή σοβαράν καί ἐντελῶς περιττήν κάθε συνθετικήν 'Εργασίαν, ἡ ὁποία δέν ἀποδεικνύει τίποτε, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της, εἰς τούς πολλούς, οἱ ὁποῖοι πρωτίστως πρέπει νά διδαχθοῦν: νά ἐννοοῦν καί νά βλέπουν. 'Αλλ' ἄν ὑποτεθῆ, ὅτι γίνεται δυνατή ἡ "Εκδοσις, τότε θά συμπληρωθῆ καί δι' ἄλλων συναφῶν δημοσιεύσεων, ἰδίως διά τήν 'Ηθικήν 'Επανάστασιν, καί τήν ὀργάνωσιν 'Ανθρώπων καί Πραγμάτων, διά τοῦ Τύπου ἴσως πρῶτον, ἄν ἔχη ὄρεξιν νά ἀνοίξη τάς στήλας του καί ζητήση τοιαύτας 'Εργασίας καί δι' ἐκδόσεων ἀνεξαρτήτων τῆς ἐδῶ Σειρᾶς. Διότι δέν εἶναι εἰς τό χέρι καί τό κέφι τοῦ 'Εργάτου νά κάμη αὐτήν τοιαύτην ἤ τοιαύτην. 'Εάν πρόκειται νά τήν κοινοποιήση, εἶναι μοιραίως ἀνάλογος πρός τό πολύ καί τήν "Εκτασιν τῶν Προβλημάτων τά ὁποῖα τήν ἐπιβάλλουν τοιαύτην.

Διότι ἡ 'Εργασία αὐτή πρέπει νά γίνη ἄν γίνη, κατά τρόπον σοβαρώτατον καί εὐρύτατον, εἰ δ' ἄλλως καλύτερον, νά λείψη ὡς ἐντελῶς ἄσκοπος καί ματαία, παρουσιαζομένη ἀσυνεχῶς,

ἀτελῶς καί μονομερῶς.

Ἡ Σειρά αὐτή ἀνεξαρτήτως τῶν τίτλων καί τῶν θεμάτων, εἶναι πειστική πρός ἐγκατάλειψιν ὅλων τῶν ἐν χρήσει μεθόδων τοῦ σκέπτεσθαι καί ἐνεργεῖν διά τήν Ἐθνικήν Ζωήν, ἀποδεικτική ὑπάρξεως ἄλλων τρόπων καί ἄλλων ὁδῶν πρός Ἑλληνικήν Δημιουργίαν. Καί δέν εἶναι ἔρευνα, ἀνάλυσις καί ἀνασύνθεσις, χάριν ἱστοριογραφίας ἤ φιλοσοφίας τῆς ἱστορίας καί τῶν πραγμάτων ἤ χάριν Κοκκορικῆς Συγγραφικῆς φιλοδοξίας. Εἶναι Ἐργασία Πραγματική, ρίπτουσα *Πράγματα*, ἀντιβάλλουσα *Πράγματα*, καταλήγουσα πάντοτε εἰς ἕνα ὑποδεικνυόμενον Πρᾶγμα, διότι *Σκοπός* Αὐτῆς εἶναι τό *ΑΥΡΙΟΝ*, ἡ Ἑλλ. Ἀναγέννησις. Ἀλλ' ἐπαναλαμβάνεται καί προσέξετε εἰς αὐτό διά νά μή ἔχωμεν ἔπειτα παρανοήσεις: *Ἡ Πραγματική ὅμως.*

Καί εἶναι Κρημνιστική, Σαρωτική, Καθαριστική Ἐργασία. Ὅλου τοῦ Ἰδεολογικοῦ καί Πραγματικοῦ Τωρινοῦ Κόσμου.

Καί ἐπιβάλλεται νά γνωστοποιηθῆ ἐντεῦθεν ὅτι εἶναι μία ἀνηλεής Κεφαλοκρουστική καί Κεφαλοσπαστική Πολεμική, ἰδίως Γεροσαβανωτική καί Γεροθανατική. Καί εἶναι ὁλόκληρος εἰς Γλῶσσαν ἀχαλινώτως ἐλευθεριάζουσαν γραμματικῶς, διά τήν ὁποίαν ζητεῖται ἡ ἀληθινή μακροθυμία διά τήν στρέβλωσιν καί ἀποβαρβάρωσίν της ἥτις ἀηδιάζει κάθε Ἕλληνα, διότι ὁ κάθε Ἕλλην αἰσθάνεται καί ποθεῖ φυσιολογικόν τό κάθε γραφόμενον εἶδος γλώσσης καί θέλει τήν ὡραίαν μορφήν. Ἀλλ' ἡ Ἐργασία αὐτή θέλει νά γίνη πρῶτον ἡ *Συντριπτική Μηχανή* τῶν ἠλιθίων καλουπιῶν καί τῶν Ἀρχαιοβλακογραμματικῶν καί τῶν Νεοβλακογραμματικῶν, θέλη νά παρουσιάση τέλος πάντων ὅσον τό δυνατόν περισσότερον γλωσσικόν ὑλικόν, διότι νομίζει ὅτι ὅπως ὅλα τά ἄλλα καί ἡ Γλῶσσα πρέπει νά γίνη τρίμματα καί Πρώτη Ὕλη πρῶτα, διά νά ἀναπλασθῆ ἔπειτα Νέα Μορφή ΑΛΗΘΙΝΗ ἀποτελουμένη ἀπό ὅλα ὅσα ἀποτελοῦν αὐτήν καί ἐμᾶς. Καί εἶναι ὄχι ἐκείνη, πού γράφουν οἱ πάμπολλοι τῶν Γραφόντων συγκαλυπτόμενοι καί ψιμμιθιούμενοι καί τσαλεταριζόμενοι διαφοροτρόπως, ὅταν κάμνουν τάς ἐπισήμους των παρουσιάσεις, ἀλλά ἡ Πραγματική Τωρινή ΟΜΙΛΟΥΜΕΝΗ Πανελλήνιος τῶν Ἀνωτέρων τάξεων, ἡ σύμφωνα πρός ὅλα τά ἄλλα ΣΑΛΑΤΙΚΗ καί κατ' ἐξοχήν

ἀποδεικτική τοῦ Πανσαλατώματος ἡ μία:

ΑΡΧΑΙΟ - ΧΥΔΑΙΟ - ΤΟΥΡΚΟ - ΦΡΑΓΚΟ - ΒΛΑΚΟ -ΠΑΛΙΑΝΘΡΩΠΙΚΗ.

Καί ἡ 'Εργασία αὐτή εἶναι τοιαύτη διότι θέλει νά κατέλθη μέχρι τῶν Πολλῶν τῆς διευθυνούσης τάξεως, νά χώση εἰς τά μάτια αὐτῶν τάς ἀληθεῖς εἰκόνας τῆς τωρινῆς φρικαλέας καί ἀποπνικτικῆς πραγματικότητος ἐν τῇ 'Εθνικῇ Κοινωνικῇ καί 'Ιδιωτική Ζωῇ καί συγχρόνως νά καταστήση Αἰσθητήν, 'Ορατήν, 'Απτήν, Νοητήν καί Βατήν τήν ὁδόν πρός τό ὕψος τῶν 'Ελλ. Πραγμάτων σχεδιάζουσα κατά τρόπον Πραγματικόν ἐκ τῶν Παρελθόντων καί τῶν Τωρινῶν *Πραγμάτων* καθώς καί διά Νέων καί ὑποδεικνύουσα τά ὑλικά, τά μέσα καί τούς τρόπους πρός τήν Δημιουργίαν τοῦ ΑΥΡΙΟΝ.

'Αλλ' ἐπίσης ἀμέσως καί ἅπαξ διά παντός - μολονότι ἡ ὑποδοχή τοῦ Ν. Πνεύματος ἔδειξεν ὅτι ἔγινεν Αἰσθητή ἐντελῶς ἡ 'Αγνότης - νά τονισθῇ ἐντεῦθεν καί κατασταθῇ βαθύτατα πιστευτόν, ὅτι ὄχι μόνον οὐδείς οὐδενός εἴδους προσωπικός λόγος κινεῖ εἰς κατάκρισιν ὅπως καί εἰς ἔπαινον, ἀλλά καί οὐδεμία κατά προσώπων οὐδενός εἴδους ἀντιπάθεια, ἀλλ' ὅτι ἡ 'Εργασία αὐτή εἶναι *'Αγνοτάτη* καί *'Υψηλοτάτη* Πολεμική 'Ιδεῶν, ἐννοοῦσα νά καταβάλη πᾶσαν δυνατήν προσπάθειαν πρός ἀναγνώρισιν κάθε καλοῦ σημείου ὑπάρχοντος εἰς κάθε κακόν πρᾶγμα πού ἀναγκάζεται νά ἐξετάση.

Διότι ὁ 'Εργάτης αὐτῆς, οὔτε Σατυριστής Προσώπων, οὔτε Στιγματιστής τῆς Πατρίδος του φιλοδοξεῖ νά γίνη. 'Εάν ᾐσθάνετο τοιαύτας ροπάς θά ἐσιωποῦσε ἐπί ὅλων τῶν 'Εθν. ζητημάτων καί θά ἐτραγουδοῦσε μόνο τά σοφά τραγούδια τῶν φιλιῶν.

Καί ἡ *'Εργασία αὐτή* ἔχει τό *'Απόλυτον* ΗΘΙΚΟΝ Δικαίωμα, νά εἶναι τοιαύτη, ὄχι μόνον διότι κατεβλήθησαν ἁδρότατα ὅλοι οἱ 'Αγῶνες καί αἱ θυσίαι πού ἔπρεπε νά γίνουν διά νά κτηθῇ αὐτό τό 'Απόλυτον, ὄχι μόνον διότι χάριν αὐτῆς ἀπέφυγε πᾶσαν ἀνάμιξιν, ἐπαφήν, καί ἀπέκρουσε σχεδόν πᾶσαν συμπάθειαν, ὄχι μόνον διότι χάριν τοῦ 'Ηθικοῦ αὐτοῦ Δικαιώματος, εἶναι ἀποφασισμένη καί εἰς τό μέλλον νά διαμείνη ἐκτός πάσης ἀναμίξεως καί παντός συμφέροντος, διά νά δια-

τηρήση τό Κῦρος τῆς ᾿Αγνότητος ᾿Απόλυτον, ὄχι μόνον διότι ὁλόκληρα τά ἑπόμενα τῆς Πρώτης Σειρᾶς Ἔργα, εἶναι ᾿Αποδεικτικός Ὕμνος τῆς Δυνάμεως καί τοῦ Κάλλους τοῦ Ἕλληνος καί τῆς Φυλῆς, ἀλλά καί διότι τό Ἔργον τῶν ᾿Αληθινῶν ἐργατῶν τοῦ Πνεύματος, δέν εἶναι ἡ Κολακεία Προσώπων, Πραγμάτων καί Ἰδεῶν τῆς ἐποχῆς των, οὔτε ἡ παραγωγή ἡδονῆς διά τοῦ ἐπερεθιστικοῦ γαργαλήματος τῶν αἰσθητηρίων οὔτε μόνον ἡ διά τοῦ ῾Ωραίου ἕλξις, ἀλλά εἶναι καί αὐστηρά Κρίσις καί αὐστηροτέρα ἐπιτίμησις τῶν παραλυμένων καί ἀναισθητούντων Λαῶν καί εἶναι ἐνθάρρυνσις μέν καί παρότρυνσις ἀλλά καί *Διδασκαλία* ἐπιβάλλουσα ᾿Ιδέας, Νόμους, Σκέψεις καί Καθήκοντα ᾿Ενεργείας. Καί εἶναι ᾿Αγών καί εἶναι Πόλεμος. Καί ὅταν ἕνας Λαός χώση τό μαχαῖρι του ἕως τό κόκκαλον τῆς Πατρίδος του καί ὅταν ἡ Πατρίς αὐτή εἶναι ἡ ΑΦΡΟΔΙΤΗ, τότε εἶναι πόλεμος ἐξοντωτικός. Εἰς Τόπον δέ καί ᾿Εποχήν, ὅπου ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ αἰώνιοι Ρωμιοί, θέλουν νά ἀναμιγνύωνται εἰς τήν *ἄμεσον διεύθυνσιν τῶν Κοινῶν!* ὅπου σύμπαντα τά ῾Ελλαδικά καί Πανελλήνια Καφφενεῖα, εἶναι Βουλαί νυχθημερόν συνεδριάζουσαι καί νομοσχεδιάζουσαι καί δέν ὑπάρχει Ράφτης, Παπουτσῆς, Τσαγγάρης, Γιατράκος, πού νά μή θέλη νά διευθύνη τά ᾿Εσωτερικά καί Ἐξωτερικά τῆς φυλῆς, ἐνῶ ποτέ του δέν ἔφτιασε οὔτε ἕνα πανταλόνι, οὔτε ἕνα παποῦτσι σωστό, οὔτε ἕνα συνάχι ξέρη νά γιατρέψη, ἐπιβάλλεται εἰς τούς ᾿Αληθεῖς ᾿Εργάτας τῆς ῾Ελλ. Ιδέας, δι᾿ ἑνός χονδροειδεστάτου τρόπου νά διδάξουν τούς Πολλούς τί τούς γίνεται καί ἐπιβάλλεται νά βροντοκοπηθῆ ἕνας Κεραυνώδης ΣΚΑΣΜΟΣ καί ἐπιβάλλεται νά ἐκφρασθῆ δυνατώτατα καί ἐπιβληθῆ τέλος, ἡ ΕΘΝΙΚΗ ΛΟΓΙΚΗ. Μετά δέ τόν Πανελλήνιον Χαντακωμόν, πᾶσα *᾿Επιείκεια* εἶναι πλέον καθαρῶς: *Ἐγκληματική.*

Εἶναι δέ τοιαύτη ἡ Σειρά αὐτή καί κατέρχεται τόσον χαμηλά, εἰς γλῶσσαν, μορφήν καί ὕφος, ἐξαφανίζοντα τούς Πολλούς καί τούς ᾿Ανιδέους ἀπό Πραγματικούς καί Βαθεῖς ᾿Ιδεολογικούς Πολέμους, διότι στηρίζεται εἰς τήν παρατήρησιν ὅτι, οἱ Πολλοί τῶν Διευθυνουσῶν Τάξεων, ἀφ᾿ ἑνός ἕνεκεν τῆς οἰκτρότητος τοῦ Σχολείου καί τῆς Παιδείας, πού δημιουργοῦν Τάξεις Διευθύνουσας ἐντελῶς *᾿Αγραμμάτους* καί *Μισελληνικάς,* ἀφ᾿

ἑτέρου ἕνεκα τῆς *'Ηλιθιωδεστάτης* ΑΕΡΟΛΟΓΙΑΣ αὐτῶν τῶν ἰδίων 'Υψηλῶν 'Ιδεολόγων, τῶν Σημαιοφόρων τῆς 'Ελλ. 'Ιδέας, οἱ Πολλοί αὐτοί δέν ἐκατόρθωσαν ποτέ των νά συλλάβουν καί ἐννοήσουν τήν *οὐσίαν* τῆς 'Αερολογίας τῶν 'Υψηλῶν αὐτῶν Κυρίων, διά νά τούς γκρεμοτσακίσουν καί τήν παραλάβουν, καί τόσον ὥστε κατήντησε νά πιστεύουν ὅτι καί ὁ πραγματικός αὐτός ὑπάρχων 'Ελληνισμός εἶναι καί αὐτός 'Αερολογία. Καί τόσον τό κακόν ἐπροχώρησεν ἤδη πρό πολλοῦ, ὥστε ἡ 'Αμάθεια καί 'Ακαταληψία τῶν μέν καί ἡ Βλακική 'Αερολόγος Σχολαστικότης τῶν δέ, ἐπέφερε Πλῆρες καί Μέγιστον τό ΧΑΣΜΑ μεταξύ 'Ελληνικοῦ 'Ιδεολογικοῦ Κόσμου καί τοῦ Τωρινοῦ Πραγματικοῦ. Οἱ 'Ιδεολόγοι - 'Αερολόγοι σκαρφαλώνουν εἰς τίς 'Υψηλότερες Κορυφές τῶν Βράχων τῆς 'Ελλ. 'Ιδέας καί φωνάζουν τούς Πολλούς νά σκαλώσουν ἐκεῖ ἐπάνω ἐκθειάζοντες τά ὕψη καί τόν ἀέρα καί τήν θέαν, ἀλλά καί μή δείχνοντες *κανένα μονοπάτι*. Οἱ δέ πολλοί καταβαίνουν κάθε μέρα χαμηλότερα καί ἀπομακρύνονται περισσότερον, ἐνῶ εἰς τήν πραγματικήν ζωήν ὅλοι μαζύ καταποντίζονται εἰς τόν Κτηνωδέστερον ΦΡΑΓΚΙΣΜΟΝ.

Καί διά τοῦτο ἡ 'Εργασία αὐτή νομίζουσα ἀπολύτως ἀναγκαῖον νά βοηθηθοῦν ν' ἀνέλθουν οἱ πολλοί, ἀλλά καί συγχρόνως καί πρωτίστως δι' αὐτό, νά μεταμορφωθῇ καί μετουσιωθῇ ὁ 'Ιδεολογικός Κόσμος ἀπό ΑΕΡΙΑ εἰς ΠΡΑΓΜΑΤΑ καί οἱ 'Απόστολοι αὐτοῦ ἀπό Στρυφογυριστάς ΔΕΡΒΙΣΑΣ εἰς ΕΡΓΑΤΑΣ, ρίπτεται ἀκριβῶς εἰς τό μέσον των, εἰς τά Πράγματα καί διά Πραγμάτων, καί ἀρχίζουσα ἀπό τοῦ Κατωτάτου 'Εδάφους, θέλει νά θρυμματίσῃ ὅλα τά Γαϊδουράγκαθα τῶν *Ξενισμῶν*, πολεμοῦσα τούς μέν καί τούς δέ καί πετροβολοῦσα τούς μέν διά νά κατεβοῦν καί ἀνέλκουσα τούς δέ διά ν' ἀνεβοῦν, πάντοτε μέ τά Πράγματα, θέλει νά ΓΕΦΥΡΩΣΗ τό ΧΑΣΜΑ, νά κατορθώσῃ τήν Ἕνωσιν τῶν Χωρισμένων, καταστήσῃ ΒΑΤΗΝ τήν 'Οδόν πρός τήν 'Ελλ. 'Ιδέαν, καί οὕτω κατορθώσῃ ὁ 'Ιδεολογικός καί ὁ Πραγματικός Κόσμος ν' ἀποτελέσουν ἕν ΟΛΟΝ, Γενικόν, Ζωντανόν, 'Αρμονικόν, 'Ιδέα καί Πρᾶγμα νά εἶναι ἕνα καί τό αὐτό νά συγχωνευθοῦν καί συνουσιωθοῦν καί νά εἶναι ἡ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ.

Καί εἰς τοῦτο ἐφιστᾶται ἡ προσοχή τοῦ Κοινοῦ, διότι καί εἰς τοῦτο ἔγκειται ὅλη ἡ ἀξία καί ἡ ὠφελιμότης τῆς 'Εργασίας αὐτῆς, διότι σπανίως Συγγραφεύς ἔχει τόσην ἀληθινήν ἀγάπην πρός τά Πράγματα, ὥστε αὐτοθυσιαζόμενος ὁλόκληρος ὡς Συγγραφεύς νά τήν δημιουργήση τοιαύτην. Καί εἶναι ἀκριβῶς τοιαύτη, *οἵα εἶναι ἀπολύτως ἀνάγκη νά εἶναι,* διότι 'Ανωτέρας Μορφῆς δέν θά ἐχρησίμευεν εἰς τίποτε οὐσιαστικόν διά τούς Πολλούς τῶν Τάξεων ποῦ Διευθύνουν. 'Ενῶ διά νά εἶναι τοιαύτη, ὁ κάθε Ἕλλην δυνατόν νά καταλάβη καί παρακολουθήση· ὁ κάθε Ἕλλην, ἀνεξαρτήτως θεμάτων, δύναται νά ἀνευρίσκη εἰς κάθε γραμμήν τάς δυνάμεις του καί νά ἀντλῆ τά στοιχεῖα τῆς 'Ελληνοποιήσεώς του.

Καί εἶναι τοιαύτη καί τοιαύτης Μορφῆς, ἡ Σειρά αὐτή, διότι φωνάζεται πανταχόθεν ὅτι εἶναι Γνωστά τά Πράγματα καί Γνωστά τά μέσα τῆς 'Αλλαγῆς καί Γνωστά τά Δημιουργητέα, ἐνῶ ἡ *'Εργασία αὐτή, ἀκριβῶς αὐτό θέλει νά καταρρίψη πρόρριζα,* ἐρχομένη νά ἀποδείξη δι' ὄγκων Πραγμάτων πρό τῶν ματιῶν καί τῶν μυτῶν ὅλων ὅτι, εἶναι Ἄγνωστα τά *Πρῶτα,* Ἄγνωστα τά *Δεύτερα,* Ἄγνωστα τά *Τρίτα.*

Καί ἐνῶ φαίνεται ὅτι πρόκειται περί τετριμμένων ἔρχεται νά παρουσιάση 'Αμελέτητον καί Ἄθικτον τόν Τωρινόν Πραγματικόν Κόσμον καί 'Αγνωστότατον τόν Δημιουργικόν.

Διότι εἶναι ἀληθῶς ἀφάνταστον, ὅτι ὄχι μόνον ἡ 'Ελλαδοῦλα, ἀλλά τό Πανελλήνιον Πνεῦμα ὁλόκληρον, δέν ἔχει πάρει Χαμπαράκι περί τοῦ τί ἐννοεῖ λέγον 'Ελληνικήν 'Αναγέννησιν, δέν ἔχει τήν παραμικροτέραν ὑποψίαν τοῦ Γιγαντιαίου Ἔργου πού τοῦ ἐπιβάλλεται νά ἀναλάβη. Καί θά ἦτο ἀπίστευτον, ἐάν ἡ Πανελλήνιος Σκέψις διά τῆς 'Ανυπαρξίας τῶν πρός τοῦτο ἔργων δέν τό καθίστα *Γεγονός* καί Γεγονός ἀπελπιστικόν διά τούς ἕως τώρα.

Διά νά ἀποδειχθοῦν πάντα τά ἐδῶ περί τῆς 'Εργασίας αὐτῆς 'Αληθινά καί 'Ακριβέστατα, σκοπεύεται, ἐάν τό Κοινόν φανῆ *ἐντελῶς διατεθειμένον* νά δεχθῆ αὐτήν, νά δημοσιευθῆ πρῶτον ἡ *'Ελληνική 'Αρχιτεκτονική,* δηλαδή τό ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΣΠΙΤΙ. Ἤτοι ἐπιθεώρησις τῆς Τωρινῆς 'Αρχιτεκτονικῆς καί ὤθησις 'Αρχιτεκτόνων καί οἰκοδομούντων πρός τάς πρώτας

γενικάς γραμμάς, καθ' ἅς ὄχι μόνον ΔΥΝΑΤΟΝ ἀλλά καί ἐπιβαλλόμενον εἶναι νά κτίζη ὁ Ἕλλην τό σπῆτι του, συμφώνως πρός τό κλίμα του καί τήν ζωήν του, σύμφωνα μέ τήν Αἰσθητικήν του, τήν ἐσωτερικήν του φύσιν καί τήν ἐξωτερικήν ΦΥΣΙΝ. Δηλαδή προτιμηθήσεται νά γίνουν αἰσθητά καί νοητά τά ἐδῶ ἀγγελόμενα, ἀντί μέ ἄλλα λεπτότερα ὑλικά, μέ ἀγκωνάρια καί πορτοπαράθυρα, μέ τοίχους καί ταβανοσάνιδα, διά νά πεισθῆ ὁ καθένας ὅτι τίποτα δέν ἐξεφράσθη, καί ἑπομένως τίποτε δέν ἦτο δυνατόν νά ἔχη γίνει, ὅτι ὄχι μόνον δέν ἔγινε, ἀλλ' οὔτε ἐμελετήθη ποτέ πραγματικά τί εἶχε νά γίνη διά νά πεισθῆ ὁ κάθε ἔχων σπῆτι ἤ καθήμενος σέ σπῆτι περί τῆς Ἀπολύτου Ἀνάγκης Αὐτῆς τῆς Ἐργασίας, ἀδιάφορον ἄν γίνεται ἀπό τόν Ἄλφα ἤ τόν Ὠμέγα. Καί τότε ὑπάρχει ἐλπίς ὅτι, ἀφοῦ ὅλα τά Τούβλα καί τά Κεραμίδια καί ὅλες οἱ Καμινάδες θά φωνάξουν τή λογική, ὅτι καί οἱ Ἀρχιτέκτονες καί οἱ Σοφοί καί οἱ «ΑΦ' ΥΨΗΛΟΥ» Κύριοι τῶν Ἰδεῶν καί τῶν Πραγμάτων... θά καταλάβουν, ὅτι κάνουν πῶς δέν καταλαβαίνουν, ἄν καί πραγματικῶς ἴσως νά μή καταλαβαίνουν τίποτε.

Ἀνάγκη τέλος ἐπίσης, ὡς ἐκ τοῦ Καταντήματος Ἰδεῶν καί Πραγμάτων, κατά τήν ὥραν αὐτήν, εἰς τόν τόπον αὐτόν, νά λεχθοῦν καί καθαρισθοῦν μερικά πράγματα ἀφορῶντα τήν σχέσιν τοῦ Ἐργάτου τῆς Ἰδέας πρός τό Κοινόν καί τοῦ Κοινοῦ πρός Αὐτόν. Διότι οἰκτρά γεγονότα, συνήθως ἐπαναλαμβανόμενα, λεγεῶνες κλαιομένων διαρκῶς πτωχοπροδρόμων καί ζητιάνων, ἐμείωσαν τήν Ἠθικήν Ἀξίαν τῶν Ἑλλ. Γραμμάτων καί κατεβίβασαν ἀπροσίτως χαμηλά τήν θέσιν τῶν ἀληθινῶν Συγγραφέων, καί ΔΙΚΑΙΩΣ ἑπομένως τό Κοινόν ἔχει τήν ἰδέαν πού ἔχει περί αὐτῶν ἐν γένει. Ἄς ἀφήσωμεν ὅτι εἰς τόν θαυμάσιον αὐτόν τόπον τοῦ Πνεύματος ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ λέγεται πρῶτα πρῶτα ὁ Δάσκαλος!! πού βγάνη Ψυχολογίες καί Γραμματικές!! Κι ἔπειτα ὁ Κάθε Γιατρός πού βγάνη Ἀνατομίες - Κύριε Ἐλέησον - καί τά ρέστα λέγονται ΛΟΓΙΟΙ Νέοι καί Κυρίως ΛΟΓΙΟΙ ΓΕΡΟΙ. Δηλαδή Τίποτα.

Ὁ Συγγραφεύς δέν εἶναι οὔτε Ζητιάνος, οὔτε Βιομήχανος, οὔτε Βιβλιέμπορος οὔτε Ἐπαγγελματίας κανενός πράγματος.

Καί τό Κοινόν δέν εἶναι ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ... Αὐτή ἡ ΑΤΙΜΩΤΙΚΗ λέξις τῶν 'Ελλ. Γραμμάτων ἀλλά καί συγχρόνως *Χαρακτηριστικωτάτη* τῆς ἀνθρωποδώδους 'Ιδέας πού ἔχει ἡ Τωρινή 'Εποχή διά τό Πνεῦμα, πρέπει τέλος νά ἐξαφανισθῇ, διότι εἶναι ἐξίσου 'Ατιμωτική καί διά τούς 'Αποδίδοντας καί διά τούς 'Αποδεχθέντας αὐτήν.

Τό Πνεῦμα δέν εἶναι οὔτε ΧΗΡΑ ἀναξιοπαθοῦσα, οὔτε ΟΡΦΑΝΟ Κουλό ἤ Στραβό. Καί 'Αλλοίμονον εἰς τόν Λαόν ἐκεῖνον πού ἔχει τόσην λίγην συναίσθησιν τοῦ πολυτιμοτάτου αὐτοῦ 'Οργάνου Ζωῆς, τῆς ἰδικῆς του Ζωῆς, ὥστε νά φαντάζεται ὅτι ΣΥΝΔΡΑΜΕΙ τό Πνεῦμα!!

'Ο ἀληθής 'Εργάτης τῆς 'Ιδέας ἐργάζεται ἐξ ΕΡΩΤΟΣ πρός τί. Καί πᾶσα ἡ 'Ενέργεια τοῦ Πάθους του, λήγει εἰς τήν δημιουργίαν τῆς 'Εργασίας του. Δέν εἶναι διόλου ἔργον ἰδικόν του ἡ Κίνησις τῆς 'Εργασίας του, διότι τότε μεταπίπτει εἰς Ἔμπορον. Καί δι' αὐτό ὅταν ἡ 'Εποχή του, ἕνεκεν καταπτώσεως τοῦ Πνεύματος δέν ποθεῖ νά ἀποκτήση τάς δημιουργουμένας 'Εργασίας καί δέν κινεῖται πρός αὐτάς, ὅταν ὅλα εἶναι θάλασσα ὅπως ἐδῶ, ἕνα καί μόνον τελευταῖον βῆμα ἐπιτρέπεται, ἡ ἐπ' εὐθείας εἰδοποίησις τοῦ Κοινοῦ καί μόνον 'Επίσημος καί ἄνευ κανενός ἄλλου πλαγίου μέσου εἴτε οἱασδήποτε παρακλήσεως, πρός οἱονδήποτε, δι' ὁτιδήποτε...

Καί Εἰδικῶς δι' ἐδῶ οἱ θέλοντες νά παρακολουθήσουν τήν 'Αγγελλομένην 'Εργασίαν, πρέπει νά γνωρίζουν περίφημα καί νά συναισθάνωνται ὅτι τό κάμνουν μόνον καί μόνον, διότι νομίζουν, αὐτήν: *'Ωφέλιμον καί 'Αναγκαίαν εἰς τό Κοινόν.* Ἄλλως πᾶσα παρακολούθησις εἶναι ὄχι μόνον περιττή ἀλλά καί *'Αποκρουστέα.* Καί νά γνωρίζουν ὅτι ὄχι μόνον δέν τοῦ χρειάζεται τίποτε τοῦ ἐδῶ 'Εργάτου, ἡ ἐκδήλωσις αὐτή, διά τήν ζωήν του, ὄχι μόνον δέν τόν ὠφελεῖ κατά τίποτε, ἀλλά τοὐναντίον τοῦ ἀπορροφᾶ τάς ὀλίγας ἀκόμη *ὥρας Νεότητος* καί ἐν γένει καί καθ' ὁλοκληρίαν, γενομένη ἡ 'Εργασία αὐτή, *τόν ἀποχαντακώνει.*

Καί δι' αὐτό ἡ 'Εδῶ 'Εργασία, διελθοῦσα ματαιότατα ὅλα τά στάδια τῆς ἀναμονῆς, τά ὁποῖα ὅμως ὤφειλε νά διέλθη

διά νά γνωρίζη καί κατέχη ἐντελῶς καί διά τῶν πραγμάτων τήν Πνευματικήν Κατάστασιν τῆς 'Εποχῆς, προσπαθήσασα ματαίως νά περιέλθη εἰς γνῶσιν τοῦ Κοινοῦ καί ματαιότατα κυρίως, ὄχι μόνον ἕνεκα 'Ακαταληψίας ἀλλά καί τῆς Πανταχόθεν διασαλπιζομένης πεποιθήσεως τῆς ἐντελῶς ΨΕΥΔΟΥΣ, ὅτι τό 'Ελληνικόν Κοινόν εἶναι ΚΤΗΝΟΣ ἀδιάφορον καί ἀσυγκίνητον, δι' ὅτι δέν εἶναι Φραγκικόν ρυπαρογράφημα κολακεῦον καί συγκινοῦν τά χυδαιότερα ἔνστικτα καί ταυτοχρόνως ἀποκτηνοῦν τό Πνεῦμα, ἔρχεται τώρα τέλος δι' ἀπ' εὐθείας εἰδοποιήσεως πρός αὐτό, νά ζητήση τήν ἐλευθερίαν καί ἄμεσον ἐπικοινωνίαν διά τοῦ βιβλίου.

Καί ἐπειδή ἡ ΔΥΣΦΟΡΙΑ δι' ὅλην αὐτήν τήν κουβέντα περί τῆς 'Εργασίας αὐτῆς, εἶναι ἤδη ἀφόρητος διά τόν Γράφοντα, ἄς ἐπιτραπῆ ἡ μνεία τῆς 'Εκδόσεως, μόνον διά τῶν ὀλίγων γενικῶν ἐδῶ γραμμῶν.

'Εάν ὑπάρξη *ρητή* καί ἐπαρκής ἔκφρασις ἐπιθυμίας 'Εκδόσεως ὥστε νά δύναται νά προβῆ αὐτή ἀσφαλῶς θά γίνη *Συνεχής* καί *Ταχυτάτη*. Θά εἶναι δέ ὁλόκληρος λιτοτάτη, πυκνοτυπωμένη, εἰς μικρόσχημα τομίδια, κατά τόν ἐδῶ τύπον, ἑκατό, διακοσίων σελίδων, πάντοτε μέ ὅσον τό δυνατόν πυκνοτέραν καί γεμάτην νοημάτων ἔκφρασιν πάντοτε ἐντός ὅσον τό δυνατόν ὀλιγωτέρων σελίδων καί τιμή αὐτῶν ἡ κατωτάτη δυνατή, ἡ τῶν ὑλικοεκδοτικῶν πραγμάτων. Πᾶσα δέ καταβολή τιμῆς ΜΕΤΑ τήν λῆψιν ἑκάστου τομιδίου *'Ανεξαιρέτως*. Ἡ ἔκφρασις τῆς ρητῆς ἐπιθυμίας, διά τήν παρακολούθησιν *'Ολοκλήρου τῆς Σειρᾶς* - διότι ἄνευ ρητῆς ἐκφράσεως δέν θά ἀποσταλῆ εἰς ἀπολύτως κανένα ἀντικείμενον πληρωμῆς - ἄς γίνη δι' ἀποστολῆς ἐπισκεπτηρίου δηλοῦντος ὁρισμένως αὐτήν, εἰς ὄνομα τοῦ 'Εργάτου εἰς τό *Αὐτοκρατορικόν Ξενοδοχεῖον*, ἤ διά νά εἶναι Καθείς πλέον ἐλεύθερος πρός τόν κ. Ι.Γ. Κολλάρον 'Εκδότην, Βιβλιοπωλεῖον 'Εστίας, ὁδός Σταδίου. 'Επαναλαμβάνεται δέ καί ἐδῶ νά λείψουν αἱ ἀνόηται εὐγένειαι καί λεπτότητες τῶν τυχόν νομιζόντων ὅτι, ἐπειδή ἕνας γνωστός ἤ ἄγνωστος Κύριος, ἐθεώρησε καθῆκον του νά προσφέρη πρός τούς 'Αρίστους τῆς φυλῆς του, ἕνα δύο βιβλιάρια, συνεκφράζων δι' αὐτῶν καί τήν ἐκτίμησίν του πρός αὐτούς, διότι ἔτσι τοῦ ἤρεσε ἐπί

τέλους, δυνατόν αὐτοί ἀπό 'Ηλιθίαν λεπτότητα, νά θεωρήσουν ἑαυτούς ὑποχρεωμένους, νά ἀνταποδώσουν τήν Εὐγένειαν, διά τῆς παρακολουθήσεως τῆς ἐδῶ 'Εργασίας. Καί ἐπαναλαμβάνεται ὅτι δι' αὐτές τίς δουλειές δέν χρειάζονται Λεπτότητες ἀλλά *Σκληρότητες*, νά λαμβάνεται δέ μόνον ὑπ' ὄψιν τό Κοινόν Καλόν. Τέλος ἄς εὑρεθοῦν καλύτερα δύο τρία πρόσωπα παγκοίνου 'Εκτιμήσεως νά ἀναλάβουν τάς ὑλικάς σχέσεις μεταξύ Κοινοῦ καί 'Εργασίας. Ἄς εὑρεθῆ 'Εκδότης, ἄς εὑρεθῆ ὅτι θέλει ὅτι θέλετε, ἄς γίνη ὅτι γίνη, ἄς μή γίνη τίποτε, ἀλλά ἀρκεῖ, ἀλλά αὐτή ἡ ἱστορία, πρέπει νά τελειώση καί γιά Σᾶς καί γιά τόν 'Εργάτην, καί ἄς ἐκφρασθῆ ταχύτατα ὅτι ἔχει νά ἐκφρασθῆ διά τό ἄρχισμα τῆς 'Εργασίας ἤ τό τελειωτικόν Σταμάτημα καί τελειωτικότερον ἀπόλυτον Σώπασμα, τό ὁποῖον θά ἐπακολουθήση ἡ τοσάκις ἀναβληθεῖσα *Ἔκδοσις* ὁλοκλήρου τῆς 'Εργασίας... ἀπό τό Παράθυρον καί ἔτσι νά καθῆστε Σεῖς καλά κι αὐτός, μά τήν 'Αφροδίτην, πολύ καλύτερα.

Βεβαίως θά ἦσαν ἀκατανόητοι ὅλαι αὐταί αἱ προφυλάξεις, ἄν ὄχι προσβλητικαί δι' ἀνεπτυγμένον Κοινόν, δυνάμενον νά διακρίνη 'Ανθρώπους καί Ἔργα, ἐάν ἡ τεχνητῶς δημιουργηθεῖσα ἐδῶ κατάστασις δέν καθίστα εἰς αὐτό μέν ἀδύνατον τήν πεποίθησιν ὑπάρξεως 'Αληθινῶν καί 'Αγνῶν 'Ανθρώπων τῆς 'Ιδέας, εἰς αὐτούς δέ ἀδύνατον τήν ἐπιθυμίαν ἐπικοινωνίας ἄνευ ὅλων τῶν ἐγγυήσεων καί ἐξασφαλίσεων, δι' ὧν θά ἀπεσοβεῖτο κάθε Κίνδυνος μειώσεως τῆς ἰδίας των ἀτομικότητος. Διότι δυνατόν τινές, νά ἐγκαταλείπουν, ἑκουσίως τάς θέσεις των, νά χαμηλόνωνται αὐτοί καί νά καταβιβάζουν αὐτάς, συγκατακρημνίζοντες καί τά Πράγματα. 'Αλλά πρέπει νά ὑπάρχουν καί οἱ Κρατοῦντες ἀγερώχως τάς θέσεις των καί μή καταρρίπτοντες τά Πράγματα οὐδέ διά τούς ἁγιωτάτους τῶν σκοπῶν. Καί ὁπωσδήποτε ὑπάρχουν. Καί τέλος ὅσον ἀφορᾶ τήν ἐδῶ 'Εργασίαν, ὁ ἐδῶ 'Εργάτης δέν ἐννοεῖ νά συνεχίση τάς δημιουργηθείσας σχέσεις μεταξύ Συγγραφέως καί Κοινοῦ ἐάν θέλη ἑαυτόν ὑψηλότατα, θέλει ὅμως καί τό Κοινόν ὑψηλά ἱστάμενον καί δέν ζητεῖ τήν ἐκτίμησιν καί τήν στήριξιν τῆς 'Εργασίας, παρά καθόσον αὕτη γεννᾶται καί προέρχεται ἐξ αὐτῆς τῆς ἰδίας καί ἐκφράζεται πρός Αὐτήν, διότι 'Ατομικότης

οὔτε ὑπάρχει οὔτε θέλει νά ὑπάρξῃ.

Διότι ἀληθῶς, οὔτε κοινή εἶναι ἡ εἰδοποίησις αὐτή, οὔτε ἡ 'Εργασία αὐτή εἶναι κοινή. Ἡ ἐδῶ ἀγγελλομένη 'Εργασία εἶναι ΕΡΩΣ. Ἔρως μή γνωρίσας ἐπί σειράν ἐτῶν πολλῶν στάσιν καί διακοπήν. Ἔρως καταβαλών εὐχαρίστως τάς ὑψίστας πνευματικάς καί ὑλικάς θυσίας. Ἔρως προσφέρων εἰς τήν ὑπηρεσίαν τῆς 'Ιδέας, ὅτι δυνατόν δυνάμεις ἀνθρώπου ἐγκυμνασθεῖσαι εἰς τάς ἀκροτάτας θυσίας καί τά ἀκρότατα ἀγωνίσματα. Ἔρως εὑρών τό θάρρος καί τήν δύναμιν νά πειραθῇ πρῶτον νά ἐφαρμόσῃ εἰς τήν ζωήν ὅλας τάς ὑποστηριζομένας 'Ιδέας ἵνα πεισθῇ περί τοῦ δυνατοῦ καί ἀληθοῦς αὐτῶν. Ἔρως Ἕλληνος τελείου. Ἔρως 'Ελλάδος 'Ωραίας καί Ρωμαλέας. Ἔρως 'Ελληνισμοῦ Φωταγωγοῦ καί Κραταιοῦ, Ἔρως Νέου 'Ελληνικοῦ Πνεύματος καί Νέου 'Ελληνικοῦ Πολιτισμοῦ. Ἔρως Παγκάλου 'Ελληνικῆς 'Ανθρωπότητος, τολμῶν νά ἐπιχειρήσῃ τήν πρός αὐτά ὅλα στροφήν μέ μίαν κυρίως βαθυτάτην ΗΔΟΝΙΚΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΝ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΑΣΧΗΜΟΥ.

Καί δι' αὐτό τό 'Εδῶ ἄγγελμα εἶναι πραγματική Ἔκκλησις πρός τό Πανελλήνιον Κοινόν· Ἔκκλησις πρός τό Πανελλήνιον Κοινόν. Ἔκκλησις πρός τά Εὐγενέστερα ἄτομα τῆς φυλῆς. Ἔκκλησις πρός τά ἔχοντα πλήρη συναίσθησιν τῆς πολυτίμου ἀξίας τῆς διανοητικῆς 'Εργασίας διά τήν Κοινήν Ζωήν. Ἔκκλησις πρός τά γνωρίζοντα ὅτι ὅσον ἀναγκαῖοι εἶναι οἱ Πρακτικοί Ἄνθρωποι διά τήν ζωήν καί τήν εὐημερίαν ἑνός Λαοῦ, τόσον ἐξίσου καί πολύ περισσότερον εἶναι οἱ Ὑπηρέται τῶν 'Ιδεῶν. Διότι ὅπως οἱ δεύτεροι οὐδέν δύνανται ἄνευ τῶν πρώτων, οὕτω καί οἱ πρῶτοι οὐδέν ἄνευ τῶν δευτέρων καί κατά πολύ περισσότερον μάλιστα, διότι οἱ διευθύνοντες τάς Ἰδέας καί δι' αὐτῶν τά Πράγματα ἑνός Λαοῦ; γίνονται οἱ Καταστροφεῖς καί οἱ Βυθισταί τῶν πάντων *καί αὐτῶν τῶν Πρακτικῶν,*ἐκμηδενίζοντες τάς προσπαθείας ὁλοκλήρου Λαοῦ· ὅπως γίνεται ἐδῶ ἕναν ἤδη αἰῶνα. Ἔκκλησις πρός τά αἰσθανόμενα ὅτι ἐπιβάλλεται τέλος ἡ στροφή, πρός ἀληθεστέραν γενναιοτέραν βαθυτέραν 'Ανατομίαν τῶν 'Ελληνικῶν πραγμάτων διά νά κατορθωθῇ ἡ ἔξοδος ἀπό τό Χάος. Ἔκκλησις

πρός τά άποκαμόντα νά βλέπουν άποτυγχανούσας ὅλας τάς άποπείρας τῶν Ξενισμῶν. Ἔκκλησις πρός τά αἰσθανόμενα τό όδυνηρότατον *Γεγονός* τῆς ὑπάρξεως τόσης 'Ασχημίας καί Παραφροσύνης ἐν μέσω τόσον Θείας φύσεως. Ἔκκλησις πρός τούς πιστεύοντας ὅτι εἶναι κάτι τι τό τεχνητόν, τό μηχανικόν, τό ναρκῶνον τάς δυνάμεις, καί παραλύον τάς ἐνεργείας καί τυφλῶνον τόν Νοῦν καί τά μάτια τοῦ 'Ελληνικοῦ 'Ατόμου, τοῦ προκατακλυσμιαίου αὐτοῦ ἐπιβήτορος τῆς 'Ανατολῆς, τοῦ νικηφόρου βιοπαλαιστοῦ καθ' ὅλας τάς Γεωγραφικάς ἐκτάσεις τῆς γῆς, τοῦ ἀμερικανικοτάτου εἰς ὀξύτητα νοός, αὐτοβουλίαν καί αὐτενέργειαν, τοῦ νικητοῦ καί μεταξύ τῶν Εὐρωπαϊκῶν 'Εθνῶν καί εἰς αὐτάς ἀκόμη τάς μεγάλας πρωτευούσας, ἀλλά μεταμορφουμένου ὡς διά μαγικῆς ράβδου εἰς 'Ιώβειον Κοπρόσκυλον διά τήν 'Εθνικήν Ζωήν καί ἐπ' αὐτῆς ἀκόμη τῆς 'Ιδίας αὐτοῦ Γῆς, - δημιουργοῦν ἕνα Βλακοκομεῖον καί φρενοκομεῖον τοῦ 'Ελληνισμοῦ. Ἔκκλησις πρός τά ποθοῦντα, θέλοντα, ἐλπίζοντα Τιμίαν 'Ωραίαν Πατρίδα. Ἔκκλησις πρός τούς πιστεύοντας ὅτι ὅλους τούς 'Εχθρούς τῆς φυλῆς τούς δημιουργεῖ καί τούς ἀποθρασύνει ἡ 'Ελλαδική Κατάστασις καί ἡ Πανελλήνιος, 'Εθνική ἀποτύφλωσις, ὅτι ὅλα τά ραπίσματα καί τά ποδοκυλήματα καί τά μαχαιρώματα τοῦ 'Ελληνισμοῦ, ἔχουν πρωτίστως τήν ἀφορμήν των εἰς τήν 'Ελλαδικήν 'Αποσύνθεσιν. Ἔκκλησις τέλος πρός τά θέλοντα νά προβάλη ἀπό τήν γενέθλιον Γῆν εἰς τό φῶς, μία γνησιοτάτη 'Ελληνική 'Ιδέα, παρορμητήριος πάντων πρός τό ἑλληνικῶς αἰσθάνεσθαι, διανοεῖσθαι, ἐνεργεῖν, δημιουργεῖν καί ζῆν, πρός Δημιουργίαν Παγκάλου Πατρίδος οἵα εἶναι ἡ φύσις καί οἷος εἶναι ὁ Ἄνθρωπος τῆς θειοτάτης Γῆς, ἀπό τήν ὁποίαν ἔχομεν τόν ὑπέρτατον ἀνθρώπινον τίτλον ὅτι γεννώμεθα καί τό ὑπέρτατον Αἶσχος ὅτι καταμολύνωμεν αὐτήν. Ἔκκλησις ἵνα κατορθωθῆ ἀφθονωτάτη καί γενναιοτάτη ἔνεσις ἐρυθρῶν ἑλληνικῶν αἱμοσφαιρίων εἰς τήν πρασινόνερον ἐθνικήν κυκλοφορίαν.

Καί εἶναι 'Αληθινή ΙΚΕΤΗΡΙΟΣ Ἔκκλησις μέ κλώνους ἐληᾶς καί ροδοδάφνης καί ἀγκαλιές τριανταφύλλων, ΜΟΝΟΝ πρός τήν Πανελλήνιον ΝΕΟΤΗΤΑ τήν 'Αρσενικήν καί τήν Θηλυκήν, διά τήν ὁποίαν καί ἔγινε ἡ ὅλη 'Εργασία τήν ὁποίαν

κυρίως ἀφορᾶ ὡς οὖσαν τό ΑΥΡΙΟΝ καί πρός τήν ὁποίαν ὁλόκληρος ἀφιεροῦται εἰς ἕνα Κόσμον ὁλόκληρον Ἔργων, Ἰδεῶν, Ὕμνων, Ὀνείρων καί *Μουσικῶν* θέλουσα νά σύρη Αὐτήν ἀπό τά Κατασκότεινα Κάτεργα ὅπου σαπίζει δουλεύουσα εἰς ὅλους τούς Φραγκικούς καί Ἑλληνοβλακικούς ΖΥΓΟΥΣ πρός τόν ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΗΛΙΟΝ, διότι πάντως ἡ ΝΕΟΤΗΣ θά εἶναι, εἴτε ἡ Σημερινή, εἴτε ἡ Αὐριανή, εἴτε ἡ Μεθαυριανή, ἡ Σημαιοφόρος τῆς ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΩΣ.

Καί ἡ Πανελλήνιος ΝΕΟΤΗΣ πρέπει νά ἐννοήση κατάβαθα, ὅτι μόνον ἡ ἰδική της ΣΤΡΟΦΗ πρός τήν ΖΩΗΝ, ἡ ἰδική της ΟΡΜΗ, πρός Τρελλήν ἔκφρασιν τῆς κατασκλαβωμένης Ἐλευθερίας, Χαρᾶς, Ἡδονῆς τῆς Ζωῆς, μέ Φῶς, Κρασί, Φιλί, Τραγοῦδι, Γέλιο, ἐλεύθερα, φανερά καί σκαστά ὅλα, μπροστά στή μύτη τοι κάθε ΓΕΡΟΥ, τοῦ κάθε Σοβαροῦ, τοῦ κάθε Γεροντομπασμένου, μόνον αὐτή δυνατόν νά ΣΑΡΩΣΗ, τήν βαθυτέραν πληγήν ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν Φαινομένων καί τό Κορύφωμα αὐτῶν τόν Ἀπαισιότατον Ἐμποδιστήν, τόν: ΓΕΡΟΝΤΙΣΜΟΝ. Διότι κατάβαθα πρέπει νά ἐννοήση ἡ ΝΕΟΤΗΣ ὅτι διά νά ὑπάρξη ἀπελευθέρωσις καί ΑΡΧΗ κινήσεως πρός Ζωήν, πρέπει πρωτίστως νά σαρωθῆ τό Πανελλήνιον Ἰδανικόν τοῦ ΚΑΛΟΓΕΡΟ - ΔΑΣΚΑΛΟ - ΓΕΡΟΝΤΙΣΜΟΥ, τό ὁποῖον ἐδημιούργησε καί ἀνέθρεψε αὐτήν τήν ΓΕΡΟΝΤΟΜΠΑΣΜΕΝΗΝ ἀπό τήν ΕΦΗΒΙΚΗΝ της Ἡλικίαν Ἑλλάδα, Αὐτήν πού ἀπάνω ἀπό ὅλα τά ἀπαίσια Γεροντοκομεῖα, ἔστησε τό ἐκφραστικώτερον τῆς ἐσωτάτης της οὐσίας, Ἐκδήλωμα; σκαρφαλώσασα μπουσουλῶντας μ' ἕνα ΓΕΡΟ παράλυτον καί τραυλόν στόν ἠλίθιο βράχο, τόν Λυκαβηττό, ΓΕΡΟ μέ μπόττες καί ζακέ καί σκούφια Καλογέρου, χωρίς νά εἶναι οὔτε παπᾶς, γιά νά κτίση στήν κορφή του μέ ἄσπρες κοτσιλιές κορακιῶν μανδρώματα, μανδρώματα ἠλίθια, γιά νά κλείση μέσα σέ ἕνα σκοτεινό μπουδροῦμι, δῆθεν διά νά ὑπηρετῆ τήν ΝΕΟΤΗΤΑ τοῦ ΩΡΑΙΟΥ ΝΕΟΥ ΚΑΒΒΑΛΑΡΗ τοῦ Ἅη Γιώργη, πράγματι γιά νά τήν κρατῆ ΣΚΛΑΒΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ, καί ὅλα αὐτά καί ὅλες οἱ μάνδρες, καί οἱ φωταψίες, καί τά καμπανίσματα, πράγματι γιά τό ἐλεεινό ΕΓΩ ΤΟΥ, ὅλα γιά νά θάψη τό Ἐλεεινό

του Κουφάρι. Καί τό 'Ιδανικόν Αὐτό δέν σαρώνεται παρά μόνον μέ δυνατότατον ἀνάβλυσμα Ζωῆς τῆς Νεότητος ἡ ὁποία καββαλικεύουσα τόν Γεροντισμό μέ γέλια καί φάπες, θά φθάση νά ἐλευθερώση καί ἀποδώση στό Φῶς τόν 'Ωραῖον Καββαλάρη. Διότι ὁ πρῶτος 'Αγών πρέπει νά εἶναι Φωτός κατά Σκότους. 'Ωραίου κατά 'Ασχήμου, τῆς Νεότητος κατά τοῦ Γεροντισμοῦ τῆς φυλῆς.

Καί Νεότης μεταλαβοῦσα τοῦ 'Ωραίου αἵματος τοῦ ΠΑΥΛΟΥ ΜΕΛΑ, ποῦ ἀνθίζει τά πύρινα Ἄνθη ποῦ λέγονται ΑΓΡΑΣ ΤΕΛΛΟΣ, Νεότης ἔχουσα ἐμπρός της ἕνα πρότυπον 'Ιδανικοῦ Νέου Ἕλληνος μέ ἕνα Εὐαγγέλιον - 'Αρχαγγελικόν ΣΠΑΘΙ -στό χέρι σάν τό « 'Ηρώων καί Μαρτύρων Αἷμα». Νεότης πετάξασα ἀπό τά στήθη της ἕνα ὁλόφωτον «Γυιό τοῦ Ἴσκιου», δύναται νά ἔχη τήν πεποίθησιν ὅτι ἤρχισαν νά φυτρώνουν τά γνήσια 'Ελληνικά Ἄνθη στήν 'Ελληνική Γῆ καί δύναται νά ὁρμήση ἀσφαλής καί βεβαία διά τήν Νίκην πρός τό ΦΩΣ.

ΕΡΩΤΑΣΘΕ ΛΟΙΠΟΝ, ΕΡΙΤΙΜΟΙ ΚΥΡΙΟΙ, ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΧΕΤΕ ΟΡΕΞΙΝ ΝΑ ΣΚΕΦΘΗΤΕ;